

Lăng Nhiễm Trọng Sinh

Contents

Lăng Nhiễm Trọng Sinh	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	18
9. Chương 9	20
10. Chương 10	22
11. Chương 11	24
12. Chương 12	26
13. Chương 13	29
14. Chương 14	33
15. Chương 15	36
16. Chương 16	38
17. Chương 17	41
18. Chương 18	43
19. Chương 19	46
20. Chương 20	49
21. Chương 21	51
22. Chương 22	54
23. Chương 23	57
24. Chương 24	60
25. Chương 25	63
26. Chương 26	65
27. Chương 27	68
28. Chương 28	70
29. Chương 29	73
30. Chương 30	76
31. Chương 31	79
32. Chương 32	82
33. Chương 33	85
34. Chương 34	89
35. Chương 35	92
36. Chương 36	95
37. Chương 37	98
38. Chương 38	101
39. Chương 39	105
40. Chương 40	108
41. Chương 41	112

42. Chương 42	117
43. Chương 43	120
44. Chương 44	124
45. Chương 45	128
46. Chương 46	131
47. Chương 47	135
48. Chương 48	138
49. Chương 49	142
50. Chương 50	145
51. Chương 51	149
52. Chương 52	152
53. Chương 53	155
54. Chương 54	159
55. Chương 55	162
56. Chương 56	166
57. Chương 57	169
58. Chương 58	172
59. Chương 59	176
60. Chương 60	180
61. Chương 61	184
62. Chương 62	189
63. Chương 63	193
64. Chương 64	198
65. Chương 65	203
66. Chương 66	208
67. Chương 67	215
68. Chương 68: Phiên Ngoại	220

Lăng Nhiễm Trọng Sinh

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, trọng sinh, cường cường, báo thù rửa hận, ngược từ đầu đến đuôi, 1×1, HE. Vào năm lên sáu tuổi thì

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lang-nhiem-trong-sinh>

1. Chương 1

Nghe nói mèo có chín cái mạng.

Người nọ, có bao nhiêu cái mạng?

Đối với người bình thường mà nói chỉ có một cái, nhưng đối với Lăng Nhiễm mà nói hắn đã có hai cái mạng. Bởi vì hắn sau khi chết một lần lại trọng sinh, từ một thiếu niên 15 tuổi biến thành một thiếu niên 16 tuổi.

Nằm ở trên giường, Lăng Nhiễm lấy gương soi, tuy rằng kỳ quái bản thân mình đã biến đổi, nhưng không hiện ra một chút biểu tình nào. Cặp mắt lạnh như băng kia căn bản không mang theo bất kỳ một tia tình cảm, lạnh tựa nước hồ bị đóng băng.

Chống lại ánh mắt khiến người khác không thể tự khống chế mà trở nên khấn trương, lão quản gia nghi hoặc nhìn thiếu gia đột nhiên thay đổi, căn thận sáng láng dò hỏi:

“Trữ thiếu gia, thân thể còn có chỗ không thoải mái sao?”

Trữ thiếu gia? Là đang gọi ta sao? Vẫn là kêu chủ nhân của thân thể này đi? Lăng Nhiễm ngẩng đầu lên lạnh lùng nhìn hần liếc mắt một cái: "Ta không sao, người ra ngoài đi."

Lão quần gia cung kính nhất bước chân, tiêu sái rút lui khỏi phòng. Lăng Nhiễm lại cầm lấy gương, soi một chút gương mặt mới của chính mình, cảm thấy rất được, có thể dùng từ tuần mỹ cùng khả ái để hình dung. Lăng Nhiễm mỗi một tựa vào đầu giường: vì cái gì lại như vậy? Rốt cuộc sai lầm ra sao, người đã chết không phải là đầu thai chuyển thể mới đúng sao? Vì cái gì còn muốn để cho ta ở đây sống lại một lần? Chẳng lẽ là bồi thường sao?

Lăng Nhiễm chậm rãi nhắm mắt lại, đắm chìm vào trong đoạn thời gian thống khổ kia.

Sự tình phải nói đến chín năm trước:

Lăng Nhiễm sáu tuổi sinh ra ở một gia đình hạnh phúc, hần có một ma ma xinh đẹp, một ba ba anh tuấn, còn có một đại ca ca lớn hơn hần một tuổi. Trong nhà có xe có phòng có tiền gửi ngân hàng, ăn mặc chi phí hoàn toàn không cần lo lắng, khi đó sinh hoạt hạnh phúc mà lại khoái hoạt.

Mới trước đây, Lăng Nhiễm luôn nghe ma ma đối hần nói: "Tại thời điểm người một tuổi có một lần sinh bệnh nặng, ba ba người trong buổi tối mặc kệ trời gió tuyết ôm người chạy khắp nơi tìm bác sỹ, sau tại một bệnh viện, bác sỹ nói đứa nhỏ này không cứu được, ba ba người chết sống cũng không tin, cuối cùng có người nói cho hần địa chỉ của một lão trung y, bảo hần đi tìm người kia thử xem, ba ba người dám ôm người chạy tới ngoại ô trên núi, tìm được lão trung y kia, quỳ trên mặt đất cầu xin người kia."

Lăng Nhiễm mở to mắt truy vấn: "Kia sau đó thế nào, sau đó thế nào?"

Ma ma khẽ điểm lên cái mũi nhỏ của hần: "Nếu ba ba không đem người cứu trở về, người hiện tại sao có thể sống vui vẻ như vậy?"

Lăng Nhiễm ở trong lòng ma ma, làm nũng cọt cọt: "Ba ba thật tốt."

"Ba ba người tốt, chẳng lẽ ma ma thì không?"

Tiểu Lăng Nhiễm ôm lấy cổ ma ma, dùng sức ở trên mặt nàng hôn một cái: "Ma ma cùng ba ba đều hảo."

Ba ba Lăng Nhiễm là thành phần tri thức, người này luôn coi công tác là vấn đề quan trọng nhất, bất quá một khi gặp sự việc liên quan đến hai nhi tử, hần hội lập tức buông công tác trong tay, nhiều việc cỡ nào cũng không trọng yếu bằng nhi tử. Cha mẹ Lăng Nhiễm cũng không bất công, mặc kệ là quần áo, món đồ chơi hay là đồ ăn vặt đều đồng thời mua 2 phần trở về, cho nên hai tiểu huynh đệ từ nhỏ đến lớn đều ở chung tốt lắm, cho tới bây giờ cũng sẽ không đánh nhau.

Ai ngờ những sinh hoạt bình lặng như vậy, thế nhưng một lần đột nhiên có biến cố đánh vỡ mọi thứ, đem Lăng Nhiễm hoàn toàn đẩy vào một vực sâu không đáy.

Ngày đó Lăng Nhiễm cùng ca ca Lăng Hạo tan học về nhà, hai huynh đệ một người lưng xách một cái túi sách nhỏ, tay cầm tay cùng nhau hướng đường về nhà mà đi. Thời điểm cách nhà chỉ còn một con phố, huynh đệ hai người đột nhiên bị người từ phía sau bưng kín miệng, tiếp theo bị nhét vào một chiếc xe cũ kỹ.

Lăng Nhiễm bị dọa, toàn thân đều là mồ hôi lạnh, hoảng sợ nhìn ba nam nhân trước mặt, Lăng Hạo cũng bị dọa đến toàn thân phát run, không ngừng động đậy thân thể tới gần đệ đệ.

"Đây là nhi tử của Lăng Phong Hải?" Một người cầm đầu đối với hai hài tử lộ ra vẻ âm trầm cười lạnh.

"Ta đã theo dõi vài ngày, khẳng định sẽ không sai."

Người nọ dùng ngón cái sờ sờ khóe miệng: "Một giờ sau cấp cho Lăng Phong Hải một cuộc điện thoại."

"Vâng."

Xe ở trên đường chạy thật lâu, những nơi đi qua, người ở càng ngày càng thưa thớt, cuối cùng dừng ở một tòa nhà cũ bỏ hoang trên núi. Bọn cướp tàn nhẫn cầm tóc Lăng Nhiễm đem hần kéo ra, tha vào trong phòng. Bị người lấy vải bịt miệng, Lăng Nhiễm nức nở nửa ngày, ủy khuất cùng sợ hãi, nước mắt bao phủ khắp gương mặt.

"Mẹ nó, còn khóc ta làm thịt người!"

Hung tợn đe dọa làm cho Lăng Nhiễm càng cảm thấy sợ hãi thêm, toàn thân cũng không ngừng phát run. Ca ca ngồi bên cạnh dùng đầu cọ cọ hắn, ý đồ an ủi đệ đệ, Lăng Nhiễm gắt gao dán tại trên người hắn, cỡ nào cũng không dám buông ra.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, sau đó có một người nhìn xem đồng hồ, cầm lấy di động nhấn một tổ dãy số.

“Lăng Phong Hải, người đang tìm nhi tử sao?”

Đang lo lắng tìm kiếm nhi tử, Lăng Phong Hải tâm lý cả kinh, cuống quýt hỏi: “Người là ai?”

“Ta là ai không quan trọng, hai nhi tử của người hiện tại đều ở trong tay chúng ta.”

Bọn cướp lấy vải bố trong miệng Lăng Nhiễm ra, Lăng Nhiễm lập tức hướng tới điện thoại hô to: “Ba ba, ba ba, ô, mau tới cứu ta.”

“Tiểu Nhiễm, tiểu Nhiễm!”

Bọn cướp lại ngăn chặn miệng Lăng Nhiễm, đứng dậy đi đến một bên cười lạnh nói: “Muốn nhi tử người bình an sao?”

“Người rốt cuộc là ai, vì cái gì muốn bắt cóc con ta? Người rốt cuộc có mục đích gì?” Lăng Phong Hải tức giận lớn tiếng chất vấn.

“Hừ, Lăng Phong Hải còn dám lớn giọng với bọn ta.”

Lăng Phong Hải dùng sức đè nén cảm xúc, lấy lại một chút bình tĩnh: “Được rồi, người có mục đích gì, nói mau!”

“Ta muốn mật mã trong tay người.”

Lời này làm cho Lăng Phong Hải kinh hãi, nửa ngày không phản ứng lại: “Điều này sao có thể?”

“Là mạng nhi tử người trọng yếu, hay mấy con số kia trọng yếu? Ta cho người thời gian một giờ để suy xét một chút, mặt khác, ta khuyên người một câu, trăm ngàn lần đừng báo cảnh sát.”

Bọn cướp nói xong nhanh chóng cắt đứt điện thoại. Huynh đệ hai người liếc nhau hoàn toàn không hiểu bọn cướp đang nói cái gì, bất quá Lăng Nhiễm tin tưởng vững chắc ba ba nhất định sẽ đến cứu bọn họ.

Ma ma Lăng Nhiễm biết được tin tức liền lên tiếng khóc rống, quỳ trên mặt đất bắt lấy ống quần Lăng Phong Hải, không ngừng cầu xin: “Lão công, ta cầu người, người liền nói cho bọn họ đi, bằng không nhi tử chúng ta sẽ không còn mạng.”

Lăng Phong Hải ngồi ở trên sofa gắt gao bắt lấy tóc chính mình, sau một lúc lâu, Lăng Phong Hải đột nhiên hung hăng cắn chặt răng, cầm điện thoại trên bàn, thê tử mạnh mẽ đè lại chiếc điện thoại: “Người, người muốn làm gì?”

“Ta muốn báo nguy.”

Thê tử khóc rống lắc đầu: “Không cần, người không thể báo cảnh sát, vừa báo tiểu Hạo cùng tiểu Nhiễm sẽ mất mạng.”

“Không được, phải báo nguy.”

Thê tử phần nộ bắt lấy áo trượng phu: “Người như thế nào có thể nhẫn tâm như vậy, chẳng lẽ mấy con số kia so với mạng nhi tử còn trọng yếu hơn sao?”

Lăng Phong Hải một tay đẩy thê tử sang một bên: “Người căn bản cái gì cũng đều không hiểu, việc này để ta tính, phải báo nguy.” Thê tử nhu nhược chỉ có thể ôm lấy chân trượng phu không ngừng cầu xin. Có điều Lăng Phong Hải đã hạ quyết tâm, một chút cũng không do dự gọi điện thoại.

Bọn cướp bên này rất nhanh nhận được tin tức, buông điện thoại ra, người nọ mặt lộ vẻ sát khí: “Mẹ nó, hắn dám báo cảnh sát!”

Phía sau, một người nghi hoặc đi lại đây: “Nghe nói Lăng Phong Hải yêu thương nhất hai nhi tử, hẳn như thế nào có thể báo cảnh sát?”

Hai mắt đờ đờ sát khí gắt gao nhìn chăm chăm hai hài đồng trước mặt, Lăng Nhiễm cùng Lăng Hạo đã là vô cùng hoảng sợ, thân hình nho nhỏ không ngừng lui về phía sau. Người nọ biểu tình phần nộ cắn chặt răng, vung tay về phía sau.

“Dem bọn họ mang lên xe.”

Lăng Nhiễm cùng Lăng Hạo lần thứ hai bị người thô lỗ đẩy vào trong xe, bên ngoài trời đã tối, bốn phía càng ngày càng u ám, kinh hách quá độ, Lăng Nhiễm đã hoàn toàn phân không rõ phương hướng, xe trên đường quốc lộ vội vã tiến lên, vào lúc này di động bọn cướp lại vang lên, tiếng âm nhạc thanh thúy giờ khắc này lại làm cho người ta có cảm giác thập phần quỷ dị.

“Alo?”

2. Chương 2

“Alo?”

“Dem kia hai thằng nhãi con xử lý đi.”

“Ta đã biết.”

Người nọ buông điện thoại, hướng hai hài tử lộ ra biểu tình khùng bố, Lăng Nhiễm hoảng sợ trừng lớn hai mắt, hẳn tựa hồ có cảm giác tử thần đang đi từng bước một tới gần chính mình. Bọn cướp đem xe dừng ở sơn đạo gần đây, đem hai anh em bọn họ một đường kéo dài tới bên trong rừng cây, vút trên mặt đất.

“Chôn.”

“Đã biết.”

Một chiếc xẻng mới ở trên mặt đất đào xới, Lăng Nhiễm biết đó là mộ phần của bọn họ, sứ giả địa ngục đã hướng bọn họ vẫy tay. Cảm giác khùng bố kia làm cho huynh đệ hai người không ngừng giãy dụa, hai thân hình nho nhỏ không ngừng trên mặt đất vằn vẹo. Nửa giờ sau, một người đi đến bên người bọn họ, cười lạnh một tiếng.

“Muốn trách thì trách phụ thân các người đi thôi.” Nói xong một cước đem Lăng Nhiễm đá xuống hố đất vừa đào, ngay sau đó ca ca cũng bị đá xuống dưới thật mạnh lên trên người chính mình.

Huynh đệ hai người kịch liệt vằn vẹo thân hình, tiếng khóc tuyệt vọng lại như trước, không thể ngăn cản bùn đất từng lớp phủ lên người bọn họ, một chút ánh sáng ở trước mắt từ từ biến mất. Ngay tại thời điểm Lăng Nhiễm buông tha mọi hy vọng thì tiếng chuông di động chói tai lại vang lên.

“Alo?”

“Kế hoạch thay đổi, lập tức đem bọn họ mang lại đây.”

“Đã biết.”

Buông điện thoại, người nọ chạy nhanh lại gần động tác thủ hạ: “Không cần chôn, tiên sinh muốn chúng ta đem người mang trở lại.”

Thủ hạ vội vàng nhảy vào hố đem hai anh em kia tha ra. Lăng Nhiễm cùng Lăng Hạo miệng hô hấp một chút không khí, sau khi suýt chết khiến cho bọn họ khí lực để khóc đều không còn. Nhiều năm về sau, Lăng Nhiễm luôn hồi tưởng lại chuyện tình đêm đó, cảm thấy kỳ thật còn sống so với chết càng đáng sợ hơn. Nếu sớm biết rằng sự tình sau này biến thành như vậy, không bằng lúc ấy chết một cách thống khoái.

Nơi tới là một biệt thự u ám, khối kiến trúc màu trắng ở ánh trăng chiếu rọi xuống có vẻ thực quý dị, Lăng Nhiễm cùng Lăng Hạo bị người một đường kéo vào phòng trong, để trên chiếc thảm phía trước sofa. Lăng Nhiễm dùng sức lắc lắc đầu để lấy lại thần trí chính mình, một trung niên nam nhân đang ngồi trên sofa trước mặt, trên mặt có một vết sẹo vắt ngang, thoạt nhìn có chút dọa người.

“Tiên sinh, người tính xử lý bọn họ như thế nào?”

Mặt theo gợi lên khóe miệng, âm trầm nở nụ cười một chút: “Tiểu tử kia xinh đẹp như vậy chết rất đáng tiếc?”

“Kia làm sao bây giờ?”

Mặt theo chậm rãi bước lại đây, khẽ nâng chiếc cằm nhỏ của Lăng Nhiễm, Lăng Nhiễm cảm giác lông tơ trên người chính mình trong nháy mắt toàn bộ dựng lên, liên tục lui về phía sau: “Ta muốn làm cho Lăng Phong Hải biết theo ta đối nghịch kết cục sẽ ra sao, đem hai người bọn họ bán cho bọn buôn người, một đứa hướng đông, một đứa đi tây, càng xa càng tốt.”

“Đã biết, tiên sinh.”

Lời này làm cho huynh đệ hai người lại sợ hãi, Lăng Nhiễm khóc ròng không ngừng, tuyệt vọng nhìn ca ca bị người nhét vào một chiếc xe khác, lần từ biệt này khiến huynh đệ hai người dĩ nhiên là suốt chín năm không gặp mặt nhau.

Bởi vì thể lực chống đỡ hết nổi, ở trên đường xóc nảy, Lăng Nhiễm rất nhanh liền mê man trở lại, không biết rốt cuộc qua bao lâu, Lăng Nhiễm bị một trận đối thoại đánh thức.

“Đứa nhỏ này hảo gầy, thân thể dường như cũng không tốt.”

“Mẹ nó, người cũng không phải bán heo, còn quan tâm cái gì béo gầy?”

“Hắc hắc, đừng nóng giận, đứa nhỏ này ta muốn. Bao nhiêu tiền?”

“Bao nhiêu tiền đều không bận tâm, bất quá nhất định phải bán sang phía tây, càng xa càng tốt.”

“Người yên tâm đi.”

Bọn cướp mục đích căn bản không phải vì tiền, chỉ là đưa ý tứ muốn mấy ngàn đồng, cầm tiền bước ra ngoài. Tại thời điểm Lăng Nhiễm mở to mắt, vãi bố bịt miệng đã bị người lấy ra, đứng trước mặt là một phụ nữ trung niên cùng một lão nam nhân thoạt nhìn thật xấu, xung quanh phòng ốc thập phần đơn sơ, phía trên đều là đất cát dơ bẩn.

“Van cầu các người, thả ta đi.”

Người phụ nữ đi đến bên cạnh kệ bếp, lấy một chút bánh nát bỏ vào trong bát, giống như đang cho chó ăn, cầm chén để trước mặt Lăng Nhiễm: “Mau nhanh ăn cơm.”

Bánh kia còn mang theo một cỗ mùi vị ẩm mốc, người thấy đã thập phần ghê tởm, làm cho Lăng Nhiễm một trận buồn nôn, cho dù hiện tại rất đói bụng, nhưng hắn cũng ăn không vô thức trước mặt: “Thức thức, a di, ta cầu các người, thả ta đi, ta muốn về nhà.”

Phụ nữ kia không nói hai lời, vài bước đi tới hung hăng ném hắn một bạt tai: “Đến nơi này người liền nhận số mệnh đi. Mau mau ăn cái gì đó.”

Lăng Nhiễm đầu bị đánh đến choáng váng, lớn như vậy vẫn là lần đầu tiên bị đánh, nước mắt ủy khuất không ngừng trào ra từ hốc mắt.

Phụ nữ kia đã hoàn toàn mất đi kiên nhẫn, một cước đá văng bát ra xa, trên người hắn nhỏ một ngụm nước bọt: “Mẹ nó, không ăn thì đánh đổ.”

“Ba ba, ba ba sẽ đến cứu ta.” Lăng Nhiễm nhỏ giọng lầm bầm lầu bầu, đối chính mình nói một câu, người phụ nữ hừ lạnh một tiếng: “Ngày mai ta liền tìm cho người một người cha mới.”

Lão nam nhân kia rút khẩu thuốc lá ra: “Khóc đến phát phiền, đem hắn quăng vào hầm đi.”

Tiểu Lăng Nhiễm bị người phụ nữ kéo dài tới chiếc hầm bên cạnh, mở tấm ván gỗ chặn phía trên ra: “Ta nói cho người biết, người tốt nhất đừng mang ý niệm đào tẩu, nơi này người muốn chạy cũng chạy không ra được.”

Phụ nữ cởi bỏ dây thừng trên người Lăng Nhiễm, chỉ vào cầu thang bằng trúc: “Đi xuống đi.”

Lăng Nhiễm đi đến cây thang, nhìn thoáng qua miệng hầm phía dưới, tối om nhìn không thấy đáy, trông thập phần khủng bố, tứ chi bị dọa phát run: “Nhanh lên, ta cũng không kiên nhẫn với người nữa.”

Tiểu Lăng Nhiễm bị nàng rống cả người run lên, đành phải nhận mệnh hướng cây thang phía dưới bước đi, một trận xương hàn từ phía dưới hầm truyền lên, Lăng Nhiễm dừng cước bộ, do dự không dám đi xuống.

Phụ nữ tức giận tròn tròn ánh mắt, bắt lấy hần dùi sức hướng vách tường phía dưới đẩy xuống, Lăng Nhiễm hô to một tiếng thẳng tắp bị quăng ngã xuống, hoàn hảo dưới sàn còn một ít cỏ khô, bằng không với độ cao ba bốn thước này chắc chắn khiến hần té bị thương. Người phụ nữ hừ lạnh một tiếng, đem cây thang toàn bộ rút ra ngoài, đóng nắp hầm lại.

Căn hầm thoáng chốc tối om làm cho tiểu Lăng Nhiễm một trận sợ hãi, đem toàn thân cuộn lại cuộn lui vào một chỗ, đem chiếc đầu nhỏ gấu gao đặt ở trên đầu gối. Tâm lý lặp lại, đối với chính mình nói một câu: “Ba ba, nhất định sẽ đến cứu ta.”

3. Chương 3

Căn hầm lạnh như băng bốn phía đều tỏa ra hàn khí, Lăng Nhiễm bị lạnh hàm răng khê run lên, hần cực lực đem cỏ khô phủ lên trên người, thân thể vẫn như trước run run không ngừng. Xột xoạt vài tiếng động tĩnh làm cho trái tim Lăng Nhiễm mạnh mẽ nhảy lên tới cổ họng, nơi này còn có chuột? Lăng Nhiễm bị dọa khóc kêu không ngừng, liên tục lui về phía sau.

“Ba ba, ma ma, ta, ta rất sợ, các người mau tới cứu ta, ta rất sợ.”

Vừa lạnh vừa đói vừa khát vừa sợ, Lăng Nhiễm ở trong căn hầm hắc ám kia vượt qua một đêm vô cùng sợ hãi. Khe hở trên tấm ván gỗ dần dần truyền đến một tia ánh sáng, vẻ mặt đầy nước mắt, Lăng Nhiễm ngẩng đầu nhìn chằm chằm một chút ánh sang kia, tựa như hy vọng nó cùng với ánh rạng đông giống nhau. Phụ nữ kia mở tấm ván gỗ ra, cũng không thèm nhìn tới, trực tiếp ném xuống mấy thứ gì đó, lại đem tấm ván gỗ khép lại rồi đi.

Lăng Nhiễm sờ soạng một chút tìm được một cái bánh bao cứng ngắc cùng một cái củ nát siêu(chẳng biết cái gì, hình như thức uống gì đó), liền chạy nhanh tới nuốt một ngụm, làm cho yết hầu cuối cùng cũng thư thái một chút. Vuốt bánh bao trong tay, Lăng Nhiễm cố gắng ăn một chút.

“Ta, ta muốn sống sót, ba ba nhất định sẽ đến cứu ta.”

Tiểu Lăng Nhiễm rưng rưng tiếp tục ăn, đem những thứ chẳng có hương vị kia nuốt xuống. Không biết qua bao lâu, tấm ván gỗ trên hầm lại bị người nhấc lên, cây thang cũng bị người đưa xuống dưới, Lăng Nhiễm tựa như thấy được được thảo cứu mạng, bắt lấy cây thang liền hướng lên trên bước đi, thời điểm cách miệng hầm còn khoảng nửa thước đã bị người trực tiếp kéo lên vứt trên mặt đất. Bên cạnh là một người vẻ mặt dữ tợn ngồi xổm khê nâng cầm Lăng Nhiễm, cẩn thận đánh giá một chút, sau vừa lòng gật gật đầu.

“Trông cũng không tệ lắm.”

Lão nam nhân ngày hôm qua cười hắc hắc, lộ ra một loạt răng nanh vàng khè: “Biết người chỉ muốn như vậy, cho nên cố ý lưu lại cho người.”

“Nói cái giá đi.”

Lão nam nhân nghĩ nghĩ: “Ba vạn.”

Nam nhân kia bĩu môi: “Lão Hoàng, người cũng quá đáng, kẻ kia lần trước chỉ lấy hai vạn.”

“Tiền nào của nấy, tiểu tử này trông dễ nhìn như vậy đương nhiên muốn nhiều muốn một chút.”

“Hai vạn, không mặc cả nữa.”

“Không được, ba vạn, một phần cũng không thể thiếu.”

Hai người ở một bên giằng co nửa ngày, Lăng Nhiễm vùng trộm nhìn về phía cửa, đại môn rộng mở, trước cửa còn để một chiếc xe vận tải cũ nát. Lăng Nhiễm lặng lẽ ngẩng đầu, thấy hai người còn đang thảo luận hăng say, mạnh mẽ dùng sức nhảy dựng lên, nhanh chân chạy thẳng ra cửa.

“Thằng nhãi con bỏ chạy!!”

Lăng Nhiễm căn bản không có thời gian để ý tới phía sau đang quát to, hắn cũng không muốn biết chạy hướng nào, chỉ biết là muốn theo bản năng chạy xuống núi, chạy đến nơi có cảnh sát địa phương để cầu cứu. Đáng tiếc thân hình nhỏ nhỏ như thế nào có thể chạy nhanh hơn người lớn, còn không có chạy được hai trăm thước đã bị hai nam nhân nhanh chóng bắt được. Tóc bị người gắt gao chộp trong tay, bàn tay liên phiên không ngừng tát ở trên mặt.

“Mẹ nó, ta gọi người còn chạy, ta đánh chết người.” Lão nam nhân tức giận mắng không ngừng, đem Lăng Nhiễm vút trên mặt đất liên tiếp đánh đập.

Tiểu Lăng Nhiễm ôm đầu, không ngừng trên mặt đất lăn lộn: “Cầu người, đừng đánh, ta, ta sau này cũng không dám chạy nữa. Ô

”

Lão nam nhân đánh đủ, tay vẫn cầm lấy tóc Lăng Nhiễm đem hắn kéo vào trong viện, hung hăng vút trên mặt đất: “Được rồi, hai vạn liền hai vạn, mau mau mang đi đi.”

Nam nhân kia trong lòng một trận cao hứng, vội vàng lấy hai vạn đồng đưa qua, đem Lăng Nhiễm mặt mũi bầm dập nhét vào xe vận tải: “Lão Hoàng lần sau nếu có hàng tốt nhớ mau mau nói ta biết nga.”

“Yên tâm đi.”

Nam nhân kia cười hắc hắc khởi động xe theo sơn đạo hướng ra ngoài. Tiểu Lăng Nhiễm cả người đều đau lợi hại, đầu từng đợt mê muội, hiện tại cho dù có người thả hắn đi hắn căn bản cũng không còn khí lực chạy. Hắn không biết người này mua hắn làm gì, cũng không biết hắn muốn đem chính mình mang đi đâu, hắn chỉ biết là những người này đều là dân buôn lậu, cũng không phải là người tốt, trước kia khi xem TV, ma ma thường xuyên la mắng những kẻ buôn lậu này lương tâm đều đem cho chó ăn.

Xe liên tục xóc nảy trên sơn đạo, Lăng Nhiễm không có khái niệm khoảng cách, hắn chỉ biết là trên đường đi đã đi rất lâu, tới khi dừng lại, nam nhân kia cho hắn uống một chút nước, uy mấy miếng lương khô, sau đó đem hắn giao cho một nam nhân tới đón đầu. Lăng Nhiễm chết lặng mặc cho bọn hắn bài trí, trên người đau đớn đã muốn cướp đi hết khí lực của hắn, hắn căn bản đã không có tâm tình để ý tới việc chính mình rốt cuộc đã qua tay bao nhiêu người.

Ba ngày sau, Lăng Nhiễm bị một trung niên nam nhân gầy gò đưa một thôn xóm căn cỗi, sau lại để Lăng Nhiễm biết được, nam nhân này kêu là lão Cổ. Thôn xóm này bốn phía đều là không có một ngọn cỏ, đầy trời cát vàng thổi tới thổi đi, cơ hồ làm cho người ta không thể mở to mắt. Không khí khô nóng làm cho Lăng Nhiễm môi khô nứt nẻ, yết hầu đau đớn, một chút thanh âm cũng không phát ra được.

Lão Cổ đem Lăng Nhiễm mang đến một cái sân rất to: “Lão bà tử, mau ra đây.”

“Ai, đến đây, một lát ra liền, làm gì hét lớn thế.”

Một phụ nữ vẻ mặt ngăm đen mang thân thể mập mạp đi ra, lão Cổ đem Lăng Nhiễm đẩy đến bên người ả: “Nhìn xem, ta mua người mới mang về.”

Người phụ nữ đi tới cao thấp đánh giá một chút: “U, tên này trông rất khá, huấn luyện tốt khẳng định có thể kiếm được nhiều tiền.”

Lăng Nhiễm ngẩng đầu nhìn xem nữ nhân này, tướng mạo coi như hiền lành, trong tâm ôm một tia hy vọng, vẻ mặt đầy nước mắt khẩn cầu nàng: “A di, cầu người thả ta đi, ta muốn về nhà.....”

Còn chưa nói xong, lão Cổ từ phía sau một cước đá lại đây, Lăng Nhiễm hoàn toàn không có phòng bị, bị lão Cổ trực tiếp đá ra văng ra xa vài thước, quỳ rạp trên mặt đất không động đậy: “Con mẹ nó, còn suy nghĩ chạy ta liền chặt chân người!”

“Ai u, người đá nhẹ thôi, nếu đá hỏng rồi làm sao huấn luyện.”

Lão Cổ hừ một tiếng: “Còn xem trọng hần, thằng nhãi con này cũng không thành thật.”

“Được rồi, người mau mau vào nhà nghỉ ngơi đi.”

Lão Cổ trực tiếp bước qua người Lăng Nhiễm đi vào phòng, phụ nữ kia đi tới dùng mũi chân ở trên người hần đá đá: “Nhanh nhanh đứng lên, đừng giả chết.”

Lăng Nhiễm cố nén lệ quang trong mắt, cố gắng chống đỡ thân thể đứng lên, loạng choạng đi theo người phụ nữ vào trong phòng ở hậu viện.

Trong phòng kia thể nhưng còn có hai tiểu nam hài tử, xem tuổi đều cùng Lăng Nhiễm không sai biệt bao nhiêu, đang cuộn người lại tựa vào góc tường, vừa thấy phụ nữ đi vào liền bị dọa lui về phía sau. Phụ nữ đem Lăng Nhiễm đẩy mạnh vào phòng: “Hảo hảo ngốc, một hồi bắt đầu luyện công.”

Nói xong cũng không quay đầu lại rời đi, Lăng Nhiễm nhìn theo bóng dáng của nàng đi xa, nhỏ giọng hỏi hai nam hài nhi kia: “Các người, các người cũng là bị mua đến sao?”

Hai người khê gật đầu: “Người tên là gì?”

“Ta gọi là Lăng Nhiễm.”

“Ta gọi là tiểu Hải, hần gọi tiểu Đồng.”

Lăng Nhiễm quay đầu nhìn thoáng qua ngoài cửa, cảm thấy không có người liền chạy nhanh đi đến dè dặt hỏi tiểu Hải: “Tiểu Hải, ta, ta muốn về nhà.”

Vừa nghe đến hai chữ về nhà, hai nam hài hốc mắt thoáng chút đã ươn ướt, tiểu Hải sờ sờ nước mắt hơi hơi lắc đầu: “Đừng nghĩ, không thể quay về.”

“Vì cái gì?”

Tiểu Hải chậm rãi đứng lên, cởi áo chính mình, nhìn đến cảnh tượng trước mắt, Lăng Nhiễm kinh ngạc mở lớn miệng, nửa ngày không nói nên lời. Tiểu Hải phía sau trên lưng nơi nơi đều là những vết sẹo khủng bố, tả một cái hữu một cái giăng khắp nơi, còn có một đám lỗ nhỏ li ti còn tụ máu, giống như bị kim đâm qua, khiến cho người khác hoảng sợ. Tiểu Hải rưng rưng đối Lăng Nhiễm nói: “Về sau người trăm ngàn lần không nên chạy ra ngoài, bằng không sẽ bị đánh chết, mấy ngày hôm trước Hạ Hạ, Hạ Hạ chính là do như vậy mà chết.”

Lăng Nhiễm ngồi sụp xuống mặt đất, nước mắt tuyệt vọng bao phủ gương mặt tuần tú, một lúc lâu sau hần nhẹ nhàng lắc đầu: “Không, ba ba nhất định sẽ đến cứu ta.”

Một câu nói này đã trở thành hy vọng sống sót duy nhất của Lăng Nhiễm, đi theo hần suốt chín năm dài.

4. Chương 4

Lăng Nhiễm không biết, bắt đầu từ ngày đó, cuộc sống của hần đã hoàn toàn lâm vào tình trạng ác mộng vô hạn, càng ngày càng nhiều thống khổ, càng ngày càng nhiều lúc sống không bằng chết. Lão Cổ làm người rất ư tàn nhẫn, chỉ cần bọn họ luyện tập không tốt, hần sẽ lấy roi không ngừng quất lên người, mà lão bà của hần, nữ nhân tên gọi Lan Tử kia so với trượng phu còn tâm ngoan thủ lạt hơn nữa.

Mỗi ngày buổi sáng bốn giờ, ba nam hài sẽ theo mệnh lệnh mà thức dậy, Lan Tử chưa bao giờ phải kêu tiếng thứ hai, chỉ cần có người ngủ không chịu tỉnh, Lan Tử sẽ lấy cái dùi hương trên thân người đánh xuống. Khi vừa tới Lăng Nhiễm không hiểu quy củ, ngày hôm sau không đúng hạn tỉnh lại, Lan Tử liền cầm cái dùi

trực tiếp đánh xuống bàn tay bé nhỏ của hắn. Lăng Nhiễm khóc rống một tiếng, nhanh chóng nhảy dựng lên, Lan Tử ngay sau đó tặng hắn một cái tát: “Người cho rằng người còn là thiếu gia sao, mau nhanh thức dậy luyện công, bằng không thì đừng nghĩ được ăn cơm.”

Toàn tâm đau đớn làm cho Lăng Nhiễm khóc rống không ngừng, tiểu Hải ở một bên âm thầm hướng hắn lắc đầu, Lăng Nhiễm đành phải cố nén nước mắt đi đến. Thừa dịp Lan Tử không chú ý, tiểu Hải vụng trộm đối hắn nói: “Trăm ngàn lần đừng khóc ra tiếng, bằng không nàng sẽ còn đánh ác hơn.”

Lăng Nhiễm lau lau nước mắt gật gật đầu, cắn chặt lấy miệng mình, một tiếng cũng không dám phát ra. Cái gọi là luyện công lại càng làm cho người ta thêm sợ hãi, vì để huấn luyện thân thể có độ mềm mại, thân thể bị uốn đến một độ cong không thể ngờ. Cả người nằm rạp trên mặt đất, hai chân từ phía sau bị treo ở trên cây, sức nặng thân thể toàn bộ đều dồn vào trước ngực. Tư thế kia thời gian càng lâu sẽ làm người ta đau đến muốn khóc cũng khóc không được. Ngày đầu tiên, Lăng Nhiễm bị treo đến giữa trưa.

Từ xa, nhìn thấy tiểu Hải cùng tiểu Đồng ở bên cạnh nhận những tư thế càng khó khăn hơn. Điều này làm cho Lăng Nhiễm nghĩ đến trước kia, thời điểm cùng cha mẹ ra ngoài chơi, ở trên đường nhìn thấy những hài tử diễn xiếc ảo thuật này. Cả người bần thủ, thân hình gầy yếu còn bị buộc làm ra một đồng những động tác yêu cầu cao. Chẳng lẽ những người này cũng là muốn huấn luyện bọn họ như vậy sao? Chẳng lẽ chính mình cũng sẽ trở thành loại tiểu hài tử thay người khác kiếm tiền sao?

Loại ý tưởng này làm cho Lăng Nhiễm càng thêm tuyệt vọng, chỉ cầu cho ba ba, ma ma có thể mau tới cứu mình!

Vẫn ngủ thẳng đến trưa, lão Cổ mới cầm một cái bình rượu đi ra, cầm trong tay một cây roi quất ngựa, thấy tiểu Hải cùng tiểu Đồng còn đang luyện tập cùng một cái tư thế, nửa tháng một chút tiến bộ đều không có, trong cơn giận dữ, roi hào không lưu tình liền liên tiếp quất xuống. Tiểu Hải cùng tiểu Đồng gắt gao che chở đầu mình, ở trên mặt đất liên tục lăn lộn.

“Mẹ nó, đều là thứ phế vật, luyện như vậy thì đời nào mới có thể thay lão tử ra ngoài kiếm tiền.” Roi trườ quất xuống liền tạo ra từng đợt thanh âm chói tai, làm cho Lăng Nhiễm nghe cả người phát lạnh, sợ hãi cũng không dám bước ra.

Lão Cổ đánh đủ, hướng trên người tiểu Hải đá một cước: “Mau đi luyện.”

“Biết, đã biết.”

Tiểu Hải cùng tiểu Đồng hàm chứa nước mắt loạng choạng đứng lên, một câu không dám nhiều lời, trở lại vị trí của mình tiếp tục luyện tập. Lão Cổ chậm rãi đi đến bên người Lăng Nhiễm, đi quanh hắn vài vòng, một roi liền đánh lên mông hắn: “Đưa tay bỏ ra phía sau.”

Mồ hôi lạnh túa ra, gương mặt thống khổ vặn vẹo ngẩng lên, Lăng Nhiễm gắt gao cắn chặt răng, đem hai tay đang chống đỡ thân thể đặt ra phía sau, khiến cho trước ngực lại đau đớn vô cùng, thật giống như bị một tảng đá nặng ngàn cân đè trên người, đau đến thở không nổi.

Mãi cho đến khi mặt trời lên đến đỉnh, Lan Tử mới đi lại cỡi dây thừng trên đùi Lăng Nhiễm xuống, hai chân vừa rơi xuống đất, Lăng Nhiễm đau đến cả người liền phát run, toàn bộ thất lực giống như bị cắt đứt, thân thể đau nhức căn bản không thể đứng dậy.

Tiểu Hải cùng tiểu Đồng đợi Lan Tử đi rồi, chạy nhanh tới đem Lăng Nhiễm nâng lên, Lăng Nhiễm ủy khuất khóc lên: “Đau, đau chết đi được.”

“Đừng khóc, luyện vài ngày sẽ không đau nữa, người nhịn một chút.”

“Cái này còn phải luyện tới khi nào?”

“Ta cũng không biết, thời điểm ta đến đây những hài tử luyện tốt đều đã bị đưa đi.”

Lăng Nhiễm sờ sờ nước mắt: “Ta, ta nhớ nhà.”

Tiểu Hải thở dài một hơi: “Đừng khóc, về sau không thể nói nhớ nhà, vạn nhất bị bọn họ nghe được liền bị đánh.”

“Nga.”

“Chạy nhanh đi ăn cơm đi.”

Lớn như vậy Lăng Nhiễm chưa bao giờ nếm qua đồ ăn thô ráp như thế, chính là một ít bột cháo ngô bên trong trộn một ít rau xanh, loãng đến nỗi cơ hồ có thể phản chiếu cả bóng người. Nhưng là người đang đói cần bản cái gì cũng không quan tâm, ba tiểu nam hài liền nâng bát giữa cổ lên húp.

Nghỉ ngơi còn không đến nửa canh giờ, ba nam hài lại bị gọi đến trong viện, tiếp tục tiến hành những huấn luyện tàn nhẫn này. Mãi cho đến khi mặt trăng lên cao, bọn họ mới tha thân thể mỗi một trở lại gian phòng kín như bưng kia.

Ban đêm tối đen, ba nam hài gắt gao ôm chặt lấy nhau, sưởi ấm cho nhau.

“Tiểu Hải, ngươi là đến đây lúc nào?”

“Hai tháng trước.”

“Còn ngươi, tiểu Đồng?”

“Ta đến đây cũng mới hơn một tháng.”

Lăng Nhiễm trời sinh thể nhược, hơn nữa mới trước đây còn sinh bệnh nặng một hồi, thân thể vẫn là gầy teo nhỏ xíu, tiểu Hải cùng tiểu Đồng cùng hắn niên kỷ kỳ thật không sai biệt lắm, thể nhưng đứng chung một chỗ so với hắn lại cao hơn rất nhiều. Hai nam hài sợ hắn buổi tối nhiễm lạnh, đem hắn đưa vào ngủ phía trong. Đây là tia ấm áp duy nhất mà Lăng Nhiễm hiện tại có thể cảm nhận.

“Tiểu Nhiễm, ngươi như thế nào bị lừa bán?”

“Ta cũng không biết, ta cùng ca ca đang đi trên đường thì bị người bắt đi rồi.”

“Vậy ca ca ngươi đâu?”

Lăng Nhiễm thương tâm cúi đầu: “Bọn họ đem ca ca bán sang phía đông, đem ta bán sang phía tây, ta cũng không biết ca ca hiện tại thế nào.”

Tiểu Đồng nương theo ánh trăng lau đi nước mắt Lăng Nhiễm: “Đừng nghĩ nhiều như vậy, biết đâu y được đưa đến nơi tốt hơn chúng ta.”

Tiểu Hải vụng trộm xoa xoa ánh mắt: “Ừ nha, dù thế nào cũng tốt hơn chỗ này.”

Hy vọng như thế đi, ca ca không biết hiện tại thế nào? Lăng Nhiễm mang theo hình ảnh người mình tưởng niệm tiến nhập mộng đẹp. Trong mộng hắn thấy ba ba anh tuấn, ma ma xinh đẹp, cùng ca ca của mình, một nhà bốn người hạnh phúc ngồi ở trên sofa xem TV. Hắn hảo hy vọng đây không phải là mộng, cho dù là mộng cũng tốt, hy vọng không cần tỉnh lại.

5. Chương 5

Một tháng ngắn ngủi, Lăng Nhiễm đã bị đánh vô số lần, thời điểm lão Cổ đánh người cần bản không cần lý do, hắn hoàn toàn không xem bọn họ là hài tử mà đối đãi, có một lần Lăng Nhiễm thời điểm bị treo chân, chỉ là nhắm hai mắt lại, một trận mưa roi liền trút xuống dưới.

Lăng Nhiễm gắt gao cắn chặt môi dè nén tiếng khóc của chính mình, cuối cùng vẫn là không kiên trì được mở miệng hướng hắn cầu xin tha thứ: “Thúc thúc, ta sai rồi, cầu ngươi, không cần đánh, ta lần sau sẽ không dám nữa.” Rốt cuộc sai ở đâu, Lăng Nhiễm cũng không biết, hắn chỉ thầm nghĩ hắn không muốn bị đánh mà thôi.

Không nghĩ tới vừa mở miệng, lão Cổ càng thêm tức giận, roi trùy ác hơn, hai chân đang bị treo lên Lăng Nhiễm cần bản không chỗ trốn tránh, chỉ có thể gắt gao ôm đầu: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi, ta sai rồi, cầu ngươi, cầu ngươi đừng đánh, ô!!”

Ba ba ba, tiếng roi vang lên thật lâu, thẳng đến khi lão Cổ đánh mệt mỏi mới dừng tay: “Mẹ nó, buổi trưa không được ăn cơm.”

Dưới ánh mặt trời chói chan, Lăng Nhiễm đã chảy đầy mồ hôi, trên người nơi nơi đều là vết roi đau đớn, lượng nước trong cơ thể từng chút một xói mòn, cảm giác khiến người ta chỉ muốn chết đi. Tiểu Hải cùng tiểu Đồng rất nhanh cơm nước xong, vội vàng chạy lại ra sân, quay đầu nhìn xem chung quanh không có người khác, tiểu Hải chạy nhanh đến bên Lăng Nhiễm, dùng miệng đưa qua một ngụm cháo loãng: “Mau nhanh nuốt xuống đi.”

Cơn đói khiến Lăng Nhiễm không rảnh bận tâm này nọ, hắn mau chóng nuốt xuống, tiểu Đồng thấy hắn nuốt xong cháo thì cũng cúi đầu hướng miệng hắn uy một ngụm khác. Hai miệng cháo cứu mạng cuối cùng giảm bớt một chút quận đau trong bụng. Tiểu Hải giúp hắn lau chùi khóe miệng, giúp hắn tỉnh táo lại một chút.

“Thực xin lỗi, chúng ta chỉ có như vậy, người kiên trì một chút, buổi tối sẽ được ăn.”

Tầm mắt một chút mơ hồ, Lăng Nhiễm cắn môi đối hai người kia nói tiếng cảm kích: “Cám ơn!”

Loại dày vò này ngày qua ngày lại trải qua mấy tháng, Lăng Nhiễm đã mất đi khái niệm thời gian, hắn chỉ cảm thấy đã qua rất lâu rất lâu, tiểu Hải mỗi ngày đều ở trên tường đất gạch một gạch, theo đó Lăng Nhiễm biết chính mình đã ở đây ba tháng lễ bảy ngày.

Luyện công, đánh đập cùng nhục mạ, những ngày như vậy không biết khi nào thì mới kết thúc, Lăng Nhiễm một lần rồi lại một lần đối chính mình nói, tuyệt đối không thể buông tay, không thể buông tha cho hy vọng. Ba ba nhất định sẽ đến cứu ta.

Ngày hôm đó đã xảy ra một sự kiện, làm cho Lăng Nhiễm hoàn toàn hiểu được, những người này rốt cuộc có bao nhiêu tàn nhẫn cùng khủng bố. Thời điểm tiểu Đồng luyện công từ trên cao té xuống. Lão Cổ không có chút lưu tình đối với tiểu Đồng vừa té bị thương trên mặt đất, trực tiếp đánh thêm một trận đòn hiểm, Lăng Nhiễm cùng tiểu Hải căn bản không dám tiến lên ngăn cản, chỉ có thể đau lòng đứng ở một bên nhìn, tiểu Đồng kéo chân đã bị thương không ngừng lết đi trên mặt đất, nhưng vẫn như trước trốn không thoát lão Cổ quyền đâm cước đá. Cuối cùng chậm rãi mất đi tri giác.

Lão Cổ thấy hắn ngất đi mới ngừng tay, chỉ vào hai người quát: “Đem nâng hắn mang vào.”

Lăng Nhiễm cùng tiểu Hải vội vàng chạy tới, cẩn thận đem tiểu Đồng nâng lên, tiểu Hải chạy ra lấy một chén nước, đem đến bên người tiểu Đồng cho hắn uống, nhưng nước kia một chút cũng nuốt không vào, Lăng Nhiễm kinh hãi thấy nước từ khóe miệng tiểu Đồng chảy ra đều biến thành màu đỏ, bèn mở đôi môi của y, nhìn thấy khe hở giữa hàm răng đều tụ huyết đỏ sẫm.

Tiểu Hải dùng sức sờ soạng ánh mắt y, đem chén nước bỏ vào trong miệng chính mình, nắm lấy cằm tiểu Đồng, miệng đối miệng cho hắn nuốt xuống. Nước rót hết tựa hồ cũng có một ít hiệu quả, tiểu Đồng mơ màng màng mở to mắt, vô lực ho khan vài tiếng.

“Tiểu Đồng, người thế nào?”

Tiểu Đồng khóe mắt chậm rãi chảy xuống một hàng lệ trong suốt: “Hảo đau quá.”

Lăng Nhiễm hoảng sợ, tay chân hoàn toàn không biết làm sao bây giờ, chỉ có thể chạm vào người y xem xét, tiểu Đồng thống khổ nhăn chặt lông mày: “Đau

”

Tiểu Hải nhẹ nhàng đem tiểu Đồng đặt trên ghế, từng chút cởi bỏ quần áo của y, hai người nhất thời ngây ngốc tại chỗ, xương sườn dưới ngực tiểu Đồng có một cái đã muốn thay đổi hình dạng, hiển nhiên là bên trong đã bị cắt đứt, đùi phải cổ chân cũng đều vằn vẹo không bình thường. Toàn thân chỗ xanh chỗ tím, nơi nơi đều là vết thương.

Lan Tử phần nộ trùng ánh mắt đi vào, hướng cái gáy của Lăng Nhiễm dùng sức vỗ một chút: “Mẹ nó lại nhân hạ, chạy nhanh đi luyện công.”

Lăng Nhiễm quay đầu lại, bực một tiếng liền quỳ gối trước mặt nàng, ôm chân cầu xin nàng: “A di, tiểu Đồng bị thương rất nặng, cầu người đi cho hắn tìm một bác sỹ đi.”

“Không chết được, nghỉ ngơi một hồi thì tốt rồi.”

Tiểu Hải cũng quỳ xuống, khóc cầu nàng: “Hắn thật sự bị thương rất nặng, cầu người, mau dẫn hắn đến bệnh viện đi.”

Lan Tử hướng tiểu Đồng nhìn lướt qua, cũng là cả kinh, tuy rằng miệng vết thương không có xuất huyết, bất quá liếc mắt một cái liền thấy ngay xương cốt đã bị gãy, vội vàng quay đầu bước đi.

Lăng Nhiễm nhào tới bên cạnh vuốt ve mặt tiểu Đồng: “Tiểu Đồng, người cố nhịn một chút, bác sỹ sắp tới rồi.”

Tiểu Đồng khẽ gật đầu, thống khổ nhắm mắt lại. Chỉ chốc lát lão Cổ cùng Lan Tử cùng nhau chạy trở về, nhìn thoáng qua rồi lại xoay người đi ra. Mãi cho đến buổi tối Lan Tử mới mang về đến một gian hồ lang trung(cái này chắc các nàng đều hiểu, chẳng qua ta không biết hiện đại văn thì nên dịch thành cái j, nên để nguyên như vậy J), cẩn thận kiểm tra một hồi rồi lắc đầu.

“Đưa bệnh viện đi, không đến bệnh viện trị không hết.”

Lan Tử đem hắn kéo đến bên ngoài nhỏ giọng hỏi: “Người trị không được sao?”

“Ta nhiều lắm có thể cho một chút được, giảm chút đau đớn.”

“Ai nha, cái kia khoảng bao nhiêu tiền?”

Lang trung bĩu môi: “Ít nhất cũng phải trên vài ngàn đi.”

Lan Tử hào không do dự nói: “Người kê một chút được đi.”

Lang trung đi rồi, chỉ để lại mấy bao thảo dược không biết tên, Lan Tử phân phó tiểu Hải cùng Lăng Nhiễm đi nấu thuốc chiếu cố tiểu Đồng, chẳng qua dược kia uống hết căn bản cũng không có một chút hiệu quả. Tiểu Đồng tinh thần càng ngày càng kém, nhưng là Lan Tử cùng lão Cổ căn bản vẫn không dẫn hắn đi bệnh viện kiểm tra, đến ban đêm chỉ dặn dò vài câu liền trở ra phía trước đi ngủ.

Vừa rồi hai người ngoài phòng đối thoại, tiểu Hải cùng Lăng Nhiễm cũng đã nghe được, hai vợ chồng kia căn bản không muốn tiêu tiền cấp tiểu Đồng xem bệnh. Hiện tại họ chỉ có thể tuyệt vọng canh giữ bên người tiểu Đồng, nhìn hắn từng chút héo rũ đi. tiểu Đồng chịu đựng đau nhức vẫn kiên trì đến đêm khuya,

“Tiểu Đồng, người còn đau không?”

Tiểu Đồng ho nhẹ vài tiếng, lộ ra biểu tình tuyệt vọng tươi cười, từ từ giữ chặt bàn tay nhỏ bé của hai người, suy yếu vô lực nói: “Tiểu Hải, tiểu Nhiễm, nếu, nếu có một ngày các người có thể đi ra ngoài, nhất định, nhất định phải đến nhà của ta nhìn xem.”

Lăng Nhiễm dùng sức lau lau ánh mắt: “Tiểu Đồng, người muốn ra ngoài chúng ta cùng nhau đi ra. Sớm muộn gì có một ngày chúng ta được về nhà.”

Tiểu Đồng trong lỗ mũi chậm rãi chảy ra dòng máu tươi, theo mặt chảy dài xuống dưới, Lăng Nhiễm bị dọa tay liền phát run, run run sờ soạng vết máu. Tiểu Hải gắt gao cầm lấy tay tiểu Đồng: “Tiểu Đồng, người phải tốt lên.”

Tiểu Đồng nhẹ nhàng thở dài một hơi: “Nhà của ta ở Lam Hải tỉnh, Mạnh Thiên thị, Tân khải tiểu khu, đường số 5, chung cư số 2, số nhà 302. Các người, các người nhất định phải nhớ kỹ, còn có...còn có ta tên gọi Hàn Tử Đồng.”

Lăng Nhiễm cùng tiểu Hải chặt chẽ đem những lời này ghi tạc trong đầu, cùng nhau gật gật đầu: “Chúng ta nhớ kỹ.”

Tiểu Đồng vui mừng nở nụ cười một chút: “Thay...thay ta cùng ba ba ma ma nói rằng, ta ... ta hảo tướng...hảo tướng nhớ bọn họ.....”

Tiểu Đồng hô hấp càng ngày càng mỏng manh, đôi môi tái nhợt cùng hai cái lỗ mũi đều chậm rãi trào ra máu tươi đỏ sẫm, hai tiểu nam hài khóc rống không thôi, không ngừng lau đi máu trên mặt y, có điều máu kia chảy ra ngày càng nhiều, ngừng cũng không ngừng được.

Đến lúc gần hấp hối tiểu Đồng cuối cùng nhẹ nhàng lưu lại dòng: “Các người...các người nhất định phải sống sót ra ngoài....” Vài giây sau tiểu Đồng mang theo thật sâu tiếc nuối, đành chỉ hô hấp. Hai mắt lại như trước không chịu nhắm lại, máu tươi che kín gương mặt nho nhỏ, còn mang theo một tia lưu luyến cuộc sống, và vô cùng tưởng niệm đối với cha mẹ

6. Chương 6

Năm ấy sáu tuổi tiểu Đồng liền như vậy ra đi, không có lễ tang, không có quan tài, thậm chí không có giấy tiền, chỉ là dùng một miếng chiếu rách cuốn lại, nâng ra ngoài. Tiểu Hải cùng Lăng Nhiễm không biết hẳn bị nâng đi nơi nào, có lẽ là đem đi chôn, cũng có lẽ trực tiếp bị ném lên trên núi, đợi bầy chó đói đến ăn thi thể y.

Có lẽ là đã quá quen loại chuyện này, hai vợ chồng kia trên mặt không có chút áy náy nào, tựa hồ chỉ có một chút cảm giác đau lòng, mà loại đau lòng này lại không phải đối với sinh mệnh nhỏ thương tiếc, chỉ là đối việc tổn thất đi hai vạn kia không cam lòng.

Luyện công tàn khốc như trước mỗi ngày đều tiến hành, buổi tối hai tiểu nam hài rúc vào nhau tìm kiếm tia ấm áp duy nhất.

“Tiểu Hải, người nói chúng ta có thể sống sót ra ngoài sao?”

Tiểu Hải trầm mặc sau một lúc lâu: “Nhất định, sớm muộn gì cũng xảy ra, chúng ta hãy luyện công cho tốt, có lẽ đến thời điểm ra ngoài biểu diễn, còn có cơ hội chạy trốn.”

Lăng Nhiễm gắt gao giữ chặt tay hân thở dài thật sâu, trong lòng lại đối với chính mình nói: “Ba ba, sẽ đến cứu ta ”.

Một năm sau tiểu Hải cùng Lăng Nhiễm mang theo một thân thương tích, rốt cục ly khai cái sân này. Ngồi trong chiếc xe vận tải cũ nát, hai tiểu nam hài gắt gao nắm chặt tay nhau, trái tim đã đập phi thường dữ dội, hướng đi phía trước chính là nơi có cha mẹ mà bọn họ ngày đêm tưởng niệm, là ánh mặt trời soi chiếu tương lai. Nhưng bọn họ lại không hề biết rằng, con đường này chỉ là làm cho bọn họ từ một cái hố lửa này nhảy đến một cái hố lửa khác mà thôi.

Lăng Nhiễm cùng tiểu Hải bị đưa một thành thị bên cạnh vùng ngoại thành kia, một địa phương nơi nơi đều là rác rưởi dơ bẩn, nhà ngói cũ nát. Ở trong viện của một tòa nhà bị tàn phá, một người tên là lão Lưu đem hai nam hài trong tay lão Cổ tiếp nhận, cũng làm cho bọn họ ngay tại chỗ biểu diễn một phen, cảm thấy vừa lòng, sau đó lấy bao da xuất ra rất nhiều tiền đưa cho lão Cổ.

“Đây là hoa hồng ba tháng này, ba tháng sau người lại tới lấy tiếp, mặt khác tìm thêm vài cái hài tử đến, ta nơi này người không đủ.”

“Đã biết.”

Lão Cổ đi rồi, lão Lưu lại đem hai nam hài mang đến một góc sáng sủa hơn của một gian âm u trong phòng: “Ta nói cho các người biết, theo ta liền phải ngoan ngoãn, không nên có tâm tư khác, nếu mang đến phiền toái cho ta, ta liền đem các người bán cho đám người Cái Bang, những người đó có thể nói so với chúng ta tàn nhẫn hơn nhiều, bọn họ có thể chặt tay chân các người, cho các người biến thành tàn phế, sau đó đem người thấy ra ngoài đường xin tiền, hiểu không?”

Tiểu Hải cùng Lăng Nhiễm ngoan ngoãn gật gù đầu, lão Lưu xoay người rời đi cũng khóa kỹ cửa lại, lạnh lùng lưu lại một câu: “Ngày mai bắt đầu ra ngoài biểu diễn, hôm nay cho các người nghỉ một ngày.”

Hai hài tử liếc nhau, tiểu Hải ghé vào cửa sổ, hướng ra phía ngoài nhìn nhìn, xác định người đã đi rồi, lặng lẽ đối Lãng Nhiễm nói: “Ngày mai chúng ta có thể đi ra ngoài, ra đến đường cái chỉ cần tìm được cảnh sát chúng ta sẽ được cứu.” Lãng Nhiễm cao hứng gật gật đầu.

Buổi tối bảy tám hài tử theo thứ tự đi rồi trở về, những người này thoát nhìn đều là tiểu hài nhi bảy tám tuổi, một đám đều là xanh xao vàng vọt, gầy chỉ còn da bọc xương, mỗi người trên mặt đều mang theo thần sắc mệt mỏi, mở cửa thấy trong phòng có hai người mới tới, mọi người cũng không cảm thấy kinh ngạc, lặng lẽ cất hết đạo cụ, ngã vào tấm ván gỗ cứng rắn trên giường không cử động.

Lão Lưu vẻ mặt tức giận tiến vào, ở trên giường kéo một hài tử ra: “Thằng nhãi con, hôm nay như thế nào lại ít như vậy?”

Nam hài kia bị dọa cả người phát run, quỳ trên mặt đất không ngừng dập đầu: “Ta, ta sai rồi, ngày mai, ngày mai khẳng định mang nhiều tiền hơn trở về.”

Lão Lưu không thuận theo, nhắc chân hung hăng đá trở lại, chỉ này một cước đã đem kia nam hài trực tiếp đá đến hơn ba thước trên tường, vừa đập mạnh vào tường theo trọng lượng liền rơi xuống mặt đất, nam hài kia ôm ngực ho khan vài tiếng, thấy lão Lưu hướng bên này đi tới, cuống quýt trên mặt đất cạch cạch dập đầu mấy cái:

“Khụ khụ, ta, ta sai rồi, ta sai rồi, cầu người tha ta đi.”

Lão Lưu hướng lại đây nắm đầu của hắn mắng: “Ngày mai nếu còn không đủ, ta liền đem ngươi đi bán, hừ.”

Nam hài kia bị dọa sắc mặt xanh mét, hai mắt lộ ra thần sắc vô cùng hoảng sợ: “Ta, ta đã biết.”

“Đêm nay không được ăn cơm.”

Lão Lưu rống xong một phen liền bỏ nam hài ra, xoay người rời đi, Lãng Nhiễm cùng tiểu Hải thấy những người bên cạnh thế nhưng không có lấy một người đi qua dìu hắn, cảm thấy không đành lòng cùng nhau đi qua giúp hắn đứng lên.

“Người không sao chứ?”

Nam hài khẽ vuốt nước mắt lắc đầu: “Ta không sao.” Trầm mặc ngồi ở trên giường ở không nói lời nào. Một lát sau một nam nhân diện mạo thực hung hăng mang vào một chậu cơm: “Ăn cơm.”

Vừa rồi mọi người còn mệt mỏi không chịu nổi, nhìn thấy cơm tựa như chó đói giống nhau liền xông đến, nam hài nhi kia đẩy đẩy hai người: “Mau mau đi giành, bằng không một hồi sẽ không còn.”

Tiểu Hải chạy nhanh đến chen vào đám người, đoạt lấy một chén cơm đi ra, thấy bên trong cơm màu vàng còn trộn theo một chút lá cây cắt nhỏ, tiểu Hải một bên nắm cơm lại thành từng nắm nhỏ vừa đi đến bên người Lãng Nhiễm: “Nhanh ăn đi.”

“Ăn.”

Hai bàn tay nhỏ bé có chút bẩn một phen bắt lấy cơm nuốt vào miệng, Lãng Nhiễm nhìn nhìn chung quanh, những nam hài này giống nhau sùi lang hổ báo, tựa như ba ngày rồi chưa được ăn cơm, thậm chí có người đem cơm rơi vãi trên mặt đất toàn bộ nuốt vào.

Hai người đem đồ ăn ăn hết hơn phân nửa, chén cơm phía dưới còn lại một ít, tiểu Hải ôm lấy chén cơm, hướng Lãng Nhiễm lắc đầu, len lén chỉ sang nam hài nhi đang đói bụng kia, Lãng Nhiễm lập tức hiểu được, nghe lời gật gật đầu, không đòi ăn thêm.

Đêm khuya mọi người toàn bộ đều đã ngủ, tiểu Hải âm thầm ở trên giường đứng lên, đi đến giường đối diện, đẩy đẩy nam hài kia vài cái, nhỏ giọng đối hắn nói: “Uy, người lại đây một chút.”

Nam hài kia đã đói bụng khó chịu lăn qua lộn lại ngủ không được, không rõ lý do nhưng cũng đi theo tiểu Hải đến bên kia giường. Lãng Nhiễm từ trong ổ chăn cẩn thận lấy ra chén cơm đưa cho hắn: “Chừa lại cho người, nhanh ăn đi.”

Nam hài kia vừa thấy đồ ăn, dùng sức nuốt một chút nước miếng, bốn phía nhìn một vòng xác định tất cả mọi người đều đang ngủ, chạy nhanh đến lấy đồ ăn nhanh chóng đưa vào miệng, ngon lành nuốt xuống bụng.”Cám ơn các người.”

“Người tên là gì?”

“Ta gọi là tiểu Cổ.”

Ba người cùng chui vào một chiếc chăn, nằm cùng một chỗ lặng lẽ nói chuyện, tiểu Hải hạ giọng hỏi hần: “Người tới đã bao lâu?”

“Đã hơn một năm.”

“Người cũng là bị lừa bán sao?”

“Àn.”

“Vậy người vì cái gì không chạy?”

Tiểu cổ nhanh chóng che cái miệng của hần lại, nhấc chăn lên nhìn chung quanh một chút rồi quay trở về: “Ta nói cho người, ngày mai các người ra ngoài trăm ngàn lần đừng nghĩ đến việc chạy trốn, thời điểm chúng ta ở trên đường biểu diễn tùy thời đều có người nhìn chăm chăm, cho dù người chỉ cùng người khác nói một câu, trở về cũng đều có khả năng bị đánh chết.”

“Vì cái gì không đi tìm cảnh sát?”

“Cảnh sát nếu quản việc này, bọn họ còn có thể dám cho chúng ta tự do trên đường biểu diễn sao? Ý niệm này trong đầu người nghĩ cũng đừng có nghĩ.”

Tiểu Hải cùng Lăng Nhiễm thất vọng cúi đầu, xem ra ý tưởng của chính mình thật sự rất ngây thơ.

7. Chương 7

Một tháng sau, Lăng Nhiễm liền hoàn toàn hiểu được, vì cái gì những đứa trẻ kia đều không quan tâm đến nhau, nếu hai nhóm người lại cùng kiếm tiền trên cùng một con phố, chắc chắn sẽ xảy ra tranh chấp, thời gian lâu dần sẽ chuyển thành chán ghét.

Lăng Nhiễm mỗi ngày đều cùng một nhóm với tiểu Hải, cầm một ít đạo cụ đơn giản trên đường phố nhộn nhịp biểu diễn, đủ mọi thái độ, ánh mắt gì cũng đều đã thấy qua, có người đối với bọn hần mắng hần là nhóm lừa tiền, có người lại ngại bọn họ dơ bẩn, có người hội ngại bọn họ cản trở giao thông, làm cho Lăng Nhiễm hoàn toàn cảm nhận tư vị bị người khác chà đạp. Thân thể thống khổ suy ra hoàn toàn kém so với đau khổ trong tâm hồn, cái loại cảm giác này chính là tuyệt vọng như thế, cũng đau lòng như thế.

Ánh mắt Lăng Nhiễm luôn ở trên đường tìm kiếm, hần hảo hy vọng ngẫu nhiên có thể nhìn thấy người quen, cứu hần ra khỏi bên trong hố lửa, nhưng là hần biết thành thị này cách thành phố nơi hần sống khảng định là đã xa nhau vài ngàn dặm.

Một ngày chỉ có hai bữa cơm, thời gian lâu dài, cơ thể đang trong thời kì tăng trưởng khiến Lăng Nhiễm cùng tiểu Hải mỗi ngày cơ hồ đều đói ngủ không yên, bụng luôn kêu rột rột không ngừng, đáng sợ nhất là những thời điểm bị phạt, cơm đều không được ăn càng làm cho người đói đến hai mắt choáng váng. Có một lần bởi vì bên ngoài trời mưa, người đi trên đường ít đến đáng thương, tiểu Hải cùng Lăng Nhiễm không thể hoàn thành mục tiêu chỉ định, buổi tối trở về lão Lưu không nói hai lời, đem tiểu Hải cùng Lăng Nhiễm kéo tới viện chính đánh một trận đòn hiểm, hần quyền cước so với lão Cổ còn muốn ác hơn, một cước đá xuống khiến người đau đến hơn nửa ngày.

Tiểu Hải cực lực dùng thân thể mình bảo vệ Lăng Nhiễm, hần biết Lăng Nhiễm quá mức gầy yếu, vạn nhất bị đánh hỏng rồi khả năng sẽ không phục hồi lại được, chính mình liền như vậy không thể mất đi một bằng hữu như hần.

“Buổi tối không được ăn cơm.”

Lão Lưu hùng hừng hổ hổ rời đi, tiểu Hải cử động thân thể đau đớn: “Tiểu Nhiễm, người thế nào?”

Lăng Nhiễm chạy nhanh đến đem tiểu Hải nâng dậy: “Cám ơn người, ta không sao.”

Hai người dìu nhau quay trở về phòng ở, nhìn mọi người đang ra sức cướp đoạt thực phẩm, tiểu Hải dùng sức nuốt nước miếng, giữ chặt tay nhỏ bé của Lăng Nhiễm: “Chúng ta vẫn là ngủ đi.”

“Ân.”

Thứ đồ ăn căn bản không có chút vị nào, lúc này lại truyền đến từng đợt hương vị mê người, Lăng Nhiễm cuộn lui thân thể, ngăn chặn dạ dày đau đớn, cùng với những âm thanh do cơn đói từ trong bụng truyền ra. Ba ba, ba ba sẽ đến cứu ta chứ? Thật sự hảo nhớ nhà. Nước mắt căn bản không thể tẩy đi cảm giác thống khổ này, cho nên không biết bao giờ Lăng Nhiễm đã muốn chết lặng, ngay cả khí lực để khóc đều không có.

Mỗi ngày phơi nắng chịu gió đã hoàn toàn làm cho Lăng Nhiễm mất đi gương mặt khả ái, hiện tại xanh xao vàng vọt còn mang theo một tia bệnh trạng. Lăng Nhiễm thân thể càng ngày càng kém, cố gắng kiên trì nhưng vài ngày sau hẳn vẫn là ngã bệnh, lão Lưu sau khi xem xét xác định hẳn thật sự không đứng dậy nổi, tức giận bỏ lại một câu: “Ta cho người nghỉ ngơi một ngày, nếu còn chậm trễ thời gian ta liền đem người bán.”

Thấy hẳn đi rồi tiểu Hải chạy nhanh chạy ra bên ngoài lấy khăn mặt đặt lên trán Lăng Nhiễm: “Tiểu Nhiễm, có phải hay không rất khó chịu?”

Lăng Nhiễm đôi môi tái nhợt nhẹ nhàng giật giật: “Tiểu...tiểu Hải, ta sẽ...sẽ không giống như tiểu Đồng chứ?”

Tiểu Hải vừa nghe lập tức hoảng hốt lên, gắt gao giữ chặt bàn tay nhỏ bé của Lăng Nhiễm: “Sẽ không, sẽ không, người ngày mai khẳng định có thể hảo.”

“Kỳ thật, kỳ thật chết so với sống càng tốt hơn.”

Lời này làm cho tiểu Hải lòng chua xót không thôi, hẳn chậm rãi nằm ở bên người Lăng Nhiễm, giúp hẳn cẩn thận chỉnh lại góc chăn: “Chúng ta nhất định phải còn sống ra ngoài.”

“Ân, nhất định, nhất định phải còn sống ra ngoài.” Tuy rằng đây là một ước nguyện rất xa xôi, nhưng là không thể buông tha cho hy vọng. Lăng Nhiễm nhỏ bé cứ như vậy dựa vào một cổ ý chí chịu đựng ồm ồm đau tra tấn, toàn bộ vết hầu đau đến cả người cơ hồ phát không ra âm thanh, lỗ mũi bết tắc hoàn toàn không thể thông khí, hẳn chỉ có thể tận lực dùng miệng mà hô hấp, cũng vì vậy mà không khí khô ráo lại càng làm cho vết hầu đau đớn tăng lên, suốt một ngày một đêm, tiểu Hải không ngừng cho hẳn uống nước, không ngừng cổ vũ hẳn phải kiên trì đến cùng.

Ngày hôm sau vẫn sốt cao chưa lui, Lăng Nhiễm vẫn là gắng gượng rời khỏi giường, kéo theo thân thể suy yếu cùng tiểu Hải đi phố xá sâm uất: “Tiểu Nhiễm, hôm nay ta đến biểu diễn, người ở bên cạnh nhìn thì tốt rồi.”

“Ta, ta không sao.”

Tiểu Hải vẫn là nhìn bộ quần áo rách nát ở trên người Lăng Nhiễm: “Người hảo hảo nghỉ ngơi đi.”

Lăng Nhiễm thản nhiên nở một chút nụ cười, lui vào góc tường mỗi một nhắm mắt lại, một ngày này tiểu Hải rất là vất vả, cần thiết chế tam giác (đạo cụ biểu diễn j đó) suốt một ngày, đến buổi tối lợi đã muốn từ từ chảy ra máu tươi, Lăng Nhiễm ở một bên xem đau lòng không thôi, nước mắt lần lượt chảy ra ướt ướt hốc mắt.

Tiểu Hải cố gắng giúp hai người thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, buổi tối hôm đó lúc ăn cơm, răng của tiểu Hải đã đau không chịu nổi, thực phẩm đều không thể cắn xuống, chỉ có thể ở trong khoang miệng tận lực dùng đầu lưỡi điều khiển, sau đó để nguyên thức ăn mà nuốt đi.

“Tiểu Hải, đều là ta không tốt.”

“Đừng nói như vậy, chúng ta là bằng hữu, đây đều là ta phải làm.”

Nhờ có tiểu Hải cẩn thận chiếu cố, Lăng Nhiễm dần dần khôi phục thân thể, hai tiểu nam hài luôn giúp nhau, dựa vào nhau chống đỡ, gian nan vượt qua một ngày lại một ngày.

Từng nghĩ tới việc đào tẩu, nhưng tiểu Cổ đối với hai người cực lực khuyên bảo, cuối cùng họ vẫn là buông tha cho cái loại ý tưởng này, bởi vì tiểu Cổ nói cho bọn họ lão Lưu nói kia hết thấy đều là thật sự, một khi đào tẩu thất bại lão Lưu thật sự sẽ đem người bán cho khát cái, hội khát cái kia cố ý đem người đánh cho tới tàn phế, sau đó vứt trên mặt đất làm hành khất, làm cho người ta ngay cả tự sát cũng không có biện pháp, lúc đó muốn chết so với hiện tại còn khủng bố hơn không biết bao nhiêu lần.

Khoảng thời gian không có hy vọng này chậm rãi trôi qua. Lão Lưu mang theo cả đám hài tử trần trọc đi ba cái thành thị, Lăng Nhiễm luôn tại những địa phương kia tìm kiếm chút bóng dáng quen thuộc, một lần rồi lại một lần thất vọng, nơi này cách quê hương của hắn tựa hồ càng ngày càng xa. Thời gian đi cùng với tuyệt vọng lướt qua lại càng chậm.

8. Chương 8

Tiểu Hải cùng Lăng Nhiễm đi theo lão Lưu từ năm năm trước, mãi cho đến khi mười hai tuổi năm ấy, Lăng Nhiễm đã dần dần mất đi hy vọng, hắn không biết hiện tại rốt cuộc là thế nào một năm, thế nào một tháng, thế nào một ngày, cũng không biết chính mình rốt cuộc đã bao nhiêu tuổi, thậm chí ngay cả sinh nhật chính mình cũng đã đều quên. Nếu không phải tiểu Hải mỗi ngày đều gọi tên hắn, có lẽ hắn ngay cả danh tự chính mình cũng sẽ quên luôn. Bọn họ không có thời gian đến trường, không có thời gian nhận biết chữ, Lăng Nhiễm những thứ học qua trước đây cũng đều đã quên sạch.

Tư tưởng dường như đã muốn hoàn toàn chết lặng mỗi ngày chỉ biết biểu diễn, kiếm tiền, bị đánh, chịu đói, còn tất cả những chuyện khác, Lăng Nhiễm đều không biết. Chỉ duy nhất có một câu, Lăng Nhiễm luôn luôn nhớ rõ ràng, hắn mỗi ngày đều đã không ngừng hướng chính mình nói: “Ba ba, sẽ đến cứu ta.”

Những hài tử nơi này đến rồi lại đi, thay đổi một đám lại một đám, Lăng Nhiễm cùng tiểu Hải không biết những hài tử này cuối cùng đi địa phương nào? Hài tử mới tới cũng giống bọn họ trước đây, đều muốn chạy trốn đi, bất quá không có một ai thành công, có một hài tử bị bắt trở về, sau bị đánh tới tàn phế, cuối cùng bị lão Lưu tha ra ngoài, không biết đưa đến nơi nào, còn có một người đương trường bị đánh đến chết.

Lăng Nhiễm đến nay còn nhớ rõ hình ảnh kia, hài tử gầy yếu ngã vào trong vũng máu, toàn thân vết thương phủ kín, xương cốt gãy nát xuyên phá làn da, máu chảy đầm đìa bên ngoài. Lăng Nhiễm cùng tiểu Hải tận mắt thấy hắn trút xuống hơi thở cuối cùng, thời điểm hài tử kia chết cũng như trước không chịu nhắm mắt lại, trên mặt mang theo biểu tình vô cùng tuyệt vọng.

Ngày đó, mười mấy hài tử ở trong phòng đều lui lại tránh vào góc tường, đối mặt với thi thể máu chảy đầm đìa suốt một đêm. Bất luận kẻ nào cũng không còn dám có ý niệm đào tẩu trong đầu, cam nguyện trở thành công cụ kiếm tiền cho người khác, sinh mệnh bản thân so với heo chó cũng không bằng..

Mười ba tuổi năm ấy, cuộc sống của Lăng Nhiễm bởi vì một lần ngoài ý muốn, xảy ra hai biến cố lớn, đem hắn đẩy tới một cơn ác mộng còn khủng khiếp hơn.

Hôm đó Lăng Nhiễm cùng tiểu Hải dựa theo thường lệ, đi trên đường kiếm tiền, nhưng gặp được thông báo hôm nay muốn chỉnh đốn lại bộ mặt thành phố, một đám người mặc đồng phục màu xanh chạy khắp nơi dọn dẹp các làn đường và những tiểu thương buôn bán lề đường, người phụ trách giám sát bọn họ đã vội vàng chạy tới, đưa hai người bọn họ mau chóng rời đi.

Lăng Nhiễm cùng tiểu Hải vội vàng thu thập đạo cụ chạy qua đường cái, tai nạn ngoài ý muốn ở phía sau đã xảy ra, Lăng Nhiễm đang chạy ở phía sau, bị một chiếc xe hơi cao cấp đụng phải, bánh xe vô tình trực tiếp cán qua hai chân Lăng Nhiễm.

“A!!!!” Lăng Nhiễm kêu lên một tiếng đau đớn, thanh âm tê tâm liệt phế vang vọng khắp ngã tư đường.

“Tiểu Nhiễm!” Tiểu Hải quay đầu kinh hô, bỏ mọi thứ trong tay xuống chạy lại đây, Lăng Nhiễm toàn thân đã muốn hoàn toàn bị mồ hôi lạnh xâm thấu, gương mặt trắng bệch không còn chút máu.

Lái xe nghe được tiếng kinh hô vội vàng phanh xe lại, người ngồi phía sau hạ cửa kính xe xuống, vươn đầu nhìn thoáng qua, đó là một nam tử có diện mạo rất khí chất, mặc một thân Tây trang đắt tiền, đeo một cặp kính mắt màu vàng, hẳn không có xuống xe, chỉ nhìn thoáng qua rồi hướng tài xế tức giận rống lên một câu:

“Người lái xe như thế nào vậy?”

“Dạ, thực xin lỗi, tiên sinh.”

“Chạy nhanh xuống nhìn xem, xe có bị trầy xước gì hay không?”

Lái xe vội vàng chạy xuống xe, đi vòng quanh xe hơi xem xét một chút, xác định xe không có việc gì, sau mới nhìn lướt qua người bị thương: “Tiên sinh, hẳn.....”

“Chỉ là một tên ăn mày mà thôi.”

Tiểu Hải phần nộ chỉ vào nam nhân kia: “Khất cái chẳng lẽ không phải là người sao?”

Nam tử kia khoe miệng gọi lên lên nụ cười khinh bỉ, hừ lạnh một tiếng, hướng lái xe vẫy tay: “Đi tiếp!”

Lăng Nhiễm đang dần mê man, tuyệt vọng nhìn chiếc xe hơi mang biển số [TD. 68888] đi xa dần, Lăng Nhiễm chậm rãi nhắm lại hai mắt, lâm vào trong bóng tối.

Người phụ trách trông coi đã chạy tới, nhìn thoáng qua Lăng Nhiễm, hai chân dưới đầu gối toàn bộ bị cán đứt, người này coi bộ đã muốn hoàn toàn tàn phế: “Đem hắn mang trở về.”

Tiểu Hải bắt lấy ống quần người nọ: “Cầu người, đưa hắn đi bệnh viện đi, bằng không hắn sẽ chết, cầu người.”

“Trở về rồi nói.”

Tiểu Hải bắt đắc dĩ, chỉ có thể rưng rưng nước mắt, đem Lăng Nhiễm hôn mê công lên người, một chút loạng choạng quay về chỗ ở. Lão Lưu nghe thấy chuyện, tiến vào xem xét một chút, cái gì cũng chưa nói xoay người rời đi. Lăng Nhiễm hôn mê thật lâu, trên người có biểu hiện phát sốt, tiểu Hải chỉ có thể rưng rưng ở bên cạnh chiếu cố y, hai tay luôn không ngừng phát run, loại sợ hãi mất đi bằng hữu này lại một lần đến với hắn.

Ngày hôm sau, lão Lưu mang lại đây một nam nhân toàn thân trần truồng, nam nhân kia chỉ đơn giản nhìn thoáng qua, sau móc túi tiền trong chiếc quần cũ nát xuất ra mấy ngàn đồng tiền giao cho lão Lưu, lão Lưu nước miếng đã muốn chảy ra, cẩn thận đếm lại số tiền. Người nọ đem Lăng Nhiễm thần trí không rõ vác lên trên người, tiểu Hải quá sợ hãi, quỳ trên mặt đất hướng lão Lưu cầu xin:

“Thúc thúc, người không cần đem hắn bán, cầu người, hắn nhất định sẽ khỏe lên, cầu người.” Nói xong bộp bộp liền đập đầu ba cái.

“Đừng dài dòng nữa, mau nhanh ra ngoài tiếp tục công việc.” Lão Lưu hướng tiểu Hải âm ngoan đá một cước, xoay người bước đi, tiểu Hải gắt gao ôm lấy chân hắn, khóc rống không ngừng: “Ta cầu người, ta sẽ đem hắn chiếu cố tốt, không cần đem hắn đi bán, ta cầu người.”

Lão Lưu hoàn toàn mất đi kiên nhẫn, xoay người một cước đạp qua, trực tiếp đem tiểu Hải đá văng vào tường, nửa ngày cũng không đứng dậy nổi, tiểu Hải quỳ rạp trên mặt đất nhìn bóng dáng đi xa dần, nước mắt tuyệt vọng lăn xuống, nghẹn giọng gọi: “Tiểu Nhiễm!”

Tiểu Hải không biết Lăng Nhiễm bị bán đi sẽ ra sao, không biết là hắn còn sống hay không, buổi tối hắn luôn ở giường yên lặng rơi lệ, mãi đến nửa năm sau tiểu Hải mới lần hai nhìn thấy Lăng Nhiễm, mà lúc này ở trước mặt hắn, Lăng Nhiễm cơ hồ có thể dùng hai chữ khủng bố để hình dung.

Trên con đường phồn hoa dành riêng cho người đi bộ, tiểu Hải đang biểu diễn xiếc ảo thuật, lại có một khất cái từ xa xa đi lại đây, một thân thể tàn phế nằm trên một tấm ván gỗ, tấm ván gỗ kia phía dưới còn có bốn bánh xe nhỏ, khất cái kia chỉ dùng duy nhất một cánh tay trái còn toàn vẹn, gian nan chống xuống đất

bò về phía trước, một bên bò, một bên đặt trước mặt một cái chén bể. Toàn bộ cánh tay phải chỉ còn lại có một nửa, hai chân tàn phế trên cơ thể toàn bộ đã muốn héo rút, phía dưới đầu gối chỉ còn là một tầng da bao lấy xương cốt đã gãy nát.

Tiểu Hải chưa thấy qua này tiểu khát cái này, liền nhìn nhiều hơn một chút, càng xem càng kinh ngạc, vết sẹo trên lưng thân thể kia thể nhưng rất quen thuộc, tiểu Hải ngây ngốc đứng ở kia, cước bộ hoàn toàn không thể hoạt động. Hắn thậm chí không có dũng khí đi lại nghiệm chứng sự thật.

Thẳng đến kia khát cái ngừng đầu, lộ ra gương mặt quen thuộc, tiểu Hải nước mắt trong nháy mắt không thể khống chế mà tuôn ra, chạy vài bước tới bắt lấy tay trái Lăng Nhiễm: “Tiểu...tiểu Nhiễm, ngươi... ngươi như thế nào lại biến thành như vậy, vì cái gì, vì cái gì lại như vậy?”

Lăng Nhiễm kia gương mặt tuyệt vọng rơi đầy nước mắt nhìn người bạn tốt của mình, một thanh âm khàn khàn trong cổ họng nhẹ nhàng phun ra: “Cầu ngươi, cầu ngươi, giết ta đi.”

Tiểu Hải đau lòng gắt gao nắm lấy tóc chính mình, tiếng khóc tê tâm liệt phế đưa tới một đám người qua đường vây quanh xem: “Tại sao có thể như vậy, tại sao có thể như vậy, tiểu Nhiễm!”

Lăng Nhiễm tuyệt vọng cuối đầu, chỉ lặp đi lặp lại đồng dạng một câu: “Giết ta đi, cầu ngươi, giết ta đi!”

9. Chương 9

Tiểu Hải không thể tưởng tượng được Lăng Nhiễm rốt cuộc trải qua quá trình tra tấn như thế nào, mới có thể biến thành bộ dáng người không ra người, quỷ không ra quỷ. Lăng Nhiễm trên gương mặt hiện tại chỉ lưu lại vô tận tuyệt vọng, tiểu Hải cảm giác tâm tính thiện lương của chính mình đã bị người khác tàn nhẫn cướp đi, khiến hắn thật sự đang có cảm giác muốn giết người.

Tiểu Hải cầm lấy bình nước của mình cấp cho Lăng Nhiễm uống một ít: “Tiểu Nhiễm, ngươi hảo sống sót, một ngày nào đó sẽ có người tới cứu chúng ta.”

Lăng Nhiễm nở nụ cười thâm trầm: “Sẽ có sao?”

Tiểu Hải vội vàng kéo tay hắn: “Tiểu Nhiễm, ngươi không phải luôn luôn nói, ba ba sẽ đến cứu ngươi sao, ngươi nhất định phải kiên trì đến cùng, không thể buông tha cho hy vọng, một ngày nào đó ba ba người nhất định sẽ đến cứu ngươi.”

Ba ba, sẽ đến cứu ta! những lời này Lăng Nhiễm nói suốt tám năm, suốt tám năm, mỗi ngày đều nói. Ba ba, sẽ đến cứu ta sao? Lăng Nhiễm trong lòng hỏi chính mình.

Trong chiếc bát cũ nát kia chỉ có được hai tờ tiền, mặt trên đề lên một khối hòn đá nhỏ, tiểu Hải sợ hắn nếu không kiếm đủ tiền, buổi tối trở về nhất định bị phạt, lén lút đem tiền của chính mình bỏ vào trong cái bát, Lăng Nhiễm giữ chặt tay hắn: “Tiểu Hải, không cần.”

“Đừng lo lắng, ta sẽ kiếm đủ tiền.”

Sự quan tâm của tiểu Hải tựa như ánh mắt trời ấm áp, mang đến cho Lăng Nhiễm một tia ấm áp duy nhất trên đời. Ngày đó buổi tối trở lại chỗ ở, tiểu Hải bị lão Lưu hung hăng hành hung một trận, tiểu Hải ngày hôm sau mặt mũi bầm dập nhưng vẫn mang theo nụ cười ấm áp, lại đem tiền của chính mình vụng trộm đưa cho Lăng Nhiễm.

Lăng Nhiễm thản nhiên nở nụ cười một chút, cái gì cũng chưa nói, hắn tâm lý kỳ thật cái gì đều biết nói, chỉ là chữ cảm ơn đơn giản kia đã hoàn toàn không thể biểu đạt được hết sự cảm kích của hắn.

Động tác nhỏ của hai người rất nhanh đã bị người ngoài phát hiện, người trông coi cho rằng hai người bọn họ trong lúc đó lén la lén lút, cuối cùng hướng bọn đầu lĩnh tố cáo, tiểu Hải lại bị một trận đòn hiểm là khẳng định. Nhưng còn Lăng Nhiễm đâu?

Ngày hôm sau tiểu Hải kéo thân thể đau đớn đi trên đường biểu diễn, mãi cho đến giữa trưa vẫn không nhìn thấy thân ảnh Lăng Nhiễm, tiểu Hải càng ngày càng lo lắng, hẩn đợi suốt nửa tháng, thẳng đến ngày hôm đó mới nhìn thấy thân thể tàn phế kia hướng bên này đi lại.

Tiểu Hải vội vàng bỏ lại đồ biểu diễn trong tay chạy tới, vòng qua người Lăng Nhiễm kiểm tra thân thể một chút, nhưng không nhìn thấy vết thương mới mới an tâm.

“Tiểu Nhiễm, mấy ngày nay người đi đâu?”

Lăng Nhiễm mê mang theo dõi gương mặt hẩn, ngậm chặt miệng một câu cũng không nói, tiếp theo khoe mắt chậm rãi chảy xuống hai hàng chất lỏng trong suốt.

“Tiểu Nhiễm, người như thế nào không nói lời nào?”

Lăng Nhiễm hơi hơi lắc đầu, thản nhiên nở nụ cười một chút, cúi đầu một chữ cũng không nói, tiểu Hải thấy hẩn nở nụ cười mới hơi chút an tâm, chạy đi mang tới bình nước.

“Tiểu Nhiễm, đến uống nước.”

Lăng Nhiễm nhìn bình nước kia, yết hầu nuốt nuốt một chút, nhưng như trước vẫn không có mở miệng ra, lại cuối cùng tiếp tục lắc đầu, cúi đầu đặt lên khuỷu tay, vụng trộm sờ sờ ánh mắt.

Tiểu Hải nghĩ đến hẩn không khát nên không muốn uống, đành phải chính mình uống một ngụm, vỗ vỗ đầu hẩn: “Tiểu Nhiễm, có việc thì người kêu ta, ta bận rộn phải đi trước.”

Lăng Nhiễm dè dặt đầu nhẹ nhàng gật gật, xem như đáp lại, tiểu Hải kỳ quái Lăng Nhiễm hôm nay biểu tình thay đổi, mang theo nghi hoặc trở về vị trí chính mình.

Đi trên mặt đất lúc này Lăng Nhiễm ánh mắt mê man vẫn nhìn theo tiểu Hải, ai cũng không biết lúc này Lăng Nhiễm suy nghĩ cái gì. Suốt một ngày, Lăng Nhiễm một ngụm này nọ cũng chưa ăn, hơn nữa nước cũng không uống, tiểu Hải mấy lần đi tới đưa nước cho hẩn, Lăng Nhiễm đều lắc đầu tỏ vẻ không muốn uống.

Liên tục hơn một tháng, tiểu Hải ngẫu nhiên đều thấy Lăng Nhiễm, nhưng là hẩn một câu cũng không nói qua với chính mình, mỗi lần hỏi đều là lắc đầu hoặc gật đầu, hoặc chỉ là thản nhiên mỉm cười. Hơn nữa tiểu Hải đưa nước qua hẩn một giọt cũng không có uống.

“Tiểu Nhiễm, người rốt cuộc làm sao vậy? Vì cái gì cũng không cùng ta nói chuyện?”

Lăng Nhiễm khoe miệng gợi lên một nụ cười thản nhiên, đưa cho hẩn một cái ánh mắt an tâm, sau đó một mình nhắm hai mắt lại, tiểu Hải nghĩ đến hẩn mệt mỏi, giúp hẩn chỉnh lại quần áo cũ nát, cũng không có hỏi. Tại nơi mà tiểu Hải không nhìn thấy, Lăng Nhiễm vụng trộm lau lau hốc mắt ướt át.

Lăng Nhiễm người không ra người, quỷ không ra quỷ, lại chịu được hơn nửa năm, mỗi ngày nếu không có tiểu Hải quan tâm, Lăng Nhiễm sợ là đã sớm không kiên trì nổi nữa, còn có câu nói kia đã nói trăm ngàn lần: “Ba ba, sẽ đến cứu ta!”

Chuyện tình tra tấn này hoàn toàn chấm dứt vào một ngày khi Lăng Nhiễm đã mười lăm tuổi, vẫn như trước ghé vào trên đường, hành khát Lăng Nhiễm đỡ đỡ nhìn tiểu Hải, vài câu đối thoại ở xa xa kia kéo tâm thần hẩn trở về.

“Phong Hải, người chờ ta trong chốc lát, ta đi mua bình nước khoáng.”

“Nga, đi đi.”

“Ma ma, thay ta cũng mua một bình.”

“Đã biết.”

Thanh âm giống như đã từng quen biết làm cho Lăng Nhiễm thoáng chốc trợn to hai mắt, cố gắng ngẩng đầu tìm theo tiếng nhìn lại. Nhìn thấy bóng dáng rất quen thuộc, Lăng Nhiễm dùng cánh tay trái hoàn hảo duy nhất, gắng sức chống đỡ thân thể, thẳng đến một nhà ba người kia quay đầu lại, Lăng Nhiễm kích động quay cuồng, cánh tay không ngừng trên mặt đất đập đập. Người chung quanh đều kỳ quái động tác của tên khát cái, từ từ đều dừng lại cước bộ nghị luận.

Một nhà ba người kia cũng bị tiểu khát cái này thu hút ánh mắt, ở cách xa nhau chừng hai thước thì dừng lại cước bộ, Lăng Nhiễm nước mắt kích không ngừng tuôn ra, bao phủ lên gương mặt vô cùng hưng phấn.

“Khất cái này làm sao vậy?” Thê tử kéo kéo cánh tay áo trượng phu hỏi.

“Ba ba, chúng ta đi thôi, hảo dọa người nha.” Lăng Hạo có chút sợ hãi rút lui lại. Vừa nhìn thấy ca ca chính mình, Lăng Nhiễm càng thêm hưng phấn, ca ca không có việc gì, ca ca không có việc gì, thật sự là quá tốt.

Lăng Nhiễm dùng cánh tay hoạt động thân thể một chút, hướng người nhà mong nhớ ngày đêm gần chín năm bỏ tới, nhưng khoảng cách kia cứ như ngày càng xa, mặt đất thô ráp phá đi làn da Lăng Nhiễm, nhưng hân hoan như trước không chịu buông tha, hướng người nhà bỏ tới.

Thê tử có chút sợ hãi, lôi kéo trượng phu liên tục lui về phía sau. Mắt nhìn thấy đôi giày trắng tinh của Lăng Hạo, ca ca lại đem chân rút lại ra sau một bước, Lăng Nhiễm cố gắng ngẩng đầu lên, dùng cánh tay chỉ còn lại một nửa chống đỡ thân thể, tay trái lơ lơ dùng sức hướng Lăng Phong Hải kéo thân đi tới, nước mắt nóng bỏng theo theo gương mặt bắn thủ chảy xuống, tạo thành một hàng chất lỏng lơ lơ.

Người qua đường vây xem có chút không đành lòng: “Tiểu khát cái này hảo đáng thương.” Một khối rồi hai khối tiền từ từ ném vào trong chiếc chén bể trước mặt hân.

Lăng Nhiễm lại không thèm liếc mắt nhìn tới một cái, ánh mắt chờ đợi gắt gao nhìn chăm chăm người nhà của chính mình. Ba ba, người không biết ta sao? Ta là tiểu Nhiễm! Ta là con của người Lăng Nhiễm, ta chờ chín năm, ước chừng đợi chín năm, rốt cục cũng làm cho ta chờ được các người, ba ba, nhĩ hảo nhìn xem ta, ta là con của người nha!

“Ma ma, chúng ta đi nhanh đi.” Lăng Hạo bị khất cái thân thể tàn phá không chịu nổi này dọa đến, không ngừng thúc giục cha mẹ rời đi.

Thê tử sưng ái giữ chặt tay nhỏ bé của nhi tử, vỗ vỗ bả vai trượng phu: “Lão công, chúng ta đi thôi.”

“... Nga.” Lăng Phong Hải nhìn chăm chăm gương mặt Lăng Nhiễm hồi lâu, bị thê tử kêu một tiếng mới hồi phục lại tinh thần, lấy từ trong túi ra một trăm đồng tiền mặt, chậm rãi đặt ở trước mặt Lăng Nhiễm.

“Làm gì mà bố thí nhiều tiền như vậy?” Thê tử toan hạ thất lưng muốn lấy lại tiền mặt, Lăng Phong Hải vội vàng kéo tay nàng, thản nhiên nói một câu: “Đi thôi!”

Lăng Nhiễm gắt gao nhìn chăm chăm tiền trước mắt, nhìn đến ánh mắt đều không cử động, chờ hân lấy lại tinh thần, một nhà ba người kia đã đi xa, Lăng Nhiễm tuyệt vọng há mồm kêu to. Thanh âm kia làm cho Lăng Phong Hải cước bộ hơi ngừng lại, nhưng vẫn là không có quay đầu, dẫn theo người nhà chậm rãi rời đi.

Tiểu Hải tìm theo tiếng đi tới, nháy mắt ngã ngồi trên mặt đất nửa ngày không đứng lên, ngây ngốc nhìn Lăng Nhiễm điên cuồng khóc không ngừng.

10. Chương 10

“A!!!” Lăng Nhiễm như phát điên, miệng há ra, thanh âm oa oa a a theo cổ họng phát ra. Cánh tay không ngừng đâm vào mặt, dùng trán đập xuống mặt đất bê tông màu xám.

Ngây ngốc ngồi ở một bên, tiểu Hải thấy rõ ràng trong khoang miệng của Lăng Nhiễm chỉ còn lại một nửa đầu lưỡi, miệng vết thương tàn phá thoạt nhìn thập phần khủng bố. Khó trách hân vẫn không chịu cùng chính mình nói chuyện, khó trách hân không chịu trước mặt mình uống nước. Tiểu Hải thân thể ở không ngừng phát run, đôi môi run run nửa ngày cũng nói không nên lời một chữ.

Lăng Nhiễm cái trán đã muốn bị chính mình đập đến chảy máu, một nhà ba người kia bóng dáng từng chút một đi xa, cuối cùng biến mất trong một đám người. Hy vọng cũng hoàn toàn rời xa chính mình. Lăng

Nhiệm tuyệt vọng buông tha giây dựa cuối cùng, chết lặng quỳ rạp trên mặt đất, ánh mắt vẫn gắt gao nhìn chăm chăm theo hướng kia.

“Tiểu Nhiệm, người làm sao vậy?” Lấy lại tinh thần, tiểu Hải cuống quýt chạy tới, đem Lăng Nhiệm ôm vào trong lòng mình, hắn chưa bao giờ gặp qua Lăng Nhiệm lộ ra loại vẻ mặt này, đó là một loại biểu tình đối với cuộc sống đã hoàn toàn tuyệt vọng, đó là biểu tình đối với cuộc sống không còn gì quyến luyến.

“Tiểu Nhiệm, người rốt cuộc làm sao vậy, đầu lưỡi của người đâu?” Một âm thanh quát to Lăng Nhiệm căn bản cũng không nghe được, hắn chỉ là mê man nhìn trời xanh thăm thẳm trên không.

Một lúc lâu sau, Lăng Nhiệm cầm lên tờ tiền mặt một trăm đồng kia, đưa lên miệng hung hăng cắn xé, một chút lại một chút, đem tiền mặt biến thành một đồng mảnh nhỏ, giơ tay trái dùng sức thấy lên không trung. Những mảnh nhỏ như mưa rơi xuống ánh lên từng đạo hoa mỹ đỏ tươi, tựa như những cánh hoa nhỏ bị người xé nát.

Ba ba, vĩnh viễn sẽ không tới cứu ta! Lăng Nhiệm run run đôi môi, nói câu cuối cùng trong im lặng.

Tiểu Hải đem Lăng Nhiệm ôm đặt lên tấm ván gỗ, lo lắng canh giữ ở bên người hắn, hắn không rõ tiểu Nhiệm vì cái gì sẽ có loại phản ứng này, hắn chỉ là cảm thấy chính mình đang đau lòng, nhìn gương mặt không chút thay đổi của Lăng Nhiệm, tiểu Hải một lần lại một lần vuốt nước mắt chính mình. Rốt cuộc là ai tàn nhẫn như vậy, đem Lăng Nhiệm hại thành cái dạng này, rốt cuộc là ai làm cho một nam hài nhi xinh đẹp biến thành bộ dạng hiện tại này? Một ngày này cũng là lần cuối cùng tiểu Hải nhìn thấy Lăng Nhiệm, từ sau ngày đó Lăng Nhiệm cũng không còn xuất hiện nữa.

Lăng Nhiệm tâm hồn từng chút từng chút kết thành một tảng băng, bất luận ánh mặt trời nóng thế nào cũng không thể làm tan chảy nó. Từ đó về sau Lăng Nhiệm biểu tình không có chút biến hóa nào, hai mắt luôn luôn lộ ra một cổ lạnh lùng làm cho người ta phát lạnh.

Lăng Nhiệm bắt đầu cự tuyệt ăn cơm, cự tuyệt uống nước, vô luận những người đó bắt buộc như thế nào đều không thể khiến hắn ăn uống, năm ngày ngắn ngủn Lăng Nhiệm liền nhanh chóng héo rũ xuống, nằm ở một góc âm u trong căn nhà cũ nát, Lăng Nhiệm thân thể không có chút cử động nào, chỉ có hai mắt khe nhếch mới khiến người khác nghĩ rằng hắn còn sinh mệnh.

Đến ngày thứ chín, Lăng Nhiệm đã tiến đến trạng thái hấp hối, ngay cả ánh mắt đều không có khí lực để mở, hô hấp suy yếu, tim đập mỏng manh, sinh mệnh Lăng Nhiệm đã chậm rãi đi tới hồi cuối.

“Ta xem ra không thể cứu được.”

“Xem ra? Chết thì chết đi, đừng lãng phí thời gian.”

“Kia, xử lý hắn thế nào? Chôn? Hay là quăng xuống sông?”

“Đừng lãng phí, gọi cho lão Long đến nhìn xem, xem hắn bộ phận gì còn xài được không? Cặp mắt cùng thận xem ra còn có thể dùng được.”

“Hảo, ta đi gọi điện thoại cho hắn.” Đây là Lăng Nhiệm trước khi lâm vào bóng tối nghe được đoạn đối thoại cuối cùng.

Những người này thế nhưng một bộ thân xác thối tha cũng không buông tha, muốn mượn đi dùng. Kỳ thật chết cũng không có gì đáng sợ, có đôi khi còn sống mới tối khủng bố. Người đã chết thì sẽ đi đâu? Được chuyển thế đầu thai sao? Nếu có kiếp sau, có phải hay không còn muốn ta chịu đựng tra tấn như thế? Nếu là như vậy, kiếp sau, xin đừng cho ta làm người nữa.

Lăng Nhiệm không biết chính mình rốt cuộc ngủ bao lâu, có lẽ chỉ có vài giây, hoặc cũng có lẽ là vài ngày, tại thời điểm khi hắn mở to hai mắt, toàn bộ thế giới đều thay đổi. Lọt vào trong tầm mắt là một mảnh trần nhà trắng nõn, còn có một chùm đèn thủy tinh lấp lánh treo trên cao, một lão nhân gia mặc Tây trang cao cấp bộ mặt hiền lành mỉm cười đứng ở bên giường.

“Người cuối cùng tỉnh?”

“Này.....” Vừa mới nói một chữ, Lăng Nhiệm liền ngậy ngấn cả người, chính mình thế nhưng có thể nói chuyện, hắn lập tức nâng lên hai cánh tay mình, tay của ta, tay của ta đều còn, chỉ là trên cổ tay trái quấn

một vòng băng gạc trắng nõn, mặt trên còn có một chút vết máu.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Rốt cuộc người nào mới là mộng, người nào mới là sự thật? Chẳng lẽ suốt chín năm kia chỉ là một hồi ác mộng thôi sao? Hay hiện tại chính mình mới là chân chính đang nằm mơ? Lăng Nhiễm len lén nhéo chính mình một chút, xác định bản thân còn có thể cảm nhận được đau đớn. Lăng Nhiễm bốn phía xung quanh đánh giá một chút, phòng thật tốt, giường hảo mềm mại. Nơi này rốt cuộc là địa phương nào?

Lăng Nhiễm với tay lấy tấm gương nhỏ trên tủ đầu giường, gương mặt tuần mỹ, mắt to khả ái, cái mũi khéo léo, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, người này là ai vậy?

“Trữ thiếu gia, thân thể còn có chỗ không thoải mái sao?”

Trữ thiếu gia? Là đang gọi ta sao? Vẫn là kêu chủ nhân của thân thể này đi? Lăng Nhiễm ngẩng đầu lên lạnh lùng nhìn hắn liếc mắt một cái: “Ta không sao, người ra ngoài đi.”

Lão quản gia mang theo nghi hoặc đi ra khỏi phòng, Lăng Nhiễm lại đối với tấm gương chiếu chiếu, thậm chí cởi quần áo ra xem xét một chút, có tay có chân, khẳng định không phải thân thể tàn phế kia. Kinh ngạc sao, khẳng định là rất kinh ngạc, bất quá sau những chuyện đã trải qua, còn có chuyện gì có thể làm cho Lăng Nhiễm cảm thấy không thể tiếp nhận? Nếu so sánh với chín năm sinh hoạt kia mới thật sự là khủng bố.

Nằm ở trên giường Lăng Nhiễm nhắm lại hai mắt mỗi một, nhớ lại khoảng thời gian chín năm, một trận đau đớn nháy mắt xâm nhập não bộ thần kinh, bỗng một mớ hình ảnh chưa thấy qua như hiện lên trước mắt.

Hắn thấy một nam nhân anh tuấn đặt một nam hài nhi trên giường, tham lam hôn mỗi một tắc da thịt của hắn, hắn thấy nam hài nhi này, kêu một tiếng hướng nam nhân kia nói, ta yêu người. Hắn lại thấy nam nhân kia mang về một nam nhân cùng một nữ nhân xinh đẹp khác, nam hài nhi này tuyệt vọng đứng ở trên lầu cầu thang nhìn bọn họ thân thiết. Hắn thấy nam hài nhi kia một lần lại một lần nằm trong bóng tối trong phòng khóc rống, cuối cùng kia nam hài nhi lấy chủy thủ cắt qua cổ tay của chính mình, hai mắt mờ mịt nhắm lại.

Nguyên lai nam hài nhi kêu Trữ Nhiễm kia chỉ là tình nhân của Thiệu Khải Long mà thôi. Đau đầu kịch liệt giằng co thật lâu, thẳng đến khi hình ảnh cuối cùng qua đi, Lăng Nhiễm mới chậm rãi khôi phục lại. Trong đầu có đến kí ức của hai người, cảm giác kia rất kỳ diệu, chẳng lẽ đây là cái người ta hay nói: Tá Thi Hoàn Hồn, xem ra chính mình thật sự đã muốn chết, vì cái gì ông trời muốn cho chính mình một lần nữa sống lại?

Lăng Nhiễm dờ dẫm ngồi ở trên giường suy nghĩ thật lâu. Có lẽ là ông trời muốn bồi thường chính mình, cấp chính mình một lần cơ hội nữa. Kiếp trước sinh mệnh Lăng Nhiễm đều bị khống chế trong tay người khác, kiếp này Lăng Nhiễm thì hắn sẽ tự làm chủ sinh mệnh của chính mình.

Hắn muốn trả thù hết thảy những tra tấn đã phải chịu đựng, hắn muốn cho tất cả những kẻ khiến bản thân mình khổ sở phải trả giá thật đắt.

11. Chương 11

Lăng Nhiễm, hiện tại hắn phải gọi hắn là Trữ Nhiễm.

Trữ Nhiễm ra khỏi phòng, theo hành lang cao cấp trải thảm lông dê từng bước một đi xuống lầu, đập vào mắt hết thảy đều là trang trí xa hoa, mới trước đây ở trong TV thường xem qua những ngôi biệt thự như vậy, chỉ những người đặc biệt có tiền mới được ở. Trữ Nhiễm ngón tay mảnh khảnh một chút lướt qua tay vịn cầu thang, hướng xuống dưới thấy vài người hầu đang vội vã bày biện đồ ăn trên bàn.

Mùi đồ ăn truyền đến, hấp dẫn người khác thêm thường, Trữ Nhiễm sờ sờ bụng chính mình, tuy rằng trong trí nhớ, nam hài này cùng với chủ nhân ngôi nhà được đãi ngộ ngang nhau, nhưng là thói quen bị người

hành hạ khiến Lăng Nhiễm không dám bước qua lấy đồ ăn.

Lão quản gia quay đầu lại thấy Trữ Nhiễm, hơi hơi cung kính: “Trữ thiếu gia, thỉnh dùng cơm.”

Trữ Nhiễm bước xuống phía dưới, ngồi ở bên cạnh bàn ăn, lão quản gia kêu gọi người hầu mang tảng thịt bò được nướng chín đặt ở trước mặt Trữ Nhiễm. Trữ Nhiễm nhìn thực phẩm trước mặt, khe khẽ thở dài.

Trữ Nhiễm, người có sinh hoạt tốt như vậy vì cái gì lại muốn tự sát? Hai đoạn kí ức đối lập quả thực khác xa nhau, trong khi chính mình cùng người khác tranh giành thức ăn, Trữ Nhiễm một lần lại một lần đem bàn ăn đập đổ, đem đồ ăn xinh đẹp hủy đến rồi tinh rồi mù. Trong khi chính mình bị những người đó la mắng đánh đập, Trữ Nhiễm lại hừ nhàn hưởng thụ ánh mặt trời buổi chiều tà. Trong khi chính mình bị ốm đau tra tấn đến sống không bằng chết, Trữ Nhiễm lại đang ở trong lòng nam nhân mà hắn yêu nhận âu yếm.

Vì cái gì muốn tự sát, vì cái gì không quý trọng trong tay hết thảy, người có bề ngoài tuần lễ, người có thân thể khỏe mạnh hoàn hảo, người có tiền xài không hết, cuộc sống của người giàu có mà khoái hoạt, tội gì dễ dàng hủy đi sinh mệnh chính mình? Nếu người giống như ta, cái loại heo chó cũng không bằng này, người sẽ hiểu được sinh hoạt hiện tại rất cuộc có bao nhiêu hạnh phúc.

Trữ Nhiễm nhẹ nhàng thở dài, nhìn dao nĩa hai bên trái phải, ở trong đầu rất nhanh tìm kiếm phương pháp sử dụng chính xác. Kí ức có sẵn này cấp Trữ Nhiễm rất nhiều lợi thế, làm cho hắn trong nháy mắt từ đốt đặc cán mai biến thành trình độ văn hóa trung học. Cũng bao gồm cả những lễ nghi cần thiết và phương pháp sử dụng đồ điện trong nhà, chỉ cần chính mình ở từng thời khắc chú ý một chút, những người này hẳn là sẽ không phát hiện ra bí mật đi?

Tảng thịt bò cao cấp kia vừa vào miệng, Trữ Nhiễm đột nhiên cảm thấy hảo thương tâm, có bao nhiêu năm không có ném qua thức ăn tốt như vậy, hắn thậm chí đã muốn hoàn toàn quên hương vị thịt. Lão quản gia ở một bên đã kinh ngạc nói rộng miệng. Vì cái gì người này sau khi chết một lần sẽ biến hóa nhiều như vậy? Trước sau không đến thời gian một ngày, người này liền hoàn toàn thay đổi.

Trữ Nhiễm trước kia đối với thức ăn luôn chọn này chọn kia, hơi có không hài lòng sẽ ném hết ra bên ngoài, người hầu chung quanh luôn trong tình trạng tùy thời chuẩn bị chạy trốn, miễn cho bị đột nhiên bị thức ăn từ đâu tới đập vào đầu.

Trữ Nhiễm hiện tại ăn rất chậm, mỗi một miếng đều phải tính tế nhấm nuốt, tận hưởng hết thảy hương vị trong nó. Toàn bộ tảng thịt bò đều bị hắn ăn vào trong bụng, thậm chí thịt vụn cũng không chừa. Phía sau người hầu cùng quản gia đứng xem, cảm thiếu chút nữa đều rơi xuống.

Trữ Nhiễm đặt dao nĩa chỉnh tề ở trên bàn, quay đầu đối với quản gia thân nhiên nói: “Ta muốn uống một chút.”

“A, kia, Trữ thiếu gia muốn uống cái gì?”

“Nước là tốt rồi.”

“Dạ, ta lập tức đi lấy.”

Bên này nói vừa xong bên kia người hầu đã bưng một ly nước chanh đi ra. Cung kính đặt ở trước mặt Trữ Nhiễm: “Thiếu gia, thỉnh uống nước.”

“Cám ơn!”

Hai chữ làm cho người hầu đứng khựng tại chỗ nửa ngày không nhúc nhích. Trữ Nhiễm đem ly nước đều uống hết vào bụng, quay đầu nhìn một đám người hầu đã hóa đá tại chỗ: “Ta, ta đã ăn no.”

Mọi người lấy lại tinh thần vội vàng hướng bàn ăn thu dọn. Trữ Nhiễm đứng ở một bên nghĩ nghĩ, cuối cùng xoay người đi ra phòng khách, ngồi ở trên sofa, cầm điều khiển từ xa ấn mở TV. Chín năm không có xem qua TV, Trữ Nhiễm cảm giác bản thân mình với người ngoài hành tinh giống nhau, hắn đối với hết thảy mọi thứ đều cảm thấy xa lạ, chính mình thật sự đã bỏ lỡ rất nhiều.

“Buổi tối hảo, tiên sinh”

“Ân.”

Nghe thấy thanh âm, Trữ Nhiễm đột nhiên có chút khấn trương, chậm rãi quay đầu, hần thấy một người nam nhân đang ôm một tuấn mỹ thiếu niên đi vào đại môn. Nam nhân kia chính là người trong trí nhớ: Thiệu Khải Long, thân ảnh cao ngất, làn da màu đồng khỏe mạnh, bề ngoài thập phần anh tuấn, chỉ là Trữ Nhiễm kỳ quái, tình nhân của người này vì cái gì là nam nhân mà không phải nữ nhân, nam nhân cùng nữ nhân cùng một chỗ hần mới là bình thường đi?(vớ vẩn, nam nhân cùng nữ nhân thì ta đâu có rảnh mà đi edit)

Trong đầu lại tự nhiên hiện ra một số hình ảnh, những hình ảnh kích tình làm cho người ta cảm thấy mặt đỏ tim đập, Trữ Nhiễm nhẹ nhàng rún bả vai, đem tầm mắt trở lại trên TV.

Thiệu Khải Long ôm thiếu niên kia ngồi trên sofa bên cạnh Trữ Nhiễm, ngữ khí không hờn giận nói: “Nghe nói người nháo nhào muốn tự sát?”

Trữ Nhiễm thật sự là tự sát, hơn nữa lại còn thành công: “Ân.” Trả lời như vậy cũng đúng.

“Sau này không cần náo loạn, ta không có nhiều thời gian để ý tới chuyện của người.”

Trữ Nhiễm ánh mắt nhìn chăm chăm vào TV, nhẹ nhàng gật đầu: “Đã biết.”

Thiệu Khải Long trong đầu hiện lên một cái dấu chấm hỏi, như thế nào hôm nay Trữ Nhiễm có chút bất đồng? Trước kia hần thấy chính mình ôm người khác, không phải khóc chính là nháo, như thế nào hiện tại im lặng như vậy?

Hình ảnh trên TV đang phát một bức họa truy nã tội phạm, Trữ Nhiễm đột nhiên hiện lên một cái ý niệm trong đầu, quay đầu nhìn về phía thiếu niên đang thân thiết cùng Thiệu Khải Long: “Cái kia....”

Rốt cục đã nhìn không được, còn tưởng rằng người lần này trở nên ngoan ngoãn, kết quả vẫn là bộ dáng cũ, Thiệu Khải Long không kiên nhẫn thở dài: “Hần chỉ ở một đêm rồi đi.”

Trữ Nhiễm nhăn lại lông mi, bật thốt lên nói một câu: “Liên quan gì đến ta?”

Lời này làm cho một đám người chung quanh đều cảm thấy kinh ngạc, Thiệu Khải Long dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn về phía hần: “Vậy người muốn nói cái gì?”

“Có thể giúp ta tìm lão sư dạy mỹ thuật tạo hình được không? Ta muốn học phác họa.”

Thiệu Khải Long ngăn người, cuối cùng vẫn là đối quản gia một bên phân phó: “Người đi an bài đi.”

“Dạ, tiên sinh.”

“Cám ơn.”

Trữ Nhiễm nói xong lại đem tầm mắt hướng trở về trên TV, hoàn toàn không để ý đến hai người bên cạnh đang tình chàng ý thiếp, dường như căn bản không nghe được bất cứ âm thanh nào. Thẳng đến khi đem tin tức toàn bộ xem xong, Trữ Nhiễm mới buông điều khiển từ xa, đứng lên nói: “Ngủ ngon.”

Nói xong cũng không quay đầu lại bước lên lầu, Thiệu Khải Long nhìn bóng dáng hần phi thường nghi hoặc.

12. Chương 12

Trở lại phòng ngủ ưu nhã, Trữ Nhiễm bằng ký ức tìm ra mấy tấm chỉ phiếu, phương diện này ít nhất cũng có trên trăm vạn, nếu chính mình hiện tại có năng lực nhất định trước hết phải nghĩ biện pháp đem tiểu Hải cứu ra, còn phải đi hoàn thành tâm nguyện tiểu Đồng. Còn có.....

Trữ Nhiễm theo ngẩn kéo tìm được một quyển nhật ký còn trống, một bên suy tư trong trí nhớ, một bên ở trên quyển vở viết xuống vài cái tên dài đằng đằng [mặt tẹo, lão Hoàng cùng lão bà của hần, lão Cổ, Lan

Tử, lão Lưu, khát cái đầu(kẻ cầm đầu bọn khát cái).....], còn có một số ít kẻ không biết tên. Những người đó chỉ có thể dựa vào kí ức mà họa ra gương mặt bọn họ.

Hé ra những gương mặt ghi khắc vô cùng rõ ràng ở trong đầu, nhiều năm như vậy cứ nhiên một chút cũng đều không có quên, Trữ Nhiễm nhìn này bằng danh sách này hung hăng nghiêng chặt rằng.

Trữ Nhiễm tìm bản đồ cả nước, xác định vị trí chính mình hiện tại, đồng thời dùng bút đánh dấu thật nhiều địa phương.

Nhiều năm dưỡng thành thói quen làm cho Trữ Nhiễm rạng sáng bốn giờ liền hoàn toàn tỉnh lại. Đứng ở bên cửa sổ phòng ngủ, nương theo ánh trăng chiếu qua biệt thự nguy nga, nhìn chân trời từng chút nổi lên ánh sáng, nhìn ánh mặt trời hy vọng từng chút dâng lên, hôm nay thời tiết tốt, hết thấy đều muốn làm lại từ đầu.

Trữ Nhiễm rửa mặt chải đầu xong, theo ngăn tủ lấy ra một bộ Tây trang, mặc chỉnh tề sau đó đi xuống lầu, quần gia đứng bên bàn ăn lẳng lặng nhìn hần, Trữ thiếu gia trước kia không đến mười một giờ sẽ không thức dậy, hôm nay thế nhưng bảy giờ đã đi xuống lầu?

Đang ở bàn ăn xem báo giấy, Thiệu Khải Long quay đầu lại cũng là sửng sốt: “Như thế nào dậy sớm như vậy?”

“Buổi sáng tốt lành, tiên sinh.”

Thiệu Khải Long hạ mi mắt: “Như thế nào xưng hô đều thay đổi?”

Trữ Nhiễm trầm nghĩ một chút, trước kia Trữ Nhiễm đều gọi hần là “thân ái”, nhưng hai chữ kia chính mình vô luận như thế nào cũng không kêu ra được, vội vàng chuyển hướng đề tài: “Ta, ta đói bụng.”

Quần gia vội vàng phân phó người hầu đi chuẩn bị một phần bữa sáng. Trữ Nhiễm ngồi đối diện hần, do dự một chút nói: “Ta hôm nay muốn ra ngoài một chút.”

“Muốn đi đâu?”

“Có chút việc muốn làm.”

“Àn, đi đi.” Thiệu Khải Long nghĩ đến hần lại muốn ra ngoài loạn tiêu tiền, trực tiếp đáp ứng.

Trữ Nhiễm đem bữa sáng trước mặt nhất định không một điểm dư thừa toàn bộ ăn vào trong bụng, Thiệu Khải Long đối diện càng xem càng nghi hoặc. Trữ Nhiễm cơm nước xong thần nhiên nói: “Ta đi đây.” Liền đứng dậy ra cửa.

Hai người bảo vệ đã đứng chờ sẵn bên cạnh xe, thấy hần đi ra cung kính mở cửa ra, Trữ Nhiễm nghĩ một chút cảm thấy vẫn là mang theo những người này có vẻ an toàn hơn, bằng không bằng chính mình cũng không có biện pháp đem tiểu Hải cứu ra, mặt không đổi sắc ngồi lên xe hơi.

May mắn là ở cùng thành phố, Trữ Nhiễm phân phó lái xe rất nhanh đem xe chạy đến con đường phồn hoa dành riêng cho người đi bộ, cảnh vệ của con phố nâng cánh tay ý bảo cấm xe đi vào, lái xe quay đầu hỏi một câu: “Thiếu gia, muốn đem xe đi vào sao?”

“Nếu có thể đem vào liền đem vào đi thôi.”

“Đã biết.”

Lái xe tự nhiên theo túi tiền lấy ra một danh thiếp, đưa cho phổ cảnh, chỉ nhìn liếc mắt một cái, phổ cảnh kia vội vàng hành lễ thuận lợi cho đi. Không hổ là kẻ có tiền, cho dù là quy củ vững chắc cũng đều có thể sửa lại. Trữ Nhiễm nhẹ nhàng thở dài một hơi, lần thứ hai cảm thán xã hội này quả là không công bằng.

Xe hơi một đường đi vào không bị ngăn cản. Trở lại con đường dành riêng cho người đi bộ, hết thấy hết thấy đều là quen thuộc như vậy, Trữ Nhiễm phân phó lái xe đem xe đứng ở ven đường, hạ cửa kính xe nhìn người đi đường bên ngoài, nhớ chính mình từng bò lết qua ngã tư này. Trong lòng cảm giác chua xót càng ngày càng khó chịu.

Ước chừng đợi hơn hai mươi phút, Trữ Nhiễm mới nhìn hảo hữu đã lâu không gặp cầm đạo cụ đi tới, trái tim đập bang bang liên hồi trong ngực thiếu chút theo cổ họng nhảy ra ngoài. Trấn định hồi lâu, Trữ Nhiễm xác định tâm tình của mình bình tĩnh lại mới mở cửa xe đi xuống.

Tiểu Hải thấy một tuấn mỹ nam hài, phía sau mang theo hai bảo vệ đi tới, liền nhanh chóng nhường đường, sợ cản trở người khác, Trữ Nhiễm tới cách hắn một thước thì dừng cước bộ, đối hắn tươi cười.

Tiểu Hải trên người vẫn như trước mặc một thân quần áo cũ nát, áo sơ mi ố vàng rơi mất vài cái nút, trên ống quần nhiều chỗ bị cửa đứt, một đôi giày vải đều đã rách nát. Những món quần áo này đều là những người đó mua về từ chỗ bán quần áo cũ, chỉ vài đồng tiền có thể mua được mấy món. Rõ ràng đã mười lăm tuổi, nhưng vóc dáng tiểu Hải so với bạn cùng lứa tuổi nhỏ hơn một ít, trên mặt ngăm đen tràn đầy vết bẩn. Người như vậy cùng Trữ Nhiễm đứng chung một chỗ quả thực hình thành một tiền minh đối lập.

Tiểu Hải sững sốt nửa ngày, cuối cùng cầm lấy cái bát trong tay đi đến trước mặt Trữ Nhiễm, thỉnh cầu hắn bỏ thí cho một chút. Trữ Nhiễm tiếp nhận cái bát kia trực tiếp ném sang một bên: “Từ nay về sau người không cần làm những cái này nữa.”

“Tiên sinh? Người, người có ý tứ gì?”

Trữ Nhiễm cởi áo khoác Âu phục của mình, khoác lên trên quần áo rách nát của tiểu Hải: “Theo ta đi đi.”

Tiểu Hải bị dọa không nhúc nhích: “Tiên sinh, ta, ta.....”

Trữ Nhiễm kéo tay tiểu Hải, một cước đem đạo cụ xung quanh toàn bộ đá lăn: “Theo ta đi!”

Tiểu Hải liên tục lui về phía sau: “Tiên sinh, người, người có ý tứ gì?” Người giám sát từ phía xa đã phát hiện tình huống không đúng, vội vàng hướng bên này chạy tới: “Uy uy uy, các người là đang làm gì?”

Trữ Nhiễm trừng mắt nhìn người nọ, liếc mắt một cái, đối hai bảo vệ phía sau phân phó: “Giúp ta ngăn đón hắn.”

Bảo vệ tuy rằng kỳ quái nhưng cũng không thể cãi mệnh lệnh: “Dạ, thiếu gia.”

Trữ Nhiễm không để ý tới người nọ, lôi kéo tay tiểu Hải đem hắn đẩy vào trong xe. Tiểu Hải bị dọa trừng lớn hai mắt: “Tiên sinh, vì, vì cái gì?”

Trữ Nhiễm giúp hắn chỉnh sửa quần áo trên người, mỉm cười đối hắn nói: “Ta là tới cứu người, từ nay về sau người được tự do.”

Lời này làm cho tiểu Hải nửa ngày không thể phản ứng, sau một lúc lâu liền bộp một tiếng quỳ xuống, không ngừng hướng Trữ Nhiễm dập đầu: “Tiên sinh, nếu, nếu người thật sự là tới cứu ta, van cầu người đi cứu bằng hữu ta đi.” Tuy rằng không biết người này rốt cuộc có mục đích gì, bất quá mặc kệ nói như thế nào cũng không khả năng tệ hơn hiện tại. Tiểu Hải tựa như bắt được một ngọn cỏ hy vọng.

“Bằng hữu của người?”

Tiểu Hải kích động nước mắt khóc ướt gương mặt: “Phải, bằng hữu của ta, hắn gọi là tiểu Nhiễm, ta đã hơn mười ngày không thấy hắn, cầu người, cầu người đi cứu hắn đi.”

Trữ Nhiễm một trận chua xót trong lòng, chậm rãi đem tiểu Hải nâng dậy, như thế nào có thể nói cho hắn Lăng Nhiễm đã chết? Càng không thể nói cho hắn chính mình là Lăng Nhiễm, phỏng chừng ai cũng sẽ không tin tưởng. Tiểu Hải thế nhưng còn nghĩ đến chính mình, Trữ Nhiễm hốc mắt đã muốn bị hắn cảm động đến ướt át.

“Người yên tâm, ta đã đem hắn cứu ra rồi. Hắn là bảo cho ta tới cứu người.”

“Thật vậy chăng, thật vậy chăng? Tiểu Nhiễm hiện tại ở đâu?”

“Hắn, hắn bị thương rất nặng, cho nên ta đem hắn đưa đến thành phố khác chữa bệnh, người không cần lo lắng.”

Tiểu Hải lại quỳ gối, không ngừng dập đầu Trữ Nhiễm dập đầu: “Cám ơn người, cám ơn người.”

Trữ Nhiễm vùng trộm xoa xoa ánh mắt, lần thứ hai đem tiểu Hải giúp đỡ đứng lên: “Đừng cảm tạ, đây đều là ta phải làm.”

Bên ngoài hai bảo vệ đã đem người nọ giải quyết xong, thân nhiên ngồi trở lại trong xe: “Thiếu gia, hiện tại muốn đi đâu?”

“Tìm một khách sạn đi.”

“Dạ, thiếu gia.” Ba người kia đều là vạn phần kỳ quái, thiếu gia vì cái gì đột nhiên lại đối với một khất cái tốt như vậy? Chẳng lẽ là muốn làm việc thiện? Nhưng này cũng không phải tác phong của hần nha? Ai cũng không dám hỏi nhiều, chỉ có thể theo phân phó đem xe đi đến khách sạn.

13. Chương 13

Sau khi bước xuống xe, tiểu Hải đi tới cửa, bảo vệ khách sạn vừa thấy hần một thân bản thủ, trực tiếp đi ra phát tay: “Đi đi đi, đừng có đến nơi này xin cơm.”

Trữ Nhiễm từ phía sau đi tới giữ chặt tay tiểu Hải, dùng sức trừng mắt nhìn người nọ liếc một cái, bảo vệ kia vừa thấy hần ăn mặc sang trọng, lập tức thay đổi một khuôn mặt tươi cười: “Tiên sinh, thỉnh!”

Trữ Nhiễm hừ lạnh một tiếng, lôi kéo tiểu Hải đang run sợ trong lòng đi vào cửa lớn khách sạn. Đợi làm tốt thủ tục, Trữ Nhiễm đối bảo vệ phía sau phân phó: “Các người đi giúp ta mua vài món quần áo, có thể chứ?”

“Dạ, Trữ thiếu gia, xin hỏi muốn mua dạng quần áo gì?”

Trữ Nhiễm nghĩ nghĩ, chỉ vào tiểu Hải: “Mua cho hần vài bộ đồng phục vận động thì tốt rồi.”

“Dạ, thiếu gia.”

Tiểu Hải đã muốn thụ sủng nhược kinh, chính mình dường như từ một khất cái lập tức biến thành vương tử, này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ là chính mình đang nằm mơ sao?

Trữ Nhiễm kéo hần đi vào khách phòng, nhìn nhìn cửa phòng một lúc lâu, suy nghĩ cả nửa ngày mới đem cửa phòng mở ra. “Người trước tiên hảo hảo tắm rửa một chút đi.”

Tiểu Hải do dự đứng ở cửa trước sau không nhúc nhích: “Tiên sinh, người, người vì cái gì muốn cứu chúng ta?”

“Ngạch, này..... ta xem như người thân thuộc của Lăng Nhiễm, mấy ngày hôm trước trong lúc vô ý cứu hần, sau hần lại dẫn ta nhất định phải đem người cứu ra.”

“Nga, nguyên lai là như vậy, thật sự là rất cảm tạ người.” Nghe nói như vậy tiểu Hải mới an tâm: “Kia tiểu Nhiễm hần thế nào?”

“Hần thân thể bị thương rất nặng, muốn chữa khỏi phải ra nước ngoài, hiện tại đang nằm trong bệnh viện, người đừng lo lắng.”

Tiểu Hải bình định khẩu khí, đối với Trữ Nhiễm mỉm cười ngọt ngào một chút: “Này, cái này thật giống như đang nằm mơ.”

Trữ Nhiễm ôn nhu xoa xoa đầu của hần vài cái: “Đi tắm rửa đi.”

“Ân.” Tiểu Hải hưng phấn chạy vào phòng tắm. Trữ Nhiễm nhìn cửa phòng tắm một hồi, sau thật dài nhẹ nhàng thở ra, nói thật, chính mình cũng hiểu được đây giống như đang nằm mơ, nếu như đây là mộng, vậy vĩnh viễn không cần tỉnh lại.

Rốt cuộc đã bao lâu không có hảo hảo tắm rửa, tiểu Hải cũng không nhớ rõ, dù sao khi vừa lao xuống, nước đã biến thành một màu đen. Tiểu Hải không biết chữ, căn bản không phân biệt được những bình này nọ

đựng cái gì, bất quá hấn cũng không thể không biết xấu hổ mà hỏi người bên ngoài, dù sao nếu dùng sai rồi thì cũng không có gì quan hệ(hy vọng em không mang xà bông gội đầu đi rửa mặt, xà bông rửa mặt dùng để tắm, và xà bông tắm đem gội đầu). Tắm giặt sạch sẽ suốt gần hai canh giờ, tiểu Hải mới ra khỏi bồn tắm. Thuận tiện đem phòng tắm dơ bẩn hoàn toàn tẩy trừ một lần, tận lực làm cho nó khôi phục lại bộ dáng vốn có.

Thời điểm bước ra khỏi bồn tắm, tiểu Hải mới phát hiện chính mình không có quần áo mặc, bộ quần áo bẩn thỉu trước kia đã muốn ném vào thùng rác, hấn nghĩ nghĩ cuối cùng đem cái khăn tắm bọc lại trên người, thật cẩn thận mở cửa ra. Trữ Nhiễm thấy hấn đi ra liền cầm lấy quần áo mới trên giường đưa cho hấn.

“Vừa mua cho người, nhìn xem thích hợp không?”

Tiểu Hải nhìn vài món quần áo kia cẩn cẩn môi, có chút run run cầm vào trong tay: “Cám ơn người.”

“Không cần cảm tạ.” Trữ Nhiễm giúp hấn cởi khăn tắm trên người ra, nhìn một thân đầy vết sẹo kia, cái mũi liền có chút cay cay, mỗi một vết sẹo trên đó hấn cơ hồ đều nhớ rõ là như thế nào, thậm chí có nhiều vết sẹo vẫn là do tiểu Hải chịu thay chính mình. Tiểu Hải bị hấn xem đến cả người không được tự nhiên, thẹn thùng cúi đầu: “Thực xin lỗi.”

“Vì cái gì lại nói xin lỗi?”

“Nhìn quá khó coi.”

Trữ Nhiễm cười cười, lấy ra quần áo hướng trên người hấn mặc vào: “Ta không có ngại người khó coi, chỉ là cảm thấy người thực bất hạnh.”

Nhìn một thân nhẹ nhàng khoan khoái mặc đồ vận động trên người, Trữ Nhiễm vừa lòng gật gật đầu, có lẽ mấy năm nay hai người đã có thói quen toàn thân cơ thể trần đầy dơ bẩn, hoàn toàn nhìn không ra bộ dạng. Trữ Nhiễm cũng không biết tiểu Hải kỳ thật lớn lên cũng rất dễ nhìn. Nếu từ nhỏ bảo dưỡng tốt một chút, hiện tại nhất định là một thiếu niên anh tuấn, bọn buôn người đáng giận kia, rốt cuộc đã hủy đi bao nhiêu hài tử khả ái?

Trữ Nhiễm một cơn tức giận không biết từ đâu dâng lên, tiểu Hải thấy sắc mặt hấn âm trầm, có chút sợ hãi nhỏ giọng hỏi: “Tiên sinh, người, người làm sao vậy?”

“Nga, không có việc gì, đói bụng không, mau nhanh ăn cơm đi.” Trữ Nhiễm đem tiểu Hải kéo đến ngồi trên sofa, theo thứ tự mở ra những bao đồ đựng thức ăn, mùi đồ ăn nhất thời truyền ra, tiểu Hải dùng sức nuốt nuốt nước miếng, cố nén trụ không dám tùy tiện.

“Nhanh ăn đi.”

Trữ Nhiễm đem chiếc đũa đưa đưa tới trong tay của hấn: “Yên tâm, không có người tranh giành với người, người hiện tại muốn ăn bao nhiêu liền ăn bấy nhiêu.”

Tiểu Hải cẩn thận gấp một miếng thịt cho vào miệng, nước mắt kích động lập tức bùng lên, thật hy vọng hết thấy không phải là nằm mơ. Cố gắng nhả nhận dùng cơm vẫn là không kiên trì được bao lâu, tiểu Hải chịu không nổi mê hoặc của thức ăn, cuối cùng vẫn như hổ đói vồ mồi. Mãi cho đến khi ăn không vô nổi nữa, mới lưu luyến ngừng miệng, sờ sờ bụng ợ lên một cái.

“Cám ơn người, tiên sinh, xin hỏi, người, người tên là gì?”

“Về sau gọi tên ta, ta tên là Trữ Nhiễm.”

“Nga, Trữ tiên sinh.” Tiểu Hải cười hắc hắc, lại ợ lên một cái.

Trữ Nhiễm vui mừng nở nụ cười một chút: “Người ở lại nơi này vài ngày đi, hảo hảo nghỉ ngơi một chút, dưỡng tốt thân thể.”

“Ta, ta thật sự có thể ở đây vài ngày sao?”

“Ân, ở vài ngày đi, mỗi ngày sẽ có người đến quét dọn phòng, sẽ có người đúng giờ đưa cơm cho người, người chỉ cần dưỡng hảo thân xác là tốt rồi.”

Tiểu Hải thẹn thùng cúi đầu: “Trữ tiên sinh, ta như thế nào cảm tạ người mới tốt?”

“Đã bảo không cần nói cảm tạ, tiểu Nhiễm nói với ta người giúp hần rất nhiều, vài năm này vẫn đều là người chiếu cố hần, ta hiện tại chiếu cố người cũng là hiển nhiên.”

Tiểu Hải còn muốn nói cảm ơn, khẩn trương há mồm nhưng vẫn là đem lời nói nuốt trở vào, hướng Trữ Nhiễm lộ ra một nụ cười cảm tạ.

“Người đi nghỉ ngơi một chút đi, hảo hảo ngủ một giấc, bản thân không cần xuất môn, ngày mai ta sẽ trở lại đây thăm người.”

“Hảo, cảm..... kia, Trữ tiên sinh, ngày mai gặp.” Tiểu Hải lắc lắc đầu, cười cười vài cái.

Thời điểm Trữ Nhiễm về nhà, Thiệu Khải Long đã ngồi ở trên sô pha xem báo giấy, thấy hần trở về thuận tay đem báo chí để lại trên bàn trà.

“Người hôm nay đi đâu?”

Trữ Nhiễm thản nhiên nói: “Ra ngoài bàn bạc công chuyện mà thôi.”

“Chuyện gì?”

Trữ Nhiễm ngồi ở đối diện hần, theo dõi gương mặt hần một hồi, nam nhân này nếu không thích Trữ Nhiễm vì cái gì không cho hần đi? Vì cái gì còn muốn giữ hần ở bên người? Hơn nữa hiện tại Trữ Nhiễm cũng đã không còn ở đây, ta dường như căn bản không có lý do lưu lại.

“Chúng ta nói chuyện đi?”

Thiệu Khải Long nghi hoặc nhìn hần, lông mi gắt gao nhíu chặt: “Người muốn nói chuyện gì?”

“Ta muốn rời đi.”

“Đi đâu?”

Trữ Nhiễm nghĩ nghĩ, lạnh lùng nói: “Đi tìm cuộc sống của chính mình.”

Lời này làm cho Thiệu Khải Long lại nghi hoặc: “Tiểu Nhiễm, người thực sự thay đổi?”

“Người chết qua một lần, tổng hội sẽ có một chút biến hóa, để cho ta đi đi, ta muốn có cuộc sống của riêng mình.”

“Người không phải mỗi ngày la hét đòi cả đời cũng không rời khỏi ta sao?”

Trữ Nhiễm hừ lạnh một tiếng, nam nhân này rốt cuộc đối với Trữ Nhiễm mang tâm lý gì? “Trước kia người không thương ta, hiện tại ta cũng không yêu người, chúng ta còn tất yếu phải ở cùng một chỗ sao?” Thời điểm nói lời này, Trữ Nhiễm cảm thấy rất thoải mái, yêu một người rốt cuộc là cảm giác gì hần cũng không biết, những lời này theo miệng hần đi ra thập phần cứng nhắc.

Không biết vì sao nghe đến những câu này, Thiệu Khải Long đột nhiên cảm thấy có chút không thoải mái: “Người thật sự xác định?”

Trữ Nhiễm gật gật đầu: “Tiên sinh, ta nghĩ, muốn hỏi người một vấn đề.” Có lẽ chỉ là muốn thay Trữ Nhiễm chân chính kia dò hỏi.

“Nói.”

“Người trước kia nếu không thương ta, vì cái gì muốn đem ta giữ ở bên người?”

Thiệu Khải Long chính mình cũng không biết vì cái gì, vấn đề này ở trong đầu hần đã tồn tại thật lâu, sau hần tự đưa đáp án cho chính mình:

“Người tuổi còn nhỏ như vậy, ta có thể là cảm thấy không nên để người đi.”

“Nga, ta hiểu được, ngày mai ta liền rời đi nơi này, cảm ơn người chiếu cố ta đã hơn một năm.”

Trữ Nhiễm nói xong đứng lên, lưu lại cho hần một cái tươi cười nhẹ như gió thoảng, xoay người hướng lên cầu thang. Thiệu Khải Long ánh mắt nghi hoặc nhìn chăm chăm vào bóng dáng hần, tổng cảm thấy hần

thay đổi tựa hồ quá lớn, có lẽ hẳn chỉ đang muốn dùng lạt mềm buộc chặt đi, đứa nhỏ này bỗng nhiên lại hóa thông minh? Hay là hẳn chết qua một lần sẽ thật sự thông suốt?

Trữ Nhiễm gương mặt lớn lên rất ư tinh xảo, trước kia hẳn chỉ cần vừa nhìn thấy Thiệu Khải Long sẽ lộ ra một loại tình cảm ái mộ không che dấu được, cái loại biểu tình này đặt ở trên khuôn mặt kia sẽ làm người ta cảm thấy thập phần đẹp mắt, cho dù không thương, ở lại trong nhà như một bình hoa di động cũng thực không tồi. Nhưng là hiện tại gương mặt kia hoàn toàn là một mảnh lạnh lùng, cho dù cười cũng chỉ là từ cơ mặt gợi lên biểu tình, hoàn toàn không mang theo bất luận một tia tình cảm nào, khiến người khác có cảm giác băng giá, thật sự là không thoải mái.

Thiệu Khải Long ở sô pha ngồi thật lâu, tự hỏi lần này hẳn quyết định sẽ thả “diều” một lần.

“Cốc cốc cốc”

“Mời vào.”

Lão quản gia mở cửa ra cung kính hạ thất lưng: “Trữ thiếu gia, lão sư mỹ thuật tạo hình đã mời tới.”

Như thế nào suýt nữa quên mất việc này? Đang thu thập hành lý, Trữ Nhiễm vội vàng buông mọi việc trong tay: “Thỉnh hẳn tiến vào.”

Lão quản gia đem một lão họa sĩ tóc hoa râm thỉnh đến sô pha ngồi, xuất ra một tấm chi phiếu đưa cho Trữ Nhiễm: “Tiền sinh bảo ta giao cho người, hẳn nói, ngày mai sẽ không tiễn người, mặt khác trong viện chiếc xe kia cũng tặng cho người.”(Thiệu Khải Long, anh thiệt hào phóng a.)

Trữ Nhiễm nhìn chằm chằm tấm chi phiếu kia nửa ngày, tổng cảm thấy này vẫn là giống như bố thí, bất quá cuối cùng hẳn vẫn là tiếp nhận chi phiếu hơn hai trăm vạn kia: “Thay ta nói tiếng cảm ơn cùng tiền sinh, xe thì ta không cần.”

“Dạ, thiếu gia.”

Quản gia đi rồi, lão họa sĩ mới lau lau mắt kính hỏi: “Thiếu gia, xin hỏi người muốn học cái gì?”

Trữ Nhiễm nhúc nhích đầu suy nghĩ, hiện tại học cái gì đều không còn kịp nữa rồi: “Nếu ta miêu tả bộ dáng một người, người có thể vẽ ra không?”

“Có thể.”

“Vậy là tốt rồi, người liền giúp ta họa mấy bức họa đi.”

Lão họa sĩ xuất ra bàn vẽ cùng giấy trắng: “Hảo.” Trữ Nhiễm một bên cẩn thận nhớ lại, một bên miêu tả, hai người ở trong phòng ngủ vẽ suốt một đêm, mãi cho đến hừng đông, lão họa sĩ mới đem mười mấy người phác họa xong. Trữ Nhiễm tiếp nhận bản vẽ nhìn nhìn, không hổ là họa sĩ, họa rất giống như thật.

“Phiền toái người.”

“Ngài quá khách khí thiếu gia.”

Trữ Nhiễm đem mấy bức phác họa toàn bộ nhét vào chung trong mớ văn kiện, đặt ở thùng dưới, đơn giản thu thập vài món quần áo, sau kéo rương hành lý đi ra đại môn của Thiệu gia. Lúc này vẫn còn sớm, sắc trời vẫn còn âm u, toàn bộ biệt thự im lặng, một chút thanh âm cũng không có. Trữ Nhiễm đối với nơi này không có cảm tình gì, không chút lưu luyến ngồi lên xe taxi. Ở trên cửa sổ lầu ba ngôi biệt thự, Thiệu Khải Long đang gât gao nhìn chằm chằm Trữ Nhiễm bóng dáng đi xa.

Trữ Nhiễm kéo hành lý đi đến khách sạn, tiểu Hải mở cửa phòng ra thấy hẳn vội vàng tươi cười đón chào: “Trữ tiên sinh, sớm.”

“Ân, sớm.” Tiểu Hải thấy hẳn tha hành lý vào cũng không dám hỏi nhiều, chỉ giúp hẳn một tay mang vào.

“Ta và người ở cùng nhau vài ngày.”

“Nga, hảo.”

Trữ Nhiễm ngồi ở trên sô pha cởi áo khoác Âu phục nho nhỏ: “Tối hôm qua người nghỉ ngơi tốt không?”

Tiểu Hải cười hắc hắc: “Cho tới bây giờ cũng chưa từng ngủ quá tốt như vậy.”

“Tiểu Hải, nhà của người ở địa phương nào? Ta đưa người trở về.”

Tiểu Hải kích động chạy lại đây ngồi xổm bên cạnh Trữ Nhiễm: “Trữ tiên sinh, người thật sự có thể đưa ta về nhà sao?”

“Đương nhiên có thể, rời đi nhiều năm như vậy người nhất định rất nhớ nhà đi?”

“Nhớ, rất rất nhớ.”

“Nói cho ta biết địa chỉ, ta cùng người cùng nhau trở về.”

Chín năm hơn, tiểu Hải vẫn đều nhớ rõ vị trí nhà của chính mình, hẳn mỗi ngày đều phải lặp lại với chính mình, sợ bản thân sẽ quên mất. Hiện tại rốt cục có cơ hội trở lại nơi ngày đêm mong nhớ, tiểu Hải đã muốn nước mắt lưng tròng, ở bên cạnh không ngừng vuốt nước mắt nói ra địa chỉ nhà mình, Trữ Nhiễm lấy giấy bút ghi xuống dưới. Chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo thập phần cứng nhắc, thoạt nhìn tựa như tiểu hải tử tập viết giống nhau.

Tiểu Hải gia hương ở phương bắc, cách nơi này xa ngàn dặm, Trữ Nhiễm mua hai tấm vé xe giường nằm, trước khi lên xe lửa đi kiểm một hội thám tử tư, giao tư liệu cùng tiền đặt cọc, bảo bọn họ tra tìm tư liệu từ bức họa của những kẻ đó.

Rời nhà chín năm tiểu Hải rốt cục bước được trên con đường trở về nhà!

14. Chương 14

Dọc theo đường đi hưng phấn, tiểu Hải hoàn toàn không thể đi vào giấc ngủ, trên mặt luôn mang theo tươi cười kích động. Mỗi thời mỗi khắc tiểu Hải đều cảm thấy hắn từng bước từng bước tới gần nhà, Trữ Nhiễm có chút hối hận, sớm biết vậy liền mua vé máy bay, như vậy có thể làm cho hắn nhìn thấy người nhà nhanh hơn.

“Tiểu Hải, người vẫn là ngủ một chút đi, trời vẫn còn chưa sáng.”

“Nhưng là ta ngủ không được.”

Trữ Nhiễm đứng dậy ngồi vào trên giường đối diện tiểu Hải.

“Tiểu Hải, người tên gọi đầy đủ là gì?” Nhận thức nhiều năm như vậy còn không biết tên đầy đủ của hắn, không phải không nghĩ tới mà là mỗi ngày đều mệt đến căn bản không còn tâm trí suy nghĩ này nọ.

“Bình Hải.”

“Nga, Bình Hải, có thể cùng ta nói chuyện về nhà của người, nói chuyện về cha mẹ của người không?”

Bình Hải đem cái chăn trùm lên hai người (hảo ấm áp a), vẻ mặt hưng phấn nhớ lại nói: “Ba ba ta là chủ một cái xưởng nhỏ, ma ma là một kế toán viên, mới trước đây ba ba ma ma đối xử rất tốt với ta, ta nghĩ muốn món đồ chơi gì đều đã mua cho ta.”

Gia đình Bình Hải cùng chính mình không sai biệt lắm, nếu hắn có thể luôn luôn bên cạnh cha mẹ lớn lên, nhất định sẽ rất khoái nhạc đi? Trữ Nhiễm ôm gối đầu của mình xoay đầu nhìn Bình Hải đang đắm chìm trong ký ức: “Người còn nhớ rõ bộ dáng ba ba, ma ma sao?”

Bình Hải thật mạnh gật đầu: “Nhớ rõ, nhớ rất rõ ràng, bởi vì ta mỗi ngày buổi tối đều mơ thấy bọn họ.”

Trữ Nhiễm nhớ rõ cùng Bình Hải ở cùng một chỗ kia vài năm, hắn luôn vào nửa đêm nghe thấy Bình Hải kêu ba ba, ma ma. Kỳ thật những năm này cũng luôn mơ thấy phụ mẫu chính mình, mộng thấy bọn họ

ôm chính mình, mộng bọn họ cùng chính mình cùng nhau đi chơi. Hy vọng sinh tồn duy nhất của bản thân chính là mong muốn có một ngày có thể trở lại bên cạnh cha mẹ, nhưng là cuối cùng.....

Đường về nhà xa xôi mà lại dài lâu, hai thiếu niên ngồi cùng nhau hàn huyên suốt một đêm không thấy ngủ. Mãi đến thời điểm tờ mờ sáng, Trữ Nhiễm đi vào toilet, tới cửa gặp phải một người nam nhân đụng mạnh vào hắn một chút: “Ngượng ngừng, thực xin lỗi nga.”

Trữ Nhiễm lắc lắc tay: “không sao.”

Trữ Nhiễm từ toilet đi trở ra lại giường ngủ của mình, tiện tay sờ mó túi tiền thế nhưng phát hiện chính mình bao tiền không còn thấy, chạy nhanh chung quanh tìm kiếm, tâm lý càng ngày càng bối rối, nơi đó chẳng những có tiền mặt, còn có chi phiếu, vạn nhất đã đánh mất thì lộ phí đều không có.

“Làm sao vậy, Trữ tiên sinh?”

“Ta, bao tiền của ta đã đánh mất.”

“A?” Bình Hải vừa nghe vội vàng đi tới giúp hắn cùng nhau tra tìm, trên giường dưới giường hành lý đều xem mấy lần cũng không tìm được. Ngay tại thời điểm Trữ Nhiễm đang hốt hoảng thì một tư nữ văn sĩ đi tới bên cạnh: “Xin hỏi, đây là bao tiền của người sao?”

Trữ Nhiễm vừa thấy vội vàng tiếp nhận, mở ra nhìn một chút, thật mạnh thở ra một hơi, hoàn hảo cái gì cũng chưa mất: “Đúng vậy, đây là bao tiền của ta, thật sự là rất cảm tạ người.”

Nam sĩ kia lắc lắc tay: “Đừng khách khí, lần sau cẩn thận một chút đi.”

“Ân, cảm ơn người.”

Bình Hải cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi: “May mắn không mất.” Xã hội hiện nay người không lượng của rơi thật sự là rất hiếm, hôm nay liền gặp gỡ được một người, hai người không thể không cảm thán chính mình vận khí tốt.

Xuống xe lửa, hai người đánh một chiếc xe taxi, chín năm, thành phố đã muốn biến hóa đến long trời lở đất, chỉ có một vài chỗ quen thuộc mới làm cho Bình Hải khẳng định đây chính là thành phố nơi mình sinh ra. Bình Hải đối lái xe nói ra địa chỉ nhà.

“Ai nha, địa phương kia sớm đã bị giải tỏa.”

“Cái gì?” Bình Hải kinh hô, vậy phải làm sao bây giờ?

“Tiểu Hải, người còn biết địa chỉ người thân thuộc nào không?”

Bình Hải lắc đầu một chút, đột nhiên vỗ cái trán: “Đúng rồi, đi tới nhà máy cha ta đi.”

“Hảo.”

Bình Hải đối lái xe báo nói tên của một khu nhà xưởng, hoàn hảo, nhà máy này vẫn còn tồn tại. Khi xe taxi dừng trước cửa nhà máy, Bình Hải quả thực không thể tin vào hai mắt của mình, nhà máy nhỏ lúc trước đã biến thành một nhà xưởng khổng lồ, người người ra vào đều mặc đồng phục thống nhất.

Bình Hải hưng phấn lôi kéo tay Trữ Nhiễm hướng bên trong chạy vào, bảo vệ cửa đi ra ngăn cản hai người: “Thực xin lỗi tiên sinh, xin hỏi người tìm ai?”

“Ta tìm chủ xưởng của các người.”

“Kia, thỉnh chờ một chút.” Bảo vệ cửa cầm lấy điện thoại nhấn mấy con số: “Nhĩ hảo xưởng trưởng, có người tìm người.”

“Người nào?” Bảo vệ cửa lại hướng Bình Hải hỏi: “Xin hỏi người tên là gì?”

“Ta gọi là Bình Hải. Ta gọi là Bình Hải.” Bình Hải hưng phấn reo lên.

“Xưởng trưởng, hắn nói hắn tên là Bình Hải.”

“Bình Hải? Ta không biết, không quen.” Nói vừa xong, xưởng trưởng kia liền treo điện thoại.

“Thực xin lỗi, xưởng trưởng nói hắn không biết các người.”

Bình Hải kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, ba ba nói không biết ta? Trữ Nhiễm nghi hoặc bước lại đây hỏi: “Xưởng trưởng các người họ gì?”

“Xưởng trưởng chúng ta họ Trương.”

“Trương? Nơi này xưởng trưởng không phải họ Bình sao?”

Bảo vệ cửa lắc lắc đầu nghĩ nghĩ: “Nga, các người nói là Bình xưởng trưởng sao, hắn chín năm trước đã đem nhà máy bán đi.”

Bình Hải nắm lấy quần áo hắn: “Vậy người nói cho ta biết, hắn hiện tại ở đâu?”

“Người, người đừng kích động, ta mới đến nơi này có ba năm, ta cũng không rõ ràng lắm. Chỉ là nghe những người làm công lâu năm nói qua, trước kia xưởng trưởng họ Bình.”

“Người nào nói cho người biết, có thể cho ta gặp hắn được không?” Bình Hải kích động hai mắt trào nhiệt lệ, bảo vệ cửa có chút không đành lòng, do dự một chút: “Vậy người ở chỗ này chờ một chút, ta đi giúp người tìm xem.”

“Cám ơn, cám ơn người.”

Bình Hải sau khi mất tích, phụ thân hắn bán đi nhà xưởng, trời Nam biển Bắc đi tìm nhi tử, cuối cùng làm cho táng gia bại sản, hai năm sau cha mẹ Bình Hải ly hôn mỗi người đi một ngả. Phụ thân nhớ con đau lòng vẫn không chịu buông tha tìm kiếm, sau khi ly hôn một mình ra đi tiếp tục tìm kiếm con mình, một năm sau có cảnh sát mang về tro cốt phụ thân Bình Hải. Nghe đến những lời này, Bình Hải quý thật mạnh trên mặt đất than thở khóc lóc, gãi gao bắt lấy tóc mình, khóc rống không ngừng.

Ông lão làm công một bên vượt nước mắt, một bên kể lại, trong phòng tất cả mọi người đều là trầm mặc không nói, cuối cùng lão nhân kia đưa cho Bình Hải đại khái một địa chỉ, nói là địa chỉ nhà mới của mẫu thân hắn sau khi tái hôn. Trữ Nhiễm đem Bình Hải bị thương quá độ đưa vào xe taxi.

“Bình Hải, đến nơi của mẫu thân người đi.”

Bình Hải thần nhiên gật đầu, trên đường đi một chữ cũng chưa nói. Trữ Nhiễm không ngừng cho lau nước mắt cho hắn, trong tâm đã là đau đớn không ngừng, hảo hảo cho một gia đình hạnh phúc đã bị những người kia làm hỏng, thậm chí bọn súc sinh heo chó cũng không bằng!

Bởi vì chỉ có địa chỉ đại khái, Bình Hải không biết mẫu thân mình rốt cuộc ở tại tiểu khu nào, chỉ có thể mê man tìm kiếm lung tung trong tiểu khu chung quanh, bảo vệ chỗ đăng ký tư liệu cũng không có tên của mẫu thân, đương nhiên cũng có khả năng do nam nhân đứng tên làm chủ. Kể từ đó thật sự là rất khó tìm, Bình Hải chỉ có thể nhất nhất ấn chuông cửa dò hỏi, liên tục tra tìm mấy căn nhà.

“Tiểu Thu, ma ma buổi tối làm vài món ngon cho người.”

Thanh âm vô cùng quen thuộc làm cho Bình Hải kinh ngạc, hắn vội vàng quay đầu tìm theo tiếng kia nhìn lại, “Tiểu Hải, ma ma buổi tối làm vài món ngon cho người”. Lời nói giống nhau như đúc, nhất định là ma ma không thể sai. Bình Hải vội vàng hướng bên kia chạy tới, từ xa đã nhìn thấy thân ảnh quen thuộc, bên người dắt theo một tiểu nam hài bốn, năm tuổi. Bình Hải từng chút thả chậm cước bộ, tránh sau bức tường vụng trộm nhìn mẫu tử hai người.

Ma ma ngồi xuống, ôn nhu ôm hài tử kia đang đội một cái nón trái dưa, hôn một chút lên khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn: “Bảo bối, buổi tối muốn ăn cái gì?”

“Ta muốn ăn thịt bò.”

“Hảo, ma ma làm cho người.”

“Lão bà, ta đã trở về.” Một nam nhân nhả nhận mang theo bao da từ khu nhỏ bên ngoài đi vào, rất xa thấy lão bà cùng nhi tử của mình, nhanh chạy vài bước đến.

“Ba ba, ba ba!” Tiểu tử kia giang hai cánh tay nhỏ bé vui vẻ hướng ba ba chạy tới. Những hình ảnh này khiến Bình Hải nửa ngày cũng không thể di động cước bộ.

Trữ Nhiễm vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Tiểu Hải, vì cái gì không đi qua?”

Bình Hải cắn môi sờ nước mắt trên mặt: “Người xem, bọn họ một nhà ba người rất hạnh phúc?”

15. Chương 15

“Người không muốn gặp ma ma sao?”

Bình Hải ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm một nhà ba người hạnh phúc kia: “Ta, ta không nghĩ sẽ đi quấy rầy yên tĩnh của bọn họ.”

Trữ Nhiễm vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Vậy chúng ta trở về đi.”

Trữ Nhiễm lôi kéo tay Bình Hải ra khỏi tiểu khu, thời điểm sắp rời khỏi một nhà ba người, Bình Hải quay đầu nhìn mẫu thân mình liếc mắt một cái, trên gương mặt giản dị đã bị năm tháng lưu lại dấu vết, nhưng trong nụ cười vẫn mang theo sự hạnh phúc và an bình.

Mẫu thân kia nghi hoặc nhìn theo bóng dáng hai người, trượng phu hỏi: “Làm sao vậy, nhìn cái gì đâu?”

“..... Nga, không có gì, chúng ta đi mua đồ ăn đi.”

Ngày đó ban đêm, ở trên giường của khách sạn, Bình Hải như trước yên lặng rơi lệ, cuối cùng mang theo nước mắt ràn rụa nặng nề đi vào giấc ngủ. Trong khi ngủ mơ, Bình Hải không ngừng kêu ba ba, ba ba. Trữ Nhiễm nằm bên cạnh hắn giúp hắn chỉnh lại góc chăn, lòng chua xót, nước mắt chậm rãi rơi xuống mặt.

Sáng sớm tỉnh lại Bình Hải phát hiện hai người đang gắt gao ôm lấy nhau, giống như thời điểm trước kia cùng tiểu Nhiễm ngủ, dựa sát vào nhau, sưởi ấm cho nhau.

Trữ Nhiễm mở hai mắt hướng hắn gợi lên khóe miệng nở nụ cười: “Sớm.”

“Sớm, Trữ tiên sinh.”

“Đừng gọi ta tiên sinh, gọi tên ta đi.”

Bình Hải do dự một chút gạt đầu “Trữ Nhiễm.”

“Tiểu Hải, người thật sự không nghĩ trở về sao?”

Bình Hải chậm rãi hạ ánh mắt, nhỏ giọng nói: “Trữ Nhiễm, ta có thể đi theo người không? Người yên tâm, ta sẽ tự mình kiếm tiền, ta sẽ không cho người thêm phiền toái.”

Trữ Nhiễm thở dài một hơi: “Hảo, kia hôm nay chúng ta trở về thôi.”

“Trữ Nhiễm, cảm ơn người.”

Bình Hải tìm được phần mộ phụ thân, ở trước bia một quỳ suốt vài giờ, cuối cùng mang theo ưu thương thản nhiên cùng Trữ Nhiễm đi trên đường. Ở trước cửa nhà ga, Trữ Nhiễm lôi kéo tay hắn hỏi: “Tiểu Hải, người thật sự không muốn về nhà sao?”

“Nơi đó, nơi đó đã không phải nhà của ta.”

Trữ Nhiễm ôn nhu giúp hắn lau đi nước mắt: “Chúng ta đây đi thôi.”

Suốt chín năm suy nghĩ nhớ nhà, ai ngờ lúc này đã là sự việc đã đổi thay. Ma ma đã có một gia đình mới, cũng có một nhi tử khả ái, nàng đã sớm không cần ta. chính mình việc gì phải đi quấy rầy sinh hoạt của nàng? Bình Hải quay đầu nhìn thoáng qua gia hương của mình lần cuối, bước chân trầm trọng cùng Trữ Nhiễm vào nhà ga.

Bình Hải thấy Trữ Nhiễm mua hai tấm vé xe đi Mạnh Thiên thị, kỳ quái hỏi: “Trữ Nhiễm, vì cái gì không trở về Vân thị?”

“Chúng ta cùng đi hoàn thành tâm nguyện của tiểu Đồng.”

Bình Hải kinh ngạc hỏi: “Người như thế nào biết?”

Trữ Nhiễm thản nhiên nở nụ cười một chút: “Là, là Lăng Nhiễm nói cho ta biết. Chúng ta cùng đi hoàn thành tiểu Đồng tâm nguyện đi.”

Bình Hải thật mạnh gật gật đầu: “Àn.”

“Nhà của ta ở Lam Hải tỉnh, Mạnh Thiên thị, Tân khải tiểu khu, đường số 5, chung cư số 2, số nhà 302. Tên của ta gọi là Hàn Tử Đồng!” Nhiều năm như vậy, Bình Hải cùng Lăng Nhiễm thủy chung vẫn nhớ rõ hết thảy những lời này, thủy chung nhớ rõ di ngôn của tiểu Đồng, nhưng là nếu thật sự nhìn thấy cha mẹ tiểu Đồng thì phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ thật sự muốn nói cho bọn họ tiểu Đồng vài năm trước đã qua đời rồi sao?

Ngồi trên xe lửa, Bình Hải cùng Trữ Nhiễm đều là trầm mặc không nói, ánh mắt mê man nhìn ngoài cửa sổ. Đoạn hành trình này đối với bọn họ mà nói là như thế trầm trọng, vì mục đích đến đây đều cảm thấy tâm tình bị áp lực. Thời điểm tới Mạnh Thiên thị trời đã tối, hai người không có nghỉ ngơi, trực tiếp kêu xe đi Tân khải tiểu khu. Mãi cho đến khi đứng ở đường số 5, chung cư số 2, Trữ Nhiễm do dự, cảm giác chân mình tựa như bị quẩn vào nhau.

“Tiểu Hải, lát nữa gặp mặt, chúng ta phải nói như thế nào?”

Bình Hải tựa vào cửa trên tường, dùng chân lặp lại, xoa xoa mặt: “Ta, ta cũng không biết phải nói như thế nào.”

Trữ Nhiễm mỗi một chà xát gương mặt: “Đi thôi.”

“Nga.”

Chỉ ba tầng lầu nhưng hai người dùng rất nhiều thời gian mới đi lên được, số phòng 302 hiện ra ngay trước mắt, Trữ Nhiễm giơ tay lên suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng vẫn là nhẹ nhàng gõ ba cái.

Vài giây sau một nam nhân trung niên tóc hoa râm chạy ra mở cửa: “Các người tìm ai?”

“Chúng ta là, là....”

“Nga, các người là đến xem phòng sao?”

Trữ Nhiễm sửng sốt một chút, đâm lao đành phải theo lao gật gật đầu: “Phải.”

“Kia, mời tiến vào.” Nam nhân kia mua chóng tránh đường, đem hai người mời vào phòng trong.

Đi vào Trữ Nhiễm liền ngây ngẩn cả người, phòng khách trống trải chỉ bày vài cái ghế dựa plastic cùng với một cái bàn cũ, mặt trên còn có hai chén khoai, hai hũ dưa muối điều, hai chén cháo loãng, những thức ăn khác cũng không có. Trừ bỏ phòng ngủ kia có một cái giường cùng với một chiếc điện thoại, những đồ điện gia dụng khác đều không có, quần áo được xếp lại cẩn thận đặt ở một góc sáng sủa. Hình ảnh này quả thật có thể dùng nhà chỉ có bốn bức tường để hình dung.

Một phụ nữ trung niên vẻ mặt tang thương cười cười bước lại đây, chỉ vào ghế dựa bên cạnh nói “Ngượng ngùng, trong nhà rất rối loạn, mau ngồi đi.”

“Các người vì cái gì muốn bán phòng ở?”

Vừa nghe lời này, người phụ nữ kia hốc mắt liền đỏ, đứng ở một bên vuốt nước mắt, nam nhân theo túi tiền lấy ra một tấm ảnh chụp đưa cho Trữ Nhiễm: “Chúng ta muốn bán lấy tiền, đi kiếm nhi tử.”

Trữ Nhiễm tiếp nhận ảnh chụp một chút liền rơi nước mắt, người trên ảnh chụp đúng là tiểu Đồng, Trữ Nhiễm rưng rưng ngẩng đầu nhìn chằm chằm vợ chồng hai người: “Hắn, hắn.....” Lời nói vọt tới bên miệng nhưng vô luận như thế nào đều nói không được.

Nam nhân ưu tư hạ ánh mắt nói: “Con ta tên Hàn Tử Đồng, chín năm trước bị người ta bắt cóc, chúng ta luôn luôn đi tìm hắn, chúng ta sợ nhi tử trở về tìm không thấy nhà, cho nên vẫn giữ lại căn phòng này, nhưng là gần đây trong nhà thật sự không còn tiền, đành phải đem phòng ở cũng phải bán.”

Phụ nữ khấn cầu nói: “Các người nếu mua lại phòng, có thể thuê chúng ta trụ lại không? Vạn nhất tiểu Đồng trở về, ta sợ hắn không tìm được nhà.”

Một bên Bình Hải cúi đầu gắt gao cắn môi dưới, cực lực áp chế tiếng khóc của mình. Trữ Nhiễm sờ sờ ánh mắt: “Các người muốn bán bao nhiêu tiền?”

Nam nhân kia rất kích động vài bước đi tới: “Phòng này ở trên thị trường muốn hơn ba mươi vạn, các người nếu mua, ta chỉ muốn hai mươi lăm vạn thì tốt rồi.”

Trữ Nhiễm không chút suy nghĩ gật gật đầu: “Hảo, phòng ở này ta mua, các người không cần bán cho người khác.”

Hai vợ chồng hưng phấn không thôi: “Thật sự là cảm ơn người, cảm ơn người.”

Trữ Nhiễm theo túi tiền lấy ra một ít đặt ở trên bàn: “Này xem như tiền đặt cọc, ngày mai ta liền đem tiền đưa lại đây.” Nói xong lời kéo Bình Hải liền đi ra ngoài. Nam nhân đuổi tới cửa: “Ta còn chưa viết chứng từ cho người.”

“Không cần, ta tin tưởng các người, ngày mai ta trở lại đây đưa tiền, các người không cần đem phòng ở bán cho người khác.”

“Hảo, hảo, ta đây ngày mai ở nhà chờ các người.”

Thời điểm hai người đi tới cửa, đồng thời gặp một nam một nữ đi vào, mới vừa đi vào một hồi, một nam một nữ kia liền bước trở ra: “Làm cái gì đây? Vừa mới đến xem phòng ở, nhanh như vậy liền bán đi.”

“Xin lỗi, mời xem nhà khác đi.”

Hai người ở trong phòng khách sạn ngồi đối diện nhau trầm mặc vài giờ, hiện tại rốt cuộc phải làm sao bây giờ? Lời nói tàn nhẫn như thế, làm thế nào có thể nhẫn tâm nói ra miệng, nhi tử bọn họ tìm suốt chín năm, nếu nói cho bọn họ tiểu Đồng đã qua đời, hai vợ chồng kia sẽ có bao nhiêu tuyệt vọng, bao nhiêu thương tâm? Nhưng nếu không nói cho bọn họ sự thật, bọn họ có thể còn tiếp tục tìm cả đời. Lãng phí thời gian cùng tinh lực, như vậy khi nào mới kết thúc?

16. Chương 16

Nói hay là không? Trữ Nhiễm cùng Bình Hải thương lượng một đêm. Ngày hôm sau, sáng sớm Trữ Nhiễm ra ngân hàng rút ra năm mươi vạn, hai người cùng đi đến nhà Hàn Tử Đồng. Vợ chồng hai người sớm đã đem phòng ốc quét tước sạch sẽ, đem giấy tờ chứng nhận tất cả đều chuẩn bị tốt.

“Đây là giấy chứng nhận phòng, người xem một chút.”

Trữ Nhiễm không có tiếp nhận, đem tiền đặt ở trên bàn, nhiều tiền như vậy, vừa nhìn sẽ thấy không chỉ hai mươi lăm vạn, vợ chồng hai người có chút nghi hoặc: “Này tiền dường như nhiều hơn đi?”

Trữ Nhiễm do dự một chút: “Thúc thúc, a di, các người, các người vẫn là hảo hảo sống đi, không cần đi tìm tiểu Đồng nữa.”

“Vì cái gì?”

Bình Hải từ trong lòng lấy ra một phong thơ đưa cho phụ thân tiểu Đồng: “Xem cái này hai người liền hiểu được.”

Vợ chồng hai người còn không kịp phản ứng, Trữ Nhiễm đã lôi kéo Bình Hải rất nhanh ra cửa.

Mở ra mấy chữ xiêu xiêu vẹo vẹo trên giấy viết thư: [thúc thúc, a di, chín năm trước tiểu Đồng nói cho chúng ta biết địa chỉ nơi này, cũng bảo chúng ta chuyển cáo tới các người, hắn rất nhớ các người! Phòng ở này không cần bán, cũng không cần tiếp tục đi tìm tiểu Đồng, hắn đã không còn cách nào trở lại!..... Này, tiền đó liền lưu lại, hảo hảo sống đi. Chúng ta là hảo bằng hữu của tiểu Đồng.]

Vừa mới đi đến lầu một, phía trên liền truyền đến tiếng khóc tê tâm liệt phế. Cơ hồ vang khắp toàn bộ chung cư, thanh âm kia nghe thấy làm cho người ta cảm giác bao nhiêu đau khổ, bao nhiêu bi thống. Trữ Nhiễm hung hăng sờ sờ ánh mắt, lôi kéo Bình Hải rơi lệ đầy mặt bước nhanh rời đi. Bọn họ không thể đối mặt với nước mắt cha mẹ tiểu Đồng, không thể chịu nổi hình ảnh như vậy, chỉ có thể dùng biện pháp này nói cho bọn họ sự thật.

Ba ngày liên tiếp, Trữ Nhiễm cùng Bình Hải đều tới đứng trong chỗ tối tiểu khu này nhìn lên, nhìn ánh đèn cửa sổ kia hết mở rồi lại đóng, đóng rồi lại mở. Đến buổi tối ngày thứ tư, bọn họ đi tới chỗ ngã tư đường mua một ít tiền vàng mã, ánh lửa màu da cam chiếu rọi trên gương mặt tràn đầy nước mắt của vợ chồng hai người, trong ánh mắt kia tràn ngập đau lòng, tràn ngập tuyệt vọng. Một tiếng gọi nhi tử, một tiếng gọi tiểu Đồng, đau triệt nội tâm mà gọi khiến cho Trữ Nhiễm trong lòng giống như đang rỉ máu.

Vẫn xác định vợ chồng bọn họ không có việc gì, hai người mới mang theo ưu thương bước trên đường trở về. Trữ Nhiễm cùng Bình Hải lại về tới Vân thị, thuê một khu nhà ở, tiền thuê nhà thực tiện nghi, bên trong còn có đồ dùng gia đình hằng ngày, hai người cứ như vậy cùng mà ở cùng nhau. Bình Hải luôn kỳ quái, thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy Trữ Nhiễm hắt ngời trên xe hơi cao cấp, mặc quần áo mắc tiền, hắt rớt cuộc là thân phận gì? Mấy lần muốn mở miệng hỏi, lại cảm thấy không tốt, cuối cùng vẫn là nhịn xuống hiếu kỳ trong lòng.

Vài ngày ngắn ngủi Bình Hải đi học nấu cơm, chính hắn không có tiền nên luôn cảm thấy dùng tiền của Trữ Nhiễm rất không tốt, chỉ có thể tận lực làm công việc nhà nhiều một chút, đôi khi ngẫu nhiên hắt vụng trộm chạy ra ngoài, hy vọng có thể tìm một ít công việc, dựa vào chính mình kiếm tiền, nhưng là hắn đối với mọi thứ đều không có giấy tờ tùy thân, cũng không có bằng cấp, làm sao có thể dễ dàng tìm công việc như vậy.

“Tiểu Hải, người đi đâu?” Trữ Nhiễm ở nhà lo lắng cả ngày, gặp Bình Hải mở cửa trở về vội vàng hỏi.

Bình Hải thập phần áy náy đứng ở cửa, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Ta, ta muốn ra ngoài tìm điểm công tác.”

Trữ Nhiễm thở dài: “Tiểu Hải, về sau không cần ra ngoài tìm công việc, tiền của ta hiện tại tạm thời đủ dùng.”

“Ta như thế nào có thể dùng tiền của người tới già?”

Trữ Nhiễm giữ chặt tay hắn, cười nói: “Không quan hệ, của ta chính là của người, người không cần nghĩ nhiều như vậy. Quá vài ngày ta tìm cho người một lão sư, dạy người đọc sách.”

Bình Hải tâm lý nảy lên một cỗ lo lắng: “Nhưng mà.....”

“Đừng nghĩ nhiều như vậy, ta đói bụng rồi, người đi nấu ăn cho ta đi?”

“Hảo, ta lập tức đi làm cơm.”

Trữ Nhiễm nhìn hắn chạy vào phòng bếp, trầm mặc ngồi ở trên sofa, nếu có thể hắn muốn cho Bình Hải được sinh hoạt như người bình thường. Khiến cho hắn cùng với những đứa bạn cùng lứa tuổi giống nhau, đều được đi đến trường đọc sách. Về sau kết hôn sinh con, có cuộc sống hạnh phúc. Còn bản thân mình, cố hạn ý trong tâm kia căn bản vĩnh viễn không thể biến mất, nếu không cho những người đó trả giá xứng đáng với những gì bọn họ phải nhận, thì quả thực chính là cô phụ ông trời đã cho mình thêm một lần cơ hội.

Trữ Nhiễm lấy ra bảng danh sách kia, nhìn lên một chuỗi danh tự, hung hăng cắn chặt răng.

Ngày đó buổi tối, Bình Hải nhìn gương mặt ngủ say bên cạnh, nửa ngày không rời tầm mắt, người xinh đẹp như vậy còn có một tâm thiện lương, hắn thật sự là người tốt. Nếu không phải hắn tới cứu mình, chính mình không biết chừng còn chịu bao nhiêu tra tấn, thật không biết như thế nào để báo đáp hắn mới tốt.

Trữ Nhiễm ngủ say đột ngột trở người, theo thói quen trước đây gắt gao ôm lấy Bình Hải, rúc vào trong lòng hắn. Động tác này làm cho Bình Hải một trận hoảng hốt, vì sao cảm giác lại quen thuộc như thế? Bình Hải mang theo nghi hoặc, nhắm hai mắt lại, cánh tay nhẹ nhàng choàng lên lưng áo Trữ Nhiễm.

Mặt trời vừa lên, Trữ Nhiễm liền sớm tỉnh lại, chỉnh lại cái chăn cho Bình Hải, sau đó nhấc tay nhấc chân rời đi. Dọc theo đường đi, Trữ Nhiễm sắc mặt rất là không tốt, đi đường cước bộ cũng biến thành trầm

trọng. Đi vào văn phòng của hội thám tử tư kia, người ở bên trong đã sớm đợi sẵn.

“Nhĩ hảo, tiên sinh.”

Trữ Nhiễm gật đầu một chút, ngồi ở trên sofa: “Thế nào, tra được không?”

Xã trưởng thôi thôi ánh mắt tự hào nói: “Vài người chúng ta cố gắng suốt hai tháng, rốt cục tra được toàn bộ tư liệu người muốn.”

Xã trưởng đem hồ sơ trên bàn trà đưa đến trước mặt Trữ Nhiễm: “Thỉnh xem một chút đi.”

Trữ Nhiễm mở ra hồ sơ ra lật xem một lần, từng cái bức họa phía dưới đều viết tên họ thật của người đó, tuổi tác, còn có địa chỉ cụ thể, tra quả nhiên đầy đủ, hơn nữa còn có ảnh chụp của bọn họ. Tư liệu của chủ sở hữu chiếc xe biển số [TD. 68888] cũng điều tra nhất thanh nhị sở, người này thân phận không thấp, là một đại phú gia. Mặt khác, gã mặt sẹo kia cũng không phải là người đơn giản, thế lực không nhỏ, những người này rất không dễ đối phó.

“Thế nào, tiên sinh có vừa lòng không?”

Trữ Nhiễm gật gù đầu: “không sai, tra thực đầy đủ.” Trữ Nhiễm từ trong long lấy ra tiền đã chuẩn bị trước đổ lên trước mặt xã trưởng: “Đếm một chút đi.”

Xã trưởng sau khi kiểm kê, ngẩng đầu nói: “Số lượng vừa vặn.”

Trữ Nhiễm do dự một chút, ý tứ hỏi: “Người có thể nói cho ta biết, làm sao có thể mua được, ngách.... vũ khí không?”

“Người muốn nói súng ống?”

Trữ Nhiễm gật gù đầu, xã trưởng do dự một lát: “Người chờ một chút, ta đi mang vài thứ đến.”

“Hảo.”

Quốc gia tại đây nghiêm khắc quản chế súng ống, muốn mua được mấy thứ này xác thực không dễ dàng. Bất quá những người này tin tức linh thông, chỉ cần cho tiền bọn họ có lẽ có thể nói cho người, bất luận người muốn biết chuyện tình gì. Nhưng Trữ Nhiễm cũng không ôm hy vọng quá lớn, ai ngờ kết quả lại ngoài dự kiến của hắn.

Xã trưởng đi ra ngoài đại khái khoảng mười phút, thời điểm trở về tay cầm hai cái bao giấy, đặt trên bàn trà theo thứ tự mở ra, dĩ nhiên là một cây súng lục 64 cùng ống giảm thanh, một bao khác tất cả đều là viên đạn.

“Như vậy có thể chứ?”

Trữ Nhiễm kinh ngạc hỏi: “Vì cái gì người có những thứ này?”

“Chúng ta làm là công tác nguy hiểm, đương nhiên cũng muốn đề phòng vạn nhất, nếu người cần liền bán cho người.”

“Bao nhiêu tiền?”

Trên vạn đồng tiền, Trữ Nhiễm cũng không do dự liền thanh toán, đối với súng ống, vũ khí... vân vân Trữ Nhiễm hoàn toàn không hiểu, hắn chỉ biết là những thứ này có thể kết liễu sinh mệnh con người. Xã trưởng trang bị viên đạn cùng ống giảm thanh ngay tại chỗ hướng dẫn một chút, hơn nữa cẩn thận dạy hắn phương pháp sử dụng súng ống. Trữ Nhiễm học tốt cách sử dụng, sau đó nhét vào bao rồi bỏ vào một bọc plastic màu đen trông rất bình thường, mang theo đóng hồ sơ kia xuất môn rồi đi.

Xã trưởng đứng ở cửa sổ, nhìn theo Trữ Nhiễm bóng dáng đi xa dần, lấy ra di động nhấn một dãy số: “Alo, ông chủ.....”

17. Chương 17

Sau khi về nhà, Trữ Nhiễm ở trong phòng tắm ngâm người thật lâu, Bình Hải ở bên ngoài đợi nửa ngày không thấy hắn đi ra: “Trữ Nhiễm, người đang làm sao? Cơm đã chuẩn bị xong.”

“Nga, ta ở đây rửa mặt, sẽ lập tức ra ngoài.” Trữ Nhiễm mang bao plastic đựng khẩu súng, đặt ở bức tường kép trên trần nhà, xác định sẽ không bị người phát hiện mới lấy nước rửa mặt.

“Trữ Nhiễm nhanh ăn cơm đi.” Bình Hải đem bát cơm đưa cho hắn, vẻ mặt tươi cười nói.

“Cám ơn.” Trữ Nhiễm ăn một miếng, tán thưởng không thôi: “Ăn ngon, ăn ngon thật, tay nghề của người càng ngày càng tốt.”

“Hắc hắc, chỉ là miễn cưỡng có thể ăn.” Nhiều năm như vậy chỉ ăn đồ ăn cám bã, thức ăn hiện tại đối với bọn họ mà nói chính là mỹ vị, cho dù kia chỉ là hai đĩa rau xanh.

“Tiểu Hải, ta đã mời cho người một lão sư, ngày mai người bắt đầu cùng hắn hảo hảo đọc sách đi.”

Bình Hải then thùng cúi đầu: “Thực xin lỗi, ta cuối cùng vẫn là phiền toái người.”

Trữ Nhiễm lấy chiếc đĩa gấp đồ ăn đưa vào trong bát của hắn: “Đừng nói như vậy, xã hội hiện nay nếu không có tri thức là không được, về sau suy nghĩ người nhất định phải học thêm chút nọ.”

“Àn, ta đã biết, chờ ta học tốt liền ra ngoài tìm công việc.”

“Người cũng chỉ mới mười lăm tuổi mà thôi, không cần sốt ruột.”

“Kia Trữ Nhiễm, người bao nhiêu tuổi?”

“Ta, so với người lớn hơn một tuổi.”

“Vậy cha mẹ người đâu? Như thế nào không thấy người về nhà?” Cha mẹ? Cha mẹ Trữ Nhiễm đã ly hôn, căn bản không có người quản hắn, khó trách muốn đi làm tình nhân người khác. Phụ mẫu ta, phụ mẫu ta.....

“Phụ mẫu ta đều ở nước ngoài, chỉ là ngẫu nhiên gọi vài cuộc điện thoại mà thôi.”

“Nga.”

Trữ Nhiễm bưng bát cơm nhìn chằm chằm nam hài đối diện: “Tiểu Hải.”

“Àn?”

“Người hận những người đó sao?”

Bình Hải trên mặt tươi cười trong nháy mắt lui xuống, nhẹ nhàng buông bát cơm, hai hàm răng nghiến chặt: “Hận! Hận đến muốn tự tay giết chết bọn họ.”

“Không cần người giết, bọn họ sẽ gặp báo ứng.” Khi hắn nói lời này, thế nhưng mang theo một tia tươi cười quỷ dị, tựa hồ đắm chìm trong một thế giới ảo tưởng.

Ăn cơm xong, Trữ Nhiễm mở TV xem mấy đĩa phim vừa mới thuê về, toàn bộ đều là phim liên quan đến sát thủ. Bình Hải một câu cũng chưa nói im lặng ngồi ở trên sofa cùng hắn. Trong căn phòng hắc ám, hai thiếu niên vai sóng vai ngồi cùng nhau, ánh sáng TV đem bóng của hai người đổ thật dài ở trên vách tường.

“Tiên sinh, ngài muốn mua cái gì?”

Hôm nay Trữ Nhiễm đi vào một cửa hàng bán đạo cụ chất lượng cao, ánh mắt đảo chung quanh nhìn một vòng: “Ta muốn mua đoản đao.”

Chủ cửa hàng rất giỏi quan sát người khác, vừa thấy liền biết đây là một kẻ có tiền, từ quầy dưới chân lấy ra một hộp gỗ lim, lấy ra đoản đao, hai tay dâng đến trước mặt người khách: “Cái đao này thế nào? khéo léo, nhẹ nhàng, hơn nữa thực sắc bén.”

Trữ Nhiễm cầm ở trong tay thử một chút, rất là thuận tay, so với chủy thủ bình thường hơi lớn hơn một chút. cho dù là Trữ Nhiễm không hiểu gì về đao, chỉ liếc mắt một cái cũng biết, đao này chất lượng không phải tốt bình thường.

“Bán thế nào?”

“Đao này là sản phẩm Nhật Bản, giá cũng tương đối cao, sáu ngàn tám. Tiên sinh, người mua làm cái gì? Là đem đi trưng trong nhà sao?”

Trữ Nhiễm khép lại vỏ đao, từ trong lòng lấy ra một ít tiền mặt, đếm đủ sau đó thản nhiên nói một câu: “Không, là dùng giết súc sinh.” Chủ cửa hàng nhìn bóng dáng hẩn nghi hoặc lắc lắc đầu.

Giết một người cần bao nhiêu dũng khí? Đối với Trữ Nhiễm bản chất thiện lương mà nói, muốn trực tiếp chấm dứt sinh mệnh một người, kia cũng không phải là một việc dễ dàng. Hẩn không phải là con cháu của gia tộc hắc đạo, cũng không phải sát thủ tâm ngoan thủ lạt, hẩn chỉ là một tiểu nam hài mười lăm tuổi, đã nhận hết thấy đủ kiểu tra tấn của thế gian, chỉ có một cỗ hận ý không thể hủy diệt chống đỡ quyết tâm cùng dũng khí của hẩn.

Trữ Nhiễm theo đuôi một bóng dáng quen thuộc suốt ba con phố, hai tay run run hung hăng nắm chặt thành quyền.

Hút thuốc lá lang thang trên đường, lão Lưu căn bản không cảm giác được sát khí phía sau, vẫn như trước nhàn nhã bước đi nhìn ngó xung quanh. Mãi tới khi trời dần tối, lão Lưu mới quẹo sang một con đường nhỏ trở về. Đi đến ngoại ô thành phố giao nhau với đường cái, hẩn quăng đi tàn thuốc trong tay, tiến vào rừng cây đi tiểu. Mơ hồ cảm giác được phía sau có người, lão Lưu vội vàng quay đầu, còn chưa kịp nhìn rõ ràng người đi tới, trên đùi liền đến một trận đau nhức, làm cho hẩn nháy mắt té ngã.

Một tiếng kêu đau còn chưa dứt, lão Lưu liền ngã ngổ tại chỗ, một họng súng tối om đã chỉ vào trán chính mình, mà người cầm súng dĩ nhiên là một nam hài thập phần tuấn mỹ, chỉ là trên gương mặt kia mang theo sát khí nồng đậm. Lão Lưu đã hoàn toàn bị dọa đến choáng váng, cứng họng phun ra vài chữ: “Người, người muốn làm gì?”

Trữ Nhiễm hừ lạnh một tiếng: “Ta muốn đến lấy mạng chó của người.”

“Ta, ta và người không oán không cừ, vì cái gì muốn giết ta?”

Trữ Nhiễm trừng lớn hai mắt, hướng chân kia nả một phát súng, còn chưa bắn thuần thục, Trữ Nhiễm bắn trật vị trí, bất quá viên đạn vẫn là xuyên thấu đến xương, sức giật mạnh của súng làm cho Trữ Nhiễm loạn xạ choạng lui về phía sau một bước. Lão Lưu một tiếng đau còn không chưa kêu được trọn vẹn, trên đầu lại bị súng hung hăng nhấn vào một chút, máu tươi trên trán theo mặt mày chảy xuống, thế giới trước mắt nhất thời biến thành một màu đỏ sẫm.

“Chỉ bởi vì người đáng chết.”

Trữ Nhiễm từ trên lưng xoay một tiếng liền rút ra một đoản đao sáng như tuyết, lưỡi đao phản chiếu ánh trăng mờ lung thoát nhìn thập phần quỷ dị. Lão Lưu bị dọa choáng váng, kéo chân bị thương máu chảy đầm đìa không ngừng lết trên mặt đất: “Cầu, cầu người, không cần, không nên.....”

Trữ Nhiễm hung hăng soạn đoản đao, đi từng bước một đến phía sau của hẩn. từng hình ảnh một tất cả như hiện lên trước mắt, rốt cuộc có bao nhiêu hài tử bị kẻ này tra tấn tới tàn phế, có bao nhiêu hài tử bị súc sinh này tự tay đánh chết, một đám miệng vết thương máu chảy đầm đìa, một đám gương mặt chết không nhắm mắt.

Trữ Nhiễm càng nghĩ càng phần nộ, giơ đao lên hướng thất lưng phía sau lão Lưu hung hăng đâm xuống, rồi lập tức rút ra, máu màu đỏ sẫm giống như suối phun, bắn lên cao gần nửa thước, đem áo của Trữ Nhiễm nhuộm đỏ một mảng lớn. Máu đỏ của máu khiến Trữ Nhiễm giống như phát điên, ở trên người lão Lưu đâm loạn lên, mà cái sinh mệnh dơ bẩn kia đã không biết đoạn khí từ lúc nào.

Lấy lại tinh thần, Trữ Nhiễm thở hổn hển lảng lạng lui về phía sau vài bước, ngã ngồi trên mặt đất nửa ngày không cử động, cảnh tượng trước mắt quả thực chính là hiện trường sau khi giết người, nơi nơi đều

là máu đen đỏ sậm. Trữ Nhiễm ngậy ngốc ngồi ở kia, gắt gao nhìn chăm chăm thi thể máu chảy đầm đìa, chính mình thế nhưng đã thật sự giết người.

Trữ Nhiễm không biết ngồi tại chỗ bao lâu, dùng tứ chi run run chống đỡ thân thể đứng dậy, hoang mang rối loạn hướng bờ sông xa xa kia chạy tới, cởi áo khoác của mình đã nhiễm huyết, cảm thấy quăng vào trong sông có vẻ không ổn, nghĩ một hồi vẫn là lấy ra bật lửa thiêu hủy ngay tại chỗ. Sau đó dùng nước sông tẩy sạch đao cụ cùng hai tay, bước chân hoảng hốt rối loạn trở về nhà.

Bình Hải ở nhà đã có chút nóng vội đang muốn đi ra cửa kiểm hẩn, vừa mở cửa đã thấy Trữ Nhiễm về mặt đầy mồ hôi lạnh tiến vào: “Trữ Nhiễm, người cuối cùng đã trở lại.”

Trữ Nhiễm nhìn gương mặt kia, lập tức nhào vào trong lòng hẩn, gắt gao ôm chặt hẩn. Bình Hải kinh ngạc nhìn người đang ôm chính mình, hẩn cảm giác được tứ chi Trữ Nhiễm đều ở không ngừng phát run, trái tim đập bang bang loạn nhịp: “Trữ Nhiễm, rốt cuộc làm sao vậy?”

“Không, không có gì.”

Bình Hải do dự một chút, vẫn là nâng tay lên ôm lại thân thể Trữ Nhiễm, một chút vuốt ve lưng hẩn: “Người trở về trễ như vậy, ta hảo lo lắng.”

“Thực xin lỗi.”

“Đừng nói như vậy, có đói bụng không, đi ăn một chút gì đi?”

Trữ Nhiễm trầm mặc, sau một lúc lâu mới hơi hơi gật đầu, chậm rãi buông lỏng hai tay. Bình Hải vội kéo tay hẩn đi đến bên cạnh bàn, lấy đồ ăn ở trên bàn đưa cho hẩn: “Nhanh ăn đi, bằng không một hồi sẽ lạnh.”

Nhìn bàn thịt nướng kia Trữ Nhiễm đột nhiên cảm thấy một trận buồn nôn, ôm miệng vọt vào toilet, một trận nôn khan. Bình Hải vội vàng bước lại, vỗ vỗ hẩn hỏi: “Trữ Nhiễm, người làm sao vậy, thân thể không thoải mái sao?”

Trữ Nhiễm nôn khan nửa ngày, nhưng cái gì cũng không phun ra, uống chút nước lạnh trấn định tinh thần: “Tiểu Hải, ta không đói bụng, người đem mấy thứ kia thu đi, ta trước muốn tắm rửa một cái.”

“Nga, vậy được rồi.”

Trữ Nhiễm bên trong tắm giặt thật lâu mới đi ra, ngã vào trên giường mới nhắm mắt lại. Bình Hải tắt đèn nằm ở bên cạnh hẩn, lo lắng hỏi: “Trữ Nhiễm, người là không phải có tâm sự gì chứ?”

Trữ Nhiễm xê dịch về hướng Bình Hải, đem thân thể gắt gao lui vào trong lòng hẩn: “Tiểu Hải, ôm ta một cái được không?”

“Hảo.”

Bình Hải thương tiếc ôm thân thể hẩn, một tay không ngừng vuốt ve tóc hẩn, một chút cảm giác khác thường bốc lên, Bình Hải cảm giác thân thể của chính mình dường như càng ngày càng nóng, hẩn không rõ đây là cảm giác gì, không rõ vì cái gì chính mình ôm lấy hẩn sẽ cảm thấy khẩn trương.

Trữ Nhiễm thân thể run run một hồi lâu mới bình tĩnh trở lại, lui ở trong lòng hẩn an tâm nhắm mắt lại. Có lẽ là nhiều năm như vậy đã thành thói quen, chỉ cần thời điểm sợ hãi Trữ Nhiễm sẽ tránh vào trong lòng Bình Hải, cái loại cảm giác sống nương tựa lẫn nhau này, sẽ làm hẩn tạm thời quên thống khổ.

18. Chương 18

Trữ Nhiễm ở nhà ngậy người suốt một tuần không xuất môn, mỗi ngày mở TV xem tin tức, kết quả nhiều ngày như vậy trôi qua, chuyện gì cũng không có. Là thi thể còn không bị phát hiện, hay là phát hiện nhưng không đưa lên tin tức? Trữ Nhiễm lo lắng thật nhiều ngày, cuối cùng vẫn là chuyện gì cũng không phát sinh.

Tâm lý những kẻ giết người đều giống nhau, Trữ Nhiễm bắt đầu sợ cảnh sát, ngẫu nhiên nghe thấy tiếng xe cảnh sát đều khiến cho tâm sinh bối rối.

Mặc kệ nói như thế nào, Trữ Nhiễm vẫn không nghĩ sẽ đình chỉ kế hoạch của chính mình, hẳn muốn cho những người đó, một đám đều phải trả giá đắt, mục tiêu kế tiếp hẳn định ra là đám người trong bang khất cái kia, nhưng là ở trên đường quan sát vài ngày, một thân ảnh quen thuộc cũng không thấy được, gian phòng ốc cũ nát trong trí nhớ kia cũng đã là người không phòng trống, nửa điểm bóng dáng cũng không lưu lại. Cuối cùng Trữ Nhiễm đành phải thay đổi kế hoạch, quyết định trước hết đi thu thập đôi vợ chồng đã mua mình về kia.

Thời điểm tới đó, Lăng Nhiễm chỉ mới sáu tuổi, hơn nữa dọc theo đường đi đều là hỗn loạn, hẳn căn bản là không biết chính mình lúc ấy bị đưa đi làm sao, bất quá hồ sơ điều tra của hội trình thám kia lại viết rất rõ ràng, nơi đó cùng với thành thị mình đang sống cách khá xa, ngồi xe lửa khoảng nửa ngày mới đến.

“Tiểu Hải, ta muốn xuất môn vài ngày.”

“Nga, không cần ta cùng ngươi đi?”

Trữ Nhiễm không có mang hành lý, chỉ là đơn giản hướng trên người mang một cái bọc nhỏ: “Không cần, chăm chỉ ở nhà học bài đi. Ta qua vài ngày sẽ trở lại.”

Bình Hải vẫn đem hán tiễn đến dưới lầu, lưu luyến lôi kéo tay hắn: “Trữ Nhiễm, vậy ngươi trên đường cẩn thận, sớm một chút trở về.”

“Yên tâm đi, sinh hoạt phí ta đều đặt ở trong ngăn kéo, không cần tiết kiệm, muốn ăn cái gì liền mua cái đó, bất quá tận lực tránh xuất môn.”

“Ta đã biết, ta ở đây chờ ngươi trở về.”

“Ân.”

Hai người đối diện nhau cười cười, Trữ Nhiễm đối hán vẫy vẫy tay, xoay người rời đi, Bình Hải vẫn nhìn theo bóng dáng hắn đi ra tiểu khu, thẳng đến khi không thấy nữa mới trở về nhà.

Nơi đó là một vùng núi thấp phần xa xôi, xuống xe lửa lại lên xe buýt, lại ngồi rất lâu trên xe taxi, mới đi đến thôn khẩu kia. Xem xét một chút địa hình bốn phía, Trữ Nhiễm trốn một bên trong rừng, chờ đợi trời tối mới động thủ. Thời điểm hoàng hôn đang ngồi ở trên cây, Trữ Nhiễm từ rất xa nhìn thấy một phụ nữ từ trong thôn đi ra, miệng cắn hạt dưa đi qua con đường nhỏ bên núi. Nhìn thấy gương mặt kia, Trữ Nhiễm hung tợn cắn chặt răng, nếu không phải bên cạnh còn có thôn dân ở, Trữ Nhiễm thật muốn hiện tại chạy tới giết nàng.

Xem ra đám trình thám kia xác thực có chút bản lĩnh, địa phương hẻo lánh như vậy đều tra đến, quả nhiên là rất chính xác. Trữ Nhiễm lo lắng đợi cho trời tối hẳn, thẳng đến khi trong thôn đèn đuốc đều dập tắt, Trữ Nhiễm mới đi từng bước một tới gần tòa thổ viện kia, dưới ánh trăng u ám từ xa xa truyền đến vài tiếng sói tru làm cho người ta phát lạnh. Cảm giác quỷ dị làm cho Trữ Nhiễm toàn thân lông tơ trong nháy mắt đều dựng lên.

Trèo tường nhập viện, mở cửa vào nhà hết thấy đều thuận lợi, dù sao nơi này quá mức xa xôi, một khi kinh động đến thôn dân kia sẽ thực phiền toái, Trữ Nhiễm không có thời gian hướng bọn họ vấn tội, thấy rõ ràng hai gương mặt kia, Trữ Nhiễm rất nhanh hạ thủ, người ngủ say căn bản cái gì cũng không biết, đã bị người dùng đao chặt đứt yết hầu. Có kinh nghiệm lần đầu tiên rồi, lần này Trữ Nhiễm giết người tay đã không còn bối rối như vậy, động tác mau lẹ mà dứt khoát. (em đang dần trở thành sát thủ chuyên nghiệp =))

Lau sạch đao cụ giết người, Trữ Nhiễm nhanh chóng tắt sáng phòng, đồng thời nhẹ nhàng đóng cửa lại, thời điểm trước kia rời khỏi viện tử, Trữ Nhiễm nhìn thoáng qua miệng hầm bên cạnh kia, thật sâu thở dài một hơi. Xoay người mới vừa đi ra một bước, Trữ Nhiễm chợt nghe thấy một tiếng khóc vang lên, Trữ Nhiễm chạy nhanh đến bên hầm xúc mái che lên, tay dùng đèn pin chiếu chiếu xuống phía dưới, mắt kính ngạc thấy dưới hầm thể nhưng có một tiểu nữ hài.

“Tiểu bằng hữu, ngươi đừng khóc, ta lập tức cứu ngươi ra.”

Trữ Nhiễm tìm được một cầu thang trúc, thuận đi xuống: “Mau lên đây.”

Tiểu nữ hài nghi hoặc nhìn lên trên, cầm lấy cây thang có chút sợ hãi không dám đi lên, Trữ Nhiễm nhìn chung quanh có chút lo lắng: “Mau lên đây, ta là cảnh sát thúc thúc.”

Tiểu nữ hài vừa nghe lời này, sử dụng tay lẫn chân nhanh chóng leo lên trên, Trữ Nhiễm thấy nàng đi ra vội vàng đem nàng ôm vào trong lòng: “Ta, ta muốn về nhà.”

Trữ Nhiễm sợ tiếng khóc của nàng kinh động thôn dân, che miệng của nàng lại nói: “Hừ, đừng lên tiếng, bị người phát hiện bỏ chạy không được, thúc thúc lập tức mang ngươi về nhà.”

Tướng mạo hiền lành của Trữ Nhiễm làm cho tiểu nữ hài sinh ra tin nhiệm, ngoan ngoãn tránh ở trong lòng hắn không nói chuyện, Trữ Nhiễm nhìn xung quanh, xác định không có người, mới ôm tiểu cô nương rất nhanh chạy ra bên ngoài, người tính không bằng trời tính, thời điểm hai người sắp chạy đến thôn khẩu, không cẩn thận làm kinh động đám chó săn phụ cận, đám chó săn này nhanh chóng kêu lên, nháy mắt kéo theo toàn chó trong thôn cùng nhau sửa. Không đến một phút đồng hồ, đèn trong các hộ gia đình đồng loạt thấp lên.

Ngay sau đó còn có một đoàn nam nữ già trẻ cầm gậy gộc cuộc xéng đuổi chạy ra. Trữ Nhiễm phát hoảng, lúc này cũng không rảnh bận tâm gì nữa, hắn chỉ có thể ôm tiểu cô nương hướng phía trước chạy. Phía sau truyền đến từng đợt thanh âm la ó, khoa chiêng gõ trống, tiếng vang càng ngày càng gần. Trữ Nhiễm trái tim khẩn trương thiếu chút nữa nhảy ra khỏi yết hầu.

Có lẽ Trữ Nhiễm cũng không biết, thôn này có rất nhiều người đều làm loại công việc lừa bán dân cư, cho nên bọn họ mới luôn phòng bị người khác đến lật tẩy, bởi một khi bị bắt, kia hậu quả thiết tưởng không chịu nổi, nơi này núi cao hoang đế xa (ý nói làm việc xấu không ai biết, luật pháp không quản được), xung quanh trong vòng mấy chục dặm một viên cảnh sát cũng không tìm được, nếu bắt người đánh chết, ném đến khe suối phỏng chừng lão thiên gia cũng không biết.

Ngay tại thời điểm Trữ Nhiễm hoảng hốt chạy ra đến đường cái, đột nhiên một chiếc xe phóng lại đây, dừng lại cách Trữ Nhiễm chừng mấy thước, vừa thấy đó là xe taxi, Trữ Nhiễm không chút suy nghĩ mở cửa an vị ngồi vào: “Chạy nhanh lái xe.”

Lái xe cũng không hỏi gì cả, bên này vừa đóng cửa lại, ô tô liền liền xông ra ngoài, rất nhanh đem đám thôn dân này bỏ lại phía sau. Trữ Nhiễm nhẹ nhõm thở dài một hơi.

“Cám ơn người, sư phó.”

“Tiên sinh muốn đi đâu?”

“Nhà ga Trừ Hoả.”

Lái xe kéo chiếc mũ trên sát xuống: “Hảo.”

Trữ Nhiễm sờ sờ mồ hôi lạnh trên đầu, đối với tiểu cô nương trong lòng nở nụ cười một chút: “Tiểu muội muội, ngươi còn nhớ rõ nhà mình ở đâu không?”

Tiểu cô nương khả ái mắt mở to: “Nhớ rõ.”

Trữ Nhiễm sờ sờ tóc của nàng: “Nhớ rõ là tốt rồi, thúc thúc đưa ngươi về nhà.”

Lái xe gần hai giờ mới đem hai người an toàn đưa đến nhà ga, đợi thanh toán chi phí xong, Trữ Nhiễm ôm tiểu cô nương mua vé xe trong đêm. Đến khi ngồi vào trong xe lửa, Trữ Nhiễm mới cảm thấy an tâm. Nhà tiểu cô nương này cách nơi đây rất xa, nàng là bị di chuyển qua lại ba lượt mới đến địa phương này, nếu hôm nay không phải Trữ Nhiễm đem nàng cứu ra, tiểu cô nương ngày mai liền có khả năng tiếp tục bị bán đi.

“Thúc thúc, người tên là gì?”

Trữ Nhiễm ôm tiểu cô nương, cấp nàng một cái chần: “Gọi ta thúc thúc là được rồi.”

“Còn người, tên gọi là gì?”

“Ta gọi là Miêu Miêu.”

“Nhớ nhà sao?”

Tiểu cô nương đôi mắt to ngập nước mắt ướt át: “Nhớ, ta nhớ ba ba, nhớ ma ma.”

Trữ Nhiễm ôn nhu thay nàng lau đi nước mắt: “Ngủ đi, ngày mai người có thể nhìn thấy ba ba ma ma.”

“Ân.”

Tiểu cô nương ở trong lòng Trữ Nhiễm an tâm nhắm hai mắt lại, Trữ Nhiễm nhìn gương mặt của nàng đột nhiên cảm thấy có chút thương cảm, nếu năm đó cũng có người tới cứu mình thì thật tốt, chính mình nhất định cũng sẽ giống như tiểu hài nhi bình thường khoái khoái lạc lạc mà lớn lên?

Mãi cho đến giữa trưa ngày hôm sau, xe lửa mới đến trạm, Trữ Nhiễm một khắc cũng không dám chậm trễ, vẫn đem tiểu cô nương đưa đến cửa nhà: “Miêu Miêu, nơi này là nhà người sao?”

Tiểu cô nương kích động vui vẻ gật gật đầu, chỉ vào một cái cửa sổ trên lầu ba: “Thúc thúc, thúc thúc, nơi đó chính là nhà của ta.”

Trữ Nhiễm ngồi xuống, hướng Miêu Miêu chỉ lại áo quần: “Miêu Miêu ngoan, về sau không thể chạy loạn, nhất định phải ngoan ngoãn đứng bên cạnh cha mẹ, có biết không?”

Khuôn mặt khả ái nhỏ nhắn mỉm cười ngọt ngào: “Ta nhớ kỹ. Thúc thúc, cảm ơn người đã cứu ta.”

“Không cần cảm tạ, đi thôi.”

Trữ Nhiễm lôi kéo tiểu cô nương đi đến lầu ba, đến gần cánh cửa sắt chợt nghe bên trong một tiếng khóc tê tâm phế liệt.

Trữ Nhiễm một trận lòng chua xót, vụng trộm sờ sờ nước mắt: “Miêu Miêu, ma ma người đang đợi người đó.”

Miêu Miêu hưng phấn giơ lên bàn tay nhỏ bé, gõ thật mạnh vài cái lên cửa: “Ma ma, ma ma, ta đã trở về.”

Vợ chồng hai người kia quả thực không thể tin được lỗi tai của mình, vội vàng vội tới mở cửa, Miêu Miêu lập tức nhào vào trong lòng ma ma: “Ma ma, ta rất nhớ người.”

“Miêu Miêu, Miêu Miêu của ta, người thật sự đã trở lại.” Người mẹ kích động không thôi, ngã ngồi trên mặt đất gât gao ôm lấy nữ nhi. Người cha ôm thê tử cùng nữ nhi, toàn thân đã muốn phát run. Hài tử của mình bị thất lạc suốt một tuần, lúc này đột nhiên xuất hiện trước mắt, thật là làm cho người ta không thể tin.

Qua một hồi lâu, một nhà ba người mới bình tâm trở lại, người cha nhẹ nhàng thở dài một hơi: “Miêu Miêu, người là như thế nào trở về?”

Miêu Miêu lúc này mới nhớ tới, vội vàng quay đầu tìm, nhưng không còn thấy bóng dáng thúc thúc kia: “Thúc thúc, thúc thúc? Ba ba là một thúc thúc đã cứu ta, đưa ta trở về.”

Người phụ thân vội vàng chạy xuống lầu, ở trong tiểu khu chung quanh tìm kiếm, rất xa nhìn thấy một thân ảnh thanh tú ngồi vào xe taxi, phụ thân kia một bên hô to một bên chạy tới, lại như trước không kịp hướng người kia nói một tiếng cảm tạ, chỉ có thể đối với chiếc xe taxi đi xa kia chảy

19. Chương 19

Trữ Nhiễm ra ngoài trở về trễ hết hai ngày so với thời gian dự tính, Bình Hải vẫn lo lắng ở nhà chờ hần, từ cửa sổ kia nhìn thấy thân ảnh quen thuộc, Bình Hải vội vàng mở cửa chạy xuống lầu.

“Trữ Nhiễm, người cuối cùng đã trở lại.” Bình Hải giống thường lệ, chạy tới giang hai tay ra ôm lấy thân thể hần.

Trữ Nhiễm nhắm lại lông mi, nhẹ nhàng đẩy hần ra: “Đừng.....”

Bình Hải nghĩ đến hần chán ghét động tác của mình, xấu hổ buông hai tay ra: “Đối, thực xin lỗi!”

Trữ Nhiễm thản nhiên nở một chút nụ cười: “Ta, trên người rất bẩn!”

“Không quan hệ.” Vừa nghe lời này Bình Hải lập tức lộ ra một vẻ tươi cười, khoác tay lên bờ vai của hắn: “Người đi rồi nhiều ngày như vậy, ta hảo lo lắng.”

Trữ Nhiễm cuối cùng vẫn là không có né tránh nhiệt tình của hắn, chỉ có thể chuyển hướng đề tài: “Tiểu Hải, ta đói bụng.”

“Hảo, ta lập tức đi nấu cơm cho ngươi.” Bình Hải đang hưng phấn không nhận thấy được Trữ Nhiễm vẻ mặt không được tự nhiên, cao hứng phấn chấn đi vào trước. Trữ Nhiễm chậm rãi đi theo phía sau hắn, lén lút nâng lên tay của chính mình nhìn một chút. Rõ ràng tay thực sạch sẽ, vì cái gì ở trong mắt chính mình lại bẩn như vậy?

Vừa bước vào cửa, Trữ Nhiễm trực tiếp đi vào phòng tắm, không ngừng lau chùi thân thể của chính mình, một lần lại một lần, bởi vì dùng sức quá độ, trên làn da trắng nõn bị chà xát khiến nơi nơi đều là hồng ửng. Hắn thế nhưng một chút cũng không cảm giác được đau, vẫn tiếp tục cắn răng hung hăng chà rửa thân thể của mình, thẳng đến khi Bình Hải lại đập gõ cửa mới làm cho Trữ Nhiễm khôi phục thần trí.

“Trữ Nhiễm, áo ngủ của ngươi ta để ở cửa.”

“Nga, cảm ơn.”

Trữ Nhiễm nhìn gương mặt của mình trong gương thử dài, dùng nước lạnh rửa mặt. Thẳng đến tâm tình dần dần bình tĩnh lại, hắn mới đổi quần áo mới ra khỏi phòng tắm. Bên ngoài Bình Hải đã cơm nước, đồ ăn đầy đủ: “Đói bụng không, mau đến ăn cơm đi.”

“Nga.”

Thói quen cẩn kiệm khiến Bình Hải bình thường đều là ăn thức ăn chay, hôm nay vì muốn mừng trở về Trữ Nhiễm, cố ý làm hai món ăn mặn, mà Trữ Nhiễm lại chỉ hướng một đĩa rau xanh mà gấp, thịt hắn một chút cũng không đụng vào.

“Trữ Nhiễm, ngươi như thế nào không ăn thịt?”

“Nga, ta, ta gần đây khẩu vị không tốt, không muốn ăn thịt.”

Bình Hải không nghi ngờ, vội vàng nói: “Thực xin lỗi, ngày mai ta không làm món ăn mặn.”

“Không quan hệ, về sau ngươi muốn ăn cái gì thì làm cái đó, cho ta một đĩa rau xanh là tốt rồi.” Từ đó về sau Trữ Nhiễm thế nhưng một miếng thịt cũng không động tới, thời gian lâu dần Bình Hải cũng không còn làm món ăn mặn, mỗi ngày đều cùng hắn ăn rau củ.

Buổi tối hôm đó mỗi một, Trữ Nhiễm rất sớm liền leo lên giường nghỉ ngơi, Bình Hải luôn luôn nằm bên cạnh theo dõi gương mặt hắn, hắn rất muốn hỏi Trữ Nhiễm rốt cuộc có tâm sự gì, nhưng là cũng không thể không biết xấu hổ mà can thiệp quá nhiều vào đời tư người khác.

“Tiểu Hải, như thế nào không ngủ được?”

Bình Hải gọi lên khoe miệng, thản nhiên nở một chút nụ cười: “Ta chưa buồn ngủ, ngươi ngủ trước đi.”

Trữ Nhiễm nhích lại gần hắn một chút, ôm lấy cánh tay hắn: “Tiểu Hải, về sau ngươi muốn làm cái gì?”

Bình Hải nghiêng người, cánh tay khoát lên trên tấm lưng mảnh khảnh kia: “Ta về sau muốn tìm một công việc tốt, kiếm được rất nhiều tiền, sau đó mua một căn nhà thuộc về mình.”

“Sau đó tìm một người bạn gái, luyện ái kết hôn, rồi sinh hài tử khả ái?”

Bình Hải vội vàng lắc đầu: “Không, ta nghĩ muốn mua một căn nhà cùng người sống chung.”

“Đứa ngốc, cùng ta sống chung cái gì chứ? Ngươi hẳn là nên tìm một lão bà cùng nhau ở mới đúng.”

Bình Hải nở một chút nụ cười hắc hắc: “Ngươi cùng tiểu Nhiễm thật sự giống như nhau, hắn trước kia cũng luôn bảo ta là đứa ngốc.”

Trữ Nhiễm sững sờ, lập tức thản nhiên cười cười: “Ngươi nhớ tiểu Nhiễm sao?”

“Ân, rất nhớ, không biết khi nào thì mới có thể nhìn thấy hân.”

“Hội, chờ hân dưỡng hảo thân thể, các người có thể cùng nhau gặp mặt.”

“Hân hiện tại có tốt không?”

Trữ Nhiễm đầu dựa vào trong lòng hân, nhẹ nhàng nói: “Hân hiện tại tốt lắm, có ba ba cùng ma ma chiếu cố hân, hân hiện tại thực vui vẻ.”

Nghe xong lời này, Bình Hải thực cảm thấy vui mừng thay Lăng Nhiễm, trước kia hân luôn nói: Ba ba, sẽ đến cứu ta! Hiện tại cuối cùng có thể trở lại bên người cha mẹ, chúng ta chờ nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng có thể thoát ra. Những cái này đều phải cảm tạ Trữ Nhiễm.

“Trữ Nhiễm, về sau người muốn làm cái gì?”

Trữ Nhiễm nương theo ánh trăng, gắt gao nhìn chăm chăm những vết sẹo trên người Bình Hải, còn chưa tự hỏi, động tác ngón tay đã tự động nhẹ nhàng vuốt lên làn da Bình Hải, tương lai? Tương lai ta muốn giúp cho người báo thù, cũng thay chính mình báo thù, ta muốn làm cho bọn họ, một đám đều không được chết tử tế.

Động tác này làm cho Bình Hải một trận khấn trương, nơi ngón tay mảnh khảnh đi qua cứ như sinh ra từng dòng điện, kích thích thật sâu thần kinh Bình Hải. Hân cảm giác máu toàn thân chính mình đều tăng tốc cùng hướng về một chỗ, Bình Hải chưa hiểu thế sự hoàn toàn không hiểu đây là có chuyện gì, cái cảm giác kia, có chút khó chịu lại còn mang theo một tia thoải mái. Áp lực nhưng không dám phản ứng làm cho Bình Hải phát ra một tiếng rên rỉ.

“Làm sao vậy?”

Mặt đỏ tai hồng, Bình Hải hung hăng cắn môi dưới của mình, bản năng con người làm cho hân không tự giác sờ lên hạ thể chính mình, gắt gao đem địa phương trướng đau kia áp chế đi, trực giác nói cho hân loại chuyện này thực cảm thấy thẹn thùng. Hân thầm nghĩ đem cái loại cảm giác này cực lực áp xuống, bởi vì dùng sức quá độ làm cho hân rên một tiếng.

Trữ Nhiễm nương theo ánh trăng nhìn đến Bình Hải đang chống đỡ lên hạ thân, kí ức của Trữ Nhiễm chân chính nháy mắt hiện lên trước mắt, hân lập tức hiểu được đây là có chuyện gì. Xấu hổ ngồi dậy: “Ta đi toilet.” Lưu cho Bình Hải một không gian tư mật, đứng dậy ly khai phòng ngủ.

Thấy hân rời đi, Bình Hải vội vàng đưa tay vào quần ngủ, bằng bản năng một chút dẫn động, lần đầu tiên rất nhanh liền giải phóng dục vọng ra. Bình Hải nhìn chất lỏng màu trắng ngà trên tay, hoang mang rối loạn tìm đến một cái khăn tay lau khô đi.

Trữ Nhiễm ở trong phòng tắm né thật lâu, hình ảnh trong trí nhớ không ngừng hiện lên trước mắt, bất quá cảnh tượng này cũng không có làm cho Trữ Nhiễm cảm thấy không thoải mái, chỉ là cảm giác hai nam nhân cùng một chỗ có chút không được tự nhiên mà thôi. Thân thể tựa hồ còn nhớ rõ cái loại cảm giác này, sau một hồi nghĩ đến những hình ảnh kia, thân thể sẽ tự nóng lên. Trữ Nhiễm lần đầu tiên cảm thấy hân không thể hoàn toàn khống chế thân thể. Hạ thân đã muốn dần dần cứng rắn lên, Trữ Nhiễm áp chế thật lâu cũng không có biện pháp làm cho nó bình tĩnh dịu xuống, đành phải chấp nhận tự mình luật động.

Nhớ lại những hình ảnh trong kí ức không phải của mình: nam nhân đang ôm lấy chính mình, ôn nhu vuốt ve chính mình, hôn môi chính mình, Trữ Nhiễm lần lượt muốn đem gương mặt nam nhân kia cưỡng chế dời đi, lại hoàn toàn không có cách nào làm được. Lúc này trong thân thể dường như lại bị linh hồn vốn có chiếm giữ. Giải quyết xong, Trữ Nhiễm nghi hoặc nhìn dịch lỏng trên tay, có phải hay không hai đoạn kí ức quá mức lẫn lộn, cho nên mới hội sinh ra loại cảm giác này?

Bình Hải đối với Trữ Nhiễm, cảm giác càng ngày càng không thể vãn hồi, sau ngày ấy chỉ cần hân vừa nhìn thấy cơ thể Trữ Nhiễm, sẽ không thể tự giác mà sinh ra phản ứng sinh lý, càng đừng nói đến việc chạm vào hân, kia quả thực muốn lấy mạng của y. Hân luôn cố ý trốn tránh Trữ Nhiễm, hân sợ Trữ Nhiễm phát hiện chính mình có tâm tư xấu xa này, nam hài xinh đẹp kia còn là ân nhân cứu mạng mình, chính mình như thế nào có thể đối hân sinh ra loại ý tưởng này, huống chi chính mình còn từng là một tên khát cái, Trữ Nhiễm lại giống như một vương tử cao cao tại thượng, bản thân có lý do gì lại muốn độc chiếm thân thể hân, có tư cách gì đi ái mộ hân, bởi vì chính mình căn bản là không xứng!

Mà Trữ Nhiễm bên này cũng bắt đầu trốn tránh Bình Hải, bởi vì thân thể không thể tự giác đối với nam nhân sinh ra phản ứng, hấn sợ loại cảm giác này sẽ hủy hoại tình bạn của hai người, đối với Bình Hải, Trữ Nhiễm vẫn xem hấn như là bằng hữu tốt nhất, là một bằng hữu vĩnh viễn không thể thiếu. Hấn theo thói quen luôn đứng bên cạnh Bình Hải, như vậy sẽ làm hấn cảm thấy an tâm, cảm thấy thiết thực, nhưng này rốt cuộc có phải thích hay không, Trữ Nhiễm căn bản là không biết, tâm lý hấn căn bản là không có khái niệm về hai chữ yêu đương.

Hai người vẫn như trước, hội ngủ chung trên một chiếc giường, nhưng là ai cũng không dám ở cạnh gần đối phương, đưa lưng về phía nhau, cố tình tạo khoảng cách rất xa.

Bị ý niệm báo thù khổng chế, Trữ Nhiễm không bị chuyện này quấy nhiễu lâu, rất nhanh hấn liền đem lực chú ý quay lại trên danh sách kia.

20. Chương 20

Gần đây Bình Hải phát hiện có một đoạn thời gian Trữ Nhiễm luôn bề bộn nhiều việc, mỗi ngày đều phải đến sau nửa đêm mới về nhà, mà mỗi lần trở về, sắc mặt luôn âm trầm trực tiếp vọt vào phòng tắm, ít nhất hai canh giờ cũng không đi ra. Bình Hải biết Trữ Nhiễm có rất nhiều bí mật, ngẫu nhiên khi hấn thay Trữ Nhiễm giặt quần áo sẽ phát hiện những vết máu kỳ quái, mà Bình Hải cũng không muốn can thiệp riêng tư của hấn, luôn yên lặng đem quần áo tẩy trừ sạch sẽ, ủi chỉnh tề sau đó cất lại vào tủ quần áo.

Mà tất cả quần áo này, ngày hôm sau đều bị trữ Nhiễm trực tiếp ném vào thùng rác, Bình Hải nghĩ đến hấn chán ghét mình chạm vào quần áo của hấn, nhưng hấn lại kỳ quái phát hiện, cũng có những bộ quần áo sau khi bản thân giặt sạch, Trữ Nhiễm chưa bao giờ vứt bỏ, mỗi lần mặc ở trên người đều nói lời cảm tạ cùng tán thưởng mùi hương trên đó. Trữ Nhiễm hành vi dường như càng ngày càng kỳ quái.

Kênh truyền hình địa phương hôm nay truyền đến một đoạn tin tức [ngày trước cảnh sát ở bờ sông phát hiện một nam thi thể, thủ pháp giết người cực kỳ tàn nhẫn, đầu thi thể bị cắt đứt, ngón tay toàn bộ cũng bị chặt đứt..... Trước mắt án này vẫn đang tiếp tục điều tra hung thủ.]

Bình Hải xem đến thập phần tập trung, Trữ Nhiễm tắm rửa xong đi ra, trực tiếp lấy điều khiển từ xa thay đổi kênh.

“Tin tức đó có cái gì dễ nhìn?”

Bình Hải đối với lời hấn nói cho tới bây giờ cũng sẽ không phản đối, quay đầu lại thản nhiên nở một chút nụ cười: “Là không có gì hay để xem.”

Trữ Nhiễm ngồi ở bên cạnh hấn lau khô tóc: “Chỉ là chết người mà thôi.”

“Gần đây thường xuyên xuất hiện những án mưu sát như vậy, rất tàn nhẫn.”

Trữ Nhiễm dừng động tác trên tay: “Tàn nhẫn sao? Nếu so với những kẻ buôn người trước đây thì thế nào?”

Bình Hải khẽ cắn môi: “Những người đó so với kẻ giết người còn tàn nhẫn hơn nhiều, chẳng những không có lương tâm hơn nữa căn bản là không còn nhân tính. Kẻ giết người tại thời điểm giết một người đều cần lý do, mà bọn họ căn bản không cần bất luận lý do nào.”

Đương nhiên có, lý do duy nhất của bọn họ chính là tiền tài, vì tiền có thể đem hài tử người khác bán đi, có thể hủy diệt một cái lại một cái gia đình đầy đủ hạnh phúc, thậm chí có thể cướp đi một cái lại một cái sinh mệnh còn nhỏ, những người này, chết cũng không đủ! Kế tiếp, nên đến phiên ai?

Trữ Nhiễm ngồi ở bên giường lấy ra bản bút ký kia, nhấp một ngụm nước lọc, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào hai cái danh tự.

“Tiểu Hải, ta muốn rời đi hai ngày.”

Đang xem TV, Bình Hải vội vàng quay đầu lại: “Vẫn không cần ta cùng người đi?”

“Không cần, ta chỉ đi đến nhà người thân hai ngày mà thôi.”

“Hảo.”

Trữ Nhiễm thu lại bản bút ký, xoa cánh tay thản nhiên nói: “Tiểu Hải, người ở nhà hảo hảo chiếu cố chính mình, muốn ăn cái gì phải đi mua, ta hai ngày sau sẽ trở lại.”

Bình Hải tắt TV nằm đến bên cạnh hắn: “Không cần lo lắng, ta sẽ hảo chiếu cố chính mình, vậy người xuất môn phải cẩn thận một chút.”

“Ân.”

Đã dưỡng một thời gian dài như vậy, Bình Hải vẫn cứ gầy như thế, Trữ Nhiễm biết hắn không thích tiêu tiền, ngay cả hoa quả cũng không dám mua nhiều. Trữ Nhiễm nhìn chăm chăm thân thể Bình Hải suốt nửa ngày, cổ áo hình chữ V lộ ra một vết sẹo, theo xương quai xanh kéo dài đi xuống. Mỗi lần nhìn thấy vết sẹo này, Trữ Nhiễm đều cảm thấy hảo chói mắt.

“Tiểu Hải, người cởi áo ra đi.”

“A? Làm gì chứ?” Bình Hải mặt thoáng một chút liền đỏ. Tuy rằng ngược lưng, nhưng là hắn vẫn là ngồi dậy, cúi đầu một chút cởi áo của mình. trên làn da đã dưỡng trắng hơn một chút so với trước đây, vết sẹo này thoát nhìn lại càng rõ ràng, tả một cái hữu một cái, tất cả đều là vết thương.

Trữ Nhiễm vuốt ve trên vết sẹo một chút, đau lòng hỏi: “Nơi này, còn đau không?”

Toàn thân khẩn trương, Bình Hải yết hầu khàn khàn nhỏ giọng trả lời hắn: “Không, không đau.”

Ta sẽ báo thù cho người, Trữ Nhiễm âm thầm cắn chặt răng, chậm rãi vì hắn đem quần áo mặc lại: “Không còn sớm, ngủ đi.”

“Nga, người, người trước tiên ngủ đi, ta đi vào toilet một chút.” Bình Hải bối rối mặc quần áo vọt lẹ vào toilet.

Trữ Nhiễm trong đầu óc đều là hành động ngày mai, căn bản không có chú ý tới phản ứng của Bình Hải, nằm ở trên gối đầu, nhắm lại hai mắt mỗi một. Thời điểm Bình Hải đi trở về phòng ngủ, Trữ Nhiễm đã ngủ say, trên mặt tựa hồ mang theo một loại vẻ mặt thống khổ, lông mày gắt gao nhú chặt cùng một chỗ.

Bình Hải theo dõi gương mặt hắn nửa ngày không thể dời tầm mắt, nhìn không được dùng ngón tay có chút thô ráp vuốt lên nếp gấp xung quanh lông mày. Vì cái gì người lại lộ ra loại vẻ mặt này, chẳng lẽ là đang nằm ác mộng sao? Vì cái gì người cấp cho chính mình nhiều tâm sự như vậy? Vì cái gì người chuyện gì cũng không chịu nói với ta? Vì cái gì người muốn nhận hết thống khổ vào mình?

Hành trình lần này đối với Trữ Nhiễm mà nói có ý nghĩa khác, hắn muốn đem vết thương trên người tiểu Hải toàn bộ trả lại cho bọn họ. Hắn muốn đi tìm về hài cốt tiểu Đồng, cũng tự tay giải quyết sinh mệnh hai kẻ kia, hắn muốn dùng máu tươi của những người đó tế vong mạng của tiểu Đồng.

Lần này Trữ Nhiễm không chuẩn bị cho bọn họ chết thống khoái, như vậy rất tiện nghi bọn họ. Ẩn vào sân sau, Trữ Nhiễm ở trong giếng nước trong nhà của lão Cổ lên lút hạ mê được, hơn nữa đã thuận lợi hôn mê lão Cổ cùng Lan Tử. Trữ Nhiễm đem hai người hôn mê treo ở trên cây phía sau viện, chính mình từng liên tục bị treo trên cái cây kia suốt mấy tháng.

Mãi cho đến mặt trời đã lên cao, hai người kia mới mơ mơ màng màng thức tỉnh, kinh ngạc phát hiện chính mình đã bị người khác treo chặt cứng, một nam hài tuần mỹ vẻ mặt đầy sát khí ngồi ở trên ghế bên cạnh. Cầm trong tay một đoản đao sáng như tuyết, lưỡi dao kia phản xạ ánh mặt trời làm ánh mắt sinh đau.

“Người là ai?”

Trữ Nhiễm âm lãnh nở một nụ cười: “Ta thay những oan hồn đến đòi nợ.”

Lão Cổ tính tình táo bạo há mồm mắng to: “Chó chết, một thằng nhãi con cũng dám ở địa bàn lão tử ta gương oai, mau đem chúng ta thả ra, bằng không ta lột da của người!”

Trữ Nhiễm phần nộ mạnh mẽ bước lại đây, một đao đâm vào bả vai lão Cổ: “A!!!”

Gương mặt xấu xí hai mắt trợn lên, trên cổ gân xanh toàn bộ nổi hẳn lên, từng đợt mồ hôi lạnh tuôn ra ngừng cũng ngừng không được, lão Cổ không nghĩ tới nam hài này thể nhưng thật sự dám hạ thủ, đau kêu không ngừng.

Lan Tử bị dọa ngốc kinh hoảng hỏi: “Người, người rốt cuộc là ai?”

Trữ Nhiễm nháy mắt rút ra chủ thủ, máu tươi phun tung toé nhuộm đỏ một mảnh đất vàng, Trữ Nhiễm ở trên người lão Cổ lau đi vết máu trên đao, lập tức dùng đỉnh nhọn của đao đặt lên cổ họng hắn:

“Chín năm trước kia, có một tiểu nam hài bị người tự tay đánh chết, thi thể hắn ở đâu?”

Lão Cổ thở hổn hển mấy ngụm lãnh khí, trong đầu lặp lại nhớ tới những sự việc chín năm trước, đều qua lâu như vậy, hắn như thế nào có thể nhớ rõ sự việc này: “Ta, ta không biết người đang nói cái gì?”

Trữ Nhiễm lại ở bờ vai của hắn hung hăng đâm một đao: “Người rốt cuộc nói hay không?”

Lan Tử thất kinh vội vàng reo lên: “Rốt cuộc nam hài gì, chúng ta thật sự không biết.”

Trữ Nhiễm lạnh lùng phiêu nàng liếc mắt một cái: “Nam hài kia chỉ có sáu tuổi, tên gọi tiểu Đồng, thời điểm bị các người buộc luyện công tể bị thương ở chân, sau lại bị các người tưới sống đánh chết. Chuyện lớn như vậy các người thể nhưng lại quên? Vẫn là nói hài tử chết trên tay các người nhiều lắm, các người nghĩ không ra?”

Lan Tử ở trong đầu rất nhanh nhớ lại, rất nhanh đã nghĩ đến tiểu nam hài kia, Trữ Nhiễm trong lời nói xác thực nói đúng, hài tử chết ở trên tay bọn họ không chỉ có một tiểu Đồng. Nguyên lai người nọ là tìm tới báo thù. Làm chuyện thiếu đạo đức sớm muộn gì cũng gặp báo ứng, Lan Tử cúi đầu không dám nói chuyện. Trữ Nhiễm theo biểu tình trên mặt nàng nhìn ra nàng nhất định đã nhớ tới, chủ thủ trực tiếp đặt lên cổ họng của nàng: “Nói, thi thể hắn rốt cuộc ở đâu?”

Lan Tử lắp bắp nói: “Chúng ta, chúng ta đem hắn ném đến, ném đến phía sau núi.”

Lời này làm cho Trữ Nhiễm nhất thời nổi trận lôi đình, tiểu Đồng thể nhưng thi thể cũng không được chôn cất tử tế: “Các người một lũ súc sinh!”

Trữ Nhiễm phần nộ, một bên lấy roi hung hăng quất lên cơ thể hai người, một bên chửi mắng không ngừng. Hai người kia bị đánh luôn miệng cầu xin tha thứ, cũng không biết roi kia quất lên người lại đau như vậy. Trữ Nhiễm roi trừa đặc biệt âm ngoan, hơn nữa chuyên hướng đến gương mặt hai người mà đánh, rất nhanh mặt hai người kia đã bị đánh đến hủy dung. Có lẽ chính Trữ Nhiễm cũng không biết, vẻ mặt của hắn lúc này rốt cuộc có bao nhiêu đáng sợ.

Trữ Nhiễm đánh mệt mỏi, liền theo giếng nước múc lên một ít, đồng thời đổ thật nhiều muối vào. Đem bát nước muối kia hắt lên trên miệng vết thương, tư vị thật có thể khiến người sống đau đến chết. Tiếng kêu thê thảm vang vọng khắp toàn bộ sân, nghe thấy thập phần khủng bố.

Trữ Nhiễm cười càng ngày càng quỷ dị, đem roi đặt trên miệng giếng, ngồi ở một bên nghỉ ngơi, đợi nghỉ ngơi đủ lại lấy roi hướng hai người tiếp tục dụng hình. Suốt một buổi sáng đem hai người kia tra tấn đến sống không bằng chết, nhưng Trữ Nhiễm tựa hồ vẫn chưa giải được hận, thở hổn hển hung hăng huy động roi trong tay.

Đã bị lửa giận thiêu đốt lý trí, Trữ Nhiễm hoàn toàn không có phát giác phía sau có người tới, trong giây lát sau gáy đau đớn, chậm rãi ngã xuống, lâm vào ở một mảnh bóng tối.

21. Chương 21

“Lão ca, nam oa này dường như cái gì cũng đều biết?” Đệ đệ Lão Cổ cưỡi dây trói xuống cho ca ca tẩu tử, may mắn hôm nay có việc nên đến đây một chuyến, bằng không sợ là đã xảy ra chuyện lớn.

Lão Cổ phần nộ vừa được giải thoát liền hướng về phía Trữ Nhiễm đang ngất xỉu phóng đi, ôm miệng vết thương trên vai hung hăng hướng hấn đá: “Chó chết, cũng không nhìn xem ta là ai, cũng dám đánh ta.”

Lão Cổ đệ đệ ở bên cạnh mang bát nước tạt vào mặt Trữ Nhiễm, Trữ Nhiễm giật mình một chút nháy mắt tỉnh táo lại, mà lúc này tình cảnh đã hoàn toàn đảo ngược. Trữ Nhiễm phần nộ nhìn ba người trước mặt, hung hăng cắn chính mình, cắn đến nổi hai hàm răng tựa hồ đều bị gãy.

“Lũ súc sinh các người, không chết tử tế được!”

“Mẹ nó, thằng nhãi con, ta lột da của ngươi ra.” Lão Cổ lấy roi hung hăng hướng thân thể Trữ Nhiễm xả xuống.

Mà Trữ Nhiễm một tiếng kêu cũng không phát ra khỏi cổ họng, một chút cũng chưa trốn, trong ánh mắt toát ra ngọn lửa phần nộ, hung tợn nhìn chằm chằm mấy người kia. Hấn tựa hồ không cảm giác thấy thân thể đau đớn, giống như linh hồn toàn bộ thoát ly thân thể, giống như linh hồn đã muốn lao ra bóp chết bọn người kia. Lão Cổ đánh mệt mỏi mới dừng lại tay, thở hổn hển loạng choạng đến bên cạnh lấy bồn nước rửa mặt:

“A!!!”

“Sao vậy, lão ca?”

Lão Cổ nhe răng nhếch miệng nhăn nhó một trận: “Con mẹ nó, đã quên đây là nước muối, chó chết, đau chết mất!” Lão Cổ cơn tức lại trỗi lên, xoay người lại hướng trên người Trữ Nhiễm đá liên tục.

“Lão ca, oa nhi này trông cũng không tệ lắm, nếu không đem hấn bán đi, còn có thể được tiền.”

Lão Cổ hướng phía trước nhổ một cái: “Tuổi quá lớn, bán không được.”

“Kia làm sao bây giờ?”

“Làm thịt hấn!”

Lão Cổ đệ đệ nhìn Trữ Nhiễm, đột nhiên lộ ra tiểu ý tà ác, vuốt cằm chính mình nói: “Chết rất đáng tiếc, hay là đem tay chân hấn chặt đi để lại trên đường làm khất cái, cho hấn chịu khổ.”

Lan Tử lúc này mới mở miệng, hừ lạnh một tiếng: “Để ta nói nha, rõ ràng đem hấn bán cho lão Long, nói không chừng còn có thể bán với giá cao.” Mà bọn họ căn bản không biết, cái gọi là lão Long kia chuyên buôn lậu người, vài ngày trước đã bị Trữ Nhiễm tự tay làm thịt.

Lão Cổ nghĩ vẫn chưa xả được hận, lại đứng lên ở trên người Trữ Nhiễm tiếp tục loạn đá, sau lại lấy cây đoản đao kia, hung hăng chế trụ cằm Trữ Nhiễm, mũi dao sắc bén thẳng tấp hướng tới gần đồng tử đen bóng của Trữ Nhiễm.

Trữ Nhiễm gắt gao nhìn chằm chằm mũi đao, cả ánh mắt cũng không chớp một chút, chết không có gì đáng sợ, nói không chừng còn có thể sống lại lần nữa, mặc kệ có thể sống mấy lần ta toàn bộ đều trở về tìm các người báo thù, thẳng đến khi tự tay giết hết các người mới thôi. Cho dù sống không được, ta có thành quỷ cũng sẽ không buông tha các người.

Ngay tại thời khắc màn hình chỉ treo chuông, một tiếng nổ vang lên: “A!!!” Lão Cổ kêu đau ôm cánh tay té ngã trên mặt đất, đoản đao kia cũng bị ném ra ngoài.

Trữ Nhiễm theo thanh âm nhìn về phía cửa, thấy mười mấy bảo vệ toàn thân hắc y nhanh chóng vọt vào sân, người cầm đầu chính là kẻ nhiều tháng không nhìn thấy: Thiệu Khải Long, tay phải cầm súng kia vẫn còn một tia khói nhẹ thần nhiên bốc lên.

Những bảo vệ kia động tác cực kỳ nhanh chóng, chừng vài giây liền chế phục ba người, Thiệu Khải Long nhìn Trữ Nhiễm nhẹ nhàng thở dài, ngồi xuống cởi bỏ dây thừng trên người hấn, cũng ôn nhu đưa hấn ôm vào trong lòng.

“Thiệu tiên sinh, những người này xử lý thế nào?”

Thiệu Khải Long không trả lời hắn, hướng bảo vệ phía sau đuổi tay ra: “Khăn ướt.” Bảo vệ lập tức cung kính rút ra khăn ướt đưa tới trong tay chủ tử. Thiệu Khải Long mềm nhẹ lau đi vết máu trên khóe miệng Trữ Nhiễm, cùng bùn đất trên mặt, đem khăn ướt thả lại trong tay bảo vệ: “Cầm lấy.”

“Dạ, tiên sinh.”

Một bảo vệ khác từ trong lòng lấy một cái khăn lau sạch ghế đá gần đó, Thiệu Khải Long mới u nhã ngồi xuống, lôi kéo bàn tay nhỏ bé của Trữ Nhiễm đưa hắn mang vào lòng mình, thâm tình nhìn gương mặt hắn, Trữ Nhiễm bị hắn xem đến cả người không thoải mái, mấy lần muốn giãy ra đều bị ôm ấp của hắn đè ép trở về. Vết thương trên người tuy rằng cách lớp quần áo vẫn để lại dấu vết hồng hồng, điều này làm cho Thiệu Khải Long càng thêm căm tức.

Thấy Trữ Nhiễm không còn giãy dụa, Thiệu Khải Long mới đem tầm mắt chuyển đi, một tay chỉ vào mấy người đang quỳ trước mặt, lạnh lùng nở một nụ cười: “Người của ta cũng dám động, ta xem các ngươi là chán sống.”

Mọi người xem ra nam nhân này không dễ chọc, mấy người một câu cũng không dám nhiều lời, cúi đầu quỳ gối. Thiệu Khải Long hướng bảo vệ bên cạnh vung tay lên: “Chặt tay!”

“Dạ, tiên sinh.”

Tiếng nói vừa dứt, tay ba người đã bị bảo vệ gắt gao giữ chặt: “Đại nhân, xin tha mạng....” Bảo vệ gương mặt không chút thay đổi, rất nhanh rút ra một cây mã tấu dài hơn một thước, hung hăng chém xuống. Tay lão Cổ bị giữ chặt, cổ tay bị chém đứt, máu chảy đầm đìa, mấy ngón tay trên mặt đất vẫn còn run run động đậy vài cái.

Hai người kia cũng không có may mắn thoát khỏi, theo thứ tự bị chém đứt hai tay.

Không chịu nổi đau nhức, ba người đã muốn hoàn toàn hôn mê bất tỉnh, Thiệu Khải Long lấy một điều thuốc nhẹ nhàng hút một ngụm, ngón tay thon dài ôn nhu vuốt ve lưng Trữ Nhiễm: “Bảo bối, hết giận sao?”

Trữ Nhiễm nhìn chằm chằm ba người trên đất nghiêng rãng nghiêng lợi quát: “Không!”

Thiệu Khải Long gọi lên khóe miệng, tà tà nở một nụ cười: “Dừng hình.”

“Dạ, tiên sinh.”

Một dúng nước lạnh hắt xuống, ba người mạnh mẽ tỉnh táo lại, lần này thanh tỉnh còn không bằng trực tiếp được chết thống khoái, đám bảo vệ tâm ngoan thủ lạt có thể cho người hoàn toàn cảm nhận được cảm giác sống không bằng chết, đem người tra tấn đến khí lực tự sát cũng không có. Trữ Nhiễm hai mắt phẫn nộ vẫn gắt gao nhìn chằm chằm ba người đang chịu hình, hận ý kia thể nhưng một chút cũng chưa lui xuống.

Thấy mấy người kia đã muốn dần dần mất đi ý thức, Thiệu Khải Long vừa lòng gật gật đầu: “Thời gian không còn sớm, đưa bọn họ ra đi.”

“Dạ, tiên sinh.”

Vừa nghe lời này, sau một lúc lâu trầm mặc, Trữ Nhiễm mạnh mẽ chạy vọt qua, một phen đoạt lấy mã tấu trong tay bảo vệ, hai tay nắm chặt đao gươm cao lên không trung, nháy mắt liền bổ xuống, hai giây sau đầu lão Cổ đã thẳng tắp rơi trên mặt đất, máu đen đỏ sẫm toàn bộ phun tung toé trên mặt lão bà của hắn. Lan Tử hai mắt khùng bổ trừng lớn, nhìn đầu trượng phu trên mặt đất lăn vài vòng, miệng mở lớn nhưng thanh âm đều không phát ra được.

Thời điểm nàng quay đầu, Trữ Nhiễm mã tấu đã hung hăng hướng chính mình bổ xuống dưới, đầu liền bị chặt thành hai nửa, máu đỏ sẫm cùng với óc át bắn ra tung toé. (cái này là ta chém thêm. =)))

Trữ Nhiễm như vậy làm cho bên cạnh tất cả mọi người vạn phần kinh ngạc, thậm chí đến Thiệu Khải Long cũng không thể tin tưởng hai mắt của mình, ai có thể tưởng tượng được một nam hài tuần tú như thế, vậy nhưng lại giơ lên đồ đao giết người, tuyệt không lưu tình chém đứt đầu người khác, hai tay khéo léo gắt gao nắm chặt đao, tựa hồ bởi vì dùng sức quá mạnh, tay cầm đều mất đi huyết sắc, xuyên qua làn da mỏng manh có thể nhìn đến rõ ràng gân xanh mạch máu bên trong.

Thiệu Khải Long còn nhớ rõ trước kia Trữ Nhiễm lá gan phi thường nhỏ, đừng nói là giết người, cho dù thấy một con gián hắt, đều đã la to nhảy đến trên người chính mình. Mười ngón tay mềm mại như nước mùa xuân, thậm chí so với nữ hài tử còn mềm mại hơn, thoạt nhìn một chút khí lực cũng không có, mà lúc này hắt lại dùng sức lớn như vậy? Liên tục chém đứt đầu ba người.

Thiệu Khải Long đứng dậy đem Trữ Nhiễm ngăn đón vào lòng: “Đã đủ chưa? Về nhà đi?”

Thân hình nho nhỏ không ngừng phát run, trên khuôn mặt tuần tú nhỏ nhắn còn mang theo sát khí hung tợn. Thiệu Khải Long bài mấy lần mới đem mã tấu trong tay hắt đỡ xuống, nửa ôm hắt đi ra đại môn. Dọc theo đường đi, Trữ Nhiễm mặt không chút thay đổi một câu cũng chưa nói, vẫn trầm mặc cúi đầu, nhìn chăm chăm vết bầm trên tay chính mình. Trong đầu đã là trống rỗng, trên thực tế sau mấy lần giết người, Trữ Nhiễm đều xuất hiện loại phản ứng này, trong đầu luôn có một đoạn thời gian trống rỗng.

Cái loại cảm giác này không thể dùng lời nói mà hình dung được, hắt hội khinh bỉ chính mình, hắt ghê tởm sự tàn ác của mình, mà hắt lại hoàn toàn không thể đình chỉ hành động của bản thân. Ngồi ở bên cạnh hắt, Thiệu Khải Long vẫn oai đầu nhìn chăm chăm sườn mặt Trữ Nhiễm.

Hài tử này rốt cuộc làm sao vậy? Vì sao sau ngày ấy hắt hoàn toàn thay đổi? Vừa mới bắt đầu còn tưởng rằng hắt chỉ là hồ nháo, rồi sau đó sự tình thế nhưng hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của hắt, khi thủ hạ hướng chính mình báo cáo việc làm của Trữ Nhiễm, hắt còn tưởng rằng chính mình nghe lầm. Thẳng đến khi Thiệu Khải Long tận mắt bắt gặp Trữ Nhiễm giết người, hắt mới tin tưởng hết thảy này đều là thật sự.

Thiệu Khải Long đem Trữ Nhiễm mang về biệt thự Thiệu gia, đem hắt đưa đến cửa phòng tắm: “Đi tắm rửa một cái đi.”

Trữ Nhiễm chết lặng nhìn hai tay chính mình, nghe lời nói đi vào phòng tắm, tắm giặt sạch suốt hai canh giờ mới mặc một thân áo ngủ trắng tinh đi ra. Có lẽ là thật sự mệt chết đi được, Trữ Nhiễm mỗi một ngã vào trên giường, gắt gao nhắm hai mắt lại, hắt hiện tại cái gì cũng không bận tâm, thậm chí chỉ muốn hảo hảo ngủ một cái.

Thiệu Khải Long mười phần kiên nhẫn ngồi ở trên sô pha đợi hắt, kết quả người này đi ra, đến cả xem cũng chưa xem chính mình liếc mắt một cái, bản thân đã leo lên trên giường ngủ. Thiệu Khải Long có chút bất mãn, đi đến bên giường vừa muốn mở miệng, lại thấy Trữ Nhiễm vẻ mặt thống khổ, hai hàng lông mày nhíu chặt lại thành một đường, đôi môi tái nhợt tựa hồ còn có chút run run. Thiệu Khải Long đột nhiên cảm thấy có chút không đành lòng, mang lời trách cứ của mình nuốt xuống, một câu cũng nói không nên lời, nâng nhẹ tay đem chân trùm lên trên người hắt, một mình tựa vào đầu giường nhìn chăm chăm gương mặt đang ngủ say.

22. Chương 22

Cảm giác ngủ đã thật lâu, mãi cho đến giờ Ngọ (12h trưa) ngày hôm sau, Trữ Nhiễm mới từ từ thức dậy. Xoa xoa ánh mắt ngồi dậy, Trữ Nhiễm phát hiện nơi này không phải nhà của mình, cẩn thận nhớ lại một chút sự việc ngày hôm qua mới gỡ rối tóc thờ dài một hơi. Thời điểm đang ở chung quanh tìm quần áo, Thiệu Khải Long đẩy cửa đi đến.

“Người tỉnh?”

“Nga, Thiệu tiên sinh.”

“Đói bụng sao, đi xuống ăn một chút gì đi?”

“Không cần, nga đứng rồi, cảm ơn người ngày hôm qua đã cứu ta, ta phải đi.”

Thiệu Khải Long nhíu lông mi: “Người muốn đi đâu?”

“Về nhà của mình.”

“Nơi này mới là nhà của người, ngoan ngoãn ngụ lại đây, chỗ nào cũng không được phép đi!”

Lời này nói thực bá đạo, tựa hồ hoàn toàn không chừa đường sống cho người khác, Trữ Nhiễm rất muốn chất vấn hắn, nhưng là nghĩ đến dù sao hắn cũng đã cứu chính mình, vẫn là lời nói nuốt trở vào: “Thiệu tiên sinh, chúng ta lúc trước đã không còn liên quan gì nhau.”

Thiệu Khải Long bắt lấy cổ tay hắn, trực tiếp kéo hắn vào trong lòng, Trữ Nhiễm cực lực muốn giãy khỏi ôm ấp của hắn, nhưng lại hoàn toàn không phải đối thủ của y: “Tiểu Nhiễm, đừng náo loạn.”

“Thiệu tiên sinh, mời người buông tay.”

“Người như vậy chết, bảo ta như thế nào có thể yên tâm?”

Giấy dựa không có kết quả, Trữ Nhiễm dần dần buông tha phản kháng, nghiêng mặt né tránh hơi thở trên mặt của mình: “Thiệu tiên sinh, lúc trước không phải chúng ta đã giải quyết tốt sao? Ta hiện tại làm cái gì cũng không có một chút quan hệ với người.”

Lời này làm cho Thiệu Khải Long cảm thấy có chút khó chịu, một tay khéo léo nắm lấy cằm, đem gương mặt đang trốn tránh kia kéo trở về, nghiêng người hôn lên, Trữ Nhiễm kinh hãi giấy dựa, ai ngờ cánh tay kia dùng lực quá mạnh, như thế nào cũng trốn không thoát, mắt thấy đôi môi mỏng manh một chút tới gần mình, Trữ Nhiễm vội vàng nâng tay bịt kín miệng đối phương.

Mở to mắt, Thiệu Khải Long dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía hắn, nam hài này từng yêu mình yêu đến chết đi sống lại, như thế nào đột nhiên lại bài xích chính mình, cả hôn cũng không chịu cấp cho mình một cái, hay là nói hắn hiện tại thật sự không yêu mình?

“Thiệu tiên sinh, chúng ta trong lúc đó đã không còn là quan hệ tình nhân, thỉnh người tôn trọng một chút.”

Thiệu Khải Long nhẹ nhàng đẩy ra bàn tay nhỏ bé: “Người thật sự không thương ta?”

Trữ Nhiễm gắt gao theo dõi ánh mắt hắn, thập phần khẳng định nói: “Ái mộ của Trữ Nhiễm trước kia với người đã chết, hiện tại Trữ Nhiễm này, không thương người, cũng tuyệt không yêu người.” Lời nói này đều là sự thật, chỉ là Thiệu Khải Long cũng không khả năng hiểu được ý nghĩa chân chính của những lời này.

Thiệu Khải Long cẩn thận nhìn vào ánh mắt của hắn, xác định lời nói của hắn hết thảy đều là thật sự, hắn thật sự không có yêu chính mình. Nhưng là cá tính thích khiêu chiến, Thiệu Khải Long hoàn toàn không nổi giận, đối với hắn lộ ra một nụ cười mê chết người, nhẹ nhàng ở trên bàn tay nhỏ bé của Trữ Nhiễm hôn một chút.

“Không quan hệ, ta sẽ lại làm cho người một lần nữa yêu thương ta.”

Nam nhân này hình như đầu có vấn đề, Trữ Nhiễm nghĩ như vậy. Thiệu Khải Long phi thường đứng đắn buông lỏng ra hai tay, Trữ Nhiễm nhanh chóng lui về phía sau một bước: “Thực xin lỗi, ở trong này quá rầy lâu như vậy, ta muốn về nhà.”

“Về nhà? Trở về ở cùng tiểu khát cái kia sao?”

Lời này làm cho Trữ Nhiễm rất nghi hoặc, hắn như thế nào lại biết? Hơn nữa hai chữ khát cái làm cho Trữ Nhiễm cảm thấy rất là vũ nhục: “Khát cái thì đã sao?”

Thiệu Khải Long điềm đạm nở một chút nụ cười: “Người đừng hiểu lầm, ta không nghĩ muốn hạ thấp hắn, chỉ là cảm thấy bất khả tư nghị (không thể hiểu nổi). Tiểu Nhiễm, người rời đi ta chẳng lẽ chính là bởi vì hắn? Người yêu thương hắn?”

“Chúng ta trong lúc đó cũng không phải loại quan hệ này, hắn chỉ là bạn tốt của ta mà thôi.” Thiệu Khải Long đương nhiên biết bọn họ chỉ là quan hệ bằng hữu, nếu không hắn như thế nào tùy ý để người của mình ở chung cùng người khác một chỗ lâu như vậy.

“Không phải là tốt rồi, về sau vẫn là trở về đây đi, người ở bên ngoài ta lo lắng.”

“Không cần Thiệu tiên sinh lo lắng.”

Trữ Nhiễm biểu tình rất kiên quyết, xem ra hẳn là xác định vững chắc phải rời khỏi chính mình. Thiệu Khải Long ưu nhã ngồi ở trên ghế, đốt một điếu thuốc, nhẹ nhàng hít một ngụm: “Lâm Thắng cùng Mục Thiên Hào cũng không phải là người đơn giản, bằng vào năng lực một mình người chỉ sợ là không đối phó được?”

“Người, người như thế nào biết?” Nam nhân này vì cái gì tất cả đều biết? Chẳng lẽ hẳn luôn luôn cho người theo dõi chính mình?

Thiệu Khải Long biết hẳn suy nghĩ cái gì, cười nói: “Giám thị người chỉ là bởi vì lo lắng người mà thôi.”

“Thiệu tiên sinh, người có tất yếu phải làm như vậy sao?”

Thiệu Khải Long nhẹ nhàng thở dài: “Tiểu Nhiễm, người chẳng lẽ đã quên sao? Từ ngày đầu tiên bắt đầu, ta đã đối với người nói qua, mặc kệ tương lai phát sinh chuyện gì, cũng đều sẽ bảo hộ người, sẽ không cho người gặp bất luận nguy hiểm gì.” Kí ức trong đầu rất nhanh tìm kiếm, thời điểm Trữ Nhiễm mười lăm tuổi lần đầu tiên cùng Thiệu Khải Long, nam nhân này liền phát thệ như vậy. Tổng cảm thấy Thiệu Khải Long đối với Trữ Nhiễm vẫn là có chút cảm tình.

Trữ Nhiễm ngồi ở bên giường cúi đầu nhìn hai chân chính mình, kỳ thật hẳn nói cũng có đạo lý, hai người kia xác thực khó đối phó. Đừng nói là giết bọn hắn, chỉ là tới gần chỉ sợ cũng rất khó. Thiệu Khải Long thấy lời nói của mình sinh ra tác dụng liền tiếp tục nói: “Tiểu Nhiễm, người cùng những người đó rốt cuộc có thù oán gì, có thể nói cho ta biết không?”

“Ta, thực xin lỗi, ta tạm thời không thể nói cho người.”

“..... Xem như, ta không bức người.” Nam hài nhi này trên người bí mật càng ngày càng nhiều, Thiệu Khải Long phát hiện chính mình căn bản là không biết hẳn. Hoặc nói là hẳn hiểu biết Trữ Nhiễm trước kia, lại không hiểu biết Trữ Nhiễm hiện tại. Thiệu Khải Long từng cầm những tư liệu này cẩn thận nghiên cứu qua, khát cái, dân cư buôn lậu, người giàu có, công tử nhà giàu, những người này căn bản là gia cảnh rất khác biệt, hơn nữa thiên nam địa bắc phân bố khắp nơi, hoàn toàn tìm không thấy điểm liên hệ, thật sự không biết Trữ Nhiễm cùng những người này rốt cuộc có thù oán gì?

“Tiểu Nhiễm, ta có thể giúp người, giúp người hoàn thành tâm nguyện của mình.”

Trữ Nhiễm tâm dần dần bắt đầu dao động, sau một lúc lâu hỏi “Điều kiện là gì?”

Thiệu Khải Long khẽ phát tay: “Chỉ cần người ở lại bên cạnh ta là tốt rồi, những chuyện khác cái gì ta cũng không cần. Nếu người không thích cùng ta phát sinh quan hệ, ta đây có thể cam đoan, tuyệt không chạm vào người.”

“Thiệu tiên sinh, ta căn bản không có khả năng yêu thương người, người có tất yếu ở trên người ta lãng phí thời gian sao?”

“Không quan hệ, ta không cần.”

Trữ Nhiễm trầm mặc, Thiệu Khải Long xem ra hẳn đã bị chính mình lay động: “Tiểu Nhiễm, người suy xét một chút, buổi tối cho ta đáp án.”

Những tiểu nhân vật này đã muốn thu thập gần hết, chỉ còn mặt theo Mục Thiên Hào cùng với Lâm Thắng chủ chiếc xe [TD. 68888], hai người kia thể lực rất lớn, bên người luôn có một đồng bảo vệ đi theo, muốn thu thập bọn họ bằng năng lực chính mình xác thực rất khó làm được, nói không chừng chính mình còn bị giải quyết trước. Nhưng thật sự là phải mượn trợ thể lực nam nhân này sao? Trữ Nhiễm cẩn thận xem đi xét lại lợi hại trong đó.

Thời điểm buổi tối lão quản gia gõ cửa thỉnh Trữ Nhiễm đi xuống dùng cơm, đi đến lầu một Trữ Nhiễm bị một vị nam sĩ thu hút ánh mắt, người này tướng mạo vì sao quen thuộc như thế, dường như đã gặp qua nơi nào, Trữ Nhiễm nhìn theo hẳn nửa ngày, cuối cùng kinh ngạc nhớ tới, người này là người trên xe lửa trả lại túi tiền cho mình.

Thiệu Khải Long căn dặn vài câu, người nọ khom người lui ra, Trữ Nhiễm vội vàng gọi hắn lại: “Uy, người là?”

Bảo vệ kia cung kính hạ thất lưng: “Trữ thiếu gia, ngài hảo.”

“Chẳng lẽ ngươi là người của hắn?” Trữ Nhiễm chỉ vào Thiệu Khải Long hỏi.

“Phải, tiên sinh vẫn phái ta bảo hộ ngài.”

Thiệu Khải Long ở một bên gọi lên khoe miệng nở một nụ cười: “Tiểu Nhiễm, nếu không phải hắn luôn luôn âm thầm đi theo giúp ngươi, ngươi như thế nào có khả năng mỗi lần đều hóa hiểm thành an?”

“Tài xế xe taxi kia cũng là người sao?”

“Phải, Trữ thiếu gia.”

Ở trên xe lửa lấy lại túi tiền của mình, ở thôn lý dùng xe taxi ra tiếp chính mình, khó trách lúc ấy hội cảm thấy kỳ quái, địa phương hẻo lánh như vậy, như thế nào lại có xe taxi chờ ở kia. Thì ra là thế, nguyên lai hết thấy hành động của mình, Thiệu Khải Long đều rõ như lòng bàn tay, điểm mấu chốt là, nếu nam nhân này không âm thầm giúp chính mình, sợ là bản thân chết như thế nào cũng không biết.

Thiệu Khải Long đem Trữ Nhiễm đặt lên trên ghế: “Tiểu Nhiễm, báo thù cũng không phải đơn giản như vậy, vẫn là để cho ta giúp ngươi đi.”

Đối với hai cặp mắt thành khẩn kia, Trữ Nhiễm cuối cùng vẫn là tin hắn: “..... Được rồi, ta đáp ứng ngươi.” Với kiến thức xã hội vài năm trước kia, Trữ Nhiễm đã thấy qua đủ loại ánh mắt: khinh bỉ, đồng tình, chán ghét, thương tiếc, sát khí đằng đằng, thời gian lâu dài hắn luôn có thể chuẩn xác nhìn ra hàm ý trong ánh mắt người khác, mà giờ này khắc này hắn tin tưởng Thiệu Khải Long là thật lòng muốn giúp hắn.

23. Chương 23

Trữ Nhiễm đáp ứng yêu cầu của Thiệu Khải Long, quay về sống tại biệt thự Thiệu gia. Ngày hôm sau, Trữ Nhiễm lấy một ít tiền đưa đến nhà Bình Hải, cũng nói cho hắn mình có chuyện, tạm thời không thể về nhà ở. Bình Hải có vẻ rất mất mát, nhưng cũng không thể can thiệp chuyện của người khác. Đối mặt với Trữ Nhiễm, Bình Hải luôn cảm thấy chính mình quá mức nhỏ bé, nhỏ bé đến căn bản không tư cách đi yêu hắn. Hiện tại duy nhất có thể làm chính là cố gắng bổ sung tri thức cho chính mình, về sau làm một người hữu dụng trong xã hội, bằng năng lực chính mình báo đáp ân tình Trữ Nhiễm. Đối với phần yêu thương kia của mình, Bình Hải căn bản nghĩ cũng không dám nghĩ.

Ở Thiệu gia vài ngày, Thiệu Khải Long luôn âm thầm quan sát Trữ Nhiễm, tiếp xúc càng nhiều lại càng cảm thấy bất khả tư nghị, nếu không phải gương mặt giống nhau như đúc, Thiệu Khải Long chắc chắn nghĩ đến hắn là một người hoàn toàn khác. Người này thói quen cùng tính cách so với trước kia hoàn toàn bất đồng. Trước kia Trữ Nhiễm thích ăn thịt bò, hiện tại một miếng thịt cũng sẽ không động đến, trước kia thích ăn điểm tâm ngọt, Trữ Nhiễm hiện tại đối đồ ngọt cũng không thèm liếc mắt tới một cái. Trước kia luôn thích nghe nhạc, hiện tại Trữ Nhiễm lại luôn thích im lặng ngồi ở trong phòng xem báo giấy.

“Tiểu Nhiễm, như thế nào còn chưa ngủ?” Thiệu Khải Long mặc một thân áo ngủ màu xanh ngọc, gõ cửa vào phòng ngủ Trữ Nhiễm.

“Nga, Thiệu tiên sinh, ta lập tức ngủ.” Trữ Nhiễm ngẩng đầu瞥hắn liếc mắt một cái, lại đem tầm mắt chuyển trở về trên báo chí.

Thiệu Khải Long ngồi vào bên giường cười nói: “Ta thích xưng hô trước kia.”

Thân ái? Trữ Nhiễm hai khóe mắt co rúm lại: “Thực xin lỗi, phải làm cho ngươi thất vọng.”

“Vậy kêu tên ta đi.”

“Ta cảm thấy gọi ngươi là tiên sinh tốt lắm.”

Thiệu Khải Long có chút mất mát, bất đắc dĩ nở một nụ cười: “Tùy tiện ngươi vậy, đi ngủ sớm một chút, ngày mai ta mang ngươi đi công ty.”

“Nga, đã biết.” Trữ Nhiễm đem báo chí xếp lại đặt ở trên tủ đầu giường, ngoan ngoãn nằm xuống nghỉ ngơi. Thiệu Khải Long cẩn thận giúp hắn chỉnh hảo góc chăn, nhìn chằm chằm gương mặt tuấn mỹ trong chốc lát, đôi môi giống như đóa hoa cứ như có lực hấp dẫn phi thường, Thiệu Khải Long nhẫn nại không được cúi đầu một chút, như chuồn chuồn lướt nước ở trên khoe môi kia hôn một cái. Trữ Nhiễm lập tức mở hai mắt, đề phòng nhìn hắn.

“Nụ hôn chúc ngủ ngon mà thôi, ngủ đi.”

“Thiệu tiên sinh, ngủ ngon!”

Thanh âm khiến người ta cảm thấy thật lạnh lùng, còn có một loại ý tứ tiền khách, Thiệu Khải Long thở dài một hơi, nhìn lại đằng sau có chút không cam tâm, tiêu sái ra khỏi phòng, trở về phòng ngủ đối diện. Cảm giác trước kia cũng không có mãnh liệt như vậy, như thế nào gần đây nhìn thấy Trữ Nhiễm sẽ có phản ứng? Từng cùng một chỗ thân mật đã hơn một năm, cảm giác mới mẻ đã sớm qua, như thế nào hiện tại.....? Thiệu Khải Long nhìn chằm chằm dưới thân mình đang nhô lên, thập phần bất đắc dĩ lắc đầu.

Nhớ lại một bộ hình ảnh kích thích ở trong đầu, cái miệng nhỏ nhắn khả ái kia tham lam hấp liếm hạ thể chính mình, Thiệu Khải Long còn nhớ rõ cảm giác kia rất tuyệt rất tuyệt, nếu Trữ Nhiễm hiện tại cũng quỳ gối dưới thân mình làm vậy, kia nhất định sẽ thực thích. Thiệu Khải Long say mê nhắm lại hai mắt, đắm chìm trong kí ức nhớ lại, hắn cơ hồ dùng hết khí lực toàn thân nhịn xuống xúc động của mình, bằng không sợ là lúc này hắn đã sớm tiến lên đem nam hài kia đặt ở dưới thân, hung hăng giữ lấy hắn.

Nhìn chất lỏng được giải phóng trong tay, Thiệu Khải Long đột nhiên gọi lên khoe miệng cười xấu xa một chút, không nóng nảy, sớm muộn gì cũng sẽ trở về!

Công ty của Thiệu Khải Long: tập đoàn Thiên Long nằm ở trung tâm một khu phố phồn hoa, một khối kiến trúc thủy tinh năm mươi sáu tầng, bề ngoài thoát nhìn khí thế lan tỏa, đây là lần đầu tiên Thiệu Khải Long mang Trữ Nhiễm đến công ty hắn. Trước kia Trữ Nhiễm chỉ là đem dưỡng ở nhà, hiện tại lại không giống, Thiệu Khải Long cho rằng, nam hài này nhất định còn có thể cấp cho mình càng nhiều kinh hỉ.

Thiệu Khải Long nắm tay Trữ Nhiễm một đường đi hướng về cửa lớn công ty, Trữ Nhiễm rút mấy lần cũng không rút ra được, cuối cùng đành phải đè nặng tâm lý bất mãn nhỏ giọng cảnh cáo hắn: “Tiên sinh, người đáp ứng qua sẽ không chạm vào ta.”

“Sợ người đi lạc mà thôi.”

Trữ Nhiễm liếc mắt xem thường, bất đắc dĩ đi theo hắn vào cửa, trong đại sảnh rộng mở nơi nơi đều là viên chức mặc Tây trang thống nhất lui tới, nhìn thấy thân ảnh chủ tịch đều cúi đầu chào: “Thiệu tổng, buổi sáng tốt lành!”

“Sớm!”

Thang máy chuyên dụng của chủ tịch đi đến tầng thứ năm mươi sáu, bí thư cung kính thay hai người mở cửa văn phòng, Thiệu Khải Long phân phó một câu “Đem hai tách cà phê lại đây.”

“Dạ, Thiệu tổng.”

Trữ Nhiễm ở chung quanh đánh giá một chút, văn phòng này so với biệt thự Thiệu gia trang trí còn muốn xa hoa hơn, toàn bộ một bức tường đến sàn cùng trần nhà bằng thủy tinh, một tấm thảm màu xám cao cấp, một bàn công tác đen bóng, cùng một sofa màu trắng ngà. Tổng thể làm cho người ta có một loại cảm giác khoan khoái đơn giản cùng nhẹ nhàng.

“Ngồi đi.”

Trữ Nhiễm gạt đầu ngồi ở trên trên sofa đối diện bàn công tác, tùy tay cầm lấy tờ báo mới đặt gần đó. Thiệu Khải Long khoe miệng thoáng cong lên một chút, ngồi vào ghế giám đốc chuyên tâm xử lý công vụ. Hai người hồi lâu đều không có nói chuyện, mãi cho đến khi bí thư đưa cà phê tới, Thiệu Khải Long mới ngừng đầu hỏi một câu.

“Muốn hay không đến làm một ly?”

Trữ Nhiễm cầm báo trong tay lật qua một trang, đầu cũng không nâng, thản nhiên trả lời một câu: “Không cần.”

Thời gian kế tiếp Thiệu Khải Long dần dần bận rộn lên, bí thư viên chức tới lui ra vào văn phòng chủ tịch, Trữ Nhiễm xem xong báo chí trong tay vẫn im lặng ngồi ở trên sofa nhìn người lui tới. Thời điểm Thiệu Khải Long công tác có một loại mị lực độc đáo, nghiêm túc mà tận tâm, xử lý sự tình rõ ràng quyết đoán, hơn nữa rất có khí thế. Một ánh mắt của hắn có một lực trấn nhiếp người khác rất mạnh.

Đại khái có chút hiểu được Trữ Nhiễm trước kia vì cái gì đối với nam nhân này ái mộ như thế. Nam nhân này xác thực có điểm hấp dẫn người khác. Trữ Nhiễm âm thầm cảm thán, cho dù người có thương hắn cũng không thể vì hắn mà đánh mất tính mạng của mình chứ? Làm như vậy người chẳng phải là cái gì cũng không còn sao? Trữ Nhiễm có chút đồng tình thở dài.

“Đói bụng sao?” Thiệu Khải Long xử lý xong một phần văn kiện cuối cùng nhìn thời gian.

“Hoàn hảo.”

Thiệu Khải Long tựa vào ghế giám đốc đốt điều thuốc nhẹ nhàng hút một ngụm: “Giữa trưa muốn ăn cái gì?”

Trữ Nhiễm gãi gãi cằm, thản sắc phúc tạp nhìn hắn: “Tiên sinh, người vì cái gì muốn dẫn ta đến công ty?” Vấn đề này buổi sáng đã hỏi qua, bất quá Thiệu Khải Long chỉ là cười cười cái gì cũng chưa nói.

“Nhìn người, tâm tình của ta sẽ tốt hơn.”

“Ta ở đây nơi này cái gì cũng không làm được, nếu không có việc gì ta về nhà còn hơn.”

“Không được!”

Nam nhân này có phải hay không có thói quen mệnh lệnh người khác, Trữ Nhiễm có chút bất mãn nhướn lông mày: “Tiên sinh, ta không phải thủ hạ của người.”

Thiệu Khải Long thản nhiên nở một chút nụ cười: “Vậy xem như là giao dịch, ta giúp người đạt thành nguyện vọng, người mỗi ngày đứng ở bên cạnh ta.”

So sánh này càng làm cho Trữ Nhiễm để ý đến việc báo thù: “Lâm Thắng rốt cuộc là loại người nào? Ta chỉ biết hắn là một đại phú gia, tư liệu về hắn cũng không quá rõ ràng.”

“Lâm Thắng là người giàu nhất Tề tỉnh, năm nay hai mươi tám tuổi, ba năm trước đây kế thừa sản nghiệp Lâm gia, ngày hắn thượng vị còn mời ta qua.”

Trữ Nhiễm có chút ngoài ý muốn: “Người nhận thức hắn?”

Một làn khói nhẹ thản nhiên theo đôi môi mỏng manh thở ra, xuyên qua làn sương khói kia, Trữ Nhiễm thấy Thiệu Khải Long trên mặt tựa hồ mang theo một tia cười lạnh: “Đúng là nhận thức, bất quá không phải rất quen thuộc, tiểu Nhiễm, người như thế nào muốn trả thù hắn? Chẳng lẽ cũng muốn đẩy hắn vào chỗ chết sao?”

Trong ánh mắt trong suốt dần dần lộ ra một cỗ hận ý nồng đậm, Trữ Nhiễm lâm vào đoạn kí ức thống khổ kia, hung tợn cắn chặt răng: “Ta muốn tự tay chém đứt hai chân hắn!”

Lời này làm cho Thiệu Khải Long có chút ngoài ý muốn, gãi cằm nghi hoặc nhìn đối diện người, sau một lúc lâu liền nói: “Hảo, như người mong muốn.”

Tư liệu điều tra mới rất nhanh đưa đến trong tay Thiệu Khải Long, cùng với kết quả điều tra hai năm trước của Trữ Nhiễm đều giống nhau, hải tử này trải qua sinh hoạt rất đơn giản, cha mẹ ly dị, tốt nghiệp trung học, mười mấy năm làm người không có bất luận sóng to gió lớn gì, hết thấy đều là bình thản vô sự. Vì cái gì hắn đột nhiên lại có nhiều cừu nhân như vậy? Nhìn thời điểm hắn giết người, trong ánh mắt quyết tuyệt, nếu không phải có thâm cừu đại hận, hoàn toàn sẽ không lộ ra loại vẻ mặt này. Rốt cuộc là xảy ra vấn đề gì?

24. Chương 24

Thiệu Khải Long đọc lại lần nữa tư liệu này, cuối cùng thở dài để lại trên bàn. Có lẽ đáp án chân chính chỉ có Trữ Nhiễm chính mình mới biết được.

Hôm nay Thiệu Khải Long xong hội nghị sớm, mang theo Trữ Nhiễm ly khai công ty. Trữ Nhiễm như trước, vẫn là một bộ mặt không chút thay đổi, im lặng ngồi ở bên cạnh hắn, một câu cũng không nói. Lái xe đem xe chạy đến cửa hàng quần áo cao cấp Gentleman Dress, lão bản từ rất xa nhìn thấy biển số xe quen thuộc, liền lập tức mở cửa, khuôn mặt tươi cười đón chào.

“Thiệu tiên sinh, đã lâu không thấy.”

“Buôn bán được?”

Lão bản gật gật đầu: “Còn muốn dựa vào Thiệu tiên sinh chiếu cố, gần đây sinh ý cũng không tồi.”

Thiệu Khải Long gật gật đầu, quay đầu hướng Trữ Nhiễm trong xe đuổi tay ra: “Đi thôi.”

Trữ Nhiễm thập phần xảo diệu tránh đi cái tay kia, một mình xuống xe, Thiệu Khải Long lại lấy tay vòng qua phần lưng mảnh khảnh của hắn, có chút mạnh tay đem Trữ Nhiễm kéo vào trong cửa hàng: “Chọn vài món đi.”

“Ta không thiếu quần áo.”

Thiệu Khải Long không để ý đến lời nói của hắn, ở trong cửa hàng bốn phía dạo qua một vòng, tùy tay lấy mấy bộ Âu phục đưa cho Trữ Nhiễm bên cạnh: “Đi vào thử một chút.”

“Không cần tiên sinh, trong nhà không phải còn có rất nhiều quần áo sao?”

“Quần áo của người không phù hợp những trường hợp quan trọng.”

“Cái gì trường hợp quan trọng?”

“Tiệc rượu.”

“Ta đối với loại trường hợp này không có hứng thú.”

Thiệu Khải Long nửa lời nửa kéo đem Trữ Nhiễm đưa đến phòng thử đồ: “Nếu muốn gặp Lâm Thắng thì liền ngoan ngoãn đi vào thử quần áo.”

Trữ Nhiễm lập tức nâng mắt: “Người là nói hắn cũng tới?”

Thiệu Khải Long đem Âu phục đưa cho hắn: “Mau nhanh đi thử, mặc ra cho ta xem.”

Trữ Nhiễm không hỏi nhiều rất nhanh tiếp nhận quần áo vào phòng thử đồ, dùng thời gian rất ngắn liền đổi xong bộ Âu phục, đi ra đứng ở trước mặt Thiệu Khải Long: “Có thể chứ?”

Ngón tay thon dài gãi cằm, Thiệu Khải Long nhìn một lúc lâu sau: “Rất được, bắt quá, bộ này dường như rất nặng nề, đi đổi một bộ khác.”

Chỉ chốc lát sau, Trữ Nhiễm lại thay đổi một bộ Âu phục màu xám bạc, Thiệu Khải Long gật gật đầu sau nói: “Đổi một bộ khác.”

Cũng không biết Thiệu Khải Long thế nhưng đối với một bộ Âu phục lại khó tính như vậy, trong trí nhớ trước kia Thiệu Khải Long dường như không có quan tâm như vậy? Trữ Nhiễm cắn cắn môi lại đi vào phòng thử đồ. Lặp qua lặp lại năm sáu bộ, ngay tại thời điểm Trữ Nhiễm muốn mất đi kiên nhẫn, Thiệu Khải Long mới gọi lên khước miệng tán thưởng gật gật đầu: “Chọn cái này đi.”

Trữ Nhiễm làn da vốn là trắng nõn, mặc lên bộ Âu phục thuần sắc trắng này càng tăng thêm thần thái rạng rỡ, làm cho người ta có một loại cảm giác sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái. Thiệu Khải Long vẫn thích nhìn hắn mặc quần áo màu trắng, mà trước kia Trữ Nhiễm luôn thuận theo ý thích của hắn, từ áo ngủ đến đồ vận động cùng lễ phục đại đa số đều đã mua màu trắng. Thiệu Khải Long vốn cũng định đổi một số màu sắc khác để đổi cảm giác, nhưng là thử qua vài món trước sau vẫn cảm thấy chỉ có màu trắng mới xứng với Trữ Nhiễm.

“Tốt, Thiệu tiên sinh.”

Âu phục thay ra được lão bản cẩn thận bỏ vào trong túi đặc chế của cửa hàng, đưa cho bảo vệ cầm lấy. Thiệu Khải Long khoát tay lên bả vai Trữ Nhiễm cùng nhau đi ra khỏi cửa hàng.

“Tiên sinh, Lâm Thắng thật sự sẽ đến sao?”

“Ngày mai buổi tối.”

Hưng phấn nháy mắt tràn ngập toàn thân, Trữ Nhiễm hai tròng mắt lóe ra một tia sáng kỳ dị. Trở lại Thiệu gia lâu như vậy Thiệu Khải Long vẫn là lần đầu tiên thấy hấn lộ ra loại vẻ mặt này. Mà lúc này Trữ Nhiễm trong đầu đã hiện ra mấy chục cái kế hoạch máu chảy đầm đìa. Một màn ba năm trước đây, Trữ Nhiễm đến nay đều nhớ rõ ràng, nhớ rõ cảm giác xe hơi đụng vào thân thể, cảm giác bánh xe cán qua hai chân mình, càng nhớ rõ cái loại cảm giác tuyệt vọng này.

Ngày đó ban đêm, Trữ Nhiễm không theo đúng giờ nghỉ ngơi, mặc một thân áo ngủ màu trắng, im lặng ngồi ở trên sàn gỗ của ban công, thân ảnh nho nhỏ thoát nhìn cô đơn mà tịch mịch, nâng tầm mắt nhìn chăm chăm vào các ngôi sao trên bầu trời đêm, trong ánh mắt đen bóng lộ ra thần thái kỳ dị. Thiệu Khải Long ở đằng sau theo dõi hấn ước chừng năm phút đồng hồ, càng xem càng cảm thấy tâm động. Nhưng khi hấn nhẹ nhàng tiêu sái đến cạnh Trữ Nhiễm, nghiêng người thay đổi một góc độ nhìn, cảm giác kia liền hoàn toàn thay đổi.

Trữ Nhiễm tay trái nắm một thanh đoản đao sắc bén, tay phải cầm một tấm khăn tay trắng liên tục chà lau, đao phong sáng như tuyết phản xạ ánh trăng mờ ảo, tràn ngập một cỗ hàn khí làm cho người ta rét run. Thiệu Khải Long đột nhiên sinh ra một cái ý tưởng, người này không phải Trữ Nhiễm! Mặc kệ một người như thế nào biến hóa nhưng bản tính hấn sẽ không thay đổi. Trữ Nhiễm trước kia giống như lửa, nhưng Trữ Nhiễm hiện tại lại là lạnh như băng, trừ phi này người có hai bộ mặt, bằng không hấn chính là một người giống như đúc với Trữ Nhiễm.

“Tiểu Nhiễm, như thế nào còn chưa ngủ?”

Trữ Nhiễm thùy hạ mi mắt, nương theo ánh trăng nhìn kỹ lưỡi đao trên tay: “Ta không buồn ngủ.”

Thiệu Khải Long ngồi xuống cùng hấn sóng vai: “Tiểu Nhiễm, còn nhớ rõ thời điểm gì chúng ta gặp nhau không?”

“Nhớ rõ, ngày ta sinh nhật mười lăm tuổi.”

“Vậy ngươi còn nhớ rõ chúng ta là như thế nào quen biết sao?”

Trữ Nhiễm nhắm mắt lại hồi tưởng một chút: “Nhớ rõ, bởi vì ta không cẩn thận làm đổ rượu lên trên quần áo của ngươi.”

Hấn thế nhưng cái gì cũng đều biết, Thiệu Khải Long dùng ngón cái sờ sờ khóe miệng, thản nhiên nở một chút nụ cười, thập phần tự nhiên lấy tay đặt lên phía sau tấm lưng gầy yếu, cách một lớp vải lụa mỏng trượt xuống phía dưới, tay hấn đẩy Trữ Nhiễm ra phía trước, rất nhanh sờ đến trên lưng một chút. Đúng vậy, khóa hồng chì kia còn tồn tại (dấu vết gì đó trên lưng bạn Nhiễm), hấn xác thực vẫn chính là Trữ Nhiễm trước đây. Lòng hiếu kỳ của Thiệu Khải Long đã hoàn toàn bị Trữ Nhiễm hiện tại kích động dâng lên, tâm hiếu kỳ của con người rất mạnh, luôn luôn nghi vấn muốn tìm ra chân tướng.

“Tiên sinh, thời gian không còn sớm, ngươi nên nghỉ ngơi.”

Thiệu Khải Long sủng ái vuốt ve tóc trên đầu hấn vài cái: “Ngươi cũng đi ngủ sớm một chút đi.”

“Ân, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Sau khi Thiệu Khải Long rời khỏi phòng, Trữ Nhiễm theo dưới chân rút ra một cây súng, ánh mắt lộ sát khí gắt gao nhìn chăm chăm thân súng. Thân thể mảnh khảnh bốn phía giống như dần dần bị một mảnh hắc khí bao phủ.

Thiệu Khải Long tổ chức tiệc rượu tự nhiên là một hô vạn ứng, danh môn phú hào, thương gia tai to mắt lớn đều đồng loạt đáp ứng lời mời đến dự tiệc, buổi tối tám giờ còn chưa đến, ngoại ô Vân thị đã là ngựa xe như nước. Thiệu Khải Long vừa vào liền hướng mọi người tiến đến vấn an. Trữ Nhiễm im lặng đi theo phía sau hắn, ngẫu nhiên có giới thiệu hắn cũng chỉ sẽ mỉm cười gật đầu một chút.

Nghe những người này chào hỏi nhau, Trữ Nhiễm từ từ nhú mày, đợi tân khách toàn bộ tản ra, nhỏ giọng hỏi: “Hôm nay, là sinh nhật người?”

Thiệu Khải Long nhẹ nhàng gật gật đầu: “Ân.”

Có chút cảm giác áy náy chậm rãi nổi lên trong lòng, Trữ Nhiễm hai tay nhỏ bé nắm cùng một chỗ, dùng sức chà xát: “Đối, thực xin lỗi, ta không biết hôm nay là sinh nhật người.”

“Không quan hệ.”

Trữ Nhiễm cắn cắn môi nhỏ giọng nói: “Ta, thực xin lỗi, người nghĩ muốn cái gì làm quà sinh nhật?”

Thiệu Khải Long mang theo vui mừng tươi cười, vì hắn sửa sang lại cái nơ: “Người, chính là quà sinh nhật tốt nhất cho ta.”

Lời này làm cho Trữ Nhiễm có chút hiểu lầm, cau mày nhìn chằm chằm nam nhân trước mắt. Thiệu Khải Long vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Chỉ cần người ở bên người ta, ta cũng rất vui vẻ, cái gì khác đều không cần.”

Trữ Nhiễm nhẹ nhàng thở dài, nhẹ nhõm một hơi, chân thành nói: “Sinh nhật vui vẻ!”

Các loại quà sinh nhật xa xỉ, các loại quà tặng quý báu, hết thấy hết thấy đều không sánh bằng một câu chúc phúc đơn giản của Trữ Nhiễm: “Cám ơn người, tiểu Nhiễm.”

Phục vụ sinh bưng khay rượu đưa tới, Thiệu Khải Long cầm lấy một ly đưa cho Trữ Nhiễm: “Người uống nước trái cây thì tốt rồi, không được uống rượu.”

“Ân, đã biết.”

Thiệu Khải Long nhấp một ngụm rượu, đem tầm mắt hướng về phía sau Trữ Nhiễm, đột nhiên gọi lên khoe miệng tà tà nở nụ cười: “Người người muốn gặp đã đến.”

Trữ Nhiễm lập tức quay đầu lại, động tác có chút đột ngột làm cho nước trái cây rót ra ngoài vài giọt, nam sĩ mặc Tây trang màu sẫm từ cửa đi vào kia đúng là kẻ đã đoạt đi hai chân hắn: Lâm Thắng. Trên gương mặt xem như anh tuấn mang theo một cặp mắt kính màu vàng, phía sau đi theo hai vị bảo vệ, thập phần khí thế.

Lâm Thắng cùng người quen chào hỏi, sau ở trong đám người kia tìm kiếm một chút, lập tức hướng về phía Thiệu Khải Long đi tới: “Thiệu tiên sinh, đã lâu không thấy.”

Thiệu Khải Long lễ phép vươn tay cùng Lâm Thắng nắm một chút: “Đã lâu không gặp, Lâm tiên sinh.”

Hai người hàn huyên vài câu, sau Lâm Thắng ánh mắt dừng ở trên người nam hài bên cạnh, Lâm Thắng hiển nhiên là sững sốt, nam hài này thật sự là thập phần chói mắt, khéo léo lung linh trông rất là khả ái, làn da tựa như dương chi bạch ngọc, trong suốt xuyên thấu, mắt tongập nước, hai tròng mắt đen bóng, nhất là lông mi đen rất dài, trong nháy mắt rất là xinh đẹp, cái miệng nhỏ nhắn phần hồng kia làm cho người ta có một loại xúc động muốn tiến lên cắn một cái.

Bất quá Trữ Nhiễm nhưng vẫn đang dùng ánh mắt âm trầm theo dõi hắn, thấy vậy Thiệu Khải Long vội vàng đem Trữ Nhiễm ôm trong lòng.

“Tiểu Nhiễm, vị này là Lâm tiên sinh.”

Trữ Nhiễm cắn chặt răng, lộ ra một nụ cười đông cứng: “Nhĩ hảo.”

Lâm Thắng nhìn xem hành động ái muội của hai người, nở một chút nụ cười: “Thiệu tiên sinh, thật sự là hảo phúc khí.”

Thiệu Khải Long nhẹ nhàng ở bên vành tai Trữ Nhiễm hôn một chút: “Tiểu Nhiễm, nếu nóng thì đi ra ban công mát mẻ một chút, ta cùng Lâm tiên sinh nói chuyện một lát.”

Trữ Nhiễm mau chóng dời đi tầm mắt cúi đầu: “Hảo, ta đây không quấy rầy các người.” Nghiêng người mà qua, trực tiếp rời đi, mà ánh mắt Lâm Thắng còn vẫn gắt gao theo dõi bóng dáng hắn.

25. Chương 25

Trữ Nhiễm đứng ở trên ban công hướng ra phía biển, chà xát gương mặt mệt mỏi, Thiệu Khải Long nói rất đúng, ta là nên bình tĩnh một chút. Nhẹ nhàng khoan khoái, gió biển dần dần làm cho tâm tình Trữ Nhiễm khôi phục bình tĩnh, sau một lúc lâu Trữ Nhiễm đi đến quầy bar bên cạnh.

“Làm phiền người, cho ta một chén nước.”

“Ngạch, dạ, tiên sinh.” Thanh âm quen thuộc làm cho Trữ Nhiễm lập tức ngẩng đầu lên, phục vụ sinh kia vẫn cúi đầu trốn tránh ánh mắt hắn, rồi sau đó lại bối rối muốn rời đi.

“Đứng lại!” Phục vụ sinh kia sững sốt ngừng cước bộ, có chút sợ hãi đứng ở kia. Trữ Nhiễm hạ giọng chất vấn: “Tiểu Hải?”

Bình Hải bất đắc dĩ chỉ có thể quay người lại, hướng hắn xấu hổ cười cười: “Trữ Nhiễm.”

“Quả nhiên là người?” Trữ Nhiễm nhìn trái nhìn phải, dè dặt cơn tức đi về phía sau cửa: “Theo ta lại đây.”

Bình Hải đành phải gãi tóc đi theo Trữ Nhiễm ra cửa sau, Trữ Nhiễm hiển nhiên đang rất tức giận, đứng ở cửa theo dõi hắn nửa ngày không nói lời nào. Vừa mới định nhờ Thiệu Khải Long thu hắn về nhà ở, dùng thân phận giúp việc nhà, không nghĩ tới hắn đã chạy đến đây làm việc.

“Trữ Nhiễm, trong khoảng thời gian này người có khỏe không?”

“Tiểu Hải, người như thế nào lại ở đây?”

Bình Hải mở cái miệng nhỏ, nắm lấy ống quần: “Ta, ta đi làm công.”

“Ta không phải đã nói, người không được ra ngoài sao? Người hiện tại hẳn là hảo hảo học tập mới đúng.”

Bình Hải khẩn trương đi đến trước mặt hắn, cuống quýt giải thích nói: “Trữ Nhiễm, ta chính là buổi tối đi ra ngoài công tác vài giờ mà thôi, sẽ không chậm trễ học tập.”

Trữ Nhiễm thở dài: “Tiểu Hải, ta đã nói rồi, người bây giờ còn nhỏ, chờ thêm vài năm nữa, đợi người học tốt rồi đi ra ngoài công tác cũng không muộn.”

“Trữ Nhiễm, ta, ta thật sự là ngưng ngừng dùng tiền của người.”

Trữ Nhiễm bất đắc dĩ nở chút nụ cười, ngữ khí chậm lại: “Tiểu Hải, người có nghe hay không nghe lời ta nói?”

Bình Hải thật mạnh gật gật đầu: “Nghe, ta cái gì cũng đều nghe lời người.”

“Vậy người hiện tại lập tức về nhà, không được lại ra ngoài làm việc.”

“Trữ Nhiễm, ta đã làm hơn hai mươi ngày, lập tức có thể lấy được tiền lương, ít nhất cũng cho ta làm xong tháng này đi.”

“Được rồi, người muốn làm liền làm đi, về sau, ta ở đây cũng không quản người nữa.” Nói xong xoay người bước đi, Bình Hải vừa thấy lập tức nóng nảy, có chút bối rối từ phía sau ôm lấy Trữ Nhiễm.

“Trữ Nhiễm, thực xin lỗi, ta không làm nữa, ta lập tức sẽ về nhà, người đừng giận ta.”

Trữ Nhiễm thở dài nhắm mắt lại, hướng người phía sau nhích lại gần, nhẹ giọng nói: “Tiểu Hải, chính là người ở bên ngoài ta thật sự rất lo lắng.”

“Thực xin lỗi, Trữ Nhiễm, ta về sau cũng sẽ không chạy loạn.”

Hai người liền ở tư thế này hồi lâu, Trữ Nhiễm vỗ vỗ bàn tay đang vây quanh ở trước ngực mình, xoay người đối Bình Hải lộ ra vui mừng tươi cười: “Mau về nhà đi, đã khuya rồi.”

“Ân, ta đã biết, Trữ Nhiễm, cái kia, nam nhân kia là ai?” (là tình địch của em chứ ai) Bình Hải nói rất nhỏ, trên mặt còn mang theo thần sắc ngượng ngùng, hắn vừa rồi còn thấy nam nhân kia hôn Trữ Nhiễm một chút.

“Hắn, hắn là người thân của ta.”

“Nga, kia, ta về nhà trước đây.”

“Đi đi, qua vài ngày ta trở về thăm người.”

Vừa nghe lời này Bình Hải lập tức cao hứng, trên mặt lộ ra hưng phấn tươi cười: “Ân, ta đây ở nhà chờ người.”

Trữ Nhiễm nhìn Bình Hải lên xe taxi đi xa mới an tâm, thở dài trở lại yến hội. Thấy Thiệu Khải Long luôn luôn vội vàng đi xã giao, Trữ Nhiễm không tới quá rầy, một mình đi ban công hưởng gió biển. Kỳ thật Bình Hải cũng đã mười sáu tuổi, hoàn toàn có thể chiếu cố chính mình, nhưng là Trữ Nhiễm cảm thấy bản thân không thể buông tâm, cái loại cảm giác này tựa như sợ Bình Hải xuất môn sẽ bị người ta lừa bán.

“Có phải hay không thực nhàm chán?”

Nghe thấy thanh âm kia, Trữ Nhiễm chậm rãi quay đầu lại: “Nguyên lai là Lâm tiên sinh.”

Lâm Thắng đứng ở bên cạnh hắn, thần sắc phức tạp nhìn chằm chằm Trữ Nhiễm xem: “Như thế nào xưng hô?”

“Trữ Nhiễm.”

“Tiểu Nhiễm, tuổi hắn là không lớn đi?”

Trữ Nhiễm cười lạnh gât gât đầu, thần nhiên hỏi: “Lâm tiên sinh, nghe nói ngài là có danh là một từ thiện gia, đã làm rất nhiều việc thiện?”

“Từ thiện gia? Không dám nhận, chỉ là con người của ta rất hay mềm lòng, không thể nhìn người khác đáng thương.”

“Phải không?” Trữ Nhiễm khinh bỉ đối với hắn nhất thời tăng thêm vài cấp bậc, kẻ này thế nhưng dối trá như vậy, thật sự là một kẻ đáng ghê tởm. Trữ Nhiễm cực lực áp chế cảm xúc chán ghét của mình: “Lâm tiên sinh, thật đúng là thiện lương, ta đây rất là ngạc nhiên, người giống như Lâm tiên sinh đây, không biết có từng làm cái gì vi phạm lương tâm không?”

Lâm Thắng gọi lên khoe miệng cười cười, trong đầu tựa hồ đang nhớ lại những việc mình đã làm: “Vi phạm lương tâm?” Lâm Thắng không tự giác dùng ngón tay vuốt vuốt chóp mũi: “Đương nhiên không có.”

Trữ Nhiễm khinh miệt nở một chút nụ cười: “Nghe nói nam nhân trong lỗ mũi có một loại bọt biển, thời điểm nói dối cái mũi sẽ ngứa, tay sẽ không tự giác sờ lên.”

Lời này làm cho Lâm Thắng động tác cứng đờ, cái tay trên mũi đã xấu hổ dừng lại, trái phải không được tự nhiên. Trữ Nhiễm hừ lạnh một tiếng, phát tay: “Chỉ đùa một chút mà thôi, đừng để ý!” Nói xong cũng không quay đầu lại rời đi. Lâm Thắng nhìn bóng dáng hắn, chậm rãi nheo lại hai mắt.

Yến hội tiến hành được một nửa, Lâm Thắng liền lấy cớ có việc liền cáo từ đi trước, Trữ Nhiễm nhìn bóng dáng hắn trên mặt lộ ra thần sắc không cam lòng, Thiệu Khải Long vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Đừng lo lắng, hắn sẽ ở Vân thị khoảng nửa tháng.”

“Vì cái gì?”

Thiệu Khải Long cười xấu xa một chút: “Ta lấy cớ cùng hắn đàm sinh ý, làm cho hắn phải sửa lại hành trình, yên tâm, hắn trốn không thoát đâu.”

Trữ Nhiễm nhẹ nhàng thở ra: “Cám ơn người, tiên sinh.”

“Không cần cảm tạ.”

Trữ Nhiễm ở bên người bồi Thiệu Khải Long hồi lâu, tổng cảm thấy chính mình không thể thích ứng môi trường này: “Tiên sinh, yển hội còn bao lâu mới chấm dứt?”

“Như thế nào, mệt nhọc?” Trữ Nhiễm gật gật đầu.

“VẬY NGƯỜI ĐI VỀ TRƯỚC ĐI, SỚM NGHỈ NGƠI MỘT CHÚT.”

“Àn, ta đây đi trước.”

“Đi đi, trên đường cẩn thận.”

Trữ Nhiễm buông chén rượu, một mình rời đi, một bảo vệ cùng lái xe luôn chờ sẵn trong xe, gặp Trữ Nhiễm đi ra bảo vệ cung kính mở cửa xe: “Về nhà đi!”

“Dạ, Trữ thiếu gia.”

Lái xe khởi động động cơ đem xe rời khỏi hội sở, ban đêm đã qua mười một giờ, Trữ Nhiễm có chút buồn ngủ, ở trong xe mơ mơ màng màng nhắm mắt lại. Hồi lâu sau đường xóc nảy làm cho Trữ Nhiễm mở hai mắt, hướng ngoài cửa xe nhìn thoáng qua, dần dần phát hiện con đường này dường như không phải hướng về biệt thự Thiệu gia.

“Đây là đi đâu?”

Lái xe cùng bảo vệ ngồi ở hàng đầu đều không có nói chuyện, Trữ Nhiễm phát hiện tình huống có chút không đúng: “Dừng xe!”

“Trữ thiếu gia, đường nóng vội, lập tức sẽ tới.”

Thanh âm lái xe rất xa lạ, ngữ khí nguy hiểm làm cho Trữ Nhiễm càng ngày càng bất an: “Người là ai?”

Bảo vệ kia quay đầu cười lạnh một tiếng: “Lão bản của chúng ta muốn gặp người!”

Bảo vệ xác thực vẫn là người cũ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Trữ Nhiễm áp chế bối rối trong lòng, ngữ khí bình tĩnh hỏi: “Lão bản các người là ai?”

“Trong chốc lát người sẽ biết.”

Trữ Nhiễm vội vàng hướng bên cạnh thử mở cửa xe, cách cách vài tiếng, lái xe rất nhanh ấn nút khóa cửa: “Cho ta dừng xe!”

Lái xe có chút phiền lòng, thân thủ nhấn một nút khác, một mặt thủy tinh trong suốt phía sau hai ghế trên rất nhanh được nâng lên, xì xì vài tiếng một cỗ khói trắng thần nhiên tràn ngập phía sau xe, Trữ Nhiễm cuối cùng kiên trì không được nhắm mắt lại đã ngủ say!

26. Chương 26

“Người tỉnh?”

Trữ Nhiễm có chút mơ hồ ngồi dậy, xoa nhẹ đầu hồi lâu, ngẩng đầu nhìn lướt qua, thấy không phải phòng ngủ của Thiệu gia, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Tỉnh?”

Người nọ lại hỏi một câu, Trữ Nhiễm mới phát hiện bên cạnh còn có một người ngồi, vội vàng quay đầu, chính là nhìn thấy Lâm Thắng đang ngồi trên sofa, vẻ mặt tiêu ý nhìn chằm chằm chính mình.

“Lâm tiên sinh, người có ý tứ gì?”

Lâm Thắng dập tắt tàn thuốc trong tay, ngẩng cằm cao thấp đánh giá Trữ Nhiễm, cuối cùng vừa lòng gật đầu: “Thiệu Khải Long có cái gì tốt, về sau đi theo ta đi, ta sẽ không bạc đãi người.”

Trữ Nhiễm phi thường chán ghét, khinh bỉ nhìn hần: “Lâm tiên sinh, vẫn là tìm người khác đi.”

Trữ Nhiễm tức giận bước xuống giường hướng thẳng cửa mà đi, cúi đầu vừa thấy trên người mình thế nhưng chỉ mặc áo ngủ, lúc này cũng không muốn bận tâm, thân thủ đi đến tay nắm cửa, vặn đi vặn lại vài cái, thế nhưng hoàn toàn mở không ra. quay đầu lại nhìn Lâm Thắng đang ngồi một bên thưởng thức: “Lâm tiên sinh, mời người lập tức thả ta đi.”

Lâm Thắng ánh mắt lại dừng ở trên thân thể Trữ Nhiễm, nhìn từ dưới lên trên, lại từ trên xuống dưới, toàn thân tinh tế, lung linh khéo léo, làn da trắng nõn, gương mặt kia lại càng làm cho người ta tâm động, thật sự là rất đẹp mắt: “Thiệu Khải Long ở đâu tìm được một bảo bối như ngươi vậy?”

Nói xong đứng dậy đi bước một hướng đến Trữ Nhiễm, Trữ Nhiễm bị ép buộc lui dần về phía sau đến một góc sáng sủa, Lâm Thắng cảm giác thân thể của chính mình đã dần dần muốn nóng lên, hô hấp cũng càng ngày càng dồn dập, nhần nạy không được bắt lấy bàn tay nhỏ bé của Trữ Nhiễm, trực tiếp đưa hần đẩy vào tường, Trữ Nhiễm dùng lực giãy dụa không ngừng: “Ngươi tên biến thái này, buông tay!”

Lâm Thắng không để ý tới, thô lỗ nắm cầm của hần, liếm liếm môi vội vàng hôn lên, Trữ Nhiễm cực lực vặn vẹo đầu mình, vẫn như trước không thể né tránh được đôi môi Lâm Thắng, trong nháy mắt cảm giác kia làm cho Trữ Nhiễm ghê tởm thiếu chút nữa nôn ra. Đầu lưỡi ướm át mạnh bạo tiến vào trong miệng chính mình, Trữ Nhiễm giận dữ, hung hăng cắn một phát. Lâm Thắng trốn rất nhanh, bắt quả vẫn là bị cắn trúng đầu lưỡi, thét lớn một tiếng, che miệng lui về phía sau một bước.

Trong ánh mắt lộ ra một cỗ tức giận, Lâm Thắng nâng tay hung hăng ném hần một bạt tai, trực tiếp đem Trữ Nhiễm đẩy ngã xuống đất: “Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!”

Trữ Nhiễm bị một cái tát này làm trong đầu ong ong vài tiếng, trước mắt một mảnh mơ hồ, hần dùng sức lắc lắc đầu khôi phục thần trí của chính mình, mà Lâm Thắng căn bản không có cho hần cơ hội thở dốc, dùng thân mình cười ở trên thân thể Trữ Nhiễm khóa lại, rất nhanh rút ra dây trói khéo léo khóa trụ hai tay hần ra sau lưng.

Giấy dụa không có kết quả, Trữ Nhiễm nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Ta khuyên ngươi một câu, mau nhanh thả ta ra, bằng không ta sớm muộn gì cũng sẽ giết ngươi.”

“Hừ, vào nơi này còn mơ tưởng có thể ra ngoài.”

Trữ Nhiễm nguy hiểm nheo lại hai mắt, hung hăn cắn chặt răng: Lâm Thắng, ta vốn chỉ muốn cho ngươi tàn phế, nhưng bây giờ ta nhất định không thể không giết ngươi!

Lâm Thắng thô bạo đem Trữ Nhiễm vác lên trên vai, vài bước đi đến bên giường, thật mạnh quăng hần xuống, một bên thoát hạ quần áo của mình, một bên cười lạnh nhìn Trữ Nhiễm: “Tư vị mỹ nhân như vậy nhất định không tồi, đáng tiếc, lại để cho Thiệu Khải Long đoạt trước.”

Trữ Nhiễm giãy dụa mấy lần, tay ở phía sau bị trói thực chặt, một chút cũng không thể động đậy, chỉ có thể hung tợn nhìn Lâm Thắng cởi sạch quần áo.

“Yên tâm, ta sẽ hảo hảo thương ngươi!” Lâm Thắng vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của hần, dâm dăng cười một tiếng.

“Biến thái!”

Lâm Thắng vài động tác xé mở áo ngủ Trữ Nhiễm, thân thể như ngọc kia nhất thời hiện ra ở trước mắt, da thịt bóng loáng trắng nõn làm cho người khác mắt sáng ngời, Lâm Thắng dưới hạ thể nhất thời lại trường lớn một vòng. Trữ Nhiễm giãy dụa không ngừng, mắng to không ngớt, Lâm Thắng nghĩ nghĩ mở ra ngăn kéo bên cạnh, từ bên trong xuất ra một ống chích.

Trữ Nhiễm vừa thấy càng thêm hoảng hốt: “Ngươi, ngươi muốn làm gì?”

Lâm Thắng cười lạnh một tiếng: “Cái này có thể làm cho ngươi dục tiên dục tử.”

“Dừng tay!” Lâm Thắng thô bạo vòng qua thân thể hần, rất nhanh đem thuốc đẩy mạnh vào trong thân thể Trữ Nhiễm. Cảm giác đau đớn bị kim đâm rất nhanh bị một trận cảm giác tê dại thay thế, thuốc kia hiệu quả đặc biệt mau, năm phút đồng hồ ngắn ngủn Trữ Nhiễm liền dần dần mất đi khí lực phản kháng,

thân thể càng ngày càng nóng, trên làn da trắng nõn từng chút hiện lên một tầng phỉm hồng. Trữ Nhiễm cực lực muốn không chế cảm giác thân thể, nhưng là hạ thân vẫn cứ chậm rãi cứng rắn lên.

Lâm Thắng vẫn ngồi ở bên cạnh thưởng thức, được vật kích thích làm cho ánh mắt Trữ Nhiễm bắt đầu huyền loạn, đôi môi đỏ tươi hơi hơi mở ra, thoát nhìn tựa như đang khát vọng mời người khác đến hôn lên. Lâm Thắng không thể nhẫn nại mạnh mẽ đè lên hẳn, ở trên thân thể có chút nóng kia thô bạo ngẫu nhiên. Từng đợt điện lưu nháy mắt truyền khắp các nơi trên thân thể, vô khí lực phản kháng, Trữ Nhiễm tuyệt vọng nhắm lại hai mắt, gắt gao cắn môi dưới của mình.

Lâm Thắng kiên nhẫn lấy ra một bộ bảo hiểm(aka bao cao su), một chút mang vào bộ hạ chính mình, mà lúc này Trữ Nhiễm đã muốn hoàn toàn mất đi ý thức, trong ánh mắt mê mang căn bản không có tiêu cự, giống như linh hồn đã hoàn toàn thoát ly thân thể.

“Phanh!” một tiếng kịch vang lên, cửa phòng ngủ bị người một cước đá văng ra, Thiệu Khải Long mang theo thủ hạ về mặt tức giận tiến vào, cảnh tượng trước mắt làm cho hắn lửa giận lại tăng vọt, Lâm Thắng còn chưa có phản ứng đã bị người một quyền đâm ngã xuống đất.

Vừa định tức giận mắng, lại phát hiện bảo vệ cửa đều đã bị người chế phục, Lâm Thắng liền không dám nhiều lời. Thiệu Khải Long lửa giận không giảm đoạt lấy súng trong tay bảo vệ đưa đến trên trán Lâm Thắng, người chung quanh thấy vậy rất nhanh tiến lên ngăn cản hắn: “Tiên sinh, thỉnh một chút bình tĩnh, người không thể giết hắn!”

Thiệu Khải Long nghiêng rằng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Lâm Thắng, biểu tình kia hận không thể đem người xả thành tám miếng. Lâm gia cùng Thiệu gia thực lực tương đương, nếu lúc này thật sự giết Lâm Thắng, nhất định sẽ đưa tới một đại phiền toái, chuyện này Thiệu Khải Long tâm lý thật rõ ràng, nhưng là lúc này hắn vô luận như thế nào cũng khó tiêu trừ ác khí trong lòng, nếu không có người bên ngoài cản lại sợ là lúc này một phát súng đã bắn ra ngoài. Giằng co trong chốc lát, Thiệu Khải Long đem súng trong tay hung hăng đánh xuống. Lâm Thắng kêu cũng không kịp kêu một tiếng liền hôn mê bất tỉnh.

Đối mặt một màn như thế, Trữ Nhiễm lại hoàn toàn không có phản ứng. Lúc này hắn toàn thân cao thấp đều là tử hồng hôn ngân, còn có một ít vết thương bị răng nanh cắn xé, bên ngoài có hơi rỉ máu. Thân thể nằm úp sấp có thể thấy rõ ràng miệng vết thương chỗ tư mật, máu tươi theo đùi vẫn chảy xuống trên giường, đem vải giường trắng noãn nhiễm đỏ một mảnh.

Thiệu Khải Long ở ngây ngốc bên giường một lúc lâu, cảm giác đau lòng kia đúng là hắn chưa bao giờ từng có, hắn cúi xuống dây trói trên cánh tay nhỏ bé, nhẹ nhàng đưa hắn tiến trong lòng: “Tiểu Nhiễm, thực xin lỗi ta đã tới chậm.”

Trữ Nhiễm mất đi ý thức một câu cũng chưa nói, Thiệu Khải Long phát hiện hắn thế nhưng cả ánh mắt cũng đều không có biến hóa, tâm lý càng ngày càng không hoảng hốt: “Tiểu Nhiễm, người làm sao vậy?” Thiệu Khải Long lắc lắc thân thể hắn, Trữ Nhiễm vẫn là một câu cũng chưa nói.

Thiệu Khải Long vội vàng cởi áo khoác chính mình bao lấy thân thể Trữ Nhiễm, rất nhanh ôm hắn ra khỏi phòng ngủ.

“Tiên sinh, họ Lâm làm sao bây giờ?”

“Mang về Thiệu gia, trông chừng hắn!”

“Dạ!”

Lúc này Thiệu Khải Long hoàn toàn không có thời gian thu thập Lâm Thắng, vẫn là ôm Trữ Nhiễm ngồi vào trong xe, phân phó lái xe lập tức đi về nhà.”Gọi cho bác sĩ Vương lập tức qua đây.”

“Dạ, tiên sinh!”

Bảo vệ lập tức xuất ra di động, Thiệu Khải Long sắc mặt âm trầm bỏ thêm một câu: “Thời điểm ta trở về nhất định phải thấy hắn đã ở đại sảnh.”

“Dạ!”

27. Chương 27

Thời điểm Thiệu Khải Long ôm Trữ Nhiễm về nhà, bác sĩ kia đã cầm hòm thuốc cung kính chờ ở cửa, Thiệu Khải Long đem Trữ Nhiễm nhẹ nhàng đặt ở trên sofa: “Lập tức xử lý miệng vết thương cho hân!”

“Dạ, tiên sinh!”

Quần gia phân phó người hầu lập tức hầu hạ, quần áo trên thân thể vừa cởi ra, bác sĩ cũng là cả kinh, tuy rằng không có đại thương, nhưng thân thể từ trên xuống dưới đều là dấu răng, bác sĩ đem thuốc khử trùng đổ trên miệng vết thương lau một lần, Trữ Nhiễm lại dường như một chút cũng không cảm giác được đau đớn, thậm chí cả thân thể cũng chưa nhúc nhích một chút, thấy thuốc luôn quan sát biểu tình Trữ Nhiễm, trên gương mặt chết lặng vẫn như trước không có chút phản ứng: “Tiên sinh, hân phía sau còn có vết thương sao?”

Thiệu Khải Long gật gù đầu, đem Trữ Nhiễm cẩn thận ôm đến trên đùi chính mình, lộ ra phía sau lưng, thấy thuốc cau mày lắc đầu, nhẹ nhàng thở dài một hơi.

“Tiểu Nhiễm, có đau hay không?” Thiệu Khải Long ôn nhu một chút vuốt ve đầu hân, nhưng Trữ Nhiễm vẫn là một câu cũng không chịu nói, mãi cho đến khi miệng vết thương xử lý xong, vị bác sĩ nhìn vết máu dưới chân hân có chút khó xử.

“Chỗ đó để ta xử lý là tốt rồi.”

“Hảo, những chỗ khác không có vết thương lớn, đừng lo.” Thấy thuốc vội vàng từ cái hòm thuốc lấy ra ít thuốc cao đưa cho Thiệu Khải Long.

Thiệu Khải Long có chút lo lắng hỏi: “Hân một chút phản ứng cũng không có, rốt cuộc là tại sao?”

“Tiên sinh, ta hoài nghi Trữ thiếu gia có thể là bị tiêm vào dược vật gì đó, cho nên hân mới xuất hiện tình trạng này.”

Thân thể trong lòng tựa hồ nóng đến phỏng tay, Thiệu Khải Long đã sớm phát hiện không thích hợp: “Thật sự bởi vì dược vật sao?”

Thầy thuốc thở dài: “Bình thường bị tiêm vào dược vật, người sẽ không mất đi phản ứng, nếu không phải bởi vì dược, vậy chỉ có thể là bởi vì nguyên nhân tâm lý.”

“Nguyên nhân tâm lý?”

“Con người nếu như bị kích thích mãnh liệt, cơ thể sẽ tự động tạo ra một phản ứng bảo hộ. Không quan hệ, nghĩ ngợi một chút hân là có thể khôi phục lại.”

Thiệu Khải Long nửa tin nửa ngờ nhìn thoáng qua Trữ Nhiễm: “Mấy ngày nay người tạm thời lưu lại.”

“Dạ, tiên sinh. Mặt khác tắm rửa xong hãy thoa dược cho hân.” Thầy thuốc cẩn thận xuất ra một cái bình thuốc nhỏ đưa cho Thiệu Khải Long.

“Ân!”

Thiệu Khải Long ôm lấy Trữ Nhiễm rất nhanh trở về phòng ngủ, trực tiếp đưa hân ôm vào phòng tắm. Hồi lâu sau, Thiệu Khải Long đem Trữ Nhiễm đã tẩy trừ sạch sẽ ôm đến trên giường: “Tiểu Nhiễm, ta thoa dược cho ngươi.”

Vừa rồi ở thời điểm tắm rửa, Thiệu Khải Long liền phát hiện, phía sau Trữ Nhiễm nơi đó bị thương rất nặng, xung quanh bên ngoài còn có rất nhiều máu, điều này làm cho Thiệu Khải Long thập phần tức giận, chính mình phát hiện quá muộn, nếu sớm hơn một chút Trữ Nhiễm sẽ không bị tra tấn thành như vậy. Bất quá vừa rồi thời điểm tẩy trừ phát hiện bên trong vẫn bình thường, hơn nữa thời điểm vào nhà, tên hỗn đản Lâm Thắng xem ra còn chưa làm đến bước cuối cùng.

Thuốc mỡ kia có chút kích thích, thời điểm tiếp xúc đến miệng vết thương, Trữ Nhiễm nơi đó theo phản xạ có điều kiện liền co rút. Thiệu Khải Long gắt gao động một chút ngón tay, động tác này sẽ làm người lập tức sinh ra phản ứng sinh lý. Thiệu Khải Long dùng sức nuốt một chút, cưỡng chế dục vọng chính mình. Từng chút giúp Trữ Nhiễm, toàn thân đều đã được thoa được.

“Ngủ đi?”

Trữ Nhiễm tựa hồ khôi phục một chút thần trí, trong ánh mắt cũng dần dần có sức sống, Thiệu Khải Long cuối cùng an tâm một ít, nhẹ nhàng giúp hắn đắp cái chăn: “Đừng sợ, sẽ không có ai làm bị thương người, ngủ đi.”

Trữ Nhiễm hai mắt mỗi một khe đóng lại, Thiệu Khải Long ở bên cạnh hắn nhìn nửa ngày mới im lặng rời đi.

Thiệu Khải Long đi đến đại sảnh ở lầu một, đốt điều thuốc hung hăng hút một ngụm, hắn hiện tại rất muốn vọt tới kho hàng trực tiếp phế đi cái kia của họ Lâm, nhưng là không được, Lâm Thắng tạm thời không thể tổn hại. Ngồi trầm tư hồi lâu, Thiệu Khải Long đối với bảo vệ phía sau phân phó vài câu, xoay người trở về phòng ngủ.

Trong căn phòng u ám, Trữ Nhiễm dần dần khôi phục tri giác, một bộ hình ảnh làm cho hắn chán ghét không ngừng hiện ra trong đầu, hai tay dưới chăn gắt gao siết chặt lấy chiếc giường. Tri giác khôi phục, vừa vặn thân thể nhờ vào được vật cũng một chút khôi phục trở lại, được liệu bị tiêm vào thời gian có thể dài đến vài giờ.

Trữ Nhiễm cảm giác chính mình càng ngày càng khó chịu, hai chân dùng sức ở trên giường đạp loạn. Nhất là cái địa phương kia đau đớn làm người ta tưởng muốn chết. Trữ Nhiễm hung hăng bắt lấy tóc chính mình, muốn dùng đau đớn để giảm bớt loại cảm giác này. Một lúc lâu sau, Trữ Nhiễm thống khổ không ngừng ở trên giường quay cuồng, thân thể khô nóng khiến cho mồ hôi đều bị bốc hơi, nhiệt độ thân thể gần như có thể đốt cháy tấm chăn. Trong phòng tuy rằng một mảnh hắc ám, nhưng là Thiệu Khải Long vừa mới trở lại đều nghe rất rõ ràng thanh âm bên trong.

“Tiểu Nhiễm, người làm sao vậy?”

Thiệu Khải Long vội vàng đi qua mở đèn bàn, kinh hãi thấy Trữ Nhiễm đang gắt gao bứt tóc chính mình, vẻ mặt thống khổ vô cùng, giống như đang phải chịu khổ hình dày vò.

“Tiểu Nhiễm? Người có chỗ nào không thoải mái?”

Trữ Nhiễm cực lực lôi kéo chăn che thân thể của chính mình, trốn tránh ánh mắt Thiệu Khải Long. Thiệu Khải Long trong giây lát nhớ tới Trữ Nhiễm khả năng bị tiêm vào được vật, vốn tưởng rằng được tính đã sớm đi qua. Đều là do chính mình sơ suất, Thiệu Khải Long đem Trữ Nhiễm tiến trong lòng: “Tiểu Nhiễm, có phải hay không rất khó chịu?”

Trong cổ họng khàn khàn run run phun ra vài câu: “Ta, ta không sao, không cần người xen vào.”

Thiệu Khải Long bắt đầu dĩ thử dài một hơi, nghiêng ở miệng hắn hôn một chút: “Đừng sợ, ta đến giúp người.”

“Không, không cần.”

Thiệu Khải Long đóng đèn bàn, thanh âm từ tính mềm nhẹ nói: “Tiểu Nhiễm, ta chỉ là giúp người tán đi được tính mà thôi, yên tâm, ta sẽ không làm đau người.”

Trữ Nhiễm như trước muốn giãy khỏi ôm ấp của hắn, những nụ hôn mềm mại nhẹ nhàng phủ xuống, ngón tay thon chậm rãi bắt lấy hạ thể Trữ Nhiễm: “Đừng sợ, sẽ lập tức thư thái.”

Từng dòng điện nháy mắt truyền quanh thân, Trữ Nhiễm không thể khống chế cảm giác thân thể, dần dần mất đi khí lực, Thiệu Khải Long động tác rất ôn nhu, rất thương tiếc, mỗi một nụ hôn mỗi một động tác đều mang theo một loại yêu thương. Trữ Nhiễm từ từ bị nhu tình của hắn vây hãm, nhắm lại hai mắt, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch hô hấp dồn dập.

Lần đầu tiên rất nhanh liền giải phóng dục vọng. Thiệu Khải Long nương theo ánh trăng nhìn chăm chăm gương mặt kia, cố nén dục vọng dưới thân. Vật nhỏ vừa nhuyễn xuống rất nhanh lại cứng lên. Thiệu Khải Long nhẹ nhàng cười, Trữ Nhiễm xấu hổ quay sang đưa tay che lại gương mặt của mình.

“Đừng thẹn thùng, cái này không phải người sai.”

Thiệu Khải Long vòng qua thân thể Trữ Nhiễm, khuynh thân đè lên, dọc theo đường cong xinh đẹp từ cổ một đường hôn xuống, vắn hôn đến hạ phúc, đem ngọc cảnh nho nhỏ đưa vào trong miệng. Trữ Nhiễm bị kích thích, nháy mắt toàn thân run rẩy, hai tay run run vốn định đưa xuống đẩy hắn ra, cuối cùng lại biến thành vô lực vuốt ve, tay nhỏ bé đặt ở trên gương mặt anh tuấn, tựa hồ còn có thể cảm giác được động tác trong khoang miệng.

“Ân

”

Thanh âm rên rỉ kích thích thật sâu Thiệu Khải Long, nhẩn nại không được, ngón tay một chút đã tiến đến mật khẩu phía sau, bởi vì vừa rồi tẩy trừ làm cho bên trong đã được bôi trơn, lúc này ra vào thập phần dễ dàng. Ngón tay đi vào lập tức giảm bớt cảm giác ma sát, Trữ Nhiễm dùng sức bắt lấy bờ vai hắn, muốn ngăn cản động tác của hắn.

Thiệu Khải Long lại ngăn chặn thân thể của y, ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng nói: “Đừng sợ, sẽ không đau, trong chốc lát được hiệu có thể trôi qua.”(sẽ không đau: câu nói rất quen thuộc của tiểu công =. =)

Thiệu Khải Long chịu đựng dục vọng chính mình, ở bên trong chậm rãi mở rộng, thẳng đến khi nơi đó nói lỏng ra một chút, mới đem hạ thân chính mình từng chút đi vào.

“Ân

”

“Ngoan, lập tức liền thư thái.” Thiệu Khải Long đem cánh tay Trữ Nhiễm khoát lên trên cổ chính mình, chậm rãi đem toàn bộ phần thân đưa vào trong thân thể Trữ Nhiễm, động tác mềm nhẹ không có gây cho Trữ Nhiễm thống khổ nào, chỉ làm cho hắn cảm nhận được vô cùng sướng khoái, bản năng thân thể con người làm cho tứ chi hắn gắt gao cuốn lấy thân hình cao ngất kia, một chút phối hợp với động tác của hắn.

Thân thể này tựa hồ còn nhớ rất rõ cảm giác với nam nhân này, một khi bị hắn đụng tới sẽ hoàn toàn vì hắn mà trầm mê, Trữ Nhiễm có một đoạn thời gian như vậy mất đi ý thức, giống như hồn phách phiêu ra bên ngoài cơ thể, giống như thân thể không còn thuộc về chính mình, nhưng là lại có thể cảm giác được rất rõ ràng loại tư vị sướng khoái này, cảm giác kia quá mức kỳ diệu, không thể dùng lời nói mà hình dung được.

Một đêm này hai người thủy chung không có nghỉ ngơi, thân thể mồ hôi đầm đìa gắt gao ôm chặt lấy nhau, một lần lại một lần trầm luân vào trong địa ngục cực lạc!

28. Chương 28

Mãi cho đến buổi sáng ngày hôm sau, Trữ Nhiễm được tính toàn thân mới hoàn toàn lui xuống, Thiệu Khải Long một chút lại một chút hôn môi hắn, trên gương mặt tràn đầy mồ hôi. Mà Trữ Nhiễm mang theo sáng khoái cùng cảm giác an tâm đã sớm ngủ say. Thiệu Khải Long thể nhưng không có nghỉ ngơi, theo dõi hắn gương mặt một lúc lâu, sau lặng lẽ mặc quần áo ly khai phòng ngủ.

“Tiên sinh, sớm.”

“Ân, mở cửa.”

Đổi xong quần áo, Thiệu Khải Long trực tiếp đi mặt sau kho hàng, bảo vệ trông coi vội vàng mở ra cửa lớn đã khóa chặt. Trong kho hàng hôn ám, hướng Lâm Thắng đang nổi giận tiêu sái đi đến, Thiệu Khải Long thần nhiên ngồi ở ghế trên đót một điều thuốc, trên gương mặt lộ ra vẻ mặt miệt thị.

“Lâm Thắng, người của ta người cũng dám động, lá gan không nhỏ nha?”

Lâm Thắng gắt gao nhăn lại lông mi, trấn tĩnh nhìn người trước mặt: “Ta biết tình thế hiện tại của bản thân, nói đi, người nghĩ muốn bồi thường cái gì.”

Thiệu Khải Long nhẹ nhàng nhả ra một làn khói: “Ta muốn nhất chính là mạng của người.”

Lúc này Lâm Thắng không có mang mắt kính, thị lực có chút không tốt, hơn nữa Thiệu Khải Long đưa lưng về phía ánh mặt trời, góc độ như vậy làm cho Lâm Thắng rất khó thấy rõ ràng vẻ mặt của hắn, ngũ khí mang theo khinh miệt cùng bốn cột, tựa như đang nói giỡn, bất quá vẫn là làm cho Lâm Thắng có chút lo ngại: “Chỉ là một cái nam sủng mà thôi, Thiệu tiên sinh làm gì nổi giận như thế?”

“Nếu thật là nam sủng, ta đây có thể trực tiếp tặng cho người, bởi vì ta không muốn những thứ người khác đã động qua. Có điều tiểu Nhiễm hẳn không phải nam sủng, mà là tình nhân của ta, nếu không cho người phải trả giá đại giới, lòng ta xác thực không thoải mái.”

“Thiệu tiên sinh, mấy trăm người tập đoàn Lâm thị đều biết ta đến bái phỏng người, nếu ta xảy ra cái gì ngoài ý muốn, sợ là tất cả mọi người Lâm gia sẽ không bỏ qua người.”

Thiệu Khải Long hừ lạnh một tiếng: “Cho dù giết người tìm một chỗ chôn đi ai lại biết? Có phải người sẽ biến thành quỷ rồi báo mộng nói cho bọn họ?”

Ở trên địa bàn của người khác, tự nhiên là đối với chính mình bất lợi, Lâm Thắng âm thầm ổn định tâm thần: “Thiệu tiên sinh, không bằng nói thẳng vấn đề sẽ tốt hơn.”

Thiệu Khải Long một tay sờ cằm cười lạnh nói: “Ta muốn khối đất Đông Lâm kia.”

“Điều này sao có thể?” Khối đất Đông Lâm kia là Lâm thị đầu tư mấy triệu tài chính vừa mới tới tay, chấp tay tặng cho người khác Lâm thị chắc chắn tổn thất nghiêm trọng, không thể tưởng tượng được Thiệu Khải Long thế nhưng đã theo dõi khối thịt béo bở kia, Lâm Thắng tức giận cắn răng.

“Không được cũng không quan hệ, hiện tại tiểu Nhiễm đã hận đến muốn tự tay giết chết người, tiểu Nhiễm của ta thế nhưng tính tình rất khó bảo, một khi đã động thủ sợ là đến ta đều ngăn không được, nếu đã vậy thì người chờ hắn tỉnh lại tới giết người đi.” Mặc kệ là người nào, một khi đã nóng giận đều muốn giết người, Trữ Nhiễm tuy rằng nhỏ gầy, nhưng Lâm Thắng vẫn còn nhớ rất rõ ràng ngày hôm qua trong mắt nam hài kia nồng đậm sát khí.

Thiệu Khải Long nói xong đứng dậy liền đi ra ngoài, thời điểm sắp ra đến cửa, Lâm Thắng rống lên một tiếng: “Chờ một chút.”

Thiệu Khải Long cười lạnh một tiếng: “Như thế nào, Lâm tiên sinh còn có việc sao?”

Lâm Thắng thở hổn hển mấy ngụm khí thô: “Hảo, được rồi, ta đồng ý.”

“Đem văn kiện đưa cho hắn ký.”

“Dạ, tiên sinh.” Thiệu Khải Long nhìn Lâm Thắng ký xong phần văn kiện kia mới cười lạnh một tiếng, ngồi trở lại trên ghế tiếp nhận văn kiện nhìn kỹ một lần, chữ ký kia mang theo thập phần bất đắc dĩ cùng phần nộ.

“Có thể thả ta đi chưa?”

Thiệu Khải Long hướng bảo vệ phát tay: “Cấp Lâm tiên sinh đổi một bộ quần áo khác, mặc như vậy xuất môn vạn nhất bị phóng viên thấy được sẽ dọa người.” Một thân áo ngủ trắng nõn mặt trên còn dính một chút vết máu, thoạt nhìn thật sự là chướng tai gai mắt.

Lâm Thắng lúc này tình cảnh quả thực là bị người ép đến cùng cực, vẻ mặt tức giận không chỗ phát tiết: “Đa tạ hảo ý của Thiệu tiên sinh!”

“Đừng khách khí.”

Đổi xong quần áo, Lâm Thắng cùng với vài tên thủ hạ của hắn cùng nhau bị Thiệu Khải Long đưa vào trong xe, ngồi ở phía trước Lâm Thắng đột nhiên vươn ra ngoài cửa sổ đối Thiệu Khải Long nói: “Khó trách người khác đều gọi người rắn hổ mang..... Tùy tiện cắn một ngụm đều là độc trí mạng.” Chỉ chạm vào một

cái nam sủng của hắn sẽ bồi thường đến vài triệu, đây chính là lần chơi đùa mắc tiền nhất của Lâm Thắng. Thiệu Khải Long quả nhiên không phải dễ chọc.

Thiệu Khải Long hai tay cầm ở túi quần lộ ra tiểu ý khinh miệt: “Lâm tiên sinh, đi thông thả, ngày khác ta sẽ tự mình đến quý phủ bái phỏng.”

“Ta chờ người!”

Thiệu Khải Long mục đích ban đầu, chỉ là an bài một lần ngoài ý muốn, làm cho Lâm Thắng mất đi một đôi chân rồi thôi, nhưng là xảy ra sự kiện hôm qua, hắn đã thay đổi chủ ý, quyết định đem Lâm gia hoàn toàn khóa chặt.

Nhìn bóng dáng hai chiếc xe hơi đi xa, Thiệu Khải Long sắc mặt trầm xuống: “Tên phản bội kia, ta không nghĩ muốn nhìn thấy hắn.” Những đại phú hào sở hữu vài tỷ trên người đều giống nhau, trên tay hoặc ít hoặc nhiều đều đã dính máu, bất quá thời điểm bình thường, Thiệu Khải Long cũng không đem sự việc làm đến tuyệt tình, chủ yếu là không muốn cấp chính mình nhiều phiền toái như vậy, trừ phi có người thật sự chọc giận đến hắn.

“Dạ, tiên sinh, ta sẽ xử lý tốt.” Bảo vệ mắt mang sát khí xoay người đi vào hậu viện.

Thiệu Khải Long ở trong sân rút một liều thuốc, sau bình tĩnh trở về phòng ngủ. Trữ Nhiễm đang ngủ say, trên gương mặt mang theo một tia thần sắc thống khổ, giống như gặp ác mộng bên trong. Thiệu Khải Long cởi sạch quần áo chính mình nhấc tay nhấc chân leo lên giường, đem thân hình nho nhỏ gắt gao ôm vào trong ngực, hôn một lúc mới thỏa mãn đi ngủ.

Trữ Nhiễm thời điểm mở to mắt đã là buổi chiều, một thân thể rắn chắc đang gắt gao ôm chính mình, trên làn da ấm áp mang theo một loại hương vị nam tính, hương vị kia sẽ làm người ta say mê, làm cho người ta mê muội, Trữ Nhiễm chậm rãi nâng lên tầm mắt, nhìn thấy đường cong hoàn mỹ của Thiệu Khải Long.

“Người tỉnh?” Thân thể trong lòng vừa động, Thiệu Khải Long liền lập tức tỉnh lại, trong ánh mắt mang theo tiểu ý sủng ái.

“Ân.” Trữ Nhiễm khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, thực không được tự nhiên đem tầm mắt dời đi, nhẹ nhàng đẩy ra thân thể đang kề sát chính mình.

Thiệu Khải Long cũng không có ý tứ buông ra hắn, cúi đầu ở trên trán bóng loáng hôn một chút: “Người thân thể còn không chưa tốt, nghỉ ngơi nhiều một chút đi.”

Lời này làm cho Trữ Nhiễm lập tức nhớ tới sự việc tối hôm qua, Thiệu Khải Long rõ ràng cảm giác được thân thể trong lòng hô hấp càng ngày càng dồn dập, tựa hồ có một cỗ tức giận sẽ lập tức bạo phát. Thiệu Khải Long thở dài, ôn nhu vỗ vỗ đầu hắn: “Thực xin lỗi, đều là ta không tốt.”

“Lâm Thắng ở đâu?” Ngực khí oán hận mang theo sát ý nồng đậm, sợ là lúc này nếu Lâm Thắng ở trước mặt, Trữ Nhiễm chắc chắn sẽ đem hắn chặt thành ngàn khúc.

“Đừng nghĩ được không? Nghỉ ngơi nhiều vài ngày, trước đem thân thể dưỡng hảo đã.”

Trữ Nhiễm gắng gượng thân thể đau nhức ngồi xuống: “Không, nói cho ta biết hắn ở đâu?”

Thiệu Khải Long thập phần bất đắc dĩ từ phía sau chế trụ thân thể hắn, ở trên cằm cổ trắng nõn lại hôn lên: “Hắn đã đi rồi.”

Trữ Nhiễm sửng sốt, lập tức mạnh mẽ đẩy thân thể hắn ra: “Vì cái gì?”

“Tiểu Nhiễm, Lâm gia không phải dễ dàng đối phó như vậy, người hôm nay giết hắn, ngày mai sẽ có một đồng lớn sát thủ tới lấy tánh mạng của người, chẳng lẽ người muốn cùng hắn đồng quy vu tận(cả hai cùng chết) sao?”

Trữ Nhiễm hung hăng cắn môi dưới của mình, rồi sau đó rống lớn nói: “Ta mặc kệ, ta nhất định phải giết hắn!”

Thiệu Khải Long mạnh mẽ đem Trữ Nhiễm vừa chạy xuống kéo lại, gắt gao khóa ở trong lòng mình: “Tiểu Nhiễm, muốn giết Lâm Thắng phải bàn bạc kỹ hơn, người không vội vàng như vậy?”

Trữ Nhiễm kịch liệt giãy dụa không ngừng: “Người muốn ta đợi đến khi nào?”

Phản kháng của vật nhỏ này vẫn còn khí lực lớn như vậy, Thiệu Khải Long thiếu chút nữa không cầm giữ được hắn, đè lại mấy lần giãy dụa, Thiệu Khải Long mạnh mẽ ở trên thân thể hắn nắm lấy cầm hung hăng hôn lên, thẳng đến Trữ Nhiễm mất đi khí lực, Thiệu Khải Long mới chậm rãi ngừng đầu: “Bình tĩnh?”

Trên khuôn mặt tuần tú nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt không cam lòng, Thiệu Khải Long thở dài, hôn một chút lên đôi môi nóng như lửa kia: “Tiểu Nhiễm, muốn giết Lâm Thắng nhất định trước hết phải đem tài chính tập đoàn Lâm thị khóa chặt, làm cho hắn không một xu dính túi, vô lực phản kích, đến lúc đó người đến giết hắn, tựa như đơn giản giết một tên khất cái vậy, đã hiểu không?”

Trữ Nhiễm thống khổ nhắm lại hai mắt, sau một lúc lâu bên cạnh vang lên một tiếng khóc, Thiệu Khải Long nhẹ nhàng đem Trữ Nhiễm ôm vào trong lòng, ôm khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn, hôn đi nước mắt của hắn, vuốt ve tóc của hắn, cảm giác thương tiếc kia tựa như bình thường đối đãi với một động vật nhỏ, sợ dọa đến hắn kinh hãi. Trữ Nhiễm ở trong những âu yếm kia dần dần bình tĩnh lại, lui vào trong lòng hắn không phản kháng.

29. Chương 29

Trữ Nhiễm sinh bệnh, không biết vì nguyên nhân gì, có lẽ là bởi vì ngày hôm qua đã trải qua nhiều tra tấn, có lẽ là đêm qua cùng Thiệu Khải Long suốt cả đêm, cũng có lẽ là tâm bệnh tích tụ. Dù sao vẫn là phát sốt, nóng tới thần trí không rõ, bác sĩ Vương của Thiệu gia từ buổi tối bận rộn đến buổi sáng, Thiệu Khải Long hạ tử lệnh, Trữ Nhiễm không khỏi sẽ khiến cho hắn đi gặp tổ tông. Bác sĩ Vương bị dọa đến tay chân phát run, ngay cả nhiệt kế cũng xem không chuẩn.

Khuôn mặt tuần tú nhỏ nhắn bị nóng đến đỏ bừng, đôi môi cũng bị mất nước, Thiệu Khải Long chưa bao giờ cảm thấy đau lòng như thế, vẫn ôm hắn không buông tay.

“Nước

” Trong cổ họng khàn khàn nhẹ nhàng phun ra một chữ, không biết có phải hay không đang nói nói mớ.

“Mau nhanh lấy nước đến.”

Người hầu bị chủ tử rống lên, hoang mang rối loạn đem lại đây một chén nước, Thiệu Khải Long cầm chén nước thử nửa ngày kết quả một chút cũng không uy vào được, nước trong suốt thanh khiết theo làn da ứng đỏ chậm rãi chảy xuống, nhiễm ướt một mảnh vạt áo. Cuối cùng Thiệu Khải Long vẫn là đem nước uống vào trong miệng chính mình, dùng miệng đưa qua, bốn môi đụng chạm Thiệu Khải Long liền cảm thấy một trận điện lưu truyền tới, làm cho hạ phúc hắn một trận đứng lên.

Bác sĩ cấp Trữ Nhiễm một chút thuốc, sau được quản gia hộ tống cùng nhau lui ra ngoài, lưu cho hai người một mảnh yên tĩnh. Thiệu Khải Long vẫn ôm Trữ Nhiễm tựa vào đầu giường, một lần lại một lần vuốt lên lông mày hắn đang nhíu chặt. Trữ Nhiễm mơ mơ màng màng đem ánh mắt mở ra một khe hở, trong tầm mắt nhỏ hẹp hé ra một gương mặt anh tuấn, Trữ Nhiễm thần trí không rõ kí ức đã hoàn toàn hỗn loạn, suy yếu vô lực phun ra vài câu: “Ba, ba ba, người, người vì cái gì, không đến cứu ta?”

Lời này làm cho Thiệu Khải Long sửng sốt, nghi hoặc truy vấn: “Tiểu Nhiễm, người nói cái gì?”

Trữ Nhiễm dùng bàn tay nhỏ bé vô lực bắt lấy vạt áo hắn, trên mặt mang theo vô cùng tuyệt vọng cùng đau lòng: “Ba ba, người, người vì cái gì không cần ta? Vì cái gì?”

Thiệu Khải Long đột nhiên cảm giác tâm bị người ta hung hăng đụng vào một chút, thương tiếc lại yêu thương hôn lên đôi môi tái nhợt: “Ngoan, ba ba ở đây, ba ba không có không cần người.” Kỳ thật Thiệu Khải Long cũng mới hai mươi lăm tuổi mà thôi, thật sự không biết làm cha là cảm giác gì.

Hai tròng mắt vô thần mang theo một tia chờ đợi cùng cầu xin, biểu tình kia sẽ làm người khác đau lòng, sẽ làm người khác động dung: “Ta, ta chờ chín năm, đợi chín năm, ước chừng chín năm, ba ba, người không cần bỏ ta lại.”

Thiệu Khải Long lông mày trên mặt nhăn càng chặt, tâm lý nghi vấn càng lúc càng lớn: “Yên tâm, ba ba sẽ không bỏ lại người.”

Chiếm được hứa hẹn muốn có, Trữ Nhiễm tựa hồ thở dài nhẹ nhõm một hơi, trên mặt lộ ra một tia tươi cười động lòng người, lui vào trong lòng Thiệu Khải Long làm nũng cọ cọ một chút.

Nam tính trời sinh, ý muốn bảo hộ, bị Trữ Nhiễm nháy mắt kích phát ra, nam hài này từng giết người không chớp mắt, lúc này lại đột nhiên biến thành nhu nhược như thế, rốt cuộc người nào mới chân thật là hắn. Có lẽ hắn lạnh lùng chỉ là một tầng mặt nạ, ở bên trong Trữ Nhiễm vẫn là hy vọng được người khác bảo hộ, hy vọng người khác yêu thương. Lúc này Thiệu Khải Long rất muốn đem Trữ Nhiễm biến thành một hình nhân nhỏ gắn trên tay, mỗi ngày nắm ở lòng bàn tay, cảm giác kia rất là kỳ diệu.

Căn cứ tư liệu điều tra, Trữ Nhiễm cùng cha mẹ trong lúc đó cũng không có cái gì cảm tình, hai người kia sau ly hôn đều tự kiếm tình yêu mới, Trữ Nhiễm từ nhỏ chính là bị bà nội mang đi, thời điểm chính mình nhận thức Trữ Nhiễm, lão thái thái đã qua đời ba tháng, Trữ Nhiễm sau cũng không cùng cha mẹ liên hệ qua, khi đó hắn toàn bộ dựa vào cũng chỉ có bản thân mình. Có lẽ vì nguyên nhân như thế, cho nên khi đó cho dù không thương hắn, cũng vẫn không muốn mặc kệ hắn ở bên ngoài. Có điều Trữ Nhiễm hiện tại vì cái gì lại đột nhiên nhớ tới phụ thân kia của hắn?

Mang theo nghi vấn Thiệu Khải Long thử hỏi: “Tiểu Nhiễm, còn nhớ rõ ba ba người tên gọi là gì sao?”

Đắm chìm ở trong kí ức, Trữ Nhiễm thần nhiên nở một chút nụ cười: “Ta nhớ rõ, nhớ rõ ma ma luôn gọi người là Phong Hải.”

Câu trả lời lại làm cho Thiệu Khải Long phi thường nghi hoặc, bởi vì phụ thân Trữ Nhiễm kêu là Trữ Gia Thần, người kêu Phong Hải kia là ai? Thiệu Khải Long cảm thấy trong đó nhất định là có ẩn tình, nếu không phải chính mình điều tra sai, còn không thì chính là Trữ Nhiễm có việc giấu diếm.

Chẳng lẽ thật là có hai nhân cách? “Kia, vậy người tên gọi là gì?”

“Lăng Nhiễm.” Thanh âm không rõ ràng làm cho Thiệu Khải Long đem Lăng Nhiễm nghe thành Trữ Nhiễm, bỏ lỡ một lần cơ hội biết chân tướng.

Thiệu Khải Long thở dài một hơi, đối diện man suy nghĩ của mình cười nhạo một phen, hắn từng cẩn thận hỏi bác sĩ tâm lý, một người có hai nhân cách hoặc nhiều nhân cách, trong lúc bình thường sẽ không có kí ức của nhân cách kia, mà hiện tại Trữ Nhiễm lại biết thập phần rõ ràng hết thấy sự việc từng phát sinh, hơn nữa bình thường mỗi nhân cách đều có tên khác nhau, xem ra vẫn là chính mình suy nghĩ nhiều.

Thiệu Khải Long cứ như vậy ôm hắn vài giờ, nhìn hắn lần lượt tỉnh lại hồ ngôn loạn ngữ: [ta muốn về nhà, ta không muốn ở lại đây..... Cầu người không cần đánh, ta sai rồi..... ta lần sau sẽ không dám nữa, buông tha ta đi..... Ba ba, ma ma mau tới cứu ta.....] lại nhìn hắn lần lượt mang theo thần sắc sầu lo hoặc vui mừng mà ngủ.

Những lời này lọt vào lỗ tai Thiệu Khải Long làm cho hắn càng ngày càng hồ đồ, tâm lý nghi vấn cũng càng lúc càng lớn. Nhưng hiện tại những nghi vấn này cũng chỉ có Trữ Nhiễm mới biết được đáp án, người ngoài tưởng tượng như thế nào cũng khẳng định đoán không được. Đối với việc này, Thiệu Khải Long cũng chỉ có thể hờ hờ chờ, chờ có một ngày Trữ Nhiễm có thể chính miệng nói cho hắn đáp án.

Mãi cho đến đêm khuya Trữ Nhiễm sốt cao mới hoàn toàn lui xuống, trong ánh mắt thanh tỉnh cũng dần dần khôi phục thần thái.

“Thân thể khá hơn chút nào không?”

Trữ Nhiễm đỏ mặt gật gật đầu: “Ân, tốt hơn nhiều.”

Thiệu Khải Long lại hướng khoe môi hắn hôn một chút: “Đói bụng không, ta gọi người đưa thức ăn lại đây.”

Trữ Nhiễm mân mê ân một tiếng, Thiệu Khải Long cầm lấy điện thoại phân phó người hầu mang một chút thực phẩm nhẹ bụng, chưa đến năm phút đồng hồ lão quản gia liền tự mình bưng một tô cháo đưa lại đây, đặt trên bàn nhỏ trước mặt Trữ Nhiễm, Thiệu Khải Long từ phía sau ôm quanh hân, bưng lên bát cháo, cẩn thận thổi nguội rồi đưa đến bên miệng hân.

“Ta, ta tự mình ăn.”

“Được rồi, nhớ cẩn thận.”

“Ân.”

Thiệu Khải Long chống cằm trên vai hân, theo dõi hân ăn, đem Trữ Nhiễm xem đến vẻ mặt đỏ bừng, bữa cơm này ăn đặc biệt xấu hổ.

“Ăn no sao?”

“Ân.”

Lão quản gia đi lên bàn ăn hỏi một câu: “Tiên sinh, ngài cũng chưa ăn gì cả, có cần đưa một chút thức ăn lên?”

Trữ Nhiễm có chút ngoài ý muốn quay đầu lại nhìn hân, tâm lý thập phần áy náy: “Đối, thực xin lỗi.”

Thiệu Khải Long vỗ vỗ đầu hân nở một chút nụ cười, quản gia vừa nói cũng mới nhớ tới chính mình vẫn chưa ăn cái gì, sờ sờ bụng: “Ừ, có điểm đói bụng, tùy tiện lấy chút thức ăn là tốt rồi.”

“Dạ, tiên sinh.”

Khó trách trước kia Trữ Nhiễm thương hân như vậy, nam nhân này đối một người tốt đến có điểm làm cho người ta chịu không nổi, xem ra hân xác thực có chỗ đáng để yêu. Thiệu Khải Long đem Trữ Nhiễm kéo đến đầu giường dựa vào, một mình xuống giường ngồi ở trên sofa ăn một chút, hân ăn rất nhanh, mấy miếng liền giải quyết xong thực phẩm.

“Tiểu Nhiễm, còn có chỗ không thoải mái sao?”

“Không có, ta cảm thấy tốt lắm.”

“Vậy là tốt rồi, ta ôm ngươi đi tắm rửa.”

Trữ Nhiễm khó xử nhăn lại lông mi: “Không, không cần, ta tự mình đi là được.”

Chuyện gì cũng đã làm, tiểu gia khóa vẫn cứng đầu như vậy, xem ra muốn cho hân hoàn toàn trở lại bên người chính mình thật sự là không dễ dàng, Thiệu Khải Long không nói gì với hân, một mình đi vào phòng tắm kiểm tra nước vừa đủ ấm, sau đó đem Trữ Nhiễm đưa vào bồn tắm lớn. Khuôn mặt nhỏ nhắn quả thực mau chóng đỏ lên như trái cà chua, biểu tình rất ý tứ, Thiệu Khải Long vụng trộm cười cười: “Tự ngươi tẩy đi, ta ở bên ngoài chờ ngươi.”

“Ân.”

Thân thể trong nước nơi nơi đều là tử hống ứ ngán, dấu vết này làm cho Trữ Nhiễm rất là chán ghét, cầm lấy khăn mặt một lần lại một lần hung hăng lau rửa làn da, tựa hồ muốn đem tất cả dấu vết này hoàn toàn tẩy đi, tắm giặt thật lâu, Thiệu Khải Long ở bên ngoài đã có chút nóng vội, đi qua gõ cửa phòng tắm, thấy bên trong không có đáp lời, vội vàng đẩy cửa đi vào.

Trữ Nhiễm cuộn tròn ngồi ở trong bồn tắm lớn ôm đầu gối, bả vai nhỏ nhỏ còn không ngừng run run: “Tiểu Nhiễm, ngươi làm sao vậy?” Thiệu Khải Long đi qua nâng cằm hân, ánh mắt kia một vòng đã có chút sưng đỏ, trên mặt ửng ửng không phân rõ là nước tắm hay là nước mắt. Dấu vết trên thân thể nơi nơi đều là hồng ửng, Thiệu Khải Long đại khái có chút hiểu được, đối hân lộ ra một cái tươi cười.

“Tiểu Nhiễm, thực xin lỗi buổi tối hôm trước ta thật sự rất kích động, nhịn không được để lại rất nhiều dấu vết.”

Biết rõ lời này là an ủi chính mình, bất quá nghe thấy vẫn sẽ làm người ta cảm thấy thoải mái một chút, Trữ Nhiễm then thùng cúi đầu.

“Tiểu Nhiễm, người chán ghét ta làm như vậy sao?”

Trữ Nhiễm cắn cắn môi, hơi hơi lắc lắc đầu: “Không chán ghét.”

“Vậy là tốt rồi, lau khô thân thể, ta giúp người thoa thuốc.”

“Ân.”

Vết thương trên làn da trên cơ bản đã muốn kết vảy, Thiệu Khải Long lo lắng sau này sẽ để lại vết sẹo, vẫn là bảo bác sĩ Vương cấp cho một ít được, ôm Trữ Nhiễm cẩn thận vì hấn thoa được. Nhìn thuốc cao trong tay, Thiệu Khải Long yết hầu có chút khô nóng.

“Tiểu Nhiễm, nơi đó có khả năng vẫn chưa tốt, ta giúp người thoa thuốc.” Tách chân Trữ Nhiễm ra, đưa hấn ôm ngồi ở trên người chính mình.

Nơi đó? Trữ Nhiễm nhanh chóng đẩy hấn: “Ta, ta tự mình làm đi.”

Thiệu Khải Long đem tiểu tử muốn chạy kia mạnh mẽ ấn trở về trong lòng, hướng lỗ tai hấn thổi một hơi: “Nơi đó chính mình không có biện pháp thoa, vẫn là ta giúp người đi.” Trong giọng nói rõ ràng mang theo tiếng cười xấu xa. Thiệu Khải Long không để ý tới cự tuyệt của Trữ Nhiễm, đem thuốc mỡ quét lên trên ngón tay, tham tiến vào trong quần đùi bó sát người kia, thân thể trong lòng run run càng ngày càng lợi hại, không chịu được áp lực, một âm thanh rên rỉ tiến vào trong tai Thiệu Khải Long. Ngón tay thế nhưng lại đi dò xét một chút, rõ ràng là thoa được lại biến thành trầy sấp vài lần.

30. Chương 30

Thân thể run run giống như phản xạ có điều kiện với động tác đụng chạm của Thiệu Khải Long, lại vừa vặn tác động đến thần kinh mẫn cảm, địa phương kia đã có chút cứng lên. Trữ Nhiễm rất muốn nhanh chóng rời đi ôm ấp của hấn, toàn thân lại một chút khí lực cũng dùng không được.

Một ngón tay dần dần biến thành hai ngón ba ngón, cùng với thuốc mỡ chảy ra thành chất lỏng dễ chịu, động tác theo ngón tay phát ra thanh âm làm cho người ta cảm nghĩ. Thiệu Khải Long thực hưởng thụ động tác hiện tại này, hoàn toàn không có ý tứ dừng lại, một chút lại một chút hôn lên khuôn mặt ửng hồng nhỏ nhắn. Không biết đã chạm tới nơi nào, thân thể Trữ Nhiễm kịch liệt run rẩy.

“Ân

~” Thanh âm động tình rên rỉ không áp chế được phát ra. Thiệu Khải Long cười xấu xa, lại hướng về điểm này nhẹ nhàng xoa bóp vài cái, bị kích thích quá độ Trữ Nhiễm ánh mắt hoàn toàn mất đi tiêu cự, chỉ có thể mở ra cái miệng nhỏ nhắn, hô hấp dồn dập. Cảm thấy thời cơ đã tới, Thiệu Khải Long cũng không ngần ngại chính mình, từng chút đi vào. Bên trong phòng ngủ im lặng chỉ còn lại có chút tiếng thở dốc thô trọng.....

Trữ Nhiễm nghe Thiệu Khải Long khuyên bảo, tạm thời buông xuống trả thù đối với Lâm Thắng, thân thể khôi phục hảo, sau Trữ Nhiễm lại thích đi ngoài dạo phố, mà cái đó và ý nghĩa đi dạo phố của Trữ Nhiễm trước kia hoàn toàn bất đồng, hấn luôn đi đến đoạn đường phồn hoa kia, lưu tâm một ít thân ảnh quen thuộc.

Thiệu Khải Long không đến can thiệp quá mức tự do của hấn, phải cho hấn bốn cận vệ, cũng phân phó bọn họ mặc kệ Trữ Nhiễm đi đâu đều phải mỗi khắc không rời bảo hộ. Từ khi lão Lưu chết đi, trên đoạn đường này, đám hài tử biểu diễn xiếc ảo thuật ngày hôm sau cũng toàn bộ tiêu thất. Trữ Nhiễm lưu tâm thật lâu, cũng từng vụng trộm đi đến nhà cửa nơi giam giữ bọn họ, đáng tiếc đã là người không phòng trống.

Lần này Trữ Nhiễm ở trên đường rất nhanh tìm đến một nhóm hài tử ít tuổi còn rất nhỏ, những người này tình trạng cùng với chính mình năm đó đều giống nhau, cả người dơ bẩn không chịu nổi, xanh xao vàng vọt, trên người hoặc nhiều hoặc ít đều mang theo một ít vết thương. Trữ Nhiễm mang theo mấy tên thủ hạ, tránh ở chỗ tối quan sát cả ngày.

“Trữ thiếu gia, người xem những hài tử này làm gì chứ?”

Trữ Nhiễm quay đầu phiêu bảo vệ liếc mắt một cái, nghĩ nghĩ “Người đi giúp ta tìm một chiếc xe buýt, trước khi trời tối nhất định phải đem lại đây.”

“Dạ, ta lập tức đi làm.”

Thời điểm sắc trời bắt đầu tối, bảo vệ đã thuê đến đây một chiếc xe buýt cỡ vừa, Trữ Nhiễm phân phó lái xe đem xe của nhà đưa đến bãi đỗ xe chờ, còn hắn cùng mấy người cận vệ cùng nhau ngồi vào trong xe buýt. Nhìn thấy hai tiểu nam hài thu thập này nọ chuẩn bị rời đi, phân phó bảo vệ lái xe khoảng cách vừa phải tránh bị phát hiện đi theo họ, nửa đường còn không quên nói bảo vệ tháo biển số xe. Vẫn theo tới thôn ngoài thành, đám hài tử này mới vào sân một khu nhà.

“Trữ thiếu gia, hiện tại chúng ta đang làm gì?” Bảo vệ vẫn là không rõ, cho nên không biết Trữ Nhiễm đang có chủ ý gì.

Trữ Nhiễm nhìn chằm chằm tòa nhà kia nửa ngày, phía trước phía sau hài tử đi vào đại khái có sáu bảy người: “A Minh, một hồi người lên đi vào trong nhà xem một chút, bên trong có bao nhiêu người giám sát, có bao nhiêu hài tử.”

A Minh chỉ biết nghe lệnh gật đầu: “Dạ, ta lập tức đi.”

Trữ Nhiễm không thể không cảm thán thủ hạ Thiệu Khải Long đều không phải là người đơn giản, động tác nhảy cao trèo tường kia vừa nhìn thấy liền biết là cao thủ. Chỉ chốc lát a Minh liền nhảy ra ngoài tường, rất nhanh chạy về trong xe.

“Thiếu gia, trong viện đại khái có sáu người, trong phòng còn có bảy tám tiểu nam hài.”

Trữ Nhiễm gãi cằm nghĩ nghĩ, chỉ vào bốn bảo vệ trước mặt: “Vài người các người có thể đối phó sáu người kia không?”

Bọn bảo vệ liếc nhau: “Thiếu gia, đừng nói là bốn đối sáu, cho dù là một đối sáu cũng không thành vấn đề.”

“Vậy được rồi, nhớ rõ, lát vào sân phải thần không biết quỷ không hay, đem những người đó đánh ngất, trăm ngàn lần đừng kinh động ngoại nhân.”

“Dạ.”

Trữ Nhiễm đẩy cửa xe ra, trái phải nhìn nhìn, mang theo bốn bảo vệ vụng trộm tiến vào viện. Mấy người trèo tường đi vào, chợt nghe thấy tiếng một trận đánh chửi, còn có thanh âm một nam hài nhi kêu khóc không ngừng cầu xin tha thứ, Trữ Nhiễm hung hăng cắn chặt răng.

“A Minh, người cùng ta đi vào, ba người các người đi đối phó năm người kia.”

“Dạ.”

Xuyên qua cánh cửa gỗ đang mở một nửa, a Minh thấy một đại hán cao lớn đang tàn nhẫn đánh đá một tiểu hài nhi, cơn tức giận nhất thời bị bộc phát, còn không đợi Trữ Nhiễm phân phó, hắn liền một cước đá văng cửa gỗ, hoàn toàn không phòng bị, đại hán thất kinh lui về phía sau một bước: “Người, các người là người nào?”

“Người tên súc sinh.” A Minh phẫn nộ trừng lớn hai mắt, một cước đạp qua, một cước này sức bật trực tiếp làm cho nam nhân kia ối ra máu, một đám hài tử chung quanh bị dọa nhắm thẳng góc tường trốn vào. Trữ Nhiễm nhanh chân chạy tới đem hài tử té trên mặt đất nâng dậy.

“Tiểu bằng hữu, người không sao chứ?”

Nam hài nhi kia ôm ngực đau, ho khan vài tiếng, lau lau nước mắt mới nhìn rõ người trước mặt, gương mặt hiền lành làm cho nam hài sinh ra cảm giác tin nhiệm: “Ta, ta không sao.”

Hình ảnh này làm cho Trữ Nhiễm cảm giác quen thuộc như thế, bốn phía nhìn nhìn, phía góc tường kia vài cái hài tử, còn có hai người thực quen mặt, khả năng trước kia đã gặp mặt đi. Hài tử nơi này chỉ khoảng bảy tám tuổi, đại hài tử độ tuổi lớn hơn chút khả năng đều bị đối đi rồi. A Minh bên kia quả thực đánh đến ngẹn, người nọ đã sớm ngất đi rồi, hắn lại vẫn là không chịu dừng tay.

“A Minh, đừng đánh nữa, trước đưa mấy hài tử này ra ngoài.”

A Minh làm bảo vệ lâu như vậy chưa bao giờ tức giận như thế, phần nộ trừng mắt thân thể dưới chân, lại hướng hấn đá thêm một cước mới dừng tay, quay người lại thấy đám hài tử kia đều đang dùng biểu tình hoảng sợ nhìn hấn, a Minh lập tức thay đổi một bộ khuôn mặt tươi cười: “Đừng sợ, đừng sợ, thúc thúc chỉ đánh người xấu.”

Trữ Nhiễm ngồi xuống, thanh âm chậm rãi hỏi: “Các người tất cả đều là bị bắt cóc đến sao?”

Đám kia hài tử nhìn nhìn nhau, có một hài tử gan lớn hơn gật gật đầu “Dạ.”

“Kia, ca ca đưa các người về nhà được không?”

Có lẽ những hài tử này cùng Lăng Nhiễm trước kia đều ôm cùng loại tâm lý, chỉ cần có cơ hội đều tình nguyện mạo hiểm thử một chút, đồng loạt gật gật đầu. Các bảo vệ theo sau vào, nhận phân phó của y rất nhanh đem hài tử mang về trong xe. Trữ Nhiễm thời điểm trước khi ra cửa nhìn người trên đất, hận ý nồng đậm làm cho hấn mạnh mẽ rút ra đoản đao trên lưng.....

“Lái đi.” Hồi lâu sau Trữ Nhiễm mới trở lại trong xe, phân phó bảo vệ rất nhanh lái xe rời đi. Trên đường Trữ Nhiễm bình tĩnh nở nụ cười hỏi các hài tử này: “Các người còn nhớ rõ nhà mình ở đâu không?”

Đại bộ phận các hài tử đều lập tức gật gật đầu, lại có một hài tử thương tâm cúi đầu không nói lời nào.

“A Thương, người đem địa chỉ nhà các hài tử này đều nhớ kỹ.”

“Dạ, thiếu gia.” Loại hành hiệp trượng nghĩa này làm cho các bảo vệ đều có một loại cảm giác thành tựu, mặc kệ nói như thế nào, làm việc tốt sẽ luôn làm người cảm thấy vui vẻ. Bảo vệ xuất ra giấy bút, cẩn thận hỏi từng hài tử tên họ cùng tuổi tác, có hài tử chỉ nhớ rõ tên họ cha mẹ, có người nhớ rõ địa chỉ nhà, có người chỉ nhớ mang máng chung quanh nhà mình đại khái có nhiều bức tượng làm cảnh trên đường.

“Thiếu gia, hài tử này dường như lúc còn rất nhỏ đã bị người bắt cóc, cái gì cũng không nhớ rõ.”

Trữ Nhiễm thở dài: “Lát nữa hãy nói đi, các người đều ăn cơm chưa?”

Vừa nói đến cơm, các hài tử này đều đồng loạt nuốt nuốt nước miếng, lắc đầu. Trữ Nhiễm hướng ra phía ngoài nhìn thoáng qua, phía trước mấy chục thước đang có một nhà hàng KFC, Trữ Nhiễm phân phó bảo vệ dừng xe đi mua một đồng lớn hamburger cùng coca. Khi bảo vệ cầm thức ăn trở lại, thời điểm phát đến tay các hài tử, vài bảo vệ không bao giờ rơi lệ thoáng chốc hốc mắt đều đã ướt ướt. Một đám hài tử này tựa như ba ngày chưa ăn cơm, một bên khóc một bên như lang thôn hổ yết vội vàng ăn, còn không quên nói vài tiếng cảm ơn.

“Thiếu gia, chúng ta muốn đi đâu?”

Trữ Nhiễm gõ gõ cái trán suy nghĩ thật lâu, cũng không nghĩ tới địa phương thích hợp: “Thiếu tiên sinh ở nơi khác còn có phòng ở không?”

“Ngoài thành có một khu nhà ở, dùng cho những dịp nghỉ phép, bên trong chỉ có một Đường lão bá trông coi.”

“Đi đến đó đi.”

“Dạ.”

Đường lão bá là người thiện lương, biết được những hài tử này đều là bị lừa bán đi rất là đau lòng, vuốt nước mắt đi chuẩn bị mấy thùng nước tắm rửa, mang theo bọn họ một đám đi tắm, thay quần áo. Một đêm này tất cả mọi người đều ngủ rất tốt.

Gần đây Thiệu Khải Long đi nước ngoài bàn việc làm ăn, cho nên Trữ Nhiễm có rất nhiều thời gian xử lý vấn đề những hài tử, ngày vừa đến sáng sớm, Trữ Nhiễm liền đem vài bảo vệ gọi đến trước mặt, cẩn thận bàn tính một chút như thế nào đem các hài tử này đưa trở về. Bốn đại hán lập tức biến thành bảo mẫu, chia nhau các hài tử tự lái xe rời đi. May mắn là các hài tử này phần lớn đều bị bắt cóc hai ba năm, muốn tìm cha mẹ bọn họ hấn là không khó khăn lắm.

Trữ Nhiễm nhìn xem một hài tử còn lại, khó xử hỏi: “Tiểu bằng hữu, người bao nhiêu tuổi?”

Hài tử kia ngồi lại ở trên sô pha nhún bả vai: “Ta, ta cũng không biết, có thể là bảy tuổi đi.”

“Vậy người tên gọi là gì?”

“Bọn họ đều gọi ta là tiểu Hổ.” Đằng sau tai của tiểu Hổ có một nốt ruồi đen nhỏ, trừ cái đó ra không có đặc điểm nhận dạng nào khác, Trữ Nhiễm xem xét lại, cảm thấy việc này vẫn là giao cho thám tử đi thăm dò đi, bất quá hiện tại làm sao bây giờ?

Đường lão bá bưng hai chén nước trà đưa lại đây: “Trữ thiếu gia, nếu người tin tưởng ta, tạm thời đem hài tử này giao cho ta đi.”

“Lão bá điều này sao dám làm phiền người?”

“Không quan hệ, dù sao ta chính mình ở trong này cũng buồn chán, xem như cho ta một người bạn nhỏ đi.”

Trữ Nhiễm nhẹ nhàng thở ra: “Kia phiền toái người lão bá, ta sẽ nhanh chóng tìm được cha mẹ hần.”

Tiểu Hổ thấy Trữ Nhiễm phải đi, nhảy đến nhanh chóng đuổi theo Trữ Nhiễm, vươn tay nhỏ bé lôi kéo góc áo hần.

“Làm sao vậy tiểu Hổ?”

Tiểu Hổ hai mắt đầm lệ mông lung nhìn hần, thanh âm non nớt run run nói: “Đại ca ca, cảm ơn người đã cứu ta.”

Trữ Nhiễm tặng hần một cái tươi cười nhẹ nhàng khoan khoái, vỗ vỗ đầu hần: “Không cần cảm tạ, người ngoan ngoãn cùng lão bá ở lại nơi này, ta đi giúp người tìm cha mẹ.” Tiểu Hổ thật mạnh gật gật đầu, nhìn theo đại ca ca xinh đẹp lên xe rời đi.

Đường lão bá nhìn bóng dáng đi xa lộ ra một tươi cười vui mừng, trước kia hần chỉ biết nam hài này là tình nhân của chủ nhân, lão quần gia bên kia cùng hần tán gẫu có nói qua, bất quá khi đó người Thiệu gia đối với Trữ Nhiễm ấn tượng cũng rất không tốt. Nam hài này rất tùy hứng lại rất bá đạo, trừ bỏ Thiệu Khải Long, bên ngoài hần đối với bất luận kẻ nào đều thực hà khắc. Lúc này ấn tượng với hần đã muốn hoàn toàn cải biến, không nghĩ tới Trữ thiếu gia này dĩ nhiên là người thiện lương như thế.

“Tiểu Hổ, người thích ăn cái gì, bá bá làm cho người.”.....

Một đoạn thời gian rất lâu sau đó, tiểu Hổ đều cùng Đường lão bá ở cùng một chỗ, đáng tiếc là, hội thám tử kia thủy chung cũng không tra ra được cha mẹ tiểu Hổ.

31. Chương 31

Đi công tác ở nước ngoài, Thiệu Khải Long mỗi ngày đều đúng giờ gọi điện thoại cho quần gia hoặc bảo vệ, hỏi Trữ Nhiễm đã làm gì. Bất quá cái này hoàn toàn là xuất phát từ quan tâm. Buổi tối ngày đó những chuyện Trữ Nhiễm đã làm, Thiệu Khải Long cũng rất nhanh đều đã biết, đối với việc này trừ bỏ lo lắng còn có một loại tâm động khó hiểu.

Người thiện lương luôn dễ dàng chiếm được hảo cảm người khác, Trữ Nhiễm ở trong lòng Thiệu Khải Long địa vị càng ngày càng cao, nơi này không riêng gì cảm giác, càng có chứa một loại khâm phục, tuy rằng hần giết rất nhiều người, tuy rằng hai tay của hần dính đầy máu tươi, nhưng là Thiệu Khải Long biết nam hài này không giết người vô tội lung tung, người hần giết đều là những kẻ nên giết.

Thiệu Khải Long từng khuyên qua Trữ Nhiễm buông tha cho hành vi trả thù này, nhưng khi đó Trữ Nhiễm thực kiên định nói cho hần, không giết những người đó hần chết không nhắm mắt. Nam hài này nếu quật cường như thế, ai cũng không thể thay đổi tâm ý của hần, đối mặt một Trữ Nhiễm như vậy, Thiệu Khải Long đành phải yên lặng ở phía sau trợ giúp hần, thỏa mãn tâm nguyện hần, cũng vì hần xử lý những việc phía sau.

Về nhà Trữ Nhiễm mở TV lên, chỉ chốc lát tin tức liền thông báo một đại án [thảm án diệt môn ở ngoại ô, sáu người bị giết..... Trước mắt này án đang tiến hành từng bước điều tra hung thủ] Trữ Nhiễm gõ gõ cái trán, thật mạnh thở dài một hơi. chính mình đã là nợ máu khắp nơi, sớm muộn gì cũng có một ngày bị pháp luật chế tài. Hy vọng có thể chậm một chút, ít nhất, ít nhất cũng phải để cho hắn làm xong việc nên làm.

Tiếng chuông di động kéo tâm thần Trữ Nhiễm trở về, điện thoại hiện cái tên Thiệu Khải Long: “Thiệu tiên sinh?”

“Tiểu Nhiễm, còn không có nghỉ ngơi sao?”

“Nga, ta lập tức đi ngủ, còn người, sinh ý đàm tốt lắm sao?”

“Ân, đàm tốt lắm, ngày mai sẽ trở về.”

“Vậy là tốt rồi.”

“Tiểu Nhiễm?”

“Ân? Làm sao vậy?”

Thiệu Khải Long do dự một chút, ôn nhu nói: “Người nhất định mệt chết đi, sớm nghỉ ngơi một chút, hảo hảo ngủ một giấc.”

Trữ Nhiễm gọi lên khoe miệng lộ ra một cái tươi cười: “Ân, ta đi ngủ trước đây.”

“Ngoan, hết bận rộn ta trở về bồi người.”

“Ân, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Buông điện thoại hai người đều nhìn chằm chằm màn hình di động một lúc lâu.

Thời gian ở trong yêu thương của Thiệu Khải Long lặng yên trôi qua, hắn dùng ôn nhu của chính mình từng chút hòa tan tâm linh đóng băng của Trữ Nhiễm, đảo mắt đã qua mấy tháng. Tính xuống dưới, Trữ Nhiễm trọng sinh đã gần đầy một năm. Chạng vạng hôm nay, Thiệu Khải Long đem Trữ Nhiễm đến salon làm tóc.

“Tiểu Nhiễm, người làm xong tóc tự mình về nhà được không, công ty bên kia có chút việc ta còn phải đi xử lý một chút.”

“Ân, đã biết, vậy người trên đường cẩn thận.”

Thiệu Khải Long vỗ vỗ đầu của hắn: “Ngoan, buổi tối ta trở về sớm một chút cùng người.”

Trữ Nhiễm mặt đỏ lên nhẹ nhàng gật gật đầu: “Tạm biệt!”

Trữ Nhiễm ước chừng ở trong cửa hàng làm khoảng hai giờ, rõ ràng chỉ là cắt tóc, như thế nào hội phiên toái như vậy, thợ cắt tóc này thật sự rất có kiên nhẫn.

“Đã xong chưa? Cắt đại khái một chút là được.”

“Tiên sinh đừng có gấp, lập tức sẽ xong.”

Trữ Nhiễm đánh ngáp một cái, bắt đầu dĩ dụi nhẹ mắt, mãi cho đến khi hắn sắp ngủ thợ cắt tóc mới xong công việc: “Đã xong, tiên sinh nhìn xem có vừa lòng hay không?”

Trữ Nhiễm đứng lên vội vàng nhìn lướt qua: “Ân, cảm ơn.” Lấy túi tiền ra trả.

“Thiệu tiên sinh đã trả tiền trước rồi.”

“Nga.” Trữ Nhiễm gọi một chiếc xe taxi trở về nhà. làm cho hắn ngoài ý muốn chính là toàn bộ biệt thự Thiệu gia thế nhưng toàn bộ tối đen, hơn nữa im ắng một người cũng không có. Im lặng thật sự là có chút dọa người. Trữ Nhiễm nghi hoặc đi vào sân, bước qua cửa đại khái có hơn mười thước, trên mặt đất bắt đầu xuất hiện một chuỗi dấu chân dạ quang. Trữ Nhiễm đi theo dấu chân từng bước một lên lầu ba, dấu chân kia dừng ở trên ban công phòng ngủ.

Vì không rõ cho nên Trữ Nhiễm đứng ở bên cửa sổ nhìn thoáng qua xuống phía dưới, một mảnh tối đen cái gì cũng không có, hai giây sau trên cổ hậu viện đột nhiên sáng lên một chuỗi ngọn đèn. Trữ Nhiễm kinh ngạc trừng lớn hai mắt, trong hai tròng mắt đen bóng chiếu rọi một chuỗi ký tự màu đỏ.

Một đôi cánh tay hữu lực nhẹ nhàng đem Trữ Nhiễm ôm vào trong lòng: “Tiểu Nhiễm, sinh nhật vui vẻ!”

Trữ Nhiễm cái mũi cay cay, hốc mắt dần dần ươn ướt, Thiệu Khải Long cúi đầu hôn một chút trên mặt hắn, tay hướng bầu trời đêm chỉ lên: “Tiểu Nhiễm, người xem.”

Bộp bộp vài tiếng, bầu trời đêm tối đen nhất thời bị ánh lửa chói mắt chiếu sáng lên, pháo hoa đầy màu sắc tựa như một đóa hoa nở rộ, diễm lệ mà chói mắt. Trữ Nhiễm nhìn bầu trời đầy ánh sáng ngọc, chậm rãi chảy ra nước mắt, giờ khắc này cảm giác chỉ có thể dùng hai chữ hạnh phúc để hình dung.

Pháo hoa đủ mọi màu sắc giăng co thật lâu, trên khuôn mặt tuần mỹ nhỏ nhắn một lần lại một lần lộ ra kinh hỉ, trong ánh mắt phản xạ ba luồng sáng rực rỡ đầy trời, thoát nhìn động lòng người như vậy. Thiệu Khải Long gắt gao nhìn chăm chăm Trữ Nhiễm, bị vẻ mặt của hắn mê hoặc thật sâu.

Từng đợt gió đêm mang theo hương hoa thoảng qua, Trữ Nhiễm kinh ngạc nhìn đến toàn bộ hậu viện thế nhưng nơi nơi đều trải đầy cánh hoa hồng, cùng với những luồng gió mát khắp nơi thổi đến, giống như đem người ta đặt vào trong một biển hoa.

Tình ý nồng đậm bốn phía vây quanh, Thiệu Khải Long nhìn Trữ Nhiễm, hai mắt thâm tình nói: “Tiểu Nhiễm, ta yêu người!”

Thanh âm pháo hoa dần dần im lặng xuống, bốn phía khôi phục lại một mảnh yên tĩnh, vài chữ kia vô cùng rõ ràng tiến vào trong tai Trữ Nhiễm, giống như theo máu chảy xuôi đến tận đáy lòng, kéo theo tim đập càng lúc càng nhanh. Trữ Nhiễm cắn cắn môi một câu cũng nói không nên lời, chỉ có thể rưng rưng nhìn gương mặt anh tuần kia.

Thiệu Khải Long khẩn trương nhìn hai tròng mắt hắn, sau một lúc lâu lại như trước vẫn không nghe được âm thanh nào: “Tiểu Nhiễm”

Thanh âm mang chút khẩn cầu làm cho người ta tâm động, Trữ Nhiễm xấu hổ cúi đầu: “Người có biết, ta ... ta đã giết rất nhiều người.”

“Ta không quan tâm.”

“Tay của ta, rất dơ bẩn.”

“Nhưng là tâm của người rất sạch.”

“Ta không đáng cho người yêu.”

Thiệu Khải Long mỉm cười hôn một chút lên đôi môi làm cho người ta động tâm: “Ta cho rằng, đáng giá!”

Trữ Nhiễm cắn cắn miệng của mình, tâm có một chút co rút đau đớn không ngừng.

“Tiểu Nhiễm, người yêu ta sao?”

“Thực xin lỗi, ta ... ta không biết.”

Thiệu Khải Long thở dài một hơi, đem thân hình nho nhỏ gắt gao ôm vào trong ngực, ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng nói: “Không quan hệ, ta có thể chờ.”

Hai tay nhỏ bé ở sau người hắn bắt lấy một chút quần áo, vòng tay siết chặt, Trữ Nhiễm đem toàn bộ thân thể cùng linh hồn chính mình đều giao cho Thiệu Khải Long, ở trong lòng hắn là an tâm như thế, thiết thực như thế, nếu có thể thật sự muốn cứ như vậy ôm cả đời.

Từ sau khi bị bắt cóc, Trữ Nhiễm đến giờ cũng không trải qua sinh nhật nào, chính mình rốt cuộc là sinh vào ngày nào tháng nào, hắn cũng không nhớ rõ. Bất quá hôm nay một cái sinh nhật này bù đắp tất cả, Trữ Nhiễm cảm thấy thực đủ, thực sự đã đủ.

Hai người ngồi ở trên ghế ban công, cùng nhìn tinh tú trên bầu trời đêm, Thiệu Khải Long thế nhưng lại chưa bao giờ cảm thấy vui vẻ như thế, quá hạnh phúc như thế, sự nghiệp phát triển không ngừng, gia tài bạc triệu tràn đầy, máu chốt là có người mình yêu bồi tại bên người, cả người sinh ra khoái ý, như cá gặp nước, sinh hoạt như vậy cũng thật thập toàn thập mỹ.

“Thiệu tiên sinh, trước kia người vì cái gì không, không thương ta?” Hôm nay sinh nhật kỳ thật hẳn là thuộc về Trữ Nhiễm chân chính, nam hài kia hẳn là cũng nên cùng ta chia sẻ. Hắn, nhất định rất muốn biết đáp án này, nếu đã chiếm thân xác hắn, cũng nên giúp hắn hỏi một chút.

Thiệu Khải Long thản nhiên nở một chút nụ cười, vấn đề này cũng thực khó giải thích, đồng dạng thân thể, đồng dạng người, vì sao hiện tại yêu, trước kia lại không yêu?

“Ta thích tính cách hiện tại của người.”

“Ta cùng trước kia khác biệt rất lớn sao?”

Thiệu Khải Long sờ cằm nhìn người đối diện: “Àn, khác biệt thật sự rất lớn, trước kia ta chỉ mê bề ngoài của người, hiện tại ta yêu tâm của người.” Lời này làm cho Trữ Nhiễm cảm thấy có chút vui vẻ, từ từ gọi lên khóe miệng cười trộm một chút.

“Tiểu Nhiễm, đối với thay đổi của người, có thể nói cho ta biết nguyên nhân không?”

Trữ Nhiễm cúi đầu cắn cắn môi, sau một lúc lâu khe khẽ thở dài: “Cho ta chút thời gian, được không?”

“..... Hảo, ta chờ người.”

Lão quản gia đem lại đây một cái bánh kem cắm mười bảy ngọn nến đặt ở trước mặt hai người. kia trên bánh kem viết vài chữ [chúc tiểu Nhiễm của ta, sinh nhật vui vẻ!]

“Tiểu Nhiễm, người cầu nguyện đi?”

Bánh kem tinh tế đẹp mắt, lại một lần làm cho người ta ước ướn hóc mắt, Trữ Nhiễm sờ sờ nước mắt ở khóe mắt, hai tay tạo thành hình chữ thập đặt ở trước ngực, nhắm mắt lại: ta, hy vọng.....

Thiệu Khải Long rất muốn biết Trữ Nhiễm rốt cuộc đã cầu nguyện cái gì, nhưng là há mồm ra tuy nhiên vẫn là không có hỏi, nghe nói cầu nguyện nếu nói ra sẽ không linh.

Tác giả có lời muốn nói: chương sau: phụ tử gặp lại!!!

32. Chương 32

Thiệu Khải Long chưa bao giờ quên hứa hẹn đối với Trữ Nhiễm, trong khoảng thời gian này, đem toàn bộ tâm tư dùng ở việc đối phó tập đoàn Lâm thị, lần trước bị Thiệu Khải Long lấy đi khối đất Đông Lâm kia, đã làm cho Lâm Thắng tổn thất nghiêm trọng, hơn nữa còn luân phiên buôn bán đã kích làm cho hắn càng trở tay không kịp, bất quá đối phó với đối thủ thực lực tương đương cũng không phải việc dễ dàng như vậy, vì thế Thiệu Khải Long cũng phải trả giá không nhỏ. Ngồi trong văn phòng, Thiệu Khải Long mang theo tiểu ý lạnh lùng, nhìn báo cáo trong tay, cuối cùng vừa lòng gật gật đầu.

Thiệu Khải Long thật sự cũng rất chán ghét cách làm người của Lâm Thắng, rõ ràng là vì tiền hại người, lại cố tình cấp cho chính mình một đồng danh hiệu từ thiện gia, cho nên trước nay Thiệu Khải Long vẫn không muốn cùng Lâm Thắng giao tiếp, hiện tại phát sinh thêm chuyện Trữ Nhiễm, Thiệu Khải Long đã từ chán ghét biến thành căm phẫn, nhất định phải làm cho Lâm Thắng chết không có chỗ chôn mới cam tâm.

“Chuyện gì cười vui vẻ như vậy?” Trữ Nhiễm bưng một ly cà phê đưa đến trong tay Thiệu Khải Long.

“Tự nhiên là chuyện tốt, qua một thời gian nữa sẽ nói cho người.”

Trữ Nhiễm thản nhiên cười nói: “Hảo, vậy người tiếp tục làm việc đi, ta không quấy rầy người.”

Thiệu Khải Long giữ chặt bàn tay nhỏ bé của hân: “Đừng đi, ở trong này theo giúp ta được không?”

“Ta còn muốn đi xem tiểu Hải thế nào.”

Thiệu Khải Long khóe mắt co rúm lại, tuy rằng biết bọn họ chỉ là bằng hữu, bất quá chính mình vẫn là cảm thấy không thoải mái: “Ngày sau rồi đi, hôm nay vẫn là theo giúp ta được không.”

Trữ Nhiễm bất đắc dĩ nở một chút nụ cười: “Được rồi, vậy ngươi làm việc, ta đi nhìn xem báo chí.”

“Hảo.”

Thiệu Khải Long nhìn chằm chằm Trữ Nhiễm trên sô pha một hồi, mới cúi đầu xử lý văn kiện, bí thư gõ cửa đi đến: “Chủ tịch.”

“Chuyện gì?”

“Nhà xưởng Thiên Cổ bên kia đưa tới một đám thiết bị, Vương tổng điện thoại đến đây, hy vọng ngài có thể tự mình đi nhìn xem.” Thiên cổ? Trữ Nhiễm tâm lý khẽ động, là thành phố nơi mình sinh ra?

“Loại sự tình này bảo hân tự đi xử lý là được rồi.”

“Tiên sinh, là Thiên Cổ thị sao?”

Thiệu Khải Long gật gật đầu: “Làm sao vậy, tiểu Nhiễm?”

“Ta, ta muốn đi.”

Thiệu Khải Long nhẹ nhàng cười cười: “Nếu ngươi đã muốn vậy, ta đây cũng thực nguyện ý đi một chuyến.... Nói cho Vương tổng một tiếng, ngày mai ta sẽ qua đó.”

“Dạ, chủ tịch, ta lập tức đi an bài.”

Thiệu Khải Long âm thầm nghĩ nghĩ, đại khái có chút hiểu được ý đồ của Trữ Nhiễm, Mục Thiên Hào ở ngay tại Thiên Cổ thị. Mà mục đích việc này của Trữ Nhiễm cũng không chỉ là vì Mục Thiên Hào.

Trời xanh thăm thẳm trên cao trong vắt, một đám mây cũng không có, ngồi trên phi cơ đang từ từ bay lên, Trữ Nhiễm xuyên qua cửa sổ nhìn xuống phía dưới, càng tiếp cận thành phố kia khiến Trữ Nhiễm càng cảm thấy không thoải mái. Mỗi người thời điểm về nhà đều có một loại cảm giác vội vàng mà lại hưng phấn trong lòng, nhưng Trữ Nhiễm lại hoàn toàn không có cảm giác, từ biệt gia hương hơn mười năm càng làm cho hân cảm thấy áp lực.

Thời điểm máy bay đáp xuống, xe Vương tổng đã chờ sẵn, hàn huyền vài câu, sau ba người cùng nhau ngồi xe rời đi. Ngoài cửa sổ, cảnh sắc lần lượt vụt qua, tuy rằng đã qua nhiều năm, nhưng kiến trúc vẫn là có rất nhiều bóng dáng quen thuộc, có một số nơi thậm chí từng lưu lại những hồi ức tốt đẹp trong quá khứ. Dọc theo đường đi, Trữ Nhiễm một mực yên lặng không nói, Thiệu Khải Long xem ra tâm tình của hân thật không tốt.

Mấy ngày kế tiếp, Trữ Nhiễm đều im lặng bồi ở bên người Thiệu Khải Long, cùng hân thị sát nhà xưởng, cùng hân họp, thẳng đến ngày thứ ba công việc xong xuôi mới tính đến chuyện riêng của mình.

“Tiểu Nhiễm, kế tiếp ngươi muốn đi đâu, ta đi cùng ngươi.”

Trữ Nhiễm ngồi ở bên giường cúi đầu trầm mặc sau một lúc lâu, mấy ngày nay hân suy nghĩ rất nhiều, không biết có nên hay không trở về nhìn xem. Thiệu Khải Long ngồi ở bên cạnh đưa hân ôm vào trong lòng: “Tiểu Nhiễm, ngươi rốt cuộc làm sao vậy?”

“Không có gì, xem như, chúng ta vẫn là trở về đi.” Cái kia, cái gọi là nhà xem hay không xem lại có cái gì khác biệt sao? Nơi đó căn bản không còn thuộc về ta, từ sau khi sáu tuổi rời khỏi, nơi đó đã không còn thuộc về mình.

Thiệu Khải Long thở dài ở trên trán hân hôn một chút: “Ngươi yên tâm, Mục Thiên Hào ta sẽ giúp ngươi thu thập.”

Trữ Nhiễm cuối cùng buông tha cho ý tưởng về nhà, ngày hôm sau buổi sáng hai người còn chưa rời khách sạn Thiệu Khải Long liền nhận được điện thoại của Vương tổng, sau khi buông điện thoại Thiệu Khải Long thật có lỗi nói: “Tiểu Nhiễm, thực xin lỗi hôm nay không thể trở về.”

“Có phải hay không có việc làm ăn cần bàn? Không quan hệ, người đi lo công việc đi.”

“Người cùng đi theo giúp ta đi, chỉ là một cái hội nghị đầu tư mà thôi, rất nhanh có thể chấm dứt.”

Trữ Nhiễm nghĩ nghĩ vẫn là gật gật đầu: “Được rồi, ta cùng người đi.”

Đối với Trữ Nhiễm mà nói chỉ là bỏ chút thời gian đi một lần hội nghị, không nghĩ tới thế nhưng để cho hắn thấy người tuyệt không muốn nhìn thấy. Có lẽ hết thấy đều là ý trời đã định, nhất định muốn cho ân oán của hai người trong lúc đó phải có cái chấm dứt.

Ngồi ở một không gian rộng mở trong phòng hội nghị, Trữ Nhiễm nhàm chán nhìn ngoài cửa sổ, đại biểu công ty đối phương được bí thư dẫn dắt đi vào phòng họp. Thiệu Khải Long lễ phép đứng dậy, cùng ba vị đại biểu kia theo thứ tự nắm tay.

“Vị này là quản lý tài vụ tập đoàn Đế Khải, Lăng Phong Hải tiên sinh.” Trữ Nhiễm nháy mắt liền ngừng đầu, ánh mắt không thể tin dừng ở trên người họ, đầu óc đã muốn hoàn toàn đình chỉ. Sau khi mọi người ngồi xuống, Thiệu Khải Long nghi hoặc nhìn bên người Trữ Nhiễm, ánh mắt kia thế nhưng nửa ngày cũng không động đậy, biểu tình trên mặt muốn bao nhiêu phức tạp liền có bấy nhiêu phức tạp.

Rắc một tiếng, Trữ Nhiễm nháy mắt bẻ gãy cây bút trong tay lấy lại tinh thần, Thiệu Khải Long cả kinh, vội vàng kéo tay hắn mở ra, thấy không có bị thương mới an tâm, theo tầm mắt Trữ Nhiễm nhìn lại, chính là dừng ở trên người nam sĩ kê Lăng Phong Hải kia. Thiệu Khải Long thầm nghĩ một lát, trong đầu lập tức hiện lên một người tên là Phong Hải. Chẳng lẽ....

“Tiểu Nhiễm, người làm sao vậy?”

Trữ Nhiễm sắc mặt âm trầm, gục đầu xuống: “Ta không sao.” Thiệu Khải Long ngón tay sờ sờ mu bàn tay Trữ Nhiễm trấn an. Phía đối diện, Lăng Phong Hải đã sớm bị ánh mắt oán hận của nam hài này nhìn chằm chằm khiến cả người không được tự nhiên. Thiệu Khải Long tuyên bố hội nghị bắt đầu, tiếp nhận hạng mục dự án đầu tư từ trong tay mấy người kia. Hắn vốn là đối với cái đầu tư này không có gì hứng thú, bất quá biểu hiện của Trữ Nhiễm lại làm cho hắn thay đổi ước nguyện ban đầu.

Hội nghị tiến hành thực thuận lợi rồi kết thúc, Trữ Nhiễm một mực yên lặng, cúi đầu một câu cũng chưa nói, bởi vì tâm tình thủy chung không thể bình tĩnh trở lại, thẳng đến thời điểm hội nghị suốt hai canh giờ chấm dứt, Trữ Nhiễm mới chậm rãi ngừng đầu, thần sắc phức tạp nhìn phụ thân kiếp trước. Tượng mạo hắn vẫn là cùng với thời điểm nhìn thấy lần đó giống nhau, không có gì thay đổi, gần bốn mươi tuổi, người vẫn như trước anh tuấn bất phàm, năm tháng tựa hồ cũng không lưu lại dấu vết gì ở trên mặt hắn.

Người như thế nào có thể sống tự tại như vậy, suốt chín năm ta đem toàn bộ hy vọng của mình đều ký thác trên người của người, nhưng đến cuối cùng cũng là chính người tự tay hủy hoại mọi hy vọng của ta. Trữ Nhiễm không biết đó là cái tâm trạng gì, là hận hay là oán. Tâm lý giống như bị tảng đá lớn đè nặng, phi thường khó chịu, phi thường không thoải mái.

Trữ Nhiễm đánh giá y ước chừng có một hồi lâu, thần sắc quái dị làm cho Lăng Phong Hải rất nghi hoặc. Thẳng đến sau khi hội nghị chấm dứt, Trữ Nhiễm mới mở miệng nói một câu, khiến mọi người phải dừng cước bộ.

“Lăng tiên sinh, chúng ta có phải hay không đã gặp qua ở đâu?”

Lăng Phong Hải lần đầu tiên chậm rãi quan sát nam hài này, suy nghĩ lại vẫn là không nghĩ ra từng gặp mặt ở địa phương nào: “Đường như là chưa thấy qua đi?”

“Nga? Phải không?..... Nếu vậy hôm nay chúng ta cùng nhận thức, ta gọi là Trữ Nhiễm.” Trữ Nhiễm đi đến bên người Lăng Phong Hải, mang theo tươi cười quái dị, chủ động cùng hắn bắt tay.

Thiệu Khải Long vẫn quan sát thần sắc Trữ Nhiễm, gương mặt tươi cười nhưng bên dưới lại cất giấu một cỗ hận ý, loại cảm giác này cùng với lúc Trữ Nhiễm gặp cừu nhân của hắn hoàn toàn bất đồng. Rất là khó

hiếu làm cho người ta hoang mang, mặc kệ này trong đó có ẩn tình gì, Thiệu Khải Long đều quyết định thành toàn cho Trữ Nhiễm, giúp cho hắn không phải băn khoăn bất cứ chuyện gì, đi theo bên cạnh mình.

Thiệu Khải Long vỗ vỗ bả vai Trữ Nhiễm, hướng những người đó giới thiệu: “Trữ Nhiễm là phó tổng công ty ta, về sau hạng mục này do hắn phụ trách.”

Vừa nghe lời này, hai người còn lại liền dùng vẻ mặt tươi cười cùng Trữ Nhiễm bắt tay, phó tổng tuổi trẻ như vậy vẫn là lần đầu tiên thấy, vừa rồi ngồi ở bên cạnh một câu cũng chưa nói, còn tưởng là bí thư của Thiệu Khải Long.

Đợi sau khi mọi người rời đi, Trữ Nhiễm hoàn toàn bình tĩnh trở lại, áy náy nói: “Thực xin lỗi.”

“Tiểu Nhiễm, mặc kệ người làm cái gì, ta đều giúp người.”

Trữ Nhiễm tiến đến ôm lấy lưng áo hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn gất gao dán tại bờ ngực rắn chắc: “Cám ơn, cám ơn người!”

Nhẹ nhàng hôn lên trên mái tóc đen bóng, Thiệu Khải Long gất gao ôm hắn: “Không cần cảm tạ.”

Hành trình này bởi vì việc chạm mặt ngoài ý muốn mà toàn bộ thay đổi, Thiệu Khải Long tuy rằng không biết người kêu Lăng Phong Hải rốt cuộc cùng Trữ Nhiễm có cái gì ân oán, cũng không biết Phong Hải này có phải cùng với hai chữ Phong Hải mà hắn vô tình gọi là ba ba trước kia giống nhau hay không, rất nhiều nghi hoặc, rất nhiều ẩn tình, Thiệu Khải Long quyết định muốn tìm tòi đến cùng. Tựa như xâm nhập vào trong một trò chơi mê cung, rất thú vị, không phải sao?

Thiệu Khải Long ở khách sạn đặt một gian phòng dài hạn, cũng phái người đưa tới quần áo Trữ Nhiễm, sau khi đem toàn bộ an bài thỏa đáng, Thiệu Khải Long mới đặt vé máy bay trở về:

“Tiểu Nhiễm, ta trước hết về công ty an bài một chút, dài nhất là một tuần, ta lập tức sẽ quay lại cùng người, được không?”

Trữ Nhiễm cắn cắn miệng mình, tựa hồ có chút lo lắng: “Tiên sinh, ta sẽ không bàn việc làm ăn, vạn nhất xảy ra sai lầm gì?”

Thiệu Khải Long vỗ vỗ đầu của hắn: “Người cái gì cũng không cần làm, nếu gặp phải vấn đề gọi điện thoại cho ta là tốt rồi.”

“Thực xin lỗi, ta có phải hay không rất tùy hứng?”

“Tiểu Nhiễm, muốn làm cái gì thì liền lớn mật đi làm, chỉ cần người cao hứng là tốt rồi, những chuyện khác đã có ta.” Trữ Nhiễm xoay người vùng vằng sờ sờ khóe mắt.

Thiệu Khải Long từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy hắn, hướng vào lỗ tai nhỏ kia áy náy nói: “Tiểu Nhiễm, ta muốn người.”

Khuôn mặt tuấn tú nhỏ nhắn lập tức đỏ bừng, Trữ Nhiễm ngậm miệng một câu cũng chưa nói. Thiệu Khải Long cười xấu xa một tiếng, một tay kéo Trữ Nhiễm từ chỗ đang ngồi ôm thẳng đến bên giường: “Ta coi như người đồng ý.”

33. Chương 33

Trữ Nhiễm thích dùng phương thức của chính mình để giải quyết ân oán, cái này cũng là từ bản tính quật cường của hắn, rất nhiều lần Thiệu Khải Long muốn thay hắn tìm một sát thủ đi trả thù xong việc, nhưng là Trữ Nhiễm không đồng ý, hắn càng thích bản thân tự tay đi giải quyết. Thiệu Khải Long đi rồi, Trữ Nhiễm tạm thời tiếp quản chi nhánh của tập đoàn Thiên Long ở Thiên Cổ thị, bất quá Thiệu Khải Long đã vì hắn mà an bài sẵn mọi thứ, hắn không cần làm một chuyện gì.

Hôm nay, đại biểu tập đoàn Đế Khải tiến đến đưa dự án.

“Trữ phó tổng.”

“Chuyện gì?” Ở văn phòng Trữ Nhiệm tiếp điện thoại thư kí.

“Đại biểu Đế khảo cầu kiến.”

“Đại biểu kia tên gọi là gì?”

“Trương Quốc Đống.”

Trữ Nhiệm không chút suy nghĩ trực tiếp ném ra hai chữ: “Không gặp.”

“Ngạch, dạ.”

Cứ như thế lặp lại, đại biểu Đế khảo trước sau đã đến đây bốn người, Trữ Nhiệm vẫn như trước không có tiếp kiến. Thẳng đến ngày thứ sáu, bí thư thông báo đại biểu đến là Lăng Phong Hải, Trữ Nhiệm mới đáp ứng gặp một chút. Thời điểm Lăng Phong Hải vào cửa. Trữ Nhiệm ngồi ở ghế giám đốc đang đưa lưng về phía cửa.

“Trữ phó tổng, ngài hảo.”

Nghe thấy thanh âm kia, Trữ Nhiệm toàn thân nhất thời cứng đờ, qua một lúc lâu sau mới chậm rì rì xoay người, giữa đầu dùng thần sắc kỳ quái nhìn người đứng ở trước mặt mình: Lăng Phong Hải. Trong phòng lập tức lâm vào một mảnh yên tĩnh, Trữ Nhiệm không nói gì, Lăng Phong Hải đành phải xấu hổ đứng ở kia. Ước chừng được vài phút, Trữ Nhiệm mới thu hồi tâm thần: “Ngồi đi!”

“Cám ơn.” Lăng Phong Hải hai tay đem dự án trình cho Trữ Nhiệm, sau đó ngồi ở trên ghế đối diện. Trữ Nhiệm tiếp nhận văn kiện đơn giản nhìn lướt qua một cái, để lại ở bên cạnh. Lăng Phong Hải đang chờ hắn đặt câu hỏi, kết quả người này lại hỏi ra một vấn đề hắn không nghĩ tới.

“Lăng tiên sinh trong nhà có những người nào?”

Lăng Phong Hải có chút ngoài ý muốn, nhưng vẫn là trả lời Trữ Nhiệm: “Thê tử cùng một nhi tử.”

Trữ Nhiệm mày khê như ớn lên: “Chỉ một cái nhi tử?”

“Phải, chính là một cái nhi tử.”

Câu trả lời rõ ràng chuẩn xác lại làm cho Trữ Nhiệm cảm thấy thập phần không thoải mái: “Nhi tử Lăng tiên sinh bao nhiêu tuổi?”

“Năm nay đã khoảng mười bảy tuổi.”

“Nga? Kia chẳng phải là cùng ta bằng tuổi.”

Lăng Phong Hải có chút kinh ngạc ngẩng đầu, thời điểm mới gặp người này cũng đoán được hắn mới mười sáu, mười bảy mà thôi, nhưng là sau khi Thiệu Khải Long nói hắn là phó tổng, lúc ấy lại tưởng người này có thể là trông còn rất trẻ. Không nghĩ tới hắn thế nhưng thật sự đúng là chỉ mới mười bảy tuổi. Thiệu Khải Long như thế nào lại để một người nhỏ tuổi như vậy làm phó tổng? Hay là người này cùng hắn có quan hệ thân thích? Đương nhiên đối với loại sự tình này, Lăng Phong Hải tuyệt đối sẽ không mở miệng hỏi.

“Trữ tổng thật sự là tuổi trẻ đầy hứa hẹn.”

Trữ Nhiệm thần nhiên đùa nghịch bàn tay nhỏ bé của mình, vờ như không nhìn thấy, liếc mắt hắn một cái: “Mười bảy tuổi cũng đã là không còn nhỏ, có những hài tử sáu, bảy tuổi đã có thể ra ngoài kiếm tiền.”

“Ngạch, phải không.” Lăng Phong Hải cảm thấy cùng người kia nói chuyện thật sự là rất áp lực, không biết có phải hay không chính mình cảm thấy, nhiều đại biểu như vậy hắn cũng chưa gặp, muốn cố tình gặp chính mình, hơn nữa luôn cảm giác ánh mắt hắn nhìn mình mang theo một loại hận ý mơ hồ không rõ. Có lẽ là chính mình suy nghĩ nhiều đi.

Trữ Nhiệm nâng tay nhìn nhìn đồng hồ: “Thời gian không còn sớm.....”

Có chút ý tứ tiễn khách, Lăng Phong Hải vội vàng đứng dậy: “Ta đây cáo từ trước.”

“Cùng đi ăn cơm đi.”

Lăng Phong Hải sững sốt, vẫn là gật gật đầu, dù sao cũng là có việc cầu người khác: “Hảo, còn phần dự án này?”

“Không gấp gáp, có thời gian ta sẽ xem.”

Lăng Phong Hải có chút dần dần hiểu được, người này chính là thăm quan sát chính mình, chẳng lẽ là muốn tìm chút lợi ích hẳn có thể nhận được trên người mình? Hai người đi ra khỏi văn phòng, ở trong thang máy Lăng Phong Hải hỏi: “Không biết Trữ tổng thích món ăn như thế nào?” Trong đầu đã tìm kiếm mấy nhà hàng khách sạn xa hoa.

Trữ Nhiệm thản nhiên trả lời một câu: “Ta không thích đi khách sạn ăn.”

Lăng Phong Hải hoàn toàn không ngờ, ăn cơm không đi khách sạn kia muốn đi đâu ăn? Người có tiền giống như hẳn sẽ không đến mức thích ăn quán ven đường đi? “Ngạch, nếu Trữ tiên sinh không chê, đi đến nhà của ta, như thế nào?”

Vốn là chỉ muốn hỏi thử, còn sợ Trữ Nhiệm sẽ sinh khí, không nghĩ tới hẳn thế nhưng quay đầu nở một chút nụ cười: “Ta đây đành phải quấy rầy.”

Ở thương trường lăn lộn nhiều năm, Lăng Phong Hải gặp qua rất nhiều loại người khác nhau, cho tới bây giờ đều có thể tự nhiên ứng phó, chỉ có Trữ Nhiệm này thật sự không thể hiểu tâm lý hẳn muốn cái gì. Trên đường đi, Lăng Phong Hải một bên lái xe một bên thăm nghĩ, người này thật sự là quá khó khăn để đối phó.

Trữ Nhiệm ngồi ở trong xe nhìn phong cảnh bên ngoài, cho dù đã qua nhiều năm như vậy, hẳn lại vẫn như cũ nhớ rõ đường về nhà, càng tiếp cận gần nhà càng cảm thấy áp lực. Sắc mặt âm trầm làm cho Lăng Phong Hải hoàn toàn không rõ tâm trạng của hẳn. Xe hơi dừng lại ở trước cửa khối kiến trúc quen thuộc.

“Trữ tổng, đã đến nhà của ta.”

“Nga.”

Bởi vì mới trước đây trong nhà coi như cũng giàu có, phòng ở mua khi đó, đến bây giờ thoát nhìn cũng không cổ xưa, còn có thang máy lên xuống. Trữ Nhiệm xuống xe hít thật sâu mấy hơi thở, lập tức đi vào đại môn, Lăng Phong Hải đi theo phía sau hẳn cùng nhau vào thang máy, cửa vừa đóng Trữ Nhiệm liền ấn nút đến tầng thứ 8. Lăng Phong Hải tay dừng ở giữa không trung nghi hoặc nhìn người bên cạnh.

“Trữ tổng, người như thế nào biết nhà của ta ở tầng 8?”

Trữ Nhiệm cúi đầu nhìn tay của mình thở dài: “Thói quen mà thôi, nhà của ta trước kia cũng ở tầng 8.”

“Nga.”

Còn nhớ rõ mới trước đây chính mình vóc dáng còn rất thấp, mỗi lần về nhà ở trong thang máy đều không nhấn tới nút tầng số 8, luôn nhón chân hướng phía trên khều khều, sau được ca ca dạy cho một cách, mỗi ngày ở trong túi mang một cây bút, thời điểm vào thang máy, dùng bút có thể nhấn tới.

Rời khỏi thang máy, hai người cùng nhau đi đến trước cửa phòng 803, Lăng Phong Hải ấn chuông cửa, chỉ vài giây chờ đợi ngắn ngủn lại làm cho Trữ Nhiệm kích động đã cả người run run, trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi ẩm ướt.

“Nương tử, vị này là Trữ tổng.”

“Ngài hảo, xin mời vào.” Thấy mẫu thân của mình: Triệu Bình, Trữ Nhiệm cái mũi đau xót, nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống. Cước bộ trầm trọng đi vào ngôi nhà đã tưởng nhớ hơn mười năm. Trong phòng hết thấy cùng trước kia không có thay đổi gì lớn, thậm chí chỗ để đồ gia dụng đều giống như trước đây, chỉ là một ít vật dụng nhỏ thay đổi một chút, Trữ Nhiệm đứng ở cửa, trái phải đánh giá hết thấy trong phòng. Lăng Phong Hải thể nhưng từ trong mắt hẳn thấy được một tầng hơi nước mông lung.

“Trữ tổng, mau mời ngồi.”

“Nga.” Trữ Nhiệm thay đổi dép lê, ngồi ở trên sofa, Triệu Bình vẽ mặt tươi cười vì hẳn bụng tới nước trà cùng hoa quả. Trữ Nhiệm ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm mẫu thân của mình, mẫu thân thật sự già đi,

khóe mắt đều có nếp nhăn. Giờ phút này Trữ Nhiễm rất muốn nhào vào trong lòng mẫu thân, nói cho nàng biết mình rốt cuộc có bao nhiêu nhớ nhung nàng.

“Ta đi nấu cơm trước, các người từ từ tán gẫu.” Trữ Nhiễm vẫn nhìn theo bóng dáng mẫu thân đi vào phòng bếp mới hạ ánh mắt, hốc mắt ướt át dần đỏ lên, nước mắt chập chờn tựa hồ như sẽ lập tức rơi xuống. Trữ Nhiễm áp chế không được tâm tình của mình, có chút kích động đứng lên: “Thực xin lỗi, ta đi toilet.”

“Nga, toilet ở.....” Lăng Phong Hải lời còn chưa nói xong, đã thấy Trữ Nhiễm theo phương hướng chuẩn xác đi đến, băng qua các phòng khác trực tiếp hướng đến cánh cửa cuối cùng ở hành lang. Lăng Phong Hải nhìn bóng dáng hắt, ngồi tại chỗ nửa ngày không nhúc nhích.

Trữ Nhiễm dùng nước lạnh rửa sạch mặt mình, nhìn vào gương trần tĩnh nửa ngày rồi mới trở ra phòng khách. Ánh mắt ngẫu nhiên bị một tấm ảnh chụp treo trên mớ đồ gia dụng hấp dẫn, Trữ Nhiễm đi từng bước một qua đó, cầm lấy tấm ảnh chụp hé ra, đó là chính mình năm sáu tuổi chụp vào ngày quốc tế thiếu nhi: “Lăng tiên sinh, đây là nhi tử người sao?”

“Nga, đó là tiểu nhi tử của ta.”

“Người không phải chỉ có một nhi tử sao?”

Lăng Phong Hải yên lặng cúi đầu: “Tiểu nhi tử sáu tuổi năm ấy bị người bắt cóc, đến nay cũng chưa tìm được.”

Trữ Nhiễm hung hăng cắn chặt răng: “Người có đi tìm?”

“Khi đó hai nhi tử là cùng nhau bị bắt cóc, ta chỉ cứu được trở về đại nhi tử, tiểu nhi tử.....” Lăng Phong Hải bóp bóp cái trán thật sâu thở dài: “Sau ta có đi phía tây tìm hai lần, nhưng là vẫn không có kết quả, cuối cùng đành phải buông tha tìm kiếm.”

“Buông tha tìm kiếm!” Trữ Nhiễm nói rất lớn, khiến cho Lăng Phong Hải chấn động, ngẩng đầu nghi hoặc nhìn hắt. Trữ Nhiễm xoay người nhắm mắt lại thở hổn hển, sau một lúc lâu sau mới bình tĩnh trở lại, cầm tấm ảnh chụp cười lạnh nói: “Đứa nhỏ này thoát nhìn thực nhìn quen mắt, hình như đã từng gặp qua nơi nào?”

“Người từng gặp qua?” Lăng Phong Hải kinh ngạc trừng lớn hai mắt.

Trữ Nhiễm theo dõi gương mặt hắt, ngữ khí mang hận ý nói: “Đã hơn một năm trước kia, ta đây ở trên đường gặp qua một tên khát cái, dường như cùng hài tử trên ảnh chụp có chút rất giống.”

Trữ Nhiễm nhìn rất rõ ràng sắc mặt Lăng Phong Hải từ xanh chuyển thành trắng, tiếp tục nói: “Khát cái kia thật rất thảm, hai chân bị chặt đứt, mất cánh tay phải, hơn nữa.... cả đầu lưỡi cũng bị người ta cắt sống, toàn thân đều là vết thương, không ngừng ở trên đường bò lết kiếm ăn.... Khó trách thời điểm ta nhìn thấy người cảm thấy thực nhìn quen mắt, hài tử kia cùng người trông thật đúng là có điểm giống, có thể hay không.....” Trữ Nhiễm loan hạ thất lưng, ghé vào bên tai Lăng Phong Hải âm trầm nói: “..... Chính là nhi tử bị bắt cóc của người?”

Bộp một tiếng, chén trà trong tay Lăng Phong Hải nháy mắt rơi trên mặt đất, vỡ thành bảy tám miếng, trên gương mặt trắng bệch đã mất đi huyết sắc. Phản ứng này thật hoàn toàn chính xác với dự đoán trong lòng của Trữ Nhiễm, năm đó hắt quả thật đã nhận ra chính mình.

Lăng Phong Hải cả người đều đông cứng một câu cũng chưa nói, thẳng đến khi Triệu Bình đi tới: “Phong Hắt, người làm sao vậy?”

“..... Không, không có việc gì.” Lăng Phong Hải run run nuốt lại những mảnh vỡ đồ sứ, ngón tay không cẩn thận bị cắt trúng, máu đỏ tươi nhỏ xuống đồ sứ trắng nõn thoát nhìn thập phần chói mắt. Trữ Nhiễm cười lạnh một tiếng, vỗ vỗ bờ vai của hắt: “Trên thế giới người giống người rất nhiều, có lẽ là ta nhìn sai rồi, người cũng đừng để tâm đi.”

“Các người đang nói chuyện gì?”

Trữ Nhiễm quay đầu thản nhiên nở một chút nụ cười: “Không có gì, tùy tiện tâm sự mà thôi, thời gian không còn sớm, ta không quay rầy nữa.”

“Trữ tổng, cơm lập tức sẽ làm xong.”

Trữ Nhiệm khoát tay: “Thật ngưng ngưng, công ty còn có việc, ta muốn trở về một chuyến.” Không để ý tới Triệu Bình giữ lại, thay giày mở cửa.

“Lão công, người mau nhanh đi tiễn hần đi.” Lăng Phong Hải nghe vậy mới phản ứng lại, mang dép lê đuổi theo, hai người đi đến dưới lầu, Trữ Nhiệm mới cười nói: “Lăng tiên sinh, mời trở về đi.”

“Trữ tổng, ta lái xe đưa người?”

Trữ Nhiệm quay đầu lại: “Không cần, nga, đúng rồi, ngày mai đến văn phòng ta một chuyến, chúng ta nói chuyện, hợp tác dự án!”

34. Chương 34

Trữ Nhiệm hoàn toàn không nhớ rõ chính mình như thế nào về khách sạn, mở cửa đi vào, Trữ Nhiệm đem bộ trà cụ trên bàn hung hăng đập xuống, lửa giận đem mặt hần đốt tới đỏ bừng, ngũ quan khủng bố vụn vụn cùng một chỗ, hành động gần như điên cuồng kéo dài thật lâu, căn phòng vừa được dọn dẹp sạch sẽ nay lại tràn ngập các mảnh sứ, khắp nơi đều là mảnh thủy tinh nhỏ, bàn trà trong suốt đã bị đập bể. Phần nộ tràn ngập lại như trước không thể phát tiết ra. Thẳng đến khi người phục vụ phòng tiến đến gõ cửa, Trữ Nhiệm mới dần dần khôi phục thần trí, chậm rãi bước qua mở cửa.

“Tiên sinh, ngài không có việc gì chứ?”

Trữ Nhiệm siết bàn tay thật chặt, thật sâu thở dài: “Không có việc gì, thỉnh giúp ta quét dọn lại phòng một chút.”

“Nga, được.”

Trữ Nhiệm cúi mặt, ngã vào trên giường thống khổ nhắm mắt lại. Hai người phục vụ nhìn đến cảnh tượng trong phòng đều nhả lại lông mày, thu dọn suốt nhiều giờ, đổi mới đồ đạc trong phòng, mới đem căn phòng khôi phục nguyên dạng. Thời điểm trong phòng khôi phục im lặng, Trữ Nhiệm đã hoàn toàn bình tĩnh trở lại, chết lặng tựa vào trên giường mê man nhìn ra ngoài cửa sổ.

Dựa theo quy củ đàm phán hợp đồng, phía quản lý tài vụ không thể can thiệp, cho nên ngày hôm sau đại biểu Đế Khải liền thay đổi người, Trữ Nhiệm nhìn thấy người tới liền không khách khí, trực tiếp hướng bí thư phát tay: “Không gặp.”

Sau khi ăn bữa cơm (bị người khác đóng cửa không tiếp gọi là ăn bữa cơm), Đế Khải lão tổng cuối cùng vẫn là quyết định cho Lăng Phong Hải tạm thời tiếp quản công tác này, Lăng Phong Hải đành phải mang theo tất cả bất đắc dĩ, kiên trì đi đến công ty Trữ Nhiệm. Trữ Nhiệm tươi cười đầy mặt, ngồi trên ghế giám đốc, xoay xoay bút máy trong tay, nghe Lăng Phong Hải hướng hần trần thuật nội dung dự án. Mà Trữ Nhiệm tâm tư căn bản không đặt trên việc này, hần đang suy nghĩ muốn dùng phương pháp gì để báo đáp hai chữ “ân tình” của phụ thân.

Lăng Phong Hải miệng khô lưỡi khô nói nửa ngày, kết quả vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Trữ Nhiệm căn bản chính là đang thất thần, cái gì cũng không nghe vào.”Trữ tổng?”

Trữ Nhiệm lạnh lùng phiêu hần, liếc mắt một cái: “Như thế nào?”

“Xin hỏi dự án này còn nghi vấn gì sao?”

“Nghi vấn?” Trữ Nhiệm gãi cằm, chậm rãi không để tâm hỏi: “Năm đó người là như thế nào cứu trở về đại nhi tử?”

Lăng Phong Hải biểu tình nhắc: “Trữ tổng, ta là đang nói về dự án lần này.”

“Cái kia không vội vàng, về sau hãy nói, ta nhưng thật ra đối với việc cứu người của ngươi cảm thấy hứng thú.”

Lăng Phong Hải bất đắc dĩ thở dài: “Năm đó hai nhi tử của ta bị người bắt cóc, sau khi báo nguy, cảnh sát bắt đến một tên cướp trong số đó, tên cướp kia nói hai hài tử một đi hướng đông một đi hướng tây, căn cứ vào biển số xe, cảnh sát rất nhanh tìm thấy chiếc xe đi về hướng Đông kia, cứu được Lăng Hạo. Còn chiếc xe đi về phía Tây kia khả năng không đi trên đường cao tốc, cho nên không tra ra được.”

Trữ Nhiễm gật gật đầu: “Nga, thì ra là thế, xem ra tiểu nhi tử của ngươi vận khí không tốt lắm.”

Có lẽ là có tật giật mình, từ sau ngày hôm trước, Lăng Phong Hải rất sợ nhắc tới chuyện về tiểu nhi tử. Buổi tối nằm vài canh giờ cũng không ngủ được, đến lúc ngủ thì lại liên tục gặp ác mộng, những hình ảnh kia đều là huyết tinh khủng bố, Lăng Phong Hải bình tĩnh ở ban công hút thuốc suốt hai giờ.

Trữ Nhiễm nhìn sắc mặt hần rõ ràng mỗi mệ, âm thầm hừ lạnh một tiếng: “Lăng tiên sinh, ngươi từng đi qua Vân thị sao?”

“..... Năm trước đi qua một lần, cùng người nhà du lịch. Trữ tổng ngài là người Vân thị sao?”

“Phải, là người sinh trưởng ở Vân thị.”

“Kia, còn cha mẹ ngài?”

“Phụ mẫu ta?” Trữ Nhiễm cười lạnh một tiếng: “Ly hôn, từ nhỏ là nãi nãi đem ta nuôi lớn.”

“Nga, khó trách người sớm như vậy liền ra ngoài làm việc.”

“Phụ mẫu ta tuy rằng không có tự mình chiếu cố ta, bất quá luôn gọi điện thoại đến hỏi thăm ta, sinh hoạt phí cũng đều theo đúng kì hạn gửi đến, cho nên ta trước đây cũng không chịu qua cực khổ gì. Đi ra ngoài làm việc chỉ là có hứng thú mà thôi. Mới trước đây ta vẫn còn oán giận cha mẹ không thương ta, sau lại được nãi nãi mang ta đi trên đường xem khát cái này nọ, chỉ vào bọn họ nói với ta, so sánh với bọn họ, người không phải cảm thấy người thực may mắn sao, người phải biết thỏa mãn mới đúng. Từ đó về sau ta mới hiểu được, chính mình kỳ thật đã thực hạnh phúc.”

Lăng Phong Hải vẫn trầm mặc cúi đầu lắng nghe, tâm lý như sóng biển cuộn cuộn đã muốn rồi thành một đoàn. Trữ Nhiễm trong lời nói tổng làm cho người ta ngấm ngấm có một cảm giác, tựa hồ ám chỉ điều gì đó.

Trữ Nhiễm phát tay: “Lăng tiên sinh, không tiễn.”

Được đại xá, Lăng Phong Hải vội vàng đứng dậy cáo từ, đi tới trước cửa, phía sau đã có một câu nhẹ nhàng thổi đến: “Ngày khác gặp!”

Nhất thời rừng mình bao phủ toàn thân, Lăng Phong Hải trong giây lát giật mình một cái, rất nhanh ly khai phòng. Có lẽ những việc Trữ Nhiễm làm đều là xuất phát từ tính cách hần, nhưng là những lời này nghe vào trong tai Lăng Phong Hải còn có một mặt ý tứ khác. Chẳng lẽ thật đúng với câu nói kia, không làm việc xấu nửa đêm bị gõ cửa cũng không sợ?

Trữ Nhiễm công tác quả thực chỉ vì muốn tiếp kiến Lăng Phong Hải, trừ việc đó ra Trữ Nhiễm hoàn toàn không có việc gì khác để mất thời gian, công tác của công ty đều có Vương tổng phụ trách, không cần chính mình quan tâm. cho nên Lăng Phong Hải vừa đi, Trữ Nhiễm thật sự là không còn việc gì làm, đành phải trở về khách sạn.

Bên này vừa mở cửa đã đụng phải một người, còn chưa thấy rõ ràng diện mạo, bản thân đã bị hần kéo vào trong lòng, hương vị quen thuộc làm cho Trữ Nhiễm dần dần thả lỏng tâm tình, nhắm mắt lại dựa vào người của Thiệu Khải Long.

“Tiểu Nhiễm, thực xin lỗi lâu như vậy mới trở về.” Kỳ thật chỉ là so với dự định chậm hơn một ngày mà thôi.

“Khi nào thì đến?”

“Vừa xuống phi cơ, tiểu Nhiễm, ta rất nhớ ngươi.” Thiệu Khải Long trực tiếp đem Trữ Nhiễm đặt ở trên giường, vội vàng hôn lên, Trữ Nhiễm cũng không phản kháng, ngoan ngoãn mở miệng ra, tùy ý đầu lưỡi của hắn ở trong miệng mình càn quét.

Thiệu Khải Long hôn đến thỏa mãn mới rời đi, người dưới thân vẫn nhắm chặt hai mắt, trên mặt một trận ửng đỏ, chỉ là, vì sao đuôi mắt lại chảy xuống một hàng trong suốt ướt át? Thiệu Khải Long nhẹ nhàng lau đi nước mắt này: “Tiểu Nhiễm, vì cái gì muốn rơi lệ?”

Trữ Nhiễm cắn môi nhẹ nhàng lắc lắc đầu: “Không có việc gì.”

Thiệu Khải Long biết hắn có tâm sự không chịu nói với chính mình, bắt đầu dĩ thử dài, mềm nhẹ cởi bỏ quần áo Trữ Nhiễm, dọc theo thân thể bóng loáng một đường hôn xuống, lưu lại mấy điểm ấn ký. Trữ Nhiễm nước mắt trong mắt ngừng cũng không ngừng được lần xuống, giống như đặt mình ở bên trong thống khổ, nhưng là thân thể phản ứng lại là chân thật, da thịt phiếm hồng, hạ thân đứng thẳng, hắn rõ ràng là muốn chính mình. Thiệu Khải Long nhẫn nại động tác chính mình, kiên nhẫn làm tốt khúc dạo đầu. Có đôi khi làm tình cũng có thể giảm bớt đau đớn trong lòng.

Đem thân thể mảnh khảnh ôm khóa ở trên người mình, một chút cùng hắn kết hợp. Trữ Nhiễm ngoan ngoãn ngồi ở trên người hắn, hai tay gắt gao ôm chặt, tùy ý hắn ở phía dưới từng chút xỏ xuyên qua thân thể của chính mình.

“Bảo bối, thoải mái sao?”

“Ân

”

Rõ ràng là đang hưởng thụ hoan ái yêu đương, Trữ Nhiễm nước mắt lại như trước ngừng không được, nóng bỏng ướt át toàn bộ rơi trên bờ vai rắn chắc, làm đau lòng người.

“Bảo bối, ngươi rốt cuộc làm sao vậy, nói cho ta biết được không?” Thiệu Khải Long dừng lại động tác, nhẹ giọng hỏi.

Trữ Nhiễm khụt khịt nói: “Tiên sinh, ngươi nói cho ta biết, trên thế giới này còn có cái gì không phải là giả?”

Thiệu Khải Long sững sốt một chút, hoàn toàn không hiểu hắn muốn nói cái gì: “Có rất nhiều chuyện đều là thật sự.”

Trữ Nhiễm ở trên vai hắn cọ cọ nước mắt, thương tâm nói: “Mới trước đây, ma ma luôn nói với ta, trên thế giới này cái gì cũng có thể đều là giả, chỉ có thân tình mới là thật.....”

Thiệu Khải Long hôn hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn: “Ma ma ngươi nói rất đúng.”

Trữ Nhiễm cắn cắn môi, nước mắt tựa hồ chảy càng nhiều: “Thế nhưng thân tình có đôi khi cũng là giả, thế giới này còn có cái gì có thể là thật.....”

Thiệu Khải Long nhẹ nhàng thở dài: “Tiểu Nhiễm, mặc kệ trên thế giới này có bao nhiêu thật thật giả giả, ít nhất, tình yêu ta đối với ngươi là thật.” Nói xong nghiêng người đem Trữ Nhiễm đặt dưới thân, ngó nghiêng nhìn hai mắt đầm lệ của hắn thật mạnh đẩy vài cái, làm cho Trữ Nhiễm say mê nhắm lại hai tròng mắt.

Phía dưới dùng chút sức đâm sâu vào, làm cho thân thể trắng nõn không ngừng lay động, thân thể kịch liệt run run cũng không thể áp chế thanh âm rên rỉ, làm cho hai người tạm thời quên đi phiền não trần thế, luân hãm vào địa ngục cực lạc. Một hồi tình sự thống khoái đâm đĩa, làm cho Trữ Nhiễm rất là mệt mỏi, sau cao trào tựa như mất hồn nằm ở trên giường không nhúc nhích. Thiệu Khải Long cẩn thận vì hắn chỉnh hảo góc chăn: “Bảo bối, cái gì cũng đừng suy nghĩ, hảo hảo ngủ một giấc.”

Trữ Nhiễm nhân tình khẽ động xem như trả lời, Thiệu Khải Long đối hắn lộ ra một tươi cười mê người: “Ta đi công ty một chuyến, buổi tối trở về cùng ngươi ăn cơm.”

“Ân ~” Thiệu Khải Long lưu luyến ở trên đôi môi như cánh hoa nhỏ kia hôn một chút, chỉnh tốt bức màn phòng ngủ mới xoay người ra cửa.

35. Chương 35

Bí thư gặp Thiệu Khải Long đến công ty, vội vàng theo ngăn kéo lấy ra một văn kiện: “Chủ tịch, đây là hai ngày trước một vị tiên sinh họ Điền đưa tới.”

Thiệu Khải Long tiếp ở trong tay: “Đã biết, mấy ngày nay Trữ tổng đã gặp qua người nào?”

“Đại biểu Đế khải đến đây rất nhiều người, nhưng là Trữ tổng đều đồng loạt đuổi về, chỉ có một người kêu Lăng Phong Hải đến, hẳn mới bằng lòng gặp.”

“Ân, pha một tách cà phê đem vào.”

“Dạ, chủ tịch.”

Thiệu Khải Long vào văn phòng mở ra bản văn kiện, đây là toàn bộ tư liệu về Lăng Phong Hải. Từ nhỏ đến lớn trải qua việc gì đều ghi lại thập phần rõ ràng, điều làm cho Thiệu Khải Long cảm thấy hứng thú là, con thứ hai của Lăng Phong Hải năm ấy sáu tuổi bị người lừa bán, sống chết đến nay vẫn chưa rõ. Nhưng những chuyện này có thể cùng với Trữ Nhiễm có quan hệ sao? Thiệu Khải Long suy nghĩ hồi lâu, vẫn là không thể đem Trữ Nhiễm cùng Lăng Phong Hải liên hệ cùng một chỗ.

Vương tổng nhận được tin tức, cầm một phần văn kiện vào văn phòng chủ tịch: “Thiệu đồng, đã quấy rầy.”

“Nga, có chuyện gì?”

“Đây là Đế khải đưa tới văn kiện, thỉnh ngài xem qua.”

Thiệu Khải Long tiếp nhận văn kiện này, nhìn lướt qua liền để sang một bên, Vương tổng bản khoản mấy lần, vẫn là nói ra tâm lý nghi vấn: “Thiệu đồng, cái hợp tác này lợi nhuận cũng không phải rất lớn, ngài vì sao còn muốn tiếp?”

“Không có gì, chỉ là cảm thấy có vẻ hứng thú mà thôi.”

Phải biết rằng Thiệu Khải Long người này là xem nặng lợi ích nhất, lần này cùng Đế khải hợp tác căn bản là không có lợi nhiều, hoàn toàn không giống tác phong bình thường của Thiệu Khải Long, hơn nữa Thiệu Khải Long chưa bao giờ lại muốn những người vô năng, Trữ Nhiễm kia rõ ràng chỉ là một hài tử, chiếm vị trí trọng yếu như vậy căn bản không đạt được gì, bất quá Vương tổng theo Trữ Nhiễm ở một chút thời điểm trên phi cơ liền nhìn ra hai người trong lúc đó có quan hệ không đơn giản, chẳng lẽ chỉ là vì muốn một nụ cười của hồng nhan.

“Chủ tịch, Trữ phó tổng....”

Thiệu Khải Long nâng tay: “Không cần phải nói, ta đều có chủ trương, về sau mặc kệ hẳn muốn làm cái gì, người chỉ cần nghe theo hẳn.”

Vương tổng âm thầm thở dài, thật sự là thích mỹ nhân không thích giang sơn: “Ta hiểu được, ta đây cáo từ trước.”

“Ân.”

Thiệu Khải Long lại cầm lấy phần tư liệu điều tra trên bàn, ánh mắt nhìn chằm chằm vào danh tự một người tên là Lăng Nhiễm một lúc lâu, bất cóc, lừa bán, cư dân buôn lậu, có lẽ vẫn là có một chút liên hệ đi. Bất quá bí mật trong đó, Trữ Nhiễm không nói, ai có thể hiểu được?

Sắc trời đã bắt đầu tối, trở lại khách sạn Thiệu Khải Long mở cửa phòng ra, trong phòng không có bật đèn. Đi vào phòng ngủ, chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở đều đều, xem ra hẳn ngủ tốt lắm. Thiệu Khải Long vui mừng nở một chút nụ cười, bật đèn bàn.

“Tiểu Nhiễm, rời giường.” Thiệu Khải Long ngồi ở bên cạnh, vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của hẳn, Trữ Nhiễm lấy tay gãi gãi khuôn mặt, vắn vẹo xoay người vài cái, quay lưng về phía hẳn.

Thiệu Khải Long cười trộm, đem bàn tay có chút lạnh tiến vào trong chăn, xấu xa sờ sờ điểm nhỏ trước ngực. Trữ Nhiễm chịu được không được, khó chịu nói: “Đừng náo loạn, cho ta ở đây ngủ thêm một lát.”

“Bảo bối, tỉnh dậy, chúng ta đi ăn cơm.”

Trữ Nhiễm đầu nhỏ rất nhanh tiến vào trong chăn bỗng không chịu đi ra, Thiệu Khải Long thở dài, mạnh mẽ nhắc chân lên tiến vào trong, ở trên người hắn loạn hôn: “Không đứng dậy, chúng ta đây ở làm thêm mấy lần nữa cũng tốt lắm.”

“Đừng, ta lập tức đứng lên.” Trữ Nhiễm tựa như bị điện giật nhanh chóng đứng lên, chu cái miệng nhỏ nhắn, xoa hai mắt của mình. cũng chỉ có những lúc này Trữ Nhiễm mới có thể biểu hiện khả ái một chút, Thiệu Khải Long thích nhất nhìn hắn làm động tác này, giống như một con mèo nhỏ vừa mới rời giường, rửa mặt chải lông.

“Tiểu Nhiễm, ngươi muốn ăn cái gì?”

Trữ Nhiễm nửa khép ánh mắt mặc lên người một bộ quần áo: “Vừa rời giường không có khẩu vị, ngươi muốn ăn cái gì thì liền ăn cái đó đi.”

Thiệu Khải Long bất đắc dĩ lắc đầu, thân thủ đem Trữ Nhiễm vừa mới mặc xong quần áo kéo xuống dưới lầu: “Tiểu tử ngốc, ngươi muốn tạo phản.”

“Phải không?” Trữ Nhiễm nhìn nhìn tự mình cười nhạt một chút.

“Vừa rời ngủ ngon không?”

“Ngủ tốt lắm, vài ngày gần đây vẫn mất ngủ, làm cho ta một chút tinh thần cũng không có, hiện tại tốt hơn nhiều.”

“Vậy là tốt rồi.”

Thời điểm vừa nhìn thấy Trữ Nhiễm, Thiệu Khải Long liền nhìn ra hắn tinh thần không tốt, ánh mắt đều là tơ máu, còn có đôi mắt thâm quầng làm cho người xem phải đau lòng, hiện tại cuối cùng khôi phục một ít thần thái.

Sau khi nếm qua cơm chiều, Thiệu Khải Long quyết định mang Trữ Nhiễm hảo hảo ra ngoài thả lỏng tâm tình một chút, bảo lái xe tìm một hộp đêm đi đến. Trữ Nhiễm đứng ở cửa, nghe âm nhạc đình tai nhức óc có chút không muốn đi vào, Thiệu Khải Long có chút bá đạo kéo bàn tay nhỏ bé: “Thay đổi tâm tình.”

“Nga, được rồi.”

Cho dù đã đặt trước một chỗ trên lầu hai, tránh được một đám người chật chội, Trữ Nhiễm vẫn là cảm thấy nơi này quá mức ồn ào, tiếng âm nhạc như kim loại nặng nề va vào nhau giống như có thể kéo trái tim phải đập theo, làm cho người ta hoàn toàn không thể tĩnh táo lại. Thiệu Khải Long nhìn biểu tình kia của hắn cảm thấy rất ý tứ. Thân thủ đưa hắn ôm vào trong lòng: “Tiểu Nhiễm, cái gì cũng đừng suy nghĩ, hảo hảo thả lỏng một chút.”

“Nga.” Trữ Nhiễm không nghĩ cô phụ một phen hảo ý của hắn, đành phải im lặng tựa vào trong lòng cùng hắn.

Nhưng là ông trời cố tình không theo ý người, trước mặt vừa mới đi qua vài trung niên nam tử làm cho Trữ Nhiễm tâm đã hơi chút bình tĩnh lại động hỏa. Hai mắt phần nộ gắt gao nhìn chăm chăm một thân ảnh, Thiệu Khải Long cảm giác được thân thể trong lòng có chút run run, theo tầm mắt hắn nhìn rừng người kia. Vốn là đi ra giải sầu, như thế nào vô tình tại cái địa phương này gặp phải Mục Thiên Hào? Kỳ thật cái này cũng không tính là trùng hợp, hai người không biết là hộp đêm lớn nhất Thiên Cổ này, là sở hữu của Mục Thiên Hào.

Thiệu Khải Long thở dài một hơi, vỗ vỗ lưng Trữ Nhiễm: “Tiểu Nhiễm, chúng ta vẫn là trở về đi.”

Trữ Nhiễm như trước không có thu hồi tầm mắt: “Ngươi nhận thức hắn?”

“Nghe nói qua, nhưng không biết.”

“Hắn, thế lực rất lớn sao?”

Thiệu Khải Long cười lạnh một tiếng: “Chỉ là có chút tiền mà thôi, một thương nhân có một nửa là hắc đạo, nói chính không chính, nói tà không tà.”

Hôm nay Mục Thiên Hào mời khách, đồng hành cùng hắn đại khái có ba, bốn người, đợi mọi người ngồi xuống, Mục Thiên Hào liền phân phó quản lý gọi tới vài người đẹp, lúc này mỗi người đều sẵn sàng trái ôm phải ấp. Trữ Nhiễm nhìn chăm chăm gương mặt kia, cùng vết sẹo trên mặt. Cho dù đã qua nhiều năm như vậy, vẫn như trước kìm ức thật rõ ràng. Hết thấy nguyên nhân đều là bởi vì hắn, nam nhân này đã hủy đi cuộc sống của chính mình, nhưng là vẫn như cũ an nhàn mà sống, không bị bất luận pháp luật chế tài nào.

Trữ Nhiễm âm thầm cắn chặt răng: “Tiên sinh, chúng ta trở về đi.”

“Hảo.”

Trên đường Trữ Nhiễm một câu cũng chưa nói, cúi đầu không biết suy nghĩ cái gì, trở lại khách sạn Trữ Nhiễm đi đến bên hành lý, tìm ra văn kiện đặt ở đáy hòm, gắt gao nhìn chăm chăm mấy tấm ảnh chụp kia. Thiệu Khải Long từ trên mặt hắn, lại thấy cổ sắt kia làm cho người ta phát lạnh.

“Đối với Mục Thiên Hào, người muốn trả thù như thế nào?”

Trữ Nhiễm chậm rãi hạ mắt: “Mục Thiên Hào có con không?”

“Có một nhi tử, năm nay tám tuổi.” Thiệu Khải Long đại khái đã đoán được ý tưởng của hắn, nhưng cũng không có ý tứ ngăn cản.

Trữ Nhiễm phiền não bắt lấy tóc chính mình, ở phòng trong đi qua đi lại vài vòng: “Có thể cho ta mượn vài người không?”

Thiệu Khải Long vốn định nói gì đó, nhưng vẫn là đem lời nói nuốt xuống: “Hảo.” Cầm lấy di động nhấn một tổ dãy số.

Giữa trưa ngày thứ ba, bốn bảo vệ Thiệu gia liền theo phân phó của hắn chạy lại đây. Thiệu Khải Long cái gì cũng không nói, vỗ vỗ bả vai Trữ Nhiễm: “Công ty còn có việc, ta bận rộn đi trước, người cẩn thận một chút.”

“An.”

Thiệu Khải Long đi tới cửa quay đầu nhìn hắn một cái, vẫn là không nói gì thêm, lưu lại một tươi cười ra khỏi cửa. Trữ Nhiễm cầm lấy tư liệu Thiệu Khải Long vì hắn mà điều tra, ở trên sofa ngồi thật lâu, một màn năm đó không ngừng hồi tưởng lặp lại trong đầu, áp chế không được, lửa giận cuối cùng vẫn là thiếu diệt lý trí.

Trữ Nhiễm đem mấy tấm ảnh chụp để lại trên bàn trà: “Trước buổi chiều, mang nam hài này đến ngoài thành gặp ta.”

Vài bảo vệ này đều là lần trước đi theo Trữ Nhiễm cùng nhau cứu hài tử, vừa mới mới lao lực trắc trở đem vài hài tử kia an toàn đưa đến trong tay cha mẹ bọn họ. Không nghĩ tới lần trước là cứu người, hiện tại lại biến thành bắt cóc?

“Trữ thiếu gia, cái này?”

“Cái gì cũng đừng hỏi, nghe theo là được.”

“Ngạch, dạ, chúng ta lập tức đi làm.”

Vì không rõ cho nên bảo vệ không dám cãi mệnh lệnh, vẫn là theo phân phó ra ngoài. Trữ Nhiễm gọi một chiếc xe taxi một mình đi ra ngoài thành, bằng vào kìm ức, ở trong núi tìm được một tòa phế khí cũ nát. Nơi này đúng là chỗ huynh đệ hai người năm đó bị bắt cóc mang đến. An bài như thế thật sự là một loại châm chọc đối với Mục Thiên Hào.

Trời còn chưa tối, vài bảo vệ liền như ước định đến vị trí định sẵn, cũng thuận lợi đem đến đây nhi tử Mục Thiên Hào. Tiểu tử kia bị bịt miệng che mắt, đưa đến phía trước Trữ Nhiễm. Trữ Nhiễm gắt gao nhìn chăm chăm tiểu nam hài té xỉu trên đất, hồi lâu chưa từng mở miệng nói chuyện. Đều là người làm cha mẹ, Mục

Thiên Hào người như thế nào lại tâm ngoan đem hài tử người khác bán đi? Ta muốn cho người hoàn toàn trải nghiệm một chút tư vị mất đi hài tử.

“Thiếu gia, hiện tại làm sao bây giờ?”

Trữ Nhiễm xuất ra di động nhìn nhìn thời gian: “Một lát nữa sẽ tính.”

Thời gian từng giây một trôi qua, Trữ Nhiễm thủy chung vẫn rất thưởng thức đoản đao trên tay, một câu cũng không nói, đoản đao này đã ở cùng với hắn hơn một năm, trên mặt đã dính máu tươi của mười mấy người, ở trong mắt Trữ Nhiễm, cây đao này không phải màu bạc mà là đã ô ám huyết sắc, ở thời điểm Thiệu Khải Long không thấy, hắn luôn thích cầm một khối khăn tay lập đi lập lại chà lau, nhưng là lau đến thế nào cũng cảm thấy đao này không phải màu bạc.

Tiểu nam hài đã tỉnh, trên mặt đất không ngừng vặn vẹo thân thể. Thân hình nhỏ gầy biết rõ không thể phản kháng lại vẫn muốn cực lực giãy dụa, một màn này lại quen thuộc như thế, Trữ Nhiễm thậm chí có thể cảm nhận được lúc này hài tử kia trong đầu đang suy nghĩ cái gì. Trữ Nhiễm theo dõi hắn trong chốc lát, cuối cùng thở dài: “Cho hắn uống chút nước.”

“Dạ.”

Khăn tay trong miệng được lấy ra, tiểu hài nhi liền khóc lớn: “Ba ba, ma ma, ô!!!” Trữ Nhiễm cái mũi đau xót, nghiêng mặt đi vụng trộm sờ sờ khóe mắt, năm đó chính mình cũng từng kêu lên như vậy. Nhưng chính là đám người tàn nhẫn này một chút thiện tâm cũng không có, hoàn toàn không chịu buông tha chính mình.

Bảo vệ uy nước xong lại ngăn chặn miệng của hắn, Trữ Nhiễm nhìn nhìn thời gian, lấy ra di động mới mua nhấn một tổ dãy số.

“Uy?”

“Mục Thiên Hào?”

“Phải, người là ai?”

“Ta là ai? Cái này không trọng yếu. Nếu như người vẫn đang tìm nhi tử, cũng đừng uống phí tâm tư nữa, bởi vì hắn đang ở trong tay ta.”

Mục Thiên Hào một chương đập xuống bàn, phát ra một tiếng bộp rất lớn: “Ngay cả con ta cũng dám bắt, ta xem ra người chán sống!”

Trữ Nhiễm xoa xoa bả vai, hạ giọng: “Xem ra hiện tại không có biện pháp nói chuyện, chờ người bình tĩnh một chút hãy nói đi.” Nói xong không để ý tới bên kia đang quát to, rất nhanh tắt điện thoại.

36. Chương 36

Trữ Nhiễm kiên nhẫn mười phần đợi suốt một giờ, lại đem điện thoại gọi tới Mục gia, vừa vang lên một tiếng Mục Thiên Hào đã liền tiếp điện thoại, âm thầm đè nén cơn tức.

“Uy.”

“Mục tiên sinh, người đã bình tĩnh lại chưa?”

Mục Thiên Hào hít thật sâu một ngụm khí: “Nói đi, người rốt cuộc có mục đích gì?”

“Mục đích sao? Bất cóc đương nhiên là vì tiền.”

“Người muốn bao nhiêu?”

“Ba mươi triệu!”

Mục Thiên Hào nhất thời lửa giận tăng vọt, bộp một tiếng lại vỗ một chương: “Buồn cười!”

Trữ Nhiễm nhàn nhã hạ mi: “Thực xin lỗi, ta nói sai rồi, không phải ba mươi triệu, là năm mươi triệu.”

Điện thoại bên kia Mục Thiên Hào trực tiếp đem cái bàn đập ngã. Trữ Nhiễm thở dài: “Mục tiên sinh cơn tức vẫn là lớn như vậy, đợi người lại bình tĩnh lần nữa rồi chúng ta nói tiếp.” Nói xong lại treo điện thoại.

Mục Thiên Hào đối với điện thoại hô to vài tiếng, chỉ còn lại đoạn âm thanh rè rè, Mục Thiên Hào tức giận đến mặt đều tái đi, buông điện thoại xuống, Mục Thiên Hào phần nộ trùng lớn hai mắt, hướng thủ hạ phía sau rống to: “Mau nhanh đi tìm cho ta.”

“Ngạch, dạ, dạ.” Mục Thiên Hào ở Thiên Cổ thế lực rất lớn, người bình thường cũng không dám dễ dàng động đến hắn. Không nghĩ tới cũng có người dám động thủ trên đầu thái tử, tâm tình phần nộ là chuyện đương nhiên. Nhưng là hắn ngàn nghĩ vạn nghĩ cũng không nghĩ đến, nhi tử chính mình thế nhưng ở ngay tại tòa phế khí bỏ hoang kia của mình. Kết quả tra tìm tự nhiên là thất bại. Lần này ước chừng đợi hai canh giờ, di động của thê tử mới vang lên.

“Uy?”

Vừa nghe đến thanh âm nữ nhân, Trữ Nhiễm nói một câu: “Gọi lão công của người tới nghe điện thoại.”

Bên kia điện thoại đã bị Mục Thiên Hào một phen đoạt lấy: “Uy?” Người này bản lĩnh thực không nhỏ, những số điện thoại nhà của mình, hắn thế nhưng tất cả đều biết.

“Mục tiên sinh đã bình tĩnh trở lại?”

Ngữ khí trêu chọc lại làm cho người ta sinh khí, bất quá sợ đối phương lại ngắt điện thoại, Mục Thiên Hào chỉ có thể đem cơn tức toàn bộ đè xuống: “Năm mươi triệu không thành vấn đề, ta muốn nghe một chút thanh âm con ta.”

“Có thể.”

Tiểu tử kia vừa được đối diện với điện thoại liền hô to lên: “Ba ba, ba ba mau tới cứu ta. Ta sợ.”

“Nhi tử, đừng khóc, ba ba lập tức đi cứu người.”

Trữ Nhiễm thu hồi di động nói: “Người đều nghe thấy được?”

“Ở nơi nào giao tiền?”

Trữ Nhiễm cau mày nghĩ nghĩ, phía xa nhất của ngoại thành có một đỉnh núi: “Hôm nay ban đêm mười một giờ, một mình người mang tiền đến đó, đừng giở thủ đoạn với ta.”

Buông điện thoại, Trữ Nhiễm cười lạnh một tiếng, bảo vệ gãi tóc đi tới: “Thiếu gia, chúng ta ai đi lấy tiền chuộc?”

“Ai cũng không cần đi.”

“A? Kia hiện tại chúng ta làm gì?”

Trữ Nhiễm khoát hay cánh tay lại, nhàn nhã nhắm lại hai mắt: “Cơm nước xong ngủ.” Lúc này bảo vệ mới chính thức hiểu được, Trữ Nhiễm căn bản không phải bắt cóc, rõ ràng là muốn trêu chọc Mục Thiên Hào, bất quá ai cũng không biết hai người trong lúc đó rốt cuộc có ân oán gì, muốn dùng loại phương pháp này trả thù hắn.

Mục Thiên Hào một mình mang theo mấy chục triệu Mĩ kim (dollar Mĩ) đi đến trên núi ngoài thành, trước đó an bài một đám thủ hạ núp trong chỗ tối, kết quả là đợi cho đến nửa đêm hai giờ, ngay cả quỷ cũng không thấy. Mọi người đành phải kéo thân thể mỗi một trở về Mục gia. Điện thoại di động đặt trên bàn im phăng phắc, toàn bộ người của một đại bang trắng đêm không ngủ nhìn chăm chăm vào điện thoại, kết quả đợi đến giữa trưa ngày hôm sau di động mới vang lên.

“Uy?”

“Mục tiên sinh.”

Mục Thiên Hào mở trừng hai mắt: “Người vì cái gì không tới?”

“Ta nói rồi đừng giở thủ đoạn với ta.”

“Ta cũng không có báo cảnh sát.”

Trữ Nhiễm hừ lạnh một tiếng: “Người giống như ngươi, cho dù không báo cảnh sát, một đám thủ hạ này cũng đủ dùng.”

Mục Thiên Hào sững sốt một chút, đè nặng thanh âm: “Thực xin lỗi, lần sau ta sẽ một mình đi.”

Trữ Nhiễm bĩu môi, thật đúng là giống như suy đoán chính mình, Mục Thiên Hào người như thế hẳn tuyệt đối sẽ không báo cảnh sát, đương nhiên hẳn cũng sẽ không cam tâm làm con rối người khác: “Bởi vì người không thành khẩn, làm cho chúng ta hợp tác rất là không thuận lợi, hiện tại ta thay đổi chủ ý.”

“Ngươi còn muốn thế nào?”

“Tám mươi triệu USD, trước một giờ đưa đến cây cầu bên sông Tây.”

Mục Thiên Hào ngẩng đầu nhìn thời gian chỉ còn nửa giờ: “Thời gian ngắn như vậy như thế nào có thể chuẩn bị kịp, ta hiện tại căn bản không có nhiều tiền như vậy.”

Trữ Nhiễm âm trầm nở một chút nụ cười: “Chuyện này ta mặc kệ, chính ngươi tự nghĩ biện pháp, nếu đến thời gian không thấy người, ta liền đem nhi tử của ngươi — thiên!”

“Uy? Uy?” Hiện tại Mục Thiên Hào từ trần ngập tức giận đã biến thành hoảng sợ. tay run run chỉ vào những người bên cạnh: “Nhanh nhanh, mau nhanh đi rút tiền.”

“Dạ.” Bởi vì đường xa xa xôi, Mục Thiên Hào so với thời gian dự định tới trễ mười phút, kết quả giống như trước không nhìn thấy người. Vẫn đợi cho đến buổi tối, Mục Thiên Hào tuyệt vọng trở về nhà, suy sụp ngồi ở trên sofa một câu cũng không nói. Lúc này đây ước chừng đợi đến hai ngày, bọn cướp mới gọi điện thoại lại đây.

Bên kia vừa nhắc máy, Trữ Nhiễm chợt nghe một thanh âm khàn khàn tựa hồ còn mang theo tiếng khóc nức nở: “Ta cầu ngươi, cầu ngươi đem nhi tử trả lại cho ta đi.”

Trữ Nhiễm lạnh lùng nói: “Mục Thiên Hào, mất đi đứa con yêu cảm giác nhất định rất khó chịu sao?”

“Ta cầu ngươi, ngươi muốn cái gì ta đều có thể cho ngươi, chỉ cần ngươi đừng thương tổn con ta.”

“Yên tâm, ta còn chưa thương tổn hắn đâu.”

Vừa nghe lời này Mục Thiên Hào nhất thời nhẹ nhàng thở ra: “Vậy ngươi nghĩ muốn cái gì, chỉ cần ngươi nói ra, ta đều có thể cho ngươi.”

“Nhi tử của ngươi trông rất xinh đẹp, ta ở đây đang nghĩ là nên bán nó sang phía Đông, hay là sang phía Tây đây? Nếu không đem bán sang Thái Lan cũng tốt lắm.”

Mục Thiên Hào hai chân mềm nhũn trực tiếp quỳ xuống: “Ngươi muốn bao nhiêu tiền ta đều có thể cho ngươi, hắn chỉ có tám tuổi, cầu ngươi không cần làm việc tàn nhẫn như vậy.”

Trữ Nhiễm mở trừng hai mắt: “Tàn nhẫn, rốt cuộc là ai tàn nhẫn? Hải tử của ngươi không thể bán, hải tử nhà người khác thì có thể tùy tiện bán sao?”

Mục Thiên Hào cả kinh, nửa ngày cũng chưa lên tiếng: “Ngươi, ngươi nói cái gì?”

“Ngươi đã làm chuyện gì, tự bản thân ngươi rõ ràng nhất. Mục Thiên Hào, ta muốn đem nhi tử của ngươi đi bán, cho ngươi đời này cũng tìm không thấy!” Trữ Nhiễm rống xong, cạch một tiếng cắt đứt điện thoại.

Hai mắt phần nộ trừng lớn, gắt gao nhìn chằm chằm tiểu nam hài đang nức nở không ngừng, các bảo vệ nhìn biểu tình Trữ Nhiễm đều cảm thấy có chút hoảng hốt, trong ánh mắt kia mang theo phần nộ cùng ngoan độc. Mỗi người tâm lý đều suy nghĩ một vấn đề, thiếu gia sẽ không thật sự muốn đem hải tử này bán đi?

Trữ Nhiễm hai tay run run gắt gao nắm thành quyền, sau một lúc lâu nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Mang đi!”

Cái gì gọi là nhân quả báo ứng, Mục Thiên Hào hiện tại là hoàn toàn cảm nhận được, sự kiện kia mười mấy năm trước hẳn thập phần nhớ rõ ràng, vì để có được mật mã trong tay Lăng Phong Hải, không tiếc lấy hai hài tử để khống chế, thậm chí còn muốn đem hai hài tử kia chôn sống. Cuối cùng nhẫn tâm đem hai hài tử chia ra một bán ở phía Đông Bắc, một ở phía Tây Bắc. Thủ hạ bị bắt thủy chung không có khai ra hẳn là chủ mưu, cho nên hẳn mới thoát được pháp luật chế tài.

Sau lại nghe nói trong đó có một hài tử được người cứu trở về, một người thì tung tích không rõ, sống chết không biết. Hôm nay chuyện như vậy thế nhưng đến phiên nhi tử của mình, thực rõ ràng bọn cướp kia chính là tới trả thù. Mục Thiên Hào không phải không từng hoài nghi Lăng Phong Hải, tuy rằng hẳn không phải cái gì đại nhân vật nhưng cũng xem như từng có chút ân oán với chính mình. Sau khi nhi tử bị bắt cóc, thủ hạ từng âm thầm điều tra, Lăng Phong Hải đến bây giờ cũng chưa biết rõ sự việc năm đó, một nhà ba người đều đứng hạn đi làm đến trường, không có bất luận dị trạng gì.

Mục Thiên Hào tuyệt vọng ngồi dưới đất thống khổ bắt lấy tóc chính mình, cảm giác kia không chỉ có hận, còn có một loại hối hận. Hẳn hiện tại đã muốn hoàn toàn cảm nhận được tâm tình Lăng Phong Hải năm đó, nguyên lai là thống khổ như thế, tuyệt vọng như thế. Chính mình bán nhi tử người khác, người khác bán nhi tử chính mình, cái này có thể oán trời sao? Nay hết thấy đều chỉ có thể oán chính mình! Làm chuyện xấu sớm muộn gì cũng lọt vào báo ứng.

Thủ hạ nhìn đến biểu tình này của lão bản đều cảm thấy có chút giật mình, Mục Thiên Hào tâm ngoan thủ lạt vẫn là lần đầu tiên ở trước mặt người khác rơi lệ. Hiện tại có thể làm chỉ có đem hết toàn lực đi thăm dò tung tích tiểu thiếu gia, còn có thể hy vọng đến cùng.

37. Chương 37

“Thiếu gia, người, người thật sự muốn bán hẳn?” Bảo vệ a Minh có chút không đành lòng hỏi.

Trữ Nhiễm một tay khoát lên cửa kính xe, ánh mắt mê mang nhìn bên ngoài, giống như căn bản là không có nghe câu hỏi người khác. Chung quanh mấy người liếc nhau bất đắc dĩ đóng miệng.

“Dừng xe.”

Lái xe kinh liên lập tức nhấn phanh lại, quán tính quá mạnh làm cho người trong xe đều xóc nảy một chút. Trữ Nhiễm nhìn chằm chằm tiểu hài nhi bị trời bên cạnh, ôn nhu sờ sờ đầu của hẳn, đối diện bảo vệ phía trước lạnh lùng hỏi: “Người cảm thấy ta sẽ sao?”

“Ngạch, sẽ không.” A Minh ngượng ngùng cúi đầu. Theo thiếu gia lâu như vậy hẳn đã sớm hiểu biết bản tính hẳn, sẽ không thương tổn người vô tội, chỉ giết người nên giết.

Trữ Nhiễm thở dài cầm di động nhấn tổ dãy số kia.

Lần trước trò chuyện trước đã qua vài giờ, Mục Thiên Hào đã ở bên bờ vực của sự suy sụp, tiếng chuông điện thoại vang lên rất nhanh kéo y trở lại: “Ủy ~”

“Mục tiên sinh, muốn gặp nhi tử của người trong vòng hai mươi phút, ở Đông Sơn, một mình người đến!”

“Hảo hảo hảo, ta lập tức đi.”

Điện thoại vừa buông, Mục Thiên Hào không do dự chạy ra khỏi gia môn, đối với bảo vệ đi theo rống to: “Ai cũng không được đi theo ta!” Xe trên đường chạy rất nhanh, mấy lần suýt nữa xảy ra tai nạn. Đến trên quốc lộ Đông Sơn, rất xa liền nhìn thấy phía trước một chiếc xe hơi màu đen đang đậu. Dưới ánh trăng hờn ảm chỉ có thể mơ hồ thấy trong xe có mấy bóng người. Thời điểm cách nhau mấy chục thước, di động Mục Thiên Hào lại vang lên.

“Dừng xe.” Mục Thiên Hào rất nhanh phanh xe đứng lại tại chỗ.

“Con ta ở đâu?”

Trữ Nhiễm lấy khăn tay trong miệng tiểu nam hài ra, cho hắn đối với điện thoại kêu vài tiếng ba ba.

“Yên tâm, nhi tử của người tạm thời không có việc gì.”

“Cầu người, thả hắn đi, mặc kệ ta làm sai cái gì, đều cùng hắn không có quan hệ.”

Trữ Nhiễm hít thật sâu một ngụm khí: “Mục Thiên Hào, nếu muốn người nhi tử bình an trở về cũng có thể, đem những việc thiếu đạo đức người năm đó đã làm toàn bộ nói ra.”

“Này?”

“Dám làm cũng không dám nói sao? Cho nhi tử người biết ba ba hắn rốt cuộc là loại người gì.” Nghe bên kia không có thanh âm, Trữ Nhiễm tiếp tục nói: “Như thế nào, không muốn nói sao? Vậy cáo biệt với nhi tử người đi.”

Mục Thiên Hào nuốt một chút “Hảo, ta, ta nói.....”

Trữ Nhiễm bật loa ngoài trên di động, trong xe mọi người đều nghe rõ từng lời nói của Mục Thiên Hào, đương nhiên cũng bao gồm nhi tử của hắn. Lúc này tất cả mọi người trầm mặc, bảo vệ vẫn không thể lý giải hành động của Trữ Nhiễm cuối cùng cũng hiểu được, Mục Thiên Hào này rốt cuộc có bao nhiêu đáng giận. Không riêng gì vụ án bắt cóc mười mấy năm trước kia, trước sau hắn còn đã làm rất nhiều điều thiếu đạo đức khác, hắn đối phó kẻ địch, luôn dùng một ít thủ đoạn ti bỉ, hoặc lấy tánh mạng ra áp chế, hoặc lấy người nhà hay trẻ em ra tống tiền để bức những người đó thỏa hiệp.

Tuy rằng Trữ Nhiễm cũng không có phân phó, bắt quá bảo vệ cẩn thận vẫn là đem những lời ghi âm lại, để tránh ngày sau bị họ Mục cắn ngược lại một cái.

Trận trần thuật sấm hối này nói hồi lâu, Mục Thiên Hào tựa như đem toàn bộ chuyện xấu mình đã làm nói ra.

“Ta đều nói xong rồi, cầu người thả con ta đi.”

Trữ Nhiễm xuất ra một cây mã tấu đưa cho bảo vệ mang qua: “Lưu lại một bàn tay, nhi tử liền trả lại cho người.”

Mục Thiên Hào run run cầm lấy bả đao kia: “Người, người muốn bao nhiêu tiền ta đều có thể cho người, vì cái gì nhất định lấy tay của ta?”

Trữ Nhiễm hừ lạnh một tiếng: “Ta đối với tiền không có hứng thú. So với người năm đó muốn đem người đi chôn sống, ta đã thực nhân từ.”

“Người, người rốt cuộc là người nào?” Vừa rồi trần thuật cũng không có nói đến đoạn chôn sống này, Mục Thiên Hào giật mình vì cái gì hắn biết chi tiết một màn năm đó.

“Đừng dài dòng, ta cũng không có kiên nhẫn, trong vòng ba mươi giây nếu chính người không động thủ, liền vĩnh viễn cũng đừng mong gặp lại nhi tử người.”

Mục Thiên Hào hung hăng cắn chặt răng, bụm một tiếng quỳ trên mặt đất, rút ra mã tấu sắc bén. Xe hơi phía trước thấy tia sáng từ xa lóe lên, chùm tia sáng chói mắt dừng trên đầu người nọ, Mục Thiên Hào chậm rãi nhắm lại hai mắt, tay phải cầm đao hung hăng hướng tay trái chặt xuống.”A!!!”

Nhìn một màn này, Trữ Nhiễm thật sâu thở dài một hơi, người này tuy rằng thật đáng giận, bắt quá vì nhi tử nhưng cái gì cũng đều chịu làm. Trữ Nhiễm đứng xa xa nhìn Mục Thiên Hào té trên mặt đất, hướng điện thoại nói: “Mục Thiên Hào, nhi tử trả lại cho người, về sau nuôi dưỡng cho tốt.”

Trữ Nhiễm đem tiểu hài nhi đẩy xuống xe, vỗ vỗ đầu của hắn: “Người có một người cha rất tốt..... Lái xe!”

Ô tô rất nhanh đi xa, Mục Thiên Hào kéo cánh tay đổ máu không ngừng nghiêng ngã lao đảo chạy tới, đem nhi tử kéo vào trong lòng, cởi bỏ khăn bịt mắt cùng trời buộc “Con trai ngoan, thực xin lỗi đều là ba ba không tốt.” Nhìn đến nhi tử lông tóc không tổn hao gì, Mục Thiên Hào mới hoàn toàn an tâm.

Bị bịt mắt vài ngày, ánh mắt mới dần dần thích ứng ánh sáng, lọt vào trong tầm mắt chính là phụ thân đang trần đầy mồ hôi lạnh mà gương mặt lại tái nhợt, tiểu nam hài vội vàng ôm lấy cổ hắn: “Ba ba, ba ba người làm sao vậy?”

“Không, không có việc gì, đi, ba ba mang người về nhà.”

“Người cuối cùng đã trở lại, mệt mỏi không.”

Một hồi về đến khách sạn, Trữ Nhiễm liền thấy Thiệu Khải Long ngồi ở trên sofa chờ hần, trên gạt tàn bàn trà đã muốn nhét đầy tàn thuốc. Về mặt mỗi một cùng đôi mắt thâm quầng, bộ dáng thoát nhìn thực tiêu tụy. Trữ Nhiễm thở dài một hơi, dựa vào trong lòng hần.

“Thực xin lỗi, cho người lo lắng.”

Thiệu Khải Long khẽ hôn trán hần: “Không quan hệ, chỉ cần người không có việc gì là tốt rồi.”

“Người, vì cái gì không ngăn cản ta?”

“Ta tin tưởng người, tin tưởng người sẽ không thương tổn người vô tội.”

Trữ Nhiễm đáy lòng một trận như nhũn ra, ngẩng đầu lên chủ động hướng đôi môi hần hôn. Lâu như vậy, Trữ Nhiễm vẫn là lần đầu tiên chủ động hôn hần, hành động này làm cho Thiệu Khải Long cảm thấy thực thỏa mãn, thực thỏa mãn, bốn môi chạm nhau, đầu lưỡi linh hoạt như rắn tiến vào trong miệng, có chút tham lam hấp dẫn lấy hương vị của hần.

Trữ Nhiễm thoát nhìn tựa hồ có chút kích động, không đợi Thiệu Khải Long động, liền vội vàng xé quần áo hai người: “Bảo bối, hôm nay như thế nào chủ động như vậy?”

“Người không muốn ta sao?”

Thiệu Khải Long ấn đầu nhỏ của hần xuống, dùng sức hôn một chút: “Ta muốn người muốn điên rồi chứ.” Trữ Nhiễm nói chưa kịp trả lời, liền cảm thấy thiên địa đảo ngược, bị người vác lên trên vai.

Thiệu Khải Long cao hứng phấn chấn, đem tiểu mỹ nhân hướng thẳng đến phòng tắm mà đi. Dưới vò sen hai thân thể gắt gao quấn lấy nhau cùng một chỗ, một bên kích động hôn một bên thoát quần áo của nhau, quần áo bị nước làm ướt nhẹ rất khó cởi ra, làm cho Thiệu Khải Long có chút cảm tức, không giải được nút thắt, cuối cùng mãnh mẽ xé rách.

Sương mù dần dần tràn ngập gian phòng tắm, mơ hồ có thể thấy hai thân thể trắng nõn dán chặt vào nhau. Thiệu Khải Long thở hổn hển lấy tay tìm được phía sau Trữ Nhiễm, mượn nước ấm bôi trơn trực tiếp đưa một ngón tay đi vào.

“Àn

” Trữ Nhiễm nhắm mắt ngẩng đầu lên, hai chân như nhũn ra một trận.

“Bảo bối, người nơi này thật chặt.” Thiệu Khải Long đem Trữ Nhiễm đặt ở trên tường, dùng hạ thân không ngừng ma sát bộ vị mẫn cảm của hần, trước sau đều bị kích thích làm cho Trữ Nhiễm hoàn toàn mất đi lý trí, phát ra một tiếng âm thanh rên rỉ không thể kiềm chế.

Cảm thấy thời cơ đã chín muồi, Thiệu Khải Long ôm Trữ Nhiễm khóa ở trên người chính mình, cảm lấy bộ vị đã sớm cứng như thép hung hăng đỉnh vào.

“A

”

“Thư, thoải mái sao, bảo bối?”

Động tác kịch liệt làm cho Trữ Nhiễm hoàn toàn không nói nên lời, chỉ có thể gắt gao ôm cổ hần, nghênh đón hần một chút lại một chút càng tiến sâu vào. Bị nước xâm nhập, thân thể so với bình thường phát ra thanh âm lớn hơn.

“Tiểu, tiểu Nhiễm, ta yêu người!” Thiệu Khải Long thật mạnh đâm vài cái: “Cho nên, người cũng nhanh lên yêu thương ta được không?”

Trữ Nhiễm cả người một trận kích động, say mê nhắm mắt lại tựa vào bờ vai của hắn, nam nhân này nhu tình quả thực tựa như cơn lốc xoáy, sớm muộn gì cũng đem người khác cuốn vào, hay có lẽ đã sớm bị cuốn vào rồi. Cảm giác đối với hắn có phải yêu hay không, Trữ Nhiễm cũng không biết, chỉ biết là hiện tại chính mình không nghĩ sẽ rời đi bên cạnh hắn, không nghĩ sẽ rời đi yêu thương của hắn, lại càng không tưởng rời đi bảo hộ của hắn. Khả năng, có lẽ, đại khái chính mình cũng đã muốn yêu thương nam nhân này!

Thời điểm chấm dứt, Trữ Nhiễm đã muốn hôn mê bất tỉnh, Thiệu Khải Long vì hắn tẩy sạch thân thể, ôm đến trên giường. Trữ Nhiễm khi ngủ biểu tình thực khả ái, hắn còn bất tri bất giác mở ra cái miệng nhỏ nhắn, ngẫu nhiên còn vươn đầu lưỡi liếm liếm đôi môi phần hồng. Thiệu Khải Long thực thích ở thời điểm hắn ngủ phá hắn, lấy một cọng tóc nhỏ tinh tế lặng lẽ vói vào lỗ tai Trữ Nhiễm. Không chịu nổi ngứa, Trữ Nhiễm phát ra chút âm thanh rên rỉ, sau đó nâng lên bàn tay nhỏ bé ở lỗ tai ngoáy ngoáy một chút, tựa như con mèo nhỏ thời điểm khi ngủ bị người ta quấy rầy, móng vuốt nhỏ gãi gãi lỗ tai của mình.

Thiệu Khải Long ở bên cạnh phá đủ mới tắt đèn bàn, ôm người yêu thỏa mãn nhắm hai mắt lại. Mà lúc này di động bên giường lại vang lên một trận âm nhạc dễ nghe, Thiệu Khải Long cầm lấy di động nhìn thoáng qua, trên màn hình biểu hiện dãy số làm cho sắc mặt Thiệu Khải Long trở nên rất khó xem, vội vàng nhấn điện thoại, thấy bên cạnh Trữ Nhiễm ngủ thực trầm, chân tay nhẹ nhàng cẩn thận ra khỏi phòng ngủ.

“Uy?”

“A Long, có hay không nhớ đến ta?” Điện thoại truyền ra một thanh âm vui vẻ của nữ nhân.

Thiệu Khải Long thở dài: “Tiểu Nhã, trẻ như vậy gọi điện thoại đến có việc sao?”

“Nga, thực xin lỗi bên này vẫn còn là ban ngày. Đúng rồi buổi tối ngày mai ta xuống máy bay, người nhớ rõ đi đón ta nga.”

Thiệu Khải Long hướng phòng ngủ nhìn thoáng qua, hạ giọng: “Ở bên kia không phải rất tốt sao, trở về làm gì?”

“Người đã quên, ta vừa mới tốt nghiệp.”

Thiệu Khải Long phiền não bóp bóp cái trán: “Đã biết, ta sẽ đi đón người.”

“Ân, kia ngày mai gặp, tạm biệt!”

“Ân.”

38. Chương 38

Trữ Nhiễm rất sớm liền tỉnh lại, bên cạnh giường không có ai. Đi ra khỏi phòng ngủ, Thiệu Khải Long đã thay một bộ quần áo ngồi ở trên sofa.

“Người như thế nào dậy sớm như vậy?”

Thiệu Khải Long mỉm cười nói: “Tỉnh liền ngủ không được, còn người sao không ngủ thêm chút nữa?”

Trữ Nhiễm nâng thất lưng đi tới, lưỡi biếng tựa vào trên người hắn: “Ngủ no rồi.”

“Tiểu Nhiễm!”

“Ân? Làm sao vậy?”

Thiệu Khải Long do dự một lát: “Tổng công ty bên kia có chút việc, ta muốn trở về xử lý một chút.”

Trữ Nhiễm sững sờ: “Kia, vậy người khi nào thì trở về?”

Trong lời nói mang theo một tia không nỡ, làm cho Thiệu Khải Long cảm thấy tâm thực ám: “Ta sẽ mau chóng xử lý tốt, người ngoan ngoãn ở đây chờ ta, được không?”

“Nga ~~ được rồi.”

Trữ Nhiễm vẫn đưa hần đến sân bay, Thiệu Khải Long lôi kéo bàn tay nhỏ bé của hần thật lâu không muốn buông ra: “Tiểu Nhiễm, ta yêu ngươi!”

Trữ Nhiễm trái tim đập nhanh vài nhịp, nghiêng ở khoe môi hần hôn một chút: “Ta chờ ngươi!”

Đôi môi vừa ly khai, Thiệu Khải Long lại mạnh mẽ đưa hần ôm vào trong lòng, nụ hôn nóng bỏng đoạt đi đường khí của Trữ Nhiễm, bọn họ hoàn toàn không để ý tới ánh mắt của những người chung quanh nghị luận, giống như trong tầm mắt của nhau chỉ có đối phương, giống như toàn bộ thế giới chỉ còn lại có thân ảnh người kia. Ai cũng không biết Thiệu Khải Long là mang theo tâm tình như thế nào lên máy bay.....

Kia sau một đoạn thời gian, Thiệu Khải Long mỗi ngày đều gọi một cuộc điện thoại cho Trữ Nhiễm, hai người tán gẫu điện thoại với nhau một lần đến vài giờ, chỉ là Thiệu Khải Long tựa hồ luôn bề bộn nhiều việc, vẫn không thể trở lại.

Trữ Nhiễm vượt qua một đoạn thời gian rất là nhàm chán. Chỉ có thời điểm nhìn thấy Lăng Phong Hải, hần mới có thể khôi phục tinh thần, công ty hai nhà hợp tác cũng đã muốn chính thức bắt đầu, Lăng Phong Hải phụ trách hạng mục này thường xuyên phải chạy đến văn phòng Trữ Nhiễm báo cáo công tác tiến trình. Thuận tiện cũng muốn cảm thụ một chút ý tứ ánh mắt không rõ cảm xúc cùng ngôn ngữ của Trữ Nhiễm.

Trữ Nhiễm cũng từng nghĩ tới, buông tha trả thù đối với hần, nhưng là tảng đá lớn đè nặng lên tâm lý vô luận như thế nào cũng không đẩy ra được, mỗi lần nhớ lại một màn năm đó đều làm cho hần cảm thấy toàn thân đau buồn vô cùng, đau đến không thể hô hấp, nếu không bắt hần trả đại giới, thật sự cảm thấy chết cũng không thể nhắm mắt. Hai người tiếp xúc càng lâu, hận ý trong tâm Trữ Nhiễm lại càng nặng, mỗi lần thấy Lăng Phong Hải luôn luôn có một loại xúc động muốn đem hần thiên đao vạn quả.

Ngày đó chấm dứt công tác, Trữ Nhiễm cùng Lăng Phong Hải cùng nhau đi ra khỏi công ty, chính là nhìn thấy một thiếu niên tựa vào trên ô tô Lăng Phong Hải, tuy rằng cách nhau hơi xa, những Trữ Nhiễm vẫn là nhận ra người nọ, đúng là ca ca của chính mình: Lăng Hạo.

Lăng Hạo thấy phụ thân đi ra vội vàng vẫy tay: “Ba.”

“Người như thế nào ở chỗ này?”

Lăng Hạo cười hắc hắc: “Đi ngang qua mà thôi, vừa lúc thấy xe của người, ba, người công việc xong rồi sao? Hai ta cùng nhau về nhà?”

Trữ Nhiễm mỉm cười đánh giá Lăng Hạo, hần cùng chính mình hiện tại tuổi tác giống nhau, so với chính mình cao hơn rất nhiều, thoát nhìn như ánh mặt trời soái khí: “Lăng tiên sinh, hần chính là đại nhi tử của người?”

“Phải, hần là con ta Lăng Hạo..... Tiểu Hạo, vị này là Trữ tổng.”

Hai người bắt tay: “Còn đang đi học?”

“Ân, ta học cấp ba.”

Trữ Nhiễm nhìn hần trong chốc lát đột nhiên đối Lăng Phong Hải nói một câu nói: “Nếu tiểu nhi tử của người vẫn còn, hần là cũng học cấp hai đi?”

Lăng Phong Hải bị lời nói của hần làm cho sững sốt, có chút không được tự nhiên gục đầu xuống, Trữ Nhiễm cười lạnh một tiếng ngồi vào bên trong xe của mình: “Lăng tiên sinh, ngày mai gặp.”

Lăng Hạo bước lại chỗ phụ thân: “Ba, hần như thế nào biết chuyện của đệ đệ?”

“Nga, cùng hần đề cập qua một lần, về nhà đi.” Lăng Phong Hải tâm lý rất không thoải mái, cùng Trữ Nhiễm tiếp xúc trong khoảng thời gian này, hần cơ hồ mỗi ngày đều vô tình lần cố ý nhắc tới chuyện của Lăng Nhiễm, mỗi lần vừa nói xong đều cảm thấy tâm lý nặng trĩu.

Mà tâm lý Trữ Nhiễm so với hần còn khó chịu hơn, nếu chính mình đã tâm ngoan không do dự trả thù hần, trong tâm lại vẫn có chút không đành lòng, thế cho nên sự tình kéo dài lâu như vậy.

“Trữ thiếu gia, hiện tại muốn đi đâu?”

“Ta mời các người ăn cơm.”

Các bảo vệ cười hắc hắc: “Cám ơn thiếu gia.”

Thiệu Khải Long không ở bên cạnh, Trữ Nhiễm rất ít khi chính mình ăn ở khách sạn, luôn tùy tiện kêu bên ngoài mang chút thức ăn nhanh đến liền giải quyết xong một bữa cơm, một ngày sinh hoạt phí năm mươi đồng tiền vậy là đủ rồi. Hôm nay nói mời khách vẫn là lần đầu tiên. Một người vào đến gian phòng yên tĩnh của một nhà hàng khách sạn, Trữ Nhiễm đem thực đơn cấp cho bảo vệ, chính mình gọi hai đĩa thức ăn chay.

Mọi người ăn đến một nửa, Trữ Nhiễm buông chiếc đũa do dự một chút: “Ta muốn hỏi các người một vấn đề.”

“Trữ thiếu gia, vấn đề gì?”

Trữ Nhiễm nhìn vài người phía trước, tuổi trung bình đã đều là hơn ba mươi tuổi, có người đã lập gia đình, Trữ Nhiễm chỉ vào một bảo vệ đã làm cha hỏi: “Tỷ như, ta nói là tỷ như, tỷ như có một ngày hài tử của người bị thương, về sau cả đời đều phải dựa vào người khác chiếu cố mới có thể sinh hoạt, vậy người sẽ vứt bỏ hắn sao?”

“Đương nhiên sẽ không, đừng nói là bị thương tật, cho dù là hoàn toàn bị tàn phế, ta cũng sẽ dưỡng hắn cả đời.” Lời này nói rất lớn, đem người chung quanh đều nghe thấy.

Trữ Nhiễm phát tay: “Ta chỉ là nêu một ví dụ thôi.”

Một bảo vệ cau mày nói: “Con cái có khả năng vứt bỏ cha mẹ, thê tử khả năng vứt bỏ trượng phu, nhưng chỉ có cha mẹ vĩnh viễn sẽ không vứt bỏ con cái của chính mình. Đương nhiên cũng có vài cá biệt ngoại lệ.”

Trữ Nhiễm đồng ý gật gật đầu: “Tỷ như nói có một tiểu nam hài, bị người hại thực thê thảm, không có hai chân, mất đi một cánh tay, lại bị cắt luôn đầu lưỡi, hắn luôn luôn chờ đợi cha mẹ tới cứu hắn, đợi rất nhiều năm, kết quả có một ngày hắn thật sự thấy phụ thân của chính mình, phụ thân kia cũng nhận ra hắn, nhưng là cuối cùng người phụ thân đó lại đối đãi với hắn giống như người xa lạ, cả nhận thức cũng không chịu nhận thức hắn, các người cảm thấy dưới loại tình huống này, nam hài kia hắn là nên hận phụ thân của mình sao?”

Bảo vệ phân vân ngừng chiếc đũa trong tay: “Trữ thiếu gia, người không phải nói chuyện thật đi?”

“Trước đừng quan tâm thiệt giả, đổi thành là người, các người sẽ làm sao?”

“Nếu như là ta, ta nhất định sẽ hận.”

Mấy người khác cũng gật gật đầu: “Phụ thân như vậy khẳng định là sợ nhi tử tàn phế sẽ liên lụy chính mình, rất vô tình. Nếu là ta, ta khẳng định hận chết hắn.”

“Trữ thiếu gia, nhìn biểu tình của người sẽ không nói đều là chuyện thật đi?”

Trữ Nhiễm thở dài: “Xem như đi.”

“Kia, nam hài nhi kia sau đó thế nào?”

Trữ Nhiễm dừng đũa, thản nhiên nói: “Chết.”

Người bên cạnh Thiệu Khải Long tuy rằng thoạt nhìn đều là hạng người tâm ngoan thủ lạt, bắt quá trong tâm lại đều thực thiện lương, không muốn nghe những sự việc thương tâm, vừa nghe Trữ Nhiễm nói, một đám đều trầm mặc không lên tiếng, chung quanh bị một mảnh không khí áp lực bao phủ, mấy người này đều giỏi về quan sát ngôn từ cử chỉ, đều xem ra lời Trữ Nhiễm nói là sự thật, bởi vì kia đôi mắt đã muốn dần dần đỏ, hai tròng mắt đen bóng bị một tầng hơi nước bao quanh, việc này mặc dù không có khả năng là hắn tự mình trải qua, lại khẳng định là hắn tận mắt nhìn thấy.

Trữ Nhiễm vuốt vuốt cái mũi, nguyên lạnh nuốt mấy miếng đồ ăn. Một đêm này nhất định sẽ thực dài!

Sau ngày ấy, Lăng Phong Hải phát hiện thái độ Trữ Nhiễm đối với hắn đột nhiên chuyển biến tốt, nói chuyện cũng khách khí, ánh mắt nhìn mình cũng khôi phục bình thường. Đối với loại thay đổi này, Lăng Phong

Hải hoàn toàn không thể lý giải, bất quá hẳn không khó xử mình tự nhiên là tốt lắm rồi, bởi vì công tác thường xuyên phải tiếp xúc, nếu luôn lo lắng đề phòng sẽ không thoải mái.

Không thích ăn cơm ở cửa hàng, Trữ Nhiễm dần dần thành khách quen của Lãng gia, Triệu Bình luôn cảm thấy Trữ Nhiễm thực thân thiết, thường xuyên làm một ít đồ ăn ngon mời hẳn về nhà ăn cơm. Mà Lãng Hạo cùng độ tuổi, tựa hồ cũng cùng Trữ Nhiễm hợp tính nhau. Thời gian lâu dần, Lãng Phong Hải cũng phát hiện Trữ Nhiễm người này kỳ thật khá tốt, một chút tính xấu cũng không có. Dần dần đối với hẳn cũng buông xuống phòng bị. Dù sao chỉ là một hài tử chưa đến mười tám, trước kia khả năng hai người trong lúc đó có chút hiểu lầm nên mới không có biện pháp hiểu biết lẫn nhau.

Trữ Nhiễm càng nhiều thời điểm thường thích cùng Triệu Bình đứng ở phòng bếp, giúp nạng một tay, hoặc cùng Lãng Hạo tâm sự những chuyện cộng đồng, nhưng rất hiếm nói chuyện phiếm cùng Lãng Phong Hải.

“Trữ tổng, thích ăn đồ ăn gì nhất?”

“Ta? Ta thích ăn nhất sườn nướng do ma ma làm.”

Triệu Bình động tác thái rau chợt dừng lại, ngừng một hồi lâu mới nhẹ giọng nói: “Tiểu nhi tử của ta cũng thích nhất ăn sườn nướng do ta làm.”

“Người nhớ hẳn sao?”

“Hài tử chính mình, như thế nào lại không nhớ?”

Trữ Nhiễm nghiêng đầu ở trên Tây trang sờ soạng khoe mắt, yên lặng dùng tay tách cho xong mấy miếng tỏi kia. Triệu Bình thái đồ ăn xong, xoay người mở tủ lạnh lấy ra một túi sườn đông cứng, ngâm trong nước để làm tan băng.

“Trữ tổng, nơi này khói rất nhiều, ngài vẫn là ra phòng khách đi, bằng không Âu phục sẽ dơ.”

“Không có việc gì, mới trước đây ta cũng thích cùng ma ma đứng ở phòng bếp.”

Triệu Bình ngẩng đầu dùng ánh mắt phức tạp nhìn hẳn, tổng cảm thấy đứa nhỏ này dường như giống một người. Buổi tối ngày đó, thời điểm ăn cơm Triệu Bình cố ý đem sườn nướng bày ra trước mặt Trữ Nhiễm, nhìn hẳn ăn một khối lại một khối, tâm lý đột nhiên có cảm giác ấm áp.

Trữ Nhiễm ở trên công việc giúp Lãng Phong Hải rất nhiều thứ, mỗi lần cùng với Đế Khải lão tổng hợp, cũng thuận tiện tán thưởng một chút Lãng Phong Hải, biểu hiện công tác xuất sắc. Những người khác trong Đế Khải trong hiệp đàm luôn sẽ xuất hiện vấn đề này nọ, mà đến Lãng Phong Hải luôn có thể thuận lợi tiến hành xong. Điều này làm cho Đế Khải lão tổng rất là vừa lòng, liên tục mấy tháng Lãng Phong Hải đều cầm rất nhiều tiền thưởng.

Chuyện tốt hàng năm có, năm nay tựa hồ đặc biệt nhiều, Lãng Phong Hải gần đây một đoạn thời gian dường như thực gặp may mắn, thông qua bằng hữu hỗ trợ mua cổ phiếu làm cho hẳn trúng một mớ tiền lớn, sau hẳn lại bỏ một khoản tiền đầu tư mua càng nhiều cổ phiếu để trúng nhiều hơn.

Ai ngờ vào lúc này đã xảy ra một sự kiện không tưởng được, cổ phiếu công ty Trữ Nhiễm hướng tập đoàn Đế Khải đầu tư vào biến mất không tung tích, Đế Khải lão tổng rất tức giận triệu tập toàn thể nhân viên tài vụ trắng đêm không ngủ tiến hành kiểm tra. Ai cũng không nghĩ tới cuối cùng vấn đề thế nhưng nằm ở trên người quản lý tài vụ Lãng Phong Hải, theo căn cứ chính xác từ ngân hàng, tài khoản Lãng Phong Hải có một đoạn thời gian được gửi vào một lượng lớn tiền mặt, sau đó lại toàn bộ chuyển đi. Hơn nữa thời gian cùng số lượng vừa lúc tất cả đều trùng hợp, làm cho người ta không muốn nghi ngờ cũng không được.

Ở công ty làm quản lý tài vụ tám năm, tự nhiên là rất được lão tổng tin nhiệm, Lãng Phong Hải làm người chính trực, trên công việc chưa bao giờ xảy ra sai lầm, cho nên lão tổng không vội vã kết luận, cho hẳn một lần cơ hội chứng minh trong sạch. Lãng Phong Hải vội vàng đem sự tình đã trải qua hướng lão tổng toàn bộ kể lại một lần.

“Người nói tiền kia là người trúng cổ phiếu, có thể có nhân chứng?”

“Bằng hữu ta có thể chứng minh, tiền cổ phiếu trúng được hẳn đều chuyển vào tài khoản của ta.”

“Hảo, người cho bằng hữu kia ra mặt chứng nhận một chút.”

“Có thể.” Lăng Phong Hải vội vàng lấy ra di động, nhấn số điện thoại bằng hữu kia: “Thực xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi không có thật!”

39. Chương 39

Lăng Phong Hải quả thực không thể tin lỗ tai của mình, lấy di động xác định tên có đúng hay không, lại gọi lại mấy lần, kết quả tất cả đều thông báo số không có thật. Lăng Phong Hải lại gọi đến nhà thuê của bằng hữu kia, kết quả toàn bộ đều không thể chuyển được. Lúc này Lăng Phong Hải đã hoàn toàn sợ ngây người. Một số tiền lên đến hàng triệu, biến mất trong một đêm mà không để lại dấu vết gì, hơn nữa lúc này căn bản không có người có thể chứng minh hắn trong sạch.

Đối với một tập đoàn công ty mà nói mấy trăm vạn không tính là gì, nhưng là vấn đề cũng rất nghiêm trọng, lão tổng sắc mặt âm trầm nhìn chằm chằm Lăng Phong Hải: “Người còn có cái gì muốn giải thích?”

“Hạ tổng, xin người tin tưởng ta, ta thật sự không có tham ô tiền của công ty.”

“Chúng có có được điều cho thấy người chính là người chuyển tiền đi, muốn ta như thế nào tin tưởng người?”

Lăng Phong Hải sắc mặt tái nhợt trầm mặc cúi đầu, Hạ tổng thở dài một hơi: “cho người thời gian ba ngày đem toàn bộ khoản tiền kia trả trở về, bằng không ta sẽ báo cảnh sát.”

Lăng Phong Hải tài sản cá nhân đều bị bằng hữu cầm đi đầu cơ cổ phiếu, lúc này có thể nói là không xu dính túi, tuy rằng biết rõ là bị oan uổng, nhưng lúc này tình huống căn bản là nhảy vào sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch, mặc kệ như thế nào Lăng Phong Hải chỉ có thể trước đem số tiền kia bù lại, sau đó mới từ từ tra tìm nguyên nhân. Lăng Phong Hải gán nợ bất động sản cùng ô tô, nhưng là khoản tiền còn chưa được một nửa, rơi vào đường cùng đành phải đi vay nặng lãi. Khoản tiền của công ty cuối cùng được hoàn lại, tạm thời tránh được tù tội.

Nhưng sự tình vẫn không có chấm dứt, Hạ tổng đối với Lăng Phong Hải hoàn toàn mất đi tin nhiệm, một phong thư đuổi việc làm cho Lăng Phong Hải mất đi kế sinh nhai. Tiền lời của bên cho vay nặng lãi nhanh chóng tăng rất nhanh, làm cho Lăng Phong Hải căn bản không thể hoàn lại, bên công ty cho mượn tiền nhanh chân đến thu giữ bất động sản của Lăng gia. cùng thời điểm đó, bên ngân hàng cũng tìm tới cửa, hai bên đã xảy ra xung đột, rất nhanh đơn khởi tố ngày thứ ba sẽ đưa đến trước mặt Lăng Phong Hải. Hiện tại Lăng Phong Hải đã hoàn toàn bị bức đến tuyệt cảnh, không còn đường lui.

Hôm nay ban đêm, Lăng Phong Hải đứng trên sân thượng khách sạn ba mươi tầng, vẻ mặt mờ mịt nhìn ánh sáng từ những ngọn đèn dưới chân.

“Lăng tiên sinh, còn không có nghỉ ngơi sao?”

Lăng Phong Hải chậm rãi quay đầu lại, thấy Trữ Nhiễm mang theo bốn bảo vệ đi tới: “Trữ tổng vì cái gì ở nơi này?”

Bảo vệ dọn xong cái bàn, đồng thời mang đến hai ly rượu vang đỏ, Trữ Nhiễm ngồi ở trên ghế làm một tư thế thảnh: “Đương nhiên là tới nhìn người, Lăng tiên sinh, cùng nhau uống một chén như thế nào?”

Lăng Phong Hải vẻ mặt mờ mịt, ánh mắt ảm đạm không chút ánh sáng, râu cũng mọc ra rất nhiều, hai bên tóc mai còn có chút bạc, luân phiên đá kích đã làm cho hắn mất đi thần thái. Hắn do dự một chút vẫn là chậm rãi đi tới bưng lên chén rượu, uống một hơi cạn sạch.

Tuy rằng trước nay không uống rượu, Trữ Nhiễm cũng u nhã nhấp một ngụm: “Lăng tiên sinh thoát nhìn tâm tình thật không tốt?”

“Trữ tổng không phải đều biết cả sao?”

“Chỉ là thiếu chút tiền mà thôi, vì nó sao?”

Lăng Phong Hải tuyệt vọng lắc đầu: “Ta đã không có đường lui.”

Trữ Nhiễm nở một chút nụ cười: “Đường lui? A nha, người một khi mất đi đường lui, vậy chỉ có một con đường chết.”

“Tử lộ?.....”

“Lăng tiên sinh?” Trữ Nhiễm theo dõi ánh mắt hắn, chậm rãi nói: “Còn nhớ rõ ta từng nói qua khát cái kia không?”

Lăng Phong Hải cả người cứng đờ, lẳng lẳng đem tầm mắt chuyển tới trên mặt hắn. Trữ Nhiễm mặt âm ngoan, gần từng tiếng nói: “Tiểu khát cái kia bị chặt đứt hai chân, mất cánh tay phải còn bị người khác cắt đầu lưỡi, người có muốn biết hắn cuối cùng thể nào không?”

Lăng Phong Hải nuốt một chút nước miếng: “Hắn, hắn làm sao vậy?”

“Hắn, chết, tuyệt thực chín ngày tự sát, thời điểm chết còn bị người khác lấy đi nhân cầu cùng thận, thi thể bị ném đến hoang sơn dã lĩnh, bị sói đói ăn sạch sẽ.”

Từng tiếng gần đều thẳng tắp đi vào lỗ tai Lăng Phong Hải, làm cho sắc mặt hắn nháy mắt biến thành trắng bệch. Cả người đều đang run rẩy không ngừng, ly rượu đỏ bị nghiêng đi, rơi xuống trên mu bàn tay, nhìn tựa như máu tươi chói mắt.

Trữ Nhiễm cười lạnh một tiếng: “Hắn chính là bị người bức đến không còn đường lui, mới có thể chấm dứt sinh mệnh chính mình. Lăng tiên sinh, người có biết từ địa ngục đến thiên đường là cảm giác gì không? Hy vọng, là tràn ngập hy vọng.” Trữ Nhiễm chuyển động chén rượu trong tay, chất lỏng đỏ sẫm theo miệng ly, chậm rãi chảy xuống: “Người lại có biết từ thiên đường nháy mắt ngã xuống địa ngục là cảm giác gì không? Chính là đau, rất đau, đau như tan xương nát thịt, trong khoảnh khắc mất đi từng chút một, duy nhất chỉ còn lại có tuyệt vọng.”

Lăng Phong Hải hai mắt lộ ra thần sắc vô cùng sợ hãi: “Người, người rốt cuộc là người nào?”

“Ta? Lăng tiên sinh như thế nào cả ta cũng không nhận ra? Ta đương nhiên là Trữ Nhiễm, trữ () trong bình an (), nhiệm () trong Lăng Nhiễm ().”

Lăng Phong Hải nâng lên ngón tay run run hướng Trữ Nhiễm: “Người, người như thế nào biết con ta kêu Lăng Nhiễm?”

Trữ Nhiễm cổ tình kinh ngạc nói: “Lăng Nhiễm chỉ là tên của tiểu khát cái kia, như thế nào, nhi tử của người cũng kêu Lăng Nhiễm sao? Thật đúng là trùng hợp nha!” Trữ Nhiễm ngoan độc cười hỏi: “Lăng tiên sinh, chẳng lẽ để cho ta đoán đúng? Khát cái kia chính là tiểu nhi tử bị bắt cóc của người?”

Lăng Phong Hải hoảng sợ trừng lớn ánh mắt: “Không, không, không phải.”

Trữ Nhiễm đứng lên, đi từng bước một đến trước mặt Lăng Phong Hải, loan hạ thất lưng khinh miệt nói: “Khát cái kia khi còn có thể nói chuyện, từng nói qua cho ta, phụ thân hắn kêu là Lăng Phong Hải! Người cho rằng thiên hạ còn có thể có việc trùng hợp như vậy sao?..... Hừ, Lăng tiên sinh, người còn không muốn thừa nhận?”

Lăng Phong Hải chậm rãi cúi đầu không nói lời nào, Trữ Nhiễm nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Vì cái gì, vì cái gì người năm đó không chịu cứu hắn?”

“Ta, ta cũng không biết vì cái gì.”

“Ta biết vì cái gì, bởi vì người sợ hắn liên lụy người phải không, sợ hắn bị hủy cuộc sống an bình của nhà người có phải hay không? Lăng tiên sinh, người bề ngoài trông hiền lành như thế, không thể tưởng được lại là một người tuyệt tình như vậy..... Người có biết Lăng Nhiễm trước kia thường nói câu gì nhất hay không? Mỗi ngày, mỗi một ngày hắn đều lặp lại đồng dạng một câu trong lòng: Ba ba, sẽ đến cứu ta. Nói chín năm, nói suốt chín năm.”

Lăng Phong Hải khóc ròng bắt lấy tóc, bộp một tiếng quỳ trên mặt đất: “Tiểu Nhiễm, thực xin lỗi, thực xin lỗi, ba ba thực xin lỗi người!”

Trữ Nhiễm cố nén trụ nước mắt trong mắt, hung tợn quát: “Thực xin lỗi? Thực xin lỗi sẽ hữu dụng sao? Hắn đem toàn bộ hy vọng đều ký thác ở trên người của người, kết quả cũng là tự tay người đem hắn đẩy vào tuyệt lộ, người có tư cách gì làm phụ thân người khác?”

Nước mắt hối hận bao phủ gương mặt Lăng Phong Hải: “Thực xin lỗi, ta đáng chết, ta không phải là người!”

Trữ Nhiễm nâng tay một phen hung hăng sờ soạng ánh mắt, rống giận nói: “Người cũng biết chính mình đáng chết sao? Vậy người như thế nào không đi chết đi?” Trữ Nhiễm ngồi xuống, ghé sát vào bên tai hắn: “Táng gia bại sản, mắc nợ khắp nơi, kiện tụng vây quanh, người thật sự đã không có đường lui. Lăng Nhiễm đã muốn chết, vậy người vì cái gì còn muốn sống? Không phải muốn nói với hắn xin lỗi sao? Vậy người như thế nào còn không đi gặp hắn?”

Những lời này đều kích thích thật sâu thần kinh Lăng Phong Hải, làm cho hắn càng ngày càng cảm thấy chính mình đáng chết, cảm thấy chính mình không còn mặt mũi sống sót. Lăng Phong Hải dần dần ngừng tiếng khóc, thần sắc trong ánh mắt càng ngày càng tan rã, quanh thân giống như bị một luồng hắc khí vô hình bao phủ, giống như một loại hơi thở tử vong. Hắn chết lặng đứng lên đi từng bước một, tiếp cận cái chết, xa xa giống như linh hồn Lăng Nhiễm đang hướng hắn ngoắc tay.

Dưới chân chính là vực sâu vạn trượng, trời cao gió đêm thổi đến thân thể Lăng Phong Hải lung lay, sau một lát hắn tựa hồ sắp được giải thoát nhắm lại hai mắt: “Tiểu Nhiễm, ba ba đến với người.”

“Lão công!”

Trữ Nhiễm một phen ngăn lại thân thể Lăng Phong Hải sắp ngã xuống, trực tiếp đưa hắn kéo trở về sân thượng, Triệu Bình cùng Lăng Hạo vài bước đã chạy tới, nâng dậy Lăng Phong Hải: “Lão công, người vì cái gì muốn tự sát?”

Lăng Hạo nhào vào trong lòng phụ thân khóc lên: “Ba, người vì cái gì muốn làm như vậy, vì cái gì?”

Triệu Bình ngẩng đầu nhìn về phía Trữ Nhiễm, phần nộ nói: “Có phải người hay không, có phải hay không người buộc hắn làm như vậy?” Triệu Bình phi thường hiểu biết tính cách Lăng Phong Hải, mặc kệ gặp được chuyện gì cũng sẽ không tự tìm cái chết, hơn nữa chung quanh ghế dựa còn có bình rượu, thực hiện nhiên hai người đã hàn huyên hồi lâu, trừ phi là Trữ Nhiễm nói gì đó, bằng không trạng thái của chính mình sẽ không bị vòng luẩn quẩn trong lòng.

Trữ Nhiễm cười lạnh một tiếng: “Không sai, là ta làm cho hắn tự sát.”

Triệu Bình trong cơn giận dữ, chỉ vào Trữ Nhiễm quát: “Người, người như thế nào có thể làm ra việc tàn nhẫn như vậy, nhà của ta cùng người không oán không cừu, người vì cái gì muốn làm như vậy?”

Trữ Nhiễm thản nhiên ngồi trở lại trên ghế: “Tàn nhẫn sao? Hừ, người hắn là hỏi trạng thái của người một chút, hắn rốt cuộc đã làm việc xấu gì.”

Triệu Bình không thể tin, đem tầm mắt chuyển qua gương mặt tràn đầy nước mắt kia: “Lão công, người rốt cuộc làm sai chuyện gì?”

“Ta.....”

Trữ Nhiễm hừ lạnh một tiếng: “Như thế nào, dám làm cũng không dám nói sao?”

Trước ánh mắt nhìn chăm chú của thê tử nhi tử, Lăng Phong Hải đành phải run run nói: “Tiểu, tiểu Nhiễm.....”

Chuyện còn chưa kể hết, Triệu Bình liền hung hăng ném hắn một cái tát, ngón tay run run chỉ vào hắn: “Người, người, người thế nhưng hại chết con ta, ta muốn giết người!” Triệu Bình phần nộ tiện tay cầm lên một cây mộc côn liền hướng Lăng Phong Hải ném tới, nếu không có bảo vệ ngăn đón, sợ là đã sớm xảy ra án mạng.

“Lăng Phong Hải, người tên súc sinh, người trả nhi tử cho ta! Trả nhi tử cho ta!” Tức giận tê tâm liệt phế, mắng một hồi lâu, Lăng Phong Hải vẫn gắt gao nắm tóc của chính mình, một lần lại một lần nói thực xin lỗi.

Tức giận mắng đến thanh âm vang vọng tới tận trời cao, Triệu Bình gần như nổi điên, khóc kêu không ngừng. Sau một lúc lâu, Triệu Bình khóc đến ngất đi, bị bảo vệ nâng trở về khách phòng dưới lầu, Lăng Hạo dùng sức lau lau ánh mắt tức giận rống lên một câu: “Ba, người làm cho ta rất thất vọng.”

Sân thượng trống trải, chỉ còn lại có Trữ Nhiễm cùng Lăng Phong Hải, trầm mặc sau một lúc lâu, Trữ Nhiễm ngồi xổm bên cạnh hắn gần từng tiếng nhớ lại nói:

“Lăng Nhiễm ở trên đường suốt sáu năm biểu diễn tạp kỹ, mỗi ngày nếu không hoàn thành nhiệm vụ trở về, sẽ bị hành hung một trận, toàn thân bị đánh đến tất cả đều là vết thương, vào năm mười ba tuổi kia, gặp một tai nạn xe cộ cán đứt một đôi chân, không ai xem bệnh cho hắn, không ai trị liệu cho hắn, còn bị bán cho bọn khát cái, đám khát cái này ngại hắn bị thương không đủ nặng, dùng mã tấu rõ ràng chém đứt cánh tay phải của hắn, thật không biết hắn lúc ấy là như thế nào sống sót.”

Kia mỗi một chữ mỗi một câu, đều giống lợi kiếm thẳng tắp đâm thẳng vào trái tim Lăng Phong Hải, Trữ Nhiễm gọi lên khóe miệng cười khổ một tiếng: “Hắn mỗi ngày đều ở trên đường lết đi, dùng thân thể tàn phá của chính mình cầu xin người khác bố thí, sau lại bởi vì hắn cùng người khác nhiều lời nói mấy câu, những người đó liền tiền luôn đầu lưỡi của hắn, làm cho hắn nửa chữ cũng không nói được. Ngay cả như vậy, hắn vẫn như trước ương ngạnh tiếp tục sống, mỗi ngày trong lòng lặp lại với chính mình nói cùng một câu, ba ba..... Sẽ đến cứu ta!”

Trữ Nhiễm cười nhạo: “Đợi chín năm, ước chừng chín năm, khi hắn một khắc ở trên đường nhìn thấy người, cái loại hưng phấn này, ha ha, ta không biết nên hình dung như thế nào. Có thể nói là vận khí tốt, làm cho hắn ở nơi tha hương nhìn thấy người nhà vẫn luôn tưởng nhớ, là ông trời ban ân, Thượng Đế thương tiếc. Nhưng là chỉ vài phút sau, hy vọng liền tan biến, hơn nữa là hoàn toàn tan biến. Người vĩnh viễn, vĩnh viễn cũng thể biết đó là cảm giác gì..... Lăng Phong Hải, chết, đối với người mà nói chỉ là đang trốn tránh, nếu thật muốn chuộc lỗi, vậy người hảo hảo mà sống tốt đi..... Sám hối cả đời!”

Trữ Nhiễm chậm rì rì đứng lên, từ vali tiền lấy ra trăm vạn tiền mặt, hai ngón tay buông lỏng, tiền mặt màu đỏ phiêu phiêu rơi xuống, Trữ Nhiễm gọi lên khóe miệng cười trào phúng, để lại Lăng Phong Hải mặt xám như tro tàn, một mình đi xuống lầu.

Đi ngang qua a Minh, nhẹ giọng phân phó một câu: “Đem lưới thu đi.”

Tảng đá lớn đè nặng lên tâm lý tựa hồ trong nháy mắt liền tiêu thất, không khí trong lành cứ như từ khoang miệng thông thẳng xuống phổi, Trữ Nhiễm một đêm này có một giấc ngủ rất ngon!

Sáng sớm hôm sau, mở cửa ra liền thấy Lăng Phong Hải về mặt tiêu tụy đứng ở cửa.

40. Chương 40

“Lăng tiên sinh, có việc sao?”

“Ta có thể cùng người nói chuyện không?”

“Vào đi!” Trữ Nhiễm ngồi ở trên sofa, không để ý tới người khác, một mình ăn xong bữa sáng do người phục vụ đưa tới. Lăng Phong Hải ngồi ở đối diện hắn, do dự một chút hỏi: “Người, người có thể nói cho ta biết tiểu Nhiễm chân thể nào không?”

“Ta đã nói rồi, hắn đã bị người ném vào núi nuôi chó sói.” Trữ Nhiễm ngữ khí phong đạm khinh vân, tựa như đang nói đến một kiện quần áo bị hỏng đem vứt đi.

“Cầu người, nói cho ta biết đi, ta, ta muốn mang hài cốt hắn về nhà.”

Trữ Nhiễm ngẩng đầu nhìn hắn liếc mắt một cái, biểu tình hèn mọn cầu xin thoát nhìn thế nhưng có điểm đáng thương: “Đừng nói ta không biết, cho dù biết ta cũng sẽ không nói, người liền mang theo hối tiếc cả đời đi.”

Lăng Phong Hải thở dài thật sâu: “Cho ta một cơ hội hướng hân chuộc lỗi.”

Trữ Nhiễm uống một ngụm sữa, buông cái chén cầm lấy báo chí ở một bên cũng không thèm liếc mắt tới hân một cái: “Người đã chết, muốn làm này nọ còn có tác dụng sao? Người tin tưởng rằng có linh hồn tồn tại sao, có thể ở trên trời nhìn người?”

Lăng Phong Hải nở một nụ cười tự giễu: “Đúng vậy, người đã chết, tất cả đều quá muộn.”

“Người vẫn là hảo hảo mà sống đi. Mạng Lăng Nhiễm là do người cho, hiện tại hân đã trả lại cho người, xem như cả hai không thiếu nợ nhau. Nói không chừng hân đã chuyển thế đầu thai, kiếp sau hội sống rất vui vẻ.”

“Người, người cùng tiểu Nhiễm là như thế nào quen biết?”

“Ta nói ở trong mộng quen biết người tin sao?”

Lăng Phong Hải bắt đầu dĩ ngậm miệng, xấu hổ ngồi ở kia, một câu cũng nói không nên lời. Bắt đầu từ tối hôm qua, tâm lý đã rất nghi hoặc, người có tiền giống như Trữ Nhiễm, vì cái gì lại nhận thức Lăng Nhiễm thân là một khát cái, lại vì cái gì biết chuyện tình bên trong, cũng bao gồm bố thí trăm vạn tiền mặt cho hân. Bất quá hiển nhiên Trữ Nhiễm cũng không có ý định nói cho hân tình hình thực tế.

Hai người trăm mặc sau một lúc lâu, Trữ Nhiễm cầm lấy di động kêu vào một bảo vệ.

“Trữ thiếu gia, có gì phân phó?”

“Đem tiền của Lăng tiên sinh trả lại cho hân, còn có phòng ở cùng xe.”

“Dạ.”

“Mặt khác, cấp Đế Khải Hạ tổng một cuộc điện thoại, nói mở cổ phiếu kia trong quá trình chuyển xảy ra vấn đề, ngày mai ta liền đem tiền chuyển lại cho bọn hân.”

“Dạ, ta lập tức đi làm.”

Lăng Phong Hải không thể tin nhìn Trữ Nhiễm, nửa ngày một câu cũng nói không nên lời. Trữ Nhiễm quay đầu lộ ra một nụ cười lạnh: “Lăng tiên sinh, hết thấy ta đều trả lại cho người, hôm nay sinh hoạt của người sẽ khôi phục bình thường..... Bất quá, tiền không có có thể kiếm, nhà xe không có có thể mua, còn người một khi không có..... vĩnh viễn cũng không thể tìm trở lại.”

Không phải sai lầm nào cũng đều có cơ hội bồi thường, Lăng Phong Hải thực hiểu được, hân hiện tại cả tư cách xin tha lỗi đều không có.

Lăng Phong Hải tiền tài rất nhanh trở về trong tay của hân, Đế Khải lão tổng cũng tự mình nhận sai đem hân thỉnh trở về công ty nhậm chức, hết thấy giống như mấy tháng trước đều khôi phục lại, nhưng đây chỉ là mặt bên ngoài, Lăng Phong Hải tâm lý thủy chung chứa đựng thật sâu áy náy, cảm giác kia làm cho hân thực chịu tra tấn. Triệu Bình không thể tha thứ cho hành vi của trượng phu, kiên trì muốn cùng hân ly hôn, mà lý do ly hôn rất đơn giản:

“Người cả thân sinh nhi tử của chính mình cũng có thể vứt bỏ, nếu có một ngày ta tàn phế đi, người có phải cũng sẽ không do dự vứt bỏ ta.”

Lời này làm cho Lăng Phong Hải á khẩu không trả lời được, Triệu Bình tâm đã xác định vững chắc, dù mọi người khuyên bảo thế nào cũng không có kết quả. Sau Lăng Phong Hải đành phải đồng ý ký đơn ly hôn. Mà Lăng Hạo cũng không thể tha thứ cho hành vi của phụ thân, cũng không chút do dự lựa chọn cùng mẫu thân sinh sống. Mà lão phụ thân của Lăng Phong Hải biết việc này, sau cũng tặng y một cái tát, tức giận mắng không ngừng. Từ đó Lăng Phong Hải hoàn toàn mất đi từng chút hạnh phúc gia đình, cũng mất đi tình thân đã từng sở hữu.

Trữ Nhiễm ở quê hương giải quyết xong hết thấy ân oán, mang theo một loại ưu thương thần nhiên bước trên hành trình trở về. Trả thù những người muốn trả thù, vui vẻ sao? Tuyệt đối không, hơn nữa lại càng nhiều buồn khổ khó chịu. Trữ Nhiễm cuối cùng phát hiện trả thù người khác đồng thời cũng khiến bản thân mình thừa nhận thống khổ.

Phi cơ từng chút lên tới trời cao, thành thị dưới chân biến thành càng ngày càng nhỏ bé, cuối cùng biến mất ở bên trong một đám mây đen. Trữ Nhiễm nhẹ nhàng thở dài một hơi, thu hồi ánh mắt mê man. Tâm, mệt chết đi được, lúc này Trữ Nhiễm đột nhiên rất tưởng niệm ôm ấp của Thiệu Khải Long, tưởng niệm nhu tình của hắn, bất quá vài giờ có thể thấy hắn, Trữ Nhiễm tự an ủi chính mình, một chút nhắm mắt lại ngủ một lát.

Ở một khắc rời khỏi sân bay, Trữ Nhiễm thậm chí cảm thấy có một chút kích động nho nhỏ, cước bộ về nhà cũng thoải mái hơn rất nhiều, ai đều nhìn ra trên mặt hắn mang theo mỉm cười. Không có thông tri xe trong nhà tới đón, Trữ Nhiễm cùng mấy người bảo vệ gọi hai xe taxi trở về nhà. Thời điểm khi xe đứng ở cửa Thiệu gia, thủ vệ bảo vệ thấy hắn đều hiện ra một tia khẩn trương.

“Trữ thiếu gia, ngài đã trở lại?”

Trữ Nhiễm gật gật đầu: “Tiên sinh ở nhà sao?”

Bảo vệ kia thấy Trữ Nhiễm muốn đi vào vội vàng giơ tay ngăn lại: “Trữ thiếu gia, ngưng ngưng, trong nhà có khách nhân đến đây.”

“Phải không, khách nhân nào, ta nhận thức sao?”

“Ngạch, dạ, là người nhà của tiên sinh, ngài hiện tại đi vào không thích hợp.”

Có lẽ Thiệu Khải Long là sợ người nhà biết hắn là đồng tính luyến ái, cho nên mới không muốn để chính mình thấy bọn họ, Trữ Nhiễm nghĩ như vậy, vẫn là lý giải gật gật đầu: “Đã biết, ta đây hôm nay đi nơi khác ở trước.”

Nghe lời này, bảo vệ kia âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi: “Đợi tiên sinh trở về, ta sẽ nói cho hắn.”

Trữ Nhiễm gật gật đầu, xoay người trở về xe taxi: “Thiếu gia, chúng ta đi cùng ngài?”

“Không cần, ta đi đến nhà bằng hữu, các người hảo hảo nghỉ ngơi một chút.”

Trữ Nhiễm để lại bảo vệ, phân phó lái xe đi đến nhà Bình Hải. Bình Hải đã vài tháng không thấy hắn, lúc này Trữ Nhiễm đột nhiên xuất hiện làm cho hắn sửng sốt một lát, sau đó hưng phấn nở nụ cười suốt nửa ngày, vò đầu bứt tai không biết nói cái gì.

“Làm sao vậy? Mấy tháng không thấy như thế nào lại cảm rồi?”

“Ta, ta chính là rất cao hứng.”

Cũng đã gần hai năm, bởi vì rất ít xuất môn làn da Bình Hải đã trắng lên rất nhiều, tóc cũng sáng bóng hơn, thoát nhìn rất có tinh thần, Bình Hải như vậy làm cho Trữ Nhiễm cảm thấy thực vui mừng, học hai năm hắn hẳn là có thể giống như người bình thường ra ngoài công tác, giao lưu bằng hữu thậm chí kết hôn sinh con. Chỉ là trước kia Bình Hải không có thẹn thùng như vậy, như thế nào hiện tại thấy chính mình liền đỏ mặt?

“Cái kia, cái kia, người đối bụng không? Ta đi nấu cơm cho người.”

“Àn, có điểm đói bụng.”

Bình Hải hưng phấn chạy vào phòng bếp, bởi vì rất kích động làm cho nồi chảo chạm vào nhau phát ra âm thanh rất lớn. Trữ Nhiễm cầm một kiện quần áo sạch sẽ cấp ở dưới nách, đi ngang qua phòng bếp nghiêng đầu hướng bên trong nhìn thoáng qua, nhìn thấy bóng dáng vui vẻ chạy qua chạy lại nấu nướng, Trữ Nhiễm cười lắc đầu đi vào phòng tắm.

Bị hơi nước dần dần bao phủ không gian, làm cho người ta liên tưởng đến cảnh tượng ngày ấy, Trữ Nhiễm chính mình cũng chưa phát hiện hắn lúc này tươi cười có bao nhiêu ngọt ngào. Không biết ý hiện tại đang làm sao? Trữ Nhiễm nâng tay lau hơi nước trên gương, nhưng lại thấy mặt mình đã muốn hồng thành quả táo: “Quá nóng?”

Trên bàn bày ra bốn đĩa đồ ăn một tô canh, Trữ Nhiễm lau tóc đi đến bên cạnh bàn, dùng tay phẩy phẩy mùi đồ ăn bốc lên: “Àn, thơm quá nha.”

“Nhất định đói rồi, nhanh ăn đi.”

Trữ Nhiễm cầm lấy chiếc đĩa ăn một ngụm, giơ ngón tay cái lên: “Ăn ngon.” Hai chữ này làm cho Bình Hải cảm thấy rất là vui vẻ, miệng cười không khép lại được.

Còn chưa ăn đến hai miếng, di động Trữ Nhiễm liền vang lên, nhìn đến tên trên điện thoại, Trữ Nhiễm tim có chút đập nhanh hơn: “Uy?”

“Bảo bối, ta rất nhớ ngươi!”

Trữ Nhiễm ôm microphone đi đến ban công, hạ giọng: “Tiên sinh, người, người xong công việc rồi?”

Điện thoại bên kia hô hấp có chút dồn dập, tựa hồ còn có thanh âm nuốt nước miếng: “Bảo bối, ta muốn lập tức nhìn thấy ngươi, ra ngoài được không?”

“Đi, đi đâu?”

Thiệu Khải Long cười xấu xa một tiếng: “Ngươi cúi đầu có thể thấy ta.”

Trữ Nhiễm sửng sốt một chút, vội vàng hướng dưới lầu nhìn lại, Thiệu Khải Long đứng ở bên cạnh xe hơi, hướng hân phát tay: “Ngươi như thế nào lại ở đây?”

“Ta chỉ có thể chịu được một phút đồng hồ, ngươi nếu không xuống dưới, ta khả năng sẽ chết.”

“Ha ha, nào có khoa trương như vậy, chờ ta một chút, ta thay đổi quần áo xong sẽ đi xuống.”

“Hảo, nhanh lên.”

Buông điện thoại, Trữ Nhiễm xoay người trở về phòng trong, đổi một bộ quần áo: “Tiểu Hải, ngưng ngưng, ta có việc muốn ra ngoài một chút.”

“Nhưng, nhưng ngươi còn chưa ăn cơm xong?”

“Trước không ăn.” Trữ Nhiễm vận tay nắm mở cửa: “Ta đi trước, gặp sau.”

“..... Nga, vậy ngươi trên đường cẩn thận.” Nhìn cửa phòng đóng lại, Bình Hải chậm rãi buông chiếc đĩa xuống, rõ ràng rất thèm đồ ăn, vì sao lúc này một chút lại cũng ăn không vô. (thật tội nghiệp tiểu Hải)

Rất xa nhìn thấy Trữ Nhiễm đi ra, Thiệu Khải Long hai bước đi qua mạnh mẽ đưa hân mang tiến vào lòng, vội vàng còn có chút thô lỗ hôn lên, hương vị mê người cơ hồ đoạt đi lý trí, hai người rõ ràng đều cảm giác được, hạ thân lẫn nhau đều đã cứng như thép.

“Tiểu Nhiễm, ta rất nhớ ngươi.”

Lông mi ẩm ướt nhẹ nhàng chớp vài cái, hai tròng mắt long lanh động lòng người chiếu rọi thân ảnh chính mình, Trữ Nhiễm tuy rằng cái gì cũng chưa nói, nhưng Thiệu Khải Long từ trong ánh mắt hân xem ra, hân cùng cảm giác chính mình đều giống nhau. Nếu lúc này không phải ở bên ngoài, quần áo Trữ Nhiễm sợ là sớm bị người ta lấy hết.

Thiệu Khải Long chịu đựng xúc động của mình, đem Trữ Nhiễm mang vào ngồi ở tay lái phụ, trước khi vào trong xe, dư quang trong khóe mắt nhìn đến một thân ảnh trên ban công, Thiệu Khải Long hướng người nọ liếc mắt một cái, sau đó mặt không đổi sắc ngồi vào trong xe, rất nhanh liền đi ra tiểu khu.

Độ ẩm trong xe hơi khả năng có điểm cao, trên khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng của Trữ Nhiễm vẫn không có lui xuống, hân quay đầu thấy Thiệu Khải Long trên mặt thể nhưng cũng là ửng hồng không bình thường, đôi môi mỏng manh hơi hơi mở ra, ngực phập phồng cũng thực hơi nhanh.

“Bảo bối, đừng dùng loại ánh mắt này xem ta, bằng không ta thực nhịn không được.”

Trữ Nhiễm then thùng thu hồi ánh mắt, đem tầm mắt chuyển tới ngoài cửa sổ xe, nghiêng một bên đầu làm lộ ra một đường cổ xinh đẹp cùng hân kết nhỏ nhỏ. Thiệu Khải Long xem đến ánh mắt thiếu chút nữa phun ra hỏa. Vốn định kiên trì đến khách sạn đã đặt trước, bất quá lực nhẫn nại đã đến cực hạn, ở ngã tư đường vòng một cái, trực tiếp đem xe chạy đến công ty gần đó.

Lúc này nhân viên công ty đã muốn toàn bộ tan tằm, toàn bộ tòa nhà lớn chỉ có cảnh vệ gác đêm ở. Cảnh vệ một tiếng vẫn an còn chưa nói ra miệng, hai người cũng chỉ còn lại bóng dáng vội vàng. Cửa thang máy vừa đóng lại, Thiệu Khải Long liền đem Trữ Nhiễm áp đến trên tường, nụ hôn rực lửa trực tiếp đoạt đi toàn thân khí lực Trữ Nhiễm. Nếu không phải phía trên có camera theo dõi, Thiệu Khải Long thật muốn hiện tại liền lột hết quần áo của hắn.

Mãi đến khi thang máy đi đến tầng cao nhất, hai người vẫn không có tách ra, Thiệu Khải Long một phen đem hai chân Trữ Nhiễm ôm đến trên người chính mình, trực tiếp vọt vào gian phòng ngủ bên trong văn phòng.

Thân hình hai người thật mạnh ngã vào trên giường, đem tấm nệm có lực đàn hồi rung động vài cái. Giờ khắc này, Thiệu Khải Long đã căn bản không có thời gian nói chuyện, một bên tham lam hấp liếm thân thể Trữ Nhiễm một bên xé rách quần áo. Động tác vội vàng tựa như trúng xuân dược. Quần áo hai người đều lột hết, Thiệu Khải Long sờ soạng tìm được trong túi dịch bôi trơn, ở trên phân thân chính mình lung tung thoa loạn vài cái.

“Bảo bối, thực xin lỗi, ta nhịn không được!” Nói xong cắn răng hung hăng đâm vào.

“A

~” Trữ Nhiễm nháy mắt ngẩng đầu lên, hai tay gắt gao bắt lấy thân thể trên giường, trên mặt đỏ ửng lập tức lui sạch. Vô cùng thỏa mãn, Thiệu Khải Long vội vàng dừng động tác chính mình, tất cả thương tích hôn lên đôi môi trên gương mặt tái nhợt.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi, có phải hay không rất đau?” Trữ Nhiễm hít sâu mấy hơi thở: “Người, người thử một chút, liền, sẽ biết.”

Lời này làm cho Thiệu Khải Long nhất thời đỏ mặt: “Thực xin lỗi, nhẫn một chút, bảo bối.”

Phía sau Trữ Nhiễm dần dần thích ứng dị vật xâm nhập, thẳng đến khi vật nhỏ đã nhyuễn xuống kia một chút cứng rắn lên, Thiệu Khải Long mới thử động vài cái, thấy Trữ Nhiễm sắc mặt không có thống khổ mới lớn mật luật động.

“Thoải mái sao? Bảo bối

”

“Người, người điểm nhẹ

”

“Đối, không làm được, ta, ta thật sự, thật sự là rất nhớ người.” Thiệu Khải Long rất muốn đem động tác của mình làm nhẹ lại, nhưng đã muốn hoàn toàn không thể khống chế chính mình. Vòng qua thân thể Trữ Nhiễm, làm cho hắn quỳ gối trên giường, ôm vòng eo mảnh khảnh hung hăng ấn về hướng chính mình, một chút lại một chút, Trữ Nhiễm liên tục kêu to, rất nhanh hai người đều đã mồ hôi đầm đìa.

Thiệu Khải Long kích động, nhanh hơn so với bình thường đã xong vòng thứ nhất. Chất lỏng nóng cháy trực tiếp bắn ở bên trong cơ thể Trữ Nhiễm, hắn lại như trước không cùng hắn tách ra, liền ở tư thế này đặt Trữ Nhiễm trên người, không ngừng hôn lên đôi môi trên gương mặt ướt đầm mồ hôi.

41. Chương 41

Một đêm này, Thiệu Khải Long làm liên tục bốn lần mới thấy thỏa mãn, hai người ngã vào trên giường vô khí lực cử động. Thiệu Khải Long nhắm mắt lại sờ soạng điều thuốc trong túi tiền, đốt lên hút thật sâu một ngụm, hút đến nửa cây, Thiệu Khải Long mới khôi phục một chút khí lực, mở mắt ra người yêu trong lòng vẫn còn duy trì một tư thế không nhúc nhích, trên gương mặt làm cho người ta động tâm còn mang theo mơ màng do ửng câu dẫn người khác.

“Tiểu Nhiễm?”

“Ân ~?”

“Ta rất nhớ người.”

“Ta biết ~”

“Vậy người nhớ ta không?”

Trữ Nhiễm nhẹ nhàng mở to mắt, hai tròng mắt ướt ướt cho hắn biết câu trả lời là có. Thiệu Khải Long khẽ hôn trán hắn: “Nói ra được không?”

“..... Nhớ.”

Đơn giản một chữ làm cho Thiệu Khải Long tim đập nhanh vài lần: “Tiểu Nhiễm, ta yêu người!”

Trữ Nhiễm theo dõi hai mắt thâm tình của hắn, không biết là có phải chính mình nhìn lầm hay không, trong ánh mắt kia vì sao mang theo một cổ ưu thương? Nhìn vào làm cho người ta cảm thấy tâm hảo đau, vì cái gì, vì cái gì người lộ ra loại ánh mắt này?

“Người làm sao vậy?”

Thiệu Khải Long tựa hồ chưa xót nở một chút nụ cười: “Không, không có gì..... Tiểu Nhiễm?”

“Ân?”

“Người yêu ta sao?”

Câu nói kia vừa hỏi ra, Trữ Nhiễm liền cảm thấy ngực mình rầu rĩ hốt hoảng, người giống như ta có quyền lợi yêu sao? Trữ Nhiễm chậm rãi ngồi dậy, nhìn chăm chăm hai tay chính mình, hắn cảm thấy bản thân thật sự rất buồn, buồn đến không xứng được nam nhân này yêu. Trữ Nhiễm phát hiện chính mình cho tới nay cũng không phải không thương hắn, mà là cảm giác áp lực của bản thân không dám đi thương hắn, ta giết người nhiều như vậy, mặc kệ hắn bảo hộ ta như thế nào, sớm muộn gì cũng có một ngày ta sẽ bị pháp luật chế tài, đến lúc đó hắn sẽ làm sao bây giờ? Như thế nào nhả tâm để cho hắn cô độc một mình?

Thiệu Khải Long nhẹ nhàng hoàn trụ thân thể hắn, ghé vào lỗ tai hắn nhỏ nhẹ: “Không cần nghĩ nhiều như vậy, chỉ cần nói cho ta biết suy nghĩ chân thật của người, người yêu ta sao?” Một giọt trong suốt chất lỏng rớt xuống mu bàn tay chính mình, làm cho tay Thiệu Khải Long theo đó run lên một chút, hắn thấy trên mặt Trữ Nhiễm đã muốn chảy xuống hai hàng nhiệt lệ, tâm hung hăng đau đớn. Ngón tay thon dài mềm nhẹ lau đi ướt át này: “Tiểu Nhiễm

đừng khóc được không? Ta sẽ đau lòng.”

Trữ Nhiễm dùng sức hít mũi một chút: “Tiên sinh, ta.....”

“Tiểu Nhiễm, nói cho ta biết, người yêu thương ta không?”

Ngữ khí cầu xin làm cho người ta cảm thấy thật khó chịu, Trữ Nhiễm cuối cùng vẫn là chậm rãi nhắm hai mắt lại, nhẹ nhàng nói ra một chữ: “..... Yêu!”

Người phía sau nửa ngày không có đáp lại, Trữ Nhiễm cảm giác trên vai chính mình tựa hồ có chất lỏng nóng bỏng, quay đầu nhìn lại, tuy rằng gương mặt kia liên tục trốn tránh, nhưng vẫn là bị Trữ Nhiễm thấy được đôi mắt ướt át, nam nhân cường đại như vậy thế nhưng cũng sẽ rơi lệ? Trữ Nhiễm hung hăng cắn môi dưới của mình, run run vuốt ve trên gương mặt hắn: “Người, người làm sao vậy?”

Thiệu Khải Long rưng rưng nở một chút nụ cười: “Ta, ta chỉ là rất cao hứng.”

Trữ Nhiễm thân thủ đặt lên bờ vai của hắn, đem mặt tựa vào cổ hắn: “Thực xin lỗi, cho người đợi lâu như vậy.”

“Tiểu Nhiễm, có thể gặp được người thật tốt.” Thiệu Khải Long tâm tình kích động đến bây giờ cũng không bình tĩnh trở lại, hai tay còn không ngừng phát run, Trữ Nhiễm hoàn toàn có thể cảm nhận được tâm tình giờ này khắc này của hắn, biết được nam nhân này rốt cuộc có bao nhiêu yêu mình. Hai người gắt gao ôm nhau hồi lâu cũng không chịu tách ra.

Từ lần đầu tiên Thiệu Khải Long hướng hần thổ lộ đến bây giờ thời gian đã gần một năm, Trữ Nhiễm vẫn là lần đầu tiên thừa nhận chính mình yêu, từ cảm giác ban đầu chỉ muốn lợi dụng, đã biến thành cảm động, Trữ Nhiễm đã muốn hoàn toàn bị Thiệu Khải Long chinh phục, nam nhân cường đại này có thời điểm thực bá đạo, có thời điểm thực ôn nhu sẵn sàng, lại có thời điểm càng như tri kỷ chính mình. Có một người như vậy làm bạn cả đời, đó là một việc may mắn cỡ nào.

Trữ Nhiễm rời đi ôm ấp của hần, sờ sờ ánh mắt hỏi: “Tiên sinh, nếu hai người yêu nhau, nhất định phải thăng thần thành khải phải không?”

Lời này làm cho Thiệu Khải Long tâm lý căng thẳng, yên lặng hạ ánh mắt gật đầu: “Phải.”

Trữ Nhiễm mười ngón tay nắm cùng một chỗ, trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi khải trương, nếu, nếu hần biết chân tướng có thể hay không sợ ta, hoặc có thể hay không chán ghét ta? Nhưng nếu yêu thì thăng thần thành khải đối đãi không phải sao? Do dự trong chốc lát, Trữ Nhiễm vẫn là quyết định đem sự thật nói cho hần, mặc kệ kết quả như thế nào: “Tiên sinh, có chút, có một số việc ta nghĩ muốn nói cho ngươi.”

“Àn, ngươi nói đi.” Thấy hần biểu tình nghiêm túc, Thiệu Khải Long đại khái đoán được hần muốn nói chuyện gì, đốt một điếu thuốc hút một ngụm.

“Ta không phải cố ý gạt của ngươi, chỉ là chuyện này quá mức tưởng tượng, nói ra sẽ rất khó làm cho người ta tin tưởng.”

“Mặc kệ ngươi nói cái gì ta đều tin tưởng.”

Trữ Nhiễm chà xát trong lòng bàn tay: “Kỳ thật, ta không phải Trữ Nhiễm.”

Thiệu Khải Long mỉm cười nói: “Cho dù là sinh đôi cũng không có khả năng giống nhau y hệt đi?”

“Ý của ta là thân thể vẫn là Trữ Nhiễm, nhưng bên trong..... linh hồn không phải.”

Thiệu Khải Long điều thuốc ở bên miệng ngừng lại, lẳng lặng nhìn nam hài trước mặt, thẳng đến ánh mắt không chịu nổi sương khói tiêm nhiễm, mới làm cho hần lấy lại tinh thần: “Ngươi vừa rồi nói là linh hồn?”

“Cái này xác thực rất khó làm cho người ta tin tưởng, đồng dạng thân thể nhưng linh hồn lại khác nhau, ta cũng không biết trong đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, dù sao thời điểm ta tỉnh lại, ta đã ở trong thân thể này.”

Loại này không có khoa học lý luận, xác thực rất là không thể tưởng tượng: “Ngươi là nói người trước kia ở trong một thân thể khác, kết quả linh hồn đột nhiên chạy đến trong thân thể Trữ Nhiễm?” Đối với thay đổi của Trữ Nhiễm, Thiệu Khải Long nghĩ tới trăm ngàn cái lý do, nhưng là vốn không có nghĩ đến chuyện này. Đương nhiên, người bình thường cũng không thể nghĩ đến vấn đề này.

“Phải, ta trước kia tên gọi là Lăng Nhiễm, so với Trữ Nhiễm nhỏ hơn một tuổi, vào năm mười lăm tuổi ta tự sát chết, sau tỉnh lại liền biến thành Trữ Nhiễm, khả năng ở cùng một thời khắc đó Trữ Nhiễm cũng tự sát, cho nên ta khả năng xem như là tá thi hoàn hồn.”

“Tá thi hoàn hồn?” Thiệu Khải Long khẽ nuốt một chút.

Trữ Nhiễm thấy biểu tình của hần, nghĩ đến đã dọa hần có chút khiếp đảm liền nói: “Thực xin lỗi, có phải hay không dọa đến ngươi?”

“Đứa gốc, ta nào có nhát gan như vậy, chỉ là cảm thấy bất khả tư nghị mà thôi.”

“Ngươi tin tưởng lời nói của ta?”

Thiệu Khải Long còn thật sự gật đầu: “Tin tưởng, kể từ đó những nghi vấn trước kia liền có thể giải thích rõ ràng.” Tên Lăng Nhiễm này Thiệu Khải Long cũng không xa lạ, chính là ở trong tư liệu điều tra về Lăng Phong Hải kia. Về phần Trữ Nhiễm, lời nói thật là rất khó làm cho người ta tin tưởng, bất quá Thiệu Khải Long tin tưởng hần nói đều là thật sự. Thiên hạ to lớn, vô kì bất hữu(không có chuyện gì không thể xảy ra), bản thân gặp phải lại sự tình này, có chút kích thích, có chút kinh ngạc, đương nhiên càng nhiều cảm thán đây là duyên phận.

Trữ Nhiễm thở dài một hơi nhẹ nhõm: “Thực xin lỗi, ta giấu diếm ngươi lâu như vậy.”

Thiệu Khải Long thân thủ đưa hân ôm vào trong lòng: “Tiểu Nhiễm, cùng ta nói chuyện kiếp trước của người đi.”

Trữ Nhiễm ánh mắt lộ ra thần sắc ưu thương, tựa vào trên bờ ngực rắn chắc: “Kiếp trước.....” những chuyện nhớ lại làm cho Thiệu Khải Long càng nghe càng khó chịu, càng nghe lòng càng chua xót, một người bị tra tấn thành như vậy, khó trách hân muốn lựa chọn tự sát, khó trách hân muốn trả thù cừu nhân này.

“Tiểu Nhiễm ~” Thiệu Khải Long đem Trữ Nhiễm gút gao kéo vào trong lòng, không ngừng hôn lên môi gương mặt tràn đầy nước mắt kia.

“Ta, ta là một khát cái, còn là một con quỷ tá thi hoàn hồn, người không chán ghét ta sao?”

“Đứa ngốc, nói nhảm cái gì, ta như thế nào có khả năng chán ghét người? Đau lòng còn không kịp nữa.”

Trữ Nhiễm thở dài nhẹ nhõm một hơi, an tâm nép vào trong lòng hân: “Kiếp này có thể gặp được người, ta thực may mắn.”

“Kỳ thật là ta may mắn mới đúng..... Tiểu Nhiễm?”

“Ân?”

“Đáp ứng ta, mặc kệ tương lai phát sinh chuyện gì, cũng đừng rời khỏi ta được không?”

Trữ Nhiễm sầu lo hạ mi mắt “Nếu có thể, ta vĩnh viễn cũng sẽ không rời khỏi người.”

Thời điểm trở lại nhà Bình Hải đã là hơn mười giờ sáng, xe hơi đứng ở dưới lầu Thiệu Khải Long vẫn lôi kéo tay Trữ Nhiễm không chịu buông ra, Trữ Nhiễm then thùng nở một chút nụ cười: “Tiên sinh, người ngày hôm qua một đêm không ngủ, mau nhanh trở về nghỉ ngơi một chút đi?”

Thiệu Khải Long hôn một chút ngón tay nhỏ bé kia: “Gọi tên của ta.”

“..... Long?”

“Nếu không gọi ta là thân ái?”

Trữ Nhiễm bĩu môi: “Không cần, hảo buồn nôn.”

Thiệu Khải Long cười xấu xa, ở miệng hân dùng sức hôn một ngụm, thuận tiện vươn đầu lưỡi liếm liếm cái miệng nhỏ nhắn khả ái: “Tiểu Nhiễm, qua vài ngày ta lại đến thăm người?”

Trữ Nhiễm gật gật đầu: “Nghe nói trong nhà người có thân thích đến phải không?”

Thiệu Khải Long âm thầm thở dài: “..... Thực xin lỗi tiểu Nhiễm, chờ ta an bài tốt liền đưa người về nhà.”

“Không quan hệ, người lo công việc của người đi.” Trữ Nhiễm rất hiểu biết lý lẽ, cười nói.

“Ngoan, chính mình đừng có chạy loạn, ta mỗi ngày đều sẽ gọi điện thoại cho người.”

“Ân ~”

Hai người ở trong xe hàn huyên hồi lâu Thiệu Khải Long mới lưu luyến không rời đưa Trữ Nhiễm xuống xe, nhìn chăm chăm vào bóng dáng hân. Thời điểm sắp vào nhà, Trữ Nhiễm quay đầu lại cười hướng hân vẫy tay.

Ánh nắng mặt trời chiếu vào trên người hân, gió mát thổi mái tóc đen bong phát lên, ở trên người vận một thân đồng phục trắng noãn, Trữ Nhiễm như vậy làm cho Thiệu Khải Long hoàn toàn không thể dời tầm mắt, ngọt ngào tươi cười như vậy, nhẹ nhàng khoan khoái sạch sẽ như vậy, nếu có thể thật hy vọng trên khuôn mặt này vĩnh viễn chỉ có vui vẻ tươi cười.

Trữ Nhiễm về nhà nhìn thấy Bình Hải đang nằm ngủ trên bàn cơm, đồ ăn cùng bát đĩa trên bàn để sẵn, chẳng lẽ hân luôn luôn ngồi đợi chính mình trở về? Trữ Nhiễm đi qua vỗ vỗ bả vai Bình Hải,

“Tiểu Hải?”

Bình Hải dụi nhẹ mắt ngửa mặt lên, thấy Trữ Nhiễm liền nhanh chóng chuyển đầu: “Người đã trở lại, đói bụng không, ta đi hâm nóng cơm cho người.”

Ánh mắt né tránh làm cho Trữ Nhiễm rất nghi hoặc, vội vàng kéo cánh tay hắn: “Tiểu Hải, người làm sao vậy?” Ánh mắt trên gương mặt có chút sưng đỏ, nhìn làm cho người ta không nỡ.

“Tiểu Hải, người rốt cuộc làm sao vậy?”

Bình Hải nở nụ cười đông cứng nói: “Không, không có gì, chính là tối hôm qua kịch truyền hình rất cảm động.”

Trữ Nhiễm nhăn lại mi, gõ đầu hắn một chút: “Ta còn nghĩ đến người bị người khác khi dễ, đi rửa mặt đi, nhìn ánh mắt người rất không tốt.”

“Nga.”

Bình Hải vào toilet, Trữ Nhiễm kéo ngăn kéo ra nhìn một chút, không nghĩ tới bên trong thế nhưng lại còn rất nhiều, tính ngược trở lại, Bình Hải một tháng sinh hoạt phí chỉ dùng có mấy trăm đồng mà thôi, không khỏi rất tiết kiệm sao? Trữ Nhiễm thở dài một hơi, khép lại ngăn kéo.

“Trữ Nhiễm, người đói bụng không? Ta đi hâm nóng cơm cho người.”

“Đừng hâm, hôm nay ta mời người ra ngoài ăn.”

“Ồ bên ngoài ăn quá lãng phí.”

Trữ Nhiễm theo ngăn tủ lấy ra một kiện áo khoác đưa cho hắn: “Đi theo giúp ta được không?”

“Nga, vậy được rồi.”

Tâm tình không muốn, nhưng Bình Hải vẫn là đi theo Trữ Nhiễm ra cửa, trải qua một đêm hắn đã dần dần thông suốt, chính mình căn bản không có năng lực bảo hộ Trữ Nhiễm, hết thảy còn phải dựa vào hắn chiếu cố, nhưng là cái nam nhân kia thoát nhìn cũng rất cường đại, xem ra Trữ Nhiễm cũng thực thích hắn, nếu bọn họ là thật tâm yêu nhau, chính mình hẳn là nên chúc phúc bọn họ mới đúng. Bất quá loại sự tình này nói thì đơn giản, nhưng đến lúc làm nào có dễ dàng như vậy? Tâm lý vẫn là thực đau, vẫn là rất khó chịu.

“Làm sao vậy, tiểu Hải, ta như thế nào cảm thấy người có vẻ là lạ?”

Bình Hải bình đạm cười lắc đầu: “Không, không có việc gì.”

“Người muốn ăn cái gì?”

“Nghe lời người.”

“Hảo, chúng ta đi chỗ kia.” Bình Hải theo ngón tay Trữ Nhiễm nhìn về phía đối diện, một nhà hàng cơm Tây rất lớn: “Khả định là rất sang trọng, đừng đi.”

“Không sao đâu, theo ta.” Trữ Nhiễm kéo tay Bình Hải qua ngã tư đường, không để ý tới hắn phản đối, trực tiếp dắt hắn vào cửa. Nhà hàng này trước kia Thiệu Khải Long từng dẫn hắn đến nếm qua, bên trong giá cả rất cao, bất quá thức ăn xác thực rất ngon.

Tiến vào nhà hàng không khí im lặng, làm cho Bình Hải lập tức ngừng miệng không dám nói lời nào, Trữ Nhiễm lôi kéo hắn ngồi vào vị trí gần cửa sổ, tiếp nhận thực đơn, Bình Hải thấy rất nhiều mỹ thực. Chính mình chỉ gọi một phần sa lạp. Nhìn một đồng đồ ăn đặt ở trước mặt, Bình Hải ngượng ngùng gục đầu xuống, đây là hắn lần đầu tiên đến ăn cơm Tây, Trữ Nhiễm cẩn thận dạy hắn một chút lễ nghi dùng cơm, phương pháp sử dụng dao nĩa.

“Nguyên lai ăn một bữa cơm cũng sẽ phiền toái như vậy.” Bình Hải cầm dao ăn cười nói.

“Nhanh ăn đi, lạnh sẽ không ăn ngon.”

“Àn, người như thế nào không ăn?”

“Ta buổi sáng đã ăn rồi, còn không đói đâu.” Nhớ đến bữa cơm sáng kia, Trữ Nhiễm khuôn mặt nhỏ nhắn một chút đỏ lên, tựa hồ đắm chìm vào trong đoạn kí ức ngọt ngào kia. Bình Hải chưa bao giờ thấy hân lộ ra loại vẻ mặt này, nhìn thấy làm cho người ta tâm động.

Thời điểm dùng cơm sắp chấm dứt, Trữ Nhiễm ngẫu nhiên nhìn đến bên ngoài cửa sổ, một chiếc xe hơi đỗ lại đây, biển số xe quen thuộc làm cho Trữ Nhiễm rất là cao hứng, nhưng chỉ ngần ngừ vài giây, tươi cười kia liền đông cứng lại rồi.

42. Chương 42

Trên xe đi xuống một nam một nữ, nam nhân kia đúng là Thiệu Khải Long, mà nữ nhân kia lại chưa bao giờ gặp qua, cả trong trí nhớ vốn có của Trữ Nhiễm cũng không có bóng dáng nữ nhân này. Đôi mắt màu xanh lam thâm thúy, cái mũi khá cao, hai má mềm mại vô cùng mịn màng, vừa thấy liền biết là con lai, một thân váy dài màu lam phụ trợ đường cong mặt ngoài thêm lung linh, bộ ngực đầy đặn, lưng áo kích thước mảnh khảnh, nữ nhân này trông thật sự rất được, phỏng chừng là nam nhân đều không thể kháng cự dụ hoặc của nàng.

Lúc này nàng dùng vẻ mặt tươi cười kéo cánh tay Thiệu Khải Long, nói nói cười cười hướng nhà ăn đi tới, hai người trong lúc đó thoạt nhìn thể nhưng rất xứng đôi, Thiệu Khải Long còn giúp nàng mở ra cửa kính đi vào. Trữ Nhiễm tầm mắt thẳng tắp đi theo thân ảnh hai người kia, thẳng đến khi bọn họ ngồi ở vị trí xa xa. Bình Hải gọi hai tiếng Trữ Nhiễm vẫn là không phản ứng, theo tầm mắt hân quay đầu nhìn lại, Bình Hải cũng là sửng sốt, tuy rằng hai lần gặp mặt kia đều là ở xa xa, bất quá Bình Hải vẫn là liếc mắt một cái liền nhận ra Thiệu Khải Long.

“Trữ Nhiễm?”

Lấy lại tinh thần, Trữ Nhiễm run run cầm lấy ly nước nhấp một ngụm: “..... Ăn no sao? Chúng ta đi thôi.”

“Nga, ăn no.”

Trữ Nhiễm cau mày cố nén trụ chút cay cay trong lỗ mũi, gọi người phục vụ tới tính tiền, mang theo Bình Hải rất nhanh hướng cửa đi, nhưng chính là cố tình không đúng lúc như vậy, cũng đụng phải một nữ nhân đang đi tới: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi.”

Nàng kia bị đụng phải lui một bước, bất quá vẫn là bảo trì khí độ: “Không quan hệ.”

Trữ Nhiễm mới thấy rõ ràng nữ nhân này đúng là đến cùng với Thiệu Khải Long, xa xa Thiệu Khải Long nghe thấy thanh âm vội vàng đi tới đỡ lấy nàng kia, đợi hân thấy rõ ràng người đối diện, nhất thời đông cứng ở tại chỗ: “Tiểu, tiểu Nhiễm, người như thế nào lại ở đây?”

Trữ Nhiễm lộ ra một nụ cười đông cứng: “Chào, tiên sinh.”

“Nga, nguyên lai các người nhận thức nha? A Long, giới thiệu cho ta một chút đi.” Nàng kia đứng ở giữa hai người cười nói.

Thiệu Khải Long trốn tránh tầm mắt Trữ Nhiễm, do dự một chút vẫn là giới thiệu: “Vị này là Trữ Nhiễm, bằng, bằng hữu của ta.”

Nữ tử lễ phép vươn tay cùng Trữ Nhiễm nắm một chút: “Nhĩ hảo, ta gọi là Tô Nhã, là vị hôn thê của a Long.”

Vài câu ngắn ngủn làm cho Trữ Nhiễm giống như bị ngũ lôi oanh đỉnh, sửng sờ ở tại chỗ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn cứng ngắc từng chút mất đi huyết sắc, thể giới chung quanh trong nháy mắt toàn bộ mơ hồ, trong tầm mắt chỉ còn lại có thân ảnh hai người kia nương tựa cùng một chỗ, lỗ tai ong ong vài tiếng, cũng không nghe thấy Tô Nhã nói gì đó, Trữ Nhiễm chỉ cảm thấy đầu mình càng ngày càng đau, đau đến không thể tự hỏi.

Thiệu Khải Long thấy Trữ Nhiễm sắc mặt càng ngày càng tái nhợt, cả môi đều một chút mất đi đỏ ửng, chỉ còn lại có một mảnh trắng bệch: “Tiểu Nhiễm?”

Trên thực tế Trữ Nhiễm cái gì cũng không có nghe được, chỉ theo khẩu hình kia biết hắn đang gọi mình: “Ta, ta còn có việc, phải đi trước.”

Trữ Nhiễm cả lời của mình cũng nghe không được, hắn không biết chính mình rốt cuộc thanh âm có bao nhiêu nhỏ xíu. Trữ Nhiễm đầu đã muốn đau đến không thể chịu được, cảm giác kia tựa hồ sắp nổ tung giống nhau, hắn cũng không biết Thiệu Khải Long sau đó rốt cuộc còn nói cái gì, hắn đã hoàn toàn không thể tự nghĩ, chỉ có thể kéo cước bộ cứng ngắc hướng phía ngoài đi đến.

Bình Hải lo lắng đi theo phía sau hắn: “Trữ Nhiễm, ngươi không sao chứ?” Nói mấy lần Trữ Nhiễm vẫn là không có đáp lời, Bình Hải đành phải một bước không rời, đi theo phía sau hắn.

Một hồi về nhà, Trữ Nhiễm gục ở trên giường, ôm một cái gối đầu cuộn lui lại nằm ở kia, không khóc không nháo cũng không nói chuyện, giống như là đang ngủ trong tình trạng quá mức mệt mỏi. Bình Hải ở bên giường đi tới đi lui hoàn toàn không thể an tĩnh lại, thử kêu Trữ Nhiễm vài tiếng, hắn vẫn là một chút phản ứng cũng không có. Lúc này di động vang lên, Trữ Nhiễm như trước cái gì cũng không nghe thấy. Bình Hải bắt lấy tay hắn, cảm giác bị động làm cho Trữ Nhiễm mở hai mắt, nhìn lên trên màn hình, thủy chung vẫn không bắt máy. Di động lại vang lên mấy lần sau cùng im lặng.

Trữ Nhiễm cứ như vậy chết lặng nằm trên giường đến tối, trong phòng không có bật đèn lâm vào một mảnh hắc ám, Bình Hải vẫn im lặng thủ bên cạnh hắn, thẳng đến khi Trữ Nhiễm ngồi dậy: “Trữ Nhiễm, ngươi không sao chứ?”

Trữ Nhiễm tựa hồ có cảm giác vừa thật sự ngủ, đầu đau đớn cũng giảm bớt, lỗ tai cũng khôi phục bình thường, hắn gật gao ôm gối đầu tựa vào trên đầu giường, thản nhiên nói: “Không có việc gì.”

Bình Hải cũng là lần đầu tiên gặp được loại chuyện này, hoàn toàn không biết phải an ủi người khác như thế nào, này xem như thất tình sao? Vì sao phản ứng Trữ Nhiễm cùng chính mình bất đồng, chính mình tâm lý thực đau thực muốn khóc, vì sao Trữ Nhiễm thì lại một giọt nước mắt cũng không có?

“Trữ Nhiễm, ngươi, ngươi thực thương hắn sao?”

Trữ Nhiễm không nói gì, bất quá biểu tình cũng là khẳng định.

“Ta nghĩ hắn nhất định là có nỗi khổ? Vì sao không cho hắn một cơ hội giải thích?”

Trữ Nhiễm đem mặt chôn ở gối đầu, nửa ngày không nói chuyện. Bình Hải tiếp tục nói: “Hắn vừa rồi đánh nhiều cuộc điện thoại như vậy cho ngươi, nhất định là muốn cùng với ngươi giải thích rõ ràng, ngươi vẫn là nên trả lời điện thoại của hắn đi.”

Cũng phải, vì cái gì không cho hắn một cơ hội giải thích? Hắn yêu ta như vậy, hắn là không muốn tổn thương tâm của ta mới đứng, trầm mặc sau một lúc lâu, Trữ Nhiễm cầm lấy di động ra cửa: “Ta ra ngoài một chút.”

Trữ Nhiễm đi xuống lầu, ngồi ở trên hàng hiên bậc thang cửa, nhìn màn hình di động do dự nửa ngày, cuối cùng vẫn là ấn dây số kia. Âm nhạc thanh thủy vang lên thật lâu, vẫn không ai tiếp, cuối cùng chuyển tới hộp thư thoại, Trữ Nhiễm nhẹ nhàng ấn nút tắt. Vì cái gì không tiếp điện thoại của ta? Trữ Nhiễm ôm lấy đầu gối chính mình, cái mũi ề ảm khó chịu. Có một loại sợ hãi hắn chưa từng cảm thấy từng chút tràn ngập trong lòng.

Một tiếng phanh xe chói tai làm cho Trữ Nhiễm giật mình, xe kia liền dừng ở trước mặt mình mấy thước. Thiệu Khải Long xuống xe vài bước đi tới, thân thủ liền đem hắn kéo vào trong lòng, càng siết càng chặt: “Tiểu Nhiễm, thực xin lỗi, thực xin lỗi!”

Trong nháy mắt nhìn thấy hắn, cổ họng, mắt, tâm lập tức khôi phục lại, Trữ Nhiễm lui ở trong lòng hắn cảm thấy thật chắc chắn. Thiệu Khải Long thật mạnh thở dài nhẹ nhõm một hơi, đem Trữ Nhiễm ôm vào xe, ngồi lên ghế sau. Cửa xe vừa đóng lại, Thiệu Khải Long liền xả hạ quần lót Trữ Nhiễm, trực tiếp đem vật nhỏ dưới thân đưa vào miệng.

“Ân

” Bị kích thích quá độ, Trữ Nhiễm cực lực muốn đẩy hẳn ra, lại một chút khí lực cũng không sử dụng được.

Cuối cùng đành phải chấp nhận buông tha chống cự, ấn đầu hẳn một chút xuống tới hạ thân chính mình. Nương theo ánh trăng mờ lung ngoài cửa sổ, Trữ Nhiễm thấy Thiệu Khải Long biểu tình mang theo một tia chua xót còn có đau lòng, vì cái gì muốn lộ ra loại vẻ mặt này? Trữ Nhiễm cắn cắn môi nhẹ nhàng, vuốt ve gương mặt hẳn.

“Long

”

Thiệu Khải Long tâm hung hăng đau một chút, nhắm mắt lại không dám đối diện ánh mắt hẳn, vật nhỏ trong miệng trực tiếp đưa đến tận yết hầu, làm cho Trữ Nhiễm toàn thân nhất thời run lên một trận. Cuối cùng chịu thua dưới nhiệt tình của hẳn, bắn ra. Thiệu Khải Long đem yêu dịch nồng đậm trong miệng toàn bộ nuốt vào trong bụng, lát sau hung hăng hôn lên đôi môi hẳn.

“Bảo bối, cũng giúp ta làm được không?” Thiệu Khải Long đang nói đồng thời đã ôm Trữ Nhiễm thay đổi vị trí, làm cho hẳn ghé vào dưới thân chính mình, cởi bỏ tây khô, còn thịt thô lớn lập tức bật ra.

Trữ Nhiễm nhìn vật trước mắt đỏ bừng mặt, Thiệu Khải Long nắm bắt cảm hẳn, làm cho hẳn mở đôi môi ra, đem vật nóng như lửa của chính mình đưa đến bên miệng của hẳn: “Bảo bối, đem nó ngậm vào đi.”

Trữ Nhiễm cắn cắn môi vẫn là nhắm mắt lại, đem vật kia đưa vào trong miệng, thử dùng đầu lưỡi đụng chạm một chút. Mới liếm một chút, thân thể Thiệu Khải Long liền theo đó kịch liệt run run, Trữ Nhiễm muốn cho hẳn càng thoải mái, động tác liếm càng thân thiết hơn, Thiệu Khải Long say mê nhắm mắt lại hưởng thụ. Thiên tính nam nhân làm cho hẳn không tự giác ấn đầu của Trữ Nhiễm xuống, mỗi một lần ấn đều phải đỉnh đến chỗ thật sâu bên trong. Cảm giác thật sự là không thoải mái, nhưng Trữ Nhiễm như trước không có ngăn cản, tùy ý hẳn có chút động tác thô lỗ.

Thiệu Khải Long hoàn toàn không thể khống chế hành vi chính mình, hai tay bao trên gương mặt tuần tú ấn xuống càng lúc càng nhanh. Cuối cùng không chịu nổi kích thích, yêu dịch nồng đậm toàn bộ bắn ở bên trong cái miệng nhỏ. Trữ Nhiễm nhả vật kia trượt ra khỏi miệng, sau đó mỗi một dựa vào trên hai chân hẳn.

“Tiểu Nhiễm ~~ thực xin lỗi.” Thiệu Khải Long cúi xuống một chút vuốt ve tóc Trữ Nhiễm, động tác thương tiếc mà lại ôn nhu.

“..... Vì cái gì muốn nói xin lỗi?”

Thiệu Khải Long ngữ khí ưu thương nói: “..... Tháng sau, ta muốn kết hôn.” Vài chữ giống như một băng đạn, nhảy mắt đem tâm Trữ Nhiễm bắn phá thành nhiều mảnh nhỏ.

Trữ Nhiễm tuyệt vọng nhắm lại hai mắt, cũng không thể khống chế được nước mắt chính mình, thân thể không động đậy cùng với âm thanh nức nở không thể áp chế. Trữ Nhiễm như vậy làm cho Thiệu Khải Long đau lòng vô cùng, hai tay run run thậm chí không dám lau đi nước mắt này.

“Tiểu Nhiễm, thực xin lỗi ~~ thật sự thực xin lỗi.”

Trữ Nhiễm hoàn toàn không thể thừa nhận loại cảm giác này, tâm tựa như bị xe lu cán qua, đau đến người sống không bằng chết: “Vì cái gì, vì cái gì vẫn muốn gạt ta?”

“Ta vẫn tưởng nói cho người biết, nhưng là..... Nhưng là ta sợ người khổ sở.” Thiệu Khải Long đem Trữ Nhiễm ôm vào trong lòng chính mình, một chút hạ môi hôn lên gương mặt tràn đầy nước mắt.

Trữ Nhiễm nhắm lại hai mắt mỗi một, không thể áp chế đau lòng, làm cho hẳn lại cảm nhận được cảm giác tuyệt vọng này.

“Tiểu Nhiễm, cho dù kết hôn, ta cũng chỉ yêu một mình người, cầu người, không cần rời đi ta được không?”

Giờ khắc này, hẳn nhớ tới Trữ Nhiễm trước kia, trước kia vẫn luôn không thể lý giải hẳn vì cái gì muốn tự sát, nguyên lai loại cảm giác này thật sự rất khó chịu, so với tàn nhẫn tra tấn còn khó chịu hơn, Trữ Nhiễm chỉ cảm thấy hảo thương tâm, hảo tuyệt vọng, cũng hảo mệt mỏi, cảm giác kia — tìm như bị đao cắt. Hẳn ghé vào trên vai Thiệu Khải Long không ngừng chảy nước mắt, khóc ướt một mảnh vạt áo.

“Tiểu Nhiễm, không cần rời đi ta, cầu ngươi, cầu ngươi.”

Thiệu Khải Long không ngừng hướng hắn cầu xin, một lần lại một lần, nam nhân này lần đầu tiên ở trước mặt người khác lộ ra vẻ mặt thống khổ như thế, Trữ Nhiễm nhìn gương mặt hắn, trong đầu dần dần biến thành một mảnh trống rỗng, hồi lâu sau Trữ Nhiễm đã muốn khóc khô nước mắt, dùng ngón tay nhẹ nhàng ngăn trở đôi môi Thiệu Khải Long, thần nhiên nói: “Ta đáp ứng ngươi.”

Thiệu Khải Long sững sốt một lát, xác định chính mình không có nghe nhầm, hung hăng hôn lên môi hắn: “Tiểu Nhiễm

” Trữ Nhiễm cái gì cũng chưa nói, tựa vào trên vai hắn nhắm hai mắt.

Tuy rằng hắn đáp ứng chính mình, nhưng là Thiệu Khải Long vẫn cảm thấy thực hoảng hốt, hắn nhìn đến biểu tình Trữ Nhiễm càng lúc càng mờ nhạt, càng ngày càng mê mang, Trữ Nhiễm như vậy làm cho người ta đau lòng vô cùng. Thiệu Khải Long một lần lại một lần giữ lấy thân thể Trữ Nhiễm, chỉ có hoàn toàn cùng hắn kết hợp cùng một chỗ, chính mình mới có thể cảm giác được sự thật, mà Trữ Nhiễm lại không phản kháng, ngoan ngoãn dựa vào trên người hắn, tùy ý hắn điên cuồng.

43. Chương 43

Trữ Nhiễm không nhớ rõ trong khoảng thời gian này đã trôi qua như thế nào, thời điểm khi hắn lấy lại tinh thần chính mình đã ở trong nhà. Bình Hải luôn luôn trụ bên cạnh cùng hắn, trong phòng im lặng chỉ có tủ lạnh ngẫu nhiên phát ra một chút động tĩnh. Trữ Nhiễm dần dần nhớ tới một màn vừa rồi. Thiệu Khải Long một lần lại một lần giữ lấy chính mình, sau đó ôm chính mình một lần lại một lần thực xin lỗi, về mặt của hắn thống khổ như vậy, bất đắc dĩ như vậy. Thẳng đến cuối cùng chính mình một câu cũng thật tốt, xuống xe, đi trở về trên lầu.

“Trữ Nhiễm, ngươi không sao chứ?” Trữ Nhiễm lắc lắc đầu không nói gì, ngã vào trên giường đóng ánh mắt.

Ngày mười tháng năm sáng sớm, Trữ Nhiễm sớm tỉnh lại đi phòng tắm. Bình Hải nghe thấy tiếng nước, cầm lấy đồng hồ đầu giường nhìn thoáng qua, mới buổi sáng năm giờ mà thôi.

Trữ Nhiễm ở phòng tắm ngây người thật lâu, thời điểm đi ra trên mặt cùng trên người đều bị hơi nóng chưng đỏ, hắn lau tóc, kéo khăn tắm trên người, bên trong chỉ mặc có một kiện quần lót nhỏ màu đen bó sát. Góc độ này, đối diện Trữ Nhiễm đang nghiêng người, có thể thấy rõ ràng chỗ nổi lên giữa hai chân ẩn hiện dưới quần lót. Bình Hải vội vàng che cái mũi, đem tầm mắt dời đi, bình tĩnh một trận.

Trữ Nhiễm từ tủ quần áo tìm kiếm nửa ngày, xuất ra một bộ hướng tắm gương nhìn xem lại bỏ trở về, như thế lặp lại qua hai mươi mấy phút còn chưa chọn được một bộ quần áo vừa ý. Bình Hải phát hiện một đoạn thời gian gần đây, Trữ Nhiễm gây thật nhiều, xương sườn một cây một cây nhìn thấy rất rõ, hắn rõ ràng mỗi ngày đều đúng hạn ăn cơm, vì cái gì có thể gây như vậy? Bình Hải cảm thấy có chút đau lòng, đáng tiếc Trữ Nhiễm vẫn là không chịu ăn thịt này nọ, bằng không thật sự là phải cải thiện thức ăn cho hắn.

Chọn qua chọn lại, sau Trữ Nhiễm vẫn là lấy ra một bộ Tây trang màu trắng chỉnh tề mặc trên người, động tác hắn rất chậm, mỗi một nút thắt đều dùng hết tâm trí để thắt, còn hướng tắm gương sửa sang lại đầu tóc. Cả người lập tức đổi mới hoàn toàn, thoạt nhìn thập phần có tinh thần, chỉ là biểu tình kia tựa hồ rất lạnh giá.

“Tiểu Hải, ta hôm nay ra ngoài bàn bạc công việc.”

“Nga, vậy ngươi khi nào thì trở về?”

“Không nhất định, buổi tối không cần chờ ta ăn cơm.”

Bình Hải thở dài một hơi: “Được rồi, vậy ngươi trên đường cẩn thận.”

“Ân.”

Ngay tại thời điểm vừa rồi xem Trữ Nhiễm thay quần áo, Bình Hải nhớ tới tối hôm qua, ở trong túi tiền của quần áo hần, có biên lai cửa hàng bán hoa. Bình Hải đại khái đã đoán được hôm nay hần muốn đi đâu. Kỳ thật nếu không muốn nhìn đến những hình ảnh kia, hần cần gì phải cấp chính mình tự tìm buồn rầu như thế? Bình Hải gặp phải những vấn đề loại này, sẽ lựa chọn trốn tránh, nhưng là Trữ Nhiễm lại hoàn toàn tương phản, hần dường như càng nguyện ý tự mình đi đối mặt.

Bình Hải còn nhớ rõ đoạn thời gian trước có hỏi Trữ Nhiễm: “Người cùng Thiệu tiên sinh trong lúc đó rốt cuộc làm sao vậy?”

Khi đó trên gương mặt lãnh tuấn nháy mắt xuất hiện một vết nứt, Bình Hải rất rõ ràng nhìn thấy đáy mắt hần dần dần phủ lên một tầng hơi nước, nhưng cuối cùng vẫn là bị hần nhìn trở về. Trầm mặc sau một lúc lâu. Trữ Nhiễm thần nhiên nói: “Hần, muốn kết hôn.”

Bình Hải tâm đột nhiên hung hăng đau một trận, hần nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Trữ Nhiễm: “Trữ Nhiễm, người không sao chứ?”

Trữ Nhiễm buông xuống ánh mắt, hơi hơi lắc đầu: “Không có việc gì.”

Hần yêu người như vậy, như thế nào nhẫn tâm cùng người khác kết hôn, vì cái gì không quý trọng Trữ Nhiễm? Bình Hải đột nhiên cảm thấy nam nhân kia hảo vô tình, do dự sau một lát, Bình Hải từ phía sau nhẹ nhàng vây lấy thân thể Trữ Nhiễm: “Trữ Nhiễm, ta..... ta có thể thích người không?”

Thân thể Trữ Nhiễm cứng lại một chút, nâng tay chậm rãi gỡ ra cánh tay vây quanh ở trước ngực: “Thực xin lỗi, tiểu Hải.” Cái này không liên quan đến địa vị, không liên quan đến tiền tài, cũng không liên quan đến diện mạo, chỉ đơn giản là cảm giác. Có lẽ từ trước kia, Trữ Nhiễm cũng đã phát hiện Bình Hải đối với chính mình sinh ra cảm tình, chỉ là hần vẫn không muốn đối mặt, hần không nghĩ muốn làm hỏng tình bằng hữu.

Bình Hải áp chế tâm tình của mình, ly khai thân thể Trữ Nhiễm: “Thực xin lỗi, Trữ Nhiễm.”

“Tiểu Hải, chúng ta vĩnh viễn là bằng hữu.”

“..... Ừ, chúng ta vĩnh viễn là bằng hữu.”Ta vẫn sẽ luôn ở tại bên người người, cho dù người chỉ xem ta là bằng hữu. Tuy rằng bị người cự tuyệt rất khó chịu, nhưng là có thể ở lại bên cạnh người mình thích, cũng là một loại hạnh phúc.

Trữ Nhiễm rốt cuộc có bao nhiêu thích nam nhân kia, Bình Hải hoàn toàn có thể thể biết được, có đôi khi Trữ Nhiễm an tĩnh ngồi ở trên ban công nhìn ánh trăng mờ lung, trên mặt luôn lộ ra một loại ưu thương thần nhiên, nhưng là nếu điện thoại vang lên, hần sẽ cắn cắn miệng mình, đem vẻ mặt thương tình che dấu đi, sau đó bắt điện thoại kêu một tiếng: “Long

”

Điện thoại nói xong, hần sẽ thay đổi quần áo đi xuống lầu, mang theo mỉm cười ngồi vào chiếc xe hơi cao cấp. Mỗi lần đều là đến đêm khuya, hần mới trở về, trên mặt còn mang theo vẻ đồ ỉm. Khi đồ ỉm lui xuống, trên gương mặt tuấn tú kia lại như trước chỉ còn lại có ưu thương thần nhiên.

Khách sạn trong đại sảnh nơi nơi đều trưng đầy lăng hoa tân khách đưa tới, đủ mọi màu sắc, trong không khí đều bay một cổ mùi nước hoa nồng đậm. Nhưng là đem so sánh chung quanh, so với những loại hoa khác, phần lớn đều là hoa bách hợp. Hoa bách hợp có ý nghĩa “trăm năm hảo hợp”, đã là hôn lễ đương nhiên không thể thiếu hoa mang ý nghĩa cát tường. Chỉ là so sánh với nó, những lăng hoa đầy màu sắc khác đều không tránh khỏi đơn điệu hơn một chút.

Người phụ trách an bài yến hội ở trên lăng hoa tìm được một tấm thiệp, mặt trên viết đơn giản vài chữ [hy vọng người vĩnh viễn hạnh phúc!] trừ cái đó ra không thấy chữ ký hay ghi tên.

Mười một giờ bắt đầu, cửa khách sạn dần dần bị một dãy xe hơi quý báu che đi, mọi người đi ngang qua nhìn không được dừng lại cước bộ kinh ngạc một chút: Bentley, BMW, Ferrari, Rolls-Royce. Không biết là người như thế nào kết hôn mà xa xỉ như vậy!

Tiến vào hội trường, nam sĩ đều mặc lễ phục cao cấp, nữ sĩ mặc phục trang đẹp đẽ, hận không thể làm lu mờ tân nương kia. Mọi người thấy đứng lên đều là người quen, trò chuyện với nhau thật vui, yển hội rộng mở càng ngày càng ồn ào náo động. Tiếng chuông mười hai giờ điểm đến, chuông vang lên, bốn phía nhất thời im lặng đi. Ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về phía thảm đỏ trên cầu thang.

Một cặp đôi đi cùng với điệu nhạc du dương chậm rãi xuất hiện trong tầm mắt mọi người, toàn hội trường nhất thời vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt. Hôm nay Thiệu Khải Long thật sự là quá mức anh tuấn, cổ áo sơ mi trắng noãn, hàng nút thắt chặt chẽ trên bộ áo vest bên ngoài hoàn toàn phù hợp với trang phục trắng như tuyết. Trên hai bên vai trái phải của bộ lễ phục còn trang trí một số trang sức ánh bạc. Mái tóc đen bóng toàn bộ chải ra sau đầu, so với bình thường có vẻ càng thêm khí độ phi phàm, anh tuấn mê người.

Tân nương bên cạnh hẳn lại đoạt đi ánh mắt người xem, bộ ngực tuyết trắng thấp thoáng bên dưới lớp áo cưới đơn giản mà sang trọng, nương theo dáng người, đường cong hoàn mỹ đều được bày ra, ngay trước ngực là vòng cổ kim cương bắt mắt, châu báu chói mắt vẫn kéo đến trên vai, phản xạ ánh đèn làm cho người khác không mở mắt ra được. Trên đầu gắn các món trang sức theo kiểu Hàn quốc tinh tế mà đẹp mắt, còn làm tô điểm thêm cho gương mặt tuyết trắng không tỳ vết bên dưới.

Hai người đứng chung một chỗ thật sự là vô cùng tương xứng, trai tài gái sắc, ông trời tác hợp. Thiệu Khải Long ngăn đón thất lưỡng tân nương, hai người gắt gao dán lấy nhau, theo tiếng vỗ tay của mọi người đi bước một xuống dưới lầu, dọc theo thảm đỏ đi lên trên lễ đài. Sau khi mọi người ngồi xuống, Thiệu Khải Long hướng dưới đài bốn phía nhìn lướt qua, ở một góc sáng sủa bắt gặp một đạo ánh mắt. Vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới Trữ Nhiễm sẽ xuất hiện ở trong này, Thiệu Khải Long trên mặt biểu tình trong nháy mắt đông cứng, tâm cơ rút đau đớn không ngừng.

Trữ Nhiễm hướng hẳn nở một chút nụ cười, tươi cười kia rất nhẹ mà bình đạm, là một loại tươi cười phát ra từ đáy lòng. Nhưng lại hơi mang theo một loại ưu thương, nhìn vào làm cho người ta rất không đành lòng. Trữ Nhiễm trước đem tầm mắt dời đi, nhấp một ngụm rượu đỏ, trên thực tế từ khi vào hội trường đến bây giờ, Trữ Nhiễm đã uống ba ly rượu, trên mặt đã muốn lộ ra một tầng ửng đỏ. Tuy rằng cách nhau khá xa, nhưng Thiệu Khải Long vẫn nhìn ra được, hẳn say.

Rượu đỏ kia theo khóe miệng một chút tràn ra ngoài, phần rượu nuốt vào giống như theo yết hầu chạy thẳng vào tim, làm cho Trữ Nhiễm cảm thấy rất khó chịu, rất khó chịu. Trên đài mọi người nói gì đó, hẳn hoàn toàn không có nghe đến, hẳn thủy chung không thể thoát ra khỏi cái loại cảm giác này. Không phải đã nghĩ tốt lắm sao? Chân thành chúc phúc hẳn, vì cái gì chính mình vẫn là không thể thừa nhận? Trữ Nhiễm chớp chớp nhãn tình, đem mông lung trong đáy mắt cố nén xuống.

Bối cảnh âm nhạc đã đổi thành khúc quân hành hôn lễ, Trữ Nhiễm khựng khựng chậm rãi ngẩng đầu, thấy người chủ trì cầm microphone tươi cười đầy mặt hỏi.

“Thiệu Khải Long tiên sinh, người nguyện ý thú Tô Nhã tiểu thư làm thê tử hợp pháp sao?”

Thiệu Khải Long hơi hơi nghiêng mặt, nhìn xem người ngồi ở góc sáng sủa kia, Trữ Nhiễm trong mắt lộ ra thương cảm nồng đậm, nước mắt không thể thừa nhận từng chút ngưng kết, xa xa như muốn chực trào ra khỏi đáy mắt, nước mắt kia phản xạ ánh đèn thoát nhìn thế nhưng so với kim cương còn muốn chói mắt hơn. Thiệu Khải Long hung hăng cắn chặt răng, thu hồi tầm mắt: “Ta.... Nguyện ý!” Hai chữ nói rất nhẹ, có lẽ chỉ có tân nương bên cạnh mới nghe được. Nhưng là Trữ Nhiễm nghe đến mấy chữ kia, tâm giống như bị một cây kiếm hung hăng đâm vào.

“Tô Nhã nữ sĩ, người nguyện ý gả cho Thiệu Khải Long tiên sinh, cho hẳn trở thành trượng phu hợp pháp của người sao?”

“Ta nguyện ý!” Tô Nhã trong lời nói hưng phấn mà kiên định, hơn nữa không chút do dự.....

“Ta tuyên bố, từ giờ trở đi các ngươi chính thức trở thành vợ chồng.” Một mảnh nhiệt liệt vỗ tay nhất thời vang động toàn hội trường. Chỉ có một đôi tay gắt gao siết chặt cùng một chỗ, móng tay thật sâu đâm vào lòng bàn tay.

“Thỉnh trao đổi nhẫn cưới.”

Một tiểu cô nương xinh đẹp bưng một khay màu bạc đi đến bên cạnh, cao cao giơ lên. Trên đó là hai hộp

nhấn cười khéo léo. Thiệu Khải Long vỗ vỗ đầu nhỏ của nàng, lấy bên trong hộp ra một chiếc nhẫn. Kéo ngón tay xinh đẹp như ngọc của tân nương, Thiệu Khải Long tạm dừng một lát, Tô Nhã nghi hoặc ngừng đầu thấy trạng phu hốc mắt thế nhưng đỏ lên, tưởng là hấn quá mức kích động. Tô Nhã vui mừng nở một chút nụ cười, bàn tay phía trước khẽ động một chút. Thiệu Khải Long cắn cắn môi, cuối cùng vẫn là đem nhẫn kia đeo vào trên ngón áp út.....

Giờ này khắc này, Trữ Nhiễm cơ hồ chỉ phải dùng đến khí lực toàn thân mới khống chế được xúc động của mình, hấn thiếu chút nữa muốn lập tức tiến lên đem nam nhân kia nguyên bản thuộc về mình đoạt lại, tuyệt không để cho người khác cùng chính mình chia sẻ hấn. Nhưng nhìn đến Tô Nhã bụng nhỏ hơi hơi nhô ra, hấn biết chính mình không thể làm như vậy.

Khi đó bảo vệ a Minh từng nói qua một câu: “Trữ thiếu gia, đừng trách tiên sinh, nếu người là nữ nhân, người hấn thú nhất định là người.” Đây chính là khác nhau lớn nhất của nam nhân cùng nữ nhân, thứ nữ nhân có thể cho hấn, ta vĩnh viễn cũng làm không được.

Từ khi nhận thức Thiệu Khải Long đến bây giờ, mặc kệ chính mình làm cái gì, nam nhân này đều thủy chung ở phía sau yên lặng hỗ trợ chính mình, hấn luôn dùng tất cả ôn nhu bao dung chính mình. Trữ Nhiễm biết bản thân không có quyền lợi yêu cầu hấn nhiều điều, chính mình càng không có quyền lợi đi thương tổn cốt nhục của Thiệu Khải Long. Cho dù kia chỉ là sau khi say rượu loạn tính mà ra, cho dù đó là phản bội thương tổn, nhưng Trữ Nhiễm lại thủy chung không thể đi oán hấn.

Hội trường tiếp theo càng ngày càng náo nhiệt, hai người đều nhận chúc phúc của mọi người. Trữ Nhiễm cúi đầu tay cầm chén rượu tràn đầy, một ly lại một ly chúc rượu chính mình.

“Thiệu tiên sinh, chúc các người sớm sinh quý tử.”

“Cám ơn.”

Trữ Nhiễm đem tầm mắt từ dưới áo cưới nhìn lên, chậm rãi ngừng đầu, một bên mặt anh tuấn của Thiệu Khải Long là mê người như thế, làm cho người ta động tâm như thế. Trữ Nhiễm từng chút siết lấy khăn trải bàn phủ trên đùi, gắt gao áp chế xúc động chính mình. Thiệu Khải Long mang theo thê tử đi đến bên cạnh Trữ Nhiễm, cùng mấy người chung quanh uống xong rượu mới dám đem tầm mắt chuyển tới trên mặt Trữ Nhiễm. Thiệu Khải Long bưng chén rượu tay run run một chút nâng lên. Hai người cứ như vậy thật sâu nhìn đối phương, hồi lâu chưa từng mở miệng nói chuyện.

Trữ Nhiễm há miệng, vẫn là đem chữ Long nuốt xuống, đưa ra một tia thần nhiên tươi cười: “Tiên sinh ~~ chúc các người..... Chúc người vĩnh viễn hạnh phúc!”

Thiệu Khải Long chớp chớp mắt, đem xúc động trong mũi nhịn xuống: “Tiểu Nhiễm, uống ít thôi.”

“Àn

”

Nói chuyện xong với người khác, Tô Nhã quay đầu lại: “Vị này là Trữ Nhiễm phải không, chúng ta lần trước ở nhà hàng có gặp qua.”

Trữ Nhiễm gật gật đầu, rất muốn đối nàng cười cười, nhưng là vô luận như thế nào cũng làm không được: “Chúc mừng người.” Trong lời nói tựa hồ lộ ra một loại bất đắc dĩ, bất quá tân nương đang đắm chìm trong vui sướng, hoàn toàn không có chú ý tới. Trữ Nhiễm bưng lên chén rượu cùng Thiệu Khải Long cùng một chút, uống một hơi cạn sạch, vừa buông chén Trữ Nhiễm đột nhiên lay động một chút, Thiệu Khải Long thân thể vừa động, thiếu chút nữa nhịn không được đi qua đỡ hấn, Trữ Nhiễm một tay vịn lên bàn lắc lắc đầu: “Ngượng ngùng, có điểm say.”

Trữ Nhiễm nói xong lưu lại một cái tươi cười, xoay người liền đi ra ngoài, nhìn theo bóng dáng hơi nghiêng ngả Thiệu Khải Long đau lòng không thôi, thừa dịp người khác không chú ý tới, nâng cốc hướng trên người đổ một chút.

“Không xong.”

Tô Nhã quay đầu: “Nếu không đi đổi một bộ khác đi.” Rượu đỏ kia rơi tại lễ phục màu trắng thật sự là không đẹp mắt lắm, Thiệu Khải Long gật gật đầu: “Người chờ một lát, ta lập tức quay lại.”

“Hào.”

Thiệu Khải Long bước nhanh đến trên lầu, dọc theo mỗi phòng tìm một lần, thẳng đến cuối cùng mở ra cửa toilet, mới gặp Trữ Nhiễm đang đứng ở trước gương. Trên khuôn mặt tuần tú nhỏ nhắn tất cả đều là nước mắt, bả vai run run thoạt nhìn bất lực như thế.

Trữ Nhiễm theo tấm gương thấy người phía sau, lại không thể áp chế tâm lý thống khổ, nước mắt mãnh liệt tựa như đứt đi tuyến lệ, một giọt lại một giọt lặn xuống.

“Tiểu Nhiễm ~~” Thiệu Khải Long ẩn hạ khóa cửa, một tay bắt lấy Trữ Nhiễm ôm vào trong lòng, không ngừng hôn lên khắp gương mặt hần, nước mắt kia dính ướt bờ môi, nuốt vào bên trong, có chút vị mặn.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi, ta....”

Thiệu Khải Long mạnh mẽ hôn lên đôi môi hần, đem trong lời Trữ Nhiễm toàn bộ nuốt vào trong miệng. Không cần nói thực xin lỗi, rõ ràng là ta thực xin lỗi người, ta hại người thương tâm, hại người khổ sở, rõ ràng thâm nghĩ yêu người, lại gây cho người thống khổ như thế, người vì cái gì cũng không hận ta?

Hai người gắt gao ôm nhau càng hôn càng kịch liệt, thật lâu cũng không muốn tách ra, bọn họ thậm chí quên hôn lễ dưới lầu, quên hết thầy bên ngoài, đắm chìm ở trong thế giới chỉ có đôi phương.

44. Chương 44

Thiệu Khải Long qua hồi lâu mới thay đổi một thân lễ phục, trở lại yến hội dưới lầu, tân nương đã muốn đợi có chút sốt ruột, vội vàng đi qua ôm cánh tay hần. Thiệu Khải Long tay trái chậm rãi nắm thành quyền, trong lòng bàn tay kia tựa hồ còn lưu lại độ ấm của Trữ Nhiễm.

Vừa rồi khi hai người tách ra, biểu tình Trữ Nhiễm thương cảm như thế: “Long ~~, người, người vẫn là trở về đi, nàng còn đang chờ người.”

Thanh âm run run làm cho Thiệu Khải Long vô luận như thế nào đều không thể dời cước bộ, nam hài này vì sao đối với ta như thế, ta yêu ích kỷ như vậy, yêu tàn nhẫn như vậy, hần lại chưa bao giờ trách cứ ta, sự tình nói cho hần, hần nhưng lại chưa bao giờ cùng chính mình tranh cãi ầm ĩ, đem toàn bộ thống khổ đều chính mình gánh vác.

Thời gian yến hội kế tiếp đối với Thiệu Khải Long mà nói là dài lâu như thế, bởi vì đã không còn thân ảnh Trữ Nhiễm, có lẽ hần luôn luôn tại góc sáng sủa nào đó nhìn chính mình, có lẽ hần không chịu nổi trốn ở địa phương nào đó yên lặng rơi lệ. Mặc kệ hần ở đâu, tâm Thiệu Khải Long vẫn đều đi theo hần.

Ngày đó buổi tối, Thiệu Khải Long mang theo tân hôn thê tử trở về biệt thự Thiệu gia, Tô Nhã nhanh chóng vào toilet thay ra bộ lễ phục nặng nề. Kỳ thật Tô Nhã thật là một nữ nhân rất tốt, thê tử này vẫn là cha hần trước khi lâm chung thay chính mình tuyển, ánh mắt hần hướng đến thực chuẩn. Tô Nhã chẳng những trông xinh đẹp hơn nữa thực sáng sủa hiểu biết lí lẽ, tiếp nhận vài năm giáo dục Tây phương, không câu nệ tiểu tiết, mặc kệ là đối đãi người nào đều thực nhiệt tình. Cho dù là một người hầu bình thường, nàng cũng sẽ rất lễ phép.

Lần đó hai người đàm luận tuần trăng mật sau hôn lễ, Thiệu Khải Long lấy lí do công tác bận rộn từ chối đi hưởng tuần trăng mật, Tô Nhã thế nhưng cũng không có sinh khí, vui vẻ liền tiếp nhận. Tô Nhã yêu Thiệu Khải Long, từ lần đầu tiên nhìn thấy hần liền thật sâu mê muội vì hần, nhiều năm như vậy vẫn cũng chưa thay đổi, có thể cùng Thiệu Khải Long kết hôn, là một việc hạnh phúc nhất đời nàng.

Thời điểm không đến hai mươi tuổi, hai người liền định ra hôn ước, khi đó Thiệu Khải Long chỉ là nghe theo lời cha hần nói, vẫn chưa phản đối qua, sau đó Tô Nhã đi nước ngoài học tập, Thiệu Khải Long từng chút tiếp quản sản nghiệp Thiệu gia, thời gian lâu dần hần phát hiện chính mình là song tính luyến, bất quá đem so sánh hai bên, hần vẫn là thích nam nhân hơn. Hơn nữa hiện tại gặp được Trữ Nhiễm, hần đem

toàn bộ tình yêu chính mình đều cho Trữ Nhiễm, có như vậy một đoạn thời gian hần thể nhưng lại quên mất chính mình còn có vị hôn thê, thẳng đến hôm đó nhận được điện thoại Tô Nhã về nước.

Thiệu Khải Long vốn định gặp Tô Nhã giải trừ hôn ước cùng nàng, nhưng là đối mặt với Tô Nhã hưng phấn, mấy lần đều không có nói ra miệng, ngày ấy rượu say loạn tính, Tô Nhã mặc một thân áo ngủ bán trong suốt vào phòng ngủ hần, nam nhân luôn không thể kháng cự loại dụ hoặc này, huống chi là đối mặt một nữ nhân xinh đẹp như thế. Rất nhanh Tô Nhã liền phát hiện chính mình mang thai, thời điểm khi nàng đem tin tức tốt này nói cho Thiệu Khải Long, hần sợ ngây người suốt vài phút.

Kết quả cuối cùng sự tình liền biến thành như vậy, đối mặt một nữ nhân đã mang thai hài tử của mình, ai nhẫn tâm đẩy nàng ra, huống chi Thiệu Khải Long thật sự rất muốn có một hài tử thuộc về mình.

Phản bội người yêu tâm tình cũng không hơn gì, mỗi lần cùng Trữ Nhiễm trò chuyện, Thiệu Khải Long đều thử muốn đối hần nói ra chân tướng, nhưng là những lời này vọt tới bên miệng vô luận như thế nào cũng tuôn ra không được, không nghĩ muốn làm cho người ở điện thoại bên kia mất đi tươi cười, không nghĩ muốn làm cho hần chảy xuống nước mắt thương tâm, sự tình kéo rồi lại kéo, đến cuối cùng lỗi càng ngày càng nặng.

Tô Nhã mặc một thân áo ngủ khêu gợi đi ra phòng tắm, mái tóc dài giống như thác nước đổ xuống trên lưng, cổ áo trước ngực mơ hồ có thể thấy một bộ ngực đầy đặn, nam nhân luôn không thể kháng cự bộ ngực dụ hoặc của nữ nhân, nhưng là lúc này Thiệu Khải Long lại càng thêm tưởng niệm thân thể bằng phẳng của Trữ Nhiễm.

Nàng đi đến bên người Thiệu Khải Long, ái muội dán lên trên người hần: “A Long, không, lúc này hần gọi người là lão công.”

Thiệu Khải Long vội vàng dập tắt tàn thuốc trong tay, thản nhiên nở một chút nụ cười: “Hôm nay đã mệt chết, sớm một chút nghỉ ngơi đi.”

Tô Nhã cau mày: “Lão công, hôm nay là đêm tân hôn của chúng ta.”

“Người mặc giày cao gót đứng một ngày không mệt sao? Vẫn là sớm một chút nghỉ ngơi đi.” Thiệu Khải Long sờ sờ bụng của nàng, Tô Nhã cười hạnh phúc, nghe theo lời nói nằm đến trên giường.

Thiệu Khải Long vì nàng đắp một cái chăn bông: “Ta còn có chút việc muốn xử lý một chút, người trước tiên ngủ đi.”

“Ân, người cũng sớm nghỉ ngơi một chút nga.” Gần đây một đoạn thời gian, Thiệu Khải Long dường như có rất nhiều công tác phải làm, Tô Nhã biết hần bề bộn nhiều việc, chưa bao giờ hoài nghi qua. Cho dù hần luôn trắng đêm không về, cho dù hần rất ít khi chạm vào mình.

Thiệu Khải Long đi phòng ngủ đối diện thay đổi một kiện quần áo, không thể nhịn xuống tưởng niệm cùng lo lắng trong lòng, lái xe ly khai Thiệu gia. Ở trên đường này hần chạy thực nhanh, tối nay Trữ Nhiễm tất nhiên là không tốt, tâm linh hần yếu ớt như thế, làm thế nào muốn đối mặt với thống khổ như vậy?

Xe chạy đến dưới lầu nhà Bình Hải, Thiệu Khải Long vội vàng xuất ra điện thoại nhấn số của Trữ Nhiễm, làm cho hần ngoài ý muốn là tiếp điện thoại thể nhưng không phải Trữ Nhiễm: “Uy?”

“Là Thiệu tiên sinh sao?”

Thiệu Khải Long hơi hơi nhíu mày: “Trữ Nhiễm đâu?”

“Hần sáng nay xuất môn quên mang điện thoại.”

“Hần còn không có trở về sao?”

“Ân, vẫn chưa trở về, vừa rồi ta ra ngoài đi tìm, nhưng là không tìm được.”

“Vậy để ta đi tìm đi.”

“Thiệu tiên sinh?”

Thiệu Khải Long đang muốn tắt điện thoại lại cầm lại bên tai: “Như thế nào?”

Bình Hải do dự một chút: “Trữ Nhiễm, hẳn thực yêu người, xin người đừng làm cho hẳn khổ sở được không?”

Thiệu Khải Long thở dài một hơi, hẳn biết nam hài này thích Trữ Nhiễm, từ thật lâu trước kia đã biết, bất quá lại không cho bản thân cảm giác là một tình địch, chủ yếu là nam hài này làm cho người ta cảm thấy thực đơn thuần, cho nên Thiệu Khải Long mới yên tâm để Trữ Nhiễm cùng hẳn ở một chỗ.

“Ta sẽ hảo hảo thương hẳn.”

Bình Hải rất muốn chất vấn hẳn, người đã muốn cùng người khác kết hôn, cái này có thể xem như hảo hảo yêu sao? Nhưng là nghĩ đến hẳn đêm tân hôn cũng ra ngoài tìm Trữ Nhiễm, liền chứng minh hẳn vẫn là thực yêu thực yêu Trữ Nhiễm: “Hy vọng như thế.”

Thiệu Khải Long treo điện thoại liền dọc theo ngã tư đường một đường tìm kiếm, tâm lý càng ngày càng bối rối, không biết Trữ Nhiễm sẽ đi địa phương nào? Hẳn tìm một giờ, bờ biển, công viên, thậm chí quán bar vẫn là không nhìn thấy thân ảnh Trữ Nhiễm.

Hiện tại hồi tưởng, Trữ Nhiễm cũng thật sự không có ham thích gì, bình thường rất ít xuất môn, rất ít đi đây đó, cũng không có nơi nào đặc biệt muốn đến, cho nên đến thời điểm muốn tìm hẳn thật sự rất khó. Càng là như thế Thiệu Khải Long lại càng lo lắng, hẳn uống nhiều rượu như vậy, một mình bên ngoài chẳng phải là rất nguy hiểm?

Thẳng đến khi di động vang vài tiếng: “Uy?”

“Tiên sinh, Trữ thiếu gia uống say, hiện tại ở trong khách phòng khách sạn nghỉ ngơi.” Lão quản gia ở lại khách sạn xử lý công việc sau hôn lễ. Hẳn quá mức hiểu biết Thiệu Khải Long, biết được hẳn lúc này không ở nhà, nhất định là đang tìm kiếm Trữ Nhiễm.

“Hảo, ta lập tức đi.”

Thiệu Khải Long nhất thời nhẹ nhàng thở ra, đem xe đi đến khách sạn. Lão quản gia đứng ở cửa chờ, thấy hẳn xuống xe mau chóng từ trong túi tiền xuất ra một chìa khóa phòng đưa cho chủ nhân.

Trong phòng u ám, Trữ Nhiễm ngã vào trên giường, trong lòng còn gấu gao ôm một cái gối đầu, tựa hồ đang tìm một loại cảm giác dựa dẫm vào, nước mắt đã muốn đem gối đầu thấm ướt một mảng lớn. Cảnh tượng như vậy làm cho Thiệu Khải Long đau lòng không thôi. Hẳn nhẹ nhàng đem nam hài ngủ say kéo vào trong lòng, không ngừng hôn lên mặt hẳn. Trong tâm một lần lại một lần nói thực xin lỗi.

Thức uống chứa cồn đem khuôn mặt nhỏ nhắn biến thành hồng túy mê người, lại còn lộ ra một cổ ưu thương thần nhiên, mày hơi hơi nhăn lại, nước mắt lưu trên mặt bộc lộ tâm tình của hẳn.

Trữ Nhiễm chậm rãi mở to mắt, nhìn đến gương mặt anh tuấn kia, ánh mắt hẳn rõ ràng sáng ngời, lại lập tức âm ỉ đi xuống, nâng nhẹ tay vuốt ve gương mặt hẳn: “Này nếu như không phải mộng thì thật tốt?”

Thiệu Khải Long cái mũi đau xót, nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống: “Tiểu Nhiễm, ta yêu người!”

Trữ Nhiễm sững sốt một chút, bởi vì Thiệu Khải Long ôm hẳn thực lâu, đã có chút cảm giác đau, chẳng lẽ thật sự không phải đang nằm mơ sao? Đêm tân hôn người như thế nào lại đến tìm ta?

“Long ~~”

“Tiểu Nhiễm, thực xin lỗi, thực xin lỗi!”

Trữ Nhiễm cười lắc đầu, nâng tay vuốt ve gương mặt anh tuấn: “Long ~~ có thể nhìn thấy người, thật tốt.”

Người cũng biết vừa rồi tìm không được người ta có bao nhiêu lo lắng, cái loại cảm giác này so với tận thế còn muốn khủng bố hơn, nếu thật sự mất đi người, ta như thế nào có thể sống sót?

Thiệu Khải Long không thể áp chế xúc động chính mình, đem Trữ Nhiễm đặt ở dưới thân, hung hăng hấp dẫn hương vị của hẳn, xé rách quần áo hẳn. Trữ Nhiễm hơi thở khiến người say mê, còn mang theo hương rượu thần nhiên, Thiệu Khải Long trầm mê trong đó, quên hết tất cả.

Trữ Nhiễm chậm rãi nhắm mắt lại, để mặc hẳn hôn yêu cùng vuốt ve, cảm giác kia chân thật như thế, làm cho người ta không thể thừa nhận như thế. Nhu tình của người cùng với tàn nhẫn của người, yêu vì sao phải

thống khổ như vậy, ta không muốn cùng người khác chia xẻ người, thật sự không muốn, tuyệt đối không muốn. Những lời này vẫn gắt gao ghen trong lòng, Trữ Nhiễm mỗi ngày mỗi đêm đều chịu đựng tra tấn.

Thiệu Khải Long nằm ở trên người hắn, đem da thịt trắng như ngọc ở cổ cắn vào trong miệng, không ngừng liếm lộng, gương mặt tràn đầy nước mắt càng ngày càng hồng, Trữ Nhiễm thân thể run run không ngừng, rất nhanh không chịu nổi kích thích liền bắn ra. Thiệu Khải Long phát hiện Trữ Nhiễm thời gian càng ngày càng nhanh, có thể là nguyên nhân thân thể, vốn là đáng người mảnh khảnh tựa hồ biến thành càng ngày càng gầy yếu.

Cảm giác sướng khoái giằng co hồi lâu, Trữ Nhiễm chậm rãi ngồi dậy đem Thiệu Khải Long ấn tựa vào đầu giường, nghiêng thân hàm trụ phân thân đã sớm cứng rắn như thép, hắn biết Thiệu Khải Long thích nhất làm dạng này, bộ vị cực đại cơ hồ lấp đầy toàn bộ khoang miệng, môi khéo léo mở thật to mới bao bọc được phân thân to dài kia. Thiệu Khải Long đã muốn bị hắn kích động toàn thân phát run, mười ngón xuyên qua mái tóc hắn, một chút ấn hạ xuống chính mình. Làm như vậy tuy rằng thực bá đạo, nhưng cũng là rất kích thích, thực kích thích. Đó là một loại tính cách tàn bạo trong thân thể nam nhân, bất luận là nam nhân nào đều thích làm như vậy.

“Bảo bối, người, thật thoải mái.”

Thiệu Khải Long dần dần chuyển động nhanh thân thể, đem nơi đó chính mình thật sâu đỉnh đến yết hầu, một lát sau Thiệu Khải Long gầm nhẹ một tiếng, bắn ra một lượng lớn yêu dịch, cảm giác quá mức kích thích làm cho hắn thất thần một trận, loại cảm giác này trừ bỏ Trữ Nhiễm, bất luận kẻ nào cũng không thể mang lại cho hắn.

Khi Trữ Nhiễm mở hai mắt, tựa như con mèo lưỡi biếng tựa vào trên người chính mình, khóe miệng còn lưu lại một ít chất lỏng màu trắng ngà, Thiệu Khải Long dùng ngón tay chùi đi dấu vết kia, sau đó đưa vào trong cái miệng nhỏ nhắn, đầu lưỡi ướt át từng chút liếm sạch sẽ dịch thể trên ngón tay. Động tác như vậy làm cho Thiệu Khải Long cảm giác lập tức lại tới, vài giây ngắn ngủi nhuyển xuống, vật gì đó lại liền cứng rắn lên, xoay người đem Trữ Nhiễm đặt ở dưới thân.

“Bảo bối, ta muốn người.” Trữ Nhiễm không có đáp lời, chỉ là nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại.....

Một đêm quá mức điên cuồng, làm cho hai người mỗi một không chịu nổi, ôm nhau ngã vào trên giường, không còn một điểm khí lực. Trữ Nhiễm đem khuôn mặt nhỏ nhắn gắt gao dán trên ngực hắn, cảm nhận ấm áp cùng tiếng tim đập của hắn.

“Long ~~ vì cái gì lại tới tìm ta?”

Thiệu Khải Long khẽ hôn lên trán hắn: “Ta lo lắng cho người.”

“Kia nàng làm sao bây giờ?”

Rõ ràng là thế giới chỉ có hai người, lại cố tình nhét vào một ngoại nhân, tựa như một mảng nhiều tầng, gỡ không ra được. Thiệu Khải Long thở dài một chút, vuốt ve đầu tóc của hắn: “Ngủ đi, ngoan.”

“Long ~~ người phải đi sao?”

“Yên tâm, ta không đi, ta cùng người.”

Trữ Nhiễm an tâm nở nụ cười, ngoan ngoãn đóng ánh mắt, cánh tay đưa đến thắt lưng hắn gắt gao ôm lấy: “Long ~~ ngủ ngon!”

“Ngủ ngon!”

Trữ Nhiễm rất nhanh đã ngủ, gắt gao dán tại trên người hắn, trên gương mặt mang theo vui mừng tươi cười. Ngọn đèn màu cam đem khuôn mặt nhỏ nhắn chiếu rọi đến tuần mỹ khả ái. Mỗi lần hơi chút vừa động, trong lúc ngủ mơ Trữ Nhiễm sẽ lộ ra biểu tình hoảng hốt, cánh tay quấn ở trên người càng ngày càng siết, tựa như sợ mất đi chỗ dựa duy nhất.

Thiệu Khải Long nhìn hắn không chuyển mắt suốt một một đêm, nếu thời gian có thể dừng lại ở giờ khắc này thì thật tốt, thế giới chỉ có hai người, chỉ có Thiệu Khải Long cùng Trữ Nhiễm!

45. Chương 45

Có Thiệu Khải Long làm bạn, một đêm này Trữ Nhiễm ngủ tốt lắm, ôm ấp của hắn thực ấm áp, cảm giác rất an toàn, nằm ở trong lòng hắn cả giấc mộng cũng đều rất đẹp. Thiệu Khải Long cứ như vậy gắt gao theo dõi gương mặt hắn, suốt một đêm đều không có ngủ. Sắc trời dần sáng, Trữ Nhiễm bị cảm giác lạnh lạnh trên ngón tay đánh thức, hắn chậm rãi mở mắt ra, thấy Thiệu Khải Long đang hướng ngón tay hắn đeo vào một chiếc nhẫn bạch kim.

Trữ Nhiễm tâm lý vừa động, đáy mắt dần dần nóng lên: “Long ~~?”

Thiệu Khải Long vì hắn mang xong chiếc nhẫn, kéo ngón tay nhỏ bé kia, đặt ở bên môi hôn một chút: “Tiểu Nhiễm, ta yêu ngươi!”

Thiệu Khải Long mỗi ngày đều đối hắn nói những lời này, Trữ Nhiễm cũng không cảm thấy phiền chán, ngược lại nếu một ngày không nghe được, sẽ cảm thấy như thiếu đi cái gì đó, không thoải mái. Mà Trữ Nhiễm chỉ nói yêu hắn có một lần, hơn nữa cũng chỉ có một chữ. Một chữ kia làm cho Thiệu Khải Long luôn nhớ kỹ trong lòng, vĩnh viễn sẽ không quên, đôi khi yêu không cần phải nói nhiều, một lần liền đủ để hưởng dụng cả đời.

Trữ Nhiễm đem nhẫn đưa tới trước mắt nhìn nhìn, đó là một chiếc nhẫn vô cùng đơn giản không có bất luận trang trí nào, ngay cả hoa văn cũng đều không có. Thiệu Khải Long tìm kiếm suốt ba cửa hàng trang sức, mới tìm được một cái vừa lòng, chỉ đơn giản là nhẫn này thoát nhìn rất giản dị cùng sạch sẽ, tựa như Trữ Nhiễm giống nhau. Từ loại biểu tình ngọt ngào này, Thiệu Khải Long biết Trữ Nhiễm thực thích. Kỳ thật chỉ cần là Thiệu Khải Long đưa cái gì đó, mặc kệ là cái gì Trữ Nhiễm cũng đều thích.

Hai người trong lúc này không cần phải nói nhiều lời, đều đã minh bạch tâm ý đối phương. Trữ Nhiễm đem khuôn mặt nhỏ nhắn giấu ở dưới cánh tay hắn, lộ ra một tia tươi cười chua xót, nếu nam nhân này chỉ thuộc về một mình ta thì thật tốt? Có phải ta rất tham sao? Kiếp trước chỉ cần có thể ăn cơm no đã rất thỏa mãn, vì sao hiện tại chính mình lại biến thành tham lam như vậy? Loại cảm giác ưu thương này trong tâm càng ngày càng nặng. Chúng ta đã không có khả năng giống như trước đây, mình trương mục đắm ở cùng một chỗ, bất luận thế nào, có thể công khai đứng bên cạnh hắn chỉ có thể là thê tử của hắn, mà không thể là ta.

Ánh mặt trời dần dần từ cửa sổ chiếu đến trên mặt đất, lưu lại vài tia ấm áp. Thiệu Khải Long nhìn xem thời gian, tuy rằng thực không muốn cùng hắn tách ra, nhưng là không đi không được. Trữ Nhiễm cẩn cẩn môi đem đầu từ trên thân thể hắn dời đi, đặt ở trên gối đầu. Thiệu Khải Long xuống giường đưa lưng về phía Trữ Nhiễm, mặc lại quần áo. Trên giường Trữ Nhiễm thủy chung mê luyến nhìn bóng dáng nam nhân kia, càng xem càng vì hắn mà mê muội.

“Bảo bối.”

Thiệu Khải Long cách một tấm chăn, trên cánh môn trắng nõn cong cong vỗ mấy cái: “Ngươi nghỉ ngơi nhiều nhiều một chút.”

Trữ Nhiễm nhẹ nhàng gật gật đầu: “Àn.”

Thiệu Khải Long lưu luyến không rời, ở miệng hắn lại hôn một cái, cẩn thận mỗi bước đi ra khỏi phòng. Nhìn cánh cửa từng chút khép lại, Trữ Nhiễm có một loại xúc động rất muốn lập tức đem hắn kéo trở về. Cuối cùng vẫn là nhắm hai mắt lại, cảm giác thống khổ chậm rãi nảy lên trong lòng. Hắn phải đi về bởi người khác, chỉ nghĩ đến đây, Trữ Nhiễm liền không thể đè nén loại thống khổ.

Một đoạn thời gian sau, Thiệu Khải Long tuy rằng mỗi ngày đều gọi điện thoại cho Trữ Nhiễm, nhưng vẫn không đến gặp hắn, công tác bề bộn nhiều việc, trong nhà cũng bề bộn nhiều việc. Trữ Nhiễm rất muốn nhìn thấy nam nhân kia, có vài thứ xúc động muốn trực tiếp đi tìm hắn, nhưng là cuối cùng vẫn là ngăn chặn cảm giác này.

Suốt qua một tháng, thật sự chịu được không được tưởng niệm, Trữ Nhiễm đánh xe đi công ty Thiệu Khải Long, hẳn bảo xe taxi đứng ở ven đường, nhìn tòa nhà lớn đối diện suy nghĩ hồi lâu, đúng lúc này Thiệu Khải Long đẩy cửa đi ra, Trữ Nhiễm cười vừa định mở cửa xe lại thấy phía sau cũng đi ra một nữ nhân.

Tô Nhã bụng càng lúc càng lớn, cho dù mặc quần áo rộng thùng thình vẫn rất rõ ràng có thể thấy được, Thiệu Khải Long ôm thắt lưng thê tử cẩn thận giúp đỡ nàng đi bước một xuống bậc thang, hai người trong lúc đó thoát nhìn thể nhưng rất là ân ái, hình ảnh ấm áp như vậy lọt vào trong mắt người nào đó lại là khó chịu cùng đau khổ. Thiệu Khải Long đem thê tử đưa vào bên trong xe, theo sau cũng ngồi xuống, Trữ Nhiễm cắn môi áp chế cánh mũi cay cay.

“Sư phó, phiền toái người đi theo chiếc xe kia.”

“Hảo.”

Xe taxi không nhanh không chậm đi theo phía sau xe hơi, mãi cho đến trước cửa trung tâm mua sắm, Trữ Nhiễm thanh toán tiền xe liền theo đuôi thân ảnh hai người kia vào trung tâm. Thiệu Khải Long cùng thê tử đi đến lầu ba chuyên bán vật dụng cho trẻ em. Trữ Nhiễm rốt cục hiểu được vì sao Thiệu Khải Long không bao giờ đi mua sắm, hôm nay lại đến nơi này.

Trữ Nhiễm trốn ở góc phòng nhìn Thiệu Khải Long cầm lấy từng chiếc tã lót hồng nhạt đưa đến trước mắt nhìn xem, trên mặt lộ ra tươi cười chưa bao giờ có, trong ánh mắt kia tràn ngập tình thương của người cha. Giờ khắc này, Trữ Nhiễm đột nhiên cảm thấy chính mình thật dư thừa. Hài tử kia sau khi sinh ra, bọn họ một nhà ba người nhất định thực hạnh phúc đi? Ta đây, sẽ thành cái gì?

Trữ Nhiễm cảm thấy tâm tính thiện lương của chính mình đau đớn. Hắn từng nghĩ đến hẳn có thể thử chấp nhận tình huống này, thử chấp nhận cùng người khác chia sẻ cùng một nam nhân, nhưng là kết quả là vì sao chính mình càng ngày càng không thể thừa nhận?

“Lão công, người muốn cấp hài tử tên gì?” Tô Nhã đang cầm một đôi giày nhỏ, trông có vẻ rất đẹp.

Thiệu Khải Long buông tã lót hồng nhạt, thản nhiên nở một chút nụ cười: “Thiên Tự hoặc Diệu Chân.” (hai cái tên này ta đoán đại đấy nhé, chứ ta pó tay không dịch nổi)

“Kia nếu là nam hài tử?”

Trữ Nhiễm không nghĩ phá hư loại không khí này, chậm rãi xoay người rời đi, phía sau lại nhẹ nhàng truyền tới một câu: “Nếu là nam hài tử..... Thiệu Mạnh Nhiễm!” Mấy chữ kia làm cho Trữ Nhiễm ở phía xa đông cứng, nước mắt ngừng cũng không ngừng được chảy xuống.

Ngày đó buổi tối, Bình Hải về nhà liền thấy Trữ Nhiễm ôm một cái gối đầu, ngồi ở trên ban công, ánh mắt u buồn mê mang nhìn ánh trăng, thân ảnh nhỏ gầy thoát nhìn cô đơn cùng bất lực như thế. Trữ Nhiễm biến thành càng ngày càng trầm mặc, tâm sự gì cũng không chịu nói ra, luôn một mình im lặng ngồi ở kia, không biết suy nghĩ cái gì. Ngẫu nhiên vài lần Thiệu Khải Long tới dẫn hắn ra ngoài, Trữ Nhiễm luôn trông rất mạnh mẽ, tươi cười bởi hắn qua đêm, kỳ thật chỉ có Trữ Nhiễm tự mình mới biết, trái tim kia đã bị tra tấn đến yếu ớt không chịu nổi.

“Tiểu Nhiễm, nàng sắp sinh.”

Sau khi hoan ái, Trữ Nhiễm tựa vào trong lòng hắn, khẽ nhếch hai mắt: “Người sắp làm cha.”

“Ân, ta sắp làm cha.” Thiệu Khải Long khẽ hôn trán hắn: “Trong khoảng thời gian này ta khả năng sẽ bề bộn nhiều việc, có lẽ không thể tới cùng người.”

Trữ Nhiễm nhẹ nhàng thở dài một hơi: “Không quan hệ, người lo công việc đi.”

“Tiểu Nhiễm, thực xin lỗi, chờ ta lo xong mọi việc lập tức đến tìm người.”

Trữ Nhiễm đem mặt lui vào trong lòng hắn: “Ân, ta chờ người.”

Có đôi khi, Thiệu Khải Long thật sự hy vọng nam hài này mang chữ chính mình một trận, như vậy ít nhất tâm lý chính mình còn có thể thoải mái một chút, nhưng là vì cái gì luôn cả một câu thăm oán trong lời nói cũng không có, thời điểm mỗi lần đi gặp hắn luôn phát hiện đôi mắt hắn hồng hồng, nhưng là trên mặt vẫn như trước lộ vẻ tươi cười thản nhiên, đây là cái mà hai Trữ Nhiễm khác nhau lớn nhất, nam hài trước

kia luôn đem toàn bộ tâm sự biểu hiện trên mặt, hắn luôn cùng chính mình la hét, cùng chính mình nháo, thậm chí đập phá này nọ. Nhưng hiện tại Trữ Nhiễm lại luôn quá mức áp chế cảm xúc chính mình. Hắn đem tất cả thống khổ đều để cho chính mình gánh vác, cứ như thế sợ rằng hắn sẽ ghen đến không chịu nổi.

Thân thể Trữ Nhiễm càng ngày càng gầy yếu, Thiệu Khải Long ôm hắn đều có thể rõ ràng đụng đến xương cốt, ôm vào trong ngực cũng có cảm giác nhẹ đi thật nhiều, ngẫu nhiên Thiệu Khải Long vụng trộm liên lạc một chút với Bình Hải, hỏi sinh hoạt gần đây của Trữ Nhiễm, Bình Hải luôn nói Trữ Nhiễm ăn cơm ngủ đều thực bình thường, nhưng chỉ có càng ngày càng gầy. Đối với điều này, Thiệu Khải Long rất là lo lắng. Hắn từng cấp tài khoản Trữ Nhiễm rất nhiều tiền, nhưng là Trữ Nhiễm lại xài rất ít, suốt nửa năm thậm chí một kiện quần áo mới cũng không mua.

Di động vang vài tiếng, Thiệu Khải Long nhìn xem màn hình biểu hiện dãy số nhà: “Uy?”

“Tiên sinh, không tốt, đã xảy ra chuyện.” Lão quản gia thanh âm nghe thập phần bối rối.

Thiệu Khải Long lập tức ngồi dậy: “Xảy ra chuyện gì?”

“Là phu nhân, phu nhân mất tích.”

Thiệu Khải Long sắc mặt trầm xuống vội vàng xuống giường: “Ta lập tức trở về.” Điện thoại vừa buông, ngay lập tức mặc vào quần áo.

“Long ~~ làm sao vậy?”

Thiệu Khải Long mặc xong bộ quần áo, vội vàng hôn hắn một chút: “Thực xin lỗi, trong nhà có chuyện, ta phải trở về một chuyện.”

Trữ Nhiễm gật gật đầu: “Không quan hệ, người đi đi.”

“Ngoan, ta yêu người.”

(*thở dài *, tiểu Nhiễm sắp chịu ngược tiếp rồi các nàng ạ:)), Thiệu Khải Long à Thiệu Khải Long, người sẽ phải trả giá đắt)

Thiệu Khải Long một bên nhấn số điện thoại, một bên ra cửa, thấy hắn sắc mặt trầm trọng khẳng định là chuyện, hy vọng sẽ không phải là chuyện lớn. Trữ Nhiễm hướng trên người kéo kéo chăn, mỗi một nhắm lại hai mắt, chung quanh hơi thở nam nhân kia tựa hồ vẫn còn lưu lại.

Thời điểm Thiệu Khải Long về nhà, quản gia, người hầu, đều đã rất cấp bách, toàn bộ bảo vệ đều ra ngoài tìm kiếm Tô Nhã mất tích, nhưng vẫn không có tin tức truyền về. Chạng vạng, Tô Nhã đi bệnh viện làm kiểm tra tiền sản, lúc ấy còn có hai bảo vệ đi cùng, thời điểm chuẩn bị ra bệnh viện, Tô Nhã đi toilet, kết quả người liên biến mất vô tung vô ảnh. Bọn bảo vệ thiếu chút nữa đem toàn bộ bệnh viện lục tung lên, theo dõi tất cả các camera, kết quả vẫn là không thu hoạch được gì.

Còn có hơn mười ngày là đến thời điểm dự tính sẽ sinh, lúc này Tô Nhã nếu có cái gì ngoài ý muốn sẽ là một xác hai mạng, Thiệu gia tất cả mọi người là vạn phần khẩn trương, Thiệu Khải Long lái xe đi bệnh viện tự mình xem xét theo dõi, tuy rằng bọn bảo vệ vẫn chưa nhìn ra cái gì không ổn, nhưng Thiệu Khải Long vẫn là ở trong đó phát hiện manh mối, trong đoạn video, có một nữ hộ công đẩy chiếc xe bằng vải làm cho hắn sinh ra hoài nghi, thực hiển nhiên là người đã bị bắt cóc.

Rất nhanh suy đoán của Thiệu Khải Long được chứng thật, di động hiện lên một dãy số chưa từng gặp qua: “Uy?”

“Thiệu tiên sinh, đã lâu không thấy.”

Nghe được thanh âm kia, Thiệu Khải Long tâm lý căng thẳng, như thế nào sẽ không nghĩ đến là hắn: “Có phải hay không do người làm?”

“Thiệu tiên sinh vẫn là khôn khéo như vậy, không sai, lệnh phu nhân xác thực chỗ của ta.”

“Người rút cuộc có mục đích gì, nói thẳng đi. Bao nhiêu tiền ta đều có thể cho người.”

“Tiền đương nhiên muốn, bất quá còn có một cái điều kiện.”

Thiệu Khải Long tâm lý căng thẳng, dự cảm một điềm xấu: “Điều kiện gì.”

“Lấy Trữ Nhiễm đến đổi!”

Thiệu Khải Long hung tợn nghiêng chặt rằng: “Người nằm mơ!”

“Là Trữ Nhiễm trọng yếu, hay là vợ con người trọng yếu? Chính người suy xét một chút đi.” Điện thoại bên kia cười lạnh một tiếng: “Bất quá nói đi cũng phải nói lại, Thiệu tiên sinh thật đúng là hảo phúc khí, tình nhân xinh đẹp như vậy, thê tử cũng xinh đẹp như thế, mấu chốt là hai người vậy nhưng đều khăng khăng một mực đi theo người, thật sự là khiến người khác ghen tỵ.”

“Ta khuyên người một câu, tốt nhất mau nhanh đem người thả ra, nếu không.....”

Đang đang hai tiếng vang lên, điện thoại bên kia truyền đến thanh âm tựa hồ là tiếng thủy tinh: “Thiệu tiên sinh, ta chuẩn bị một lọ rất lớn, bên trong chứa đầy phước môn, ta nghĩ..... Người nhất định không hy vọng ta dùng tới nó.”

Điện thoại rất nhanh đã bị cắt đứt, Thiệu Khải Long một phen ném đi bàn trà bên cạnh, hành động phần nộ khiến người chung quanh đều bị dọa không nhẹ, bọn bảo vệ lần đầu tiên thấy Thiệu Khải Long phát hỏa lớn như vậy.

46. Chương 46

Vô luận như thế nào, Thiệu Khải Long cũng không muốn thương tổn Trữ Nhiễm, Thiệu Khải Long phái ra thủ hạ, tận dụng hết các mối quan hệ đi thăm dò tung tích Tô Nhã, Thiệu Khải Long dưới tay có hai mươi hai hội thám tử, những hội trinh thám này đều phân bố các nơi cả nước, mệnh lệnh từ trên phát xuống, mọi người trước tiên đều chạy trở về, nhưng là ba ngày điều tra, kết quả lại phi thường khiến người thất vọng. Biết rõ nơi Tô Nhã bị bắt, nhưng vẫn không tra ra đến một chút manh mối.

Lâm Thắng được ăn cả ngã về không, đến đối phó Thiệu Khải Long, tự nhiên là làm chuẩn bị đầy đủ, cái gọi là lạc đà gãy còn mạnh hơn ngựa, mặc kệ Lâm thị bị Thiệu Khải Long làm cho bao nhiêu thê thảm, nhưng dù sao đó cũng là một đại gia tộc vài thập niên, thâm căn cố đế, không có khả năng dễ dàng bị khóa chặt. Vì muốn đối phó Lâm Thắng, Thiệu Khải Long đã bỏ ra gần hai năm thời gian, vốn là sự tình rất nhanh có thể chấm dứt, không nghĩ lúc này lại làm cho hần chui vào chỗ chết.

Mà Thiệu Khải Long lúc này lại không thể báo cảnh sát giải quyết, người đang ở trong tay của hắn, vạn nhất bức hắn đến đường cùng, một đao đi xuống hai cái mạng sẽ không còn, Thiệu Khải Long chỉ có thể dựa vào toàn lực chính mình đi thăm dò, thời gian một ngày lại trôi qua, tin tức truyền trở về lại một chút tiến triển cũng không có.

Trữ Nhiễm ở nhà ngây người vài ngày, di động vẫn không vang lên, trước kia mặc kệ bao nhiêu bận rộn, Thiệu Khải Long nhiều nhất ba ngày đều sẽ đánh một cuộc điện thoại cho hắn, nhưng là nhiều ngày như vậy không có điện thoại tới, có phải hay không đã xảy ra chuyện gì? Trữ Nhiễm rất là lo lắng, gọi điện thoại qua lại sợ ảnh hưởng Thiệu Khải Long, do dự sau ba ngày, Trữ Nhiễm cấp bảo vệ a Minh cuộc điện thoại.

Trước kia a Minh vẫn phụ trách bảo hộ hắn, hiện tại cũng vậy, chỉ là Trữ Nhiễm cảm thấy không có gì nguy hiểm thì sẽ không bảo hắn đi theo mình.

“Trữ thiếu gia.”

“A Minh, trong nhà có phải hay không xảy ra chuyện gì?”

“Này..... Không, không có đại sự gì, Trữ thiếu gia người đừng lo lắng.”

Nghe khẩu khí kia liền biết là có chuyện gạt mình, Trữ Nhiễm ngữ khí trầm xuống: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, mau nhanh nói cho ta biết.”

“Thiếu gia, thật sự không có chuyện gì.”

“Người nếu không nói, ta đây đành phải tự mình về nhà hỏi.”

A Minh biết rõ Trữ Nhiễm nói thì sẽ làm, do dự một lát vẫn là nói ra: “Là phu nhân xảy ra chuyện.”

Trữ Nhiễm rất giật mình, truy vấn nói: “Nàng làm sao vậy?”

“Phu nhân bị người bắt cóc, tiên sinh tiếp điện thoại chính là do Lâm Thắng kia làm.”

Như thế nào sẽ là hấn? Trữ Nhiễm gắt gao nhìn lại lòng mi: “Kia hiện tại thế nào?”

“Tiên sinh luôn luôn phái người điều tra tin tức, nhưng là.....”

“Cái họ Lâm kia nghĩ muốn cái gì, là muốn tiền sao?”

A Minh gãi gãi cái trán, do dự sau một lúc lâu: “Tiền cũng muốn, nhưng là ta nghe nói, hấn còn nói ra một điều kiện nữa, chính là, chính là.....”

“Nói!”

“..... Hấn yêu cầu dùng người đi đổi phu nhân.”

Trữ Nhiễm hung hăng cắn chặt răng, người này thật dễ tiện, điện thoại buông ra, Trữ Nhiễm phần nộ quăng ngã đi động, ở trong phòng đi lại vài vòng. Mấy ngày hôm trước Thiệu Khải Long vừa nói qua, Tô Nhã lập tức sắp đến ngày sinh dự tính, nếu lúc này xảy ra chuyện, kia hải tử Thiệu Khải Long..... Hấn biết rõ Lâm Thắng, người kia rốt cuộc có bao nhiêu tàn nhẫn, một thai phụ ở trong tay hấn còn có thể an toàn không?

Trữ Nhiễm ở trong phòng suy nghĩ suốt một đêm, sáng sớm hôm sau hấn đánh xe đi biệt thự Thiệu gia. Bảo vệ cửa nhìn đến hấn đều có chút kinh ngạc, dù sao này thiếu gia đã nửa năm không ghé qua nơi này. Biết được Thiệu Khải Long lúc này đang ở nhà, Trữ Nhiễm thật sâu thở dài một hơi hướng biệt thự đại môn đi tới.

Bảo vệ A Minh thấy Trữ Nhiễm rất là kinh ngạc: “Trữ thiếu gia, sao người lại tới đây?”

Trữ Nhiễm nói: “Ta không muốn để hấn khó xử.”

Đây là tự chui đầu vô lưới sao? A Minh không thể tin nhìn Trữ Nhiễm “Thiếu gia, người sẽ không thật sự muốn đem chính mình giao ra chứ?”

Trữ Nhiễm gật gật đầu, nghiêng người đi qua, nhẹ nhàng lưu lại một câu: “Dù sao, đó là cốt nhục của hấn.” A Minh nhìn bóng dáng hấn, tâm lý ề ảm khó chịu.

Phòng khách toàn bộ đã đứng đầy người, lão quản gia thấy hấn lại đây vội vàng hành lễ: “Trữ thiếu gia.”

Ngồi ở trên sô pha, Thiệu Khải Long hiển nhiên sững sốt một chút, vội vàng quay đầu lại: “Tiểu Nhiễm, sao người lại tới đây?”

“Ta, ta lo lắng cho người.”

Thiệu Khải Long đứng dậy đem Trữ Nhiễm kéo vào trong lòng: “Thực xin lỗi, tiểu Nhiễm, lâu như vậy không có gọi điện thoại cho người.”

Trữ Nhiễm lắc đầu: “Long, xảy ra chuyện, người như thế nào không nói cho ta biết?”

Thiệu Khải Long thở dài một hơi: “Người đừng lo lắng, ta sẽ xử lý tốt.”

Hai người ngồi ở trên sô pha, Trữ Nhiễm thấy Thiệu Khải Long sắc mặt rất là mỗi mết, râu cũng mọc ra thật nhiều, ánh mắt đều là tơ máu, mấy ngày nay khẳng định là không có nghỉ ngơi tốt, bộ dáng như vậy làm cho người ta đau lòng. Di động vang vài tiếng, đây là lần trước Lâm Thắng ước định thời gian gọi tới.

Thiệu Khải Long cầm điện thoại ắn nghe, vào phòng bên cạnh đóng cửa lại. Nói chuyện điện thoại hồi lâu, không biết Lâm Thắng trong điện thoại đều nói cái gì, Thiệu Khải Long thời điểm đi ra khỏi cửa, sắc mặt rất âm trầm, Trữ Nhiễm lo lắng đến bên cạnh hấn: “Long.....”

Thiệu Khải Long không được tự nhiên dời đi tầm mắt: “Yên tâm đi, không có việc gì.”

“Thật vậy chăng?”

“Ân, người trước ngồi một chút.”

“Hảo.”

Trữ Nhiễm nghe lời ngồi trở lại trên sô pha, một lát sau quản gia bưng một ly cà phê đưa lại đây. Trữ Nhiễm nói tiếng cảm ơn tiếp nhận uống một chút, thẳng đến khi tác cà phê còn một nửa, Thiệu Khải Long mới trở về. Tuy rằng hắn vẫn nói không có việc gì, nhưng là Trữ Nhiễm xem ra sự tình không đơn giản như vậy.

“Long....” Câu nói kia còn chưa nói ra khỏi miệng, Trữ Nhiễm liền thấy một trận đầu vầng mắt hoa, toàn thân vô lực, mềm nhũn ngã vào trên sô pha, trước khi lâm vào hôn mê chính là nhìn thấy Thiệu Khải Long hai mắt rưng rưng. (lúc này ta thật muốn giết Thiệu Khải Long, bất quá để dành lại cho tiểu Nhiễm trả thù)

Trữ Nhiễm cảm giác chính mình dường như ngủ thật lâu, thời điểm tỉnh lại đầu đau muốn nổ tung, giống như có người ở xé rách da đầu, cái loại cảm giác này giằng co một hồi lâu mới dần dần giảm bớt.

“Tỉnh?”

Thanh âm phi thường quen thuộc làm cho Trữ Nhiễm cả kinh, vội vàng quay đầu, Lâm Thắng đang ngồi ở trên sô pha bên giường. Trữ Nhiễm nháy mắt hiểu được, một loại cảm giác đau lòng muốn chết này rất nhanh tràn ngập toàn thân, hắn, hắn như thế nào có thể làm như vậy?

Lâm Thắng gợi lên khóe miệng cười lạnh một tiếng: “Xem ra Thiệu Khải Long vẫn là thương lão bà của hắn hơn.”

Trữ Nhiễm lẳng lặng nhìn chằm chằm trần nhà, mắt mát trong ánh mắt dần dần bắt đầu tan rã. Hắn một câu cũng chưa nói, cứ như vậy chết lặng nằm ở kia, Lâm Thắng đi tới vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn: “Thực thất vọng phải không?”

Không chỉ là thất vọng. Người rõ ràng từng nói qua [ít nhất tình yêu của ta đối với người là thật.], người rõ ràng từng nói qua [mặc kệ tương lai phát sinh chuyện gì, ta đều sẽ bảo hộ người, không cho người đã bị bất luận thương tổn nào.], người rõ ràng cũng nói qua [tiểu Nhiễm, ta yêu người!] Vì sao kết quả cuối cùng cũng là loại này?

Trữ Nhiễm đến Thiệu gia, mục đích chính là không muốn làm cho Thiệu Khải Long khó xử, ít nhất trước đem Tô Nhã cứu ra rồi hãy nói, dù sao nàng cũng là một thai phụ, dù sao trong bụng nàng còn có cốt nhục của Thiệu Khải Long, có lẽ chính mình sẽ có biện pháp trốn đi. Tuy rằng hiện tại kết quả giống nhau, nhưng là tính chất đã hoàn toàn thay đổi, Trữ Nhiễm không nghĩ tới Thiệu Khải Long sẽ hạ được với hắn, không nghĩ tới hắn như vậy bán đứng chính mình. Đây chính là tàn nhẫn phản bội, tuyệt tình bán đứng. Trữ Nhiễm cảm giác chính mình giống như bị người hung hăng đẩy vào vực sâu vạn trượng, tan xương nát thịt.

“Lần trước họ Thiệu quấy rầy chuyện tốt của ta, không có cơ hội làm đến cuối cùng.” Lâm Thắng ngón tay chậm rãi lướt qua mặt Trữ Nhiễm: “Ta cuối cùng cảm giác được cái gì là tiếc nuối, hai năm này ta ngay cả nằm mơ cũng đều có thể mộng thấy người, hiện tại người rốt cục đã rơi vào tay ta.”

Mà Trữ Nhiễm đã muốn hoàn toàn đắm chìm trong thế giới thê lương của chính mình, hoàn toàn không có nghe đến lời Lâm Thắng nói, kiếp trước bị người bán, kiếp này cũng bị người bán, thế giới này rốt cuộc còn có cái gì là thật? Thân tình là giả, ngay cả tình yêu cũng là giả. “Ha ha ha” Trữ Nhiễm đột nhiên gợi lên khóe miệng, cười thâm một tiếng, tiếng cười thực thê lương, thực đau lòng.

Nhưng cái nụ cười này vào mắt Lâm Thắng xem ra cũng rất mỹ rất đẹp, dụ hoặc lòng người. Lâm Thắng một phen xốc tẩm chăn phủ trên người Trữ Nhiễm lên, ngọc thể khát vọng đã lâu nhất thời hiện ra ở trước mắt, chỉ là so với lần trước xem ra gầy yếu hơn nhiều: “Nơi này là đảo của Lâm gia, người là chạy cũng không ra được, họ Thiệu cũng không có khả năng tìm đến nơi này, ta khuyên người vẫn là ngoan ngoãn theo ta, miễn cho việc tự tìm lấy khổ.”

Lâm Thắng nói xong đặt Trữ Nhiễm lên người, thô lỗ hôn lên gương mặt trắng nõn, Trữ Nhiễm tựa hồ còn không có khôi phục thần trí, vô lực phản kháng để mặc Lâm Thắng xâm phạm chính mình. Lâm Thắng tâm tình tốt, hôn càng thêm thân thiết, lát sau chậm rãi theo mặt hôn đến cằm cổ trắng nõn, dần dần biến

thành căn xé, cảm giác đau đớn làm cho Trữ Nhiễm dần dần khôi phục chút tri giác, hần ngẩng đầu, gắt gao cắn một ngụm lên bả vai Lâm Thắng. Lâm Thắng đau kêu một tiếng, rất nhanh chế trụ cảm Trữ Nhiễm, khiến cho hần mở miệng ra.

Miệng vừa rời khỏi bả vai, vết thương đã muốn đổ máu, một ngụm này thiếu chút nữa trực tiếp đem thịt cắn rớt, Lâm Thắng thần sắc biến đổi, nâng tay bóp bóp bóp liên ném Trữ Nhiễm bảy tám cái tát. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, lập tức bị thương sưng tấy, khóe miệng chậm rãi chảy ra một hàng máu tươi. Trữ Nhiễm chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh hoa loạn, xem mọi vật càng ngày càng mơ hồ, đầu cũng càng ngày càng đau, nhưng là đau thể nào vẫn không thể so sánh với cơn đau trong lòng, Trữ Nhiễm áp chế không được loại tuyệt vọng trong lòng, hốc mắt dần dần ướt át, theo đuôi mắt chảy xuống một hàng chất lỏng trong suốt.

Lâm Thắng ôm miệng vết thương xuống giường, theo gầm giường lấy ra một cái thùng phủ da đen, mở ra, trong đó đều là dụng cụ tra tấn (SM), hần xuất ra mấy cái còng tay, đem tứ chi Trữ Nhiễm toàn bộ khóa chặt trên giường. Chiếc giường này là loại giường thiết kế theo kiểu châu Âu thời trung cổ, mục đích là làm phương tiện tra khảo người khác, thỏa mãn hứng thú ngược đãi. Trữ Nhiễm đầu vẫn như trước, rất đau rất đau, tựa như bên trong bị người dùng búa đánh vào, rất nặng rất đau, lỗ tai vẫn là ong ong vài tiếng, nhưng hần không nghĩ để người khác bài bố, cố nén thống khổ, kịch liệt giãy dụa, có điều thân hình nhỏ nhỏ hoàn toàn không phải đối thủ của Lâm Thắng.

Lâm Thắng theo được bình lấy ra một viên nang được, cười lạnh một tiếng, đem viên thuốc đẩy mạnh vào tư huyết phía sau Trữ Nhiễm: “Trong chốc lát ngươi sẽ cầu ta làm ngươi.” Lâm Thắng vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của hần, ngồi trở lại trên sofa đốt một điếu thuốc, thần nhiên thưởng thức người trên giường.

Được kia rất nhanh đã bị nhiệt độ thân thể hòa tan, ngẩn ngẩn vài phút liền đoạt đi khí lực con người, bên trong biến thành càng ngày càng nóng, càng ngày càng khó chịu, mà Trữ Nhiễm mất đi khí lực phản kháng, lúc này tâm tư đã không còn ở nơi này, tràn đầy trong đầu đều là thương tâm cùng tuyệt vọng.

Được liệu dần dần phát huy công hiệu, nơi đó tựa hồ càng ngày càng khó chịu, càng ngày càng không thể thừa nhận, Trữ Nhiễm cực lực khép lại hai chân, ý đồ áp chế loại cảm giác này, sau một lúc lâu, Trữ Nhiễm đã muốn mất đi năng lực tự hồi, hai chân không ngừng ở trên sàng đan đạp loạn, lý trí duy nhất làm cho hần có chết cũng gắt gao cắn chặt môi dưới chính mình, kịch liệt lắc đầu.

Lâm Thắng nâng tay nhìn xem thời gian, không nghĩ tới này tiểu mỹ nhân đã vậy còn có thể chịu lâu như thế, thời gian dài vẫn là như vậy không chịu mở miệng cầu xin tha thứ, Lâm Thắng ngoạn tâm nổi lên, ánh mắt dần dần xuyên thấu qua mắt kính thẳng tắp bắn tới thân thể Trữ Nhiễm. Thời gian một phần một giây trôi qua, Trữ Nhiễm toàn thân đã muốn hồng đến không bình thường, ngừng không được mồ hôi xâm thấu mỗi một tác trên làn da. Môi dưới đã muốn bị cắn nát, vết máu theo hàm răng một chút chảy ra, ngừng tụ cùng một chỗ trên cằm.

Lâm Thắng vẫn chú ý thời gian, hơi hơi nhắm lại mi, hần đã là đến cực hạn, không nghĩ tới nam hài kia thể nhưng vẫn là không chịu mở miệng cầu xin tha thứ. Lâm Thắng đã muốn có điểm mất đi tính nhẫn nại, hần đi đến bên giường vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn có chút phồng tay: “Nếu nhịn không được có thể cầu ta, ta lập tức cho ngươi thoải mái.”

Trữ Nhiễm tầm mắt đã muốn mất đi tiêu cự, hoảng loạn một mảnh, thân thể giống như bị đẩy vào đồng lửa, nóng đến mức muốn cho người đạp đầu mà chết. Lâm Thắng thấy hần vẫn là không chịu mở miệng, âm thầm cắn chặt răng, mạnh mẽ áp lên, ở trên thân thể Trữ Nhiễm sờ loạn. Ngoại lực kích thích càng làm tăng thêm được tính trong cơ thể, cái loại khát vọng muốn làm tình này tựa như trúng độc rất nặng, không thể thoát ra.

Lâm Thắng khiêu khích hần nửa ngày vẫn là không thể làm cho hần mở miệng, cuối cùng mất đi kiên nhẫn: “Không thể tưởng được ngươi như vậy còn có thể chịu, thật sự là đã coi thường ngươi.”

Lâm Thắng nhắc lên hai chân Trữ Nhiễm, mạnh mẽ đem phân thân chính mình tiến vào trong thân thể khát vọng đã lâu, cảm giác nóng cháy bao vây làm cho Lâm Thắng vô cùng thỏa mãn hô lớn: “Mẹ nó, hảo thích!”

Hạ thể từng chút thô lỗ xâm phạm, sinh ra tiếng vang rất lớn, kéo theo còng tay bằng thép trên tứ chi ào

ào vang lên. Suốt một đêm, Lâm Thắng đều không có buông tha hắn, Trữ Nhiễm mấy lần bị tra tấn đến ngất xỉu đi, lại bị động tác thô bạo làm tỉnh lại, thẳng đến sắc trời dần sang, Lâm Thắng mới kiệt sức, động tác vô lực, hướng trên người khoác lên một kiện áo ngủ liền ra cửa, hướng bảo vệ phân phó một câu:

“Canh chừng hắn.”

“Dạ.” Mà lúc này Trữ Nhiễm sớm đã hôn mê bất tỉnh, tứ chi như trước bị khóa cứng ở trên giường.

47. Chương 47

Trữ Nhiễm mê man cả ngày, thân thể chung quanh đều là dấu vết xanh tím, khuôn mặt nhỏ nhắn cơ hồ mất đi huyết sắc, tái nhợt một mảnh, mãi cho đến buổi tối Lâm Thắng mới trở lại phòng này, vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của Trữ Nhiễm phát hiện hắn vẫn là không có tỉnh, tâm lý mơ hồ có điểm bất an, được tính kia theo đúng hạn đã nên qua đi, thân thể không nên nóng như vậy mới đúng, Lâm Thắng sờ sờ cái trán hắn. Thế nhưng phát hiện nóng đến phỏng tay, vội vàng gọi bác sĩ tới.

Bác sĩ kiểm tra mặt sau, sắc mặt trầm trọng nói: “Đã muốn sốt thật lâu.”

“Trước nhanh truyền nước biển cho hắn.”

“Dạ.”

Lao lực thiên tâm vạn khổ mới đem được người đến, đương nhiên không thể làm cho hắn dễ dàng chết đi. Ngày hôm qua cảm giác thật sự là rất thích, Lâm Thắng đối với Trữ Nhiễm hứng thú càng nhiều, sẽ không chịu dễ dàng buông tha hắn. Mãi cho đến buổi sáng ngày hôm sau, nhiệt độ cơ thể Trữ Nhiễm mới khôi phục bình thường, chỉ là vẫn ngủ say bất tỉnh. Lâm Thắng đứng ở bên giường thở dài một hơi, lưu lại một người hầu chiếu cố, xoay người rời đi.

Mãi cho đến chạng vạng, Trữ Nhiễm mới chậm rãi mở to mắt, cho dù trước mắt là một người chưa thấy qua, Trữ Nhiễm vẫn là không có mở miệng nói chuyện, nữ người hầu thấy hắn tỉnh, vội vàng cấp dưới lầu cuộc điện thoại, Trữ Nhiễm toàn thân vô lực đành phải tùy ý bọn họ thay chính mình tắm rửa thay quần áo, sau đó uy đồ ăn này nọ. Ba ngày sau, thân thể Trữ Nhiễm mới hoàn toàn khôi phục hảo, Lâm Thắng nhận được tin tức, vào lúc ban đêm liền vào phòng này.

“Tiên sinh.”

“Ân, hắn thế nào?”

Nữ người hầu lắc đầu: “Vẫn chưa chịu mở miệng nói chuyện.”

Lâm Thắng phát tay: “Đã biết, người ra ngoài đi.”

“Dạ.”

Lâm Thắng đi đến bên giường nhìn chằm chằm hai mắt Trữ Nhiễm nửa ngày, kỳ quái phát hiện trong ánh mắt kia thế nhưng không có tiêu cự, một mảnh trống rỗng: “Tiểu Nhiễm?”

Trữ Nhiễm chết lặng nằm ở kia, một câu cũng không nói. Lâm Thắng lên giường đem Trữ Nhiễm kéo vào trong lòng: “Tiểu Nhiễm, ngươi bị bệnh nhiều ngày như vậy, ta nhìn thật vất vả.”

Lâm Thắng nắm cầm hắn hung hăng hôn một ngụm: “Đêm nay làm cho ta hảo hảo đã nghỉ.”

Trữ Nhiễm hơi hơi nghiêng đầu chán ghét né tránh hơi thở Lâm Thắng, động tác này làm cho Lâm Thắng rất là bất mãn, ngón tay gắt gao kéo léo chế trụ cằm: “Ngày đó làm nhiều thứ như vậy, còn mang cái gì thanh cao, khó được ta như vậy có kiên nhẫn đợi ngươi, đừng có mà mặt dày không biết xấu hổ.”

Trữ Nhiễm dùng sức nghiêng mặt đi, hất ngón tay trên cằm ra. Lâm Thắng càng thêm cảm tức, mạnh mẽ đặt Trữ Nhiễm ở trên người, thô lỗ tác hôn vài cái. Mà Trữ Nhiễm như trước, mặt lộ vẻ biểu tình chán ghét, điều này làm cho Lâm Thắng thực cảm thấy thật mất mặt. Nhìn xem bên cạnh tủ đầu giường có còng tay,

Lâm Thắng âm thầm cắn răng, cười ở trên thân thể Trữ Nhiễm, đem tứ chi giãy dựa lần thứ hai khóa lại trên giường.

“Nhẹ nhàng không muốn! Hừ, vậy cho người hảo hảo hưởng thụ.” Lâm Thắng theo rương da lấy ra một dương cụ giả, đặt ở trước mắt nhìn nhìn, cười lạnh một tiếng, mạnh mẽ đẩy vào trong thân thể Trữ Nhiễm.

Tê một tiếng, nơi đó lập tức đổ máu, cơn đau làm cho Trữ Nhiễm gất gao cắn chặt răng, giãy dựa không ngừng. Lâm Thắng tà tà cười một chút, rút ra một nửa liên âm ngoan đỉnh đi vào. Lập lại mấy lần như thế, khuôn mặt nhỏ nhắn của Trữ Nhiễm dần dần mất đi huyết sắc, trên gương mặt tái nhợt tràn đầy mồ hôi lạnh.

“Có phải hay không thực thích? Hả?”

Thấy hần cắn môi dưới chính mình, Lâm Thắng lấy ra một cái cà vạt, khóa trụ miệng Trữ Nhiễm: “Môi xinh đẹp như vậy cắn hồng rất đáng tiếc.” Miệng vết thương lần trước vừa mới đóng vảy, Lâm Thắng cũng không quan tâm gương mặt có vết thương, hần cho rằng mặt chỉ dùng để đến xem, thân thể mới là dùng để chơi.

Lâm Thắng tựa vào lan can trên giường, đốt một điếu thuốc, cầm trong tay điều khiển từ xa của dương cụ giả kia quỹ dị nở một chút nụ cười, nhẹ nhàng khởi động chốt mở, chấn động cường đại làm cho cơ thể Trữ Nhiễm nháy mắt căng cứng.

Lâm Thắng tà tà cười một chút, nhẹ nhàng hút điếu thuốc, ánh mắt nhìn chăm chăm vào bộ vị bị tra tấn, máu tươi chói mắt chảy ra càng nhiều, đem ra trải giường trắng noãn nhiễm thành một mảng lớn đỏ hồng. Lâm Thắng từng chút đem nút đẩy lên mặt trên, chấn động càng ngày càng kịch liệt, Trữ Nhiễm bị tra tấn dần dần chảy ra nước mắt. Lâm Thắng thực hưởng thụ loại trò chơi này, cứ lặp lại đem nút khởi động từ dưới đẩy lên trên, lại từ trên kéo xuống dưới, suốt một giờ, Trữ Nhiễm lần thứ hai lâm vào trạng thái hôn mê, không biết sau đó Lâm Thắng lại như thế nào đùa bỡn thân thể của chính mình.

Lúc này đây, Trữ Nhiễm suốt hai ngày không xuống giường được, mặc dù có bác sĩ chuyên nghiệp vì hần trị liệu, nhưng là thân thể bị thương như trước khôi phục rất chậm. Trữ Nhiễm dần dần bắt đầu chết lặng, chết lặng đến không nghĩ muốn phản kháng, mặc kệ Lâm Thắng như thế nào tra tấn hần, hần đều là một câu cũng không nói, thân thể tuy rằng sẽ có phản ứng, nhưng kia tựa hồ chỉ còn là bản năng con người, khiến cho Lâm Thắng cảm giác dường như đang làm trên một người gỗ. Bất quá Lâm Thắng vẫn là thích một lần lại một lần muốn hần, thẳng đến khi động tác không còn khí lực mới bằng lòng buông tha hần.

Thời gian một ngày nữa lại trôi qua, Trữ Nhiễm cũng không biết chính mình rốt cuộc đến đây bao lâu, ngoài cửa luôn có hai bảo vệ trấn thủ, không gian hoạt động của hần chỉ có gian phòng ngủ này, buổi sáng hần ngồi ở ghế trên ban công, mê mang nhìn cảnh biển xa xa, từ ngày đầu tiên bắt đầu, cái loại cảm giác đau long này vẫn không có biến mất. Kiếp trước thời điểm khi phụ thân bỏ qua chính mình, bản thân cũng từng thương tâm tuyệt vọng, cảm giác khi đó đã muốn là không thể thừa nhận, lại không nghĩ rằng cảm giác hiện tại so với trước kia còn đau hơn không biết bao nhiêu lần.

“Tiểu Nhiễm?” Lâm Thắng đi vào phòng ngủ nhất thời bị cảnh đẹp trước mắt mê hoặc, Trữ Nhiễm một thân áo trắng im lặng ngồi dưới ánh mặt trời, gió biển thổi phất lên mái tóc đen bóng, từ góc độ bên cạnh có thể thấy rõ ràng lông mi cong vút, nhìn gần lại trông càng đẹp, hai tròng mắt đen bóng sóng nước đầm đìa, làm cho người ta tâm động không thôi.

Lâm Thắng đi tới, ở miệng hần hôn một chút: “Bảo bối, thật sự đẹp.”

Lâm Thắng đối với hần cảm giác rất mãnh liệt, đừng nói là chạm vào, chính là nhìn thấy hần đều đã truyền đến cảm giác, hạ thân đã muốn rất nhanh liền cứng rắn lên. Lâm Thắng không cần nhẫn nại chính mình, đem Trữ Nhiễm ôm đến trên đùi, rất nhanh liền cởi hết quần áo của hần, vội vàng đỉnh vào thân thể hần, dưới ánh mặt trời làm tình, cảm giác kia thực kích thích, hần thích không cần làm khúc dạo đầu nào, còn thích bắt lấy hạ thân Trữ Nhiễm, đợi khi hần bắn ra, mật huyết phía sau không tự giác siết chặt lại, càng thích hung hăng bắt lấy tóc Trữ Nhiễm, khiến cho hần lộ ra hầu kết tình xảo.

“Làm nhiều như vậy, người vẫn ra thực nhanh, người thật đúng là một cái bảo bối, khó trách Thiệu Khải Long thích người.”

Thời điểm nhắc tới cái tên này, Trữ Nhiễm biểu tình lạnh như băng nhảy mắt xuất hiện một vết nứt, ánh mắt trống rỗng tựa hồ hiện lên một đạo hào quang, Lâm Thắng cười lạnh một tiếng: “Mấy ngày hôm trước Thiệu Khải Long vừa mới chào mừng quý tử, còn bao một tửu điểm cử hành một hồi yến hội rất là long trọng.”

Trữ Nhiễm đau lòng lại tăng lên, thân thể vô ý thức bắt đầu run run, phản ứng như vậy làm cho Lâm Thắng cảm thấy rất là kích thích, hẳn tựa hồ tìm được nhược điểm của Trữ Nhiễm.

“Thiệu Khải Long căn bản không tính tới cứu người, người nên chết tâm đi.”

Ở một khắc biết Thiệu Khải Long bán đứng chính mình kia, Trữ Nhiễm cũng đã đối với nam nhân này hoàn toàn hết hy vọng, chỉ là đau xót hấn gây cho chính mình lại vĩnh viễn vô pháp tiêu diệt, mỗi lần nhớ đến cái tên này, Trữ Nhiễm liền cảm thấy chính mình giống như bị xuyên qua một tràng độc được, cái loại thống khổ này quả thực là sống không bằng chết.

“Người có biết năm đó Thiệu Khải Long vì cái gì thả ta đi không? Bởi vì ta cho hắn một khối đất làm điều kiện trao đổi.” Lâm Thắng vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn: “Dùng thân thể của người đổi lấy một mẫu đất trị giá mấy triệu, Thiệu Khải Long quả thực đã lời lớn.” Trữ Nhiễm gắt gao cắn môi dưới chính mình, nhưng cái loại đau đớn này so với đau lòng không bằng một phần vạn.

“Biết ta vì cái gì không trực tiếp bắt người sao? Ta muốn cho người thấy rõ ràng Thiệu Khải Long rốt cuộc là loại người nào, cho người biết khẳng khẳng một mực thương hắn rốt cuộc có đáng giá hay không!”

Lâm Thắng hạ thân một chút thô lỗ giữ lấy, lặp lại không ngừng ở bên tai Trữ Nhiễm nói cái tên kia, lại nói về những chuyện của nam nhân đó, hai bên nặng nề tra tấn làm cho Trữ Nhiễm càng ngày càng không thể chịu đựng. Kia sau một đoạn thời gian rất dài, thời điểm Lâm Thắng mỗi lần xâm phạm hắn đều phải làm như vậy. Dem Trữ Nhiễm tra tấn càng ngày càng tiêu tụy.

Vốn là thân thể gầy yếu lại cấp tốc suy nhược xuống, Trữ Nhiễm tinh thần càng ngày càng kém, một ngày đại đa số thời gian đều ở trên giường vượt qua, luôn hỗn loạn ngủ.

Đến Lâm gia suốt hai tháng, Trữ Nhiễm lại bệnh nặng vài lần, có một lần sau khi hôn mê vài ngày, Trữ Nhiễm đột nhiên thay đổi, tuy rằng hắn vẫn như trước không chịu mở miệng nói chuyện, nhưng là biểu tình rõ ràng đã có biến hóa. Ngày đó Lâm Thắng đi vào phòng Trữ Nhiễm.

“Tiểu Nhiễm?”

Trữ Nhiễm nhẹ nhàng ngẩng đầu, theo dõi hắn nhìn một lúc lâu, sau đó hơi hơi gợi lên khóe miệng hướng hắn nở một chút nụ cười, Lâm Thắng hiển nhiên là sửng sốt, xác định chính mình không có nhìn lầm, vài bước đi tới khời mào cầm Trữ Nhiễm: “Tiểu Nhiễm, người cười một cái nữa.”

Trữ Nhiễm lại hơi hơi lộ ra vẻ tươi cười, tựa hồ then thùng quay đi, Lâm Thắng tâm tình tốt, mạnh mẽ hôn hắn một chút: “Bảo bối, người cười lên thực đẹp quá.”

Trữ Nhiễm hai tròng mắt lóe sáng khinh động một chút, xoay người hướng tấm chăn kéo kéo lên vai nhắm hai mắt lại. Lâm Thắng vội vàng cúi sạch quần áo chính mình, tiến vào trong chăn gắt gao đem Trữ Nhiễm kéo đến, ở trên mặt hắn hôn lên vài cái: “Bảo bối, có phải hay không một nhọc? Ngủ đi.”

Một đêm này, Lâm Thắng không có chạm vào hắn, chỉ là ôm hắn cùng nhau ngủ. Ngày hôm sau sáng sớm, thời điểm Lâm Thắng tỉnh lại, bắt gặp Trữ Nhiễm rúc vào trong lòng mình, gương mặt ngủ say rất là an bình, biểu tình như vậy so với trước kia càng khả ái hơn. Lâm Thắng tâm lý có chút vui sướng nho nhỏ, hẳn không có kinh động Trữ Nhiễm, lặng lẽ xuống giường ra khỏi phòng ngủ.

Vào lúc ban đêm, Trữ Nhiễm đối với hắn cười tựa hồ càng ngọt hơn một chút, thời điểm Lâm Thắng tiến vào thân thể hắn, Trữ Nhiễm cũng không có phản kháng, thậm chí chủ động đặt lên bờ vai của hắn, phối hợp động tác. Lâm Thắng phát hiện làm như vậy, so với thô lỗ xâm chiếm càng làm cho người ta cảm thấy thoải mái hơn.

Liên tục vài ngày, thái độ Trữ Nhiễm đối với Lâm Thắng biến đổi càng ngày càng tốt, ngày đó buổi sáng, Lâm Thắng ôm hắn hôn hảo một trận, vừa muốn tiến vào việc chính, bên ngoài liền vang lên tiếng đập cửa, Lâm Thắng rất không vui rống lên một câu: “Ai?”

“Thực xin lỗi tiên sinh, công ty bên kia có chuyện khẩn cấp cần người lập tức nơi đi xử lí.”

“Đã biết.”

Lâm Thắng thở dài một hơi, buông ra thân thể Trữ Nhiễm, ai ngờ vừa mới chuyển thân, tay đã bị người giữ chặt, Lâm Thắng quay đầu lại nhìn thấy Trữ Nhiễm có chút biểu tình thất vọng: “Bảo bối, làm sao vậy?”

Trữ Nhiễm hướng dưới thân chính mình, phiêu hần liếc mắt một cái, vật nhỏ rất có tinh thần đang đứng lên kia, Lâm Thắng cười xấu xa một chút: “Ngoan, chờ ta xong việc trở về cùng người được không?”

Ánh mắt trong veo như nước một chút mông lung nổi lên, hốc mắt biến thành càng ngày càng hồng, thoạt nhìn tựa như chịu ủy khuất rất lớn. Lâm Thắng đột nhiên cảm thấy thực không nỡ bỏ đi: “Chờ ta trở lại được không?”

Trữ Nhiễm liền như vậy tiếp tục nhìn hần, nước mắt lung lay sắp đổ tại đáy mắt, cuối cùng cũng theo đuôi mắt chảy xuống, nước nỡ hít mũi một chút, Lâm Thắng hoàn toàn bị hần đả bại, vội vàng đưa hần ôm chầm đến: “Ta cũng không phải không trở lại, người khóc cái gì?”

Trữ Nhiễm ở trên vai hần cọ cọ, tất cả ủy khuất rúc vào trong lòng hần.

“Được rồi, ta mang người cùng đi được không?”

Trữ Nhiễm chậm rãi lộ ra một tia tươi cười vui mừng, khẽ gật đầu. Hai người mặc quần áo, sau Lâm Thắng nắm tay Trữ Nhiễm cùng nhau đi ra biệt thự, này vẫn là Trữ Nhiễm lần đầu tiên đi ra khỏi phòng, vài phút sau đã đi đến bờ biển. Lâm Thắng nửa ôm Trữ Nhiễm cùng nhau ngồi trên ca nô, thậm chí còn ôn nhu cởi áo khoác chính mình khoác lên trên người Trữ Nhiễm, Trữ Nhiễm đối hần cười cười, bả đầu tựa vào trên bờ vai của hần, động tác hai người trong lúc đó thể nhưng làm cho người ta có một loại cảm giác ân ái.

Tiểu đảo này cùng đất liền khoảng cách cũng không tính là gần, ca nô chạy mấy chục phút mới đến bờ. Đương nhiên Lâm Thắng đối với Trữ Nhiễm vẫn là phòng bị vạn phần, lúc nào cũng khắc khắc nắm tay hần, mà ngón tay Trữ Nhiễm tựa như móng vuốt một con mèo nhỏ, ngoan ngoãn đi theo bên cạnh hần, thậm chí làm cho người ta có một loại cảm giác dính chặt vào nhau.

48. Chương 48

Lâm Thắng mang Trữ Nhiễm đi công ty chính mình, cửa lớn công ty hần cùng công ty Thiệu Khải Long tương xứng, một đoạn thời gian này, bởi vì có Trữ Nhiễm làm nhược điểm trong tay, Thiệu Khải Long đã không còn dám dă kích tập đoàn Lâm thị, điều này làm cho Lâm Thắng đang lâm vào tuyệt cảnh lại có cải thiện rất lớn, Lâm Thắng dù sao cũng là một tên đầu sỏ buôn bán, trên thương trường rất thủ đoạn, ngần ngừ hai tháng đã khiến cho tập đoàn Lâm thị khởi tử hồi sinh. Dem Trữ Nhiễm giữ ở bên người, không riêng gì bởi Lâm Thắng đối với hần cảm thấy hứng thú, trọng yếu hơn là nam hài này là nhược điểm lớn nhất của Thiệu Khải Long, đã khống chế hần trong tay sẽ không cần lo lắng Thiệu Khải Long tựa như rắn hổ mang, cho nên Lâm Thắng vô luận như thế nào cũng không cho Trữ Nhiễm có cơ hội đào tẩu.

Thiệu Khải Long người này quá mức mềm lòng, sẽ không dễ dàng làm cho trên tay chính mình dính máu, thời điểm bình thường hần tình nguyện dùng thủ đoạn đến giải quyết đối thủ, hơn nữa hần người này xem cảm tình quá nặng. Luận việc thủ đoạn buôn bán Lâm Thắng cam bái hạ phong, nhưng là luận tâm ngoan thủ lạt Thiệu Khải Long liền hoàn toàn không phải đối thủ của hần, nếu lúc này đổi lại vị trí của Lâm Thắng cùng Thiệu Khải Long, nhất định sẽ hoàn toàn tương phản, hần tuyệt đối sẽ không bận tâm con tin chết hay sống, mặc kệ chính mình có bao nhiêu yêu người kia.

Lâm Thắng luôn luôn vội vàng xử lý việc khẩn cấp công ty, mà Trữ Nhiễm liền im lặng ghé vào bên cạnh bàn làm việc của hần, đầu nhỏ đặt ở trên cánh tay nhắm mắt lại, thoạt nhìn tựa như một con mèo nhỏ đang ngủ trưa, làm cho người ta có một loại cảm giác lười biếng.

“Tiểu Nhiễm?”

Trữ Nhiễm hơi hơi mở mắt, liếm liếm môi lại đóng mắt, tựa hồ không muốn thức dậy, Lâm Thắng bị động tác hần liếm môi làm cho hạ phúc nóng lên, thân thủ đưa hần ôm đến trên đùi: “Ồ văn phòng làm nhất định thực kích thích.”

Trữ Nhiễm then thùng nghiêng mặt đi, lộ ra đường cổ xinh đẹp, Lâm Thắng nuốt chút nước miếng, vội vàng cởi bỏ tây khôi chính mình, cầm lấy bộ vị cứng rắn dính vào thân thể Trữ Nhiễm. Trữ Nhiễm ngoan ngoãn dựa vào trên người hần, tùy ý hần từng chút xỏ xuyên qua thân thể của chính mình.

“Bảo bối, người thật chặt!”

Lâm Thắng một phen đẩy rút văn kiện trên bàn, đem Trữ Nhiễm ôm đến, vòng qua vòng eo kích thước mảnh khảnh, hung hăng giữ lấy hần..... Lâm Thắng tựa hồ mê loại trò chơi này, ở văn phòng làm liên tục ba lượt mới thỏa mãn, từ trên bàn làm việc đến trên sofa lại đến bên cửa sổ, hai người đều đã là mồ hôi đầm đìa.

“Tiểu Nhiễm?” Lâm Thắng khơi mào cầm nhỏ của Trữ Nhiễm, nhìn chằm chằm hai tròng mắt ướt ướt: “Đem Thiệu Khải Long quên đi, chỉ cần người toàn tâm toàn ý đi theo ta, ta khẳng định sẽ không bạc đãi người.”

Trữ Nhiễm cắn cắn môi, đem đầu nhỏ ái muội dán trên ngực Lâm Thắng, khoe miệng nhếch lên một tia tiểu ý hạnh phúc.

Cho dù hiện tại Trữ Nhiễm thực ngoan, Lâm Thắng vẫn là một chút cũng không có thả lỏng cảnh giác đối với hần, buổi tối như trước đưa hần mang về trên đảo, bất quá có lần đầu tiên sẽ có lần thứ hai, Lâm Thắng càng ngày càng không ly khai Trữ Nhiễm, mặc kệ đi đến nơi nào đều thích mang theo hần, chỉ là hần từ đầu tới cuối đều không có mở miệng nói qua một câu, đối với điều này Lâm Thắng rất là nghi hoặc. Mỗi lần hỏi đến, Trữ Nhiễm luôn dùng ngọt ngào mỉm cười trả lời hần, làm cho Lâm Thắng muốn phát giận cũng không có biện pháp.

Chỉ cần là ở trên đảo, Lâm Thắng đối với Trữ Nhiễm trông giữ cũng không nghiêm mật như trước, cho dù thả hần một thân một mình xuất môn, hần cũng không có biện pháp chạy ra khỏi hòn đảo này, cho nên Lâm Thắng sẽ không lo lắng, có đôi khi Lâm Thắng đi đàm sinh ý không có biện pháp mang theo Trữ Nhiễm, liền lưu hần một mình ở trong biệt thự, Trữ Nhiễm mỗi ngày đều ra rừng cây mặt sau biệt thự đảo một vòng, vừa mới bắt đầu bảo vệ vẫn đi theo hần, sau lại số lần nhiều hơn, bảo vệ cũng không giám sát chặt chẽ hần nữa, dù sao hần chỉ là đi tản bộ mà thôi.

Ngày đó buổi tối hai người ăn cơm xong, Trữ Nhiễm liền lôi kéo Lâm Thắng đi ra ngoài: “Bảo bối, muốn đi đâu?”

Trữ Nhiễm quay đầu hướng hần nở một chút nụ cười, còn mang theo một cái ánh mắt ái muội, Lâm Thắng bị hần khiêu khích, tâm lý ngứa ngáy, đi theo hần cùng nhau ra cửa. Trữ Nhiễm nắm tay Lâm Thắng vẫn đi đến trong rừng phía sau núi, ánh trăng u ám thoạt nhìn thể nhưng có điểm lãng mạn. Đi tới một hồi, Trữ Nhiễm đột nhiên dừng cước bộ, mạnh mẽ đem Lâm Thắng đẩy dựa lên cây, vội vàng hôn lên, Lâm Thắng dục hỏa nháy mắt bị câu lên, gắt gao đem Trữ Nhiễm ôm vào trong ngực.

Vật nhỏ, còn tưởng rằng người muốn làm gì chứ, nguyên lai là muốn thử đánh nhau dã chiến, Lâm Thắng tâm lý cười thầm, xé rách quần áo, rất nhanh quần áo Trữ Nhiễm đã bị hần lột hết, thân thể trắng nõn còn có lưu lại hôn ngân thoạt nhìn thập phần ái muội. Trữ Nhiễm tựa hồ rất là sốt ruột, cầm lấy hạ thể Lâm Thắng: “A!” Bởi vì dùng sức quá mạnh, làm cho Lâm Thắng hét to một tiếng.

Trữ Nhiễm nhanh chóng chậm lại động tác, một chút vuốt ve xuống, chỉ chốc lát sau có hai bảo vệ đã chạy tới: “Tiên sinh, xảy ra chuyện gì?”

Lâm Thắng vội vàng ôm Trữ Nhiễm xoay người, dùng thân mình ngăn trở thân thể lỏa lồ của Trữ Nhiễm, thời điểm đang hưởng thụ có người đến quấy rầy, Lâm Thắng rất là khó chịu, hướng hai người kia rồng lớn một câu: “Ai cho các người tới đây, cút!”

Hai bảo vệ vừa thấy loại cảnh tượng này vội vàng xoay người chạy, Lâm Thắng cúi đầu vừa thấy Trữ Nhiễm đang sợ hãi rúc ở trong lòng hần, khuynh thân hôn một chút: “Đừng sợ, bọn họ cái gì cũng không phát hiện, chúng ta tiếp tục.”

Trữ Nhiễm vươn đầu nhỏ, nhần tình chớp chớp hướng ra phía ngoài nhìn thoáng qua, thấy người quả thực đi rồi mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Lâm Thắng bị động tác khả ái của hắn chọc cười, cảm giác càng phát ra mãnh liệt, đem Trữ Nhiễm đặt ở trên mấy bộ quần áo trên mặt đất, vội vàng đỉnh vào thân thể hắn. Kia sau liên tục mấy đêm liền, Trữ Nhiễm đều phải đem Lâm Thắng đi vào trong rừng cây làm. Lâm Thắng thực thích cảm giác làm tình ở bên ngoài, thực kích thích.

Trữ Nhiễm động tác tựa hồ cũng thực không có chừng mực, ngẫu nhiên đụng đến hạ thân Lâm Thắng dùng sức quá mạnh làm cho Lâm Thắng nhịn không được kêu lên. Liên tục mấy lần kia, tiếng kêu đều đưa tới bảo vệ, nhiều lần đều bị Lâm Thắng mắng tới tím mặt mũi. Sau vài lần như vậy, bảo vệ có kinh nghiệm, gặp được loại sự tình này tuyệt đối không đi tới giúp vui, miễn cho hảo tâm còn bị mắng.

Ngày đó buổi tối Trữ Nhiễm vẫn là lôi kéo Lâm Thắng đi vào rừng cây: “Bảo bối, người thực thích ở bên ngoài làm?”

Trữ Nhiễm cúi đầu nhẹ nhàng cắn cắn môi, thoát nhìn tựa hồ là then thùng. Lâm Thắng cười xấu xa ôm eo nhỏ của hắn, cùng đi vào trong rừng cây. Cũng như bình thường khi Lâm Thắng vội vàng xé mở quần áo Trữ Nhiễm, lại không tưởng được Trữ Nhiễm đột nhiên đem Lâm Thắng áp đến trước, tham lam ở trước ngực hắn hấp liếm.

“Bảo bối, người biến thành càng ngày càng chủ động.”

Trữ Nhiễm cười quyến rũ hôn lên đôi môi hắn, đầu lưỡi linh hoạt không ngừng chơi đùa với thần kinh Lâm Thắng, làm cho hắn say mê nhắm hai mắt lại, nụ hôn này rất dài rất dài, thời điểm hai môi người tách ra, Lâm Thắng còn say mê trong đó, khi hắn mở to mắt trong phút chốc nhất thời cả kinh, Trữ Nhiễm hai tay nắm chặt một cây mộc côn thô lớn, sắc mặt âm trầm hung hăng đánh xuống dưới, Lâm Thắng muốn phản kháng động tác vẫn là chậm một bước, trên đầu một trận đau nhức, lâm vào trong bóng tối.

Thời điểm đợi cho hắn mở mắt ra, tình huống đã hoàn toàn thay đổi, chính mình bị trói thật chặt vào trên thân cây, thân thể mấy may không thể động đậy, mà Trữ Nhiễm trước mặt đã mặc đầy đủ quần áo thân nhiên đứng ở một bên, trên mặt biểu tình thực tự nhiên là lạnh băng như thế.

“Tiểu Nhiễm, người làm gì?”

Trữ Nhiễm gọi lên khoe miệng, cười lạnh một tiếng: “Ta nói rồi, sớm muộn gì cũng có một ngày ta sẽ tự tay giết người.”

Chẳng lẽ những ngày qua biểu hiện của hắn đều là đóng kịch? Chính mình thế nhưng một chút cũng chưa nhìn ra: “Tiểu Nhiễm, hành động của người cũng thật lợi hại.”

Trữ Nhiễm chậm rì rì tiêu sái lại đây: “Hành động của ta còn chưa đủ hảo, bằng không cũng không cần thời gian dài như vậy giả bộ cảm điếc, ta sợ chính mình một khi mở miệng sẽ nhịn không được mà chửi.”

Trữ Nhiễm không biết từ đâu lấy ra một cây đao, ở trong tay thưởng thức, đao phong kia phản xạ ánh trắng lúc này thoát nhìn thập phần quỷ dị, Lâm Thắng trực giác nói cho hắn nam hài này thật sự động sát niệm: “Tiểu Nhiễm, nếu người hiện tại thả ta, ta còn có thể tha thứ người. Người đừng có quên, nơi này là đảo, cho dù giết ta người cũng không chạy ra được.”

“Không quan hệ, ta sẽ bơi về.” Kỳ thật chỉ là trước kia, thời điểm ở biệt thự Thiệu gia từng ở bể bơi tập qua mấy lần, rốt cuộc có thể bơi qua biển hay không, Trữ Nhiễm chính mình cũng không nắm chắc.

Trữ Nhiễm trong ánh mắt dần dần lộ ra một cỗ sát khí, điều này làm cho Lâm Thắng rất sợ hãi: “Tiểu Nhiễm, giết người là phạm pháp.”

Trữ Nhiễm từ trong bụi cỏ lấy ra một đoạn băng dán, rất là kiên nhẫn tìm tới mỗi nốt kéo một cái: “Nói cho người một cái bí mật, nếu theo như người nói thì ta hiện tại đã giết được mười sáu người.”

Lời này làm cho Lâm Thắng kinh hãi không thôi, không nghĩ tới Trữ Nhiễm lại là một tên sát nhân cuồng, Lâm Thắng vội vàng kêu cứu: “Người....” Một tiếng người tới còn chưa kêu xong, Trữ Nhiễm đã dùng băng dán hung hăng bịt lấy miệng hắn, ở trên đầu quấn vài vòng. Trữ Nhiễm dùng đoản đao cắt đứt băng dán, lộ ra một cái tươi cười kỳ quái: “Trong chốc lát khả năng sẽ rất đau, để tránh cho người không kêu ra tiếng,

đánh phải đem miệng người che lại, kỳ thật ta thật sự thật sự rất muốn nghe được tiếng kêu thảm thiết của người.”

Lâm Thắng kịch liệt lắc lắc đầu, lúc này Trữ Nhiễm đứng ở trước mặt đã hoàn toàn không phải nam hài làm cho người ta động tâm kia, quả thực chính là một thị huyết la sát. Trữ Nhiễm một bên cười, một bên dùng thân đao lạnh như băng nửa như cổ ý, nửa vô tình đụng chạm hạ thân Lâm Thắng, kích thích như vậy làm cho nơi đó rất nhanh có phản ứng.

Trữ Nhiễm cười càng ngày càng quỷ dị, tay thậm chí trực tiếp sờ lên nơi đó: “Cảm giác của người vẫn là mãnh liệt như vậy.”

Lâm Thắng biết rõ hắc kế tiếp sẽ làm gì, nhưng hoàn toàn không thể khống chế thân thể phản ứng, ở nơi đó hắc vuốt lên vuốt xuống càng ngày càng cứng rắn, Trữ Nhiễm trên mặt tươi cười dần dần lui xuống: “Người tra tấn ta nhiều như vậy, người nói ta phải hồi báo người như thế nào mới tốt đây?”

Lâm Thắng càng ngày càng xanh mặt, nhưng cả mở miệng cầu xin tha thứ đều không làm được, Trữ Nhiễm một chút gờ lên đao trên tay, lưỡi dao kia phản xạ ánh trắng làm người khác chói mắt. Trữ Nhiễm thần sắc biến đổi, nháy mắt hướng trên đỉnh nhỏ của thứ đang nhô cao đâm xuống, phụt một tiếng, máu đen đỏ sậm mạnh mẽ phun ra. Lâm Thắng gương mặt đã hoàn toàn bị mồ hôi lạnh xâm thấu, chỉ sau vài giây Lâm Thắng cả người không thể chịu đựng được đau nhức, hôn mê bất tỉnh.

Trữ Nhiễm lạnh lùng phiêu hắc liếc mắt một cái, từ trong bụi cỏ lại xuất ra một chai nước khoáng từ trên đỉnh đầu của hắc đổ xuống. Lâm Thắng rất nhanh khôi phục thần trí chậm rãi mở mắt, nhưng cũng không có nhanh như vậy ngắt xui đi, dưới thân đau nhức không chịu nổi làm cho hắc quả thực là sống không bằng chết. Trữ Nhiễm thản nhiên ngồi ở một bên trên cỏ, gãi cằm thưởng thức vẻ mặt thống khổ của Lâm Thắng. Nếu lúc này Lâm Thắng có thể nói, hắc thậm chí cầu xin Trữ Nhiễm mau nhanh cấp cho chính mình một cái chết thống khoái.

Một lúc lâu sau, Lâm Thắng đã muốn đau đến mất đi khí lực, Trữ Nhiễm đứng lên nhẹ giọng nói: “Kỳ thật cho dù người không chạm qua ta, ta cũng sẽ tới thu thập người, người có muốn biết vì cái gì không?”

Lâm Thắng suy yếu vô lực nâng lên hai mắt, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía hắc: “Lâm tiên sinh còn nhớ rõ vài năm trước, xe của người từng cán qua một khất cái?”

Lâm Thắng từ từ nhả lại lông mi, cố gắng nhớ lại sự việc vài năm trước, rất nhanh hắc đã nhớ đến, Trữ Nhiễm theo vẻ mặt của hắc nhìn ra, hắc khẳng định là đã nhớ tới: “Khất cái kia bị người cán đứt hai chân, nhưng là người lại ngênh ngang mà bỏ đi, chuyện này ta nhất định phải cùng người thanh toán một chút.”

Trữ Nhiễm khẽ cười một tiếng: “Người nhất định thực nghi hoặc, vì cái gì ta muốn thay hắc báo thù phải không? Vấn đề này, vẫn là chờ người sau khi xuống dưới, hỏi Diêm vương gia thì tốt hơn.”

Trữ Nhiễm ở trước mặt Lâm Thắng đi qua đi lại vài vòng, ánh mắt vẫn dừng ở trên hai chân Lâm Thắng: “Mấy ngày nay ta luôn luôn suy nghĩ, như thế nào có thể đem xương bánh chè một người lấy đi.”

Kinh hách quá độ, Lâm Thắng thống khổ lắc lắc đầu, Trữ Nhiễm cười lạnh một tiếng: “Nếu đem so với cảm giác bánh xe cán qua hai chân, không biết cái nào sẽ đau hơn?” Trữ Nhiễm gắt gao tiến đến trên người hắc, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt tràn đầy mồ hôi lạnh, động tác thể nhưng lại rất ái muội: “Người thích ta dùng dao nhỏ hay là dùng cưa?” Nói xong đem mang huyết đao gờ lên trước mặt Lâm Thắng: “Không biết dao nhỏ này có thể lấy được xương cốt hay không.”

Trữ Nhiễm dùng lưỡi dao nhẹ nhàng ở trên mặt Lâm Thắng rạch một đường, nơi đi qua lập tức tróc da rách thịt, máu tươi cuộn cuộn đổ xuống, đối với độ sắc bén của dao nhỏ, Trữ Nhiễm vừa lòng gật gật đầu: “Ta nghĩ hắc là có thể đi, chúng ta thử xem xem một chút, được chứ?”

Trữ Nhiễm rất kiên nhẫn đem quần tây của Lâm Thắng kéo đến dưới chân, ngón tay thon dài chậm rãi lướt qua trên xương đầu gối, biểu tình kia tựa như đang thưởng thức một kiện tác phẩm nghệ thuật tinh mỹ. Nhưng chỉ có Lâm Thắng mới biết, lúc này Trữ Nhiễm rốt cuộc có bao nhiêu đáng sợ, cỡ nào khủng bố. Hắc không ngừng lay động đầu, miệng ô a không ngừng. Trữ Nhiễm ngẩng đầu hướng hắc nở một chút nụ cười, nụ cười thể nhưng thực ngọt, thực rất ngọt.

Lưỡi dao sắc bén chậm rãi đánh một vòng chung quanh làn da trên xương bánh chè, lưu lại một hình tròn hoàn mỹ: “Ta là lần đầu tiên mổ cho người khác, kỹ thuật khả năng sẽ không tốt lắm nga.” Trữ Nhiễm mang theo ngữ khí thật có lỗi nói. Giờ khắc này Lâm Thắng sợ hãi đã muốn quên luôn thân thể đau đớn, lần đầu tiên phát hiện Trữ Nhiễm khả năng có chút tâm lý biến thái. Ý tưởng này còn chưa nghĩ xong, trên đùi liền truyền đến một trận đau nhức, Trữ Nhiễm chỉnh một chút bả đao, cắm vào trên xương bánh chè, Lâm Thắng thậm chí có thể cảm nhận được vị trí hoạt động của dao nhỏ trong thân thể, quá mức kinh dị, quá mức khủng khiếp.....

Một đêm này đối với Lâm Thắng mà nói là một đêm khủng bố nhất mà hắn từng vượt qua, đồng thời cũng là một đêm nhân sinh cuối cùng của hắn. Mà mấy chục bảo vệ chỉ cách ngay tại địa phương kia hơn trăm mét, làm cho Lâm Thắng chết cũng không nhắm mắt. Đêm Trữ Nhiễm giữ ở bên người thật sự là một cái thiên đại sai lầm, còn tin tưởng Trữ Nhiễm đối với chính mình có cảm giác lại chính là một cái trí mạng sai lầm. Lâm Thắng đối với những việc làm của chính mình gây nên, đã trả một đại giới thảm khốc

49. Chương 49

Chân trời chậm rãi nổi lên ánh sáng màu cam, trên bờ cát đang nằm một thân ảnh toàn thân ướt đẫm, sau một hồi người nọ cố gắng chống đỡ thân thể đứng dậy, lưng lay quỵ trên mặt đất, đột nhiên ôm bụng nôn mửa một trận, nước biển mặn chát tanh tưởi làm cho người ta buồn nôn không ngừng. Đem thân thể ở trong nước biển lạnh như băng bơi vài canh giờ, cái kia trải qua thật có thể nói là là thập tử nhất sinh. Nếu không có ý chí cường đại chống đỡ, sợ là đã sớm bị sóng biển chìm xuống tận đáy, làm bữa sáng cho cá đối.

Trữ Nhiễm ở trên bờ cát nghỉ ngơi hồi lâu, ánh sáng xa xa từng chút mê hoặc tầm mắt. Thái dương mỗi ngày đều dâng lên, nhưng là mỗi lần nhìn đến đồng dạng một hình ảnh, tâm tình đều đã khác nhau, Trữ Nhiễm hôm nay cảm giác thực kỳ diệu, có chút thoải mái còn có chút trầm trọng. Hắn theo túi tiền lấy ra mấy trăm nguyên tiền mặt ướt đẫm, đây là số tiền lấy từ túi Lâm Thắng ra, tuy rằng không muốn làm cướp, nhưng con người luôn phải đối mặt với sự thật, không có tiền, chẳng lẽ hơn ngàn dặm đường kia phải đi bộ trở về sao?

Xe taxi trực tiếp đi đường dài đến nhà ga, Trữ Nhiễm mua hé trở về Vân thị, túi tiền chỉ còn lại có bảy tám đồng tiền, đến trạm hắn là vẫn đủ để gọi xe. Một thân chật vật, Trữ Nhiễm ngồi ở trong xe rất là chói mắt, bất quá hắn vô tâm để ý đến ánh mắt người khác, lên xe liền bắt đầu ngủ. Đi được nửa đường, Trữ Nhiễm sờ sờ bụng, vẫn là ở cửa hàng trạm phục vụ mua một cái bánh bao hai đồng tiền, giống như hổ đói cắn liền mấy miếng, sau ở thùng nước máy uống mấy ngụm, đem lương thực nuốt xuống bụng.

Xe đi đường dài suốt mười mấy giờ, mới tiến vào phạm vi quản hạt Vân thị, Trữ Nhiễm nhìn cảnh sắc quen thuộc ngoài cửa sổ, sắc mặt càng ngày càng khó coi. Thời điểm về nhà, gõ cửa nửa ngày cũng không có người mở ra, không biết Bình Hải đi nơi nào. Từ nhà ga đi bộ trở về nhà, Trữ Nhiễm đã mệt đến hai chân như nhũn ra, ngồi ở bậc thang cửa, mới mệt nhắm lại hai mắt.

“Trữ Nhiễm?” Hồi lâu sau vừa mới về nhà, Bình Hải đã kích động chạy tới, mạnh mẽ đem Trữ Nhiễm kéo vào trong lòng.

Trữ Nhiễm thản nhiên nói: “Ta đói bụng.”

Bình Hải không có thời gian hỏi nhiều, vội vàng gạt đầu: “Hảo, ta lập tức đi làm cơm.”

Trữ Nhiễm loạng choạng đứng lên đi theo Bình Hải vào nhà, trực tiếp đi vào phòng tắm. Bình Hải thấy Trữ Nhiễm cởi giày ra, thế nhưng tất cả đều là hạt cát. Vô tung vô ảnh biến mất ba tháng, Bình Hải cơ hồ tìm lần lượt những địa phương Trữ Nhiễm có thể đến, lúc này hắn lại một thân chật vật đột nhiên xuất hiện, Bình Hải thậm chí hoài nghi chính mình đang nằm mơ.

Thời điểm đi ra khỏi phòng tắm, Bình Hải đã làm xong cơm đang đợi hắn, Trữ Nhiễm một câu cũng chưa nói, bưng lên bát cơm giống như hổ đói ăn vào, ăn thực nhanh, Bình Hải có chút lo lắng, đi đến phía sau lấy

một chén nước đưa cho hắn. Trữ Nhiễm tiếp nhận uống một hơi cạn sạch, vuốt ngực mình một chút đưa thực phẩm đi xuống.

Ăn cơm xong, Trữ Nhiễm một câu cũng chưa nói ngã vào trên giường liền ngủ, Bình Hải nhẹ nhàng thu thập chén đĩa, ngồi ở bên giường nhìn hắn, vì cái gì lại gầy thành như vậy? Về mặt thực hốc hác, Bình Hải đáp cho hắn một cái chặn, vuốt nhẹ mái tóc: “Trữ Nhiễm, ngươi đi đâu?”

Trữ Nhiễm không có mở mắt, giật giật môi nhẹ giọng nói: “Tiểu Hải, cái gì cũng đừng hỏi.”

“Được rồi, ta không hỏi.”

Bình Hải mang theo lòng tràn đầy nghi hoặc, nằm ở bên cạnh hắn, một đêm này Trữ Nhiễm ngủ rất không yên ổn, tựa hồ như bị ác mộng kinh đến. Phòng ngủ một mảnh tối đen, Bình Hải vẫn ở cạnh hắn, vỗ nhẹ lưng hắn, làm cho Trữ Nhiễm đang kinh hách lại ngủ say.

Nhân sinh luôn phải trải qua rất nhiều biến động, không phải mỗi chuyện đều có thể tùy tâm mong muốn, có người nói con người sinh ra trên đời chính là để chịu khổ, cho nên tất cả trẻ con khi sinh ra đều khóc. Khi đối mặt với nghịch cảnh, là lúc thái độ mỗi người đều đã bất đồng, có người thì cười cười đối mặt hết thấy, có người muốn dùng thời gian quên đi mọi thứ, mà có người lại lựa chọn chấm dứt sinh mệnh chính mình.

Mà Trữ Nhiễm phản ứng dường như cùng người bình thường không giống nhau, hắn càng ngày càng trầm mặc, từ khi trở lại Vân thị hắn luôn an tĩnh ngồi ở trong phòng xem TV, rất ít khi chủ động mở miệng nói chuyện, Bình Hải chỉ có thể ngồi ở một bên cùng hắn, cái gì cũng không dám nói, cái gì cũng không dám hỏi.

Ở trong khoảng thời gian Trữ Nhiễm biến mất, Bình Hải từng mở ra hành lý của Trữ Nhiễm, hy vọng có thể tìm được một chút manh mối, nhưng là hắn lại ở bên trong phát hiện mớ văn kiện làm cho người ta khiếp sợ, một phần hồ sơ ép plastic, là tư liệu của mười mấy người, còn có ảnh chụp những người đó, mấu chốt là những người này phần lớn hắn đều nhận thức. Trong hồ sơ còn có một bản bút ký nho nhỏ, trong chỉ có một tờ giấy phía trên ghi này nọ, mười mấy cái danh tự, trừ bỏ hai cái bên ngoài, còn lại đều bị bút đỏ gạch đi.

Bình Hải ở nhà đều mua đầy đủ nhật báo của thành phố, ở mặt trên tìm được rất nhiều những án giết người từ hai năm trước, hơn nữa lúc trước Trữ Nhiễm trên người thường dính những vết máu kỳ quái, Bình Hải trong đầu nhảy mắt hiện lên một cái ý niệm, ý niệm này làm cho hắn không rét mà run.

Cho dù suy đoán này là thật, Bình Hải cũng tin tưởng vững chắc Trữ Nhiễm giết đều là người nên giết, hắn vẫn chính là Trữ Nhiễm mình từng nhận thức kia, vẫn đều không có thay đổi. Trong khoảng thời gian này, Trữ Nhiễm cứ vào lúc lại chạng vạng chạy ra ngoài, Bình Hải sợ hắn gặp chuyện không may từng theo dõi hắn hai lần, có điều là Trữ Nhiễm cái gì cũng không có làm, cầm cái túi nhỏ khắp nơi trên đường đi dạo vài giờ thì trở về nhà.

Ngày đó chạng vạng, Trữ Nhiễm mới vừa đi, Bình Hải chợt nghe bên ngoài có người đến gõ cửa, vốn tưởng rằng là hắn quên mang theo chìa khóa, Bình Hải lập tức đình chỉ việc học trong tay, nhanh chân chạy ra mở cửa, một tiếng Trữ Nhiễm còn không chưa rời khỏi miệng, hắn liền ngậy ngấn cả người.

“Nhĩ hảo, chúng ta là cảnh sát thành phố, xin hỏi Trữ Nhiễm là ở nơi này sao?” Hai nam sĩ mặc đồng phục cùng nhau đưa ra giấy chứng nhận.

Bình Hải nuốt một chút, tay khăn trương đến phát run, tâm lý đang nói: Trữ Nhiễm ngươi trăm ngàn lần không nên trở về lúc này: “Có việc sao?”

“Có một vụ án mạng cần hắn theo chúng ta trở về điều tra một chút.”

“Thực xin lỗi, hắn không có ở đây.”

“Hắn đi khi nào?” Cảnh sát vừa nói, một bên mạnh mẽ đi vào trong phòng, phòng nho nhỏ vừa nhìn qua đã thấy hết, phòng tắm cùng phòng bếp cũng không có người.

“Hắn ra ngoài du lịch, không biết khi nào thì trở về.”

Cảnh sát nhìn xem thần sắc Bình Hải, có chút nghi hoặc hỏi: “Người là gì của hần?”

“Bằng hữu.”

“Từ trước đến nay đều ở cùng hần sao?”

Bình Hải gật gù đầu, cảnh sát lại hỏi: “Hần gần đây có biểu hiện kỳ quái gì không?”

“Kỳ quái?” Bình Hải lắc lắc đầu: “Không có nha.”

“Hần đại khái khi nào thì trở về?”

“Ta cũng không biết.”

“Chúng ta qua vài ngày nữa lại đến.”

“Nga, hảo.”

Tiến bước hai cảnh sát, Bình Hải vội vàng cầm lấy điện thoại trong nhà, nhưng do dự một chút vẫn là không có nhấn dãy số kia. Ngồi ở trong phòng lo lắng đợi hơn mười một giờ, Trữ Nhiễm mới trở về nhà. Bình Hải thấy hần sắc mặt mỗi một, lời nói vọt tới bên miệng vẫn là nuốt xuống.

Một ngày sau, khi Trữ Nhiễm xuất môn, Bình Hải vội trộm mở ra đám hồ sơ kia, bởi vì tối hôm qua hần thấy Trữ Nhiễm ở mặt trên viết cái gì đó. Trên bản nhật kí có một cái danh tự Lâm Thắng bị gạch đỏ, chỉ còn lại có một cái vẫn chưa bị gạch, mặt sau còn viết ngoáy vài chữ [sắp kết thúc!]

Trong đầu nháy mắt sinh ra một loại dự cảm phi thường xấu. Bình Hải ở trong phòng im lặng ngồi hơn hai giờ, sau hần đổi hảo quần áo, cầm phân hồ sơ kia ra cửa.

Ngày đó buổi tối về nhà, Trữ Nhiễm không có thấy thân ảnh Bình Hải, trong phòng hết thấy vẫn là không có thay đổi, chỉ là Bình Hải đi nơi nào? Trữ Nhiễm thay quần áo, mỗi một ngã vào trên giường, vốn nghĩ là Bình Hải ra ngoài mua này nọ, nhưng ước chừng đợi vài giờ cũng không thấy được người về, Trữ Nhiễm bắt đầu có chút lo lắng, đứng dậy chung quanh tìm kiếm một chút, quần áo đều còn, tiền cũng đều còn, hần là sẽ không đi xa nhà, huống chi hần cũng không có chỗ để đi. Chẳng lẽ lại ra ngoài tìm công tác?

Suy nghĩ một lát, Trữ Nhiễm cuối cùng vẫn là mặc quần áo ra cửa, ở tiểu khu bốn phía dạo qua một vòng, đem những địa phương có khả năng tìm khắp vài lần, vẫn là không nhìn thấy bóng dáng Bình Hải. Cứ như vậy Bình Hải vô duyên vô cớ mất tích, suốt ba ngày không quay về nhà.

Đến ngày thứ tư, Trữ Nhiễm đã bắt đầu suy nghĩ đến chiều hướng xấu, có thể hay không là xuất môn gặp chuyện ngoài ý muốn? Trữ Nhiễm thủy chung không thể buông tâm, mặc quần áo lại đi ra cửa.

Chạng vạng đi đến ngoại ô thành phố phụ cận, Trữ Nhiễm ngẫu nhiên nhìn thấy một thân ảnh giống như đã từng quen biết. Trữ Nhiễm gia tăng cước bộ đuổi theo, theo đuổi người nọ theo dõi hần. Người này dường như gặp qua ở đâu? Sau một lát, Trữ Nhiễm kinh ngạc nhớ tới, người này dĩ nhiên là tên khát cái đầu đã biến mất hồi lâu. Đáy lòng phần nộ nháy mắt bộc phát ra. Rốt cục cũng làm cho ta tìm được người! Trữ Nhiễm hung hăng cắn chặt răng, hướng trên lưng sờ soạn một phen, lại phát hiện chính mình không có đem theo dao cùng súng.

Người này cao lớn vạm vỡ, hơn nữa tâm ngoan thủ lạt, chính mình tay không tác sát hoàn toàn không phải đối thủ của hần. Trữ Nhiễm áp chế phần nộ chính mình, một đường theo đuôi hần ở phía sau. Khất cái đầu hoàn toàn không phát hiện có người đi theo, như trước nhẹ nhàng bước chân hướng phố đi.

Chợ đêm trên đường có một quầy hàng bán chủy thủ cùng khảm đao, Trữ Nhiễm không có thời gian hỏi giá, cũng không có thời gian xem xét chất lượng, tùy tay lấy ra hai trăm nguyên tiền mặt đưa qua, cầm một khảm đao dài nhất bước đi. Khất cái đầu đi vào chợ đêm kia chính là tìm vài tên khát cái bị hần khống chế trở về, bất quá thời gian còn sớm, hần xem xét liếc mắt một cái, sau liền đi xem chung quanh.

Người xung quanh vẫn rất nhiều, Trữ Nhiễm hoàn toàn không cơ hội xuống tay, đây không phải sợ bị người phát hiện, chỉ là không nghĩ tổn thương người vô tội. Mãi cho đến đêm khuya, đám người chợ đêm mới dần dần tán đi, khất cái đầu gấp một cái xoay người trở về. Trữ Nhiễm không nghĩ bỏ qua cơ hội này, càng không thể làm cho hần đi gặp bọn khát cái kia, đến lúc đó chính mình càng khó động thủ.

Trữ Nhiễm chậm rãi rút ra khảm đao, một chút tiếp cận khát cái đầu, hai tay nắm chặt đao, xem chuẩn cơ hội liền hướng phía sau lưng khát cái đầu bổ tới. Người nọ hô to một tiếng, thật mạnh té ngã trên đất, mấy người xa xa đều rành mạch thấy rõ một màn, nhưng là một đao này độ mạnh yếu cũng không đủ, cho nên phía sau lưng người kia chỉ lưu lại một vết máu thật dài.

“Người, người muốn làm gì?” Khát cái đầu chống đỡ thân thể đứng dậy, nhìn về phía hung thủ phía sau, trên gương mặt tuấn mỹ đậm sát khí, hai mắt hàm chứa lửa phẫn nộ.

“Đương nhiên là muốn giết người.” Trữ Nhiễm gọi lên khoe miệng tà tà cười một chút. Biểu tình âm trầm kia thực rất khủng bố. Khát cái đầu sợ hãi, cổ nén phía sau lưng đau đớn mà đứng lên, nghiêng ngả lão đảo chạy về phía trước, Trữ Nhiễm không có cho hắn bất luận cơ hội nào, khảm đao nhắm ngay cánh tay người nọ liền chém xuống.

“A!!!!”

Có thể là bởi vì đao chất lượng không đủ cứng rắn, một đao này đi xuống không thể đem cánh tay người chặt đứt, xương bên trong còn dính với thịt trên cánh tay, bất quá xương cốt lại toàn bộ bị chém đứt, trường hợp kia thập phần huyết tinh cùng tàn nhẫn, người chung quanh đều bị một màn này dọa choáng váng.

Khát cái đầu biết người nọ thật là muốn hạ sát thủ, ý chí muốn sống cường đại làm cho hắn ôm lấy cánh tay đứng lên, lung lay chạy trốn về phía trước. Trữ Nhiễm nhìn xem lưỡi dao trong tay cười lạnh một tiếng, nhanh chóng tiến lên, nhắm chuẩn chân sau liền chém một đao đi xuống. Lực đạo này cố ý phóng nhẹ đi rất nhiều, chỉ chặt bỏ một mảnh huyết nhục.

Trữ Nhiễm không nghĩ nhanh như vậy sẽ giết hắn, năm đó này người từng tàn nhẫn dùng búa chém đứt cánh tay chính mình, mặc kệ chính mình cầu xin tha thứ như thế nào, khóc rống như thế nào, vẫn như trước không gọi dậy nổi nửa điểm lương tâm của hắn, sau lại hắn chỉ vì thấy chính mình cùng tiểu Hải nói nhiều mấy câu, lại dùng cây kéo tươi sống cắt đứt đầu lưỡi chính mình. Súc sinh như vậy như thế nào có thể làm cho hắn dễ dàng chết đi?

Khát cái đầu toàn thân đã đều là máu, kéo chân bị thương đi bước một về phía trước, Trữ Nhiễm không nhanh không chậm đi theo phía sau hắn, trên người cũng dính vài vết máu, trên mặt thể nhưng lộ ra tươi cười quỷ dị. Đao tiêm cùng mặt đất ma sát sinh ra chút thanh âm chói tai, khát cái đầu có thể rõ ràng cảm giác được tử thần phía sau từng bước một đi theo chính mình. Trường hợp huyết tinh như vậy đã muốn dọa hôn mê vài người qua đường chung quanh, ai cũng không dám tiến lên ngăn cản, sợ hắn giết đồ mất, gặp một người giết một người.

P phía trước nhanh chóng nhìn thấy một khối nhân hiệu xanh và trắng, đó là dấu hiệu cục cảnh sát, khát cái đầu tựa như thấy ánh rạng đông hy vọng, thân thể hoạt động rất nhanh hướng bên kia đi tới. Trữ Nhiễm ngẩng đầu nhìn khối nhân hiệu kia, trong đầu hiện ra thân ảnh Thiệu Khải Long, hắn đứng ở tại chỗ một hồi lâu, cuối cùng cũng vẫn bước qua, đem chuyện cần làm giải quyết cho xong.

50. Chương 50

Trong khoảnh khắc, Trữ Nhiễm biểu tình giống như biến thành hàn băng Bắc Cực, hắn kéo thật dài vết máu trên khảm đao đi vào đại môn cục cảnh sát. Lúc này trong đại sảnh chỉ có vài cảnh sát làm việc, từ bên trong cách một lớp cửa kính nhìn qua, liền thấy một nam nhân toàn thân đều là máu đi lại đây, mấy người đồng thời đứng dậy mở cửa chạy ra.

Khát cái đầu một trận kích động: “Cứu, cứu ta, có người muốn, muốn giết ta.”

Trữ Nhiễm theo đuôi mà vào, đi bước một đến phía sau khát cái, một cước đạp lên miệng vết thương trên đùi hắn, hung hăng nghiêng một chút, khát cái kia tiếng kêu thảm thiết quả thực giống heo bị chọc tiết, thân thể vô lực đi về phía trước nửa bước. Trữ Nhiễm cầm trong tay khảm đao, cao cao giơ lên, ánh mắt lộ ra thị huyết hưng phấn.

Cảnh sát chạy ra khỏi cửa, thấy vậy đồng loạt móc súng lục ra nhắm ngay Trữ Nhiễm: “Buông vũ khí!”

Trữ Nhiễm hơi hơi nâng lên mí mắt, nhìn hòng súng tối om, chậm rãi buông khảm đao, cảnh sát nghĩ đến hấn sắp thả ra, lại không tưởng khảm đao kia đi đến nửa chừng đột nhiên tăng thêm độ mạnh, hung hăng chém xuống.

“Phanh!” một tiếng, ở thời điểm Trữ Nhiễm chém đứt yết hầu khát cái, bả vai cũng đồng thời trúng một súng, đạn bắn vào làm cho hấn theo quán tính rút lui vài bước.

“Buông vũ khí!”

Trữ Nhiễm như được giải thoát thở dài nhẹ nhõm một hơi, đao cầm trong tay để xuống đất, u nhả gờ lên hai tay chính mình. Cảnh sát thấy hấn không phản kháng cẩn thận bước lại đây, rất nhanh còng hai tay của Trữ Nhiễm lại. Kỳ thật vừa rồi một phát súng kia là nhắm ngay mi tâm của hấn, chỉ là ở cùng thời khắc đó, Trữ Nhiễm động tác chém đao làm cho trật phương hướng, viên đạn kia chỉ đánh trúng bờ vai của hấn.

So với những trường hợp khác, chứng cứ thực vô cùng xác thực, ở trước mặt cảnh sát giết người, đã là không cần bất luận biện hộ gì. Trữ Nhiễm không có ý phản kháng, bị cảnh sát áp vào cảnh ngục. Vừa tan tầm không bao lâu, cảnh sát cơ hồ ở cùng thời gian nhận được điện thoại, toàn bộ lực lượng chưa đến mười phút liền chạy về cảnh ngục, cục trưởng nhìn kẻ giết người trong truyền thuyết kia kinh ngạc hồi lâu, này rõ ràng chỉ là một hài tử, cũng dám ở ngay cảnh ngục giết người, thật sự là khiến mọi người không thể tin.

Bởi vì bả vai trúng một phát súng, Trữ Nhiễm rất nhanh bị đưa đi bệnh viện lấy ra viên đạn trên vai, ở phòng bệnh đặc biệt im lặng nghỉ ngơi ba ngày, cùng đợi pháp luật tuyên án, giờ khắc này hấn thể nhưng lại cảm thấy rất thoải mái!

Bởi vì vụ án trọng đại, cục trưởng tự mình tiến hành thẩm tra xử lý: “Tính danh?”

“Trữ Nhiễm.”

“Tuổi?”

“Mười chín tuổi.”

“Người hấn là biết luật pháp của chúng ta.”

“Những án giết người thông báo trong TV kia toàn bộ đều là ta làm.” Trữ Nhiễm còn nhớ rõ sau mấy lần giết người, TV rất nhanh liền đưa đến tin tức có án mạng, bởi vì liên tục mấy vụ án thủ pháp giống nhau, cảnh sát lúc ấy liền kết luận, đây là án giết người liên hoàn. Đoạn thời gian đầu, trên đường mọi người đều nghị luận chuyện này, thậm chí còn phong cho Trữ Nhiễm một cái ngoại hiệu, đao thương sát nhân cuồng. Bởi vì hấn trước luôn dùng súng đem người đả thương, sau mới dùng đao tra tấn người, cuối cùng lại dùng súng tiễn bọn họ ra đi.

Nghe xong lời hấn nói, cảnh trưởng cùng hai cảnh viên bên cạnh đều cảm thấy kinh ngạc.

“Cái kẻ giết người kia đã tự đầu thú rồi.”

Trữ Nhiễm sững sốt một chút, trong đầu nháy mắt hiện lên một cái ý niệm, hấn sắc mặt không đổi khẽ cười một tiếng: “Súng lục 64, đoản đao Nhật Bản, đều ở trên trần nhà của ta, các người có thể đi nhìn xem.”

Cảnh sát liếc nhau, cảm thấy việc này dường như càng ngày càng phức tạp, mấy người không có tiếp tục thẩm vấn, đi ra khỏi cửa, sau một hồi, cảnh sát cấp Trữ Nhiễm mang theo xiềng chân cùng còng tay đưa hấn vào trong xe cảnh sát, đưa đi tổ trọng án tổng cục.

Rất nhanh cảnh sát liền kiểm tra tài sản ở nhà của Trữ Nhiễm cùng Bình Hải, cũng thuận lợi tìm được những hung khí này. Lúc này cảnh sát lại mơ hồ, một người bị tình nghi trong tay nắm một phần hồ sơ, trên đó ngoại trừ một cái tên bên ngoài, còn lại tất cả đều đã chết. Một người lại bị tình nghi nắm hung khí, bọn họ vẫn là lần đầu tiên gặp được loại án tử này, thế nhưng lại có người tranh nhau đến nhận tội, bất quá mặc kệ như thế nào, Trữ Nhiễm giết người đây là xác định sự thật vững chắc.

Trữ Nhiễm đang ở sở bảo vệ, đơn độc trong phòng giam an tâm ngủ một đêm, hết thảy này sớm một chút chấm dứt đi, làm cho ta sớm một chút được giải thoát. Ngày hôm sau buổi sang, Trữ Nhiễm bị cảnh sát

trông coi đưa vào trong phòng thẩm vấn, người phụ trách tổ trọng án điều tra án kiện của hắn. Sau khi Lâm Thắng chết thẩm ở tỉnh ngoài, cảnh sát đã hoài nghi đến Trữ Nhiễm, hợp tác cùng cảnh sát bản địa thông báo vụ án, đem Trữ Nhiễm liệt vào đối tượng trọng điểm hoài nghi. Ai ngờ lúc này đã có một thiếu niên chủ động đến đầu thú. Chỉ là thiếu niên kia tuy có động cơ giết người, nhưng lại không kể lại được quá trình giết người.

“Người giết bao nhiêu người?”

“Mười bảy người cả thảy, còn làm một lần bắt cóc.” Mười bảy người, đây là một con số làm cho người ta thập phần kinh ngạc.

Thiếu niên đến tự thú chỉ nói có mười người, hơn nữa hắn chỉ một người trong bảng danh sách căn bản không có chết, chỉ là chặt đứt một bàn tay, cho nên cảnh sát vẫn đối lời hắn nói thực hoài nghi. Trên thực tế những chuyện liên quan khi giết người, Trữ Nhiễm cũng không ghi vào trên vở, cho nên mới xuất hiện số liệu khác biệt như vậy.

Trữ Nhiễm đem toàn bộ quá trình bản thân từ khi giết người đầu tiên cho đến người cuối cùng kể lại một lần, chỉ là trong lời hắn kể có vài chỗ kết quả cùng với thăm dò hiện trường khác biệt rất lớn, đối mặt với nghi ngờ của cảnh sát, Trữ Nhiễm đại khái có chút hiểu được, bởi vì hắn biết Thiệu Khải Long vẫn phái người bảo hộ hắn, có bảo vệ luôn ở sau mình tiêu diệt chứng cứ.

“Giết người đương nhiên muốn tiêu hủy chứng cứ, chỉ là quá trình này ta nhớ không rõ lắm.”

Chuyện này coi như là bình thường, kẻ giết người có thể nhớ rõ chính mình đâm mấy dao, cũng không nhất định nhớ rõ chính mình tiêu hủy chứng cứ như thế nào, thủ pháp giết người quá trình thực hiện, Trữ Nhiễm đều thực kể lại, xem ra hung thủ khẳng định là hắn không thể nghi ngờ.

“Người vì cái gì muốn giết những người đó?” Cảnh sát nghi hoặc hỏi, dù sao Trữ Nhiễm trông cũng rất khả ái, hoàn toàn không giống người tâm ngoan thủ lạt.

Trữ Nhiễm gọi lên khoe miệng tà tà cười một chút: “Bởi vì bọn họ đáng chết!” Biểu tình kia nhất thời làm cho hai cảnh sát lưng phát lạnh, lông tơ cả người trong nháy mắt toàn bộ dựng lên.

Bởi vì này án giết người này đã xảy ra ở nhiều tỉnh, này không phải một cái Vân thị nhỏ nhỏ thì có thể giải quyết án kiện. Rất nhanh tổ trọng án đem án kiện hướng các bộ và cơ quan làm trình báo, lát sau các bộ ngành lại tiếp tục hướng lên cấp trên báo cáo, rất nhanh án liên hoàn giết người này liền biến thành đại án cả nước.

Một thiếu niên không đến mười chín tuổi, trong vòng ba năm thể nhưng trước sau giết mười bảy người, hơn nữa thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn, lúc này Trữ Nhiễm đã thành trọng phạm, trên người thay áo tù nhân, vẫn mang còng tay cùng xiềng chân, hắn bị giam vào nhà tù dành cho trọng phạm. Một gian nhà tù thể nhưng chỉ có bốn người, những người này đều là người bị tình nghi giết người, đều là người phi thường nguy hiểm. Thời điểm cảnh ngục mang theo Trữ Nhiễm đi vào trong phòng giam, tầm mắt mọi người toàn bộ dừng ở trên người hắn.

Nam hài xinh đẹp như vậy thể nhưng lại xuất hiện ở trong này, không biết là phạm vào chuyện gì, diện mạo kia thấy thể nào cũng không giống kẻ giết người. Có chút vụn vặt, toàn bộ ánh mắt đều quay lại đây, cảnh ngục cởi còng tay của hắn, khóa cửa rời đi. Ba đại hán phạm trọng tội mãi dăm liếc nhau, vẻ mặt dăm dăng hướng Trữ Nhiễm đi tới.

“Tiểu huynh đệ, phạm chuyện gì?”

Trữ Nhiễm lạnh lùng phiêu mấy nam nhân kia, liếc mắt một cái, ngã vào trên ván giường không nói lời nào, người nọ có chút tức giận, bắt quá bắt gặp cái cổ trắng nõn của Trữ Nhiễm, lửa giận kia lập tức biến thành dục hỏa, mấy người đồng loạt nuốt nuốt một chút, trái phải nhìn nhìn thấy không có người đi qua, lá gan nhất thời lớn lên, bàn tay to bần bần thậm chí trực tiếp sờ lên khuôn mặt tuấn tú nhỏ nhắn, Trữ Nhiễm thoáng chốc mở hai mắt, trong ánh mắt kia mang theo sát khí hung tợn, chỉ một cái liếc mắt này đã khiến mấy người kia thấy toàn thân rét run.

Mấy người đều nghĩ đến chính mình sinh ra ảo giác, người xinh đẹp như thể như thể nào lộ ra sát khí, thấy hắn nhắm mắt lại, một nam nhân đầu trọc lớn mặt lấy tay đặt ở trên đùi Trữ Nhiễm, Trữ Nhiễm lập tức

ngồi thẳng lên.

Bên cạnh song sắt bị người kêu lên: “Ừ, đừng nháo sự nga.”

Mấy người kia vừa thấy cảnh ngục đi tới, đồng loạt ngừng tay trở lại vị trí chính mình, Trữ Nhiễm tựa vào trên tường, khuỷu tay ở trên đầu gối chống cằm, lạnh lùng nhìn người đối diện. Biểu tình này làm cho mấy người kia đều cảm thấy có chút bất mãn, bộ dáng gió thổi còn muốn bay kia thể nhưng còn cuồng ngạo như vậy, nếu không có cảnh ngục tuần tra, sợ là mấy người kia đã sớm muốn lại đây giáo huấn hần một chút.

Giữa trưa đến thời gian ăn cơm, mấy người cùng nhau bị mang ra khỏi nhà tù, Trữ Nhiễm ngã vào trên giường không nhúc nhích, cảnh ngục sớm biết thân phận người này, vạn bất đắc dĩ sẽ không làm khó hần. Nửa giờ sau, ba người kia bị dẫn trở về, kết quả lúc này tình cảnh lại hoàn toàn thay đổi, một đám ngoan ngoãn lui ở trên giường chính mình, ai cũng không dám lại đây phá Trữ Nhiễm, cả ánh mắt cũng không dám hướng bên này nhìn sang.

Đùa sao, nam hài này thể nhưng là sát nhân cuồng chính tay đâm chết mười bảy mạng người, giết mười bảy người cũng là tử tội, giết hai mươi người cũng là tử tội, ba người kia cũng không nghĩ sẽ cho hần gom đủ số. Dù sao mấy người này cùng hần bất đồng, có khi là ngoài ý muốn giết người, có khi là giết người có mục đích, cho dù phán xử cũng không là tội chết, mấy người kia còn muốn sống lâu thêm vài ngày.

Trữ Nhiễm bị giam suốt một tuần, phỏng chừng cảnh sát đều ở bên ngoài điều tra chứng cứ, cho nên tạm thời chưa đối hần tiến hành thẩm tra xử lí, mà Trữ Nhiễm không biết là, án tử của hần đã muốn làm cho Vân thị nổ tung. Đám phóng viên trước hết đưa tin án mạng giết người tại chợ đêm, thậm chí có người qua đường còn ở tại hiện trường dùng điện thoại quay lại, đoạn băng này khi vừa công bố, lập tức gây ra sóng to gió lớn.

Ngày đó Thiệu Khải Long đang ở công ty, xem xét tư liệu hội trình thám đưa về, Trữ Nhiễm bị Lâm Thắng nhốt, hần luôn luôn điều tra sản nghiệp Lâm Thắng trên danh nghĩa sở hữu, không biết Trữ Nhiễm bị nhốt tại địa phương nào, nhưng là kết quả vẫn thực làm cho người ta thất vọng.

Di động vang vài tiếng, trên màn hình hiện ra dãy số quản gia: “Chuyện gì?”

“Tiên sinh, mau nhanh xem tin tức.” Lão quản gia thanh âm nghe thấy rất là kích động, Thiệu Khải Long nghi hoặc cầm lấy điều khiển từ xa mở TV, đem kênh đổi đến tin tức bản địa.

Hình ảnh mơ hồ không rõ cho thấy một thiếu niên gầy yếu trong tay kéo theo một khảm đao thật dài, phía trước còn có một người không ngừng trên mặt đất bò đi, theo góc độ này chỉ có thể nhìn bóng dáng thiếu niên kia, hơn nữa hình ảnh nhìn mơ hồ không rõ, bất quá Thiệu Khải Long vẫn là liếc mắt một cái liền nhận ra thiếu niên kia, đúng là Trữ Nhiễm.

Thiệu Khải Long khiếp sợ phi thường, di động rất xuống trên mặt đất, băng video kia rất nhanh liền chấm dứt, người chủ trì tin tức nghiêm túc nói [..... Người bị tình nghi bị bắt được tại chỗ, theo cảnh sát để lộ, án này có khả năng cùng với những án giết người liên hoàn hai năm trước có liên quan, trước mắt án kiện đang ở tiến hành thêm một bước điều tra.....]

Thiệu Khải Long trong đầu đã là trống rỗng, sau một lúc lâu truyền đến tiếng đập cửa mới kéo về tâm thần hần, Thiệu Khải Long rất nhanh nhất lên di động, mở cửa liền đi ra ngoài, bí thư cầm văn kiện đứng ở cửa còn chưa kịp nói chuyện, hần đã vọt tới thang máy.

“Chủ tịch, phần văn kiện này.....”

“Gọi cho luật sư Lưu lập tức đến cảnh cục xem đi, càng nhanh càng tốt.”

“Dạ!”

Thiệu Khải Long vội vàng gấp rút vào thang máy, xuống dưới lầu liền đem lái xe đuổi đi, một mình lái xe thẳng đến cảnh cục. Lưu luật sư cũng rất nhanh liền chạy tới cảnh cục cùng Thiệu Khải Long gặp mặt.

“Trữ Nhiễm.”

Nằm ở tấm ván gỗ trên giường, Trữ Nhiễm đem ánh mắt mở một khe hở nhỏ, lạnh lùng nói: “Chuyện gì?”

“Có người muốn gặp người.”

“Ai?”

“Luật sư của người cùng người thân.”

Có thể thỉnh luật sư trừ bỏ nam nhân kia còn có ai, Trữ Nhiễm bình tĩnh được vài ngày, tâm lại hung hăng đau đớn: “Không gặp!” Trữ Nhiễm xác thực không nghĩ muốn gặp nam nhân kia, tuyệt không muốn gặp, lúc này hắn đã không muốn hận cũng không muốn oán, thậm chí chờ đợi pháp luật tuyên án, chấm dứt chuyển thể nhân sinh của chính mình

51. Chương 51

Vài ngày sau, Bình Hải gánh tội thay Trữ Nhiễm được vô tội phóng thích, khi hắn đi ra trại tạm giam, Thiệu Khải Long đang đứng ở bên cạnh xe chờ hắn. Kỳ thật Bình Hải đã phạm vào tội bao che, chỉ là tình tiết không tính là nghiêm trọng, hơn nữa lại có luật sư của Thiệu Khải Long giúp hắn thoát tội, cho nên Bình Hải được thuận lợi phóng xuất.

“Thiệu tiên sinh, người như thế nào sẽ ở đây?” Bình Hải hiện tại đối với Thiệu Khải Long rất bất mãn, Trữ Nhiễm vô duyên vô cớ biến mất ba tháng, Bình Hải biết khẳng định cùng Thiệu Khải Long có quan hệ.

Thiệu Khải Long mở cửa xe: “Lên xe.”

Bình Hải nghĩ nghĩ, vẫn là ngồi vào bên trong xe, Thiệu Khải Long phân phó lái xe chạy đi, sau hỏi: “Tiểu Nhiễm trở về khi nào?”

“Một tháng trước kia.”

“Hắn có nói với người cái gì không?”

“Cái gì cũng chưa nói qua, thời điểm hắn trở về thực chặt vật, quần áo giày dép đều là cát, người cũng gầy đến không thành hình. Ta hỏi qua hắn, nhưng là hắn cái gì cũng không chịu nói.”

Thiệu Khải Long tâm lý căng thẳng, ngực rầu rĩ khó chịu: “Tiểu Nhiễm..... Tiểu Nhiễm bị bắt, ta thỉnh luật sư cho hắn, nhưng là hắn vẫn không chịu gặp ta. Ta nghĩ nếu là người nói, hắn hẳn là có thể gặp.”

Khó trách chính mình lại được vô tội phóng thích, nguyên lai là Trữ Nhiễm bên kia xảy ra chuyện, Bình Hải cảm thấy thật hổ thẹn, chính mình không có biện pháp bảo hộ hắn.”Dẫn ta đi gặp hắn.”

Quả nhiên, khi cảnh ngục thông truyền là Bình Hải đến, Trữ Nhiễm đáp ứng ra gặp mặt, cảnh ngục cấp Trữ Nhiễm mang còng tay cùng xiềng chân, đem hắn đi vào phòng gặp mặt, nguyên liệu bằng sắt nặng nề thả trên mặt đất sinh ra thanh âm buồn trọng, Bình Hải vội vàng quay đầu lại, thấy Trữ Nhiễm gầy yếu liền kích động, nước mắt lập tức chảy ra.

“Trữ Nhiễm.”

Trữ Nhiễm thản nhiên nở một chút nụ cười, ngồi ở vị trí đối diện hắn: “Cám ơn người.” Tuy rằng đối với việc Bình Hải đã làm có chút xúc động, bất quá dù sao hắn cũng là vì muốn cho mình được tốt, thay người gánh tội dù sao cũng cần dừng khí nhất định, đối với việc này Trữ Nhiễm chỉ có thể đối hắn nói một tiếng cảm tạ.

“Trữ Nhiễm, thực xin lỗi, đều là ta không tốt.” Nếu sớm một chút phát hiện dị trạng của Trữ Nhiễm sẽ không ảm ỉ đến mức như ngày hôm nay, rõ ràng đã sớm cảm thấy khả nghi, vì cái gì mãi đến gần đây mới phát hiện.

“Chuyện đó và người có cái gì quan hệ, đừng nghĩ nhiều như vậy, ta là trừng phạt đúng tội mà thôi.” Trữ Nhiễm nói thực lạnh nhạt.

“Trữ Nhiễm, Thiệu tiên sinh thỉnh luật sư cho người, người gặp một chút đi, nói không chừng còn có thể vẫn hồi đường sống.”

Trữ Nhiễm cười lạnh một tiếng: “Có cái gì mà cần phải vấn hỏi, nếu giết mười bảy người còn có thể sống, pháp luật kia còn dùng vào cái rắm!”

Bình Hải đã nghe ra, Trữ Nhiễm là muốn cam tâm kết liễu mạng sống, hẳn trong lời nói một chút ý tứ muốn sống cũng không có, khoảng thời gian kia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Ngay tại thời điểm hai người trầm mặc, Thiệu Khải Long đẩy cửa đi đến: “Tiểu Nhiễm!”

Nghe thấy thanh âm kia Trữ Nhiễm cả người cứng đờ, cơn đau rất lớn nháy mắt xâm nhập toàn thân, vốn tưởng rằng chính mình đã quên đi, vốn tưởng rằng chính mình đã không còn quan tâm, vì cái gì lúc này còn có thể đau lòng như thế, Trữ Nhiễm không có nhìn hắn, hạ ánh mắt ngồi ở kia một câu cũng chưa nói.

Thiệu Khải Long vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới Trữ Nhiễm lại gầy thành bộ dáng như vậy, cơ hồ giống như là da bọc xương, gương mặt tái nhợt, ánh mắt ảm đạm, hết thấy đều làm cho Thiệu Khải Long cảm thấy đau lòng vô cùng.”Tiểu Nhiễm, thực xin lỗi.”

Trữ Nhiễm hơi hơi ngẩng đầu, lạnh lùng phiêu hần liếc mắt một cái, lúc này Thiệu Khải Long cũng gầy yếu rất nhiều, so với lần cuối gặp mặt thoát nhìn càng thêm tiều tụy. Trữ Nhiễm cứ như vậy nhìn hắn, một câu cũng chưa nói, chỉ là cái mũi một chút đỏ lên, hai tròng mắt dần dần bịt kín một tầng hơi nước, cuối cùng lại bị trữ Nhiễm nhịn trở về.

“Đa tạ Thiệu tiên sinh hảo ý, ta không cần luật sư.” Trữ Nhiễm đứng lên kéo xiềng chân đi ra cửa, đối cảnh ngục nói: “Thỉnh mang ta về nhà tù.”

“Tiểu Nhiễm!”

Trữ Nhiễm dừng lại cước bộ, chậm rãi quay đầu lại, hắn thấy Thiệu Khải Long hốc mắt thực đỏ, nước mắt dần dần ngưng tụ cùng một chỗ, biểu tình là hối hận như thế.

Đáng tiếc nước mắt của hắn đã không còn có thể làm cho Trữ Nhiễm lâm vào cảm động, Trữ Nhiễm hừ lạnh một tiếng châm chọc nói: “Lâm Thắng công phu trên giường so với người thực lợi hại hơn!”

Một câu này kích thích thật sâu Thiệu Khải Long, làm cho hắn cứng đờ tại chỗ không thể mảy may cử động, tâm trong nháy mắt giống như trống lớn gấp trăm lần, khiến người ta không thể hô hấp. Nhìn bóng dáng đi xa, Thiệu Khải Long đau lòng không ngừng. Ai lại biết khi đồng thời Trữ Nhiễm nói ra những lời này, chính mình đã cảm nhận cõi lòng tan nát thống khổ.

Bình Hải tuy rằng không biết bọn họ rốt cuộc đang nói cái gì, nhưng là hắn xem ra Trữ Nhiễm phi thường hận Thiệu Khải Long, hai người ngồi vào trong xe Bình Hải liền mang ngữ khí bất mãn hỏi: “Người rốt cuộc đối Trữ Nhiễm làm cái gì?”

Thiệu Khải Long ưu thương tựa lưng vào ghế ngồi, ánh mắt mê mang nhìn ngoài cửa sổ, sau một lúc lâu kiên định nói: “Ta nhất định phải đem hắn cứu ra.”

Bởi vì trong nhà bị kê biên tài sản, cho nên vào lúc ban đêm, Thiệu Khải Long an bài một phòng khách sạn cho Bình Hải, hai người đóng cửa lại ở trong khách phòng nói chuyện suốt một đêm. Ai cũng biết lúc này không phải thời điểm ai so đo ai, việc cấp bách hiện nay là đem người cứu ra. Vì muốn làm cho Trữ Nhiễm phối hợp với luật sư biện hộ, Thiệu Khải Long quyết định về sau cho Bình Hải ra mặt đi khuyên giải Trữ Nhiễm, vì thế hắn đem toàn bộ bí mật của Trữ Nhiễm nói cho Bình Hải, những lời này đối với Bình Hải mà nói quả thực chính là bom nguyên tử bùng nổ.

Án tử này đề cập phạm vi rất rộng, căn cứ vào những lời của Trữ Nhiễm, cảnh sát trước sau đi nhiều hướng điều tra chứng cứ, một số nơi có án chưa được giải quyết đều tạm thời ngưng lại để trung vào vụ án lần này. Chỉ là công tác tra tìm liên tiếp hành suốt một tháng, trong lúc này Bình Hải đã nhiều lần đến trại tạm giam cùng Trữ Nhiễm nói chuyện, ý đồ muốn gợi lên ý niệm muốn sống cho hắn.

Nếu là Trữ Nhiễm khả năng hắn có lẽ không đủ hiểu biết, nhưng nếu là Lăng Nhiễm, Bình Hải lại phi thường hiểu biết, Lăng Nhiễm luôn thích đem mọi chuyện đều giấu ở trong tâm, chính mình gánh vác, thời điểm kiếp trước hắn bị tàn nhẫn cắt đi đầu lưỡi, vì muốn không cho chính mình phát hiện, suốt nửa năm đều không chịu ở trước mặt mình mở miệng ra. Mà hiện tại Trữ Nhiễm cũng là như thế, chuyện gì cũng không chịu nói ra.

Lúc vừa mới bắt đầu, nghe được Thiệu Khải Long nói những lời này, Bình Hải kinh ngạc nửa ngày không có phản ứng, chuyện không thể tưởng tượng như vậy ai sẽ tin tưởng, bất quá hồi tưởng trở lại, Bình Hải cảm thấy trong lời hắn nói đúng là sự thật, Trữ Nhiễm cùng Lăng Nhiễm có nhiều chỗ thật sự rất giống, thói quen động tác, ngữ khí nói chuyện, trước kia chính mình cũng từng nghi hoặc qua, chỉ là lúc ấy không có khả năng suy nghĩ đến phương diện kia.

“..... Lăng, Lăng Nhiễm.”

Trữ Nhiễm nghi hoặc ngẩng đầu nhìn về Bình Hải phía đối diện: “Người gọi ta là cái gì?”

“Tiểu Nhiễm, ta đã biết hết, vì cái gì người vẫn không chịu nói cho ta?”

Trữ Nhiễm thở dài: “Hắn nói cho người?”

“Àn, thực xin lỗi tiểu Nhiễm, lâu như vậy ta cũng chưa phát hiện, ta thật sự là khốn kiếp.”

“Đừng nói như vậy, loại sự tình này đừng nói là người, ngay cả chính ta đều không thể tin tưởng.”

Bình Hải nhìn xem cảnh ngục bên cạnh, hạ giọng nói: “Tiểu Nhiễm, người đã có cơ hội sống lại một lần, hẳn là càng phải hảo hảo quý trọng sinh mệnh chính mình, không phải sao?”

“Chuyện ta muốn làm đều đã làm xong, giết người đương nhiên phải đền mạng, không có gì để nói.”

“Tiểu Nhiễm, vì những người đó đền mạng đáng giá sao?”

Trữ Nhiễm chà xát gương mặt mỗi một: “Không có cái gì là đáng giá hay không, tiểu Hải, không cần phải xen vào chuyện của ta, cố gắng học hành sau đó tìm công việc tốt, ta hy vọng người có cuộc sống sinh hoạt như người bình thường.”

Bình Hải không nghĩ tới hắn kiên định như thế, ý tứ đã tuyệt: “Tiểu Nhiễm, chúng ta sống nương tựa lẫn nhau mười mấy năm, đã không có người, ta sống còn có ý nghĩa gì?”

“Đừng nghĩ như vậy, ta và người đi hai con đường khác nhau, người hẳn là có cuộc sống của chính mình, không cần khuyên ta, chuyện ta nên làm đều đã làm xong, đã không còn gì tiếc nuối.”

“Tiểu Nhiễm.....”

Trữ Nhiễm chậm rãi đứng lên, đi về hướng cửa: “Tiểu Hải, quên ta đi!”

Những lời này tựa hồ mang theo hai ý nghĩa, quên ta đi, không cần tới tìm ta, quên ta đi, ta không đáng để người yêu! Bình Hải một trận chua xót trong lòng, tiếng xiềng chân trầm trọng càng ngày càng xa, bóng dáng nhỏ nhỏ là cô đơn như thế.

Ở một khắc cửa lao đóng lại, Trữ Nhiễm cũng nhịn không được nước mắt dâng lên, ôm hai mắt ngã vào tấm ván gỗ cứng rắn trên giường. Hắn cũng không biết nước mắt chính mình vì cái gì mà rơi, chỉ là cảm thấy thật là khó chịu, tâm thật đau, tâm lý rối rắm hoảng loạn như bị bóp nghẹt.

Ba người chung quanh thấy vậy đều cảm thấy lòng có chút chua xót, nghe nói nam hài còn chưa đến mười chín tuổi mà thôi, lại nghe nói hắn giết những người đó đều là dân cư buôn lậu, đều là chết không đền hết tội, lúc này đối với hắn đều có một loại tâm lý kính nể. Ở loại địa phương ngục giam này chính là như vậy, nhuyển sợ cứng rắn, cứng rắn sợ ngoan độc, ngoan độc sợ người không muốn sống, huống chi hắn giết đều là người nên giết, người giống như Trữ Nhiễm tự nhiên nhận được người khác tôn kính.

Bình Hải lại đây tìm Trữ Nhiễm mấy lần, Trữ Nhiễm không gặp hắn, hắn sẽ không chịu đi, Trữ Nhiễm bắt đầu chỉ có thể ra ngoài gặp mặt, Bình Hải tìm đủ các loại lý do khuyên hắn, nhưng là Trữ Nhiễm chính là không muốn giẫy dụa, huống chi mười bảy mạng người, cho dù giẫy dụa sẽ có tác dụng sao? Thời điểm khi một người cảm thấy cuộc sống đã mệt chết đi, có lẽ chết mới là một loại giải thoát, tựa như Trữ Nhiễm trước kia cũng vậy.

Thời gian một ngày nữa lại trôi qua, được cảnh ngục thông tri, qua vài ngày sẽ tiến hành công khai thẩm vấn, bởi vì chuyện này đã muốn nháo rất lớn, truyền thông luôn luôn theo dõi đưa tin, đối với việc này Trữ Nhiễm căn bản không cần. Mấy ngày trước khi mở phiên tòa, Bình Hải cực lực khuyên bảo, Trữ Nhiễm cuối cùng đáp ứng gặp luật sư một chút. Luật sư kia còn mang lại đây một vị nam sĩ, diện mạo tư nhã, Trữ

Nhiệm không biết hắn là ai. Từ đầu tới cuối, người nọ cũng chưa nói nhiều chuyện, vẫn dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn chằm chằm Trữ Nhiệm.

Buổi sáng ngày đó mở phiên toà, Trữ Nhiệm dậy rất sớm, đơn giản sửa sang lại một chút quần áo đi theo cảnh ngục ra trại tạm giam. Trong sân bốn phía đều là cảnh sát trang bị súng thật đạn thật, một đám sắc mặt nghiêm túc, tinh thần khẩn trương, tư thế vũ trang hạng nặng tựa như đối đãi phần tử khủng bố. Trữ Nhiệm bị xe cảnh sát đưa đi, tay bị khóa trên lan can cửa kính xe, một đường phía trước còn có xe cảnh sát mở đường, phía sau lại có xe cảnh sát đi theo, trái phải còn có xe cảnh sát hộ tống, trường hợp thật sự là phi thường đồ sộ. Còi cảnh sát chói tai vang đến cửa pháp viện, vừa xuống xe Trữ Nhiệm liền thấy một đám phóng viên chen chúc, nháy mắt vọt lại đây, người này tranh người kia hướng chính mình hỏi không ngừng.

Ngày mai ta liền nổi danh! Trữ Nhiệm nở một chút nụ cười tự giễu, bị cảnh sát áp giải vào trong đại môn pháp viện. Trữ Nhiệm đại khái cũng có thể đoán được, hắn giống như một loại trọng phạm, chứng cứ giết người ngay trước mặt cảnh sát, phỏng chừng sẽ trực tiếp bị xử bắn, hơn nữa còn là lập tức chấp hành!

Kỳ quái là Trữ Nhiệm sắp đối mặt với án tử hình lại một chút cũng không có cảm giác sợ hãi, thậm chí còn có điểm chờ mong! Nếu lần này chết không biết sẽ như thế nào? Hy vọng ông trời không cần theo ta tiếp tục đùa giỡn, ta cũng không muốn mang theo kí ức hai kiếp lại sống lại một lần, có một số việc chỉ có quên đi mới là giải thoát tốt nhất.

52. Chương 52

Thời điểm phiên toà bắt đầu, Trữ Nhiệm bị áp giải đến trước vành móng ngựa, dưới đài đã muốn là không còn chỗ ngồi, Trữ Nhiệm ở chung quanh nhìn nhìn, sau đó yên lặng cúi đầu ngồi xuống. Phiên toà lần này có chút kỳ quái, người nhà của bên bị hại không có một ai đến trình diện, dưới đài trừ bỏ Bình Hải, đám bảo vệ cùng lão quản gia của Thiệu gia, còn lại tất cả đều là phóng viên, cả Thiệu Khải Long hôm nay thế nhưng cũng không có đến.

Cảnh sát góp nhặt phần lớn chứng cứ chính xác cùng với ảnh chụp hiện trường, không cần xem bộ mặt của thi thể, Trữ Nhiệm cũng chỉ liếc mắt một cái liền nhìn ra những người này là ai, những hình ảnh huyết tinh khủng bố được công khai, dưới đài kinh hô một mảnh, Trữ Nhiệm cũng hiểu được trông thực huyết tinh, bất quá lúc ấy lại không có cảm giác gì.

Khi quan toà hỏi động cơ giết người, bốn phía một mảnh im lặng, tất cả mọi người đang chờ Trữ Nhiệm trả lời. Trữ Nhiệm trầm mặc sau một lúc lâu, chậm rãi ngẩng đầu nói: “Bởi vì bọn họ đều đáng chết, vì một số tiền liền đem hài tử người khác bán đi, vì đạt được lợi ích đem người khác đánh tới tàn phế, thậm chí lấy đi nội tạng người khác, những hành vi này chẳng lẽ không đáng chết sao?”

Tất cả mọi người bị lời nói nam hài này chấn trụ, đối mặt với tội ác của chính mình hắn cũng không có chút thái độ áy náy, biểu tình đạm mạc mà tiêu sái, làm cho người ta cảm giác hắn giết người giống như đơn giản vừa giết một con sâu cái kiến vậy.

Kỳ thật lúc ấy Trữ Nhiệm cũng từng nghĩ tới cách dùng luật pháp trừng phạt những người này, đem bọn họ đưa lên pháp trường, nhưng là xem xét luật pháp hiện tại phát hiện những người này không nhất định sẽ bị phán tử hình, cho nên Trữ Nhiệm cuối cùng quyết định dùng phương thức chính mình đến trừng phạt những kẻ này.

Toàn bộ toà án thẩm vấn tiến hành hơn hai giờ, quan toà tuyên bố tạm dừng, vài ngày sau sẽ tái thẩm.

Vào lúc ban đêm, quá trình thẩm vấn án giết người liên hoàn này liền xuất hiện ở trên tin tức phần lớn các đài truyền hình cả nước, tạo thành oanh động không nhỏ, thậm chí ở trên mạng còn đối với án kiện này đưa ra điều tra dân ý, không ngờ thế nhưng có hơn phân nửa đối với Trữ Nhiệm tỏ vẻ kính nể, mặt khác có khoảng 10% số người tỏ vẻ trung lập, chỉ có 30% người cho rằng hành vi Trữ Nhiệm thực hiện quá mức cực đoan. Đương nhiên cũng có một bộ phận người nhất định là ác ngữ tương hưởng, mắng hắn là biến thái.

Một nhà cư dân phía bên ngoài tỉnh, một tiểu cô nương chỉ vào TV kêu to: “Ba ba, ma ma, các người mau tới đây.”

“Làm sao vậy Miêu Miêu?”

Tiểu cô nương chỉ vào một người trong tin tức hưng phấn nói: “Chính là thúc thúc này đã cứu ta.”

Ba ba vội vàng đem thanh âm TV mở to hơn, nhìn kỹ hình ảnh kẻ giết người: “Miêu miêu, người không nhận sai chứ?”

“Tuyệt đối không, khẳng định là thúc thúc này.”

Nghe được Trữ Nhiễm trần thuật động cơ giết người, ba ba mới tin lời nói của nữ nhi, đem TV tắt đi, rất nhanh mặc trên người bộ quần áo: “Đi, chúng ta đi Văn thị.”

Thê tử cũng đang có ý này: “Hảo, ta đi chuẩn bị một chút.”

Những hình ảnh như vậy trong vòng vài ngày, tại nhiều gia đình khác nhau từ từ trình diễn một lần, cùng lúc đó ở Thiên Cổ thị, cũng có rất nhiều người thấy được tin tức này.

Năm ngày sau án kiện của Trữ Nhiễm lại tiến hành mở phiên tòa thẩm tra xử lý, thời điểm khi Trữ Nhiễm đi vào tòa án, rất nhiều người đều đứng lên, ánh mắt toàn bộ dừng ở trên người hắn, thấy nhiều gương mặt quen thuộc như vậy làm cho Trữ Nhiễm trong lúc nhất thời không thể di động cước bộ.

Rất nhiều hài tử từng được cứu cùng với song thân của bọn họ, cha mẹ tiểu Đồng, còn có Mục Thiên Hào thế nhưng cũng đến hiện trường, bởi vì hắn là người duy nhất sống sót, cũng là người nhà trong vụ án Trữ Nhiễm bắt cóc hài tử, cho nên cảnh sát từng đi tìm hắn điều tra chứng cứ, bất quá Mục Thiên Hào lại cự tuyệt khởi tố Trữ Nhiễm, về phần nguyên nhân, khả năng hắn là sợ liên lụy chuyện năm đó chính mình đã làm, cũng có thể là lương tâm phát hiện cho rằng chính mình đã bị trừng phạt đúng tội. Thậm chí cả Lăng Phong Hải cũng đến, ánh mắt muốn bao nhiêu phức tạp liền có bấy nhiêu phức tạp, gắt gao nhìn chăm chăm thân ảnh Trữ Nhiễm.

Rất nhiều người thời điểm nhìn đến Trữ Nhiễm đều chảy xuống nước mắt cảm kích, Trữ Nhiễm hướng bọn họ thản nhiên nở một chút nụ cười, xoay người im lặng chờ đợi thẩm phán.

Ai ngờ rõ ràng là án kiện chứng cứ cao như núi lúc này lại đột nhiên xuất hiện chuyển biến, luật sư biện hộ của Trữ Nhiễm hướng quan tòa trình lên thư của những người có liên quan, yêu cầu pháp viện khinh phán, lý do là Trữ Nhiễm trước sau từng đã cứu chín hài tử bị bắt, cũng tự trả tiền đưa bọn họ an toàn về đến nhà, mặt khác, tiểu Hồ bởi vì không thể tìm được cha mẹ ruột, Trữ Nhiễm còn lưu lại nuôi nấng, đến nay đã có hơn hai năm. Còn có Bình Hải cũng từng là hài tử bị người lừa bán, cũng là do Trữ Nhiễm tự mình cứu ra khỏi hang hổ, bỏ tiền cho y ăn học.

Hết thấy chứng cứ đều cho thấy Trữ Nhiễm cũng không phải một sát nhân cuồng tội ác tày trời, quan tòa cũng là lần đầu tiên gặp được án kiện như thế, hung thủ một bên giết người một bên cứu người, việc thiện của Trữ Nhiễm làm cho người ta động dung, nhưng là thời điểm hắn giết người cũng phi thường tàn nhẫn. Đối mặt một tội phạm như vậy, hoặc giết hoặc tha thật sự là lựa chọn lưỡng nan.

Thư của những người kia cảm động thật sâu Trữ Nhiễm, nước mắt trong đáy mắt càng tụ càng nhiều, cuối cùng nhịn không được chảy xuống trên mặt.

“Giết người thì đền mạng, đây là luật không thể thay đổi từ ngàn xưa đến nay, ta nguyện ý chấp nhận pháp luật chế tài.” Trữ Nhiễm nói một câu, nhất thời làm cho tòa án yên lặng xuống. Luật sư ngừng miệng cũng không còn nói chuyện, quan tòa âm thầm thở dài một hơi, ở dưới đài mọi người mãnh liệt yêu cầu các tình tiết giảm nhẹ, cuối cùng quyết định, tạm thời hưu đình, vài ngày sau tái thẩm!

Phóng viên lại đem phiên tòa tái thẩm hôm nay toàn bộ quá trình đưa lên tin tức, vụ án xuất hiện chuyển biến trọng đại, ở trong xã hội kéo theo hơn phân nửa hưởng ứng, vốn tưởng rằng hắn chỉ đơn thuần là một tên sát thủ giết người liên hoàn, không nghĩ tới hắn thế nhưng còn cứu nhiều hài tử như vậy, lúc này ấn tượng dân chúng đối với hắn đã muốn hoàn toàn đổi mới, trên mạng nghị luận cũng liên tiếp thay đổi, những người ủng hộ Trữ Nhiễm đã lên đến hơn 80%. Ở bên phe đối lập cũng không còn nói lời nhục mạ, nhiều

nhất là nói thủ pháp giết người của hắn quá mức tàn nhẫn, cho rằng cho dù là người nên giết cũng có thể giao cho luật pháp chế tài.

Ba ngày sau, trung cấp pháp viện lại lần nữa mở phiên toà, đương nhiên ngay từ buổi sáng sáu giờ, trước cửa pháp viện đã có rất nhiều quần chúng đến vây xem, mãi cho đến tám giờ, người đến càng tụ càng nhiều, dân chúng tập nập chen lấn nhau dần dần mất đi không chế, cuối cùng pháp viện không thể không thỉnh cầu cảnh sát cơ động đến duy trì trật tự hiện trường, khi xe cảnh sát áp giải Trữ Nhiễm chạy đến cửa pháp viện, quần chúng nhất thời hô to, thậm chí cũng có nhiều biểu ngữ công khai ủng hộ Trữ Nhiễm.

Khi Trữ Nhiễm đi xuống xe, quần chúng chung quanh toàn bộ đều hướng hắn đi đến, trường hợp hỗn loạn thiếu chút nữa làm cho cảnh sát cơ động chống đỡ không được, cảnh sát thấy vậy đành phải rất nhanh đem Trữ Nhiễm mang vào đại môn pháp viện, cả Trữ Nhiễm cũng không nghĩ đến, án kiện thế nhưng lại nháo động đến mức này.

Hôm nay số người đến dự thính so với lần trước còn muốn nhiều hơn, cả trên đường đi đều đứng đầy người, khi Trữ Nhiễm bị đình cảnh mang vào trong toà án, rất nhiều ánh đèn flash cùng thời khắc đó sáng lên, kéo dài đến vài phút, những tiếng tách tách chụp ảnh mới dần dần im lặng đi xuống. Làm cho Trữ Nhiễm ngoài ý muốn chính là, mẫu thân kiếp trước Triệu Bình cùng ca ca Lăng Hạo thế nhưng cũng đến hiện trường, lại còn có cả cha mẹ kiếp này của Trữ Nhiễm chưa bao giờ gặp mặt. Cơ hồ làm cho Trữ Nhiễm nội trong một ngày đều nhìn thấy tất cả những người mình quen biết. Chỉ là Thiệu Khải Long hôm nay vẫn như trước không có xuất hiện.

Quan toà gõ một cái tuyên bố mở phiên toà, luật sư biện hộ của Trữ Nhiễm liền trình lên một phần văn kiện thật dày, lần trước thư của ngàn người lúc này đã muốn biến thành thư của vạn người, yêu cầu pháp viện đối với Trữ Nhiễm khoan hồng xử lý.

Đối với phần tâm ý này của mọi người, Trữ Nhiễm rất là cảm động, nhưng hắn trước sau vẫn như cũ kiên trì quan điểm chính mình, dù sao đó là mười bảy mạng người, chính mình phải gánh vác trách nhiệm pháp luật, thỉnh quan toà xét xử đúng hành vi phạm tội của mình.

Trải qua hơn hai giờ thẩm tra xử lý, Trữ Nhiễm phạm tội cố ý giết người, thủ đoạn tàn nhẫn, ảnh hưởng ác liệt, chứng cứ rõ ràng, nghi phạm cũng đã thú nhận hành vi phạm tội của mình, theo luật pháp xét án tử hình, cướp đoạt quyền lợi tù chung thân.

Thẩm phán cầm lấy kết quả thẩm tra cuối cùng này đứng lên hồi lâu cũng không nói được ra miệng.

Mấy trăm người trong toà án im lặng dị thường, toàn bộ đang chờ đợi quan toà tuyên án, Trữ Nhiễm nhẹ nhàng thở dài một hơi, lộ ra một tia tươi cười làm cho người ta tâm động, rốt cục có thể đã xong. Nhưng vào lúc này đại môn toà án bị người đẩy ra, một vị nam sĩ gơ cao một phần văn kiện đi đến phía trước.

Đình cảnh tiếp nhận văn kiện trình lên quan toà, quan toà xem qua, sau nhẹ nhàng giãn lông mày, cầm lấy búa: “Tạm thời hưu đình.” Đang, gõ một tiếng liền xoay người rời đi.

Nam sĩ kia chính là người lần trước đi cùng với luật sư đến gặp hắn, sau đó Trữ Nhiễm cũng chưa gặp lại hắn một lần, cho nên thủy chung không biết hắn là người nào.

Trải qua hơn hai giờ họp điều đình, sau đó đã mở lại phiên toà, lần này quan toà trực tiếp tuyên án, Trữ Nhiễm bị xem xét có hành vi bệnh tâm thần hoang tưởng, không có năng lực hành vi dân sự, không phải chịu trách nhiệm hình sự, được phóng thích. Giấy chứng nhận có đóng dấu xác thực của các cơ quan quốc gia có thẩm quyền, độ chân thực của nó không phải nghi ngờ. Tuyên án xong, toàn trường trầm mặc một lát, sau nhất thời vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Trữ Nhiễm vẫn duy trì một cái tư thế, nửa ngày không nhúc nhích, thậm chí cả ánh mắt cũng chưa hề chớp, chính mình như thế nào liền vô duyên vô cớ biến thành bệnh tâm thần? Kỳ thật dưới đài có hơn phân nửa người có thể khẳng định, Trữ Nhiễm cũng không có bệnh tâm thần, bất quá loại hoài nghi này không có bất luận kẻ nào muốn đề xuất, đây đã là kết quả tốt nhất của thẩm phán. Quan toà tựa hồ cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, hướng ra phía trước đối với Trữ Nhiễm nở một chút nụ cười.

Cứ như vậy Trữ Nhiễm thành một gã bệnh tâm thần hoang tưởng, theo pháp viện đi ra, trực tiếp bị đưa vào bệnh viện tâm thần, ở trong phòng bệnh cao cấp tiếp nhận “trị liệu”. Cùng đi với hắn đến chính là Bình

Hải. Ngán ngán trong vòng một tuần, có chừng hơn trăm người đã tới phòng bệnh thăm Trữ Nhiễm, chúc hẳn sớm ngày bình phục! Đối với chuyện này Trữ Nhiễm cũng chỉ có thể xấu hổ mà nhận.

“Tiểu Hải, người có thể nói cho ta biết là chuyện gì xảy ra sao?”

Bình Hải cười nói: “Kỳ thật ta không nói, phỏng chừng người cũng đoán được rồi. Trừ bỏ hẳn, còn có ai có thể làm vậy?”

Trữ Nhiễm tự nhiên là biết hẳn chỉ là ai, tâm tình đột nhiên trầm trọng xuống, vốn tưởng rằng sẽ có thể chết đi, lại không ngờ sẽ xuất hiện loại kết quả này. Trữ Nhiễm đem tầm mắt chuyển tới ngoài cửa sổ, loại tâm lý thương cảm lại một chút dâng lên.

Cùng lúc đó ở trong văn phòng chủ tịch của tập đoàn Thiên Long, Thiệu Khải Long đang nhìn trời xanh ngoài cửa sổ, cuối cùng cũng đem Trữ Nhiễm cứu ra, kế tiếp phải làm sao bây giờ? Trên đời này có một số việc không phải bằng vào một câu thực xin lỗi là có thể tha thứ. Hành vi của chính mình đối với Trữ Nhiễm mà nói là thương tổn sâu nhất, là phản bội tối không thể tha thứ.

Chuyện đó sau này a Minh từng trong lúc vô ý nói qua cho Thiệu Khải Long: “Trữ thiếu gia ngày đó đến Thiệu gia, mục đích chính là muốn dùng chính mình đi đổi lấy phụ nhân, hẳn nói: kia dù sao cũng là cốt nhục của ngài.....”

Thiệu Khải Long vốn là hối hận vạn phần, nghe đến những lời này sau càng thêm thống hận chính mình, hận đến muốn lấy súng kết liễu bản thân, lúc trước ở bên ngoài, sau lại tại hôn lễ, đã lần lượt thương tổn hẳn, Trữ Nhiễm đều yên lặng tự mình chịu đựng, kết quả chính mình thế nhưng lại làm ra chuyện thương tổn như thế với hẳn, cả chính mình cũng không có biện pháp tha thứ bản thân, huống chi là hẳn. Thiệu Khải Long tự giác đã không có mặt mũi đi đối mặt Trữ Nhiễm.

Tác giả có lời muốn nói: Về quá trình pháp viện mở phiên tòa thẩm tra xử lý, ta cũng không có hiểu biết gì nhiều, vẫn vẽ miêu tả trong truyện nếu cùng với pháp luật ngoài đời nếu trình tự không hợp, thỉnh mọi người thứ lỗi!

53. Chương 53

Ở bệnh viện đã nửa tháng, nhưng Trữ Nhiễm vẫn như trước không có điều dưỡng tốt, thân thể vẫn là bộ dáng gầy yếu yếu đuối, thực không có tinh thần, Bình Hải đã hỏi lâu không nhìn thấy Trữ Nhiễm tươi cười, càng nhiều thời điểm Trữ Nhiễm đều là ngồi ở bên cửa sổ nhìn những bệnh nhân đi đi lại lại khùng khùng bên ngoài, có lẽ tâm tư của hẳn căn bản là không ở nơi này.

Thiệu Khải Long không dám đi gặp Trữ Nhiễm, hẳn không biết phải như thế nào đi đối mặt hẳn, có bao nhiêu lần hẳn đem xe chạy đến cửa bệnh viện, nhìn người ẩn ẩn đằng sau ánh sáng cửa sổ nhưng không có đi vào.

Ngày đó buổi tối, chịu được không được tưởng niệm, Thiệu Khải Long vẫn là lặng lẽ đi đến phòng bệnh Trữ Nhiễm, đứng ở cửa sau một lúc lâu, xác định người ở bên trong đang ngủ, hẳn mới thật cẩn thận mở cửa ra. Ngọn đèn màu da cam chiếu xuống Trữ Nhiễm, ngủ như vậy thực trầm, chỉ là lông mày lại gắt gao nhíu chặt cùng một chỗ.

Thiệu Khải Long ngồi ở bên giường, nhẹ nhàng kéo tay nhỏ bé của Trữ Nhiễm, trên ngón áp út kia còn mang theo chiếc nhẫn chính mình đưa hẳn, phát hiện này làm cho Thiệu Khải Long có chút kích động. Hẳn nhẫn nại không được xúc động của mình, nhẹ nhàng hôn lên mặt Trữ Nhiễm, làn da nhất thời đụng chạm, một trận điện lưu liên nháy mắt truyền khắp toàn thân, cái miệng nhỏ nhắn như anh đào trước mắt kia, đối với Thiệu Khải Long quả thực có lực hấp dẫn trí mạng, hẳn một chút hôn xuống, một chút đụng chạm, hẳn tựa hồ đắm chìm tại loại cảm giác này, quên hết thấy chung quanh.

Thời điểm Bình Hải mở cửa ra chính là nhìn thấy hình ảnh này, vừa định há mồm quát lớn, lại phát hiện người nọ là Thiệu Khải Long, Bình Hải tâm lý rất không thoải mái, nhưng vẫn là lặng lẽ lui ra ngoài. Hắn biết cho dù Trữ Nhiễm hiện tại hận nam nhân kia, nhưng hắn cũng sẽ không thích chính mình, huống chi tâm lý Trữ Nhiễm chỉ có thể hướng về Thiệu Khải Long, mặc kệ là yêu hay là hận.

Thiệu Khải Long thở hổn hển rời đi đôi môi Trữ Nhiễm, nếu không phải ý chí cường đại dùng lực khống chế chính mình, hắn khả năng đã muốn áp lên thân thể Trữ Nhiễm. Lôi kéo ngón tay nhỏ bé kia, Thiệu Khải Long âm thầm nói: “Mặc kệ người có hận ta hay không, ta cũng sẽ không buông tay!”

Bình Hải ở hành lang ngồi hồi lâu, Thiệu Khải Long mới đi đi ra: “Thiệu tiên sinh.”

Thiệu Khải Long thở dài một hơi: “Đừng nói cho hắn ta đã tới.”

“Vì cái gì lén lút đến? Có chuyện gì trực tiếp nói rõ không tốt sao?”

Có lẽ hắn cũng nghĩ đến, có một số việc cứ như vậy cũng không phải biện pháp, dù thế nào cũng phải một lần giải quyết: “Ngày mai, ngày mai ta sẽ đến xem hắn.”

“Được.”

Bình Hải nhìn theo bóng dáng hắn đi xa, tâm lý ẽ ảm khó chịu, hai người kia hiện tại quả thực chính là tra tấn lẫn nhau. Thời điểm Bình Hải đi vào phòng bệnh, Trữ Nhiễm cũng mở mắt, trong ánh mắt ảm đạm một chút hào quang cũng không có, trên trán tựa hồ còn có mấy nếp nhăn.

“Tiểu Nhiễm, người tỉnh khi nào?”

Trữ Nhiễm mặt lộ vẻ ưu thương: “Gặp ác mộng.” Một giấc mộng không nghĩ sẽ thấy người đó, mỗi lần đối mặt với gương mặt kia, thân thể liền đau đớn không ngừng, cho dù chỉ là ở trong mộng.

Bình Hải âm thầm thở dài, kỳ thật kia không phải mộng, đều là thật sự. Bình Hải ngồi ở bên giường, giúp Trữ Nhiễm chỉnh góc chăn: “Đừng nghĩ nhiều như vậy, ngủ một lát đi.”

Trữ Nhiễm gật gật đầu, lại nặng nề nhắm lại hai mắt. Một đêm này hắn ngủ thật không tốt, buổi sáng thức dậy so với ngày thường càng không có tinh thần. Mặc một thân đồng phục màu trắng, ở phía sau viện tản bộ. Điều kiện của bệnh viện này phi thường tốt, nơi nơi đều có cây xanh vây quanh, cùng một tòa nhà lớn màu trắng rất là tương xứng. Trữ Nhiễm ngồi một bên trên ghế đá, nhìn trước mặt một đám bệnh nhân đi qua, đột nhiên phát hiện bọn họ sống dường như thực vui vẻ.

Nơi này thuộc về một loại thế giới, không có phiền não, không có ồn ào náo động, mọi người không cần đi quản thúc hành vi chính mình, có thể tận tình nổi điên, tận tình loạn ngữ, bởi vì sẽ không có ai so đo, bọn họ có thể không cần bốn ba kiểm soát, có thể không bị yêu hận tình thù trói buộc, thậm chí cũng không cần suy xét đến sinh tử.

“Người tên là gì?” Một nam bệnh nhân gầy yếu ngồi ở bên cạnh Trữ Nhiễm hỏi hắn.

“Trữ Nhiễm.”

Nam nhân kia gật gật đầu: “Người như thế nào không hỏi ta tên là gì?”

“Vậy người tên gọi là gì?”

Nam nhân kia nhìn nhìn chung quanh hạ giọng nói: “Ta nói cho người, nhưng người đừng nói cho người khác nha, ta là con riêng của Cần Long, Ái Tân Giác La Hiến Hải.”

“Nga!” Trữ Nhiễm dở khóc dở cười.

“Người đừng nói cho người khác nha, bằng không Thập Ngũ A Ca sẽ tới giết ta.”

Trữ Nhiễm hai khóe mắt co rúm lại: “Vậy người cẩn thận một chút đi.”

“Ái Tân Giác La, người tới giờ uống thuốc rồi.” Xa xa hộ sĩ hướng hắn vẫy tay. Nam tử kia vội vàng đứng dậy: “Ta đi trước, lần sau cùng người tâm sự chuyện trong hoàng cung.”

“Nga.” Trữ Nhiễm phát hiện nơi này vẫn là một cái thế giới thực quỷ dị. Trong buổi sáng đã xảy ra rất nhiều việc tương tự, rất nhiều người đều chủ động lại đây nói chuyện với hắn, bất quá tất cả đều là những

lời mặc danh kỳ diệu, Trữ Nhiễm hoàn toàn không có biện pháp cùng bọn họ hiểu nhau. Trữ Nhiễm nghĩ nếu chính mình ở trong này một thời gian, có thể hay không cũng sẽ cùng bọn họ giống nhau?

Buổi chiều, Thiệu Khải Long đi vào bệnh viện, rất xa liền thấy Trữ Nhiễm ngồi trên gian ghế đá ở bãi cỏ, bóng dáng cô đơn rất là gầy yếu, rất là đơn bạc, giống như một trận gió có thể đem hắn thổi bay. Thiệu Khải Long do dự một lát, vẫn là đi qua, đem hai tay nhẹ nhàng khoát lên trên vai Trữ Nhiễm: “Tiểu Nhiễm?”

Trữ Nhiễm cứng đờ, trái tim đập loạn không ngừng, hắn đứng lên, đầu cũng không quay lại, trực tiếp bước đi. Thiệu Khải Long vội vàng chạy tới từ phía sau gắt gao ôm hắn: “Tiểu Nhiễm, thực xin lỗi, tha thứ cho ta được không?”

Trữ Nhiễm hung hăng cắn chặt răng, mặt bị lửa giận đốt tới đỏ bừng: “Thiệu tiên sinh, mời người buông tay.”

“Không, ta sẽ không buông tay, tiểu Nhiễm, cầu người, không cần rời khỏi ta.”

Trữ Nhiễm cười lạnh một tiếng: “Ta đã không còn thương người, đừng đến làm phiền ta!”

Thiệu Khải Long kéo tay Trữ Nhiễm, đưa chiếc nhẫn lên trước mắt hắn: “Ta biết người yêu ta, vẫn luôn yêu, bằng không người như thế nào vẫn mang theo nó?”

Thời điểm bị giam vào ngục, nhẫn này từng bị người thu đi, sau lại trả lại cho hắn, không biết vì cái gì Trữ Nhiễm vẫn như trước đeo theo nó, hắn thậm chí chưa bao giờ nghĩ tới muốn đem nó vứt bỏ, có lẽ cái này chỉ là bởi thói quen. Nhưng hết thảy này có thể chứng minh chính mình còn thương hắn sao? Trữ Nhiễm hung hăng đem nhẫn kéo xuống, không chút do dự đã ném đi, nhẫn kia phản xạ ánh mặt trời ở trên không trung vẽ ra một đường cong hoàn mỹ, cuối cùng biến mất trong bãi cỏ, không thấy tung tích.

“Một khối kim loại có thể đại biểu cho cái gì?” Trữ Nhiễm nói thực vô tình, thực quyết tuyệt, mà Thiệu Khải Long tâm mắt vẫn gắt gao nhìn chăm chăm theo phương hướng kia, giống như tâm cũng bị người hung hăng ném ra ngoài. Nhưng hắn biết, hai người dẫn tới tình trạng ngày hôm nay, tất cả trách nhiệm đều ở trên người chính mình, là chính mình phản bội Trữ Nhiễm trước.

Thiệu Khải Long thống khổ nhắm mắt lại: “Tiểu Nhiễm, ta biết tâm người vẫn có ta.”

Trữ Nhiễm hừ lạnh một tiếng: “Lòng ta đương nhiên có người, đó là bởi vì ta hận người!”

“Tiểu Nhiễm, thực xin lỗi, thật sự thực xin lỗi, ta biết người hận ta, nhưng ta thật sự không thể không có người, cầu người tha thứ cho ta được không?”

Trữ Nhiễm dùng sức giãy khỏi ôm ấp của hắn, ánh mắt oán hận gắt gao theo dõi hắn: “Thiệu tiên sinh, có một số chuyện, một khi mất đi, vĩnh viễn cũng không thể tìm trở lại.” Thiệu Khải Long còn muốn tiến lên ôm hắn, nhưng là Trữ Nhiễm đã đề phòng lui về phía sau một bước.

“Tiểu Nhiễm, chỉ cần người có thể tha thứ ta, muốn ta làm bất cứ chuyện gì đều được.”

Trữ Nhiễm hơi hơi nghiêng đầu, mang theo tia cười lạnh nói: “Nếu người có thể làm cho thời gian quay ngược, ta đây liền tha thứ cho người.”

Loại yêu cầu này phỏng chừng cả Thượng Đế cũng không làm được, Thiệu Khải Long sững sờ ở kia nửa ngày không nói chuyện. Trữ Nhiễm hừ lạnh một tiếng xoay người, thần nhiên lưu lại một câu: “Có một số chuyện cũng giống như thời gian, không thể, chính là không thể.”

Trữ Nhiễm một khắc cũng không lưu luyến, tiêu sái rời đi, Thiệu Khải Long ngồi ở trên ghế, gắt gao bắt lấy tóc chính mình, tâm giống như bị người ta bắt ngờ đào đi.

Sau một lúc lâu, hắn đột nhiên đứng lên, dọc theo mặt cỏ lo lắng tìm kiếm chiếc nhẫn bị ném mất kia, nhưng là cỏ trong viện rất rậm rạp, muốn tìm thấy nói dễ hơn làm. Có một số thứ không thể để mất, tuy rằng kia chỉ là một chiếc nhẫn, nhưng nó bao hàm ý nghĩa bất đồng. Xem ra Thiệu Khải Long vận khí cũng không tốt, mãi cho đến khi trời chạng vạng, hắn cũng không tìm được thứ đã mất đi.

Bình Hải đứng ở hành lang bên cửa sổ, vẫn nhìn nam nhân trên cỏ ở hậu viện, cuối cùng nhẹ nhàng thở dài một hơi, xoay người đi xuống lầu.

“Thiệu tiên sinh.”

“Nga, tiểu Hải.”

“Tiểu Nhiễm ở trong phòng bệnh, ta xem ra tâm tình hần thật không tốt. Người đi cùng hần nói chuyện đi.”

Thiệu Khải Long đứng lên thở dài một hơi: “Nhẫn, còn chưa tìm được.”

Bình Hải đột nhiên cảm thấy nam nhân như vậy có chút đáng thương: “Người đi đi, ta giúp người tìm.”

Thiệu Khải Long nhìn tầng lầu xa xa kia, gật gật đầu: “Phiền toái người.”

Đứng ở cửa phòng bệnh, Thiệu Khải Long có chút do dự, hần rất sợ thấy cổ hận ý kia trong mắt Trữ Nhiễm, rất sợ nhìn thấy gương mặt tuyệt tình của hần, đứng hồi lâu mới đẩy cửa vào. Thời điểm cửa mở ra, Trữ Nhiễm đang ngồi ở trên giường xem báo giấy, ngẩng đầu thấy hần tiến vào, ánh mắt hơi nheo lại một chút, lại hoàn toàn không có biểu tình gì.

“Tiểu Nhiễm.”

Trữ Nhiễm không kiên nhẫn xếp lại bản báo chí: “Ta nói rồi, đừng có đến làm phiền ta!”

Thiệu Khải Long âm thầm cắn chặt răng, vài bước đi qua mạnh mẽ đem Trữ Nhiễm đặt ở trên giường, thập phần thô lỗ hôn lên, nếu nhuyển không được đành phải dùng mạnh bạo. Trữ Nhiễm phi thường phẫn nộ, kịch liệt giãy dụa không ngừng, nhưng hai cánh tay đã bị người gắt gao chế trụ, Trữ Nhiễm càng thêm tức giận, răng nanh hung hăng cắn lên. Mũi dưới liền một trận đau đớn, Thiệu Khải Long thét lớn một tiếng, nhưng vẫn như trước không rời đi hần, hôn càng thêm kịch liệt, một cổ hương vị huyết tinh rất nhanh tràn ngập ở trong khoang miệng hai người. Lúc này Trữ Nhiễm tựa như độc xà phát cuồng, mỗi miếng cắn đều tựa hồ không chừa đường sống.

Thiệu Khải Long bị hần cắn không nhẹ, nhưng vẫn như trước không chịu buông tha, tay ở phía dưới vội vàng tham tiến vào trong quần áo, ở trên làn da bóng loáng khe vuốt ve. Trữ Nhiễm cảm giác thân thể đã muốn hoàn toàn bị hần chiếm ngôi, loại cảm giác này ngược lại làm cho cơn tức Trữ Nhiễm lớn hơn nữa, chẳng phân biệt được nặng nhẹ hướng trên người Thiệu Khải Long đá.

Nếu lúc này có người vào nhà, nhất định sẽ nghĩ đến hiện tại chính là đang trình diễn một màn cường gian, bất quá tình huống thực tế cũng không khác nhiều lắm. Động tác vội vàng đã muốn cởi áo Trữ Nhiễm, Trữ Nhiễm cong lên đầu gối mạnh mẽ hướng bụng dưới của Thiệu Khải Long đá một chút, dựa vào hần đau đớn thất thần, Trữ Nhiễm rất nhanh ngồi dậy, nâng tay hung hăng ném hần một bạt tai.

Một tiếng bộp thanh thúy vang lên, khiến cho Thiệu Khải Long đều ngơ ngác. Trữ Nhiễm nghiêng răng nghiêng lợi quát: “Cút, ta không muốn nhìn thấy người!”

Thiệu Khải Long sờ vết máu trên khóe miệng, kiên định nói: “Ta sẽ không buông tha.”

Trữ Nhiễm chỉnh lại quần áo xoay người xuống giường, rất nhanh bước tới cửa, cửa còn chưa mở ra đã bị người muốn đi tìm chết kia ôm vào trong lòng.

“Tiểu Nhiễm, người muốn đi đâu?”

“Buông tay!”

“Không, ta sẽ không buông tay.”

Trữ Nhiễm cơn tức càng ngày càng lớn, điên cuồng ở trên người hần đánh lên, Thiệu Khải Long bất đắc dĩ chỉ có thể nhắm mắt lại, mặc cho hần nổi điên, liên tục đánh đấm Trữ Nhiễm đã hoàn toàn không phân biệt nặng nhẹ, không biết thế nào lại một chút đánh sai địa phương, đụng đến bộ vị yếu ớt nhất của nam nhân, Thiệu Khải Long theo phản xạ có điều kiện kêu đau một tiếng, tay cũng không tự giác buông ra. Trữ Nhiễm liền hung hăng đẩy hần một phen, ai ngờ lần này thế nhưng đem chính mình đẩy ra ngoài, Trữ Nhiễm không phòng bị liên tục lui về phía sau hai ba bước, trọng tâm bất ổn trực tiếp ngã nhào.

Cạch một tiếng, cái gáy đập vào trên bờ tường rắn chắc, thân thể dọc theo vách tường chậm rãi tụt xuống, Trữ Nhiễm ở trong đau nhức từng chút mất đi tri giác, nhắm hai mắt lại.

Thiệu Khải Long thất kinh tiến lên đem Trữ Nhiễm kéo vào trong lòng: “Tiểu Nhiễm, người làm sao vậy?” Lay động vài cái vẫn như trước không có phản ứng.

Bác sĩ rất nhanh đã bị gọi đến, giúp Trữ Nhiễm đang hôn mê xem xét não bộ, lần này hiển nhiên bị thương không nhẹ, trong đầu xuất hiện một khối tụ huyết. Thiệu Khải Long hận chết chính mình, vì cái gì chính mình luôn gây cho Trữ Nhiễm thương tổn, vì cái gì chính mình luôn không thể bảo vệ tốt hần, chính mình còn có tư cách gì đi thương hần.

Trữ Nhiễm lần này hôn mê chính là suốt một đêm không thấy tỉnh, bề ngoài thoát nhìn như đang ngủ say, chỉ là hô hấp thực nhẹ, trên mặt mang theo vẻ mặt thống khổ.

54. Chương 54

Thẳng đến buổi sáng ngày hôm sau, Trữ Nhiễm mới chậm rãi mở mắt, sau gáy ần ần đau, nặng nề mà không thoải mái, làm cho hần khó chịu nhăn lại lông mày.

Thiệu Khải Long thấy hần tỉnh, có chút kích động giữ chặt tay hần: “Tiểu Nhiễm, người cuối cùng cũng tỉnh.” Trữ Nhiễm hai mắt vô thần thẳng tắp theo dõi hần, nửa ngày không nói chuyện.

Bình Hải cũng đi tới giữ chặt tay Trữ Nhiễm: “Tiểu Nhiễm, đầu còn đau không?”

Trữ Nhiễm quay đầu ánh mắt chớp chớp vài cái mới nhìn rõ Bình Hải, một lát sau tựa như bị điện giật rất nhanh rút tay trở về, đứng dậy liền bỏ nhào vào trong lòng Thiệu Khải Long, động tác này làm hai người đều ngây ngẩn cả người.

“Tiểu Nhiễm, người làm sao vậy?” Bình Hải nghi hoặc hỏi.

Trữ Nhiễm vẻ mặt đề phòng nhìn hần, hướng trong lòng Thiệu Khải Long rụt lui: “Thân ái, hần là ai vậy?”

Thiệu Khải Long khẽ nâng cằm hần, theo dõi hần cả nửa ngày: “Người gọi ta là cái gì?”

Trữ Nhiễm vẻ mặt vô tội, chu cái miệng nhỏ nhắn: “Thân ái, làm sao vậy?”

Tuy rằng Trữ Nhiễm gọi hần là thân ái làm cho người ta thật cao hứng, nhưng điểm mấu chốt ở đây là Trữ Nhiễm trước kia chưa bao giờ xưng hô như vậy với hần, đột nhiên trở thành thân mật như vậy không phải rất kỳ quái?

“Tiểu Nhiễm, đầu người còn đau không?” Thiệu Khải Long nâng tay xoa xoa cái gáy của hần, sẽ không phải bị đụng vào làm hỏng đầu chứ?

Hần vừa nói xong, Trữ Nhiễm mới nhớ tới cái gáy đau đớn, mặt lộ vẻ thống khổ hỏi: “Đầu ta làm sao vậy?”

“Người đã quên sao? Ngày hôm qua người không cẩn thận bị thương ở đầu, thế nào, bây giờ còn đau không?”

“Ngày hôm qua?” Trữ Nhiễm nhìn nhìn chung quanh: “Đây là nơi nào?”

Thiệu Khải Long nhìn thoáng qua Bình Hải, hai người đều lộ vẻ mặt nghi ngờ: “Nơi này là bệnh viện, người không nhớ rõ sao?”

“Nga, thân ái, người dẫn ta về nhà đi, ta không muốn ở lại đây.”

Xưng hô này rất quen thuộc, trước kia chỉ có một người kêu hần như vậy, Thiệu Khải Long mơ hồ có một loại dự cảm xấu: “Lăng Nhiễm?”

Trữ Nhiễm ngẩng đầu, chu cái miệng nhỏ nhắn hỏi: “Lăng Nhiễm là ai?”

Thiệu Khải Long hoàn toàn choáng váng, khó khăn nuốt một chút nước bọt, kéo bả vai nhỏ nhỏ đối diện ánh mắt hần: “Tiểu Nhiễm, người bao nhiêu tuổi?”

“Thân ái, người như thế nào cả tuổi của ta đều đã quên, hôm trước ta vừa mới tổ chức xong sinh nhật mười sáu tuổi.”

Hai ngày trước khi Trữ Nhiễm tự sát vừa mới làm xong sinh nhật, chính là bởi vì Thiệu Khải Long lúc ấy quên sinh nhật hắn, còn mang theo người khác về nhà qua đêm, Trữ Nhiễm mới có thể thương tâm như vậy, ngày đó buổi tối còn cùng Thiệu Khải Long nháo nhào một trận, tuy rằng ngày hôm sau Thiệu Khải Long cấp cho hắn một phần quà sinh nhật, nhưng là Trữ Nhiễm vẫn cảm thấy rất khó chịu, vào ban đêm lại đại náo một hồi, Thiệu Khải Long lười tranh cãi với hắn liền đi công ty, cuối cùng Trữ Nhiễm trong lòng luẩn quẩn nên tự sát.

Lúc này Thiệu Khải Long tựa như bị sét đánh, sững sờ ở kia nửa ngày nói không nên lời. Trữ Nhiễm chân chính đã trở lại sao? Kia Lăng Nhiễm đã đi đâu? Thật sự có khả năng phát sinh loại sự tình này sao? Thiệu Khải Long cảm thấy có chút không thể tin.

“Tiểu Nhiễm, thực xin lỗi, ta sai rồi, người không cần gạt ta như vậy được không?”

Trữ Nhiễm lại chu lên cái miệng nhỏ nhắn, vẻ mặt ủy khuất: “Thân ái, người đang nói cái gì? Người ta cho tới bây giờ cũng không có lừa gạt gì người.”

Thiệu Khải Long mạnh mẽ đem Trữ Nhiễm kéo vào trong lòng: “Lăng Nhiễm, ta cần người, không cần như vậy được không, nếu mất đi người ta như thế nào có thể sống sót.”

Trữ Nhiễm một tay đem Thiệu Khải Long đẩy ra, vẻ mặt tức giận chất vấn hắn: “Lăng Nhiễm là ai? Ta không cho phép người yêu người khác, ta không cho phép!”

Bình Hải phát hiện sự tình có chút quỷ dị, tiến lên giữ chặt cánh tay Trữ Nhiễm: “Tiểu Nhiễm, người rốt cuộc làm sao vậy? Có phải hay không không thoải mái?”

Trữ Nhiễm rất là chán ghét hất tay hắn ra: “Đừng chạm vào ta, người là người nào?”

“Ta là Bình Hải, người không biết ta?”

Trữ Nhiễm vẫn hướng trong lòng Thiệu Khải Long lui vào: “Ta không biết người, người tránh ra!”

Bình Hải đại khái cũng nghĩ đến điểm này, Trữ Nhiễm trước kia có thể là đã trở lại, vậy Lăng Nhiễm đã đi đâu? “Thiệu tiên sinh, người lại đây một chút.”

Trữ Nhiễm thấy Thiệu Khải Long đứng dậy phải đi, vội vàng kéo tay hắn: “Thân ái, người đi đâu?” Thiệu Khải Long nhìn hắn, tâm lý không chút tư vị, vỗ vỗ đầu hắn: “Ngoan, ta lập tức quay lại.”

“Nga, vậy người nhanh lên.”

Ánh mắt theo sát bóng dáng hai người, thẳng đến khi cửa đã đóng lại. Trữ Nhiễm khước miệng nhẹ nhàng nhếch lên một chút, hình như là che dấu một loại tiểu ý!

Hai người ra khỏi phòng, Bình Hải sắc mặt trầm trọng hỏi: “Thiệu tiên sinh, tiểu Nhiễm sẽ không...?”

Thiệu Khải Long phiến toái lắc lắc đầu: “Có thể hắn còn giận ta đi.”

“Người là nói, hắn đang đóng kịch?”

“Có lẽ đi.” Nói là đóng kịch, Thiệu Khải Long cảm thấy cũng rất không giống, bởi vì động tác cùng hành vi của Trữ Nhiễm hiện tại đều cùng Trữ Nhiễm trước kia giống nhau, đương nhiên điều này cũng không loại trừ khả năng hắn cố tình. Thiệu Khải Long nghĩ nghĩ cầm lấy di động cấp bí thư đánh một cuộc điện thoại, bảo hắn đưa một ít tư liệu lại đây.

Thiệu Khải Long lại cùng Bình Hải ở hành lang nói chuyện thật lâu, thẳng đến khi bí thư lái xe chạy tới đem văn kiện giao cho hắn. Hai người lại cùng nhau trở về phòng bệnh, Trữ Nhiễm thấy hắn tiến vào, kích động từ trên giường đi lại đây, ngăn đón bả vai Thiệu Khải Long: “Thân ái, người như thế nào đi lâu như vậy?”

Thiệu Khải Long đưa hắn kéo vào trong lòng vỗ vỗ hắn: “Tiểu Nhiễm, ta cho người xem vài thứ này.”

Trữ Nhiễm dùng khước mắt nhìn lướt qua hai phân hồ sơ kia, sau đó tò mò hỏi: “Cái gì vậy?”

Bình Hải đem văn kiện mở ra, đem ảnh chụp bên trong để lên trên giường, Thiệu Khải Long luôn luôn âm thầm quan sát biểu tình Trữ Nhiễm, những người này đều là cừu nhân của Lăng Nhiễm, trước kia thấy những ảnh chụp này mặt hắn đều lộ ra một cổ hận ý, nếu hắn vẫn còn là Lăng Nhiễm, như vậy..... Nhưng kết quả thực làm cho người ta thất vọng, Trữ Nhiễm nghiêng trái nghiêng phải nhìn một lần, trên mặt chỉ có biểu tình nghi hoặc.

“Thân ái, những người này là ai?”

Thiệu Khải Long thở dài một hơi, hướng Bình Hải liếc một cái ánh mắt, Bình Hải đành phải đem những ảnh chụp khác từ trong túi tiếp tục lấy ra, thấy những ảnh chụp này Bình Hải có điểm chịu không nổi, nhanh chóng đem ảnh chụp chuyển hướng Trữ Nhiễm, chỉ nhìn liếc mắt một cái:

“A!” Trữ Nhiễm quát to một tiếng, quay đầu liền nhào vào trong lòng Thiệu Khải Long khóc lên, tựa hồ là kinh hãi quá độ, cả người đều phát run.

Nhìn đến biểu hiện này, Thiệu Khải Long không có lời nào để nói, hắn tin tưởng hiện tại trong thân thể này là linh hồn Trữ Nhiễm mà không phải Lăng Nhiễm. Lăng Nhiễm, đã biến mất! Tâm nháy mắt lạnh đến đáy cổ.

“Thực dọa người, làm ta sợ muốn chết..... Thân ái, mang ta về nhà được không?” Trữ Nhiễm nức nở cầu xin nói.

Thiệu Khải Long mặt không chút thay đổi đẩy hắn ra, đứng dậy liền đi ra ngoài, Trữ Nhiễm nhất thời hoảng hốt, nhảy khỏi giường, cả giày cũng chưa kịp mang liền đuổi theo, từ phía sau gắt gao ôm lấy hắn: “Thân ái, ngươi muốn đi đâu?”

Thiệu Khải Long đem cánh tay vây quanh ở trên lưng mở ra, xoay người thần sắc phức tạp theo dõi hắn. Lúc này Trữ Nhiễm trên gương mặt thực sự mang theo một loại mê luyến không che dấu được, thâm tình nhìn hắn, tựa như khát vọng được người yêu ôm hôn nồng nhiệt. Biểu tình như vậy, Thiệu Khải Long rất quen thuộc, Trữ Nhiễm trước kia mỗi lần thấy hắn đều lộ ra loại vẻ mặt này.

Cái này cùng với hàm súc ái mộ của Lăng Nhiễm, gương mặt lộ vẻ thâm tình hoàn toàn bất đồng, bọn họ hai người tính cách thật sự là kém xa ngàn dặm, rất không giống nhau!

Thiệu Khải Long thống khổ nói một câu: “Vì cái gì, vì cái gì ngươi phải trở về?”

“Ngươi đang nói cái gì?”

“Dem Lăng Nhiễm trả lại cho ta!”

Trữ Nhiễm ủy khuất không nhịn được, nước mắt xoát một chút liền chảy ra: “Cái kia Lăng Nhiễm rốt cuộc là ai, vì cái gì ngươi vẫn gọi tên hắn?”

Thiệu Khải Long đi bước một tới gần, lát sau gắt gao bắt lấy bờ vai của hắn, kịch liệt lay động vài cái: “Ta không cần ngươi, ta chỉ muốn Lăng Nhiễm!”

Trữ Nhiễm tiếng khóc càng lúc càng lớn, nhào vào trên người Thiệu Khải Long gắt gao ôm lấy hắn: “Ngươi như thế nào có thể yêu người khác..... ta mặc kệ, ngươi là của ta, ngươi là của ta.”

Nhìn người đang dán lên trên cơ thể mình, rõ ràng là cùng dạng thân thể, rõ ràng là cùng dạng gương mặt, nhưng ở bên trong lại hoàn toàn bất đồng, một Trữ Nhiễm như vậy ta không cần. Thiệu Khải Long chịu đựng kích thích thật sâu, cảm giác kia so với hắn không yêu chính mình càng thêm đáng sợ, Lăng Nhiễm biến mất, có lẽ cũng không còn cơ hội thấy hắn, hắn cứ như vậy mà ra đi.

Thiệu Khải Long dùng sức kéo hai tay Trữ Nhiễm xuống, bởi vì dùng sức quá nặng làm cho Trữ Nhiễm lộ ra vẻ mặt thống khổ, Thiệu Khải Long tựa hồ mang chút phiền chán đẩy ra thân thể hắn. Xoay người không chút lưu luyến ra khỏi phòng bệnh.

Bình Hải luôn ở bên cạnh không nói chuyện liền thở dài, nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai của hắn, lại không ngờ Trữ Nhiễm một phen đẩy hắn ra: “Không cho chạm vào ta!”

“Tiểu Nhiễm, Thiệu tiên sinh đã đi rồi, đối với ta chẳng lẽ cũng không thể nói thật sao?”

Trữ Nhiễm phần nộ chỉ vào hấn: “Người là ai, ta không biết người, mau mau cút đi!”

Nếu hấn thật sự là đóng kịch, hấn không có khả năng muốn gạt chính mình, Bình Hải lúc này tin tưởng, Lăng Nhiễm chỉ sợ thật sự đã biến mất. Thiệu Khải Long từng nói qua, Trữ Nhiễm trước kia trừ bỏ hấn, ở bên ngoài đối với bất luận kẻ nào đều thực hà khắc, cùng biểu hiện của Trữ Nhiễm lúc này thật sự giống nhau như đúc. Bình Hải cũng là thất vọng tới cực điểm, tại sao có thể như vậy, Lăng Nhiễm, người rốt cuộc đi đâu?

Trữ Nhiễm sờ soạng một phen ánh mắt, như trước phần nộ chỉ vào hấn: “Người mau cút xéo đi!”

Bình Hải bất đắc dĩ chỉ có thể mang theo biểu tình tuyệt vọng ly khai phòng bệnh. Thấy hấn rời đi, Trữ Nhiễm rút ra mấy tờ khăn giấy đem nước mắt trên mặt một chút lau khô, sau đó im lặng ngồi ở trên giường. Một lúc lâu sau, Trữ Nhiễm đứng dậy đi ra khỏi phòng, cầm điện thoại bệnh viện nhấn một dãy tám con số.

Bên kia vừa bắt máy, liền đối với microphone khóc kể: “Thân ái, người không cần bỏ lại ta được không, về sau ta cũng sẽ không cùng người cãi nhau, mang ta về nhà đi, ta không muốn ở lại chỗ này.”

Thiệu Khải Long dùng sức đập một chút vào tay lái, phát ra tiếng còi xe thật dài, một câu cũng chưa nói liền treo điện thoại. Trữ Nhiễm không cam lòng lại đem điện thoại gọi tới. Điện thoại vừa bắt lên vẫn là nghe thanh âm Trữ Nhiễm, Thiệu Khải Long còn không có đợi hấn nói xong lại liền treo máy. Điện thoại một lần lại vang lên, Thiệu Khải Long rõ ràng cả tiếp cũng không tiếp, bị làm phiền trực tiếp tắt máy.

Ở một góc sáng sủa, Bình Hải vụng trộm nhìn điện thoại bên cạnh Trữ Nhiễm, một lần lại một lần gọi bảy tám cuộc điện thoại, sau đó càng khóc càng thương tâm, cuối cùng giống như thực mất mát ngồi ở dưới đất, từng chút lau lau nước mắt. Xem ra hấn thật sự không phải Lăng Nhiễm. Bình Hải tâm tình càng ngày càng trầm xuống, không thể dùng lời nói mà hình dung được, so với người đột nhiên qua đời, cảm giác kia còn muốn phức tạp hơn nhiều, rõ ràng người ngay tại trước mặt, nhưng linh hồn lại thay đổi. kia rốt cuộc là một loại tư vị gì? Bình Hải phiền toái bắt lấy tóc mình xoay người ly khai bệnh viện.

Một đêm này Thiệu Khải Long hoàn toàn không có nghỉ ngơi, đứng ở trên ban công không ngừng hút thuốc, lúc này hấn cùng Bình Hải có cảm giác giống nhau. Người còn tồn tại nhưng linh hồn lại thay đổi, tư vị kia sẽ làm người ta cảm thấy hoang đường, cảm thấy không thể tin, nhưng nếu là Trữ Nhiễm có thể biến thành Lăng Nhiễm, kia Lăng Nhiễm biến trở về Trữ Nhiễm cũng không phải không có khả năng!

Mất mát, khổ sở, thương tâm, tuyệt vọng, còn có hối hận! Thiệu Khải Long lần đầu tiên cùng lúc cảm nhận nhiều cảm giác như vậy, tựa như tiến vào một động đen không đáy, toàn bộ thế giới đều mất đi sắc thái. Thậm chí mất đi động lực sinh tồn!

Tô Nhã gõ cửa đi vào, vừa muốn mở miệng nói chuyện, Thiệu Khải Long đã không bình tĩnh phát tay. Tô Nhã đành phải một mình đóng cửa rời đi, trên thực tế từ khi nàng trở về liền cảm giác thấy Thiệu Khải Long đã thay đổi, trở thành thực không có kiên nhẫn, mặc kệ là đối với nàng hay là đối với nhi tử, tâm tư của hấn đều không biết phóng tới nơi nào.

Hơn nữa Thiệu Khải Long cơ hồ rất ít đụng đến nàng, một tháng nhiều nhất một hai lần, hoàn toàn không giống nam nhân bình thường. Có đôi khi hấn thà rằng chính mình giải quyết vấn đề sinh lý, như vậy làm cho Tô Nhã cảm thấy kỳ quái. Tô Nhã không phải không biết hấn trước kia thực hoa tâm, tình nhân thành một đống lớn, nhưng sau khi kết hôn lại không phát hiện hấn cùng nữ nhân nào lui tới, nhiều nhất chính là gặp được chuyện của Trữ Nhiễm, hấn mới có thể biểu hiện để ý hơn một ít. Về phần nam hài kêu Trữ Nhiễm kia, Tô Nhã từng hướng quản gia và đám người hầu hỏi qua, tất cả mọi người đều nhất trí trả lời, bọn họ trong lúc đó chỉ là bạn tốt.

55. Chương 55

Suốt một buổi sáng, Thiệu Khải Long đều chết lặng ngồi ở văn phòng, một cây lại một cây hút khói rồi lại nhả, hấn nhớ tới Trữ Nhiễm có nói qua: “Có một số chuyện cũng giống như thời gian, không thể chính là

không thể.” Hiện tại hẳn thật sự đã không thể làm gì được, hơn nữa còn là triệt để bất lực, nếu thời gian thật sự có thể quay ngược, hẳn thà rằng làm cho bản thân tuyệt tử tuyệt tôn cũng sẽ không ở đem hẳn đây đi. Thiệu Khải Long trong tâm một lần lại một lần kêu tên Lăng Nhiễm.

Giờ này khắc này mới phát hiện, đôi khi con người thật sự không nên rất tham lam, đã được người của hắn còn muốn được cả tâm của hắn, luôn luôn muốn có thể sở hữu được toàn bộ, kết quả là chính mình lại mất đi hết thảy, cái gì cũng không còn.

Linh hồn là một thứ rất thanh tao, đến đi không tiếng động, vô hình, vô ảnh, cho dù hắn đang ở ngay bên cạnh người, người cũng không cảm thấy. Nếu Lăng Nhiễm thật sự chỉ còn lại một tia hồn phách, hẳn có thể hay không ở bên người của ta, có thể hay không đến nhìn ta?

Thiệu Khải Long thở ra một tia khói nhẹ, cầm lấy điện thoại nhấn một dãy số: “Chủ tịch, xin hỏi có cái gì phân phó?”

“Tìm cho ta một vài thầy pháp.”

Bí thư sững sốt một chút: “Chủ tịch, người nói là thầy pháp?”

“Phải, tìm những người đáng tin cậy.”

“..... Nga, ta tận lực đi.” Lão bản lần đầu tiên đưa ra loại yêu cầu này, tuy rằng không biết hắn muốn làm gì, bất quá bí thư vẫn là vận dụng quan hệ tìm người thu thập tư liệu, cũng vận dụng người của hội trình thám, bận rộn suốt một ngày mới tìm được một pháp sư trong truyền thuyết nghe nói rất lợi hại.

Cùng lúc đó ở bệnh viện tâm thần, Trữ Nhiễm đang ngồi ở trên giường xem TV, loại phòng bệnh này sở hữu phương tiện đều thực đầy đủ, quả thực chính là một cái nhà trọ độc thân nhỏ. Trữ Nhiễm cũng thử đi ra ngoài, bất quá không có người nhà đi cùng, không ai khai giấy chứng minh, người giống như hắn ra đến xã hội sẽ rất nguy hiểm, cho nên tuyệt đối không thể để hắn ra ngoài. Trữ Nhiễm bất đắc dĩ chỉ có thể tiếp tục ở trong phòng bệnh, không yên lòng xem tiết mục trên TV.

Bình Hải mang theo một túi trái cây gõ cửa đi vào: “Tiểu Nhiễm, ăn cơm chưa?”

Trữ Nhiễm mở trừng hai mắt: “Người rót cuộc là ai?”

Bình Hải cười nói: “Ta là bằng hữu Thiệu tiên sinh, người khả năng chưa thấy qua ta.”

“Người là bằng hữu của Khải Long? Bằng hữu như thế nào?”

Ngữ khí kia làm cho người ta có cảm thấy có chút giằng co, Bình Hải bất đắc dĩ cười cười, nam hài này sẽ không cho là ta cùng hắn có cái loại quan hệ kia đi: “Chỉ là bằng hữu bình thường mà thôi.”

“Nga, vậy người tới làm gì?”

Bình Hải đem hoa quả bày ra trên mâm đựng trái cây: “Ta sợ người ngồi ngây ngốc nhàm chán, đến tìm người tâm sự.”

Trữ Nhiễm uốn éo đầu: “Không cần.”

“Là Thiệu tiên sinh để cho ta tới.”

Trữ Nhiễm chậm rãi hạ mắt: “Kia, kia hẳn như thế nào không đến?”

“Hắn gần đây công việc bề bộn, đợi khi nào xong việc sẽ đến xem người.”

Trữ Nhiễm bán tin bán nghi gật gật đầu, không còn nói năng lỗ mãng, xem như tạm thời tiếp nhận hảo ý của Bình Hải. Bình Hải đem hoa quả rửa, lột vỏ cẩn thận, sau đem một trái táo cấp cho Trữ Nhiễm, Trữ Nhiễm tiếp nhận một bên vừa ăn một bên vừa xem TV, vẻ mặt trông rất vô tội. Bình Hải im lặng bồi ở bên cạnh hắn, ngẫu nhiên hai người tán gẫu vài câu, bất quá đều là một ít chuyện rêu rĩa.

Bình Hải luôn luôn âm thầm vụng trộm quan sát Trữ Nhiễm, theo dõi từ thói quen đến phương thức nói chuyện, xác thực cùng Lăng Nhiễm có khác biệt rất lớn, thế giới này thật sự đúng là kỳ diệu, như thế nào linh hồn cũng có thể giống như quần áo muốn đổi liền đổi. Bất quá quá nói đi cũng phải nói lại, nếu có thể đổi, nói không chừng ngày nào đó không cần thận sẽ ngẫu nhiên đổi lại lần nữa, trừ cách đó ra cũng không có

biện pháp khác. Bình Hải quyết định mặc kệ hấn là Trữ Nhiễm hay là Lăng Nhiễm, đều phải vẫn ở cạnh hấn, dù sao nam hài này cũng rất đáng thương.

Trữ Nhiễm tựa hồ cùng Bình Hải rất hợp ý, chỉ dùng nửa ngày thời gian liền đối với Bình Hải thay đổi thái độ, nói chuyện cũng không còn vô lý mà cố tình gây sự, tại loại hoàn cảnh cô độc này có người cùng nói chuyện phiếm cũng là một chuyện tốt, ít nhất sẽ không nhàm chán như vậy. Trữ Nhiễm hỏi hấn rất nhiều chuyện, tỷ như chính mình vì cái gì ở trong bệnh viện tâm thần, vì cái gì chính mình đột nhiên biến thành mười chín tuổi, Bình Hải chưa từng cùng hấn nói ra sự thật, chỉ nói hấn bị bệnh cho nên mới không nhớ rõ chuyện vài năm trở lại đây, Trữ Nhiễm ngây ngốc gật gật đầu liền tin.

Thời điểm buổi tối, Bình Hải bồi Trữ Nhiễm cơm nước xong: “Ta ngày mai lại đến xem ngươi.”

“Ngươi gọi là Bình Hải phải không?”

“Phải, ngươi gọi ta tiểu Hải là tốt rồi.”

“Tiểu Hải, ngày mai có thể giúp ta mua một số thứ mang lại đây không?”

“Được, ngươi nghĩ muốn cái gì?”

“Bệnh viện không có đầy đủ món ăn.”

Bình Hải nở một chút nụ cười: “Muốn ăn cái gì cứ nói với ta, ta làm cho ngươi ăn.”

“Ta muốn ăn thịt bò.”

Bình Hải khó xử thầm lắc đầu, bởi vì hấn sẽ không làm: “Được rồi, ngày mai ta mang cho ngươi.” Yêu cầu này đã hoàn toàn đánh mất nghi hoặc trong lòng Bình Hải, hấn đã gần như thập phần khẳng định người này không phải là Lăng Nhiễm. Ngày đó buổi tối ra bệnh viện, Bình Hải liền cấp Thiệu Khải Long một cuộc điện thoại, hai người hiện tại tựa hồ đều đứng cùng một trận tuyến, bởi vì bọn họ cả hai cùng nhau mất đi người mình yêu nhất.

Bình Hải đem chuyện ban ngày đã trải qua cùng Thiệu Khải Long thuật lại một lần, Thiệu Khải Long hiển nhiên là thất vọng. Hai gã thầy pháp kia cũng vừa rời đi, nghe bọn hấn hồ ngôn loạn ngữ vài giờ, Thiệu Khải Long cuối cùng đưa ra kết luận đều là một đám lừa tiền. Hiện tại nghe xong lời nói của Bình Hải, làm cho người ta lại thất vọng. Bất quá Thiệu Khải Long vẫn là ôm một tia tâm lý hy vọng, điện thoại vừa buông hấn liền một mình lái xe đi bệnh viện, lúc này bệnh nhân đa số đã nghỉ ngơi, hành lang thập phần im lặng, thậm chí im lặng đến có chút dọa người.

Thiệu Khải Long nhẹ nhàng đẩy một chút cửa phòng VIP, kết quả là bên trong đã khóa lại, đành phải nâng tay gõ vài cái. Qua một hồi lâu, Trữ Nhiễm mới lại đây mở cửa, nhìn hấn như vậy rõ ràng là vừa tắm rửa xong, tóc hơi ẩm ướt, khuôn mặt nhỏ nhắn còn mang theo chút ửng hồng, trên người chỉ mặc một chiếc áo sơmi rộng thùng thình màu trắng, vừa đủ che khuất đến vùng mông nhỏ, phía dưới lộ ra hai chân trắng nõn, bộ dáng này thoát nhìn thập phần khiêu gợi.

Trữ Nhiễm mở cửa vừa thấy là hấn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tươi cười tựa như nở hoa, mạnh mẽ nhào vào trên người hấn: “Thân ái, ta còn nghĩ ngươi không để ý tới tanhã.”

Thiệu Khải Long vỗ vỗ đầu của hấn: “Thực xin lỗi, ngày hôm qua không nên tức giận với ngươi.”

“Không quan hệ, ta không để tâm.”

Thiệu Khải Long ôm hấn ngồi ở trên giường, ôn nhu vuốt ve mái tóc hấn, theo dõi hai mắt hấn hồi lâu, sau đó nhẹ nhàng nâng lấy chiếc cằm nhỏ hấn lên. Trữ Nhiễm rất say mê nhắm mắt lại, nghênh đón đôi môi của hấn, trong khi đang hôn đồng thời Thiệu Khải Long vẫn hí hóp mắt nhìn lên, biểu tình Trữ Nhiễm vẫn đều là thực say mê, thậm chí thực hưởng thụ. Thiệu Khải Long hơi hơi nhíu mày, xoay người đem Trữ Nhiễm đặt ở dưới thân: “Bảo bối, ta nghĩ muốn ngươi.”

Trữ Nhiễm then thùng đem đầu xoay sang một bên: “Àn ~~”

Thiệu Khải Long khẽ cắn môi, vội vàng xé mở áo sơmi kia, ở trên người hấn hôn liếm khắp nơi. Thanh âm rên rỉ áp chế không được từ miệng nhỏ bật ra, Thiệu Khải Long khiêu khích thật lâu, thấy Trữ Nhiễm vẫn

là một bộ biểu tình say mê, cởi đai lưng của chính mình đem phân thân nóng rực đặt ngay chỗ tư mật, tuy rằng nơi đó lúc này phản ứng cũng không phải quá mãnh liệt.

“Bảo bối, ta muốn đi vào.”

Trữ Nhiễm đặt tay lên bờ vai của hắn, vẻ mặt cười quyến rũ: “Thân ái, nhanh lên, ta chịu không nổi.”

Thiệu Khải Long cả người chợt lạnh, thứ đang nửa cứng rắn dưới thân liền hoàn toàn nhuyễn xuống, nếu không phải Lăng Nhiễm, cảm giác kia liền khác biệt, hắn còn nhớ rõ ngày đó buổi tối, Lăng Nhiễm có bao nhiêu chán ghét chính mình chạm vào hắn, nhưng lúc này Trữ Nhiễm lại là loại phản ứng này. Thiệu Khải Long thực khẳng định biểu hiện Trữ Nhiễm không phải giả vờ, trong nháy mắt giống như khí lực toàn thân đều bị người ta hút đi, thậm chí cả linh hồn đều bị người ta mang đi rồi, thực trống rỗng, thực hư không.

Thiệu Khải Long không có tiếp tục, mà là chậm rãi rời đi thân thể hắn, mặc lại quần áo.

“Thân ái, người làm sao vậy?”

“Về sau, người tiếp tục ngủ ở nơi này đi.” Nói xong một câu này, Thiệu Khải Long không chút lưu luyến ra khỏi cửa, Trữ Nhiễm đuổi tới cửa vẫn không thể lưu lại cước bộ của hắn, thân thể không có mặc quần áo không dám tiếp tục đuổi theo ra ngoài. Một tiếng kêu gọi từ phía sau vẫn vang ra ngoài hành lang, Thiệu Khải Long thở dài cước bộ rời đi nhanh hơn.

Trữ Nhiễm trước kia hắn vốn cũng không yêu, hiện tại trong tâm đã có Lăng Nhiễm, lại càng không muốn những người khác, cho dù nam hài này thực yêu chính mình, nhưng vẫn như trước không thể đối hắn sinh hảo cảm. Mất đi Lăng Nhiễm, thế giới này còn cái gì có thể không muốn xa rời? Thiệu Khải Long sống hai mươi tám năm, lần đầu tiên cảm giác được tuyệt vọng như thế, mất mát như thế. Giống như tâm bị người ta đánh cắp đi rồi, chỉ còn để lại một cái thể xác vắng vẻ.

Một đêm này, Thiệu Khải Long một mình ở quán bar uống rất nhiều rượu, đem chính mình chuốc đến say không biết trời trăng, hắn gục vào trên bàn một tay lung lay cầm chén rượu, nhìn chất lỏng màu đỏ sậm bên trong, nước mắt ngừng cũng không ngừng được mà chảy xuống, tâm đã không đau, bởi vì tâm hắn sớm đã đi theo linh hồn Lăng Nhiễm cùng nhau biến mất.

“Tiểu Nhiễm, ta sai rồi, ta thật sự sai rồi, người trở về được không, ta rất nhớ người, thật sự rất nhớ người.....” Ngữ khí mang theo hơi rượu nghe làm cho người ta tâm lý ê ẩm khó chịu.

Lão bản quán bar thấy bộ dáng này của hắn nhẹ nhàng thở dài, hắn nhận thức Thiệu Khải Long đã rất nhiều năm, trước kia khi hắn ở trong tình trạng không tốt cũng thường đến uống rượu, nhưng là cũng chưa bao giờ thấy hắn lộ ra biểu tình như vậy.

“Lão bản, đã đến giờ, người này?” Phục vụ sinh nhìn xem con ma men xa xa kia khó xử hỏi.

“Để mặc hắn uống đi, đừng đi quấy rầy hắn.”

“Nga, đã biết.”

Một đêm này Thiệu Khải Long không có về nhà, vẫn uống đến mất đi ý thức, nặng nề ngủ, trong mộng hắn thấy Lăng Nhiễm mặc một thân áo ngủ trắng noãn ngồi ở trên bãi cỏ xanh, trên khuôn mặt tuần tú nhỏ nhắn còn mang theo tươi cười làm cho người ta tâm động, đáy mắt trong veo như nước, trông thật khả ái. Quay đầu qua vui vẻ hướng hắn ngoắc tay: “Long ~~ người mau tới đây.”

Thiệu Khải Long đi qua đem hắn ôm vào trong lòng, Lăng Nhiễm chỉ lên trên trời: “Long ~~ người xem.” Pháo hoa đủ màu sắc nháy mắt nở rộ khắp nơi trên bầu trời, tuy rằng trời còn đang xanh ngắt thế nhưng vẫn thực diễm lệ, rõ ràng là ban ngày nhưng cũng có hiệu quả tương tự ban đêm.

“Tiểu Nhiễm, không cần rời đi ta được không?”

Lăng Nhiễm mỉm cười ngọt ngào đứng lên: “Ta không phải đáp ứng người sao, vĩnh viễn cũng không rời đi người.”

“Cám ơn người tiểu Nhiễm, người tốt cực cũng tha thứ cho ta.”

Thiệu Khải Long kích động không thôi, gắt gao ôm hân, chớp mũi nhẹ nhàng lướt qua cổ hân, tham lam hít lấy hương vị của hân, mùi hương của Lăng Nhiễm gây cho hân loại cảm giác muốn độc chiếm cùng động tâm. Hai người ôm nhau ở dưới trời xanh mây trắng, không ngừng tác cầu đối phương, không ngừng giữ lấy đối phương, Thiệu Khải Long thể nhưng một chút cũng không cảm giác mệt, kết hợp ở thân thể hân vĩnh viễn cũng không muốn rời đi.....

56. Chương 56

Thời gian một ngày nữa trôi qua, Thiệu Khải Long không có tới bệnh viện, bởi ở bên người Trữ Nhiễm chỉ có một mình Bình Hải. Sau chuyện đó, ngày hôm sau Bình Hải thời điểm đi vào bệnh viện thấy Trữ Nhiễm vẻ mặt ưu thương ngồi ở trên giường, trên mặt tựa hồ còn lưu lại nước mắt.

Bình Hải hỏi hân làm sao vậy, hỏi vài lần, cuối cùng Trữ Nhiễm mới thương tâm nói một câu: “Hân, không cần ta.”

Nam hài này thật sự rất yêu Thiệu Khải Long, Bình Hải thậm chí có điểm ghen tị, vì cái gì hết thấy mọi người đều yêu cái nam nhân kia, nhưng tên kia lại thương tổn họ một lần lại một lần. Bình Hải bắt đắc dĩ thở dài “Về sau có ta ở cùng người.”

Trữ Nhiễm thần nhiên nhìn hân một cái, không nói gì chậm rãi nằm ở trên gối đầu đóng ánh mắt. Bình Hải đem tảng thịt bò đã đóng gói đặt ở một bên, xem ra hân cũng không có tâm trạng ăn. Giúp Trữ Nhiễm cắn thận dầu hảo góc cắn, Bình Hải an vị ở một bên trên sofa nhìn hân, tâm lý chỉ nghĩ đến Lăng Nhiễm.

Trữ Nhiễm tựa hồ đã gần thích ứng sinh hoạt trong bệnh viện, ngẫu nhiên hân sẽ một mình đến sau viện đi tản bộ, nghe những bệnh nhân khác cùng nhau hồ ngôn loạn ngữ, Trữ Nhiễm không có biện pháp cùng bọn họ hiểu nhau, chỉ có thể cười nghe bọn hân nói những lời kỳ quái đến không thể kỳ quái hơn. Những thời điểm khác, hân sẽ ở trong phòng xem TV, sau lại Bình Hải mang đến cho hân một cái laptop, hân bắt đầu say mê lên mạng.

Bình Hải dần dần dung nhập đến thế giới của nam hài này, chậm rãi hân phát hiện kỳ thật nam hài này cũng là một người tốt, có đôi khi hân sinh ra ảo giác, không biết người trước mặt rốt cuộc là ai, Bình Hải nghĩ có thể hay không ở bệnh viện tâm thần lâu quá, đầu óc chính mình cũng không còn tỉnh táo?

Viện phí nơi này Thiệu Khải Long từng thanh toán một lần duy nhất đủ một năm, cho nên Bình Hải chiếu cố Trữ Nhiễm cũng không cảm thấy có áp lực gì, chỉ là ngẫu nhiên Trữ Nhiễm muốn ăn cái gì, hân liền làm cái đó, bất quá từ lần đầu tiên Trữ Nhiễm ăn một miếng thịt bò liền ói ra, sau hân đã không chịu được hương vị của thịt, đối với điều này Bình Hải nghĩ có thể là thân thể Trữ Nhiễm đã muốn thích ứng với đồ chay, cho nên mới không có biện pháp nhận vị thịt.

Hai người dần dần thành bằng hữu, Trữ Nhiễm cũng thực thích cùng Bình Hải nói chuyện phiếm, bất quá hai người trong lời nói đều không đề cập đến Thiệu Khải Long, tựa hồ Trữ Nhiễm cố ý lảng tránh những chuyện liên quan nam nhân kia.

Một ngày lại một ngày tiếp tục trôi qua, đảo mắt một cái đã là một tháng sau, những ngày này Bình Hải đều đi vào bệnh viện mua cho Trữ Nhiễm một chút quả anh đào. Quả anh đào sau khi rửa sạch đặt ở trên bàn thủy tinh, thoạt nhìn thập phần xinh đẹp, mặt trên còn dính bọt nước nho nhỏ, Trữ Nhiễm thực thích, một trái lại một trái ăn không ít.

“Tiểu Nhiễm, Thiệu tiên sinh bị bệnh.”

Trữ Nhiễm động tác hơi dừng lại, sau đó mở miệng đem anh đào cắn một miếng: “Vậy sao?”

“Người không thương hân sao?”

“Là hân không cần ta trước.”

Bình Hải thở dài một hơi: “Hân bệnh rất nặng, đã phải nằm viện.”

Trữ Nhiễm bản thân cũng chưa phát hiện tay hần đã hơi hơi phát run: “Bệnh gì?”

“Một tháng này mỗi ngày hần đều uống rất nhiều rượu, mỗi ngày buổi tối đều say đến bất tỉnh, mấy ngày hôm trước bị xuất huyết dạ dày đưa vào bệnh viện.”

Trữ Nhiễm dùng sức cắn chặt răng: “Xuất huyết dạ dày? Hần là.... sẽ không mất mạng đi!”

“Cũng có khả năng. Tiểu Nhiễm, người không nghĩ muốn đi xem hần sao?”

“..... Không nghĩ.”

Bình Hải thở dài một hơi, Thiệu Khải Long, người tổn thương người khác một lần lại một lần, cuối cùng tất cả mọi người đều rời đi người. Trữ Nhiễm cầm một quả anh đào đứng dậy đi ra ngoài: “Ta ra ngoài tản bộ.”

“Nga, hảo.”

Trữ Nhiễm chân không ngừng nghỉ đi đến rừng cây ở mặt sau, ngồi ở trên cỏ thật sâu hít một hơi, đem khoe mắt không thể che dấu dần ảm ướt.

Một bệnh nhân đi tới ngồi ở đối diện hần: “Trữ Nhiễm, người làm sao vậy?” Nam nhân này luôn thích cùng Trữ Nhiễm nói chuyện phiếm, đương nhiên trong quá trình tán gẫu đều nói những lời kỳ quái đến không thể kỳ quái hơn, hần tổng nói chính mình là người ngoài hành tinh, đến địa cầu khảo sát, ở nơi này chính là đang chờ đợi đồng hương tới đón hần, nghe đến mấy cái này Trữ Nhiễm chỉ có thể cười trừ, coi như đang được nghe kể chuyện cười.

“Không có gì.” Trữ Nhiễm ánh mắt ngẫu nhiên bị cái gì đó trên ngón tay người nọ hấp dẫn. Màu bạc sáng như tuyết, mặt ngoài bóng loáng, thể nhưng quen thuộc như vậy.

“Có thể cho ta mượn xem chiếc nhẫn của người không?”

Người nọ rất nghe lời đem nhẫn kéo xuống, Trữ Nhiễm tiếp ở trong tay nhìn nhìn, trái tim đập nhanh vài nhịp: “Nhẫn này từ đâu có?”

“Mấy ngày hôm trước lượm trên mặt đất.” Người nọ hướng mặt cổ xa xa chỉ chỉ.

“Có thể cho ta không?”

Người nọ lập tức đoạt trở về: “Không được, đây là của ta.”

Trữ Nhiễm bất đắc dĩ nghĩ nghĩ: “Ta đây lấy thứ khác đổi với người.”

“Lấy cái gì đổi?”

Trữ Nhiễm ở trên người chung quanh xem xét, trong túi ngoại trừ vài quả anh đào cái gì cũng không có, đành phải thử dò hỏi: “Lấy cái này đổi thế nào?”

Trái cây nhỏ hồng hồng trong veo như nước thoát nhìn thập phần xinh đẹp lại càng mê người, người nọ cũng không khách khí, cầm lấy một cái để tại miệng cắn, cảm thấy thực ngọt vội vàng gật gật đầu: “Thức ăn trên địa cầu rất ngon, hảo, ta với người đổi.”

Vì thế Trữ Nhiễm dùng mười mấy quả anh đào đổi trở về một cái nhẫn bạch kim. Trữ Nhiễm đem nhẫn đặt ở trong lòng bàn tay nhìn xem, không thể tưởng được thứ đã mất đi thế nhưng còn có thể tìm trở về, thật sự có một số chuyện đã mất đi còn có thể trở về sao? Tỷ như nói tin nhiệm, tỷ như nói cảm giác, tỷ như nói, yêu!

Trữ Nhiễm đem nhẫn hung hăng nắm ở lòng bàn tay, ngã vào trên cổ, dương quang ấm áp xuyên qua khe hở lá cây chiếu đến, trời xanh mây trắng thoát nhìn nhẹ nhàng khoan khoái mà sạch sẽ, cảnh sắc đẹp như vậy vì sao lại không thể làm cho tâm tình của mình tốt hơn lên. Chính mình không phải muốn loại kết quả này sao? Làm cho hần hoàn toàn cảm nhận được thương tâm, cảm nhận được tuyệt vọng, cảm nhận được thống khổ khi mất đi.

Bình Hải ở trong phòng đợi hồi lâu không thấy Trữ Nhiễm trở về, đành phải đi trong viện tìm hần, rất xa liền thấy Trữ Nhiễm im lặng nằm ở trên cỏ, hình ảnh kia thoát nhìn rất là tĩnh mịch, tựa như một động vật

nhỏ ngủ trưa dưới ánh mặt trời. Bình Hải nhẹ nhàng dời cước bộ đi đến bên cạnh hắn, Trữ Nhiễm thông thả mở mắt.

“Thực xin lỗi, làm phiền đến người nghỉ ngơi.”

“Không có..... Nằm ở nơi này thực thoải mái, rất ấm áp.” Bình Hải ngồi vào bên cạnh hắn, hút một chút không khí trong lòng, hương vị cây cỏ thực tươi mát, rất dễ chịu.

Trữ Nhiễm nhìn sườn mặt hắn, tâm lý áy náy một chút: Thực xin lỗi, ta không nên lừa cả người. Ban đầu Trữ Nhiễm cũng không muốn lừa Bình Hải, bất quá Bình Hải là người đơn thuần như vậy, có chuyện gì đều biểu hiện ra mặt, ở trước mặt Thiệu Khải Long khẳng định sẽ bại lộ. Huống chi, ai bảo bọn họ hiện tại lại liên hệ chặt chẽ như vậy, chưa thấy qua người nào đối với tình địch lại còn có thể tốt như thế.

Mặc dù khi ở bệnh viện trên mặt Bình Hải luôn lộ vẻ tươi cười, nhưng là đôi mắt thâm quầng, hai mắt sưng đỏ, gương mặt mệt mỏi, hết thảy này đều che dấu không được. Trữ Nhiễm biết Bình Hải tâm lý kỳ thật cũng rất khó chịu, thực thương tâm. Có đôi khi Trữ Nhiễm cảm thấy chính mình thật sự rất ích kỷ, một lần lại một lần lừa gạt Bình Hải, trước kia chính là lừa hắn gần ba năm, hiện tại còn muốn tiếp tục lừa gạt, ta thật sự là bằng hữu tệ hại nhất.

“Tiểu Nhiễm, đang nghĩ cái gì?” Bình Hải theo dõi gương mặt hắn nhìn nửa ngày, phát hiện hắn luôn luôn thất thần.

“A? Không có.”

Bình Hải nâng tay nhìn xem thời gian: “Ngày mai ta lại đến xem người.”

“Được rồi, ngày mai gặp.”

Bình Hải ngồi xe công đi bệnh viện, tìm được phòng bệnh Thiệu Khải Long, một bảo vệ cùng một lái xe đang ngồi ở trên sofa bên giường, Thiệu Khải Long nhắm mắt lại ngủ thực trầm. Mấy người gật đầu hiểu ý nhau, ai cũng không có mở miệng nói chuyện. Bình Hải đánh giá một chút Thiệu Khải Long, mới một tháng không thấy như thế nào biến thành cái dạng này, thật sự là quá mức tiêu tụy. Bình Hải cảm thấy nam nhân này cũng thực đáng thương, cùng Lăng Nhiễm khi đó giống nhau, vài ngày ngắn ngủn liền lập tức gầy yếu đi.

Trong lúc ngủ mơ Thiệu Khải Long môi ngẫu nhiên động vài cái, tuy rằng không có thanh âm, nhưng nhìn khẩu hình kia tựa hồ là kêu “Tiểu Nhiễm.”

Bình Hải cảm thấy thời điểm thất tình chính mình cũng không có khó chịu như vậy, chính mình tựa hồ không thống khổ đến mức này giống bọn họ, có thể hay không là chính mình căn bản yêu sẽ không đủ sâu? Có lẽ bọn họ trong lúc đó mới là thật tâm yêu nhau, yêu đến không để bất kỳ người nào khác chen vào. Đáng tiếc Thiệu Khải Long không biết quý trọng Lăng Nhiễm, cuối cùng mất đi hắn, thậm chí có thể là vĩnh viễn mất đi. Nếu Lăng Nhiễm đi rồi, chuyển thể đầu thai, quên hết phiền não của hai kiếp, như vậy đối với Lăng Nhiễm mà nói, có thể hay không là một chuyện tốt?

Về phần hai người trong lúc đó, rốt cuộc bởi vì sao nháo đến tình trạng ngày hôm nay, Bình Hải căn bản là không biết. Hắn chỉ biết Lăng Nhiễm cũng không phải lòng dạ hẹp hòi, nếu Thiệu Khải Long không làm cái gì quá phận sự, Lăng Nhiễm nhất định sẽ không ghi hận hắn như thế.

Thiệu Khải Long ở bệnh viện vài ngày, nếu tiếp tục uống như vậy khẳng định sẽ nguy hiểm đến tính mệnh, cho nên bác sĩ hạ lệnh cấm rượu cho hắn. Thiệu Khải Long bản thân cũng không thích uống rượu, chỉ là từ sau ngày ấy, say rượu nằm mơ thấy Lăng Nhiễm, hắn thích loại cảm giác trong mộng này, cho nên mới mỗi ngày đem chính mình uống say mềm, đa số thời gian hắn đều mộng thấy Lăng Nhiễm, mặc kệ là mộng đẹp hay là ác mộng, hắn đều thích đắm chìm ở trong thế giới chỉ có Lăng Nhiễm.

Thân thể tuy rằng tạm thời ổn định, nhưng tâm lại vĩnh viễn vô pháp khỏi hắn, mỗi ngày mỗi thời mỗi khắc mỗi giây hắn đều đau. Thiệu Khải Long mất đi tươi cười, mất đi biểu tình, giống như chỉ là một cái thể xác không có linh hồn, một cái xác không hồn bình thường còn sống. Hắn luôn mở ra đi động, nhìn ảnh chụp bên trong, đó là thời điểm trước kia khi Lăng Nhiễm ngủ chính mình chụp lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn ngủ say còn mang theo màu hồng, cái miệng nhỏ nhắn phấn nộn còn hơi hơi chu lên, như vậy thật sự

rất khả ái. Thiệu Khải Long phát hiện hai người ở cùng một chỗ ba năm, nhưng cuối cùng lại chỉ có tám ảnh chụp duy nhất này gợi nhớ kí ức.

Thiệu Khải Long vô tâm để ý chuyện của Trữ Nhiễm, Trữ Nhiễm tựa hồ đau thương thấu tâm cũng không muốn để ý tới Thiệu Khải Long, Bình Hải ở giữa hai người tả hữu đều không khoẻ, nhưng hẳn lại không bỏ xuống được, đơn giản là gương mặt kia hẳn từng nhìn suốt ba năm đã thành quen, có lẽ chỉ là đang chờ đợi một cái kỳ tích, chờ đợi có một ngày Lăng Nhiễm có thể trở về.

Mặc kệ yêu hận tình thù, rất nhiều những thứ này làm người ta nháo tâm, nhưng con người luôn phải đối mặt sự thật, chỉ cần lựa chọn còn sống, sẽ đối mặt với những nhu cầu thiết yếu hằng ngày, Bình Hải không có tiền tài như Thiệu Khải Long, cũng không thể giống như Trữ Nhiễm ở bệnh viện tâm thần cái gì cũng không quản, cũng không để ý, hẳn muốn sống sẽ phải làm việc, sẽ kiếm tiền nuôi sống chính mình. Tri thức trong đầu tuy rằng không đủ nhiều, bất quá ra ngoài tìm một công tác là không thành vấn đề, Bình Hải ở một quán bar tìm một công việc làm ca đêm, thời điểm ban ngày hẳn còn có thể đến bồi Trữ Nhiễm.

Ba người đều tiếp tục sống trong thế giới của chính mình, ngẫu nhiên Bình Hải sẽ đem chuyện của Thiệu Khải Long nói cho Trữ Nhiễm, Thiệu Khải Long hiện trạng càng ngày càng không tốt, thân thể không tốt, tinh thần không tốt, cả ngày đều hốt hoảng, nghe đến mấy cái này Trữ Nhiễm chỉ là yên lặng cúi đầu, một câu cũng không nói.

Trữ Nhiễm là người có thù tất sẽ báo, bằng không lúc trước cũng sẽ không tâm ngoan thủ lạt giết nhiều người như vậy, nếu không đem cổ hận ý trong lòng phát tiết ra ngoài, hẳn cảm thấy thực có lỗi với chính mình.

57. Chương 57

Chỉ chớp mắt đã qua bốn tháng, Trữ Nhiễm đã gần như hoàn toàn dung nhập vào trong thế giới này, bình tĩnh, an lành, cùng nhân thế vô tranh. Bồi ở bên cạnh hẳn chỉ có một mình Bình Hải. Về phần cái nam nhân kia, Trữ Nhiễm đã muốn quên, hoàn toàn quên, cho dù hẳn biết Thiệu Khải Long hiện tại sống rất thống khổ, cho dù biết hẳn hiện tại cơ hồ là sống không bằng chết. Nhưng là có một số việc thật sự không thể dễ dàng tha thứ.

Nhưng bình tĩnh sinh hoạt vẫn là bị một lần ngẫu nhiên ngoài ý muốn đánh vỡ. Hiện tại đã đến mùa thu, thời tiết lại như trước thập phần nóng bức, Trữ Nhiễm cảm thấy trong phòng có chút buồn, đi ra hậu viện tản bộ. Ngẫu nhiên đi ngang qua, mấy bệnh nhân kia lên tiếng kêu gọi. Vị tự xưng là con riêng của Càn Long kia ngồi vào bên người Trữ Nhiễm, cùng hẳn nói chuyện phiếm, vẫn như trước giảng những chuyện này nọ trong hoàng cung, Trữ Nhiễm nghĩ, người này có thể hay không xem kịch cổ trang truyền hình nhiều quá, như thế nào có thể đem chuyện xưa tưởng tượng ra mà giảng một cách sinh động như vậy.

Hắn hôm nay tâm tình thoát nhìn thật không tốt, vẫn cúi đầu tựa hồ đắm chìm ở trong kí ức thống khổ của chính mình.

“Ngôi vị hoàng đế rõ ràng là của ta, lại bị Thập Ngũ A Ca cướp đi, hẳn còn phải người tới giết ta.....”

Trữ Nhiễm thở dài chỉ có thể giả bộ bày tỏ chút cảm thán, nếu nói chính mình là trọng sinh sống lại, phỏng chừng bọn họ cũng sẽ cảm thấy đầu ta có vấn đề đi? Thời điểm Trữ Nhiễm đang miên man suy nghĩ, vị nhân huynh kia đột nhiên thần sắc đại biến, một tay đem Trữ Nhiễm đẩy ngã, cuội ở trên người hẳn gắt gao bóp chặt cổ hẳn. Trữ Nhiễm quá sợ hãi, giãy dụa không ngừng.

“Người vì cái gì muốn giết ta, vì cái gì muốn giết ta?” Tay bóp trên cổ thập phần dùng sức, rõ ràng là muốn hạ sát thủ. Trữ Nhiễm từng chút mất đi dưỡng khí, sắc mặt biến thành càng ngày càng tím, trước mắt dần dần mờ hồ. Bác sĩ tuần tra ở xa xa một bên hô to, một bên hướng bên này chạy tới.

Vừa mới xuống lầu, Bình Hải cũng thấy được một màn này, tốc độ giống như báo săn mỗi rất nhanh vọt lại đây, một cước đem người nọ đá văng ra. Dù sao mới trước đây, luyện nhiều năm tạp kỹ như vậy, Bình Hải thân thể rất là nhẹ nhàng linh hoạt, bằng không tới trễ trong chốc lát, Trữ Nhiễm phỏng chừng liền nguy

hiếm. Vừa có không khí, Trữ Nhiễm ôm cổ ho khụ khụ không ngừng, có một loại cảm giác tìm được đường sống trong chỗ chết. Xem ra bệnh tâm thần chính là bệnh tâm thần, nếu thời điểm phát bệnh sẽ rất đáng sợ.

Bình Hải đem Trữ Nhiễm ôm vào trong ngực, một chút vuốt vuốt ngực hân: “Tiểu Nhiễm, ngươi không sao chứ?”

“Khụ khụ! Không ... không có việc gì.”

Bình Hải tức giận đứng dậy, định đi cho người nọ một trận, Trữ Nhiễm vội vàng kéo hân: “Bỏ đi, cùng một người bệnh so đo cái gì.”

Vài bác sĩ mới tới đem bệnh nhân nổi điên chế trụ, đem người trói gô lại đem đi. Bình Hải nhanh ôm Trữ Nhiễm không ngừng trấn an hân: “Không có việc gì, không có việc gì.”

Hết thấy phát sinh quá nhanh, Trữ Nhiễm thậm chí lúc này còn chưa kịp sợ hãi, bây giờ an tĩnh lại, cái loại cảm giác sợ hãi này mới tràn ngập trong người, tay chân bắt đầu từng chút phát run, Bình Hải cảm giác ra hân thực sợ hãi, nâng hân trở về phòng bệnh. Trữ Nhiễm nằm ở trên giường, thân thể còn không có khôi phục bình tĩnh, Bình Hải cẩn thận giúp hân chỉnh hảo chăn, vỗ bờ vai của hân.

“Đừng sợ, không có việc gì. Nghỉ ngơi một chút, ta ở đây với ngươi.”

Kỳ quái là ở loại thời điểm này, Trữ Nhiễm thế nhưng nhớ tới Thiệu Khải Long, Trữ Nhiễm thống khổ nhăn chặt lông mày, vì cái gì lại như vậy, rõ ràng đã không thương hân, vì cái gì thời điểm sợ hãi còn có thể nghĩ đến hân? Từng chuyện khi xưa toàn bộ nhớ lại trong đầu, khi đó mặc kệ chính mình làm cái gì cũng không cần lo lắng, đơn giản là sẽ có người ở phía sau bảo hộ chính mình, mặc kệ nhiều thời điểm mệt mỏi, đều đã có một đôi tay hữu lực ôm chính mình, gây cho chính mình cảm giác vô cùng an toàn.

Nhưng càng là như thế, Trữ Nhiễm lại càng hận hân, càng là không thể tha thứ cho hân, những lời nói của Lâm Thắng thẳng đến hôm nay hân vẫn như trước còn nhớ rất rõ ràng, tuy rằng biết rõ tên kia là muốn châm ngòi ly gián, nhưng tất cả chuyện đó dù sao cũng đều là sự thật. Mặc kệ hân ngay lúc đó đang ôm tâm trạng gì, đang suy nghĩ cái gì, phản bội vẫn chính là phản bội, bán đứng vẫn chính là bán đứng.

Trữ Nhiễm nghiêng mặt đi né tránh tầm mắt Bình Hải, gắt gao cắn môi dưới chính mình, áp chế không được nước mắt từng chút chảy xuống dưới, rớt xuống bao gối đầu. Bình Hải thở dài, vỗ bờ vai của hân một chút: “Tiểu Nhiễm, muốn khóc liền khóc đi, đừng chịu đựng.”

“Ta, ta không sao.”

Tuy rằng hân nói chính mình không có việc gì, nhưng thân thể run run vẫn là bán đứng hân, Bình Hải biết hân chịu kinh hách. Một đêm này Bình Hải không có đi, vẫn đem Trữ Nhiễm dỗ ngủ, mới nằm ở trên sofa bên cạnh ngủ một chút.

Trữ Nhiễm vừa mới khôi phục một chút tâm tình, lại bị sự cố ngoài ý muốn lần này quấy rầy, tâm tình lại bắt đầu áp lực. Vài ngày sau, trên cổ Trữ Nhiễm hiện lên rất nhiều xanh tím ứ ngân, mấy dấu vết này làm cho hân sinh ra sợ hãi, đứng ở trước gương nửa ngày không thể di động cước bộ, giống như đang có một người bóp chặt cổ chính mình.

Bình Hải đi vào toilet, gặp Trữ Nhiễm đang dùng bàn tay ôm cổ chính mình: “Làm sao vậy, tiểu Nhiễm?”

Trữ Nhiễm nuốt nuốt một chút, có chút thống khổ nhắm hai mắt lại, Bình Hải kéo tay hân ra thấy những dấu ngón tay này, có chút đau lòng, nhẹ nhàng đem Trữ Nhiễm kéo vào trong lòng.

“Tiểu Nhiễm, theo ta về nhà ở đi.”

“Không cần.”

“Vì cái gì nhất định phải ở lại nơi này? Trở về nhà chúng ta không tốt sao?”

Trữ Nhiễm thần sắc phức tạp nhìn hân một cái, đơn giản là khi hân nói những lời này, ngữ khí làm cho người ta có một loại cảm giác ái muội. Bình Hải đối với hân thần nhiên nở một chút nụ cười, nhẹ nhàng hôn lên cái trán hân: “Tiểu Nhiễm, vì cái gì ta lại không được?”

Trữ Nhiễm tâm lý hoảng hốt: “Người, người có ý tứ gì?”

“Người đã không yêu hần, vì cái gì không tiếp nhận ta?”

Trữ Nhiễm vội vàng đẩy hần ra: “Người không phải yêu Lăng Nhiễm sao?” Đoạn thời gian ở tại đây, Bình Hải luôn hội nhắc tới một nam hài tên là Lăng Nhiễm, nói chính mình có bao nhiêu thích hần, nói chính mình có bao nhiêu nhớ hần.

Bình Hải lộ ra ý tứ tươi cười không rõ hàm xúc: “Ta thích người, mặc kệ người muốn đóng làm Lăng Nhiễm hay là Trữ Nhiễm.”

Một câu này đã không cần quá nhiều giải thích, Trữ Nhiễm rất rõ ràng ở trước mặt Bình Hải, hần đã bại lộ thân phận, nếu đã biết cũng không tất yếu ở trước mặt hần tiếp tục giả ngu.

Có lẽ Trữ Nhiễm không biết, có đôi khi bại lộ chân tướng chỉ là trong lúc ngủ mơ nói mấy chuyện mà thôi. Ở một khắc biết được chân tướng kia, Bình Hải liền âm thầm đối chính mình nói, ta sẽ không muốn nhân nại chính mình thêm, sẽ không đem người mình yêu chấp tay tặng cho kẻ khác. cho dù tâm của người còn chứa người kia, cho dù người khả năng vĩnh viễn cũng sẽ không yêu thương ta, ta cũng đều phải tranh thủ, nếu tiếp tục trốn tránh, ta đây vĩnh viễn đều là người thất bại.

Trữ Nhiễm chậm rãi xoay người, nhiều năm như vậy vẫn ở bên cạnh chính mình, cảm tình kia là thật hay là giả đã không cần kiểm chứng cũng biết. Nhưng cảm giác kia chính là không đúng, từ đầu chí cuối vẫn xem hần là bạn tốt, bằng hữu tốt nhất.

Bình Hải đi qua, từ phía sau hoàn trụ thân hình nho nhỏ, khe hôn đầu tóc của hần: “Tiểu Nhiễm, cho ta một cơ hội được không?”

“Thực xin lỗi, tiểu Hải.” Trữ Nhiễm đẩy ra thân thể hần, ra khỏi toilet.

Bình Hải không có nổi giận, tiếp tục theo đuôi tới phòng ngủ: “Vì cái gì, chẳng lẽ người còn yêu hần sao?”

Trữ Nhiễm đứng ở bên cửa sổ, nhìn lá cây bên ngoài bị gió thổi lay động: “Không yêu, đã sớm không yêu.”

“Vậy vì cái gì không chịu nhận ta?”

“Tiểu Hải, ta nói rồi chúng ta là bằng hữu, vĩnh viễn đều là bằng hữu.”

“Tiểu Nhiễm, người muốn như vậy cả đời sao? Vĩnh viễn sống ở trong bóng ma của Thiệu Khải Long, vĩnh viễn ở tại cái bệnh viện này trốn tránh sự thật?”

Trước kia, Trữ Nhiễm cảm thấy chính mình đặt nặng mục tiêu vì báo thù, lại không nghĩ sẽ trốn tránh luật pháp chế tài, khi đó hần chưa bao giờ suy xét qua con đường sau này sẽ đi như thế nào. Nhưng lúc này đã có một số việc thật sự phải suy xét một chút, nếu còn sống, con người không thể luôn tránh ở trong một thế giới giống như ở đây, không thể luôn trốn tránh xã hội.

“Tiểu Nhiễm, theo ta trở về đi, để cho ta chiếu cố người.”

“Tiểu Hải, đáng giá sao?”

Bình Hải tiến lên ngăn đón hần vào lòng: “Đáng giá, chỉ cần là vì người, cái gì cũng đều đáng giá.”

“Tại sao chứ?” Trữ Nhiễm thật sâu thở dài.

“Theo ta trở về đi, chúng ta cùng nhau sinh hoạt.”

“Nhưng.....”

Bình Hải ở vành tai hần khe hôn một cái: “Không quan hệ, ta có thể chờ, chờ ngày nào đó người yêu thương ta.” Cho dù chỉ có một phần vạn cơ hội, ta cũng sẽ không buông tha.

Đối mặt người si tình như thế, ai lại nhẫn tâm cự tuyệt hần, Trữ Nhiễm không biết chính mình có thể hay không yêu thương hần, có lẽ cũng nên thử một chút, cho hần một cơ hội cũng là cấp chính mình một cơ hội. Chuyện tương lai ai cũng không thể nói rõ. Trữ Nhiễm thể xác và tinh thần mỗi một, dựa vào người phía sau, tuy rằng bờ vai của hần không đủ rộng, tuy rằng dáng người hần không đủ cao, nhưng cũng rất ấm áp, thực chân thật.

Hai ngày sau, Bình Hải thay Trữ Nhiễm làm tốt thủ tục xuất viện, thu thập hảo hành lý, đem hân mang về căn nhà nhỏ mà mà ấm áp kia. Trước đó Bình Hải từng ở sau lưng Trữ Nhiễm cấp Thiệu Khải Long một cuộc điện thoại, thời gian trò chuyện chỉ có ngắn ngủn không đến hai phút.

“Thiệu tiên sinh, ta muốn đem Trữ Nhiễm mang về nhà, người không có ý kiến chứ?”

“..... Không ý kiến.” Không phải Lăng Nhiễm, hết thấy đều không bận tâm.

Bình Hải gọi lên khoe miệng, không tiếng động nở một chút nụ cười: “Về sau, ta sẽ hảo hảo thương hân.”

“Chúc các người hạnh phúc!”

“Cám ơn!” Hy vọng người về sau không cần đến quấy rầy yên tĩnh của chúng ta, những lời này Bình Hải cuối cùng vẫn là không có nói ra.

Thiệu Khải Long không biết, hân đã đem chính người mình yêu nhất tự tay dâng vào trong ngực người khác, hân lại lần nữa làm ra một sai lầm trí mạng. Thời điểm buông điện thoại, Thiệu Khải Long lại lấy ra ảnh chụp trong điện thoại, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt kia, đối với Lăng Nhiễm tưởng niệm càng ngày càng mãnh liệt. Trong khoảng thời gian này, hân đã muốn tiếp nhận sự thật: Lăng Nhiễm đi rồi, chính mình đã vĩnh viễn mất đi hân.

Mỗi ngày chỉ có thuốc lá và rượu làm bạn, rất là thê lương, Thiệu Khải Long đã rất ít khi trở về nhà, hân thích một mình đứng ở trong văn phòng, buổi tối liền ngủ ở trên chiếc giường từng cùng Lăng Nhiễm điên loạn đảo phượng, bị rượu mê loạn thần trí sẽ luôn ở trong mộng thấy thân ảnh Lăng Nhiễm, thấy hân tươi cười, thấy hân rúc vào trong lòng chính mình.

Trong khoảng thời gian này, Thiệu Khải Long đã làm rất nhiều chuyện, hân vận dụng hội trình thám đi thăm dò chuyện ở kiếp trước của Lăng Nhiễm, bắt quá những kẻ khốn kiếp kia tất cả đều đã chết, những chuyện này rất khó tra được, chỉ là từ chỗ Lăng Phong Hải lấy được mấy tấm ảnh Lăng Nhiễm chụp lúc sáu tuổi năm xưa. Nhìn tiểu nam hài khả ái trong ảnh chụp, Thiệu Khải Long cảm thấy hảo thân thiết, hân thậm chí có thể tưởng tượng ra bộ dáng Lăng Nhiễm khi lớn lên.

Thiệu Khải Long biến thành càng ngày càng kỳ quái, hân cúng một đồng tiền lớn cho cô nhi viện, giúp những hài tử mất đi cha mẹ này, còn chuyên môn điều động một hội trình thám đi thăm dò những trẻ em bị nghi là lừa bán, giúp bọn họ thoát ly ma chướng, tìm lại được cha mẹ của mình. Người khác đều nói hân hiện tại thích làm việc thiện, kỳ thật cũng chỉ có chính hân biết, những chuyện này hết thấy đều là vì Lăng Nhiễm, nếu hân còn tồn tại nhất định cũng sẽ làm như vậy. Cái này hân coi như là một loại hoài niệm khác đối với Lăng Nhiễm.

Nhưng mặc kệ làm cái gì đều không thể ngăn cản được loại đau lòng này, chỉ cần một khi nghĩ đến nam hài kia, Thiệu Khải Long lại có một loại cảm giác giống như bị người khác xé rách trái tim, mỗi lần như vậy Thiệu Khải Long luôn hung hăng bắt lấy ngực mình, cắn răng chịu đựng loại thống khổ này, giống như bị người ta dùng độc dược phóng xuyên qua tim, tư vị kia quả thực có thể đem người sống tra tấn đến chết.

58. Chương 58

Hồi lâu không có quay về nhà, thoát nhìn thực ấm áp thực sạch sẽ, Bình Hải cố ý quét tước cả ngày, hy vọng khi Trữ Nhiễm về nhà có thể thoải mái một ít. trên bàn trà còn bày một cái bình hoa nho nhỏ, trên đó cắm mấy bông hoa lài, trong không khí tựa hồ cũng bay một mùi thơm ngát thản nhiên, làm cho người ta tự động mà thả lỏng tâm tình.

Bình Hải đem hành lý toàn bộ sửa sang lại cho tốt, cởi áo khoác thay đổi tạp dề: “Tiểu Nhiễm, muốn ăn cái gì ta đi làm.”

Trữ Nhiễm cầm lấy sách giáo khoa trên bàn học lật xem mấy trang, trên mỗi trang đều làm rất nhiều chú thích, xem ra Bình Hải thực rất chú tâm học tập: “Cái gì cũng được, đơn giản một chút là tốt rồi.”

Bình Hải mở ra tủ lạnh cầm mấy thứ rau dưa: “Hảo, vậy ngươi nghỉ ngơi một chút, ta đi nấu cơm.”

“Ân.”

Bình Hải cước bộ rất mau lẹ, biểu tình thực hưng phấn, ai cũng đều nhìn ra: Trữ Nhiễm về nhà, hẳn thật cao hứng. Trữ Nhiễm thoát áo khoác, mở TV lên nhìn trong chốc lát, phòng bếp truyền đến tiếng bát đĩa va chạm, Trữ Nhiễm nghĩ cái này có lẽ chính là sinh hoạt đi? Thực chân thật.

Bình Hải hôm nay làm bốn đĩa đồ ăn, màu sắc rực rỡ bày ra trên bàn thoạt nhìn rất ngon miệng, hắn còn cố ý chạy xuống dưới lầu mua một thùng thức uống, tựa hồ có một loại ý tứ chúc mừng. Bữa tiệc cơm này hai người ăn thực vui vẻ. Trữ Nhiễm cảm thấy chính mình dường như từ trên đám mây đã trở xuống trên mặt đất, làm một người bình thường, nhìn thấy vui sướng nho nhỏ của người khác mà cảm thấy hạnh phúc, loại sinh hoạt này có lẽ trông thực bình thường, nhưng lại rất thiết thực.

Bình Hải cái gì cũng không cho Trữ Nhiễm làm, thậm chí cả cái bàn cũng không cho hắn dọn, vẫn đem phòng ở toàn bộ thu thập cho tốt, Bình Hải mới hít sâu một cái, cởi bỏ tạp dề.

“Tiểu Nhiễm, buổi tối ta muốn đi làm, có lẽ phải sau nửa đêm mới trở về.”

“Ngươi đi làm?”

“Ân, cũng đã được mấy tháng.”

Trữ Nhiễm nhìn xem sách giáo khoa trong tay, lời đến bên miệng nhưng vẫn nuốt đi xuống, Bình Hải đã trưởng thành, hẳn đã hoàn toàn có thể chiếu cố chính mình, kỳ thật không cần tất yếu phải lo lắng: “Làm công tác gì?”

“Ở quán bar làm phục vụ sinh.”

“Có hay không một chút chết đi?”

Bình Hải từ tủ quần áo cầm một kiện áo khoác đối ở trên người: “Không cực nhọc, rất thoải mái.”

“Nga, vậy là tốt rồi.”

“Ta xuất môn trước, hảo hảo nghỉ ngơi một chút.”

“Ân, vậy ngươi trên đường cẩn thận.”

Bình Hải mở miệng cười hắc hắc, loại cảm giác này thật tốt, làm cho người ta cảm thấy thực thỏa mãn:

“Ân, ta đây đi trước.”

“Hảo.”

Bình Hải mang theo tươi cười ra khỏi cửa, cũng cẩn thận đem cửa khóa kỹ. Phòng khôi phục một mảnh im lặng, Trữ Nhiễm ở trên giường nằm nửa khắc, nhìn chăm chăm bóng đèn tiết kiệm năng lượng màu da cam trên trần nhà, đột nhiên cảm thấy hảo tịch tịch, có nên hay không ta cũng ra ngoài tìm một công việc? Dù sao không thể ở nhà ngây ngốc cả đời. Trữ Nhiễm nghĩ nghĩ mở ra máy tính, ở trên mấy trang web tìm kiếm một chút tin tức thông báo tuyển dụng. Đồng thời ghi chép lại vào sổ tay, hắn nghĩ, qua vài ngày ra ngoài xin việc một chút cũng tốt lắm.

Thời điểm có việc để làm thời gian luôn qua rất nhanh, bất tri bất giác, đồng hồ ở góc máy tính đã biểu hiện đến ban đêm hai giờ. Ngoài cửa truyền vào một trận tiếng bước chân, sau là thanh âm nhẹ nhàng mở khóa. Bình Hải chân tay nhẹ nhàng mở cửa, lại thấy trong phòng vẫn như trước sáng đèn, Trữ Nhiễm vẻ mặt tươi cười nhìn hắn.

“Ngươi đã trở lại?”

“Ngươi như thế nào còn chưa đi nghỉ ngơi?”

Trữ Nhiễm nhẹ nhàng dụi mắt: “Lên mạng tìm kiếm này nọ.”

“Mệt mỏi như vậy, mau nhanh ngủ đi.”

“Nga, hảo.” Trữ Nhiễm đóng máy tính, nằm ở một bên. Nhìn Bình Hải thay đổi quần áo đi vào phòng tắm, rửa mặt xong lại đi ra. Hai người một đứng trên mặt đất, một nằm ở trên giường liếc nhau, đều có chút thoải mái.

Bình Hải đỏ mặt tắt đèn: “Ngủ đi.”

“Ân.”

Trữ Nhiễm nằm ở bên trong đối diện tường, Bình Hải thật cẩn thận leo lên giường nằm ở bên ngoài, cả người cứng ngắc. Cho dù lúc này hắn thực mệt, nhưng vô luận như thế nào cũng là ngủ không được, trong bầu không khí hắc ám tựa hồ lớn vồn một chút xấu hổ. Bình Hải cảm thấy hô hấp chính mình càng ngày càng dồn dập, thân thể cũng từng chút nóng lên. Có thể là bởi vì đã dùng tâm tư thẳng thắn nói cho hắn, nên không thể dùng thái độ trước kia mà đối mặt hắn. Bình Hải có hơn cả ngàn ý niệm thúc đẩy muốn xoay người sang bên kia ôm chặt hắn, nhưng cũng là không dám, hắn sợ Trữ Nhiễm sẽ cự tuyệt, sợ chính mình dọa đến hắn.

Có điều trái tim đập bang bang trong ngực chính là không thể tĩnh táo lại, mấu chốt hơn là có địa phương đã không chịu thua kém mà cũng rần lên, người mình thích nằm ngay bên cạnh, nếu không có cảm giác vậy không thể xem như nam nhân bình thường. Bình Hải áp chế nửa ngày cũng không thể bình tĩnh, không thể không chế cảm thụ của chính mình, cuối cùng thật mạnh hít một hơi, xoay người.

“Tiểu Nhiễm?”

“Ân?”

“Ta có thể ôm ngươi không?”

Thấy Trữ Nhiễm không nói gì, Bình Hải nhanh chóng cường điệu một câu: “Ngươi yên tâm, ta cái gì cũng sẽ không làm, ta chỉ là muốn ôm ngươi, có thể chứ?”

Trữ Nhiễm lặng lẽ cắn cắn môi, một lát sau xoay người nhích một chút lại gần Bình Hải, Bình Hải thấy vậy một trận hưng phấn liền vươn cánh tay đem Trữ Nhiễm ôm vào trong lòng. Giờ khắc này, cảm giác thể nhưng vô cùng thỏa mãn, hương vị của riêng Trữ Nhiễm làm cho hắn say mê nhắm hai mắt lại: “Tiểu Nhiễm, ta thích ngươi.”

Ta rốt cuộc có cái gì tốt, có cái gì đáng giá để ngươi thích, Trữ Nhiễm bất đắc dĩ chỉ có thể đối hắn nói một câu: “Cám ơn ngươi, tiểu Hải.”

Bình Hải mềm nhẹ vuốt ve mái tóc hắn, tựa như đang vuốt ve một con mèo nhỏ: “Ngủ đi.”

“Ân.”

Bình Hải biết tâm linh Trữ Nhiễm thực yếu ớt, hắn cần một nam nhân cường đại đến bảo hộ hắn, cũng biết chính mình hiện tại cũng không có năng lực kia, nhưng hắn không nghĩ sẽ buông tha, lại càng không muốn để cho người khác lại đến thương tổn nam hài này. Đường tương lai còn rất dài, một ngày nào đó chính mình có thể biến thành một cường giả, cũng đủ năng lực bảo hộ Trữ Nhiễm.

Nằm ở trong lòng Bình Hải, Trữ Nhiễm sẽ có cảm giác rất thiết thực, tựa như kiếp trước giống nhau, nam hài này luôn dùng thân hình gầy yếu bảo hộ Trữ Nhiễm, tạo cho hắn duy nhất cảm giác an toàn. Một đêm này Trữ Nhiễm ngủ tốt lắm, không có bị ác mộng quấy rầy, cũng không có mộng thấy nam nhân kia.

Bình Hải đối với Trữ Nhiễm tốt đến có chút khoa trương, cái gì cũng không cho hắn làm, tất cả công việc nhà đều lo hết, thậm chí cả quét nhà của không cho hắn đụng vào một chút, hắn nói Trữ Nhiễm hiện tại thân thể rất gầy yếu, nhất định phải hảo hảo tịnh dưỡng. Trên thực tế Trữ Nhiễm hiện tại xác thực rất gầy, tựa hồ từ nơi đó của Lâm Thắng trở về cũng vẫn chưa khôi phục lại, bộ dáng giống như là một trận gió có thể thổi bay, nhìn thấy làm cho người ta đau lòng.

Về nhà được vài ngày, Trữ Nhiễm tâm tình tựa hồ tốt hơn một ít, hôm nay hắn cầm một bản ghi chú một mình ra ngoài. Làm việc kiếm tiền, đây là mỗi người đều phải đối mặt với thực tế, Trữ Nhiễm cũng không ngoại lệ, dựa theo địa chỉ trên vở Trữ Nhiễm đi tới một công ty nhỏ xin việc. Nữ tiếp tân ngồi ở bàn gần cửa đầu cũng không năng, nói một câu: “Xin việc làm lên lầu ba.”

Trữ Nhiễm dùng thang máy đi đến lầu ba phòng nhân sự, bên ngoài cũng đã đứng ngồi vài nhân viên đến xin việc, Trữ Nhiễm tìm được một cái ghế bên cạnh, dựa vào ngồi xuống, im lặng chờ. Một người bên cạnh vừa mới bắt đầu cũng không chú ý người này, sau lại có một người theo dõi gương mặt hắn, nhìn trong chốc lát tựa hồ nhớ tới cái gì, kéo kéo người bên cạnh thì thầm vài câu. Người nọ nhìn kỹ trong chốc lát cũng là cả kinh, hai người không nói không rằng, lặng lẽ tiến vào thang máy đi rồi.

Chỉ chốc lát sau, mấy người còn thừa lại tựa hồ cũng nhận ra Trữ Nhiễm, đều đồng loạt cúi đầu chạy. Trữ Nhiễm nhìn bọn họ biểu hiện kỳ quái, cũng không nghĩ nhiều như vậy, vẫn như trước ngồi ở kia chờ. Hồi lâu sau người thông báo tuyển dụng đẩy cửa đi ra, có chút nghi hoặc nhìn lại lông mày, vừa rồi người còn nhiều như vậy, như thế nào không lâu sau tất cả đều không thấy? Thấy chỉ còn có một mình Trữ Nhiễm, đành phải gọi hắn vào phòng.

Bên trong có ba người thông báo tuyển dụng, mới gặp Trữ Nhiễm mặt đều lộ vẻ nghi hoặc, tổng cảm thấy nhìn thực quen mắt, cùng Trữ Nhiễm hàn huyên trong chốc lát, sau trong đó có một người đột nhiên nghĩ tới gì đó, hướng người bên cạnh thì thầm vài câu, một người đứng đầu bưng tỉnh đại ngộ, sau đó có chút lo sợ nói: “Kia, cái kia, người, người trở về chờ điện thoại đi.”

“Nga, được rồi.”

Trữ Nhiễm sau lại đi bốn công ty khác, thế nhưng tình huống toàn bộ đều giống nhau, vừa mới bắt đầu Trữ Nhiễm cũng không biết là chuyện gì xảy ra, bất quá thời điểm ra khỏi công ty cuối cùng, ngẫu nhiên nghe được người khác nói một câu: “Người nọ sẽ không phải chính là cái tên sát nhân cuồng kia đi?”

Đến tận đây Trữ Nhiễm mới hoàn toàn hiểu được, vì cái gì những người này thấy mình lại lộ ra thần sắc sợ hãi. Trữ Nhiễm nhanh chóng cúi đầu trở về nhà. Nơi này đã không còn là ở bệnh viện tâm thần kia, nơi này là xã hội thật sự, mọi người cơ hồ đều biết chính mình là tên sát nhân cuồng. Ai sẽ muốn người như ta vậy? Trữ Nhiễm lần đầu tiên cảm nhận được sự thật tàn khốc.

Ngày đó về nhà, Bình Hải thấy Trữ Nhiễm sắc mặt thật không tốt, lo lắng hỏi nguyên do, Trữ Nhiễm thần nhiên cười cười, lắc đầu không nói gì. Bình Hải âm thầm thở dài, hắn vẫn là chuyện gì cũng đều giấu ở trong tâm không chịu nói đi ra.

Rất nhanh người ở các cửa hàng buôn bán xung quanh cũng nhận ra Trữ Nhiễm, tuy rằng không dám nói năng lỗ mãng, nhưng đều giống như nhìn thấy ôn dịch trốn tránh hắn. Cho dù dư luận xã hội đối với Trữ Nhiễm đánh giá tốt, nhưng hắn dù sao đã giết nhiều người như vậy, lại còn bị nhận định là bệnh tâm thần, vạn nhất bệnh điên tái phát đến giết người lung tung phải làm sao bây giờ? Chân chính đả kích Trữ Nhiễm chính là ngày đó phát sinh một sự kiện. Thời điểm Trữ Nhiễm đi ngang qua một khu hoa viên nhỏ, thấy một tiểu hài nhi ngã sắp xuống, có lòng tốt đi qua giúp đỡ một phen.

“Tiểu bằng hữu người không sao chứ?”

Hài tử kia ôm chân té bị thương khóc lớn không ngừng, Trữ Nhiễm đành phải giúp hắn lau một chút nước mắt. Ai ngờ lúc này bên cạnh đột nhiên bước lại đây một phụ nữ, một tay nắm lấy nam hài kéo vào trong lòng, về mặt đề phòng nhìn Trữ Nhiễm.

“Người muốn làm gì?”

Loại này ngữ khí chất vấn làm cho Trữ Nhiễm cảm thấy chính mình dường như đang làm chuyện gì sai trái, trong giọng nói cũng lộ ra vẻ khiếp đảm: “Hắn ngã sắp xuống, ta ... ta chỉ là đem hắn nâng dậy thôi.”

Phụ nữ kia mau chóng ở trên người nhi tử kiểm tra một chút, một chữ tạ ơn cũng không có lời kéo hài tử bước đi, còn nhỏ giọng đối nhi tử nói một câu: “Hắn là người điên, về sau cách xa hắn một chút.”

Trữ Nhiễm cả người cứng đờ, một loại ủy khuất rất lớn nháy mắt bao phủ toàn thân. Chung quanh vài hàng xóm đều chỉ e tránh không kịp, trốn rất xa hướng Trữ Nhiễm chỉ trỏ nghị luận. Trong nháy mắt kia, làm cho Trữ Nhiễm cảm thấy chính mình giống như lại về đến kiếp trước, bị người khác đạp dưới bàn chân mà phỉ nhổ, bốn phía không khí càng ngày càng quỷ dị, rõ ràng là nhỏ giọng nghị luận lại vô cùng rõ ràng tiến vào trong tai mình [Phong Tử(người điên), bệnh thần kinh, sát nhân cuồng, biến thái.....] Trữ Nhiễm gât gao che lỗ tai chính mình, nhưng vẫn như trước có thể nghe rõ ràng tiếng nói xấu cùng mắng chửi.

Trữ Nhiễm thất kinh rất nhanh chạy về nhà, ôm gối đầu cuộn lui ở trên giường. Những hộ gia đình chung quanh rất nhanh liền tụ tập ở văn phòng nhà đất kháng nghị, người nguy hiểm như vậy không nên để cho hấn ở tại trong tiểu khu. Ngày đó chuyện nháo rất lớn, Trữ Nhiễm tránh ở trong phòng đều nghe được âm thanh huyền não dưới lầu. Còn thấy người ở văn phòng bất động sản đem Bình Hải kêu lên, lớn tiếng quát mắng.

Trữ Nhiễm lại chưa bao giờ từng có loại cảm giác này, thực cô độc thực bất lực, dường như bị người để trên Iceland ở Nam cực không người ở, bốn phía đều là sợ hãi cô độc mà lại có không khí rét lạnh, cảm giác kia áp hấn đến thở không nổi. Bình Hải về nhà vẫn như trước mang theo tươi cười, dưới lầu phát sinh chuyện gì cũng không đề cập tới. Nhưng Trữ Nhiễm vẫn là xem ra hấn bị người khác mắng không nhẹ. Vào lúc ban đêm sau khi Bình Hải đi làm, không thể chịu đựng thêm Trữ Nhiễm lưu lại một tờ giấy, mang theo hành lý lặng lẽ rời khỏi nhà.

Người giống như ta, có lẽ chỉ có bệnh viện tâm thần mới thu dụng đi! Trữ Nhiễm lại về đến căn phòng kia, trở lại thế giới quỷ dị này, cùng một đám người điên điên khùng khùng ở cùng một chỗ. Hấn cảm giác chính mình thật lạnh, đem chăn toàn bộ quấn lại trên người, cuộn lui tựa vào đầu giường. Đêm nay Trữ Nhiễm khóc, khóc thực thương tâm.

Về nhà tìm không được Trữ Nhiễm, Bình Hải rất nhanh liền đuổi tới bệnh viện, tiến vào phòng liền gắt gao đem Trữ Nhiễm kéo vào trong lòng: “Tiểu Nhiễm, người làm sao vậy, vì cái gì đột nhiên phải về đây?”

“Thực xin lỗi, ta....”

Bình Hải đại khái cũng đoán được nguyên nhân, chính mình vẫn là không có năng lực bảo vệ tốt Trữ Nhiễm, làm lại cho hấn bị thương tổn: “Tiểu Nhiễm, về nhà đi, được không?”

“Không, ta không nghĩ sẽ trở về.”

Bình Hải khuyên thật lâu, nhưng như trước không thể thay đổi tâm ý Trữ Nhiễm, cuối cùng đành phải thở dài một hơi, không tiếp tục làm khó hấn. Chỉ cần hấn vui vẻ, ở đâu cũng không còn quan trọng.

59. Chương 59

Vừa mới bình tĩnh trở lại, tâm lúc này lại bị những chuyện gần gũi gần đây đánh vỡ, Trữ Nhiễm lại bắt đầu biến thành trầm mặc không còn nói chuyện, tình trạng tinh thần càng ngày càng kém. Hấn luôn im lặng ngồi ở trong rừng cây hậu viện, ngửa đầu nhìn mây trắng bay ngang qua kẽ hở lá cây. Vì sao lại hư không như thế, cô đơn như thế, cho dù có Bình Hải làm bạn cũng vẫn tịch mịch như vậy, trong thế giới của ta rất cuộc thiếu cái gì?

Trữ Nhiễm gần đây luôn nằm thấy cùng loại mộng, mộng chính mình có một đôi cánh dài bay lượn ở trên không, hoặc mộng thấy thân thể của chính mình nhẹ như lông tơ lơ lửng giữa giới, mỗi lần ở trong dạng mộng kia tỉnh lại, Trữ Nhiễm đều phải nhắm mắt lại ngủ nhiều thêm nữa, hy vọng có thể tiếp tục cảnh trong mơ.

Trữ Nhiễm lời nói hồ ngôn loạn ngữ càng ngày càng nhiều, có đôi khi hấn hội cười hỏi Bình Hải: “Người có biết con người làm thế nào mới có thể bay không?”

Bình Hải bị hấn hỏi nghẹn lời: “Tiểu Nhiễm, người rốt cuộc làm sao vậy?”

Hai mắt mê mang nhìn chăm chăm chim chóc bay lượn tự do ngoài cửa sổ, trong ánh mắt tràn ngập khát khao: “Nếu lại chết một lần, ta nghĩ muốn biến thành một con chim nhỏ, cho dù chỉ là chim sẻ cũng tốt.”

Trữ Nhiễm như vậy làm cho Bình Hải thập phần lo lắng, hấn phát hiện Trữ Nhiễm càng ngày càng kỳ quái, tinh thần cũng thực hoảng hốt, hơn nữa mỗi ngày sức ăn càng ngày càng ít. Để cho người lo lắng hơn là Lăng Nhiễm kiếp trước chính là tự sát mà chết, trước đó hấn cũng biểu hiện ra loại cảm xúc chán đời này, Bình Hải thực lo lắng hấn chịu không nổi áp lực vô hình này mà lần nữa lựa chọn đi lên tuyệt lộ.

“Tiểu Nhiễm, không cần nói những lời ngây ngô này, nếu người không vui thì lên mạng chơi trò chơi, hoặc nhìn xem hài kịch.”

Trữ Nhiễm lộ ra một tia cười khổ như có như không: “Hết thấy đều là giả, có ý nghĩa sao?”

Bình Hải có chút hoảng hốt, trấn an Trữ Nhiễm ngủ trưa, sau lặng lẽ ra cửa, tìm được bác sĩ phụ trách hỏi một chút chứng bệnh của Trữ Nhiễm. Trải qua liên tục vài ngày quan sát, bác sĩ kết luận Trữ Nhiễm khả năng là mắc chứng trầm cảm. Rất nhanh chẩn đoán của bác sĩ đã được chứng thật, Trữ Nhiễm cảm xúc càng ngày càng chán nản. Có đôi khi sáng sớm tỉnh lại, trên mặt luôn mang theo thần sắc thống khổ, hần luôn không nói một lời, tựa vào trên giường nửa ngày bất động, Bình Hải hỏi hần, hần giống như luôn luôn không nghe thấy, rất ít khi trả lời lại.

Cảm xúc như vậy kéo dài liên tục vài giờ, chỉ có khi đến thời điểm buổi chiều, Trữ Nhiễm thoát nhìn mới đỡ hơn một chút, hần lúc này sẽ ăn cơm, sau đó ở trong viện đi dạo một chút. Thời điểm chạng vạng cũng sẽ cùng Bình Hải tán gẫu vài câu. Nhưng là vừa đến sáng sớm ngày hôm sau, lại biến thành phi thường tiêu cực. Loại tình huống này càng ngày càng nghiêm trọng, từ ban đầu trầm mặc dần dần biến thành âm thầm mà khóc không tiếng động, Bình Hải sợ Trữ Nhiễm sinh ra khuynh hướng tự sát, luôn một bước không rời bồi ở bên cạnh hần, thẳng đến khi trấn an hần ngủ xong mới trở về công tác.

Mà cùng lúc đó, mặt khác ở bên Thiệu Khải Long tình trạng cũng đồng dạng không chút lạc quan, đối với thay đổi của hần Tô Nhã rõ ràng nhất, liên tục mấy tháng Thiệu Khải Long đều không có ngủ cùng nàng, thậm chí hần còn rất ít khi về nhà. Lý do đều là công ty bề bộn nhiều việc, Thiệu Khải Long đem toàn bộ tâm tư đều dùng trên việc làm ăn, dùng một lượng lớn công việc như ma túy kích thích thần kinh chính mình, bởi vì hần sợ rảnh rỗi, sợ chính mình có thời gian sẽ nhớ đến những chuyện khác.

Rất nhanh Thiệu Khải Long liền lần thứ hai bị đưa vào bệnh viện, bất quá lần này không phải bởi vì xuất huyết dạ dày, mà là đột nhiên hôn mê bất tỉnh. Ở bệnh viện nằm suốt một ngày một đêm mới thanh tỉnh. Tô Nhã thấy hần tỉnh, sờ sờ nước mắt giữ chặt tay hần: “Lão công, người rốt cuộc làm sao vậy?”

Thiệu Khải Long sắc mặt thống khổ nhìn nàng: “Thực xin lỗi, làm người lo lắng.”

Tô Nhã lắc đầu: “Có phải hay không gần đây quá mệt mỏi, về nhà nghỉ ngơi một đoạn thời gian đi.”

Mỗi ngày công tác mười mấy giờ vẫn là không thể đình chỉ tưởng niệm đối với Lăng Nhiễm, nếu rảnh rỗi Thiệu Khải Long thật sợ chính mình không chịu nổi cái loại khổ tương tư này, sợ chính mình sẽ hoàn toàn suy sụp.

“Ta không sao, người đi về trước đi.”

Tô Nhã không biết Thiệu Khải Long vốn là không thương yêu nàng, hần đối chính mình tốt lắm, tương kính như tân, nhưng lại hoàn toàn không mang lại cảm giác yêu đương, nàng cảm thấy tâm Thiệu Khải Long thật sự rất khó bắt lấy, mặc kệ chính mình cố gắng cỡ nào, đều không thể làm cho ánh mắt hần hoàn toàn dừng lại ở trên người mình. Hần làm cho người ta có cảm giác luôn thực sâu lo, thực bị thương, hần rõ ràng có đủ tiền tài, có thể tử xinh đẹp, có nhi tử đáng yêu, nhân sinh hết thấy sở hữu hần đều có được, vì cái gì hần lại luôn không vui? Thiệu Khải Long như vậy làm cho Tô Nhã hoàn toàn không thể lý giải.

Thiệu Khải Long chỉ ở bệnh viện nằm một ngày liền trở về công ty, lại như trước đem chính mình chôn ở đồng văn kiện. Lão quản gia được phu nhân phân phó đến công ty hần đưa tới quần áo. Chỉ một đoạn thời gian không thấy, không nghĩ tới chủ nhân thể nhưng gầy đến trình độ này, sắc mặt cũng rất kém.

Lão quản gia là nhìn Thiệu Khải Long lớn lên, có thể nói ở Thiệu gia, tối hiểu biết Thiệu Khải Long chỉ có mình hần. Hần biết hết thấy này đều là bởi vì Trữ Nhiễm, có thể bởi vì sự kiện trước kia, Trữ Nhiễm không thể tha thứ cho Thiệu Khải Long, cùng hần đoạn tuyệt quan hệ, cho nên tiên sinh hiện tại tâm tình mới có thể đi xuống như thế. Đương nhiên đối với chuyển biến của Trữ Nhiễm, lão quản gia mặc dù nghi hoặc nhiều nhưng vô luận như thế nào cũng không biết nguyên nhân trong đó, phỏng chừng nếu thật sự đã biết thì trái tim hần cũng sẽ chịu không nổi.

Nhìn Thiệu Khải Long tay không ngừng nghỉ xử lý văn kiện, lão quản gia âm thầm thở dài một tiếng, đem lời nói vọt tới bên miệng nuốt trở vào, lặng lẽ ly khai văn phòng. Hôm nay giữa trưa, lão quản gia một mình

đi một chuyến đến bệnh viện, nếu có thể khuyên bảo Trữ Nhiễm hồi tâm chuyển ý, đối với Thiệu Khải Long mà nói hẳn là so với bất luận linh đan diệu dược gì cũng đều tốt hơn.

Thời điểm đến bệnh viện, Bình Hải vừa mới rời đi, quản gia mang theo một rổ hoa quả đi phòng bệnh, khi thấy Trữ Nhiễm ngủ say, hẳn quả thực không thể tin hai mắt của mình. Như thế nào so với lần trước nhìn thấy ở toà án còn muốn gây yếu hơn, gương mặt tái nhợt, hai mắt hãm sâu, thoát nhìn tựa như người bệnh hấp hối nguy kịch. Bàn tay nhỏ bé khoát lên bên gối có thể thấy rõ ràng gân tay màu xanh cùng mạch máu, tựa như người mắc bệnh kén ăn giống nhau, thoát nhìn thậm chí có điểm khủng bố.

Dù sao Trữ Nhiễm cũng từng ở Thiệu gia lâu như vậy, quản gia đối với hắn vẫn là có chút cảm tình, thấy hắn bộ dáng này, tâm lý cũng không chịu nổi. Hai người kia đều là làm sao vậy, hoàn toàn là tra tấn lẫn nhau. Nếu rời xa cũng không tốt, vì cái gì không thể tha thứ, vì cái gì không thể buông oán hận tiếp tục cùng một chỗ?

Lão quản gia thở dài đem hoa quả nhẹ nhàng đặt ở bên giường, ngồi ở trên ghế nhìn Trữ Nhiễm. Trong khi ngủ say, Trữ Nhiễm sắc mặt rất thống khổ, dường như bị một loại sợ hãi vô hình bao phủ, hoàn toàn giấy không ra. Lão quản gia ngồi hồi lâu Trữ Nhiễm vẫn là không có tỉnh lại, nhìn xem thời gian đã muốn đến khuya, lão quản gia đành phải cất bước rời đi.

Sáng sớm hôm sau, quản gia lại vội vã đi bệnh viện thăm Trữ Nhiễm, kỳ quái là phòng bệnh đã không có người, lão quản gia hỏi ban bác sĩ cũng không có kết quả, ở phía sau sân tìm tìm cũng không thấy người, lúc này lại nhìn thấy Bình Hải vẻ mặt lo lắng, hai người không quá quen thuộc, bất quá ở toà án có gặp qua vài lần.

“Trữ thiếu gia đâu?”

“Ta sáng sớm đi lên cũng tìm không thấy hắn, không biết hắn đi nơi nào.” Bình Hải cảm xúc thoát nhìn thực kích động, lão quản gia mơ hồ thấy có điểm bất an.

“Trữ thiếu gia gần đây có phải hay không rất không tốt, ngày hôm qua thời điểm đến, ta thấy thân thể hắn dường như rất kém cỏi?”

“Đúng là rất không tốt, trước đừng nói cái này, tìm người quan trọng hơn, bằng không ta sợ hắn gặp chuyện không may.”

Lão quản gia cảm giác được sự tình tựa hồ không có đơn giản như vậy, Trữ Nhiễm hiện trạng so với chính mình tưởng tượng còn tệ hơn nhiều, hai người không nói nhiều lời, ở bệnh viện phân công nhau tìm kiếm Trữ Nhiễm mất tích. Rất nhanh quản gia tìm đến trên sân thượng, Bình Hải đã chạy trước tới nơi này. Lúc này Trữ Nhiễm ngồi ở bên cạnh cuốn lui thân thể, hai tay gấu gao ôm đầu gối chính mình, bả vai không ngừng run run, trên người chỉ mặc một kiện áo ngủ đơn bạc, thậm chí cả giày cũng chưa mang.

“Tiểu Nhiễm, người mau tới đây.” Trữ Nhiễm ngẩng đầu, trên mặt kia tất cả đều là nước mắt.

“Tiểu Nhiễm, ngoan, nơi đó rất nguy hiểm, người mau tới đây.” Bình Hải đi rất chậm, từng bước một tới gần hắn, Trữ Nhiễm hơi động một chút, hắn liền lập tức ngừng cước bộ không dám đi tiếp.

“Ta, ta không sao, người không cần lại đây, để cho ta ngồi trong chốc lát.”

Bình Hải nuốt nuốt một chút, tận lực chậm lại ngữ khí: “Ng ngoan, nghe lời, chúng ta quay về phòng ngồi được không?”

Trữ Nhiễm thống khổ lắc đầu: “Cầu người, để cho ta ngồi đây trong chốc lát, lập tức sẽ hảo.”

Lão quản gia hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, hắn chỉ cảm thấy Trữ Nhiễm tựa hồ rất thống khổ, rất khó chịu.

Bình Hải không dám nhiều lời, sợ càng thêm kích thích cảm xúc hắn, chỉ có thể ở rất xa kia canh giữ, tìm cơ hội một chút tới gần hắn. Trữ Nhiễm thủy chung đầu đều đặt ở trên đầu gối, khóc thực thương tâm, thực tuyệt vọng, hắn cực lực muốn áp chế cái loại cảm giác này, áp chế cái loại xúc động muốn nhảy xuống. Loại cảm thụ đau lòng muốn chết này đã tra tấn hắn thật nhiều ngày, toàn dựa vào một chút ý chí duy nhất không chế tâm tình của mình, ý niệm sống không bằng chết trong đầu lại càng thêm mãnh liệt.

Bác sĩ khai được, hần mỗi ngày đều có đúng hạn dùng, nhưng lại không thấy hiệu quả gì, hần không nghĩ sẽ ích kỷ chấm dứt sinh mệnh chính mình, hần không nghĩ sẽ làm cho Bình Hải khổ sở, nhưng cái loại cảm thụ này tựa như ma quỷ, tàn nhẫn cướp đoạt ý niệm sinh tồn của hần.

Bình Hải đi bước một tới gần Trữ Nhiễm, cuối cùng đem thân thể run run ôm vào trong ngực, tâm tình khẩn trương mới dần bình tĩnh trở lại, toàn thân đều đổ ra một tầng mồ hôi lạnh: “Tiểu Nhiễm, ta biết người tâm tình không tốt, muốn khóc liền khóc đi.”

Trữ Nhiễm gắt gao bắt lấy quần áo Bình Hải, áp chế tiếng khóc đau thương của chính mình, Bình Hải khe khẽ thở dài, ôm lấy thân hình gầy gò đi xuống lầu. Quản gia thấy một màn này đều cảm thấy lòng chua xót khó chịu, đi theo phía sau hai người cùng nhau trở về phòng bệnh. Lão quản gia nhìn đến bình thuốc trên bàn, đó là một loại thuốc trị trầm cảm. Bình Hải bảo quản gia từ trong bình lấy ra vài viên thuốc cấp Trữ Nhiễm uống xuống, sau đó hống hần đi vào giấc ngủ, thẳng đến khi Trữ Nhiễm ngủ say, Bình Hải vì hần chĩnh hảo góc chăn, mới tiếp đón quản gia ra khỏi phòng bệnh.

“Thiệu tiên sinh ở đâu?” Bình Hải giống như hạ quyết tâm rất lớn hỏi.

“Thiệu tiên sinh ở công ty, làm sao vậy?”

Bình Hải thở dài: “Phiền toái người ở trong này chiếu cố hần một chút, ta có việc muốn đi tìm Thiệu tiên sinh nói chuyện.”

“Yên tâm, ta sẽ chiếu cố tốt hần.”

Trữ Nhiễm tình huống đã muốn càng ngày càng không xong, nếu tiếp tục đi xuống sớm muộn gì cũng có một ngày làm ra những chuyện đáng sợ. Cuối cùng Bình Hải vẫn là phát hiện chính mình thật sự không có năng lực chiếu cố tốt cho Trữ Nhiễm, cũng hoàn toàn vô pháp dung nhập đến trong lòng Trữ Nhiễm, trên thế giới này chỉ có một người có thể làm cho Trữ Nhiễm dựa vào, có thể làm cho Trữ Nhiễm cảm thấy có hi vọng, mặc kệ là yêu cũng tốt hận cũng tốt, ít nhất khi đối mặt với nam nhân kia, Trữ Nhiễm sẽ có động lực sinh tồn.

Thời điểm Bình Hải đến công ty Thiệu Khải Long, ngoài ý muốn đã thấy bảo vệ cùng bí thư hỗn loạn thành một đám, mọi người ba chân bốn cẳng đem chủ tịch nâng vào trong xe, hồi sau mới biết được Thiệu Khải Long trong khi đang họp lại đột nhiên hôn mê. Bình Hải không có thời gian hỏi nhiều nguyên nhân, đi theo mọi người trên xe cùng vào bệnh viện. Hai người kia tội gì muốn tra tấn lẫn nhau, đã gần nửa năm cả hai đều bị tra tấn mỗi một không chịu nổi, cứ tiếp tục như vậy khi nào mới dừng lại?

Thiệu Khải Long lần này không có hôn mê lâu, mở mắt ra nhìn thấy bệnh viện găng gượng ngồi xuống, thở dài một hơi, Bình Hải thấy hần tỉnh vội vàng đứng dậy đi tới.

“Thiệu tiên sinh, người cuối cùng tỉnh.”

“Tiểu Hải? Người như thế nào lại ở đây?”

“Tiểu Nhiễm hiện tại thật không tốt, ta nghĩ người hần là đi xem hần đi.”

Thiệu Khải Long mỗi một ngã vào trên giường, ánh mắt có chút ảm đạm không ánh sáng: “Hần làm sao vậy?”

Bình Hải do dự thở dài một chút nói: “Bệnh rất nặng, hần hiện tại thực cần người.”

Thiệu Khải Long sửng sốt một chút: “Người không phải cùng hần.....?”

“Mặc kệ là Lăng Nhiễm hay là Trữ Nhiễm, tâm hần đều chỉ có một mình người.” Bình Hải thở dài: “Thiệu tiên sinh, tuy rằng là hai cái linh hồn nhưng dù sao vẫn cùng là một thân thể, có lẽ sẽ có kỳ tích xuất hiện.” Đem người yêu của chính mình lần thứ hai chấp tay đưa cho người ta, Bình Hải không biết đã hạ bao nhiêu quyết tâm, nếu ta không thể mang cho hần hạnh phúc, vì sao còn muốn trói buộc hần, nam hài kia nhất định sẽ không thuộc về ta. Chuyện hiện tại duy nhất mình có thể làm chính là giúp hần bảo vệ bí mật.

Thiệu Khải Long chậm rãi nhíu mày, tâm lý lặp lại suy nghĩ những lời này, một lát sau Thiệu Khải Long rút kim tiêm trên tay ra, rất nhanh ra khỏi phòng bệnh. Giống như ốc đảo trên sa mạc, mặc kệ đó có phải là ảo ảnh hay không, hần đều cố gắng tranh thủ, có lẽ kỳ tích thật sự sẽ xuất hiện.

60. Chương 60

Thời điểm đuổi tới bệnh viện, lão quản gia còn đang ở phòng bệnh, thấy hấn tiến vào đứng dậy ý tứ một chút. Đi đến bên giường nhìn đến gương mặt ngủ say kia, Thiệu Khải Long đau lòng, nước mắt nháy mắt trào ra khỏi hốc mắt, chẳng bao lâu gương mặt khiến hấn động tâm lại biến thành bộ dáng này, thân hình nhỏ nhỏ gắt gao ôm một cái gối đầu. Giống như giấy không ra được ác mộng trời buộc, biểu tình trên mặt rất là thống khổ. Lão quản gia thở dài một hơi, lặng lẽ rời khỏi phòng lưu lại cho bọn họ một mảnh yên tĩnh.

Thiệu Khải Long cảm thấy chính mình thật sự là sai một lần rồi lại một lần, mặc kệ hấn không phải là Lăng Nhiễm, nhưng dù sao cũng từng cùng mình ở chung lâu như vậy, như thế nào có thể cứ như vậy mà mặc kệ hấn. Thiệu Khải Long nhẹ nhàng đem Trữ Nhiễm kéo vào trong lòng, vuốt ve một chút khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt. Trong phòng im lặng một chút thanh âm cũng không có, trong không khí tựa hồ phẳng phát một cỗ hơi thở ôn nhu mà lại ấm áp.

Thiệu Khải Long không quá chậm trễ, phân phó quản gia thu thập hành lý, đem Trữ Nhiễm đưa đến biệt thự ngoài thành kia, nơi đó chỉ có Đường lão bá cùng tiểu Hồ hai người. Hoàn cảnh im lặng u nhã có thể giúp Trữ Nhiễm điều dưỡng tốt thân thể. Mãi cho đến buổi tối, Trữ Nhiễm mới dần dần tỉnh táo lại, mở mắt thấy bốn phía đã không còn là khung cảnh quen thuộc, trong lòng rất là nghi hoặc.

“Tỉnh ngủ?”

Nghe thấy cái thanh âm kia, Trữ Nhiễm cả người cứng đờ, chậm rãi đem tầm mắt chuyển hướng một bên, tâm trong giây lát đập nhanh vài nhịp, một cỗ tức giận không áp chế từng chút dâng lên, Trữ Nhiễm cơ hồ dùng hết khí lực toàn thân mới không chế được cảm xúc chính mình: “Người, người như thế nào lại ở đây?”

Thiệu Khải Long thở dài: “Tiểu Nhiễm, thực xin lỗi, lâu như vậy không đi xem người.”

Vì cái gì lại một lần nữa xuất hiện trước mặt ta, vì cái gì lại đây nhiễu loạn tâm của ta, ta hận người, hận đến không muốn nhìn thấy người! Trữ Nhiễm âm thầm khẽ cắn môi, cực lực không chế biểu tình của chính mình: “Người không phải không cần ta sao?”

Thiệu Khải Long vỗ vỗ đầu của hấn: “Thực xin lỗi, về sau ta sẽ không lại bỏ mặc người.”

Trữ Nhiễm tâm tình hậm hực dần dần bị một loại oán hận không thể sở diệt thay thế, sinh mệnh sắp chết tựa hồ lại bị người cứu lại, sinh ra một loại động lực sinh tồn.

“Người xem ta là cái gì, con điều sao? Muốn thả thì thả, muốn thu thì thu?”

“..... Về sau sẽ không. Thân thể người hiện tại rất kém cỏi, hảo hảo điều dưỡng cho tốt.” Thiệu Khải Long dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn Trữ Nhiễm trong chốc lát, đứng lên ra khỏi phòng ngủ.

Đứng ở bên người nam nhân này thật sự thực không thoải mái, tâm thật vất vả mới có thể bình tĩnh lại rồi loạn, rõ ràng muốn tra tấn người, vì sao trái lại ta dường như so với người còn khó chịu hơn? Nếu không đào thoát ra khỏi bóng ma của người được, vậy ta sẽ không tiếp tục lựa chọn trốn tránh, có một số việc sớm muộn gì đều phải có kết thúc. Ta thống khổ, ta muốn cho người so với ta còn thống khổ hơn gấp vạn lần!

Trữ Nhiễm nghiêng thân qua, dùng tay gắt gao bắt lấy áo gối, vết cắn của răng nanh ở môi dưới càng ngày càng tái nhợt.

Trữ Nhiễm cuối cùng lựa chọn lưu lại, sáng sớm tỉnh lại, tâm tình vẫn như trước rất dồn nén cảm xúc, lúc này hấn không thích động, im lặng ngồi ở trên giường cái gì cũng không muốn làm. Bên cạnh đầu giường còn có một bình thuốc, Trữ Nhiễm đổ ra hai viên thuốc trong lòng bàn tay, do dự một lát, vẫn là nuốt xuống.

Buổi sáng không có ăn cơm, giữa trưa không có ăn cơm, tâm tình vẫn không khôi phục lại, Trữ Nhiễm ban ngày ngồi ở trong phòng sầu lo, bình thường loại tình huống này đều kéo dài tới buổi chiều mới dần dần giảm bớt.

Buổi tối Thiệu Khải Long sớm đã xong công việc, chạy về biệt thự, thời điểm mở cửa ra, Trữ Nhiễm đang ngồi cuộn tròn ở trên sofa không nhúc nhích: “Tiểu Nhiễm, nghe nói người một ngày cũng chưa ăn cơm.”

“Ta không đói bụng.”

Thiệu Khải Long đi tới ngồi ở bên cạnh hắn: “Cùng nhau đi xuống ăn một chút gì được không?”

Trữ Nhiễm phiêu hần liếc mắt một cái, đột nhiên sinh ra một loại xúc động muốn chửi mắng hắn, ở nơi mà Thiệu Khải Long nhìn không thấy, bàn tay nhỏ bé đã gắt gao siết chặt sofa.

“Hảo!”

Ở trong mắt Thiệu Khải Long, Trữ Nhiễm vẫn là nam hài nhi trước kia, hắn không biết Đường bá hơn nữa cũng không nhận thức tiểu Hổ, động tác ngôn ngữ đều giống như trước đây, làm cho người ta chưa sinh ra bất luận hoài nghi nào. Ăn cơm xong hai người cùng nhau trở về phòng ngủ trên lầu, Trữ Nhiễm mở TV lên theo dõi các tiết mục, Thiệu Khải Long ngồi ở bên cạnh, vẫn nhìn không chuyển mắt theo dõi hắn. Tựa hồ có một loại cảm giác kỳ thác tâm lý, có lẽ có một ngày Lăng Nhiễm thật sự trở về cũng không chừng.

Trữ Nhiễm nằm xuống nghỉ ngơi, hắn an vị ở bên cạnh nhìn, thật lâu không muốn rời đi, nhìn thấy thân thể này sẽ có cảm giác, nhưng vừa nghĩ đến đó không phải Lăng Nhiễm, cảm giác sẽ nhanh chóng lui xuống. Thiệu Khải Long bị loại cảm giác quỷ dị này tra tấn rất khó chịu.

Tâm lý ngẫu nhiên sinh ra một loại ý tưởng âm u, nếu...nếu nam hài này chết, Lăng Nhiễm kia có phải hay không có thể sẽ trở lại? Một lát sau, Thiệu Khải Long trong giây lát cả kinh, bị ý tưởng hèn hạ của mình làm cho cảm thấy sợ hãi, thất kinh trốn ra khỏi phòng.

Ở trên giường lăn qua lộn lại hồi lâu, Thiệu Khải Long mới nặng nề đi ngủ, đêm khuya, cửa phòng ngủ bị người nhẹ nhàng đẩy ra, một thân ảnh gầy yếu mà đơn bạc lặng yên không một tiếng động tiêu sái tiến vào, đứng ở bên giường nương theo ngọn đèn ngủ mờ ảo nhìn gương mặt ngủ say. Lúc này tâm tình Trữ Nhiễm muốn bao nhiêu phức tạp liền có bấy nhiêu phức tạp, hắn nhớ tới sinh hoạt khi bị Lâm Thắng nhốt trên đảo ba tháng kia, từng hình ảnh một theo trước mắt hiện lên.

Người dùng nhu tình của người hòa tan tâm ta, cuối cùng lại tự tay đóng băng nó lại, tra tấn của người là tàn nhẫn như thế, bảo ta làm thế nào có thể tha thứ cho người? Ta đã cho người cơ hội đào tẩu, nhưng là chính người lại lần hai xuất hiện ở trước mặt ta. Thiệu Khải Long, người cũng biết ta rốt cuộc có bao nhiêu hận người? Chân chính trả thù chỉ vừa mới bắt đầu, chỉ mong người có thể tiếp nhận!

Thiệu Khải Long một đoạn thời gian này, mỗi ngày đều phải đến biệt thự qua đêm, nhìn Trữ Nhiễm mà tưởng niệm Lăng Nhiễm, hắn tựa hồ đắm chìm tại một vòng lẩn quẩn không thể tự kiềm chế, nhưng hắn sẽ không chạm vào Trữ Nhiễm, tuyệt đối không đụng vào, bởi vì cảm giác kia không đúng. Thiệu Khải Long cố ý điều lại dây một vị đầu bếp giúp Trữ Nhiễm phối hợp dinh dưỡng theo sách dạy nấu ăn, giúp hắn điều dưỡng thân thể. Trữ Nhiễm dần dần khôi phục trở lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt cũng có một tia hồng hào, tâm tình hậm hực cũng được cải thiện rất lớn.

Ngắn ngủn một tháng, Trữ Nhiễm thân hình gầy gò đã có khởi sắc, không còn giống như trước kia, gầy như vậy, khủng bố như vậy. Trữ Nhiễm dần dần khôi phục lại cá tính trước đây, tính cách như vậy lúc nào cũng đều khắc khắc nhắc nhở Thiệu Khải Long, người trước mặt này đã không còn là Lăng Nhiễm.

Trữ Nhiễm thực thản nhiên nói cho Thiệu Khải Long, chính mình vẫn như cũ yêu hắn, chưa bao giờ thay đổi, khi Thiệu Khải Long nghe mấy lời này tâm lý rất khó chịu, nếu đổi lại là Lăng Nhiễm đối hắn nói thì thật tốt? Trữ Nhiễm luôn chú ý mỗi một cái chi tiết biểu hiện, thậm chí khi nói mỗi một câu, ngữ khí cùng dùng những từ [Long] [thân ái, Khải Long] thuộc hai cái lĩnh vực bất đồng mà xưng hô, Trữ Nhiễm một lần cũng sẽ không gọi sai, hắn mỗi một chữ, mỗi một câu đều có thể làm cho Thiệu Khải Long nhớ tới Lăng Nhiễm, loại tra tấn này so với khổ hình càng thêm gian nan.

Một sao? Trữ Nhiễm xác thực cảm thấy mệt chết đi, giống như lúc nào mỗi thời mỗi khắc cũng đều phải đọc lời thoại kịch bản, nhưng mỗi lần thấy trên mặt Thiệu Khải Long lộ ra loại vẻ mặt thống khổ, sẽ cảm thấy sáng khoái. Trữ Nhiễm có thể rõ ràng cảm giác được Thiệu Khải Long càng ngày càng mệt mỏi, so với lúc vừa gặp lại gầy đi một vòng.

Ngày đó buổi tối, Thiệu Khải Long ra ngoài xã giao, cho nên khi trở về đã khuya, mở ra cửa phòng ngủ vốn tưởng rằng Trữ Nhiễm đã đi ngủ, lại không nghĩ lại thấy Trữ Nhiễm vừa tắm rửa xong đang lau tóc đi ra, trên người chỉ mặc một cái quần đùi nhỏ bó sát người, thân thể trắng nõn bị nước ẩm chưng đến phiếm hồng, thoát nhìn thập phần mê người. Thân thể Trữ Nhiễm đã khôi phục rất nhiều, giống như trở về với thân thể trước kia, xinh đẹp không thể miêu tả.

Cảnh đẹp trước mắt nhất thời khuấy động tiếng lòng người nào đó, dù sao đã cấm dục hồi lâu, hơn nữa buổi tối còn uống rượu, Thiệu Khải Long rất nhanh nảy sinh phản ứng sinh lý. Trữ Nhiễm bỏ khăn tắm quay đầu lại mới nhìn thấy ở cửa còn có người đứng, hơi chút sững sốt sau lập tức thay đổi một bộ mặt tươi cười, chạy đến trước mặt Thiệu Khải Long giữ chặt tay hắn.

“Thân ái, người đã trở lại?”

Thiệu Khải Long dùng sức nuốt một chút, đem tầm mắt dời đi: “Như thế nào còn chưa ngủ?”

Trữ Nhiễm ái muội đặt lên bờ vai của hắn: “Ta muốn chờ người trở về.”

Hầu kết ở trên cổ không ngừng lay động, Trữ Nhiễm có thể rõ ràng cảm giác được Thiệu Khải Long đang cực lực áp chế dục vọng xúc động của chính mình. Trữ Nhiễm ở miệng hắn hôn một chút: “Thân ái, người không muốn ta sao?”

Thiệu Khải Long hô hấp rõ ràng có biến hóa, mặt cũng càng ngày càng hồng: “Ngoan, không, không còn sớm, mau ngủ đi.”

Trữ Nhiễm không cho hắn cơ hội đào tẩu, tay nhỏ bé dọc theo thân thể hắn từng chút đi xuống, cuối cùng bắt lấy bộ vị đã sớm nổi lên phản ứng: “Thân ái, ta muốn người.”

Kích thích như vậy làm cho Thiệu Khải Long cũng không thể không được chính mình, mạnh mẽ đem Trữ Nhiễm ôm lấy, vài bước đi đến bên giường thật mạnh đè ép lên lên, giống như dã thú bình thường đã phát tình, ở trên thân thể không ngừng hôn lên, trong đầu một mảnh trống rỗng, chỉ có tính dục chi phối động tác.

Trữ Nhiễm vẻ mặt say mê nhắm mắt lại, tận hưởng hắn âu yếm cùng hôn môi, giờ khắc này dục vọng thân thể chính mình cũng đã muốn hoàn toàn bị chiêm ngời, cứ như vậy trong nháy mắt Trữ Nhiễm thật sự rất muốn tiếp tục làm, nhưng là hình ảnh trước kia cùng Lâm Thắng ở một chỗ lại hé ra trước mắt, làm cho hắn đang ở trong dục vọng cảm thấy một loại khuất nhục.

Thiệu Khải Long thở hổn hển cởi quần áo chính mình, cũng vội vàng kéo xuống quần đùi của Trữ Nhiễm, thân thể nhấn nạt tựa hồ đã đến cực hạn. Trữ Nhiễm chậm rãi đặt đầu trên bờ vai của hắn, ghé vào lỗ tai hắn ái muội nói: “Thân ái, người là của ta, ta không cho phép người yêu người khác, nhất là cái tên kêu Lăng Nhiễm kia, ta không cho phép người suy nghĩ về hắn.”

Vốn là thanh âm ái muội làm nũng nịu bình thường, Thiệu Khải Long nghe vào trong tai lại giống như bị sét đánh, hắn thất kinh đứng lên, liên tục lui vài bước.

Trữ Nhiễm nghi hoặc hỏi: “Thân ái, người làm sao vậy?”

Thiệu Khải Long tình dục dường như đột nhiên bị một chậu nước lạnh đổ xuống, cả người lạnh lẽo, hắn rất nhanh mặc lại quần áo lên trên người, xoay người bước đi.

Trữ Nhiễm nhanh chóng từ trên giường đi xuống, đối với bóng dáng hắn ủy khuất hỏi: “Thân ái, người rút cuộc làm sao vậy?”

Thiệu Khải Long một bước cũng không dám dừng lại, không để ý tới phía sau kêu la, rất nhanh ly khai khỏi phòng. Nhìn cửa phòng đóng lại, Trữ Nhiễm gọi lên khoe miệng cười lạnh một tiếng.

Ở gian phòng ngủ cách vách, Thiệu Khải Long nửa thân trần ngã vào trên giường, hình ảnh khi từng cùng Lăng Nhiễm ở cùng một chỗ luôn xuất hiện trước mắt, loại phản bội tình thân cùng thân thể này làm cho Thiệu Khải Long cảm thấy vô cùng áy náy, hắn tổng cảm giác linh hồn Lăng Nhiễm mỗi thời khắc đều ở bên cạnh, nhìn nhất cử nhất động của hắn, vừa rồi chuyện suýt làm nên có khả năng cũng lọt vào trong mắt Lăng Nhiễm, hắn tựa hồ có thể nhìn thấy biểu tình thương tâm của Lăng Nhiễm.

Thiệu Khải Long thống khổ bắt lấy tóc chính mình, rõ ràng đã qua lâu như vậy vì cái gì vẫn là không thể quên Lăng Nhiễm, cái loại tưởng niệm này ngược lại càng ngày càng mãnh liệt. Thanh âm đau lòng không ngừng kêu gọi danh tự kia, một tiếng lại một tiếng.

Đứng trước cánh cửa trên hành lang, Trữ Nhiễm khoát cánh tay áp tai lên tường, đem những thanh âm kia một chữ không rơi đều nghe vào lỗ tai. Rất khó chịu phải không? Nhưng thống khổ của người vẫn chưa bằng một phần vạn những gì ta đã từng chịu qua.

Trữ Nhiễm hung hăng cắn môi dưới của mình, đập trên tấm thảm cao cấp ở hành lang lặng lẽ trở về phòng ngủ chính mình. Hắn mở ra ngăn kéo bên giường lấy ra vài thanh chocolate, từng miếng ăn xuống (ăn đồ ngọt buổi tối dễ bị sâu răng & béo phì, các tình yêu không nên bắt chước =)). Tuy rằng cũng không thích ăn đồ ngọt, bất quá vì muốn làm cho thân thể mau chóng tăng cân, hắn đã liên tục một tháng ăn cho colate, hiệu quả xác thực rất rõ ràng.

Trải qua chuyện một đêm này, Thiệu Khải Long luôn cố ý trốn tránh Trữ Nhiễm, không dám cùng hắn có bất luận tiếp xúc thân thể nào, bất quá hắn lại nhịn không được luôn muốn nhìn hắn, có lẽ đơn giản là vì khuôn mặt kia. Ngẫu nhiên Trữ Nhiễm luôn vô ý thức làm ra một ít động tác thói quen, cái này luôn làm cho Thiệu Khải Long sinh ra một loại ảo giác.

Ngày đó sáng sớm, Thiệu Khải Long đi vào phòng ngủ Trữ Nhiễm, chờ đợi vài tiếng, sau Trữ Nhiễm mới chậm rì rì từ trên giường đứng lên, chu cái miệng nhỏ nhắn không ngừng xoa ánh mắt, thấy một màn như vậy Thiệu Khải Long sững sốt nửa ngày, hắn còn nhớ rõ Lăng Nhiễm mỗi lần rời giường đều làm này động tác, thập phần khả ái.

Trữ Nhiễm xoa dịu ánh mắt mới nhìn đến người đang ngồi trước mặt, một tiếng thân ái vừa kêu lên, lập tức kéo trở về thần trí Thiệu Khải Long. Thiệu Khải Long âm thầm thở dài, có chút mất mát đi ra phòng ngủ.

Trữ Nhiễm mỗi ngày đều đang dùng một loại thủ đoạn vô hình tra tấn linh hồn Thiệu Khải Long, làm cho hắn áy náy, hối hận cùng tưởng niệm vượt qua mỗi một phút mỗi một giây, thể xác và tinh thần mỗi một, Thiệu Khải Long cuối cùng vẫn là ngã bệnh.

Nhìn Thiệu Khải Long sốt cao đến thần trí không rõ, Trữ Nhiễm rất muốn bỏ mặc hắn, đứng ở bên giường theo dõi hắn hồi lâu, nhưng cái tay kia cuối cùng vẫn là đặt lên cái trán hắn, thực nóng thực nóng. Hôm nay biệt thự chỉ có hai người bọn họ, nếu thật sự cứ như vậy mặc kệ hắn, có thể hay không nguy hiểm đến tính mệnh?

Trữ Nhiễm thở dài vẫn là đi dưới lầu lấy thuốc hạ sốt, cho hắn nuốt xuống.

“Tiểu Nhiễm

” Thanh âm suy yếu vô lực không biết có phải hay không đang nói mớ, Trữ Nhiễm lạnh lùng phiêu hần liếc mắt một cái. Chính mình vì sao mềm lòng như vậy, rõ ràng hận hắn hận đến chết, nhưng là vừa nhìn thấy hắn ngã bệnh, thể nhưng còn có thể hoảng hốt như vậy, Trữ Nhiễm rất là chán ghét bản thân mình.

Ngày đó ban đêm, Trữ Nhiễm vẫn đứng ở phòng ngủ Thiệu Khải Long, dùng rượu nóng để xoa xoa thân thể hắn, phương pháp này thời điểm kiếp trước đã dùng qua.

Trữ Nhiễm lại nghĩ tới những ngày heo chó cũng không bằng này, sinh bệnh đối với hài tử này mà nói đã trở thành cơm bữa, không có cha mẹ quan tâm, không có bác sĩ chiếu cố, thậm chí cả thứ cơ bản nhất là thuốc cũng đều không có. Thời điểm phát sốt, đành phải đi cầu xin nam nhân kêu là lão Lưu kia một ít rượu đế, thường thường những cầu xin nhỏ nhỏ như vậy đều đổi lấy một trận đánh chửi, chỉ có thời điểm hắn tâm tình tốt mới bố thí một chén nhỏ, bát rượu kia đối với hài tử bị bệnh mà nói quả thực chính là thần dược cứu mạng.

Thiệu Khải Long mơ mơ màng màng mở mắt ra, thấy Trữ Nhiễm ngồi ở bên người chính mình, một chút xoa xoa lòng bàn tay của mình, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tất cả đều là mồ hôi, có lẽ bên trong còn kèm theo nước mắt không biết vì sao.

“Tiểu, tiểu Nhiễm ~”

Trữ Nhiễm lúc này mới lấy lại tinh thần, nâng tay giúp hắn kéo góc chăn: “Ngủ đi!”

“Tiểu Nhiễm ~~, là người sao? Người, người đã trở lại?”

Trữ Nhiễm dùng sức hít một chút cái mũi, nghiêng mặt đi ở trên ống tay áo hùng hăng lau chùi một chút: “Hảo hảo ngủ một giấc, sốt có thể lui.”

Thiệu Khải Long giữ chặt tay hắn, trong giọng nói lộ ra một loại cầu xin: “Tiểu Nhiễm ~~ cầu người, không, không cần rời đi ta, được không?”

Ánh mắt mê mang dường như vẫn như cũ không có khôi phục thần trí, thấy hắn bộ dáng này tâm hung hăng đau một trận, Trữ Nhiễm dùng tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt tích tụ ở đuôi mắt Thiệu Khải Long, ôn nhu vuốt ve khuôn mặt hắn, do dự hồi lâu vẫn là không từ chối, chỉ là hơi hơi gật đầu: “..... Mau ngủ đi.”

Thiệu Khải Long nhẹ nhàng thở dài nhẹ nhõm một hơi, trên mặt lộ ra một tia tiểu ý an tâm, thời điểm mi mắt nhắm lại từ đôi môi tái nhợt phiêu ra vài chữ: “Tiểu Nhiễm, ta yêu người ~~”

61. Chương 61

Trữ Nhiễm vẫn là Trữ Nhiễm, ở trước mặt Thiệu Khải Long biểu hiện vẫn giống như trước đây, lần đó sau khi hạ sốt, Thiệu Khải Long luôn suy nghĩ, một màn đêm đó rốt cuộc là sự thật hay là cảnh trong mơ, buổi sáng tỉnh lại trên người đã không còn hương vị rượu kia, hết thấy đều giống như bình thường. Nhưng cảnh trong mơ này vì sao chân thật như thế, tựa hồ còn có thể cảm giác được đầu ngón tay Lăng Nhiễm ôn nhu ở trên mặt chính mình.

Trượng phu gần hai tháng không về nhà, Tô Nhã phi thường bất mãn, cho dù bận rộn cũng không thể lâu như vậy không về nhà, cho dù hắn không muốn gặp chính mình, nhưng ít ra cũng có thể trở về nhìn xem nhi tử. Hôm nay buổi tối, Thiệu Khải Long nói công vụ bận rộn liền buông điện thoại, Tô Nhã lâm thời quyết định tự mình đến công ty để xem.

Xe chạy đến cửa vừa vặn nhìn thấy xe Thiệu Khải Long nhanh chóng rời công ty, mà phương hướng lại tương phản với đường về nhà, Tô Nhã có chút nghi hoặc lái xe lạng lẹ theo đuôi. Căn biệt thự ngoài thành này Tô Nhã có biết đến, chỉ là vẫn chưa từng tới đây, nhìn xe Thiệu Khải Long đến nơi này, nghi vấn trong lòng càng lớn hơn nữa.

Rất xa nhìn thấy Thiệu Khải Long vừa xuống xe, trong cổng chạy ra một nam hài, rất là vui vẻ bỏ nhào vào trên người hắn, hưng phấn tươi cười làm cho người ta có một loại cảm giác ái muội. Nhìn thấy hình ảnh này, Tô Nhã kinh ngạc nửa ngày cũng không thể phản ứng, thẳng đến kia hai người kia cùng nhau vào cửa, Tô Nhã dùng sức lắc lắc đầu, âm thầm đối chính mình nói, nhất định là suy nghĩ nhiều, sẽ không ...sẽ không.

Tô Nhã không có kinh động người khác, lạng lẹ lái xe rời đi, dọc theo đường đi nàng dần dần nhớ tới nam hài kia dường như chính là kêu bằng Trữ Nhiễm, hắn rõ ràng là một kẻ giết người, lại còn là bệnh nhân tâm thần, trượng phu của mình như thế nào lại đem người nguy hiểm như vậy giữ ở bên cạnh, cho dù là bằng hữu cũng không có khả năng đi? Trước kia Tô Nhã từng cảm thấy Thiệu Khải Long đối với chuyện của Trữ Nhiễm đều quá mức tích cực một chút, chỉ là vẫn không nghĩ đến phương diện kia, hôm nay thấy tình cảnh như vậy, làm cho người ta muốn không nghĩ ngờ cũng đều không được.

Về nhà Tô Nhã ở bên cạnh nhi tử ngủ say suy nghĩ thật lâu, cuối cùng sau lưng quần gia, vụng trộm gọi tới một nữ người hầu, nữ chủ nhân tư thế nghiêm trọng, mang theo uy hiếp cùng dụ khí, cuối cùng nữ người hầu kia phải nói ra sự thật, hai người kia trong lúc đó là loại quan hệ này. Tô Nhã phi thường khiếp sợ, đây tuy là đã chứng thật suy đoán trong lòng, nhưng vẫn là làm cho người ta trong lúc nhất thời không thể tiếp nhận.

Đối với nam nam luyện, Tô Nhã vẫn không cảm thấy kỳ thị, trước kia ở nước ngoài, rất nhiều bạn gái bên cạnh đều là điên cuồng mê luyện BL, nhưng loại sự tình này rơi xuống trên người trượng phu chính mình

lại không thể dễ dàng tha thứ. Thử nghĩ nếu có một nam nhân cùng chung hưởng nam nhân với người là cái cảm giác gì? Tô Nhã cảm thấy chính mình hảo thất bại, thế nhưng thất bại này lại đến từ một người nam nhân, hơn nữa trượng phu của mình đối với hắn dường như còn rất quan tâm.

Nhìn gương mặt khả ái của nhi tử, Tô Nhã quyết định nàng phải bảo vệ hôn nhân của chính mình, bảo vệ gia đình chính mình.

Ngày hôm sau, Thiệu Khải Long sớm đi công ty, Trữ Nhiễm sau khi rời giường ở trong phòng ngồi buồn trong chốc lát mới đi xuống lầu, đầu bếp đã vì hắn dọn xong bữa sáng. Cơm dùng đến một nửa, lại không nghĩ tới có một vị khách không mời mà đến.

Xe tư gia màu đen của Thiệu gia chậm rãi dừng đến trước cửa biệt thự, Tô Nhã mặc một bộ váy dài màu cam đi xuống xe, phía sau bảo mẫu ôm tiểu thiếu gia đi theo. Trữ Nhiễm theo tiếng động nhìn lại, hơi hơi nhún vai.

Tô Nhã mang theo tươi cười u nhã đi vào biệt thự, Đường lão bá vội vàng hỏi thăm: “Phu nhân, ngài như thế nào lại đến đây?”

“Không có việc gì, chính là tùy tiện đến nhìn xem, phòng ở này ta vẫn chưa từng xem qua, không biết bên trong là cái dạng gì.”

Tô Nhã xoay người nhìn đến thiếu niên bên cạnh bàn ăn: “Người này không phải Trữ Nhiễm sao?”

Trữ Nhiễm xoay người gật đầu một chút, một câu cũng chưa nói lại vòng vo trở về, tiếp tục ăn cơm cần phải ăn, uống nước cần phải uống. Thái độ ngạo mạn như vậy làm cho cơn tức của Tô Nhã lại thăng thêm một cấp, bất quá trên mặt lại chưa biểu hiện ra một tia bất mãn nào.

Trữ Nhiễm ăn cơm xong, an vị ở trên sofa xem báo giấy, tuần tra xong các phòng ở, Tô Nhã mới đi xuống lầu ngồi ở đối diện Trữ Nhiễm, cũng từ trong tay bảo mẫu tiếp nhận nhi tử ôm vào trong lòng. Trữ Nhiễm giương mắt nhìn nhìn tiểu nam hài kia, tâm lý có chút không thoải mái. Nam hài này cùng Thiệu Khải Long có chút rất giống, chỉ là ánh mắt kế thừa genes mẫu thân của hắn là màu xanh, khuôn mặt mũm mĩm nhỏ nhắn rất là khả ái.

“Ngôi nhà này cũng không tồi, ngày khác bảo a Long chuyển sang cho ta đứng tên cũng tốt lắm.”

Đường lão bá nhìn xem phu nhân lại nhìn xem Trữ Nhiễm, dần dần có chút hiểu được, không dám nhiều lời lấy cớ đi châm trà rời đi. Tô Nhã cười nói: “Trữ Nhiễm, bệnh của người khá hơn chút nào không?”

Nếu ta thật sự có bệnh, lúc này ta chắc chắn không chút do dự mà giết người! Trữ Nhiễm âm thầm cắn chặt răng: “Tốt hơn nhiều.”

“Vậy là tốt rồi, nhìn người tuổi không lớn, hắn là còn đang đi học?”

“Tốt nghiệp trung học xong thì ngưng.”

“Nghe nói cha mẹ người ly dị?”

“Phải.”

Tô Nhã thở dài nói: “Ai, hài tử không có cha mẹ thật sự là đáng thương.” Hai người trong lời nói đều ngầm nghe ra là ý tứ gì.

Trữ Nhiễm gợi lên khóe miệng nở một chút nụ cười, cuối cùng hiểu được mục đích nàng hôm nay đến đây, nguyên lai xem phòng ở là giả, xem người trong phòng mới là thật. Trữ Nhiễm suy nghĩ nếu Trữ Nhiễm trước kia nghe những lời này, gặp được tình huống như vậy hắn sẽ làm như thế nào?

“Thiệu phu nhân, có chuyện nói thẳng không cần quanh co lòng vòng.”

Chưa thấy qua kẻ thứ ba nào lại biết điều như vậy (hừ, ai mới là kẻ thứ ba), Tô Nhã tươi cười đã muốn không đóng kịch nữa, đem nhi tử giao cho bảo mẫu phân phó nàng đi chỗ khác.

Lầu một đại sảnh chỉ còn lại có hai người mặt đối mặt.

“Người đã nói như vậy, ta đây cũng không tất yếu dài dòng, a Long có gia đình có sự nghiệp nổi danh, ta không hy vọng hấn bị hủy trong tay người.”

“Phu nhân đây là đang nói thế nào vậy? Ta cùng khải Long là thật tâm yêu nhau, tại sao lại có chuyện hủy với không hủy ở đây?”

“Hai nam nhân cùng một chỗ, vạn nhất truyền ra ngoài, người khác sẽ cảm thấy thế nào?..... Trữ Nhiễm, hy vọng người đừng tới phá hư gia đình của ta.”

Trữ Nhiễm không chút để ý, đùa nghịch bàn tay nhỏ bé của chính mình: “Ta cũng không nghĩ tới muốn phá hư gia đình của người, bằng không không cần chờ người tìm đến ta, ta đã sớm đi tìm người.”

“Thân là một người nam nhân, như thế nào có thể làm loại sự tình này? Làm kẻ thứ ba thực vui vẻ sao?”

Trữ Nhiễm chu chu cái miệng, vẻ mặt vô tội: “Phu nhân, lời này người có thể đã nói sai rồi, ta cùng khải Long ở cùng một chỗ đã hơn bốn năm rồi, tính thời gian người mới là kẻ thứ ba đi?”

Lời này làm cho Tô Nhã rất kinh ngạc, không thể tưởng được bọn họ thế nhưng đã ở cùng một chỗ lâu như vậy, chính mình thế nhưng cái gì cũng không biết. “Cho dù như vậy thì đã sao, ta mới là thê tử hợp pháp của hấn, chẳng lẽ người muốn hại hấn thê ly tử tán sao?”

Thê ly tử tán? Ta như thế nào không nghĩ tới chuyện này, thật sự là một chủ ý tốt. Trữ Nhiễm âm thầm cười lạnh một tiếng: “Phu nhân nói quá lời, ta cũng không nghĩ như vậy. Nếu có một ngày khải Long không cần ta, ta sẽ lập tức rời đi, tuyệt không quẩn quít lấy hấn. Đáng tiếc hấn hiện tại vô luận như thế nào cũng không bỏ xuống được ta..... Kỳ thật, người hấn là nên đi tìm hấn nói chuyện mới đúng.”

Cùng Thiệu Khải Long mặt đối mặt nói chuyện rõ ràng, Tô Nhã không phải không nghĩ tới, chỉ là nếu làm như vậy hai người trong lúc đó sẽ sinh ra mâu thuẫn, nàng không hy vọng phá hư loại hòa thuận hiện tại này.

“Nói cái giá đi.”

“Cái giá gì cơ?”

“Chỉ cần người chủ động rời đi, bao nhiêu tiền ta đều cấp.”

Trữ Nhiễm khẽ cười một tiếng: “Đừng tưởng rằng nam nhân cùng nam nhân trong lúc đó cảm tình đều là giả, ta yêu là người của hấn, không phải tiền của hấn.”

Trữ Nhiễm cứng mềm đều không ăn, làm cho Tô Nhã rất là cảm tức, rõ ràng là người này chiếm lĩnh công của chính mình, như thế nào ngược lại giống như bản thân lại làm sai, bị hấn nói một câu lại không nói nên lời.

“Nói tới giá.....” Trữ Nhiễm ngửa đầu mang theo tiểu ý khinh miệt: “Đừng nói là mấy trăm vạn mấy ngàn vạn, cho dù là vài triệu, chỉ cần ta mở miệng Khải Long tuyệt đối không chút do dự mà cho ta. Bởi vì, hấn yêu ta, phi thường phi thường yêu..... Yêu đến mức đem tâm hồn cũng phải đến với ta!”

Tô Nhã đã bị tức tới thay đổi sắc mặt, nàng luôn luôn ôn nhu cùng hòa nhã, mà lúc này lại không còn giữ được bộ dáng thực nữ. Tức giận ngồi trong chốc lát sau, quyết định đem chuyện này để cho Thiệu Khải Long lựa chọn. Tô Nhã từ trong tay bảo mẫu tiếp nhận nhi tử, oán hận nhìn Trữ Nhiễm liếc mắt một cái xoay người rời đi.

Trữ Nhiễm lại tại thời điểm này hỏi một câu: “Xin hỏi, hài tử kia tên gọi là gì?”

Tô Nhã lạnh lùng nói: “Thiệu Mạnh Nhiễm!”

Trữ Nhiễm hạnh phúc nở một chút nụ cười: “Mộng Nhiễm? Thật sự là tên rất hay, ta thích!”(Mạnh Nhiễm & Mộng Nhiễm là đồng âm)

Tô Nhã sững sốt, trong giây lát phát hiện ý nghĩa chân chính của cái tên [Thiệu Mạnh Nhiễm], không thể áp chế được lửa giận bốc lên càng nhiều, không nghĩ tới trượng phu mình thế nhưng lại làm như vậy, chuyện này đối với nàng đối với nhi tử quả thực là một loại vũ nhục. Tô Nhã rất nhanh lên xe rời đi, Trữ Nhiễm nghe tiếng động cơ đi xa bất đắc dĩ nhún nhún vai.

Giống như Trữ Nhiễm đã lường trước, Thiệu Khải Long tối nay quả nhiên không có trở về. Trước kia Trữ Nhiễm chưa bao giờ nghĩ tới muốn phá hư gia đình của hắn, bằng không cũng sẽ không dễ dàng tha thứ cho hắn cùng nữ nhân khác kết hôn, bất quá lúc này, hết thảy đã không còn giống nhau. Dễ dàng tha thứ hắn bên ngoài, dễ dàng tha thứ hắn kết hôn, một lần lại một lần vì hắn mà suy nghĩ, kết quả là chính mình nhận được chính là bán đứng, đôi khi người thật sự không nên rất thiện lương, không nên rất yếu đuối, là chính mình thì cứ là chính mình, cho dù không thích sẽ tự tay phá hủy, cũng tuyệt đối không thể chấp tay đưa cho người ta!

Thiệu Khải Long buổi tối ngày hôm sau thời điểm trở về, sắc mặt phi thường không tốt, Trữ Nhiễm như trước tiến lên ôm hắn.

“Thân ái, ngày hôm qua, ngày hôm qua.....”

Thiệu Khải Long thở dài một hơi, sờ sờ đầu của hắn: “Thực xin lỗi.”

Trữ Nhiễm ủy khuất nước mắt rơi xuống: “Ta mặc kệ, người chỉ có thể yêu một mình ta, không được yêu người khác.”

Mấy ngày hôm trước Trữ Nhiễm còn bởi vì biết hắn đã kết hôn mà cùng hắn đại náo một hồi, làm cho biệt thự chướng khí mù mịt một trận tràn ngập, làm cho Thiệu Khải Long hoàn toàn cảm nhận được Lăng Nhiễm cùng Trữ Nhiễm rất khác biệt, càng là như thế Thiệu Khải Long càng cảm thấy Lăng Nhiễm thật sự là người quá mức thiện lương, am hiểu ý người.

Nhìn người đang dán lên trên mình, Thiệu Khải Long đối với Lăng Nhiễm tưởng niệm càng thêm mãnh liệt, hắn thở dài một hơi nhẹ nhàng đem Trữ Nhiễm đẩy ra: “Ngoan, không còn sớm, đi ngủ trước đi.”

Trữ Nhiễm làm nũng lôi kéo tay hắn: “Kia, vậy người đáp ứng trước, tuyệt đối không ly khai ta.”

“Yên tâm, ta sẽ không rời đi người, đi ngủ đi.”

Trữ Nhiễm mỉm cười ngọt ngào một chút, ở trên mặt Thiệu Khải Long hôn một ngụm, xoay người trở về trên lầu. Thiệu Khải Long phiền não ngồi ở trên sofa, tâm loạn như ma.

Tiểu Hồ bướng bỉnh sôi nổi đã chạy tới: “Thúc thúc, người làm sao vậy?”

Thiệu Khải Long thấy oa nhi này lại tưởng nhớ đến Lăng Nhiễm, từ sau khi biết hắn cứu nam hài này, Thiệu Khải Long liền không chút do dự đồng ý đem hắn lưu lại nuôi nấng, đến bây giờ tiểu Hồ đã ở đây gần ba năm.

“Thúc thúc không có việc gì, tiểu Hồ ngoan, mau nhanh đi làm bài tập.”

“Àn.” Tiểu Hồ chạy tới phòng bếp lấy một ly nước trà, thật cẩn thận bưng lại đây đặt ở trên bàn: “Thúc thúc, uống trà.”

Thiệu Khải Long vỗ vỗ đầu của hắn, cười cười: “Ngoan.”

“Ta đi làm bài tập.”

“Àn.” Hài tử ngoan như vậy nếu vẫn sinh hoạt bên người cha mẹ thì thật tốt? Thiệu Khải Long liền tưởng đến nhi tử chính mình, nếu thật sự ly hôn, hài tử kia chẳng phải là thực đáng thương? Nhưng ngày hôm qua nói chuyện, Thiệu Khải Long vẫn là trực tiếp sáng khoái đối với Tô Nhã nói, hoặc là chấp nhận hoặc là liền chia tay, tóm lại chính mình vô luận như thế nào cũng sẽ không rời đi Trữ Nhiễm. Bản thân quả nhiên là làm tổn thương người khác một lần lại một lần. Nhưng dù thế nào cũng sẽ không từ bỏ, chỉ cầu nguyện kỳ tích sớm muộn gì sẽ có một ngày xuất hiện.

Thiệu Khải Long mỗi ngày đều cầu xin cầu nguyện hơn một ngàn lần, lão thiên gia vẫn là đáng thương hắn, cuối cùng cũng đưa cho hắn một cái kỳ tích, hết thảy đơn giản chỉ là trong một lần ngoài ý muốn.

Ngày đó Thiệu Khải Long không có đi làm, ngủ dậy rất muộn, thời điểm đi xuống lầu chỉ có một mình Đường bá.

“Tiểu Nhiễm đâu?”

“Mang tiểu Hồ ra ngoài mua này nọ.”

“Nga.”

Đường bá mang máy hút bụi vào phòng ngủ Trữ Nhiễm, chuẩn bị quét tước một chút, Thiệu Khải Long ở dưới lầu vừa xem báo giấy vừa ăn bữa sáng, trên lầu đột nhiên truyền đến thanh âm một vật rất nặng rơi xuống đất, Thiệu Khải Long cả kinh, vội vàng chạy lên lầu. Trong phòng Đường bá ôm thắt lưng té trên mặt đất, trên người còn phủ một đồng quần áo, xem ra là từ trên ghế rơi xuống.

Thiệu Khải Long vội vàng chạy tới đem Đường bá nâng dậy: “Có nặng lắm không?”

“Ai, người đã già, không còn dùng được.”

“Không phải có người hầu định kỳ đến quét tước sao? Người làm gì tự mình phải làm?”

“Thời điểm lần trước người hầu đến Trữ thiếu gia đang nghỉ ngơi, cho nên phòng này sẽ rửa không sạch, ai, thật sự là không còn làm được gì.”

Thiệu Khải Long đem Đường bá dìu đến phòng ngủ, kiểm tra một chút cảm thấy hoàn hảo không bị thương đến gân cốt: “Ta đi thu thập, người nghỉ ngơi một chút.”

“Phiền toái người, tiên sinh.”

“Đừng nói như vậy.” Đường bá ở Thiệu gia làm nửa đời người, ngay cả lão cha hấn cũng đều dùng lễ để đối đãi với ông ba phần, Thiệu Khải Long đối với ông thực tin nhiệm, thực tôn kính. Lần này té bị thương thân thể, Thiệu Khải Long thật sự là cảm thấy băn khoăn. ra khỏi phòng còn cố ý cấp bác sĩ Vương một cuộc điện thoại, bảo hấn đến khám bệnh một chút.

Thiệu Khải Long trở lại phòng ngủ Trữ Nhiễm, đem hành lý trên ngăn tủ rơi xuống, đơn giản sửa sang lại một chút, bao gồm tất cả mấy bộ quần áo rơi lung tung cùng mấy văn kiện chỉnh tề xếp lại vào trong, sợ là thời điểm hấn tìm quần áo quên khóa kéo hành lý, bằng không cũng sẽ không rơi đầy trên mặt đất. Thiệu Khải Long bất đắc dĩ thở dài, đứa nhỏ này vẫn qua loa giống như trước đây.

Sau khi xếp quần áo chỉnh tề, Thiệu Khải Long ngẫu nhiên nhìn đến bên trong có một bao giấy nhỏ, xuất phát từ tò mò, Thiệu Khải Long lấy đến trên tay nhìn thoáng qua, chính là bao máy tính xách tay bình thường, bao gồm rất nhiều lớp, khi lật đến lớp cuối cùng thứ gì đó hiện ra trước mắt, làm cho Thiệu Khải Long nhất thời đông cứng lại.

Ngày đó buổi chiều thời điểm Trữ Nhiễm về nhà, Thiệu Khải Long đang ngồi ở trên sofa, trên mặt còn mang theo một loại ý tứ tươi cười không rõ hàm xúc. trên bàn trà trước mặt đặt mấy đĩa hoa quả, bọ nước nho nhỏ bao quanh thoạt nhìn rất ngon miệng.

“Tiểu Nhiễm, người đã trở lại?”

Trữ Nhiễm cười ngồi ở bên cạnh hấn: “Thân ái, sao lại mua nhiều hoa quả như vậy?”

Thiệu Khải Long cầm lấy một đĩa anh đào: “Mua cho người.”

Tiểu anh đào hồng hồng, mặt trên còn dính một giọt nước nhỏ, thoạt nhìn khiến cho người ta thêm nhỏ dãi, Trữ Nhiễm không khách khí cầm một quả đưa đến miệng. Xem một màn này làm cho tươi cười trong mắt Thiệu Khải Long càng sâu, phải biết rằng Trữ Nhiễm trước kia cho tới bây giờ cũng sẽ không ăn anh đào. Nhưng lúc này Trữ Nhiễm lại siêu cấp thích ăn anh đào, những thứ hoa quả hấn thích trước kia cũng không động.

Chuyện này không thể trách Trữ Nhiễm không cẩn thận, có đôi khi kìm ức con người chính là như vậy, rất nhiều chuyện sẽ không thể nhớ rõ ràng.

Thiệu Khải Long hít một ngụm khí thật dài, muốn đem cái loại vui sướng này áp chế đi xuống thật sự là rất không dễ dàng, bất quá Thiệu Khải Long cũng không nghĩ sẽ vạch trần hấn, hấn biết rõ mục đích Trữ Nhiễm, cho nên chỉ cần hấn thích, muốn làm cái gì hấn sẽ cao hứng thuận theo.

Trữ Nhiễm cầm một quả anh đào đỏ thắm đặt ở bên môi, đầu lưỡi phẩn nộn vươn đến nhẹ nhàng liếm một chút, động tác này làm cho Thiệu Khải Long thiếu chút nữa chảy ra máu mũi. Nhấn nạy không được loại xúc động mạnh mẽ này, đem Trữ Nhiễm kéo vào trong lòng, ấn đầu nhỏ xuống bên miệng hung hăng hôn một chút. Trữ Nhiễm thoáng chút sững sốt, bất quá vẫn là rất nhanh liền khôi phục tươi cười.

“Thân ái, sao vậy?”

Thiệu Khải Long mỉm cười, bắt lấy bàn tay nhỏ bé của hắn đang cầm quả anh đào nho nhỏ kia đưa lên miệng mình cắn một cái, thuận tiện còn liếm một chút: “Tiểu Nhiễm

”

Trữ Nhiễm cả người run lên, bởi vì hai chữ kia kêu hao buồn nôn, không biết hôm nay Thiệu Khải Long là làm sao, đoạn thời gian trước hắn luôn trốn tránh chính mình, như thế nào hôm nay đột nhiên thay đổi?

Thiệu Khải Long vỗ vỗ đầu của hắn, mang theo tươi cười quỷ dị xoay người lên lầu. Sau đó ở trong phòng tắm, đem thân thể chính mình toàn thân cao thấp ngâm vào trong nước lạnh như băng. Thầm nghĩ hết thấy này đều chứng minh đây là sự thật, chứng minh chính mình không phải đang nằm mơ, nam hài kia thật sự đã trở lại, không, phải nói là hắn vẫn đều không có rời đi, vẫn luôn ở bên người chính mình.

Đêm nay Thiệu Khải Long không dám gặp Trữ Nhiễm, người yêu đã trở lại, cảm giác kia nháy mắt đã trở lại, suốt một đêm ở phía dưới đều rất khí phách mà đứng đứng lên, sét đánh cũng không ngã. Thiệu Khải Long sợ chính mình thấy hắn sẽ nhẹn không được lập tức đem hắn đặt ở dưới thân. Đành phải tùy ý để cho dục hỏa liên tục thiêu đốt chính mình bảy tám canh giờ, tư vị kia cũng thật không phải người thường có thể chịu được.

62. Chương 62

Tiểu bảo bối, hành động thật tốt, lừa ta suốt hơn chín tháng. Sáng sớm, Thiệu Khải Long nhìn Trữ Nhiễm đối diện bàn ăn, tâm lý âm thầm than oán. Trước kia ánh mắt chính mình vốn rất chuẩn xác, như thế nào có thể khinh địch như vậy, bị hắn lừa lâu như thế? Chẳng lẽ lại ứng với câu tục ngữ kia, vỏ quýt dày có móng tay nhọn?

Thiệu Khải Long không có ăn bữa sáng, một tay chống cằm, một tay mang theo thuốc lá, ánh mắt không chuyển nhìn chăm chăm người đối diện, tâm tình kích động từ đêm qua mãi cho đến bây giờ còn không khỏi phục lại, khiến cho Thiệu Khải Long đều muốn tìm mấy viên thuốc trợ tim nuốt vào.

Thời tiết hảo, không khí hảo, ánh mặt trời hảo, tâm tình rất tốt, Thiệu Khải Long chưa bao giờ cảm thấy thoải mái giống như hôm nay vậy, nhìn cái gì cũng đều thuận mắt, toàn bộ công ty cao tầng đều chính mắt thấy Thiệu Khải Long tươi cười, phải biết rằng suốt một năm, vị chủ tịch này sẽ không lộ ra biểu tình ở ngoài, ai cũng không biết hôm nay hắn bị làm sao. Cả thủ hạ phạm sai lầm Thiệu Khải Long cũng không quá mức truy cứu, chỉ phát tay nhắc nhở lần sau chú ý hơn một chút.

Đáng tiếc loại cảm xúc này không thể kéo dài liên tục, đến buổi chiều liền thay đổi. Đường bá gọi một cuộc điện thoại làm cho Thiệu Khải Long thiếu chút nữa đã đứng tim: “Trữ thiếu gia gặp phải tai nạn xe cộ!.....”

Thiệu Khải Long một giây cũng không chậm trễ chạy ra khỏi văn phòng, hướng thẳng đến bệnh viện mà đi. Đường bá canh giữ ở bệnh viện, khi nhìn thấy hắn kinh ngạc một chút, tốc độ quá nhanh, trời mới biết hắn đã chạy xe nhanh đến mức độ nào.

“Tiểu Nhiễm ở đâu?”

Đường bá lẳng lặng chỉ vào hướng phòng cấp cứu: “Ồ, ở bên trong.”

Thiệu Khải Long vội chạy đến phòng cấp cứu, vừa mở cửa ra mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, Trữ Nhiễm trên giường bệnh cổ chân phải chỉ quấn một vòng băng gạc, những chỗ khác đều không có gì đáng ngại.

“Tiểu Nhiễm, người không sao chứ?”

Trữ Nhiễm đối với vẻ mặt mờ hời lạnh của Thiệu Khải Long cười cười: “Không có việc gì, vết thương nhỏ mà thôi.”

Vừa nãy trong điện thoại dọa trái tim thiếu chút nữa ngừng đập, Thiệu Khải Long thở hổn hển đem Trữ Nhiễm kéo vào trong lòng: “Tiểu Nhiễm, may mắn người không có việc gì.” Tất cả thương tiếc đem cổ chân đang bị thương nâng đến trên đùi chính mình: “Có đau hay không?”

Trữ Nhiễm nhếch miệng một chút: “Không đau.” Đường bá theo sau vào thập phần có lỗi nói: “Thực xin lỗi tiên sinh, đều do ta nói chưa nói rõ ràng.” Kỳ thật không phải hắn chưa nói rõ ràng, mà là Thiệu Khải Long tắt điện thoại quá nhanh, nội dung phía sau căn bản là không có nghe thấy.

Trữ Nhiễm vận khí tốt lắm, bị một chiếc ô tô tốc độ cao đột nhiên từ phía sau chạy tới, Trữ Nhiễm may mắn né kịp nên chỉ bị ngã trầy da, bất quá cho dù như thế cũng làm cho Thiệu Khải Long nghĩ đến mà sợ không thôi, theo lý thuyết ở bên ngoài khu biệt thự cá biệt kia không có lý do gặp được nguy hiểm, bởi vì bốn phía đều là khu hạn chế tốc độ, hơn nữa xe kia đụng ngã người xong thế nhưng trực tiếp chạy đi, điều này làm cho Thiệu Khải Long càng thêm nghi hoặc. Tuy rằng Trữ Nhiễm chỉ bị vết thương nhỏ, nhưng Thiệu Khải Long vẫn thực để ý chuyện này, phái người đi văn phòng bắt động sản theo dõi đoạn video giám sát. Kết quả cho thấy đó là một chiếc xe hơi không giấy phép, hoàn toàn không có biện pháp tra tìm.

Thời điểm phải về nhà, Thiệu Khải Long không để ý tới Trữ Nhiễm cự tuyệt, vẫn đưa hắn ôm vào trong xe, ôm vào trong ngực không chịu buông tay.

“Thân ái, thả ta xuống dưới đi.”

Thiệu Khải Long khẽ hôn trán hắn: “Để cho ta ở đây ôm trong chốc lát đi.”

Trữ Nhiễm thở dài, bất đắc dĩ nói: “Người ôm ta, ai sẽ lái xe?”

Thiệu Khải Long nhìn về phía trước mới nhớ tới, vừa rồi tài xế không cùng lại đây. Đường bá về mặt tiếc hận ngồi ở vị trí tay lái phụ, đáng tiếc chính mình không biết lái xe. Thiệu Khải Long đành phải không tình nguyện buông ra Trữ Nhiễm, ngồi trở lại phía trước lái xe đi.

Ngày đó buổi tối, Thiệu Khải Long tự mình chỉnh nước tắm nhiệt độ vừa phải, đem Trữ Nhiễm ôm vào bồn tắm lớn, vô cùng cẩn thận giúp hắn tẩy trừ thân thể, Trữ Nhiễm vẫn dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn hắn, tổng cảm thấy hai ngày nay, thái độ Thiệu Khải Long đối với chính mình dường như thay đổi.

“Ta tự mình tẩy được rồi.”

“Miệng vết thương không thể dính nước, bằng không sẽ nhiễm trùng, ngoan ngoan đừng nhúc nhích.”

Thiệu Khải Long biểu tình tựa hồ thực nghiêm túc, động tác trên tay tất cả đều mềm nhẹ, tựa như đối đãi với một miếng ngọc bích tính mỹ, sợ sẽ làm trầy nó. Sự kiện buổi sang làm cho hắn chịu kinh hách. Nam hài này thật vất vả mới trở lại bên người của mình, vạn nhất không cẩn thận để mất đi, chính mình chỉ sợ là thật sự không thể chịu đựng nổi.

Đêm nay Thiệu Khải Long không có rời đi, nằm ở trên giường gắt gao ôm Trữ Nhiễm, một chút lại một chút hôn trán hắn: “Tiểu Nhiễm

”

“Người làm sao vậy?”

Thiệu Khải Long gọi lên khoe miệng cười cười: “Không có gì, ngủ đi, ta cùng người.”

Trước kia kích thích hắn như thế nào, hắn cũng không chịu lưu lại, hôm nay là làm sao vậy? Trữ Nhiễm tâm lý nghi hoặc, hắn sẽ không phải là đã biết đi? Trữ Nhiễm thở dài, mặc kệ, cho dù biết cũng không sao, dù sao trò chơi kia cũng đã chơi đủ, quá mệt mỏi!

Trữ Nhiễm lười suy nghĩ, mỗi một nhắm mắt lại rúc vào trong lòng hắn, an tâm ngủ. Một đêm này cùng ôm nhau ngủ, cả hai người đều ngủ một giấc rất tốt. Ngày hôm sau, Trữ Nhiễm rất nhanh liền chứng thật suy đoán của chính mình, rương hành lý hiển nhiên bị người động qua, lại là cái nhân này, mấy lần đều là bởi vì nó. Trữ Nhiễm cầm lấy trên tay nhìn nhìn, cuối cùng vẫn là cất nó trở về trong bao. Đối với chuyện này, hai người ai cũng không có vạch trần nhau, vẫn như trước kia ở chung như vậy.

Đối với Trữ Nhiễm mà nói, năm nay tựa hồ đặc biệt nhiều tai nạn, sau khi thương thể lành Thiệu Khải Long cũng không cho hắn một mình xuất môn, nhưng Trữ Nhiễm không chịu ngồi yên lại ở sau lưng Đường

bá vụng trộm ra ngoài, lại không tưởng vừa mới xuất môn Trữ Nhiễm lại trải qua một lần tai nạn xe cộ hữu kinh vô hiểm nữa(kinh hách nhưng không có nguy hiểm). Về nhà, Trữ Nhiễm im lặng ngồi ở trên sofa suy nghĩ thật lâu, tuy rằng không có bị thương, nhưng Trữ Nhiễm thập phần khẳng định xe kia là hướng chính mình đâm đến. May mắn bản thân phản ứng mau lẹ, đúng lúc né qua một bên, bằng không sợ là lúc này đã thành quỷ chết dưới bánh xe.

Trữ Nhiễm cũng không có ý định đem chuyện này nói cho Thiệu Khải Long, nhưng là tan tầm về nhà, Thiệu Khải Long vẫn là ở chỗ cảnh sát gác cửa biết được ban ngày đã xảy ra một màn mạo hiểm. Lúc này nghi hoặc của hắn cũng càng lúc càng lớn, thực hiển nhiên hai sự kiện này cũng không phải ngẫu nhiên. Thiệu Khải Long cấp a Minh gọi điện thoại, phái bốn bảo vệ lập tức lại đây, một tắc cũng không rời bảo hộ Trữ Nhiễm. Trong lúc này, khu biệt thự nhỏ lập tức náo nhiệt hẳn lên.

Cùng đám bảo vệ này tán gẫu một chút, sau Trữ Nhiễm trở về phòng, đứng ở cửa sổ nhìn bóng đêm bên ngoài, thật sự là một sóng chưa hết, sóng khác lại lên, cùng với Thiệu Khải Long chuyện còn chưa giải quyết xong, lại có người khác đến đây cố tình gây phiền toái. Trữ Nhiễm tâm lý liên tục suy tư, chính mình rốt cuộc lại kết oán với ai, tính ngược lại chính mình cừu nhân thật sự là không ít, giết người nhiều như vậy, bất luận là một người thân thích nào của bọn họ đều có khả năng muốn lấy tánh mạng mình.

Thiệu Khải Long đẩy cửa đi vào, từ phía sau nhẹ nhàng ôm hắn: “Tiểu Nhiễm, trong khoảng thời gian này tạm thời đừng xuất môn, ta sẽ nghĩ biện pháp điều tra rõ ràng.”

Trữ Nhiễm thở dài: “Thực xin lỗi, luôn mang lại phiền toái cho người.”

“Tiểu Nhiễm, từ nay về sau ta sẽ không cho người gặp được bất luận nguy hiểm nào.”

Không phải người đã từng tự mình đem ta đưa vào hiểm cảnh, chẳng lẽ người đã quên sao? Trữ Nhiễm chậm rãi lộ ra một nụ cười lạnh: “Cám ơn người.”

Thiệu Khải Long dùng chóp mũi nhẹ nhàng lướt lên vành tai tinh xảo, tham lam hấp thụ hương vị thuộc về Trữ Nhiễm, gần như say mê nhắm mắt lại: “Tiểu Nhiễm, không cần rời đi ta.”

“Long ~~ nếu, nếu có một ngày ta thật sự chết, vậy người sẽ thế nào?” Đột nhiên thay đổi xưng hô, làm cho Thiệu Khải Long tâm lý khẽ động, lúc này khoảng cách giữa hai người đã muốn hoàn toàn bị xé mở.

Thiệu Khải Long kéo hắn ôm chặt chẽ: “Ta không cho phép người nói loại chuyện ngu ngốc này..... Bất quá, nếu người thật sự không còn ở đây, ta đây chỉ biết sẽ không sống lâu hơn người một ngày!”

Rốt cuộc là phát ra từ nội tâm hứa hẹn, hay cũng chỉ là lời ngon tiếng ngọt, Trữ Nhiễm cảm thấy chính mình không thể phán đoán, hắn đã không còn tin tưởng tình yêu!

Trữ Nhiễm không tiếng động nở một chút nụ cười, đầu dựa vào bờ vai phía sau, ngửi lấy hương vị đặc trưng trên thân nam nhân này. Thiệu Khải Long khẽ hôn dần dần đi xuống, từ cái trán đến khuôn mặt rồi xuống khóe miệng, hận không thể đem toàn thân hắn đều lưu lại ấn ký của chính mình.

Loại dục vọng tối nguyên thủy của con người làm cho cả hai đều cảm thấy khô nóng, Thiệu Khải Long đã không thể nhẫn nại cảm giác của chính mình, đem một đám nút thắt nhỏ ở trong tay thoát giải, thẳng đến khi lộ ra da thịt trắng nõn. Trữ Nhiễm không có phản kháng: Tối nay hãy làm cho ta tạm thời quên đi phiền não, quên đi oán hận, chỉ cầu hưởng một trận tham hoan!

Nhìn người đang nửa quỳ ở trước mặt, Trữ Nhiễm không thể không thừa nhận cho dù đã trải qua nhiều thương tổn như vậy, hắn đối với Thiệu Khải Long vẫn như cũ có cảm giác mãnh liệt. Người ta đều nói nửa thân dưới của nam nhân động vật, Trữ Nhiễm lần thứ hai cảm nhận được. Lần đầu tiên chính là thời điểm cùng Lâm Thắng ở chung một chỗ, cho dù tâm lý chán ghét người kia như thế nào, dưới khiêu khích của hắn, thân thể của chính mình vẫn có cảm giác, khi đó Trữ Nhiễm đã từng vô cùng chán ghét cái thân thể này, thậm chí chán ghét cả linh hồn của chính mình.

Thiệu Khải Long tựa hồ đang cực lực lấy lòng hắn, mỗi một động tác đều vạn phần cẩn thận, làm cho người ta cảm giác tựa hồ đem Trữ Nhiễm trở thành một món kỳ trân dị bảo. Ngẩng đầu thấy sắc mặt Trữ Nhiễm đã dần phiếm hồng, hô hấp cũng càng ngày càng dồn dập, Thiệu Khải Long cảm giác rất thành tựu, động tác càng thêm thân thiết.

Mà Trữ Nhiễm nhắm mắt lại nhưng không có cách nào đình chỉ được suy nghĩ riêng của bản thân, trong đầu dường như bị người khác nhồi vào một đồng hỗn loạn, rất nhiều hình ảnh đều trùng hợp cùng một chỗ, giống như linh hồn tách ra khỏi thể xác, thân thể đang cảm thụ cái loại kích thích này, mà tư tưởng lại đang nhớ về những kỷ niệm của quá khứ.

Thiệu Khải Long kỹ xảo cao siêu, làm cho Trữ Nhiễm rất nhanh liền không duy trì được, trong đầu nháy mắt xuất hiện trống rỗng trong vài giây. Trữ Nhiễm hít thật sâu mấy hơi thở, chậm rãi mở mắt ra, nhìn thấy gương mặt anh tuấn mang theo sủng ái kia đang cười, ở gần rất là dễ nhìn. Nhưng Trữ Nhiễm lại vào lúc này nhớ tới nữ nhân kia, Trữ Nhiễm tay liền phát run, một lát sau hần đột nhiên đem Thiệu Khải Long đẩy ngã trên mặt đất, gần như cắn xé hần lên người hần.

Trong phòng ngủ hôn ám, hai thân thể xích lỏng gắt gao ôm lấy nhau, không ngừng tác cầu đối phương, không ngừng yêu thương đối phương. Mà nhiệt tình của Trữ Nhiễm tới nay lại làm cho Thiệu Khải Long say mê, cảm giác kia giống như đang bay trên một đám mây.....

Tình sự kịch liệt đã làm cho hai người mồ hôi đầm đìa, thậm chí đã muốn ướt đầm cả mái tóc, nhưng thân thể vẫn như trước không có đình chỉ, không cần biết là ai câu dẫn ai, là ai kích thích ai, một lần lại một lần không ngừng nghỉ quấn lấy nhau.

Thẳng đến cuối cùng khi hai người đã muốn mất đi toàn bộ khí lực, một trận này mới tuyên cáo chấm dứt, mà chỗ tư mật kia vẫn như trước kết hợp cùng một chỗ không chịu tách ra. Khắp nơi đều là chất lỏng màu trắng ngà, trên người lại đầy những hôn ngân màu đỏ tiên diễm, hết thấy đều có thể làm cho người ta liên tưởng đến vừa rồi đã kịch liệt như thế nào.

Thời điểm Thiệu Khải Long lấy lại khí lực, phát hiện Trữ Nhiễm sớm đã ngủ, Thiệu Khải Long theo dõi gương mặt khả ái của hần cả nửa ngày, càng xem càng thích, kỳ thật thích nhất chính là linh hồn hần, Thiệu Khải Long thật cẩn thận rút ra khỏi nơi đó, chuẩn bị nước tắm kỹ lưỡng, sau mới đem Trữ Nhiễm ôm vào phòng tắm, từ đầu tới cuối Trữ Nhiễm mệt nhọc quá độ đều không có tỉnh lại, ngủ tựa hồ rất quen thuộc.

Đã nhiều ngày bởi vì vẫn có mấy bảo vệ một tác cũng không rời đi theo hai bên, cho nên Trữ Nhiễm vẫn chưa gặp được bất luận nguy hiểm gì, vẫn đều phi thường tĩnh lặng, giống như mấy ngày trước đây trải qua đều chỉ là chuyện ngoài ý muốn mà thôi. Lại không ai nghĩ rằng hết thấy chỉ là yên tĩnh trước cơn bão lớn.

Ngày đó giữa trưa, Trữ Nhiễm gọi điện thoại cho Thiệu Khải Long, hẹn hần ra ngoài cùng nhau ăn cơm, hai người hẹn tốt địa điểm dùng cơm, Trữ Nhiễm liền cùng bảo vệ đi ra cửa. Khi đến được nhà hàng kia, Thiệu Khải Long vẫn chưa tới.

“Trữ thiếu gia, người đi đâu?”

Trữ Nhiễm phát tay: “Toilet mà thôi, không cần đi theo.”

“Dạ.”

A Minh cùng một bảo vệ đứng ở cửa nhìn theo Trữ Nhiễm đi vào toilet xa xa kia mới thu hồi tầm mắt, lúc này Thiệu Khải Long cũng đã đến nhà ăn, a Minh cung kính vì hần mở cửa.

“Tiểu Nhiễm đâu?”

“Đi toilet.”

“Nga.” Thiệu Khải Long cởi áo khoác ngồi ở trên ghế, lấy ra di động vừa vang lên trong túi: “Uy?”

“Tiên sinh, đã tra được.”

“Tiếp tục nói!”

“Là một sát thủ chuyên nghiệp, bị người ta thuê, khi đuổi bắt xảy ra chuyện ngoài ý muốn, người đã chết.”

“Tiếp tục tra, cần phải đem hung thủ đứng sau lưng tìm ra.”

“Dạ, tiên sinh.”.... Thiệu Khải Long buông điện thoại, nhìn xem thời gian, kỳ quái, lâu như vậy vì sao còn không thấy Trữ Nhiễm trở về, Thiệu Khải Long dần dần cảm giác có điểm không thích hợp. Đứng dậy ra

cửa, lập tức đi vào toilet, làm cho người ta ngoài ý muốn chính là nơi đó thế nhưng một người cũng không có.

Thiệu Khải Long tâm lý căng thẳng, mơ hồ cảm thấy không ổn, vội vàng phân phó người đem toàn bộ nhà hàng hoàn toàn kiểm tra một lần, từ những phòng ăn nhỏ đến đại sảnh thậm chí cả phòng bếp và kho hàng cũng không buông tha, nhưng kết quả thực làm cho người ta thất vọng, Trữ Nhiễm cứ như vậy mà ly kỳ mất tích. Bọn bảo vệ thực xác định chính mắt thấy hắn đi vào toilet, nhưng sau lại không thấy hắn đi ra. Toilet bị kín bởi bốn bức tường, cả một cái cửa sổ cũng không có, người này rốt cuộc là như thế nào không thấy bóng dáng?

Lúc này Thiệu Khải Long đã muốn hoàn toàn hoảng loạn, liên tưởng đến sự kiện mấy ngày hôm trước, sợ là Trữ Nhiễm gặp nguy hiểm, hơn nữa thực khả năng đã muốn..... Thiệu Khải Long không dám tiếp tục tưởng tượng, điều động tất cả thủ hạ dưới trướng cấp tốc điều tra tin tức.

Thậm chí còn tra khảo những kẻ đứng đầu của các băng nhóm địa phương, nhưng mãi cho đến buổi tối ngày thứ ba, vẫn như trước không tra được bất luận manh mối có giá trị nào, Thiệu Khải Long đã dần dần sinh ra một loại sợ hãi, lão quản gia cùng Đường bá biết được, nên luôn luôn ở bên cạnh an ủi Thiệu Khải Long, sợ hắn không chịu nổi dằn vặt như vậy.

Nhưng vào lúc này bí thư của công ty hoang mang rối loạn, lái xe chạy lại đây: “Chủ tịch, công ty vừa nhận được một phần bưu kiện, là gửi cho ngài.”

Lúc này Thiệu Khải Long làm sao còn có tâm tư để ý tới chuyện công ty, phiền não phát tay, bí thư lo lắng nói: “Chủ tịch ngài vẫn là xem một chút đi, có khả năng cùng Trữ.....” Đang nói còn chưa dứt, Thiệu Khải Long liền một phen đoạt lấy, bưu kiện này quả nhiên rất kỳ quái, không có địa chỉ gửi, không có số điện thoại, chỉ viết Thiệu Khải Long thân khảo.

Bưu kiện mở ra bên trong rơi xuống một phong thơ cùng một đĩa CD. Lão quản gia vội vàng tiếp nhận đặt vào trong đầu máy, nội dung hình ảnh làm cho Thiệu Khải Long đau lòng không thôi, trên sàn bê tông cũ nát không chịu nổi có một thiếu niên gầy yếu đang nằm, thiếu niên kia trên người đều bị trói bằng dây thừng, trên cặp mắt còn bị bịt một miếng vải đen, trong miệng nhét khăn mặt, quần áo tuyết trắng dính đầy tro bụi, thân hình nhỏ nhỏ thống khổ giãy dụa không ngừng. Mà thiếu niên kia đúng là người đã ly kỳ mất tích: Trữ Nhiễm.

Chỉ có một đoạn thông báo trên lá thư, văn tự bên trên đều là máy tính in ra [Tình nhân của người ở trong tay chúng ta, trong vòng 3 ngày chuẩn bị tốt năm triệu đô la, thời gian vừa đến thì sẽ liên lạc. Không được báo cảnh sát!]

63. Chương 63

Lúc này Thiệu Khải Long đã không còn thời gian kinh hoảng, đoạn băng vừa kết thúc lập tức sai người từ tài khoản công ty rút tiền ra, chuẩn bị tiền chuộc. Không đến thời gian một ngày, tài chính tập đoàn lưu động không bình thường đã bị Tô Nhã biết được, lái xe chạy tới biệt thự, biệt thự lúc này đã vây đầy người, Thiệu Khải Long hạ lệnh cho toàn bộ trình thám có trong tay bỏ lại tất cả công tác, tập trung chạy tới Vân thị, nghe lệnh Thiệu Khải Long điều khiển. Nhìn đến phiên cảnh tượng này, Tô Nhã càng thêm tức giận, phải biết rằng không để ý nặng nhẹ điều động nhân viên cùng tài chính như vậy, chắc chắn làm cho tập đoàn tổn thất nghiêm trọng.

Thiệu Khải Long chỉ vào thủ hạ phân phối công tác, mệnh cho bọn họ nghĩ hết mọi biện pháp thu thập tin tức, cần phải tra bằng được tung tích Trữ Nhiễm, hơn nữa nhất định không thể làm cho hắn mất đi một sợi tóc.

“Lão công, người như thế nào có thể làm như vậy, một mình điều động tài chính tập đoàn, làm sao có thể hướng các cổ đông giải thích công đạo?”

Thiệu Khải Long lạnh lùng phiêu nàng liếc mắt một cái: “Ta làm cái gì không cần người tới khoa tay múa chân!”

Ngữ khí lạnh như băng như thế làm cho Tô Nhã thương tâm: “A Long, ta đều là muốn tốt cho người.”

“Nhận được tin tức lập tức nói cho ta biết.” Thiệu Khải Long đối thủ hạ phân phó.

“Dạ, tiên sinh!” Thủ hạ nghe lệnh toàn bộ rời đi. Thiệu Khải Long ngồi ở trên sô pha phiến não bắt lấy tóc, vẻ mặt thống khổ.

Tô Nhã âm thầm đè áp cơn tức, ngồi ở bên cạnh hắn, còn chưa kịp nói câu gì lại không nghĩ Thiệu Khải Long đột nhiên đứng dậy, một câu cũng không nói liền xoay người lên lầu. Tô Nhã thấy rất rõ ràng ánh mắt phiến chán của hắn, tâm nháy mắt lạnh đến đáy cốc.

Trữ Nhiễm bị bắt cóc, Thiệu Khải Long người thứ nhất hoài nghi chính là Tô Nhã, chỉ là không có chứng cứ mà thôi. Lúc này đối mặt nàng vô luận như thế nào cũng không thể lộ ra hoà nhã, nhưng mặc kệ nói thế nào nàng dù sao cũng là thê tử chính mình, Thiệu Khải Long vẫn là hy vọng suy đoán bản thân là sai lầm.

Thời gian một ngày nữa lại trôi qua, tin tức các nơi đồng loạt truyền trở về, đáng tiếc đều không có cái gì giá trị. Ngày mai chính là thời gian bọn cướp ước định, lúc này Thiệu Khải Long đành phải đem hy vọng ký thác vào đây, chỉ mong sau khi giao tiền có thể thuận lợi cứu Trữ Nhiễm ra.

Vào lúc ban đêm, bảo vệ cửa khu biệt thự nhận được một phong thư, là thư gửi đến Thiệu Khải Long. Thiệu Khải Long nhận lấy liền nhanh chóng xé mở ra, thư này cùng lần trước giống nhau, đều là dùng máy tính in ra.

[Tối nay mười hai giờ, bờ sông ngoại ô bên cạnh rừng, không muốn hắn có việc thì một mình người đến.]

Thiệu Khải Long vội vàng đem giấy viết thư thu vào trong túi, sai người đem hai vali tiền toàn bộ cất vào bên trong xe, cũng phân phó bắt luận kẻ nào cũng không được đi theo, một mình lái xe rời đi. Khu rừng này kẹp giữa một hào nước rộng hàng chục mét, bởi vì nước sông ô nhiễm hương vị thật sự rất không tốt. Phụ cận cũng không có cư dân nào, cho nên vừa đến buổi tối, nơi này cơ hồ là một bóng ma cũng sẽ không có.

Thiệu Khải Long đem xe dừng ở ven đường, cầm theo tiền đi đến bờ sông, nương theo ánh trăng nhìn xem đồng hồ, cách thời gian dự định còn có nửa giờ. Lúc này di động trong túi lại vang lên, màn hình biểu hiện một dãy số bí mật.

“Uy?”

“Thiệu tiên sinh, người tới thật sớm.”

Thiệu Khải Long chung quanh nhìn xem, lại không phát hiện có bắt luận kẻ nào: “Tiền ta đã mang đến, Trữ Nhiễm ở đâu?”

Điện thoại bên kia trầm mặc một lát, ngay sau đó chợt nghe thanh âm suy yếu vô lực của Trữ Nhiễm: “Long ~~ ta, ta không sao!”

Thiệu Khải Long nghe vậy đau lòng vô cùng: “Tiểu Nhiễm ~~ thực xin lỗi, ta lập tức mang người về nhà.”

“Thiệu tiên sinh đều đã nghe thấy, tình nhân của người vẫn rất tốt.”

“Nói đi, người muốn giao dịch như thế nào?”

“Dem tiền đặt ở bên bờ hồ.”

“Không được, ta muốn nhìn thấy người trước.”

Điện thoại bên kia cười lạnh một tiếng: “Tiểu tử này trông rất xinh đẹp, nếu ở trên mặt vẽ mấy đao.....”

“Không, xin người đừng thương tổn hắn.”

“Thiệu tiên sinh xin yên tâm, mục đích chúng ta là tiền, thu tiền thì sẽ thả người.”

Thiệu Khải Long ngăn chặn tâm lý tức giận, hít sâu mấy hơi thở: “Được rồi, hy vọng người có nghĩa khí, không thất tín.”

Thiệu Khải Long bất đắc dĩ chỉ có thể đem tiền để lại tại chỗ, lái xe rời đi, bắt quá hần đi rất chậm rất chậm, rất xa nhìn chằm chằm bên bờ, nhưng như trước không có nhìn thấy thân ảnh người nào tới gần. Thẳng đến khi đã rời khỏi khu rừng, điện thoại mới lần thứ hai vang lên: “Không sai, số lượng vừa vặn.”

“Có thể thả người chưa?”

“Khu chung cư Vân Hoa đang bị phá dỡ..... Thiệu tiên sinh, cảm tạ khảng khái của người, lần này hợp tác thực khoái trá.” Người nọ cười lạnh một tiếng cắt đứt điện thoại, Thiệu Khải Long một khắc không dám chậm trễ, thả nhanh chân ga rất nhanh lái đi.

Thiệu Khải Long tìm được khu chung cư kia, đem xe để tại dưới lầu, nhanh chóng vọt vào, tra tìm từng tầng một. Nhưng căn bản không có tìm được người yêu. Thiệu Khải Long dùng hơn một giờ thời gian, ở tại khu chung cư đang bị phá dỡ này tìm người, không chịu buông tha bất luận một góc nào, nhưng vẫn như trước không có kết quả! Cái loại cảm giác đau đớn mất người yêu này làm cho hần gần như phát cuồng, nam hài kia vừa mới trở lại bên mình, rõ ràng hứa hẹn sẽ không để cho hần gặp được bất luận nguy hiểm nào nữa, rõ ràng nói qua sẽ hảo hảo yêu thương hần, vì cái gì lần lượt gây cho hần đều là nguy hiểm, đều là thương tổn.

Thiệu Khải Long trở lại biệt thự, trong ánh mắt tràn ngập phẫn nộ, chỉ vào chủ tịch hội thám tử: “Tin hiệu truy tìm tra được không?”

Xã trưởng gật gật đầu, đem máy tính đặc thù đặt trên bàn trà, trên màn hình xuất hiện một bản đồ điện tử, ở giữa có một điểm đỏ lóe sáng: “Tin hiệu di động di chuyển trên quốc lộ này, vài phút trước dừng lại ở nơi này không di chuyển nữa.”

Thiệu Khải Long phát tay xuống, mọi người toàn bộ tản ra, sáu bảy chiếc xe hơi limousine cao cấp rất nhanh ly khai khu biệt thự. Thiệu Khải Long đã sớm tính toán trường hợp xấu, ở trong vali tiền lấp đặt một thiết bị theo dõi đặc biệt, đó là thiết bị truy tìm tiên tiến nhất chỉ lớn bằng móng tay cái, mấy ngày trước vừa mới từ bên Mỹ mang lại đây, là Thiệu Khải Long vì an toàn của Trữ Nhiệm suy nghĩ cố ý mua, đáng tiếc không đợi nó đến bên người, Trữ Nhiệm đã ly kỳ mất tích.

Chỉ dùng hơn mười phút, mọi người liền chạy tới vị trí mục tiêu, nhìn đến cảnh tượng trước mắt tất cả mọi người đều sững sốt, khắp nơi đều là rác rưởi mênh mông, tản ra mùi hôi ghê tởm. mọi người không chờ phân phó, toàn bộ chia nhau bốn phía tìm kiếm. Chỉ chốc lát sau thủ hạ tìm được hai vali da đựng tiền kia, bên trong rỗng tuếch!

Thẳng đến rạng sang, Thiệu Khải Long mới thất hồn lạc phách trở lại biệt thự, ngồi ở trên sofa một câu cũng nói không nên lời.

Lão quần gia thấy vậy đã đại khái đoán được kết quả, chỉ vào một đồng trinh thám cùng bảo vệ: “Cho dù đem toàn bộ Vân thị xối tung lên cũng phải tìm được Trữ Nhiệm!”

“Dạ!”

Mọi người một lát cũng không dám chậm trễ, toàn bộ lái xe rời đi, lão quần gia cùng Đường bá liếc nhau cùng nhau thở dài: “Tiên sinh, đã vài ngày không ngủ, vẫn là đi nghỉ ngơi một chút đi.”

Thiệu Khải Long tựa hồ cái gì cũng không có nghe thấy, cứ như vậy lẳng lặng ngồi ở kia, sau một lúc lâu mạnh mẽ đứng lên liền đi ra ngoài, hai người vội vàng đem hần ngăn lại: “Tiên sinh, người muốn đi đâu?”

“Ta muốn đi tìm hần.”

“Tiên sinh, bình tĩnh một chút.”

Thiệu Khải Long quát: “Tránh ra, ta muốn đi tìm hần!”

“Không có manh mối căn bản không thể tìm được người, tiên sinh, người hãy bình tĩnh một chút!” Lão quần gia nói rất lớn giọng.

Nhưng Thiệu Khải Long vẫn là không chịu nghe lời khuyên, lão quản gia rơi vào đường cùng, đành phải hướng bảo vệ duy nhất lưu lại bên cạnh một cái ánh mắt, một lát sau bảo vệ kia rất nhanh đi đến, ba người cùng nhau đem Thiệu Khải Long chế trụ, làm cho hắn hôn mê, ba ngày ba đêm không nghỉ ngơi, Thiệu Khải Long cuối cùng bị bắt buộc ngủ, mà trong mộng tất cả đều là thân ảnh Trữ Nhiễm.

Bọn cướp này làm việc thập phần nghiêm mật, thủ hạ chung quanh tra tìm nhưng vẫn như trước không tìm được nửa điểm dấu vết để lại, bất quá người hội trình thám kia lại mang đến một cái tin tức.

“Có người bỏ ra năm triệu nhân dân tệ mua mạng của Trữ Nhiễm.” Sát thủ lần trước chết, sau lại có người khác tiếp nhận nhiệm vụ này. Nghe đến mấy cái này, Thiệu Khải Long rất là hoảng sợ, xem ra những người đó hẳn cũng là vì năm triệu tiền thưởng mà đến. Kể từ đó, phạm vi hoài nghi lập tức thu nhỏ lại, dù sao có thể bỏ ra năm triệu nhân dân tệ không có mấy người.

Nhưng là lúc này vì sao lại đổi thành bắt cóc, chẳng lẽ là muốn hưởng cả hai phần tiền? Thiệu Khải Long càng ngày càng bất an, nếu suy đoán đúng vậy, Trữ Nhiễm hiện tại chỉ sợ..... Ý tưởng này làm cho Thiệu Khải Long không rét mà run, cảm giác sợ hãi rất lớn nhanh chóng tràn ngập toàn thân.

Ngày thứ ba vào buổi chiều, trình thám xã trưởng sắc mặt trầm trọng tiến đến biệt thự, cùng Thiệu Khải Long đi vào thư phòng.

“Có tin tức gì?”

Xã trưởng lau lau mắt kính do dự một lát: “Chúng ta nghe lén đi động của phu nhân, thu được một ít nội dung.”

Thiệu Khải Long duỗi tay ra: “Lấy đến.”

Xã trưởng thở dài vẫn là cầm máy ghi âm mini trong tay đưa cho hắn, Thiệu Khải Long ngón tay ở trên nút dừng lại một lát, vẫn là thật mạnh đè xuống. Máy ghi âm chậm rãi truyền ra một đoạn đối thoại của một nam một nữ:

“Thiệu phu nhân?”

“..... Như thế nào là người? Ta nói rồi, đừng gọi điện thoại cho ta?”

“Không có biện pháp, ở trên mạng đợi không được người, đành phải gọi điện thoại.”

“Rốt cuộc có chuyện gì, nói mau.”

“Ta chỉ là nghĩ cảm tạ người cung cấp tin tức cho ta, bất quá nghe nói nam hài kia bị người bắt cóc, ta muốn biết hắn đã chết hay là sống?”

“Ta làm sao biết được?”

“Nga? Chẳng lẽ không phải người làm sao?”

“Ta mới không có phí sức như vậy!”

“Xem ra cái nam hài kia cừu gia thật đúng là không ít nha, nếu không phải người làm thì quên đi.”

“Không cần lại gọi điện thoại cho ta.”

Đối thoại đến đây liền kết thúc, Thiệu Khải Long sắc mặt càng ngày càng âm trầm, làm cho xã trưởng ở một bên cảm thấy có chút sợ hãi. Ước chừng trầm mặc vài phút, Thiệu Khải Long mới đứng lên, một câu không nói, mở cửa đi ra ngoài, xã trưởng đi theo phía sau không dám hỏi nhiều.

Thiệu Khải Long dẫn theo mấy tên thủ hạ lái xe trở về biệt viện Thiệu gia, Tô Nhã thấy hắn trở về rất là kinh ngạc, lại không nghĩ Thiệu Khải Long chỉ là lạnh lùng phiêu nhiên liếc mắt một cái, liền mang theo người lên lầu, trực tiếp vào phòng ngủ. Vì không rõ cho nên Tô Nhã đành phải đi theo ở phía sau, thấy Thiệu Khải Long đi tới máy tính của nàng, tâm lý liền hoảng hốt.

Ở máy tính tìm kiếm không có tra được bất luận cái gì, đoạn ghi âm nói chuyện phiếm đã bị xóa không còn một mảnh, Thiệu Khải Long đã sớm nghĩ như vậy, phân phó xã trưởng ở phía sau nghĩ biện pháp, hội trình

thảm tự nhiên có đủ cao thủ máy tính, không đến nửa giờ liền khôi phục lại đoạn ghi âm trong máy tính đã bị xóa.

Hai mươi mấy ngày trước, Tô Nhã cùng một vị tự xưng là Thịnh Nhân tán gẫu qua một lần, nội dung đoạn đối thoại dù chưa nhắc tới bất luận chữ nào có liên quan đến Trữ Nhiễm, bất quá Thiệu Khải Long thực khẳng định bọn họ đối thoại vẫn là đang tiến hành xung quanh Trữ Nhiễm. Không có bất luận chứng cứ nào cho thấy là nàng chỉ thị người đi ám sát, bất quá nàng lại đem địa chỉ chuẩn xác của Trữ Nhiễm, cùng phạm vi hoạt động nói cho người kêu là Thịnh Nhân này. Thời gian vừa vặn là khi Trữ Nhiễm gặp được tai nạn xe cộ.

Thiệu Khải Long xem xong đoạn ghi âm, quay đầu sắc mặt âm trầm nhìn Tô Nhã: “Trữ Nhiễm ở đâu?”

Tô Nhã hơi choáng váng một chút: “A Long, chẳng lẽ người hoài nghi là ta bắt cóc Trữ Nhiễm?”

“Ta chỉ muốn biết Trữ Nhiễm ở đâu?”

Tô Nhã dựa vào khung cửa, nước mắt ứa khuất một hàng từ từ chảy xuống mặt: “..... Không phải ta làm.”

Đối mặt ánh mắt hoài nghi của Thiệu Khải Long, Tô Nhã không chút né tránh, nhìn thẳng hắn. Thiệu Khải Long đứng lên, đi bước một tới gần Tô Nhã, nghiêng răng nghiêng lợi ép hỏi: “Ta ở đây hỏi người một lần nữa, Trữ Nhiễm ở đâu?”

Tô Nhã thập phần thương tâm nhìn hắn, kiên định nói: “Người tin cũng tốt không tin cũng thế, Trữ Nhiễm mất tích cùng ta không có quan hệ!”

Thiệu Khải Long nhìn chằm chằm hai mắt của nàng hồi lâu, đối bảo vệ phân phó một câu: “Trông chừng nàng!”

“Dạ, tiên sinh.” Tô Nhã di động, máy tính những thứ có thể dùng liên hệ bên ngoài gì đó tất cả đều bị thu đi, người cũng bị tạm thời giam lỏng.

Đối với điều này Tô Nhã giận dữ, cho dù ở Thiệu gia mặc kệ địa vị của người cao bao nhiêu, thủ hạ cuối cùng vẫn là chỉ nghe lệnh một mình nam chủ nhân, đây là quy củ từ mấy đời trước đều truyền xuống.

Buổi tối mấy ngày sau, bí thư công ty lái xe đưa lại đây một phần bưu kiện, trong đó chỉ có một chiếc đĩa CD, Thiệu Khải Long lập tức đem đĩa bỏ vào trong đầu máy.

Ở một gian nhà kho cũ nát, Trữ Nhiễm bị buộc chặt nằm ở trên sàn bê tông, một nam nhân mang theo một cái mũ trùm đầu đi tới, thô lỗ nắm tóc Trữ Nhiễm lên, đoản đao trong tay tuyệt không lưu tình đặt trên gương mặt trắng nõn, một đao, hai đao, ba đao, máu tươi chói mắt nháy mắt bao phủ khắp gương mặt, cùng với tiếng kêu đau tê tâm liệt phế. Miệng vết thương khủng bố mà ghê tởm đã hoàn toàn phá hủy dung mạo Trữ Nhiễm.

Cuối cùng hình ảnh dừng lại ở trên gương mặt tràn đầy máu tươi của Trữ Nhiễm, Thiệu Khải Long đã muốn hoàn toàn mất đi năng lực tư duy, từng đao một kia tựa như cắt vào trong lòng mình, cổ cảm giác đau đớn đã hoàn toàn không thể dùng lời nói mà hình dung được. Hắn chết lặng ngồi ở trên sofa, ánh mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm màn hình, thật lâu chưa từng cử động một phân nào.....

Một giờ sau Thiệu Khải Long nhận được một cuộc điện thoại: “Thiệu tiên sinh, đã xem đoạn video chưa?”

“Đem Trữ Nhiễm trả lại cho ta! Trả lại cho ta!!!” Thanh âm rống giận vang vọng khắp biệt thự, thậm chí cả bên ngoài mọi người đều nghe rành mạch.

Người nọ cười lạnh một tiếng: “Không phải chỉ là một cái nam sủng sao, lại còn bị hủy dung, Thiệu tiên sinh thế nhưng còn muốn theo đuổi.”

“Người rốt cuộc có mục đích gì?”

“Ông chủ phân phó chúng ta hủy dung hắn, sau đó.....”

“Ông chủ các người là ai?”

“Cái này ta cũng không thể nói.”

Thiệu Khải Long cố nén trụ cảm xúc nổi giận: “Hắn cho người bao nhiêu tiền, ta có thể cho người gấp hai lần, không, gấp ba lần, chỉ cần người đem Trữ Nhiễm thả ra.”

“Ngượng ngùng, chúng ta không thể phá hỏng quy củ, hướng chi, từ chỗ của Thiệu tiên sinh cũng đã lấy được một mớ tiền, chúng ta cũng không thể quá tham lam..... Bất quá nói đi cũng phải nói lại, Thiệu tiên sinh thật đúng là si tình a.....”

Đối phương rất nhanh cắt đứt điện thoại, Thiệu Khải Long chậm rãi ngồi dưới đất gặt gao bắt lấy tóc chính mình. Nước mắt đau lòng mãnh liệt chảy ra, từng giọt tích tụ ở trên cằm, ngừng cũng không ngừng được.

64. Chương 64

Cho dù Thiệu Khải Long vận dụng hết các mối quan hệ, vẫn như trước tra không được bất cứ dấu vết nào để lại. Mỗi lần thu được thư tựa hồ đều là đúng vào giờ này cũng làm cho Thiệu Khải Long rất là hoài nghi, điều tra, video ghi lại đều là một người nam tử mặc trang phục của người đưa thư, chỉ là trên đầu mang theo mũ và kính râm, cũng xảo diệu né tránh camera theo dõi trực diện. Mạnh mỗi chỉ có vậy, bọn cướp này quả thực tựa như u linh xuất quỷ nhập thần, Thiệu Khải Long thiếu chút nữa đem Vân thị lật ngược lên trời, nhưng cuối cùng vẫn là không tìm được gì.

Thủ hạ chia làm hai đường rất nhanh truy đến kẻ tự xưng là Thịnh Nhân kia, mà nam nhân này dĩ nhiên là ngoại thân của Lâm gia, sau khi Lâm Thắng bị giết Thiệu Khải Long liền rất nhanh khóa chặt tập đoàn Lâm thị, làm cho người Lâm gia không còn khả năng đến khởi tố Trữ Nhiễm, cho nên khi Trữ Nhiễm tiếp nhận thẩm phán, mới có thể xuất hiện tất cả các trường hợp đều không có nguyên cáo. Vừa xảy ra chuyện này, người Lâm gia liền mang theo một chút vốn liếng cuối cùng chạy trốn tới nước ngoài, đợi tình thế bình tĩnh sau mới lặng lẽ về nước, y theo di chúc của Lâm lão gia tử, lập lời thề dùng một chút tài lực cuối cùng mua tánh mạng của Trữ Nhiễm, hai lần mạo hiểm ngoài ý muốn kia đúng là hắn ban tặng, bất quá dưới khổ hình bức cung, án bắt cóc hiện tại cùng bọn họ không có quan hệ.

Chưa bao giờ tự mình giết người, Thiệu Khải Long lúc này phi thường nổi giận, tự tay đem nam nhân này đưa tới bồn tắm chìm cho chết đuối, sau đó quăng xuống biển nuôi cá mập. Sau thủ hạ lại đuổi bắt đến hai sát thủ từng cùng Thịnh Nhân có tiếp xúc, sau khi qua tra khảo bọn họ cũng không tham dự vào sự kiện bắt cóc, nhưng vẫn là bị Thiệu Khải Long tự tay chấm dứt tính mạng.

Tô Nhã ở mặt ngoài không có tham dự việc này, nàng chỉ là đem địa chỉ của Trữ Nhiễm “trong lúc vô ý” nói cho một ít người muốn biết, hơn nữa qua điều tra, việc bắt cóc cùng nàng một chút quan hệ cũng không có. Cho dù như vậy, Thiệu Khải Long cũng là phần nộ phi thường, không thể tưởng được tâm ghen tị của nữ nhân có thể mạnh đến mức này, vốn là nữ nhân thiện lương khi đối mặt với tình địch lại biến thành điên cuồng như thế, cam nguyện cùng người từng bắt cóc chính mình cấu kết với nhau làm việc xấu. Hồi tưởng đến sự khoan dung của Trữ Nhiễm lúc này cùng đem ra so sánh, Thiệu Khải Long lại không thể dễ dàng tha thứ chuyện Tô Nhã đã gây nên.

Ngay tại thời điểm Thiệu Khải Long muốn tìm Tô Nhã tính toán nợ nần, lão quản gia ngăn ở trước mặt hắn, thay Tô Nhã cầu tình: “Ít nhất, cũng nên xem mặt mũi tiểu thiếu gia.”

Suy nghĩ một hồi lâu, Thiệu Khải Long vẫn là ngăn chặn cơn tức, đem một tờ văn bản ly hôn đặt tới trước mặt nàng, Tô Nhã chấn kinh hồi lâu:

“Vì cái gì?”

“Chính người đã làm cái gì còn muốn ta nói sao?”

“Ta nói rồi, Trữ Nhiễm mất tích cùng ta không quan hệ!”

“Chuyện bắt cóc khả năng cùng người không quan hệ, nhưng là người đã có tâm muốn giết hắn.”

Tô Nhã dùng sức cắn môi dưới chính mình, một lát sau rưng rưng quát: “Ta làm như vậy đều là do người bức? Ta toàn tâm toàn ý yêu người, nhưng người lại đem toàn bộ tâm giao cho một người nam nhân!”

Thiệu Khải Long thở dài: “Tiểu Nhã, chuyện tình cảm ai cũng không thể khống chế, ta tuy rằng không có biện pháp yêu người, nhưng ta vẫn xem người như người thân mà đối đãi, nhưng người lại.....”

“Ta rất cuộc có chỗ nào không bằng hần.....”

“Bởi vì hần thiện lương hơn người!”

Tô Nhã cười lạnh một tiếng: “Một tên sát nhân cuồng.....”

“Nếu không phải có tiểu Nhiễm, vậy người cùng hài tử đã sớm mất mạng, đồng dạng là tình địch, nhưng hần lại cam nguyện dùng chính mình đi cứu người, phân tình này sao với người thì sao?”

Đối với chuyện bất cóc năm đó, Tô Nhã kỳ thật cũng không biết tình hình thực tế, nàng chỉ biết là chính mình bị Lâm Thắng giam lỏng, ngày đó sắp sanh bị những người này đưa đến bệnh viện, thời điểm nàng tỉnh lại Thiệu Khải Long đã đứng ở bên cạnh, không nghĩ tới chuyện này hết thấy là bởi vì Trữ Nhiễm xả thân cứu giúp. Nhưng lòng tự trọng quá lớn, Tô Nhã không thể dễ dàng tha thứ tình địch bố thí, tâm lý càng cảm thấy không thoải mái.

“Ký tên đi, ta phải cùng với người ly hôn.”

Thiệu Khải Long gương mặt tuyệt tình làm cho Tô Nhã hiểu được đã vô pháp vấn hồi. Thầm nghĩ: thật sự là yêu ai yêu cả đường đi, chỉ cần là người hần yêu, cho dù giết người phóng hỏa cũng vẫn yêu, nếu không thương, cho dù người là thánh nữ cũng vô dụng. Hồi tưởng mấy ngày trước, bằng hữu từng khuyên qua một câu: “Vĩnh viễn không cần cùng một người nam nhân tranh đoạt nam nhân khác, người sẽ tranh không lại.” (câu nói hay nhất trong ngày) Tô Nhã cười khổ, lời nói thật sự là quá đúng.

“..... A Long, người quá nhẫn tâm như vậy.”

Thiệu Khải Long đứng lên lạnh lùng nói: “Ta chỉ hối hận bản thân nhẫn tâm quá muộn, niệm tình người là mẫu thân Mạnh Nhiễm, ta tha người một lần, về sau đừng bao giờ để cho ta nhìn thấy người.”

Một tờ giấy ly hôn làm cho hai người hoàn toàn mỗi người đi một ngã, chuyện này ở Vân thị nháo rất lớn, phải biết rằng hai người kết hôn còn không đến hai năm, lúc trước kia một tràng hôn lễ oanh động Vân thị thế nhưng lại là loại kết cục này, làm cho tất cả mọi người mở rộng tầm mắt.

Trữ Nhiễm mất tích không phải người Lâm gia làm, cũng không phải Tô Nhã làm, kia, còn có thể có ai? Mạnh mới đến nơi đây liền hoàn toàn chặt đứt. Rất cuộc là loại người nào có thể ở dưới mí mắt Thiệu Khải Long càn rỡ như thế? Mạn độc thủ phía sau này thủ đoạn phi thường lợi hại, hần tựa hồ đã muốn vượt qua phạm vi thế lực của Thiệu Khải Long, đem toàn bộ những người khả nghi đều điều tra qua, nhưng những người này tựa hồ không có liên quan.

Thiệu Khải Long thủy chung cũng không có buông tha hy vọng, đừng nói là bị hủy dung, cho dù tàn phế đi, Thiệu Khải Long cũng vẫn như cũ yêu thương hần, vĩnh viễn không rời!

Từ khi thu được đĩa CD kia đến nay đã qua một tháng, bọn cướp không có truyền tới bất luận tin tức nào, Trữ Nhiễm sống hay chết cũng đều không biết, Thiệu Khải Long đau lòng muốn chết thủy chung vẫn cố gắng chống đỡ thân thể suy yếu của chính mình, mỗi ngày đều không ngừng tra tìm manh mối Trữ Nhiễm, trong bóng đêm chờ đợi một tia ánh sáng.

Hôm nay buổi tối, bảo vệ mở ra hộp thư bên ngoài biệt thự, ngân hàng, giấy báo tiền điện, văn phòng bắt động sẵn đủ các loại thư tin đã muốn đem bên trong nhét chặt kín. Vấn việc này đều là Đường bá đến xử lý, nhưng là một đoạn thời gian gần đây Thiệu gia tất cả mọi người đem tâm tư dùng trên người Trữ Nhiễm, căn bản không rảnh bận tâm mấy việc vặt này.

Trong đó một phong bưu kiện nho nhỏ dẫn tới sự chú ý của bảo vệ, sờ sờ bên trong tựa hồ là vật gì đó cứng rắn, thời gian gửi qua bưu điện là chín ngày trước, ghi tên người nhận là Thiệu Khải Long. Bảo vệ không chờ phân phó liền lập tức đi thăm dò camera theo dõi khu biệt thự, trên video biểu hiện cho thấy thư tín này là năm ngày trước sáng sớm đưa đến, người mang tới là một người phát thư, dọc theo khu biệt thự đưa

thư cho từng nhà, thoát nhìn cũng không khả nghi, hơn nữa bảo vệ cửa cũng chứng thật thân phận người phát thư kia.

Bưu kiện cùng những lần trước đều giống nhau, văn tự trên đó đều là máy tính in ra, thực hiển nhiên bưu kiện này khẳng định là bọn cướp gửi đến. Những người lần trước truyền tin đều trải qua ngục trang, hơn nữa mỗi lần truyền tin địa chỉ đều là bất đồng, Thiệu Khải Long đã phân phối thủ hạ chia ra khắp nơi ám thủ, vốn định đợi hắn tới đưa thư liền bắt được, cũng không nghĩ bọn cướp lần này lại đổi phương thức thành gửi qua bưu điện.

Thiệu Khải Long rất nhanh xé mở bưu kiện, bên trong như trước hé ra một đĩa CD. Nhìn chiếc đĩa trong tay, một loại cảm giác sợ hãi rất lớn rất nhanh tràn ngập toàn thân, hai tay run run thật lâu không dám đem CD bỏ vào trong máy.....

Hình ảnh u ám, Trữ Nhiễm như trước mặc kia một thân quần áo cũ nát, nguyên bản trên gương mặt tuần tú lúc này đã che kín những vết sẹo khủng bố mà gớm ghiếc, thân hình gầy gò bị dây thừng buộc chặt ở trên một cái ghế, tựa hồ đã muốn mất đi tri giác, đầu vô lực nghiêng ở một bên.

Hình ảnh như vậy đã muốn làm cho Thiệu Khải Long đau lòng không ngừng, hắn lần đầu tiên phát hiện chính mình thế nhưng vô dụng như vậy, cả người mình yêu thương nhất thế nhưng cũng bảo hộ không được, một lần lại một lần gây cho hắn thương tổn, nhưng những hình ảnh kế tiếp lại làm cho Thiệu Khải Long hoàn toàn chết lặng.

Một nam nhân dáng người khôi ngô kéo một cây mộc còn thô to, chậm rãi đi đến một bên, đối với đùi phải Trữ Nhiễm hung hăng đập xuống, xương cốt bạo liệt bị đập gãy vang lên cùng với tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế, nam nhân kia còn chưa ngừng một lát liền đối với chân trái Trữ Nhiễm ngoan ngoan đập tiếp một gậy. Sau tiếng kêu thảm thiết ngán ngùi, Trữ Nhiễm thật mạnh ngã sang một bên vô tri vô giác.

Những người đó cởi bỏ dây thừng trên người hắn, đưa hắn vứt trên mặt đất, sau đó dùng nước lạnh đem hắn hất tỉnh. Tiếp tục tiến hành khổ hình cực kỳ tàn ác. Trữ Nhiễm kéo theo thân thể tàn phá, gian nan bò trên mặt đất, giống như muốn tách rời khỏi bàn tay tra tấn kia, trong miệng tái nhợt còn không ngừng chảy ra máu tươi đỏ sẫm.

Toàn bộ khổ hình giằng co gần hai mươi mấy phút, xương đùi, cánh tay, xương sườn, xương cốt toàn thân đều bị tàn nhẫn đánh nát. Thẳng đến cuối cùng, mấy bát nước đổ xuống Trữ Nhiễm toàn thân đều là máu cũng không có tỉnh lại, những người này mới ngừng tay. Trong đó có một người ngồi xổm xuống xem hô hấp của Trữ Nhiễm, hướng màn ảnh bên này khoát tay.

“Chết!”

“Chết?..... Thật sự nhầm chán, quăng ra biển cho cá ăn đi.....”

Hình ảnh tới đó thì dừng, Thiệu Khải Long trên sofa ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm màn hình, không hề phản ứng, trên thực tế từ khi còn thứ nhất bắt đầu, Thiệu Khải Long đầu óc đã trống rỗng.

Suốt qua hơn mười phút, Thiệu Khải Long mới đứng lên, mặt không chút thay đổi chậm rãi bước lên lầu, trong ánh mắt trống rỗng một chút hào quang cũng không có, hắn thậm chí chưa chảy xuống bất luận một giọt nước mắt nào, tựa như một hoạt tử nhân không có tâm.

Lão quần gia nhìn bóng dáng hắn thờ dài, lén lút nước mắt, trong giây lát sau liền cả kinh, vội vàng quát: “Không ổn, sắp có chuyện không may!”

Mọi người vừa nghe toàn bộ hướng lên trên lầu phóng đi, cửa phòng ngủ đã bị gắt gao khóa chặt, bảo vệ lui về phía sau một bước, một cước hung hăng hướng cánh cửa đá văng ra. Hình ảnh trước mắt làm mọi người thất kinh, Thiệu Khải Long đứng ở bên cửa sổ, khép lại bằng đạn súng lục, răng rắc một tiếng, đem mũi súng trực tiếp chỉ về phía huyết Thái Dương của chính mình. Phản ứng nhanh nhất a Thanh, cấp tốc móc súng lục ra, dùng một tiếng bắn trúng tay phải Thiệu Khải Long, ngăn trở một thảm kịch phát sinh. Mà viên đạn của Thiệu Khải Long theo lý bắn trúng huyết Thái Dương kia trượt qua trán hắn liền bắn tới trên cửa sổ, khiến cho cửa kính toàn bộ vỡ nát.

Thiệu Khải Long trúng đạn tựa hồ không có cảm giác đau, gương mặt tràn đầy mồ hôi lạnh cùng máu tươi vẫn như trước không có chút biểu tình, hắn không để ý đến miệng vết thương máu chảy đầm đìa, lung lay

vài bước ý đồ lợm lại súng lục, có điều thân thể suy yếu căn bản đã vô lực chống đỡ, máu liên tục chảy ra làm cho hần liền mất đi tri giác, cuối cùng hôn mê bất tỉnh.....

Mùa đông năm nay, Thiệu Khải Long bệnh nặng một hồi, liên tục mấy tháng đều là ở trên giường mà vượt qua, thân thể cũng nhanh chóng gầy yếu, mặt hốc hác thật sâu, có thể nhìn thấy rất rõ ràng xương gò má cùng hốc mắt, gương mặt tái nhợt một chút huyết sắc cũng không có, có vài thứ đều cơ hồ duy trì không được, sống không bằng chết, hần luôn nghĩ bỏ lại hết thảy hoàn toàn giải thoát.

Viên đạn làm trầy da ở trên trán lưu lại một vết sẹo, mà vết súng trên tay lại tạo thành hậu quả nghiêm trọng, vận vẹo thay đổi hình dạng, hơn nữa cơ hồ không thể nhấc nổi đồ đạc gì, thậm chí không cầm dậy nổi một chiếc đĩa. Quần gia vốn định theo danh y nước ngoài cam kết giúp hần mổ, nhưng là Thiệu Khải Long cự tuyệt. Hiện tại bàn tay phải thương tật này chỉ có thể miễn cưỡng cầm được một điều thuốc lá, bởi vì đã hút quá nhiều, ngón trỏ cùng ngón giữa đã hun khói thành màu vàng đậm.

Nam hài kia đi rồi, mặc kệ là thân thể hay linh hồn cũng sẽ không trở về, Thiệu Khải Long dùng thời gian rất lâu mới tiếp nhận sự thật này. Hần luôn một mình ngồi ở trên giường, một lần lại một lần nhìn xem lại những đĩa CD kia, không ngừng mở đi mở lại, đem chính mình đắm chìm tại loại hối hận cùng tưởng niệm bên trong, tra tấn tâm cùng linh hồn chính mình.

Chính mình đối với hần hứa hẹn một điều cũng không làm được, đáp ứng sẽ hảo hảo thương hần, nhưng bản thân lại cùng người khác kết hôn, hứa hẹn sẽ vĩnh viễn bảo hộ hần, mà chính mình lại tự tay đem hần bán đứng, mà nay lại hại hần bị tra tấn như thế, thậm chí thi cốt cũng không còn, rõ ràng nói qua sẽ không sống lâu hơn hần thêm một ngày, nhưng ta lại tham sống sợ chết, sợ một mình xuống dưới. Nam nhân như ta vậy, còn có cái tư cách gì mà nói yêu!

“Tiên sinh, ngài nên uống thuốc.” Lão quần gia bưng một chén thuốc Đông y thật cẩn thận đưa đến bên giường.

Thiệu Khải Long ánh mắt nhìn chằm chằm vào hình ảnh huyết tinh trên màn hình, nghe một tiếng thất thanh kêu thảm thiết, hốc mắt sưng đỏ liền bao hàm nước mắt.

“Tiên sinh, vẫn là đem được uống trước đi.”

“....” Thiệu Khải Long hơi hơi lắc lắc đầu.

Lão quần gia thở dài, đem thuốc đặt ở trên tủ đầu giường, ngồi ở một bên: “Tiên sinh, ngài cần phải bảo trọng thân thể, nếu người suy sụp, tiểu thiếu gia phải làm sao bây giờ?” Đối mặt với Thiệu Khải Long không hề có ý muốn sống, mọi người hao hết miệng lưỡi khuyên bảo, sau vẫn là lão quần gia đem tiểu thiếu gia đến bên cạnh hần, mỗi ngày ở cùng hần, nhìn thấy nhi tử còn nhỏ của chính mình, Thiệu Khải Long mới miễn cưỡng nâng lên một chút ý chí muốn sống.

Thiệu Khải Long nhẹ nhàng sờ sờ mặt, vẫn là bưng lên chén thuốc mấy ngụm nuốt vào, tựa hồ đều không nghĩ thấy hương vị đắng kia. Ánh mắt lại quay về trên màn hình, lão quần gia thở dài lặng lẽ ra khỏi phòng.

Mấy đĩa CD kia, lão quần gia từng nghĩ tới muốn đem bỏ nó đi, nhưng là lần đó vừa đem đĩa mang đi, Thiệu Khải Long liền thất kinh ở chung quanh tìm kiếm, đến cuối cùng đã gần như nổi điên. Thấy hần bộ dáng này, lão quần gia cũng không dám làm liều, đành phải tùy ý hần tra tấn chính mình như thế.

Buổi tối ngày ba mươi trừ tịch (giao thừa), Thiệu Khải Long khoác đại y, mang theo một cái rổ ra cửa, bảo vệ không yên lòng vẫn là theo rất xa ở phía sau. Thiệu Khải Long đi đến một ngã tư đường, dùng than củi trên mặt đất vẽ một vòng tròn, sau đó ngồi xếp bằng ở một bên, đem đồ đạc trong rổ từng kiện từng kiện bày ra, cầm một tờ giấy vàng châm lửa đốt lên.

Ánh lửa màu vàng cam chiếu rọi lên trên gương mặt tràn đầy nước mắt, ánh mắt bi thương lại làm cho người ta đau lòng: “Tiểu Nhiễm, ta đến cùng mừng năm mới với người.”

Thiệu Khải Long đem giấy tiền vàng bạc trên đùi từng chút tách ra bỏ vào đồng lửa, ngọn lửa nhanh chóng bốc lên cao bén vào tóc, phát ra thanh âm xèo xèo chói tai. Thiệu Khải Long giống như không hề hay biết, nhìn không chuyển mắt chằm chằm vào hỏa diễm, giống như ở trong đó có thể thấy được linh hồn Trữ Nhiễm.

“Tiểu Nhiễm ~~ thực xin lỗi, thật sự thực xin lỗi..... ta là một thứ phế vật, ta căn bản không có tư cách yêu người.....” Càng nói càng thương tâm, càng nói càng hối hận, Thiệu Khải Long dần dần không thể khống chế cảm xúc chính mình, khóc rống lên, khóc đến ruột gan đứt thành từng khúc, khóc đến tê tâm liệt phế: “Tiểu Nhiễm! thực xin lỗi, ta thực xin lỗi người! tiểu Nhiễm, người trở về được không!! Trở về được không, tiểu Nhiễm! Tiểu Nhiễm!!!”

Chẳng bao lâu sau, nam nhân cường thế này lại biến thành yếu ớt như thế, thương tâm như thế. Tiếng khóc kia làm cho bảo vệ canh giữ ở một bên đều không thể thừa nhận, đồng loạt quay người vụng trộm lau đi nước mắt. Gió đêm rét lạnh thổi tung tàn tro cùng bụi lửa, bay khắp nơi trong không trung, thanh âm pháo hoa ở phía chân trời xuất ra từng đạo phong cảnh hoa mỹ diễm lệ, cảnh sắc vui mừng này cùng với hình ảnh bi thương tại đây hình thành liên minh đối lập.

Thiệu Khải Long cứ như vậy quỳ tể trước hỏa diễm, vượt qua đêm giao thừa đặc biệt này!

Đã hơn một năm về sau:

Ngày hôm nay, Thiệu gia đến đây một vị khách nhân, người này tên là Uông Đồng, là bạn học thời đại học với Thiệu Khải Long, vốn là hai người bạn tốt đã nhiều năm chưa từng gặp mặt, lần này về gia hương, Uông Đồng chuyện thứ nhất chính là tìm đến Thiệu Khải Long.

Khi hắn nhìn thấy Thiệu Khải Long, quả thực không thể tin được hai mắt của mình, thân hình gầy gò, gương mặt mỗi mệ, phi thường tiêu tụy, bên ngoài thoạt nhìn so với tuổi thực tế đã già đi vài tuổi, cùng vài năm trước so sánh thật sự là cách biệt một trời một vực.

“Khải Long, đã lâu không thấy.”

Thiệu Khải Long nhìn thấy người tới cũng có chút ngoài ý muốn: “Uông Đồng?”

Uông Đồng lễ phép giơ tay phải, lại thấy tay phải Thiệu Khải Long mang theo một cái bao tay màu đen, vốn giới về quan sát, hắn vội vàng đổi tay trái cùng hắn nắm một chút: “Khải Long, tay người?”

Thiệu Khải Long cúi đầu nhìn xem tay của mình, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Không có gì, không cần thận làm bị thương.”

Vào đêm, hai người ở quán bar uống rượu xong, Thiệu Khải Long mang theo Uông Đồng cùng trở về biệt thự, cũng phân phó quản gia chuẩn bị cho hắn khách phòng. Uông Đồng từ nhỏ cũng đã rất sáng sủa hoạt bát, tính cách này đến bây giờ cũng không thay đổi qua, vừa gặp lại lão bằng hữu liên miện không ngừng nghỉ nói suốt vài giờ. Thẳng đến khi ngủ mới yên tĩnh, Thiệu Khải Long lặng lẽ rời khỏi phòng, trở về phòng ngủ chính mình.

Tắm rửa xong, ngồi ở trên sofa mở đầu đĩa trước mặt, vẫn như trước là một bộ hình ảnh huyết tinh cùng tàn nhẫn, Thiệu Khải Long đã nhìn vô số lần, mỗi ngày mỗi ngày đều phải xem, mỗi khi xem một lần tâm liền hung hăng đau một lần, cái loại cảm giác này cho đến ngày nay cũng không hề giảm bớt, thậm chí càng tiếp tục lại càng không thể thừa nhận.

Lâu như vậy tới nay Thiệu Khải Long vẫn không buông tha việc tìm kiếm hung thủ, nhưng vẫn đều không tra được bất luận manh mối nào, làm cho hắn càng ngày càng thống hận chính mình vô năng.

Nửa đêm đứng lên tìm nước uống, Uông Đồng ngẫu nhiên bị từng đợt thanh âm thê thảm kinh đến, theo thanh âm đi tìm cuối cùng đứng ở ngoài cửa phòng chủ nhân ngôi nhà, Uông Đồng nghe xong trong chốc lát lặng lẽ đẩy cửa phòng ra. Phòng ngủ chưa bật đèn chỉ có màn hình TV vọng lại một mảnh ngân quang, Thiệu Khải Long dựa lưng về phía cửa, tay phải tàn phá mang theo một cây thuốc lá, mặt trên khói bụi đã muốn bay lên cao, dưới ánh sáng màu cam tạo thành một mảnh sương khói xanh mờ.

Uông Đồng chân tay nhẹ nhàng tiêu sái đến bên cạnh người Thiệu Khải Long, kinh ngạc phát hiện trên mặt hắn tất cả đều là lệ quang. Phải biết rằng hắn nhận thức Thiệu Khải Long lâu như vậy, cũng không gặp nam nhân này chảy qua nước mắt. Uông Đồng hiểu kì đem tâm mắt chuyển qua trên màn hình TV.....

65. Chương 65

Hình ảnh huyết tinh bạo lực có điểm làm cho người ta không thể thừa nhận, là bộ phim kinh dị mới sao? Bất quá thể loại phim này được dùng để khóc à? Ông Đồng vỗ vỗ bả vai Thiệu Khải Long.

“Khải Long, ngươi đang nhìn cái gì?”

Thiệu Khải Long vội vàng lau lau nước mắt, cầm lấy điều khiển từ xa vừa muốn tắt đi, Ông Đồng lại ngăn trở hắn: “Trước đừng tắt, để ta xem xem, kỹ thuật điện ảnh này dường như rất khá.”

“Đây không phải điện ảnh, là....” Ông Đồng đem điều khiển từ xa đoạt lấy, phóng lớn âm thanh thêm hai vạch. Hình ảnh khủng bố lại làm cho Ông Đồng càng xem càng hưng phấn, cũng liên tục gật đầu.

“Quay không tồi, ta chưa thấy qua bộ phim điện ảnh tốt như vậy?”

Thiệu Khải Long thở dài: “Nam hài kia là người yêu của ta.”

Ông Đồng sửng sốt một chút, quay đầu hỏi: “Người yêu của ngươi là diễn viên?”

“Không phải..... Hắn.....” Thiệu Khải Long cực lực đè ép cái loại cảm giác đau lòng này: “Hắn, hắn đã chết!”

Ông Đồng nhìn hắn xong lại nhìn màn hình, kinh ngạc mở lớn miệng: “Ngươi, ngươi là nói, nam hài kia chính là chết như vậy?”

Thiệu Khải Long nâng tay che lại hai mắt, thống khổ gật gật đầu. Sau một lúc lâu, Ông Đồng mạnh mẽ vỗ hắn một chút: “Uy, đừng có nói giỡn, mấy hình ảnh này nội dung đều là quay diễn, tất cả đều là giả, vậy mà ngươi cũng tin?”

Thiệu Khải Long sửng sốt: “Ngươi, ngươi vừa nói cái gì?”

“Có điều kỹ năng quay phim đặc biệt thật quá tốt, cũng khó trách ngươi nhìn không ra.”

“Kỹ năng đặc biệt?”

“Ngươi đã quên sao, ta chính là làm trong nghề này mà.” Thiệu Khải Long lúc này mới nhớ tới, Ông Đồng chính là làm một hãng sản xuất phim.

Ông Đồng đeo dép lê ngồi xếp bằng ở trên sofa, chỉ vào hình ảnh nói: “Mấy hình ảnh này đều đã được cắt nối rồi biên tập qua, hơn nữa bên trong còn dùng mấy tính tạo hiệu ứng đặc biệt, tuyệt đối là giả.”

Thiệu Khải Long kinh ngạc trừng lớn hai mắt: “Ngươi, ngươi khẳng định? Nhưng cái này thoạt nhìn rõ ràng đều là sự thật.”

“Chính là bởi vì rất thật, cho nên mới là giả. Ngươi nghĩ xem, nếu là do cá nhân quay, như thế nào có thể đem hình ảnh chụp rõ ràng như vậy, hơn nữa màn ảnh thể nhưng một chút giật hình cũng không có, vừa thấy đã biết chính là nhiếp ảnh gia kỹ thuật chuyên nghiệp làm.”

Thiệu Khải Long đem tầm mắt quay lại trên màn hình, bị những lời hắn vừa nói mới phát hiện quả đúng như thế, nhưng hắn vẫn là không thể tin.

Ông Đồng hưng trí bừng bừng tiếp tục cho hắn tìm chứng cứ: “Ngươi xem một đoạn màn ảnh này, thiếu niên kia tuy rằng kêu thê thảm, thân thể gãy dựa cũng rất lợi hại, nhưng vẫn là có thể nhìn ra sơ hở.” Ông Đồng đem đĩa CD tua lại một lần, Thiệu Khải Long nhìn trong chốc lát vẫn là nhìn không ra có gì không ổn.

“Ngươi dừng quanh co lòng vòng nữa, nói mau.”

“Tập âm ở xung quanh đã trải qua xử lý, cho nên mới im lặng như vậy, thanh âm xương cốt gãy cũng là lồng vào, còn có máu trên người hắn tất cả đều là máu giả, bao gồm cả máu chảy ra từ trong miệng hắn, mấy đạo cụ đóng phim này ta thường xuyên dùng đến, chỉ cần nhìn một lát tất cả đều có thể nhận ra được.”

Uông Đồng vuốt cằm rất là khẳng định nói: “Nếu ta không đoán sai, những người này khẳng định là chuyên môn quay phim kinh dị, cho nên mới có thể đem hình ảnh chụp chân thật cùng khủng bố như vậy.”

Thiệu Khải Long gắt gao nhìn chăm chăm hình ảnh, một câu cũng nói không nên lời, Uông Đồng miệng lưỡi chuyên nghiệp, hứng trí bưng bưng, đem tất cả các chi tiết trong hai đĩa CD đều giải thích một lần.

“Bất quá nói đi cũng phải nói lại, nam hài này diễn xuất rất tốt, có thể đem so sánh với những diễn viên trình độ chuyên nghiệp.”

Mà Thiệu Khải Long ở một bên căn bản là không nghe đến lời hắn nói phía sau, Trữ Nhiễm hành động lại một lần đem hắn triệt để lừa hoàn toàn, suốt hơn một năm chính mình đều sống trong hối hận cùng tưởng niệm, kết quả hết thấy chuyện này đều là giả, nói cách khác nam hài kia căn bản là không có chết? Thiệu Khải Long lúc này không cách nào hình dung được cảm thụ trong tâm của chính mình, sinh khí, may mắn, phẫn nộ, kích động, loạn thất bát tao cảm giác gì cũng đều có.

Có đôi khi rất nhiều chuyện chính là như vậy, suy nghĩ quá mức phức tạp lại xem nhẹ những chi tiết đơn giản nhất, cũng rất dễ dàng bị những mảnh khoé bịp người không cao minh che mắt đi hai mắt. Lại có lẽ Thiệu Khải Long căn bản là chưa từng nghĩ tới phương diện kia, Trữ Nhiễm ở trong hắn là một hài tử đơn thuần, thiện lương, một nam hài nhi dám yêu dám hận, cho dù lúc trước đã từng có lừa gạt, nhưng hắn xem ra cũng chỉ là tiểu hài tử tùy hứng. Hắn không rõ Trữ Nhiễm rốt cuộc từ khi nào biến thành che dấu chính mình, tính kế sâu xa như thế!

Mà cùng lúc đó ở ngoại ô của một thành phố, người nào đó đang thưởng thức một chén cà chua đánh trứng gà. Người đối diện đang cầm hai chiếc đũa, vẻ mặt vô tội nhìn gương mặt trần đầy vết sẹo kia, miệng vết thương xấu xí dữ tợn thoát nhìn thập phần khủng bố.

“Ta có thể cầu người một việc không?”

“Chuyện gì, cứ nói.”

“Có thể mời người đem cái mặt nạ kia tháo xuống không?”

“Vì cái gì?”

“Làm ơn đi, ta đang ăn cơm ở đây, nhìn đến khuôn mặt này ta còn có chỗ nào thêm ăn sao?”

“Đây là mặt nạ da người do người làm nha, đều đã hơn một năm rồi, người còn chưa nhìn quen sao?”

“Ta mỗi ngày chụp phim kinh dị đã muốn làm tinh thần mệt chết, cầu người không cần làm thêm cho ta tiêu hóa không được.”

Trữ Nhiễm cười hắc hắc, từng chút đem mặt nạ mỏng manh kia kéo xuống, đặt ở một bên: “Như vậy đã được chưa?”

Lưu Giai lập tức mặt mày hớn hớn: “Vẫn là nhìn khuôn mặt này mới có thể ngon miệng.” Khẩu vị được đại khai, liền ăn như hổ đói.

Lưu Giai, năm nay hai mươi mốt tuổi, là một đại nam hài diện mạo rất được. Là một nhân viên hóa trang chuyên nghiệp ở tổ kịch. Bởi vì có thời kì nhàn hạ nhàm chán, nên đi quán bar làm công, ở nơi đó nhận thức Bình Hải, hai người trở thành bằng hữu. Được Bình Hải giới thiệu lại nhận thức Trữ Nhiễm, lúc trước bắt cóc, vợ vết tài sản, mấy đĩa CD tra trần kia hết thấy đều là Trữ Nhiễm bày ra, Lưu Giai thực hiện, cũng tìm được những đồng sự trong tổ kịch cùng nhau chế tác hoàn thành, đương nhiên, Trữ Nhiễm cũng trả cho bọn họ thù lao không nhỏ. Nửa năm trước, Lưu Giai cùng Bình Hải chính thức xác lập quan hệ nam nam luyện ái, trước mắt tình cảm đang rất tốt!

Trữ Nhiễm thông qua Lưu Giai giới thiệu, ở tổ kịch tìm được một phần công việc của đoàn kịch công tác, khi đó hắn từng hỏi qua đạo diễn, vì cái gì muốn đem một tên sát nhân cuồng, bệnh thần kinh như hắn lưu lại công tác, đạo diễn kia nửa thật nửa giỡn nói với hắn: “Người chưa từng nghe qua câu nói kia sao? Đóng diễn là kẻ điên, xem diễn là kẻ ngốc, cho nên loại người điên như người tối thích hợp làm chuyện này.”

Vì thế Trữ Nhiễm cứ như vậy ở lại, người tổ kịch vừa mới bắt đầu cũng sẽ sợ hắn, nhưng tiếp xúc lâu đều phát hiện hắn là một người rất tốt, dần dần cũng đều cùng hắn trở thành bằng hữu. Trữ Nhiễm thực thích

sinh hoạt hiện tại, phong phú, vui vẻ, hơn nữa thực kích thích.

Vừa mới cơm nước xong, Bình Hải liền mang theo một túi hoa quả vào cửa, hai người cũng không khách khí đoạt lấy ăn. Hiện tại Bình Hải đã được thăng làm quản lý quán bar, mặc một thân Âu phục thoát nhìn rất khí chất, gương mặt anh tuấn lộ ra hương vị thành thực, rất nam tính!

“Tiểu Lưu, đạo diễn tìm người.”

“Đến đây!” Lưu Giai ở trên mặt Bình Hải hôn một cái, miệng ngâm nga một tiểu khúc rồi đi ra ngoài: “Thế giới là một bãi rác lớn, mọi người ở bên trong cùng nhau tranh đoạt, ăn là lương tâm, lap là tư tưởng.....”(ta chẳng biết em đang hát bài quý gì đâu)

Bình Hải cười lắc đầu, rõ ràng so với chính mình còn lớn hơn một tháng tuổi, như thế nào là trông giống như một tiểu hài tử?

Trữ Nhiễm sờ sờ cái bụng của mình, lười biếng lê thắt lưng đi đến trên ban công, phong cách kiến trúc của thành phố nổi tiếng về điện ảnh này rất giống với Thượng Hải thời xưa, đứng ở chỗ này tựa hồ còn có thể cảm nhận được loại không khí thời kỳ dân quốc. Người kéo xe, xe kéo, dưới lầu còn có một đám diễn viên mặc sườn xám đi tới đi lui, nếu không có vài cái máy chụp ảnh ở bên cạnh, thật sự còn tưởng đang ở trong những năm ba mươi.

“Tiểu Nhiễm, đã lâu như vậy, người còn không muốn gặp hần sao?”

Trữ Nhiễm hạ ánh mắt thở dài một hơi: “Dù sao hần cũng cho rằng ta đã chết, còn thấy hần làm gì chứ?”

“Ai, người không phải là còn hận hần?”

Trữ Nhiễm lắc đầu: “Ta không biết.”

“Ta nghe nói từ sau khi người rời khỏi, hần ở nhà dưỡng bệnh nửa năm, cho tới bây giờ cảm xúc cũng thật không tốt, hơn nữa hần còn ly hôn vì người, đều làm được đến tình trạng này, người còn không chịu tha thứ sao?”

“.....” Trữ Nhiễm xoa miệng, không biết loại cảm giác này phải biểu đạt như thế nào.

Bình Hải vỗ vỗ bờ vai của hần: “Lúc trước người làm như vậy có phải hay không quá độc ác một chút?”

“Cái này gọi là kim thiên thoát xác, nếu lúc ấy không chạy, còn nói không chừng có bao nhiêu người đến giết ta. Cũng nói làm như vậy đúng là nhất cử lưỡng tiện, vừa bảo vệ mạng nhỏ của chính mình, vừa xả được mớ oán khí kia.” Trữ Nhiễm nhìn ánh mắt Bình Hải, tiếp tục nói: “Tiểu Hải, ta đã làm người hai kiếp, rút ra một chân lý lớn nhất chính là: trên thế giới này trừ bỏ chính mình, vĩnh viễn không cần tin tưởng bất luận kẻ nào, người thân cũng tốt, người yêu cũng thế, ai cũng không đáng để tin tưởng!..... Hơn nữa ta vĩnh viễn cũng không muốn đem mệnh chính mình phó thác trong tay người khác!”

“Tiểu Nhiễm, người cùng hần trong lúc đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì cái gì người vẫn không chịu nói?”

“Chuyện này người không biết vẫn tốt hơn..... Tiểu Hải, người chỉ cần biết rằng, tác phong xử sự của ta luôn luôn là: người kính ta một thước, ta kính người một trượng, người phạm ta một tấc, ta nhất định phải trăm ngàn lần đòi lại!”

“Ta đoán Thiệu tiên sinh nhất định là đã làm chuyện phi thường quá phận, bằng không người cũng không trở nên như vậy.”

“Tiểu Hải, người có biết nhân sinh thống khổ nhất là cái gì không?”

“Đương nhiên là tử vong!”

Trữ Nhiễm lắc đầu: “Không, tử vong, chỉ là chịu thống khổ trong giây lát, đó là cảm giác trên thân thể, kiếp trước ta đã trải qua vô số đối đãi tàn nhẫn cũng không bằng thống khổ ở một khắc phụ thân bỏ mặc ta! Cho nên ta nói cho người, đau trên thân thể vĩnh viễn so ra cũng kém xa đau trong tâm. Nhân sinh chuyện thống khổ nhất, chính là người thân nhất của mình chết ở ngay trước mặt, mà người, lại bất lực!”

Trữ Nhiễm nhìn ánh trăng lộ ra tươi cười quỷ dị: “Cảm giác kia sẽ làm người sống không bằng chết, cho dù sống sót cũng sẽ cả đời chịu đựng áy náy, hối hận cùng tự trách! Đó, mới là thống khổ nhất!”

Bình Hải cảm thán: “Mọi người nói không thể đắc tội nữ nhân, xem ra có một số nam nhân cũng không thể dễ dàng đắc tội..... Ai, Thiệu tiên sinh thật đúng là đáng thương, cố tình đắc tội với một nam nhân tôi không thể đắc tội nhất.”

Trữ Nhiễm nguy hiểm nheo lại ánh mắt: “Ta cảm thấy kỳ quái, vì cái gì người luôn muốn nói chuyện về hần?”

Bình Hải cười nói: “Ta không phải hướng về hần, ta là hướng về người, ngoài miệng nói không yêu, nhưng ta xem ra người mỗi ngày đều suy nghĩ về hần.”

Trữ Nhiễm hừ lạnh một tiếng, dời đi tầm mắt: “Có đôi khi tâm lý nghĩ đến một người, cũng không nhất định là bởi vì yêu..... Người vẫn là trước hết đi quản chuyện của mình đi, ta xem tên đạo diễn kia không có việc gì lại muốn tìm Lưu Giai, nói không chừng là coi trọng hần, người không quý trọng hần, cần thận bị người đoạt mất.”

Bình Hải nhìn tình nhân xa xa, lộ ra vẻ tươi cười: “Tiểu Nhiễm, ánh mắt Lưu Giai..... cùng người trông rất giống.”

Trữ Nhiễm tự nhiên biết hàm nghĩa của lời này, kỳ thật đã sớm phát hiện. Trữ Nhiễm vỗ vỗ bả vai Bình Hải: “Quý trọng hết thảy mọi thứ trong tay, đừng đợi đến lúc mất đi mới không kịp hối hận.”

Rất sớm trước kia Bình Hải đã chết tâm đối với Trữ Nhiễm, hần hiện tại thâm nghĩ toàn tâm toàn ý yêu Lưu Giai, nhưng một góc nhỏ nhỏ trong tâm kia vẫn là cất giấu Trữ Nhiễm, vô luận như thế nào cũng không quên đi, cảm giác rất là kỳ diệu.

Ở tổ kịch công tác bề bộn nhiều việc, mỗi ngày đều phải làm đến sau nửa đêm mới có thể nghỉ ngơi, sau khi kết thúc công việc, Trữ Nhiễm liền ngủ ở một căn phòng cho thuê tạm thời ở kịch trường, tất cả mọi người đi rồi, trong phòng chỉ còn một mình hần, trong không khí im lặng tựa hồ lớn vồn một chút tịch mịch, Trữ Nhiễm kéo trên cổ ra một dây chuyền màu đỏ, mặt trên treo một cái nhẫn bạch kim.

Nhớ sao, rất nhớ, mỗi ngày mỗi thời mỗi khắc đều luôn nhớ, lâu như vậy, Trữ Nhiễm không biết chính mình vì cái gì vẫn là không quên được hần, càng không quên được cố hận ý kia. Hần cũng biết tâm trả thù của chính mình quá mạnh mẽ, nhưng mỗi khi hồi tưởng năm đó bị Lâm Thắng tra tấn thân thể, tra tấn tâm hồn, tra tấn suốt ba tháng, tìm được đường sống trong chỗ chết, chạy ra khỏi hòn đảo kia, tất cả chuyện này đều là bởi vì hần.

Chính mình từng tin nhiệm hần như vậy, thương hần như vậy, hận không thể đem sinh mệnh của mình đều giao vào trong tay hần, nhưng hần lại..... Không đủ, vẫn còn chưa đủ, tảng đá lớn đè lên tâm lý vẫn là rất nặng, đau buồn ở ngực làm cho người ta không thể hô hấp. Tình cảm của chính mình bị hần giẫm lên, có thể nào chỉ bằng vào một câu thực xin lỗi liền xóa bỏ, nếu không trăm ngàn lần bắt hần trả giá, chẳng phải là bản thân sẽ rất tiếc nuối sao?

Mấy ngày sau ban đêm, một nhiếp ảnh sư tổ kịch đột nhiên thần sắc kích động đến tìm Trữ Nhiễm.

Nguyên nhân sự tình là vài ngày hôm trước, tập đoàn Thiên Long đột nhiên phát ra một thông báo tuyển dụng, lương cho một nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp là hơn một triệu một năm, trong lúc nhất thời hơn một ngàn nhiếp ảnh sư chuyên nghiệp đều hướng về tập đoàn Thiên Long đầu nhập. Người nhiếp ảnh sư này cũng bị tiền lương hơn một triệu một năm hấp dẫn đi, kết quả nội dung phỏng vấn lại là bị nhốt trong một căn phòng xem một đoạn video huyết tinh khủng bố, vừa khéo đoạn video kia đúng là xuất phát từ tay vị nhiếp ảnh sư này, lúc ấy hần lộ ra biểu tình kinh ngạc đều bị Thiệu Khải Long cùng Ông Đồng theo dõi bên kia nhìn thấy rõ ràng.

Vị nhiếp ảnh sư đi ra khỏi cao ốc liền nhanh chóng đem chuyện này thông báo cho Trữ Nhiễm, đáng tiếc là ở trên đường hần không phát hiện ra phía sau đi theo hai cái đuôi.

Nhiếp ảnh sư đi rồi, Trữ Nhiễm mới đi đến ban công nhìn ánh trăng rằm nhẹ nhàng thả dài, không nghĩ tới hần nhanh như vậy đã phát hiện, xem ra sinh hoạt bình lặng lại sắp kết thúc. Thông qua khe hở cửa vết nứt trên bờ tường đối diện mơ hồ nhìn thấy hai bóng đen, Trữ Nhiễm nhìn chằm chằm cái phương hướng kia một lát, gọi lên khước miệng cười lạnh một tiếng, xoay người đổi tốt quần áo rồi ra cửa.

Thiệu Khải Long rất nhanh nhận được điện thoại của hai người kia, còn gửi qua một bức ảnh chụp, tuy rằng màn ảnh rất nhỏ, khoảng cách cũng khá xa, nhưng Thiệu Khải Long vẫn là liếc mắt một cái liền nhận ra người nọ chính là người đã “chết” hơn một năm: Trữ Nhiễm. Vốn là tra tìm manh mối cũng không dễ dàng thế nhưng lại trực tiếp tìm được Trữ Nhiễm, nhìn chăm chăm tấm ảnh chụp kia thật lâu thật lâu, Thiệu Khải Long không biết cảm giác trong tâm mình là cái gì, có một loại xúc động rất muốn khóc.

Danh Hào, KTV (câu lạc bộ Karaoke theo kiểu Trung Quốc) tối sa hoa của Vân thị, bên trong chi phí rất cao, tới nơi này bình thường đều là những người có tiền, Thiệu Khải Long cũng đã tới mấy lần, bất quá đều là vì xã giao. Mà hôm nay hắn tới đây tâm tình lại rất áp lực. Đi đến trước cửa phòng 608, Thiệu Khải Long tâm đột nhiên khẩn trương lên, từ khi Ông Đồng vạch trần những điểm đáng ngờ trong video xong, trước sau hắn thủy chung cũng không thể tin chuyện này hết thảy là sự thật, cho dù nhìn tấm ảnh chụp kia, Thiệu Khải Long cũng vô pháp tin tưởng.

Cửa phòng cuối cùng bị đẩy ra, trong phòng xa hoa chỉ có một mình Trữ Nhiễm ngồi ở trên sô pha, một thân trang phục màu trắng ưu nhã, nhẹ nhàng khoan khoái sạch sẽ, sắc mặt hồng nhuận, hơi hơi mang theo biểu tình tươi cười, thoát nhìn trạng thái tinh thần rất tốt. Cái này cùng so sánh với Thiệu Khải Long lại rất là tiêu tụy, một thân Tây trang màu xám tuy rằng tôn lên dáng người thon dài, nhưng sắc mặt cũng rất không tốt, trên trán có một vết thương rất rõ ràng, tay phải còn mang theo một bao tay màu đen, cả người so với một năm trước gầy yếu rất nhiều, không duyên cớ tăng thêm rất nhiều thương cảm.

Thấy hắn tiến vào, Trữ Nhiễm hơi lộ ra một chút biểu tình ngoài ý muốn, ánh mắt hai người đối diện thẳng tắp, thật lâu cũng không mở miệng nói chuyện.

Cuối cùng vẫn là Trữ Nhiễm phá hủy loại trầm mặc này trước, khẽ cười: “Thiệu tiên sinh, đã lâu không gặp.”

Thiệu Khải Long hít sâu một hơi: “Tiểu Nhiễm, vì cái gì, vì cái gì ngươi muốn làm như vậy?”

“Nào có nhiều vì cái gì như vậy, thích thì liền làm..... Nếu người cho rằng ta là hướng người đòi phí chia tay cũng có thể, năm triệu đô la Mĩ, ta hẳn là cũng có cái giá này đi?”

Ngữ khí vui đùa bình thường làm cho người ta cảm thấy thực không thoải mái, Thiệu Khải Long cưỡng chế cái loại cảm giác đau lòng này: “Mặc kệ nói như thế nào, chỉ cần người không có việc gì là tốt rồi.”

Trữ Nhiễm rất muốn nhìn thấy biểu tình nổi giận của hắn, lại không nghĩ rằng hắn lại nói ra một câu như vậy, tâm mạnh mẽ co rút đau đớn một trận, cái mũi nháy mắt nảy lên một cổ toan sắp, hắn cực lực đem cái loại cảm giác này áp chế xuống, cúi đầu nửa ngày không nói nên lời. Thiệu Khải Long đi bước một đến bên cạnh Trữ Nhiễm, giang tay đưa hắn kéo vào trong lòng, thở thật dài nhẹ nhõm một hơi.

“Tiểu Nhiễm, người có biết hay không ta có bao nhiêu nhớ đến người, ta..... tiểu Nhiễm, người không có việc gì thật sự là quá tốt!”

Trữ Nhiễm đối với hắn lộ ra biểu tình cảm động: “Long, không thể tưởng tượng được ta lừa người như vậy, người vẫn là không trách ta, không thể tưởng được lâu như vậy người còn yêu ta như thế, ta thật rất cảm động, Long, ta cũng yêu người! Vẫn luôn luôn yêu người!”

Đang lúc Thiệu Khải Long bị lời hắn nói kích thích toàn thân phát run, Trữ Nhiễm sắc mặt lại đột nhiên biến đổi, lạnh lùng nói: “Người nhất định rất hy vọng được nghe ta nói như vậy, đúng không?”

Trữ Nhiễm không chút lưu tình đẩy hắn ra, lui về sau một bước. Biểu tình biến hóa quá nhanh, cả thời gian giảm xóc đều không có, Thiệu Khải Long nhìn vòng tay trống rỗng của chính mình, trong nháy mắt kinh ngạc: “Tiểu Nhiễm, chẳng lẽ người vẫn còn hận ta?”

Trữ Nhiễm lắc đầu: “Hận? Người đáng giá để ta hận sao?”

“Tiểu Nhiễm, không cần như vậy, trở lại bên người ta được không? Chúng ta làm lại từ đầu đi.”

“..... Quá muộn.”

“Vì cái gì?”

“Người nghĩ rằng ta rời đi người liền sống không nổi? Người nghĩ rằng ta không có người sẽ không có tình yêu sao?”

Lúc này đã có một người đẩy cửa đi vào, vừa thấy tình cảnh hiện tại của hai người tâm lý có chút bất mãn, vài bước đi đến bên người Trữ Nhiễm, bá đạo đưa hân ôm vào trong lòng: “Tiểu Nhiễm, hân là ai vậy?”

Nam nhân này trông thập phần anh tuấn, thoát nhìn khí độ bất phàm, Trữ Nhiễm khi nhìn thấy hân lập tức thay đổi một bộ mặt hạnh phúc tươi cười, ái muội ở trên mặt hân hôn một chút, thanh âm lạnh như băng cũng nháy mắt biến thành vô cùng ôn nhu: “Tuấn, người như thế nào giờ này mới đến?”

Hình ảnh này đối với Thiệu Khải Long mà nói quả thực là đả kích cực lớn, giống như đã lao lực thiên tân vạn khổ leo lên được trên đỉnh núi, còn chưa kịp thưởng thức cảnh đẹp, liếc mắt một cái đã bị người ta hung hăng đẩy xuống lại vực sâu vạn trượng, nhất thời tan xương nát thịt.

Trữ Nhiễm làm nũng rúc vào trong lòng người nọ: “Hân, chỉ là bằng hữu mà thôi.”

Người nọ mang theo tươi cười lễ phép hướng Thiệu Khải Long vươn tay: “Nhĩ hảo, ta gọi là Hoa Tuấn, là bạn trai của tiểu Nhiễm.”

Thiệu Khải Long không có cùng hân bắt tay, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm hai mắt Trữ Nhiễm, sau một lúc lâu mới run run hỏi: “Tiểu Nhiễm, người.....”

Trữ Nhiễm cười khẽ một chút, hơi hơi ngẩng đầu lên, mê luyến nhìn nam nhân kia: “Tuấn, ta yêu người!”

“Tiểu Nhiễm, ta cũng yêu người!” Hoa Tuấn thoát nhìn tựa hồ rất là kích động, ở bên môi Trữ Nhiễm thâm tình hôn xuống.

Thiệu Khải Long ánh mắt bị thương nhìn chăm chăm Trữ Nhiễm, nhìn rất lâu sau đó cuối cùng chậm rãi gục đầu xuống, thương cảm nói: “Thực xin lỗi tiểu Nhiễm, về sau, ta, ta sẽ không đến quấy rầy người nữa.”

Một chút tôn nghiêm duy nhất của nam nhân, làm cho Thiệu Khải Long vô pháp thừa nhận trường hợp như vậy, hân xoay người, đi từng bước một hướng ra cửa, bóng dáng chính là cô đơn cùng thê lương như thế. Trong nháy mắt đóng cánh cửa kia lại, nước mắt mãnh liệt đã bao phủ gương mặt chính mình, tâm giống như bị người hung hăng xé nát, tựa như bàn tay phải của chính mình, vĩnh viễn cũng vô pháp phục hồi như cũ!

66. Chương 66

Trữ Nhiễm nhẹ nhàng đẩy Hoa Tuấn ra, xoay người ngồi ở trên sô pha, khí lực toàn thân tựa hồ trong nháy mắt toàn bộ tiêu thất, nguyên lai tổn thương người khác cũng là đả thương mình, đều cảm thấy đau! Hoa Tuấn thở dài ngồi ở bên cạnh hân, hân xem ra Trữ Nhiễm tuy rằng ở ngoài mặt vẫn bình thường như trước, nhưng tâm lý khẳng định rất khó chịu.

Trầm mặc trong chốc lát, sau Trữ Nhiễm từ trong túi lấy ra một cục tiền đặt ở trên bàn trà: “Phiền toái người.”

Thân là một diễn viên nhỏ vẫn là lần đầu tiên diễn loại kịch này, Hoa Tuấn bất đắc dĩ cười cười đem tiền đẩy trở về: “Có một câu: ta yêu người kia, như vậy là đủ rồi, tiền thì không cần.”

Trữ Nhiễm gục đầu xuống thở dài: “Người đi đi.”

“Đêm nay ta ở đây bồi người cũng tốt, dù sao ngày mai ta được nghỉ.”

“Hoa Tuấn, người không tắt yếu phải như vậy.”

Hoa Tuấn giữ chặt tay hân, thành khẩn nói: “Tiểu Nhiễm, thử tiếp nhận ta được không?”

Hoa Tuấn là một diễn viên nhỏ không quá nổi danh, từ thời điểm đến tổ kịch này liền đối với Trữ Nhiễm nhất kiến chung tình, Hoa Tuấn rất rõ ràng thân phận Trữ Nhiễm, rất rõ ràng hân giết người không chớp

mắt, nhưng Hoa Tuấn ở bên cạnh hắn cũng không có một chút cảm giác sợ hãi, tiếp xúc càng lâu cảm giác đối với hắn lại càng mãnh liệt, hoàn toàn không thể tự kiềm chế.

Gương mặt ấm áp tựa như ánh mặt trời, đáng tiếc trong tâm Trữ Nhiễm lại lạnh giống như băng, tựa hồ bất luận là cái gì cũng không thể hòa tan hắn, Hoa Tuấn từng hướng hắn thổ lộ rất nhiều lần, Trữ Nhiễm luôn lạnh lùng cự tuyệt, cự tuyệt không lưu tình chút nào.

Trữ Nhiễm nhẹ nhàng rút tay về: “Nếu không thì vậy đi, người hát một ca khúc cho ta nghe được không?”

“Hào, người muốn nghe cái gì?”

“Cái gì cũng được.”

Hoa Tuấn từ máy karaoke chọn lấy một bài hát, âm nhạc mềm nhẹ dần dần tràn ngập toàn bộ căn phòng, Trữ Nhiễm tựa vào góc sáng sủa của sofa ôm đầu gối chính mình, mỗi một nháy mắt lại, nghe từng câu ca từ thương cảm.

(Dịch Nghĩa)[Loanh quanh qua nhiều cửa hàng, trọ qua nhiều nhà nghỉ

Mới có thể nhận ra rằng chia lìa cũng không hề oan uổng

Tình cảm chỉ dùng để xem lướt qua, hay dùng để cất giữ

Mà làm cho cuộc sống mỗi ngày qua đi 1 cách khó quên

Chịu đựng qua bao hoạn nạn, lệ ướt nhòe trên khoé mắt

Mới hiểu ra rằng đau thương chính là di sản của tình yêu

Tạt qua mấy chiếc giường đôi, đã đổi bao niềm đam mê

Mới để chiếc nhẫn trao tay nhau không do dự chần chừ?

Đem sự ấm áp của người chuyển dời sang bên người khác

Để cho những sai lầm lần trước, hối lỗi thành giấc mộng

Mỗi người ai cũng thế, hưởng thụ xong là thấp thỏm lo lắng

Mới từ chối làm vật thể thân của tình yêu.

Ký ức là ánh trăng không thể nắm bắt, nắm chặt sẽ tắt tối

Chờ bối cảnh giả dối đó tan biến khỏi bầu trời sáng trong

Ánh nắng sẽ vây quanh chúng ta, tất cả nghiệp chướng sẽ được thứ tha

Tình yêu không bờ bến, muốn dài lâu cần phải dùng cảm hơn

Ánh đèn chiếu sáng chỗ tối mà không chiếu ra một lời giải đáp

Yêu đương không phải là những lời chào tiếp khách ấm áp

trên chiếc giường trải kín cánh hoa tươi, hãy ôm nó để trưởng thành

Nếu quá chen chúc thì nó sẽ nở sang phần đất đai khác

Tình cảm cần có người tiếp ca, kẻ cận để có được kỳ vọng

Kỳ vọng lại khiến sự việc biến chuyển thất bại khôn lường

Ngán ngùi bao giờ cũng lãng mạn, dài lâu lại không vừa lòng

Đốt hết những tốt đẹp tuổi xuân, đổi lấy một người bạn già.

Đem sự ấm áp của người chuyển dời sang bên người khác

Để cho những sai lầm lần trước, hối lỗi thành giấc mộng

Mỗi người ai cũng thế, hưởng thụ xong là thấp thỏm lo lắng

Mới từ chối làm vật thể thân của tình yêu.

Ký ức là ánh trăng không thể nắm bắt, nắm chặt sẽ tắt tối

Chờ bối cảnh giả dối đó tan biến khỏi bầu trời sáng trong

Ánh nắng sẽ vây quanh chúng ta, tất cả nghiệp chướng sẽ được thứ tha

Tình yêu không bờ bến, muốn dài lâu cần phải dùng cảm hơn.

Em đừng thất vọng, những rung động là thứ đẹp nhất của đời thường!]

(Phía trên là bản dịch nghĩa của ca khúc bài hát chủ đề bộ phim Call For Love (2007) tên là “Tình Yêu Chuyển Đời” do nam ca sĩ Trần Dịch Tấn trình bày. Bạn có nghe thể ca khúc này tại đây [mp3.zing /bai-hat/Tinh-Yeu-Chuyen-Doi-Tran-Dich-tan/ZWZBC6C0.html](http://mp3.zing.vn/bai-hat/Tinh-Yeu-Chuyen-Doi-Tran-Dich-tan/ZWZBC6C0.html)

Ca khúc này cũng có phiên bản tiếng Việt do Bằng Cường hát, có thể nghe tại đây [mp3.zing /bai-hat/Tinh-Yeu-Chuyen-Doi-Bang-Cuong/ZWZ9D0C8.html](http://mp3.zing.vn/bai-hat/Tinh-Yeu-Chuyen-Doi-Bang-Cuong/ZWZ9D0C8.html)

Thông tin bộ phim có thể hỏi Google thúc thúc)

Ngoài cửa sổ cảnh đêm là mê người như thế, nhiều ánh đèn vàng cam ôn nhu mà huyền lệ. Thiệu Khải Long chết lặng ngồi ở trong xe, tâm tư đã không biết bay đi phương nào, cảnh sắc trước mắt lần lượt mờ hồ không rõ, từng câu ưu thương ca từ lại làm cho người ta cảm thấy tuyệt vọng.

Đồng dạng ca khúc, đồng dạng ưu thương, đồng dạng tâm tình, rốt cuộc là ai tra tấn ai?

Một lúc sau, Hoa Tuấn buông micro ra: “Tiểu Nhiễm, người thực thương hấn sao?”

“..... Đã từng.”

“Hấn tổn thương người?”

“Thương tích đây mình.”

“Kia vì sao không quên hấn?”

Trữ Nhiễm mỗi một ngã vào trên xô pha: “Có bao nhiêu yêu thì có bấy nhiêu hận, có thể nào dễ dàng quên?” Trên gương mặt tuần tú lộ vẻ ưu thương thản nhiên, Hoa Tuấn cảm thấy tâm hảo đau. Ngón tay thon dài nhẹ nhàng lướt qua mái tóc phủ xuống trán, lát sau lướt qua khuôn mặt trắng nõn.

“Tiểu Nhiễm, người nên sống khoái hoạt một chút.”

“Ta đã muốn quên khoái hoạt là cảm giác gì.”

Hoa Tuấn thực thành khẩn đối hấn nói: “Tiểu Nhiễm, tiếp nhận ta được không? ta sẽ cho người khoái hoạt.”

“Ta không tin tưởng ở tình yêu!” Trữ Nhiễm nhắm mắt lại, trên gương mặt lộ vẻ quyết tuyệt cùng vô tình.

Hoa Tuấn thở dài: “Biện pháp tốt nhất để quên một người, chính là bắt đầu một đoạn tình cảm mới, tiểu Nhiễm, người luôn không chịu tiếp nhận người khác, luôn đem chính mình khóa ở trong bóng ma quá khứ, như vậy người có thể nào vui vẻ?”

“Hoa Tuấn, người nói cho ta biết, tình yêu là cái gì?”

“Toàn tâm toàn ý vì đối phương mà suy nghĩ, mặc kệ trả bất cứ giá nào đều phải làm cho đối phương hạnh phúc.”

“Vậy vì sao có người rõ ràng nói yêu, lại mang đến tất cả đều là thương tổn?”

“Người như vậy rất ích kỷ, cho nên hấn yêu cũng quá ích kỷ.”

Trữ Nhiễm cúi đầu, ánh mắt trong suốt như pha lê dừng ở trên chiếc ly thủy tinh trên bàn: “Hấn trước kia đối với ta tốt lắm, mặc kệ ta muốn làm cái gì hấn đều đã giúp ta, mặc kệ ta mang lại bao nhiêu phiền toái hấn đều sẽ thay ta giải quyết, ta khi đó cho tới bây giờ cũng không sợ cái gì, bởi vì ta biết hấn sẽ ở phía sau bảo hộ ta..... Mà thời điểm ta chân chính yêu thương hấn, hấn lại cưới người khác.....”

“Là một trăng hôn lễ oanh động Vân thị kia sao?”

“Phải, khi đó ta rất thống khổ, nhưng ta không có trách hấn, cam nguyện làm tình nhân của hấn.”

“Người thật khờ!”

Trữ Nhiễm cười khổ: “Phải, ta rất choáng váng. Chịu đựng thương tổn của hấn một lần lại một lần, cuối cùng hấn thế nhưng lại bán đứng ta.”

Hoa Tuấn thương tiếc kéo qua bàn tay lạnh như băng của Trữ Nhiễm, ủ ấm: “Hấn đối với người như thế, người vì sao còn si tình như vậy?”

“Kia không phải là vì tình, mà là vì hận, ta trả thù hấn, làm cho hấn cực kỳ bị thương, làm cho hấn sống không bằng chết!” Trữ Nhiễm nói xong hung hăng cắn môi dưới, trong ánh mắt tràn ngập hận ý. Hoa Tuấn lần đầu tiên thấy hấn lộ ra loại ánh mắt này, thế nhưng sẽ làm cho người ta cảm thấy phát lạnh.

“Tiểu Nhiễm, tâm của người đã bị thù hận xâm chiếm, làm thế nào có thể thấy được hạnh phúc? Học cách quên đi được không?”

“Ta từng học cách quên, nhưng là không thể làm được.”

“Cho ta một cơ hội, ta sẽ làm cho người hạnh phúc.”

Trữ Nhiễm theo dõi mắt hấn, trong ánh mắt có một tia đề phòng: “Hoa Tuấn, ta đã chịu rất nhiều bị thương không thể dậy nổi, không thể chịu đựng thêm một lần nữa.”

Hoa Tuấn giữ chặt tay hấn đặt ở bên môi khẽ hôn một chút: “Sẽ không cần chịu thêm lần nào nữa, chỉ cần người cấp cho chính mình một cơ hội, hạnh phúc chính là ở ngay trước mắt, chỉ cần người một bước lại đây, ta có thể cho người vui vẻ, cho người hạnh phúc, vĩnh viễn, vĩnh viễn cũng sẽ không để cho người thống khổ.”

Trữ Nhiễm lắc đầu: “Hoa Tuấn, yêu thương ta, người sẽ rất vất vả, tâm của ta....” Trữ Nhiễm chỉ vào trái tim chính mình: “Có lẽ vĩnh viễn cũng sẽ không thể hòa tan.”

“Lòng người đều là làm bằng thịt, ta tin bản thân có thể làm được, tin tưởng người sẽ vì ta mà lần thứ hai động tình.”

“Hoa Tuấn.....”

Hoa Tuấn dùng ngón tay ngăn trở hấn: “Ta có thể chờ đợi.”

Trữ Nhiễm nhắm mắt lại, nhẹ nhàng thở dài: “Cho ta chút thời gian được không?”

“Hảo.”

Từ sau ngày hôm đó, Thiệu Khải Long quả thực không có đến quấy rầy Trữ Nhiễm, hai người trong lúc đó tựa hồ đã hoàn toàn giải quyết xong.

Trữ Nhiễm mỗi ngày kết thúc công việc, đều ngồi ở trên ban công nhìn ánh trăng cùng nhiều ánh sao trên bầu trời, tâm vắng vẻ. Chỉ là hấn không biết ở mặt khác, cũng có một nam nhân, cũng đồng dạng ngồi ở ban công nhìn trăng rằm trên bầu trời đêm, tâm cũng đồng dạng vắng vẻ.

Chính mình từng gây cho hấn một lần lại một lần thương tổn, hiện tại nam hài kia đã dùng thủ đoạn đồng dạng để báo thù, Thiệu Khải Long không trách hấn, bởi vì hấn biết đây là trừng phạt đúng tội của mình, cũng không biết Trữ Nhiễm lại hận mình như thế, hận đến dù chết cũng không bỏ qua. Thế xác và tinh thần mỗi một, Thiệu Khải Long tựa hồ vô lực chịu đựng, nếu hấn đã có người trong lòng, chính mình duy nhất có thể làm được cũng chỉ có đi chúc phúc hấn.

Làm người thật sự không thể quá tham lam, ít nhất biết hấn còn sống, khỏe mạnh mà sống, như vậy đủ rồi.

Thiệu Khải Long đem toàn bộ tâm tư đều đặt vào công tác, chỉ có bận rộn sinh hoạt mới làm cho hấn tạm thời quên đi cái nam hài kia, nhưng ngẫu nhiên hấn vẫn là nhìn số pha đối diện bàn làm việc mà thất thần, giống như thấy một thân ảnh nho nhỏ im lặng ngồi ở kia xem báo giấy, ánh mặt trời ấm áp chiếu vào trên khuôn mặt tuấn mỹ nhỏ nhắn, thoạt nhìn là động lòng người như vậy.

“Tiểu Nhiễm, người vì cái gì thích xem báo giấy như vậy?”

“Đọc nhiều báo chí, có thể tăng cường tri thức.”

“Người thật đúng là không giống người thường.”

Trữ Nhiễm ngẩng đầu, gọi lên khoe miệng mỉm cười ngọt ngào một chút, tươi cười kia đẹp như vậy, làm cho người ta động tâm như vậy, Thiệu Khải Long đã bị hấp mê hoặc thật sâu.

Bên cạnh truyền đến tiếng đập cửa làm cho Thiệu Khải Long kinh ngạc, cúi đầu nhìn xem văn kiện trong tay, mới phát hiện chính mình lại thất thần. Ngẩng đầu nhìn lại sơ pha đối diện, cái gì, cũng không có.

“Mời vào!”

Uông Đồng đẩy cửa ra thăm dò tiến vào: “Khải Long, bận rộn lắm không?”

“Nga, cũng không vội, có việc sao?”

Uông Đồng cao hứng phần chân tiến vào, đem một phần văn kiện đặt ở trước mặt hắn: “Có hay không hứng thú đầu tư đóng phim?”

Điện ảnh? Thiệu Khải Long tâm lý vừa động, trong đầu lại nghĩ tới thân ảnh nho nhỏ kia, hấp hiện tại đang ngụ ở thành phố chuyên về điện ảnh, công tác ở tổ kịch. Bất luận sự tình nào, Thiệu Khải Long đều có thể liên tưởng đến Trữ Nhiễm, thời điểm ăn cơm hắn lại nghĩ đến Trữ Nhiễm chỉ ăn rau xanh, thời điểm ngồi xe hắn lại nghĩ đến Trữ Nhiễm thích tựa vào trên cửa sổ, thời điểm ngủ hắn lại nghĩ đến Trữ Nhiễm thích ôm gối đầu, thời điểm tắm rửa hắn lại nghĩ đến Trữ Nhiễm thích ngâm mình ở bồn tắm, tất cả mọi chuyện, toàn bộ đều có bóng dáng Trữ Nhiễm.

Thiệu Khải Long không phát hiện chính hắn lại thất thần, Uông Đồng nửa ngày không thấy hắn nói chuyện, nâng tay ở trước mắt hắn quơ quơ: “Khải Long, người đang nghĩ đi đâu?”

“Nga, thực xin lỗi.” Thiệu Khải Long cầm lấy kịch bản, đơn giản lật xem vài tờ: “Vì cái gì tìm ta đầu tư?”

Uông Đồng hướng trên sơ pha dựa vào: “Đương nhiên là vì người có tiền, kịch bản này không tồi, hiện tại đang tìm người đầu tư vào, người có hứng thú hay không?”

“Đề tài gì?”

“Tình yêu đồng tính.”

“Đồng.....”

“Sinh tử luyện.”

Nếu là đề tài khác, Thiệu Khải Long khả năng lập tức sẽ cự tuyệt, nhưng lấy đề tài đồng tính này làm cho hắn không thể cự tuyệt, tựa hồ là một loại tâm lý kỳ thác.

“Chỉ cần có thể kiếm tiền, có thể thử xem.”

Uông Đồng hưng phấn lại đây: “Ta mang đạo diễn lại đây cùng người bàn công việc, người chừng nào thì có thời gian?”

Thiệu Khải Long nhìn kịch bản thở dài một hơi: “Lúc nào cũng được.”

Thấy bộ dáng vô tình này của hắn, Uông Đồng cảm thấy thực không đành lòng, thân thủ đoạt lấy bút trong tay hắn: “Người mỗi ngày ngồi buồn ở văn phòng, khó trách không có tinh thần như vậy, đi, ta mang người ra ngoài đi dạo.”

“Không cần, ta còn có công việc phải làm.”

“Ai nha, đi thôi, ta mang người đi chỗ khác thả lỏng.” Uông Đồng không để ý tới hắn cự tuyệt, đem hắn lôi ra văn phòng, vẫn đẩy lên trong xe.

“Rất cuộc muốn đi đâu?”

Uông Đồng cười hắc hắc, khởi động động cơ: “Trong chốc lát người sẽ biết.”

Thiệu Khải Long bất đắc dĩ đành phải im lặng ngồi ở kia, nhìn ngoài cửa sổ cảnh sắc vùn vụt lướt qua, nhưng trong ánh mắt kia căn bản không có tiêu cự, tâm tư lại bay đi nơi khác. Đợi cho thời điểm dừng xe. Ông Đồng kêu hân vài tiếng mới làm cho hân phục hồi tinh thần lại, Thiệu Khải Long ngẩng đầu nhìn, trong lúc nhất thời có chút sững sờ, một tấm bảng đề chữ Ảnh thị thành sừng sừng đứng ở trước mắt.

“Đi thôi.”

Thiệu Khải Long do dự một lát vẫn là mở cửa xuống xe, đi theo Ông Đồng đi vào, xuyên qua cửa thành dần dần làm cho người ta sinh ra một loại ảo giác, nơi này rời xa thành thị ồn ào náo động, giống như đang ở những năm ba mươi. Ông Đồng cùng đi một bên miệng không ngừng nghỉ nói một đường, hướng hân giới thiệu kiến trúc trong thành Ảnh thị. Bất quá Thiệu Khải Long một câu cũng không có nghe lọt vào.

“Tiểu Nhiễm, đem đạo cụ trên bàn lại đây.”

“Ai, đến ngay.”

Thiệu Khải Long vội vàng theo âm thanh nhìn lại, một thân ảnh quen thuộc vui vẻ chạy vào trong nhà, một lát sau ôm một bọc giấy thật to cẩn thận bước ra, còn chưa có xuống đài, Hoa Tuấn bên cạnh liền mau chóng chạy tới, tiếp nhận đồ trong tay hân.

“Nặng như vậy người như thế nào có thể tự mang.”

Trữ Nhiễm cười hắc hắc, lộ ra hàm răng rất chỉnh tề: “Không có việc gì, ta cũng không phải nữ nhân, làm gì được chiều chuộng như vậy?” Thiệu Khải Long đã không nhớ rõ rốt cuộc có bao nhiêu lần chưa thấy qua hân lộ ra loại tươi cười xuất phát từ nội tâm này, đẹp như vậy, làm cho người ta động tâm như vậy, đáng tiếc tươi cười của hân không thuộc về ta!

Hoa Tuấn đem đồ này nọ đưa đến vị trí, sau cầm khăn giấy quay lại, mang theo tươi cười giúp Trữ Nhiễm lau đi mồ hôi trên mặt: “Có mệt hay không?”

Trữ Nhiễm lắc đầu: “Không có gì.”

“Đói bụng chưa? Giữa trưa ta mời người ăn cơm.”

“Hảo, ta muốn ăn món cay Tứ Xuyên.”

“Người khẩu vị không tốt, vẫn là ăn nhạt một chút đi.”

Trữ Nhiễm chu cái miệng nhỏ: “Không, ta hôm nay không muốn ăn nhạt.”

Hoa Tuấn bất đắc dĩ, chỉ có thể cười sùng ái: “Hảo hảo hảo, đều nghe lời người.”

Hoa Tuấn vỗ vỗ đầu của hân, động tác rất là ái muội. Hình ảnh này bị Thiệu Khải Long ở xa xa toàn bộ xem vào trong mắt, cuộc bộ đã muốn không thể may mắn di động. Bên cạnh, Ông Đồng nhìn nam hài xa xa kia cũng nhận ra gương mặt đó, thấy Thiệu Khải Long bày ra biểu tình khổ sở, khe khẽ thở dài, vỗ vỗ bờ vai của hân: “Chúng ta vẫn là đi ăn cơm trước đi.”

“Nga, hảo.” Thiệu Khải Long vội vàng xoay người, không dám tiếp tục nhìn động tác thân mật của hai người kia, cảm giác vạn cây kim đâm xuyên qua tim đã làm cho hân vô lực chịu đựng.

Không biết là có người cố ý an bài, hay là thật sự có duyên phận, chính là vừa vặn như vậy, ở trong nhà hàng này bốn người lại gặp nhau. Chỉ là ở giữa cách một bức bình phong. Thiệu Khải Long tựa vào trên ghế nghe thanh âm của nam hài mình yêu nhất ở mặt sau bình phong.

“Hoa Tuấn, hai đĩa đồ ăn đã đủ rồi.”

“Không được, nhất định phải gọi thêm nhiều món, nhìn người gầy như vậy hân là phải hảo hảo bồi bổ.”

“Đây là trời sinh, ăn bao nhiêu cũng không thay đổi.”

Hoa Tuấn cười cười vẫn là gọi một lần bốn năm món, buông thực đơn xuống cấp Trữ Nhiễm một ly nước trà, do dự một chút lại gằn Trữ Nhiễm nhỏ giọng nói: “Tiểu Nhiễm, ta thích người!”

Trữ Nhiễm thẹn thùng quay đầu: “Những lời này người mỗi ngày đều nói, không thấy mệt sao?”

“Như thế nào lại mệt, tiểu Nhiễm, bằng không chúng ta kết hôn đi.”

Trữ Nhiễm một miệng nước trà đều văng ra ngoài, liên tục ho vài tiếng: “Người lại muốn vui đùa cái gì, hai nam nhân như thế nào có thể kết hôn?”

“Ra nước ngoài kết hôn.”

“Người cũng quá đột ngột, đang nói, liền như vậy cầu hôn, một chút cũng không lãng mạn.”

Hoa Tuấn ngây ngô cười, gãi gãi tóc: “Thực xin lỗi, ta rất nóng vội, không có chuẩn bị.” Hoa Tuấn giữ chặt tay hắn: “Tiểu Nhiễm, đáp ứng ta được không?”

Trữ Nhiễm mặt đỏ lên, vội vàng đứng dậy: “Nhĩ hảo buồn nôn, ta đi toilet.” Nói xong vội vàng chạy trốn.

Người ở mặt sau bình phong, tay đã gắt gao nắm chặt thành quyền, móng tay tựa hồ đều đâm vào da thịt. Ngực giống như bị người tặng cho một phát súng, toàn bộ thần kinh giống như đều phát ra thanh âm đau khổ. Sau một lúc lâu, hắn đứng lên đi qua bình phong đến trước mặt Hoa Tuấn.

Hoa Tuấn rất là kinh ngạc: “Thiệu tiên sinh?”

Thiệu Khải Long khẽ cắn môi, nhịn xuống loại cảm giác đau đớn tê tâm liệt phế này, thanh âm khàn khàn hỏi: “Người, người yêu hắn sao?”

“Yêu, rất yêu.” Hoa Tuấn trả lời không chút do dự.

“Hy vọng về sau người có thể hảo hảo yêu hắn, đừng để cho hắn thương tâm, còn có, tiểu Nhiễm, tiểu Nhiễm thân thể vẫn luôn không tốt, người hãy chiếu cố tốt hắn.”

“Trữ Nhiễm thật vất vả mới tiếp nhận ta, ta đương nhiên sẽ hảo hảo quý trọng hắn, tuyệt đối sẽ không gây cho hắn bất luận thương tổn nào.” Hoa Tuấn nhớ tới lời nói của Trữ Nhiễm, lúc này đối với nam nhân trước mặt thật sự không có ấn tượng gì tốt, ngữ khí kiên định lại giống như khinh bỉ những chuyện Thiệu Khải Long đã từng làm.

Thiệu Khải Long tạm dừng một lát, đem nước mắt trong mắt nhịn trở về: “Hy vọng người có thể làm cho hắn hạnh phúc.”

Nói xong câu đó, Thiệu Khải Long xoay người cúi đầu đi, trái tim đã muốn bị tra tấn thành nhiều mảnh nhỏ, tàn phá không chịu nổi, đau đến sống không bằng chết. Thời điểm đi tới cửa, thân hình Thiệu Khải Long đột nhiên nhoáng lên một cái, Vòng Đồng ở phía sau mau chóng chạy lên đỡ lấy hắn: “Khải Long, người làm sao vậy?”

Thiệu Khải Long xoa xoa cái trán trong chốc lát: “Ta, ta không sao.”

Ngày đó buổi tối, Thiệu Khải Long một mình ở văn phòng ngây ngốc đến khuya, không nghĩ đến công việc, không nghĩ đến về nhà, giống như toàn bộ thế giới đang tồn tại hết thảy đều biến mất, chỉ còn lại một mảnh trống rỗng, chính mình bị một loại bóng tối vô chừng bao phủ, không có đường đi, không có ánh sáng, không có phương hướng, không có thời gian, chính mình chỉ có thể đứng ở trong đó, không biết nên đi nơi nào.

Trên bàn làm việc gạt tàn đã muốn nhét đầy tàn thuốc, sương khói tràn ngập toàn bộ căn phòng, Thiệu Khải Long một điều lại một điều không ngừng hút. Không có bật đèn văn phòng, chỉ có thể mơ hồ nhìn một chút ánh sáng vàng cam bên ngoài chiếu vào, hết thảy đều quá mức im lặng, quá mức áp lực.

Thiệu Khải Long nhớ tới thời điểm chính mình muốn kết hôn, khi Trữ Nhiễm biết tin tức kia, có phải hay không cũng có cùng cảm thụ giống như chính mình lúc này? Không tự trải nghiệm, vĩnh viễn sẽ không biết được đó là loại tâm tình gì, nguyên lai chính là khó chịu như thế, đau lòng như thế, còn có mất mát hòa cùng tuyệt vọng!

Tối nay là trăng tròn, ánh trăng đem ngã tư đường chiếu rất sáng rất sáng, đêm khuya hai giờ, Thiệu Khải Long một mình lái xe về nhà, tay phải không quá linh hoạt mỗi lần điều khiển cần lái đều phải thực cố sức, thời điểm bình thường Thiệu Khải Long rất ít khi chính mình lái xe. Ánh mắt nhìn chăm chăm phía trước, trong đầu đều tràn đầy thân ảnh nam hài kia.

Mỗi lần nhớ tới cái tên kia, mỗi lần nhớ tới gương mặt kia, tâm liền thống khổ, tựa như có một lưỡi đao sắc bén hung hăng cắt nát trái tim mình, một đao lại một đao, đổ máu không ngừng!

Vượt qua vài đêm không ngủ, rõ ràng đã nghĩ phải buông tay, nhưng Thiệu Khải Long cuối cùng vẫn là không bỏ xuống được, con người, tôi không thể lừa gạt nhất chính là tâm của chính mình.

Vài ngày sau, hắn ngồi ở văn phòng nhìn tư liệu điều tra trong tay, Hoa Tuấn: 28 tuổi, nghề nghiệp: Diễn viên..... Hiện tại đã cùng Trữ Nhiễm chính thức xác lập quan hệ yêu đương, ngày mai hai người sẽ đáp phi cơ đi đảo Hải Nam, bắt đầu một tuần trăng mật lữ trình.

Tác giả có lời muốn nói: Chương tiếp theo đại kết cục, các người cho rằng tiểu Nhiễm cuối cùng sẽ lựa chọn ai?

67. Chương 67

Đi vào văn phòng, Ôn Đồng đứng ở phía sau nhìn nhìn phần tư liệu kia, cuối cùng thật mạnh thở dài, ngồi vào trên ghế đối diện.

Ôn Đồng hỏi: “Khải Long, người không phải thật sự muốn buông tay?”

“Ta không biết!”

“Người khi nào thì biến thành không quả quyết như vậy? Trước kia người không phải như vậy.” Trước đây Thiệu Khải Long chỉ cần cảm thấy hứng thú cái gì đó, đều không chút do dự cướp lấy, từ nhỏ đến lớn tính cách này chưa bao giờ thay đổi, Ôn Đồng thực hiểu biết hắn, mà Thiệu Khải Long lúc này lại biến thành bộ dáng như vậy, Ôn Đồng cảm thán, tình yêu thật sự sẽ làm con người thay đổi bản tính.

Thiệu Khải Long ánh mắt u buồn: “Ta cũng không muốn, nhưng là tiểu Nhiễm, hắn hận ta hận đến thấu xương, sợ là cả đời này cũng sẽ không tha thứ ta.”

“Trước kia người làm xác thực hơi quá đáng, cũng khó trách hắn lại hận người, đổi thành là ta, phỏng chừng sẽ trực tiếp giết người.” Ôn Đồng nói xong lại cảm thấy chính mình nói quá mức nóng nảy, hít ngụm khí bình tĩnh cảm xúc một chút.

Thiệu Khải Long thở dài: “Ta đã thật sự rất hối hận.”

“Hối hận, vậy về sau liền đối tốt với hắn, không cần tổn thương hắn.”

“Sợ là không còn cơ hội.”

Ôn Đồng hung hăng vỗ xuống mặt bàn: “Mẹ nó, người đúng là không phải nam nhân, nếu là ta, cho dù hắn hận đến muốn giết ta, ta cũng sẽ đem hắn bắt trở về, nhốt ở bên người.” (Anh đủ bá đạo nha)

“Như vậy hắn chẳng phải là sẽ càng hận ta?”

“Nếu người hiện tại buông tay, ta khẳng định người sẽ hối hận cả đời!”

“Ta biết, nhưng là hắn đã không yêu ta, ta còn có tư cách gì đem hắn vây ở bên người?”

Ôn Đồng đứng lên, tay lại đập xuống bàn: “Khải Long, ta hỏi người, người dám cam đoan nam nhân kia nhất định sẽ không thương tổn Trữ Nhiễm sao? Người dám cam đoan Trữ Nhiễm cùng hắn ở cùng một chỗ nhất định sẽ hạnh phúc sao? Người cho rằng nam nhân kia yêu Trữ Nhiễm, so với người yêu Trữ Nhiễm còn nhiều hơn sao?”

Một câu, đánh thức người trong mộng, Thiệu Khải Long trầm mặc, Ôn Đồng xoay người hướng ra cửa: “Ngày mai chính là cơ hội cuối cùng, người suy xét rõ ràng!”

Thiệu Khải Long ngồi ở trong văn phòng trống trải, đốt một điếu thuốc, ánh mắt dừng ở ngoài cửa sổ. Tâm lý có rất nhiều thứ không muốn, không muốn để cho Trữ Nhiễm rời đi chính mình, không muốn để cho hắn cùng nam nhân khác ở cùng một chỗ. Thiệu Khải Long thật muốn hoàn toàn ích kỷ một phen, đem Trữ

Nhiệm khóa ở bên người chính mình, đoạt đi tự do của hắn. Nhưng làm như vậy Trữ Nhiễm còn có thể vui vẻ sao? Muốn người của hắn lại càng muốn tâm của hắn, muốn cho hết thảy mọi thứ của hắn đều trở lại bên người chính mình, rốt cuộc phải làm như thế nào?

Trữ Nhiễm tiếp nhận Hoa Tuấn theo đuổi, không phải bởi vì tin tưởng, chỉ là không nghĩ làm cho chính mình tiếp tục sống ở trong bóng ma Thiệu Khải Long, thử bắt đầu một đoạn tình cảm lưu luyến mới, thử bắt đầu tin tưởng thế giới này. Trữ Nhiễm cắt đứt dây đeo cổ lấy xuống nhẫn bạch kim trên đó, tựa hồ cũng là cắt đứt đoạn tình cảm tràn đầy thương tổn cùng yêu say đắm kia, yêu cũng thế, hận cũng vậy, học cách quên.

Hoa Tuấn muốn cho hắn thay đổi hoàn cảnh, thay đổi tâm tình, vốn định dẫn hắn ra nước ngoài du lịch, nhưng là Trữ Nhiễm vẫn còn có án, không thể dễ dàng xuất ngoại, cuối cùng Hoa Tuấn đành phải đem mục đích đổi thành đảo Hải Nam trong nước, một tòa đảo nhỏ lãng mạn. Hoa Tuấn hay nửa thật nửa giỡn nói với Trữ Nhiễm: “Coi như chúng ta đi hưởng tuần trăng mật đi.”

Ban đêm, Trữ Nhiễm một mình nằm ở trên giường, cầm lấy vé máy bay trong tay nhìn xem. Tâm lý thực loạn, thực hỗn loạn, Bình Hải đẩy cửa ra đi đến bên giường: “Ta nghĩ đến giúp ngươi thu thập hành lý.”

“Nga, tiểu Hải.” Trữ Nhiễm ngồi dậy, đem vé máy bay đặt ở một bên.

“Làm vậy thật sự tốt lắm sao?”

“Ngươi ám chỉ cái gì?”

Bình Hải ngồi ở bên cạnh hắn cảm thán: “Ngươi tiếp nhận Hoa Tuấn, điều này làm cho ta thực ngoài ý muốn, ta nghĩ đến tâm lý ngươi vĩnh viễn đều chỉ chứa đựng Thiệu Khải Long.”

“Năm năm, có một số việc cần phải quên.”

“Không yêu, cũng không hận?”

“Yêu là cái gì ta đã không muốn biết, hận, hận một người quá mệt mỏi.” Trữ Nhiễm ôm lấy chân, đầu nhỏ gối lên trên đầu gối, ánh mắt sầu lo căn bản không có tiêu cự.

Bình Hải xoa xoa mái tóc hắn: “Tiểu Nhiễm, cảm thấy không có cảm giác an toàn sao?”

“Ngươi như thế nào biết?”

“Ta nhận thức ngươi đã mười mấy năm, như thế nào còn không biết ngươi, mỗi lần như vậy ngươi đều ôm lấy đầu gối, hoặc ôm chặt lấy gối ngủ.”

Trữ Nhiễm đạm cười: “Cũng là ngươi hiểu biết ta.”

“Tiểu Nhiễm, ngươi xem tình cảm quá nặng.”

“Như vậy không tốt sao?”

“Đương nhiên không tốt, dễ dàng bị tổn thương..... Tiểu Nhiễm, ngươi hỏi hận sao?”

“Cái gì?”

“Nếu cho ngươi làm lại từ đầu, ngươi còn có thể lựa chọn yêu thương Thiệu Khải Long không?”

Trữ Nhiễm hạ ánh mắt trầm tĩnh sau một lúc lâu: “..... Ta làm bất kỳ chuyện gì cũng sẽ không hối hận.”

“Ta hiểu được.” Bình Hải bất đắc dĩ nở nụ cười: “Tiểu Nhiễm, mặc kệ ngươi lựa chọn ai, ta đều chúc phúc ngươi.”

“Cám ơn ngươi, tiểu Hải!”

“Đi thôi, để cho thời gian hòa tan hết thảy, ngươi tốt như vậy nhất định phải nhận được hạnh phúc.”

Đêm khuya, Trữ Nhiễm đi xuống giường, đem quần áo từng kiện từng kiện xếp chỉnh tề bỏ vào rương hành lý, sau đó đi vào phòng tắm. Trữ Nhiễm ngâm mình ở trong nước ấm, ngửa đầu nhìn trần nhà, cái mũi toan sắp làm cho đáy mắt từng chút dâng lên một cỗ thấp nhiệt, Trữ Nhiễm chui vào trong nước, ngừng thở. Nước mắt cùng nước hòa lẫn vào nhau, không thể phân biệt. Không nhớ rõ bao lâu không có chảy qua

nước mắt, chính mình từng phát thệ kiếp này không vì bất luận kẻ nào mà rơi lệ, vì sao tuyến lệ cũng giống như tâm, hoàn toàn không chịu nghe mình khống chế?

Hơi nước tràn ngập không gian, khiến cho gương biến thành một mảnh mông lung, Trữ Nhiễm nâng tay ở mặt trên viết ba chữ, sau đó nhìn rất lâu, lấy ra chiếc nhẫn từ trong túi chậm rãi đeo vào ngón áp út, ngón tay gầy hơn trước, nhẫn đã không còn vừa vặn.

Trữ Nhiễm đem nhẫn thả lại vào túi, nâng tay một chút lau chữ trên mặt gương, từng chút từng chút, tựa như đang chùi đi đoạn kí ức, trên tấm gương chậm rãi hé ra một gương mặt trắng nõn mà tuần tú.....

Sáng sớm, ánh mặt trời ôn nhu từng chút dâng lên phía chân trời, Trữ Nhiễm đã ở ban công đứng vài giờ, từ khi còn tối cho đến bình minh. Hoa Tuấn mặc một thân y phục nhẹ nhàng khoan khoái ở dưới lầu hướng hắc ngoắc tay, Trữ Nhiễm nhìn hắc mỉm cười, lúc xoay người lại không biết Bình Hải cùng Lưu Giai từ khi nào đã vào phòng.

“Tiểu Nhiễm, chúng ta đến đưa người.” Bình Hải đi tới vỗ vỗ bờ vai của hắc.

“Làm phiền các người.”

“Không phiền toái.” Lưu Giai kéo rương hành lý của hắc qua cửa: “Hải, ta trước đem mấy cái này đưa xuống.”

“Hảo.”

Lưu Giai đi ra ngoài, thuận tiện đóng lại cửa phòng, Bình Hải vui mừng nở nụ cười hạ: “Hắc luôn như vậy, am hiểu ý người.”

“Người hảo hảo quý trọng hắc, ta xem ra hắc thực yêu người.”

“Ta sẽ, đời này, chỉ có hắc.” Bình Hải thẹn thùng nở nụ cười.

Trữ Nhiễm đi đến bên giường thay đổi một bộ quần áo, cầm lấy vé máy bay trên giường, rõ ràng chỉ là một tháng du lịch ngắn ngủn, tại sao lại cảm thấy trầm trọng như thế? Bình Hải đem quần áo hắc cởi ra xếp chỉnh tề, đặt ở trên gối đầu: “Đừng nghĩ nhiều như vậy, hảo hảo thả lỏng một chút.”

Bình Hải lấy vé máy bay của hắc nhét vào ba lô, sau đó đưa cho hắc: “Đi thôi, hắc đang đợi người.”

Trữ Nhiễm cẩn cẩn môi tiếp nhận ba lô, không do dự ra khỏi cửa. Hoa Tuấn đứng ở bên cạnh xe, mang theo ôn nhu tươi cười hướng hắc vươn tay, Trữ Nhiễm tạm dừng một lát sau đó từng bước đi qua, ngã vào vòng tay hắc, hướng hắc mỉm cười.

Hôm nay, đường lên sân bay xe cộ không nhiều cho lắm, cho nên đi rất nhanh, Trữ Nhiễm hạ cửa kính xe mờ mờ nhìn ngoài cửa sổ, tùy ý để gió nhẹ nhàng khoan khoái thổi loạn tóc của mình, Hoa Tuấn ở một bên nhìn sườn mặt hắc không chuyển mắt.

“Tiểu Nhiễm, cảm ơn người.”

Trữ Nhiễm quay đầu lại nở một chút nụ cười: “Cảm tạ cái gì, đưa ngốc!”

Hoa Tuấn từ phía sau hoàn trụ thắt lưng hắc, cầm đặt lên trên bờ vai của hắc: “Tiểu Nhiễm, ta yêu người!” Những lời này nói rất nhẹ nhàng, rất ôn nhu, Trữ Nhiễm không có đáp lời, khóe miệng hơi hơi cong lên.

Tài xế taxi từ kính chiếu hậu vụng trộm nhìn thoáng qua về phía sau, bất đắc dĩ nhún nhún hai vai, chuyên tâm lái xe, nhưng vào lúc này, phía sau đột nhiên xuất hiện bốn năm chiếc xe hơi cao cấp, một lát liền vây quanh bốn phía, khiến cho tài xế đành phải ở chỗ ngã rẽ ngừng xe.

Mắt thấy từ trên xe hơi đi xuống một đám bảo vệ sắc mặt nghiêm túc, lái xe kinh ngạc nói rộng miệng: “Này, đây là làm sao vậy?”

Trữ Nhiễm hạ ánh mắt cũng không lên tiếng, bảo vệ đi tới cung kính mở cửa xe: “Trữ thiếu gia, thỉnh xuống xe!”

Trữ Nhiễm nâng mắt lên, thân ảnh quen thuộc kia lúc này đang đứng ở bãi cỏ xa phía trước, ánh mắt thẳng tắp theo dõi hắc, Hoa Tuấn ở bên cạnh giữ chặt cánh tay Trữ Nhiễm, có chút bất an nhìn hắc.

“Tiểu Nhiễm, không cần đi!”

Trữ Nhiễm quay đầu tặng cho hắn một cái mỉm cười: “Yên tâm, ta sẽ xử lý tốt, chờ ta!”

“Tiểu Nhiễm, ta cùng ngươi đi.” Hoa Tuấn gắt gao cầm tay Trữ Nhiễm, mười ngón giao nhau cùng một chỗ.

“..... Hảo!”

Thiệu Khải Long tầm mắt vẫn gắt gao nhìn chăm chăm hai người nắm chặt tay nhau, tựa như một cây kim đâm vào trong ánh mắt, đâm đến đỏ máu!

“Thiệu tiên sinh, có thể làm phiên người của người tránh ra không? Chúng ta muốn kịp lên máy bay.” Trữ Nhiễm lạnh lùng nói.

“Tiểu Nhiễm, trở lại bên cạnh ta được không?”

Trữ Nhiễm hừ lạnh một tiếng: “Thiệu tiên sinh, ngươi không phải đã nói, từ nay về sau cũng sẽ không đến quấy rầy ta sao?”

“Ta đổi ý, tiểu Nhiễm, ta không thể không có ngươi, trở về được không?”

“Thiệu tiên sinh, ta và ngươi trong lúc đó đã hoàn toàn giải quyết xong.”

Thiệu Khải Long cứng rắn nuốt một chút nước bọt, đem nước mắt chận chẹn nhịn trở về, hướng Trữ Nhiễm vươn cánh tay: “Tiểu Nhiễm, ta yêu ngươi, cho ta một cơ hội đi có được không?”

Trữ Nhiễm nhìn chăm chăm cái tay kia một lát: “Thiệu tiên sinh, ngươi hẳn là hiểu nguyên tắc làm người của ta, phạm là người đối ta có một chút thương tổn, ta cũng không sẽ bỏ qua, đối với ngươi, ta đã xem như thực nhân từ.”

“Tiểu Nhiễm, thực xin lỗi, trước kia ta thật sự rất ích kỷ, cầu ngươi tha thứ ta được không?”

Trữ Nhiễm cười lạnh một tiếng, trào phúng nói: “Ta ngay cả thân sinh phụ thân của chính mình cũng không dễ dàng tha thứ, ngươi dựa vào cái gì đáng giá để cho ta tha thứ?”

“Ta.....” Vẫn tưởng Trữ Nhiễm luôn ôn nhu sẵn sàng, Thiệu Khải Long lại xem nhẹ tính cách chân chính của hắn, lúc này mới phát hiện tâm Trữ Nhiễm tựa hồ so với bất cứ ai cũng đều tuyệt tình hơn, đối mặt một người như vậy, Thiệu Khải Long chỉ có thể hối hận những chuyện chính mình đã gây nên.

Bảo vệ a Minh bên cạnh ở cũng nhìn không được, ngữ khí bất mãn chỉ trích Trữ Nhiễm: “Trữ thiếu gia, tiên sinh vì ngươi thiếu chút nữa tự sát, nếu bọn ta không đứng lúc đỡ thương tay hắn, viên đạn kia đã sớm ghim vào đầu, hắn yêu ngươi như thế, ngươi liền tuyệt tình như vậy sao?”

Trữ Nhiễm cả người cứng đờ, ánh mắt trắng tắp dừng ở bao tay màu đen trên bàn tay phải, mặc dù có bao tay che đi, nhưng xem ra bàn tay kia đã muốn thay đổi hình dạng, ánh mắt chậm rãi hướng lên trên, nhìn đến vết sẹo rõ ràng trên trán kia, thậm chí có thể làm cho người ta liên tưởng đến viên đạn chỉ trượt qua trong nháy mắt.

A Minh trong lời nói xác thực làm cho Trữ Nhiễm khiếp sợ, hắn còn nhớ rõ Thiệu Khải Long từng nói qua với hắn [nếu ngươi thật sự không còn ở đây, ta đây chỉ biết sẽ không sống lâu hơn ngươi một ngày!] nguyên lai kia không phải lời ngon tiếng ngọt mà là chân chính hứa hẹn.

“Một năm này Thiệu tiên sinh mỗi ngày đều nhìn mấy đĩa CD kia, mỗi ngày đều tra tấn chính mình, ngươi không thể tưởng tượng hắn rốt cuộc có bao nhiêu thương tâm, bao nhiêu tuyệt vọng? Trữ thiếu gia, tiên sinh đối với ngươi như thế, vì sao ngươi vẫn không chịu tha thứ cho hắn?”

Không riêng a Minh, mấy bảo vệ chung quanh cũng đều dùng ánh mắt oán hận nhìn chăm chăm Trữ Nhiễm, đi theo bên người Thiệu Khải Long lâu như vậy, tất cả mọi người đều biết Thiệu Khải Long rốt cuộc có bao nhiêu coi trọng hắn, có bao nhiêu yêu hắn, nhưng Trữ Nhiễm chẳng những dùng phương thức tàn nhẫn như vậy tra tấn hắn, hơn nữa đến cuối cùng thể diện cũng không chịu tha thứ, thậm chí còn ngã vào vòng tay ôm ấp của người khác, tất cả mọi người cho rằng Trữ Nhiễm quá mức tâm ngoan, quá mức tuyệt tình!

A Minh thở hổn hển mấy ngụm khí lớn, đối Trữ Nhiễm rống giận: “Năm ấy đêm giao thừa.....”

“A Minh, người câm miệng!” Thiệu Khải Long hét lớn một tiếng, không muốn để cho hắn tiếp tục nói tiếp.

A Minh dừng một chút nhưng không có ngừng lại: “Không, ta nhất định phải nói, buổi tối giao thừa ngày đó, tiên sinh một thân một mình ở đường cái ngồi một đêm, đốt cho người giấy tiền vàng bạc cả đêm, cũng khóc suốt một đêm. Trữ thiếu gia, ta đi theo bên cạnh tiên sinh lâu như vậy, lần đầu tiên thấy hắn yêu một người như thế, tuy rằng hắn trước kia thực có lỗi với người, nhưng kia cũng là bất đắc dĩ. Tiên sinh bị người tra tấn hai năm, người muốn trả thù cũng đã trả thù xong, vì cái gì người vẫn là không chịu tha thứ?”

Trữ Nhiễm hung hăng cắn răng, không chớp mắt nhìn chằm chằm gương mặt kia, sau một lúc lâu run run nói: “Ta từng bị người ta tra tấn mấy ngày mấy đêm, thần trí không rõ ràng, liên tục một tháng đều ở trên giường vượt qua, lại ở trong nước biển lạnh thấu xương bơi ba bốn canh giờ mới thoát khỏi ma chướng, nếu lòng ta không kiên định, chỉ sợ đã sớm bị cuốn vào đáy biển, thì cốt cũng chẳng còn!”

Những lời này làm cho a Minh áy náy cúi đầu, một câu trách cứ cũng không tiếp tục nói ra được. Thiệu Khải Long đã muốn đau lòng đến toàn thân phát run, đôi môi run rẩy phát không ra một chút thanh âm.

“Ta đã cho người rất nhiều cơ hội, nhưng cuối cùng người vẫn là lựa chọn thê nhi hạ sinh ta. Người biết rõ Lâm Thắng đối với ta gây rối, lại vẫn đem ta tặng cho hắn. Ở một khắc khi người hạ được ta, chúng ta đã hoàn toàn triệt để kết thúc!”

Trữ Nhiễm cố gắng ngẩng đầu lên, làm cho nước mắt trào ngược trở về: “Không sai, ta đã từng kháng kháng một mực yêu người, cho dù người tổn thương ta như vậy, ta cũng không ngoan tâm mà tới giết người, nhưng là yêu, sớm đã không còn sót lại chút gì, cũng vĩnh viễn vĩnh viễn không có khả năng trở về!”

Mọi người trầm mặc sau một lúc lâu, Trữ Nhiễm mất đi kiên nhẫn, trong mắt dần dần toát ra một cỗ tức giận: “Thiệu tiên sinh, mời người tránh ra!”

Thiệu Khải Long hung hăng cắn chặt răng, một phen kéo lấy tay Trữ Nhiễm: “Không, ta sẽ không buông tay!”

Trữ Nhiễm không có giãy ra, cứ lạnh lùng mang theo oán hận như vậy nhìn hắn: “Người rốt cuộc muốn dây dưa với ta tới khi nào? Người còn muốn làm cho ta thống khổ bao nhiêu lần nữa?”

“Không, tiểu Nhiễm, ta không để cho người thống khổ, ta chỉ muốn hảo hảo yêu người.”

Hai nam nhân một người giữ chặt một bàn tay của Trữ Nhiễm, tất cả đều gắt gao nắm chặt, ai cũng không chịu buông tay, Trữ Nhiễm hung hăng cắn răng lát sau quát: “Người tổn thương ta, thương tích đầy mình, còn có tư cách gì nói yêu ta?”

“Tiểu Nhiễm, thực xin lỗi, thật sự vô cùng xin lỗi. Ta yêu người, thực yêu, rất rất yêu, xin người cấp cho ta một cơ hội, ta cam đoan vĩnh viễn về sau cũng sẽ không thương tổn người.”

Trữ Nhiễm thở một hơi thật dài, trầm mặc sau một lúc lâu, gần từng tiếng rành mạch nói với hắn: “Thiệu Khải Long, nếu tâm người còn có một chút yêu ta, còn có một chút để ý ta, vậy mời người buông tay, ở bên cạnh người, ta chỉ luôn cảm thấy thống khổ, ta vĩnh viễn cũng không quên được thương tổn của người đối với ta, vĩnh viễn cũng không quên được chuyện người đã làm đối với ta, tổn thương này.... khắc cốt ghi tâm.... Chẳng lẽ người muốn cho ta thống khổ cả đời sao?”

Lời này thật sâu kích thích Thiệu Khải Long, cái tay kia cũng chậm rãi buông ra. Trữ Nhiễm rút tay về, xoay người ôm cổ Hoa Tuấn, đón nhận đôi môi hắn không chút do dự hôn lên. tay bị nam nhân kia cầm lúc này thực nóng thực nóng, nóng đến người phát run.

Hình ảnh như vậy làm cho Thiệu Khải Long cũng không chế không được nước mắt, một hàng từ từ chảy xuống mặt.

Nụ hôn này rất dài rất dài, Trữ Nhiễm thở hổn hển rời đi, Hoa Tuấn ở hai tròng mắt của hắn thấy được một tầng hơi nước mờ mờ. Hoa Tuấn lại ôm hắn hôn lên, ngón tay không dấu vết lau đi nước mắt sống động.

Hai người tách ra, Hoa Tuấn thương tiếc liếm qua khóe mắt hắn, mang theo tươi cười chân thành: “Về sau, ta sẽ không cho người rơi một giọt lệ.”

Trữ Nhiễm đối hần mỉm cười, sau đó quay đầu lại thanh âm khàn khàn đối Thiệu Khải Long nói: “Người còn muốn cướp đoạt hạnh phúc của ta sao?”

Thiệu Khải Long trầm mặc cúi đầu, trái tim đã vô cùng yếu ớt giống như bị người hung hăng nghiền nát, sau một lúc lâu Thiệu Khải Long nhắm mắt lại nhẹ nhàng phất tay. Bảo vệ chung quanh cùng chiếc xe chậm rãi tránh ra một thông lộ.

Trữ Nhiễm cẩn cẩn mô đi từng bước một qua kia, kéo tay Thiệu Khải Long, đem một chiếc nhẫn đặt ở trong lòng bàn tay hần, đỡ lấy tay hần nhẹ nhàng khép lại.

“..... Long ~~, cảm ơn người nguyện ý buông tay!”

Trữ Nhiễm lại lấy ra tấm chi phiếu nhét vào trong túi Thiệu Khải Long, sau đó nhắm mắt lại xoay người, giữ chặt tay Hoa Tuấn cùng nhau ngồi trở lại trong xe, cuối cùng rưng rưng nhìn thoáng qua bóng dáng cô đơn kia, nhẹ giọng nói: “Lái xe đi.”

Tiếng động cơ ô tô dần dần đi xa, Thiệu Khải Long vẫn đứng tại chỗ nhìn chằm chằm chiếc nhẫn trong tay, một giọt chất lỏng trong suốt rơi xuống, lướt qua chiếc nhẫn dừng ở trên làn da, cuối cùng bị ánh mặt trời nóng cháy làm bốc hơi vô tung vô ảnh.

Không biết đã đứng bao lâu, máy bay chậm rãi bay lên, mang theo tiếng gầm rú bay ngang qua trên trời, Thiệu Khải Long ngẩng đầu tầm mắt mơ hồ không rõ nhìn về phía trời cao xanh thẳm trên không, thẳng đến khi máy bay kia tiến vào tầng mây không còn nhìn thấy, toàn bộ thế giới duy nhất chỉ còn lại có ánh sáng lấp lánh của nhẫn bạch kim! Tâm, đã sớm không còn tung tích!

“Tiểu Nhiễm, người thật đã quên hần sao?”

Trữ Nhiễm thu hồi tầm mắt nhìn về phía vân hải, bình tĩnh nói: “..... Thật.”

Hoa Tuấn cầm tay hần: “Tiểu Nhiễm, ta có thể đợi, đợi một ngày nào đó người sẽ chân chính yêu thương ta.”

Những lời này rất quen thuộc, từng có hai nam nhân kia dường như cũng đối với chính mình nói qua những lời này. Đợi cho đến thời điểm chính mình chân chính yêu thương hần lại có kết cục như thế nào, lựa chọn của mình vẫn là sai? Nhân sinh vô thường, ai cũng không thể đoán được tương lai, hết thấy đều để cho vận mệnh quyết định đi!

“Hoa Tuấn, yêu thương ta, người không phải là rất vất vả sao.”

“Không, ta cảm thấy thực hạnh phúc.”

Trữ Nhiễm tựa vào trên bờ vai của hần nhắm mắt, ngữ khí thì thâm lại giống như lầm bầm lầu bầu: “Hoa Tuấn, ta sẽ không để cho người đợi lâu đâu!”

Tác giả có lời muốn nói: Chương sau phiên ngoại: chuyện của bốn năm sau đó!

68. Chương 68: Phiên Ngoại

Thời gian trôi qua cực nhanh, đến nay đã hơn bốn năm.

Diện mạo Trữ Nhiễm đã thoát ly nam hài thanh tú, hôm nay hần càng hiện ra hương vị thành thực. Vẫn như trước làm công tác bận rộn, phong phú, thỏa mãn, mà lại khoái hoạt, đi theo đạo diễn một lần lại một lần đến các thành thị khác nhau, gần đây lại về đến Vân thị, trở lại Ảnh thị thành mang phong cách Thượng Hải này.

Mùa xuân tháng ba, trong không khí lộ ra ôn hòa cùng ấm áp. Trữ Nhiễm vừa mới hoàn thành công việc bận rộn ở buổi sáng, ăn cơm xong ngồi ở trên xích đu phơi nắng, hưởng thụ một chút dương quang sau giờ Ngọ.

Gần đây Hoa Tuấn bề bộn nhiều việc, vừa tiếp nhận một bộ phim mới, bắt quá như trước chỉ là một diễn viên nhỏ. Trữ Nhiễm rất là kỳ quái, diễn xuất của Hoa Tuấn tốt như vậy, diện mạo lại anh tuấn, người như thế vì cái gì không thể trở thành diễn viên chính, mỗi lần hỏi đến, Hoa Tuấn luôn chẳng hề để ý nói, chính hay không chính có quan hệ gì, như hiện tại rất tốt!

Sau lại vẫn là Lưu Giai nói toạc ra huyền cơ: không phải hẳn không thể đóng vai chính, mà là hẳn không muốn vậy, hai lần cơ hội đến hẳn cũng đều cự tuyệt, về phần nguyên nhân đương nhiên là vì người. Trở thành ngôi sao rất bận rộn, cũng thật phiền phức, làm sao còn có thời gian ở cùng người?

Trữ Nhiễm cúi đầu nở nụ cười, xem ra chính mình lúc trước quả nhiên không có chọn sai người, Hoa Tuấn thật sự rất yêu chính mình, vì chính mình cái gì cũng đều có thể buông tha.

Tiếng chuông di động thanh thúy vang lên, Trữ Nhiễm cầm lấy nhìn nhìn, chưa thấy qua dãy số này.

“Nhĩ hảo, xin hỏi là ai vậy?”

“Trữ tiên sinh nhĩ hảo, ta là Lăng Hạo, người khả năng không nhớ rõ ta, ta là nhi tử Lăng Phong Hải.”

Trữ Nhiễm rất là ngoài ý muốn, như thế nào ca ca chính mình lại gọi điện thoại đến: “Làm sao lại không nhớ rõ, chỉ không nghĩ tới người tự nhiên lại gọi điện thoại cho ta, có việc gì sao?”

“Ta có chút chuyện muốn mời người hỗ trợ, có thể cùng người gặp mặt không?”

“Đương nhiên có thể, người hiện tại ở đâu?”

“Ta ở bên ngoài công ty Thiên Long.”

“Nga, phụ cận công ty kia dường như có quán cà phê, người đi vào ngồi một chút, ta lập tức đến.”

“Hảo, lát nữa gặp.”

Điện thoại vừa buông, Trữ Nhiễm nhanh chóng thoát quần áo lao động của tổ kịch, hỏa tốc chạy ra khỏi Ảnh thị thành, từ vài năm trước ở trên toà án gặp qua một lần, Trữ Nhiễm sau cũng không cùng bọn họ từng có tiếp xúc qua, không nghĩ tới Lăng Hạo đột nhiên gọi điện thoại cho hẳn, nhưng đã từ Thiên Cổ cố ý chạy tới đây, xem ra nhất định là có chuyện gì quan trọng.

Xe taxi dừng ở trên đường cái đối diện tập đoàn Thiên Long, Trữ Nhiễm hướng bên kia nhìn thoáng qua, tòa cao ốc này vẫn là giống như vài năm trước, người đến người đi thoát nhìn rất là bận rộn. Trữ Nhiễm thu hồi ánh mắt, xuống xe vào quán cà phê.

Liếc mắt một cái liền thấy Lăng Hạo đang ngồi ở một góc sáng sủa, so với vài năm trước đã thành thực hơn nhiều, cũng trầm ổn rất nhiều, diện mạo càng ngày càng giống Lăng Phong Hải, một thân Tây trang có vẻ rất khí chất, chỉ là trên sắc mặt rất là mệt mỏi, tựa hồ không có nghỉ ngơi tốt.

“Thực xin lỗi, trên đường kẹt xe.”

Lăng Hạo vội vàng đứng lên: “Hẳn là ta thật có lỗi mới đúng, đột nhiên lại chạy tới quấy rầy.”

“Đừng nói như vậy.”

Trữ Nhiễm ngồi ở đối diện hẳn, gọi người phục vụ kêu một tách cà phê.

“Người như thế nào biết số điện thoại của ta?” Dãy số này là mấy tháng trước vừa đổi, chỉ có vài người biết, Trữ Nhiễm nghi hoặc.

“Nga, là Thiệu tiên sinh nói cho ta biết.” Trữ Nhiễm không có nói tiếp, cúi đầu uống một ngụm cà phê. Kỳ thật cũng không có gì phải kỳ quái, chỉ cần là chuyện nam nhân kia muốn biết, khẳng định có biện pháp tra được.

“Khi nào thì kết hôn?” Trữ Nhiễm thấy trên ngón áp út của Lăng Hạo đeo nhẫn, cười hỏi.

“Mới năm ngoái.”

“Có hài tử chưa?”

Lăng Hạo gật gù đầu: “Vừa mới sinh ra.”

Trữ Nhiễm thật cao hứng, vui mừng cười cười: “Chúc mừng người, nam hài hay là nữ hài?”

“Một đứa con trai.” Tuy rằng nói tới nhi tử chính mình, nhưng trên gương mặt Lăng Hạo không có bất luận vui sướng nào, Trữ Nhiễm có chút nghi hoặc.

“Lăng Hạo, người tìm đến ta có phải hay không có chuyện gì?”

Lăng Hạo thật dài thở dài: “Mẫu thân ta bị bệnh.”

Trữ Nhiễm tâm lý lộp bộp một chút, động tác nhất thời đông cứng lại: “Bệnh? Bệnh gì? Nghiêm trọng không?”

“Không tốt lắm, cần phải phẫu thuật.” Lăng Hạo dừng một chút, uống chút cà phê giảm bớt cảm xúc khẩn trương: “Giải phẫu khả năng có chút mạo hiểm, cho nên mẫu thân muốn trước khi phẫu thuật gặp đệ đệ của ta một chút.”

“Nhưng hắn đã muốn……”

“Tro cốt, mẫu thân muốn mang về tro cốt của đệ đệ ta an táng.” Lăng Hạo sờ sờ khóe mắt: “Mẫu thân nói, nếu không thể làm cho đệ đệ xuống mồ vi an, nàng, nàng chết không nhắm mắt.”

Lăng Hạo giữ chặt tay Trữ Nhiễm, khẩn cầu nói: “Trữ tiên sinh, chỉ có người tới rõ ràng chuyện của đệ đệ ta, người nhất định biết đệ đệ của ta ở đâu đúng hay không, cầu người nói cho ta biết được không?”

Trữ Nhiễm gắt gao cắn môi dưới, nhưng vẫn như trước không ngăn cản được nước mắt trào ra: “Để làm gì, dù sao người cũng đã đi rồi.”

“Trữ tiên sinh, từ khi mẫu thân ta đã biết chuyện của tiểu Nhiễm vẫn luôn tự trách, trong nhà cố ý chừa ra một gian phòng đặt bài vị đệ đệ của ta, mẫu thân mỗi ngày đều phải đi dâng hương, mỗi ngày đều phải cùng đệ đệ ta trò chuyện, mẫu thân luôn trách cứ chính mình, nàng nói chính mình không tư cách làm mẫu thân, nhi tử của mình ở ngay trước mắt, thế nhưng lại không thể nhận ra.”

“Chuyện này, sao có thể trách nàng.”

Lăng Hạo lau chút nước mũi, rưng rưng nói: “Mẫu thân nói nếu năm đó chính mình nhận ra tiểu Nhiễm, sẽ không làm cho hắn chết thảm, hết thảy này đều là lỗi của nàng, mẫu thân sợ chính mình vào phòng giải phẫu sẽ không còn cơ hội đi ra, cho nên, cho nên nhất định phải hoàn thành tâm nguyện cuối cùng. Trữ tiên sinh, ta cầu người, nói cho ta biết được không?”

Trữ Nhiễm dùng tay áo lau lau ánh mắt, run run xuất ra di động, nhấn một dãy số: “Uy, Lưu Giai.”

“Nga, tiểu Nhiễm, chuyện gì?”

“Người ở sân bay có người quen phải không?”

“Phải, làm sao vậy?”

“Có thể giúp ta đặt hai vé máy bay đi Thiên Cổ không?”

“Có thể, như thế nào, người muốn đi Thiên Cổ sao?”

“Ân, thuận tiện giúp ta xem nghỉ phép vài ngày.”

“Nga, hảo, không thành vấn đề, vé máy bay định ngày nào đi?”

“Hôm nay, càng nhanh càng tốt, ta hiện tại phải ra sân bay.”

“Hảo, nếu có chuyện gì liền gọi điện thoại cho ta.”

“Hảo, phiền toái người.”

Trữ Nhiễm buông điện thoại vội vàng vén màn, lôi kéo Lăng Hạo đang không nắm rõ ràng lắm tình hình đi ra khỏi quán: “Trữ tiên sinh, đệ đệ của ta?”

“Yên tâm đi.”

Lăng Hạo không hỏi nhiều, đi theo Trữ Nhiễm ra sân bay, Lưu Giai làm việc rất nhanh, hai người đến sân bay thì vé đã được đặt sẵn, cơ hồ không chậm trễ chút thời gian nào liền lên phi cơ.

Thời điểm bay về đến gia hương đã là chạng vạng, hai người trực tiếp đánh xe đi bệnh viện.

Một khắc nhìn thấy mẫu thân chính mình, Trữ Nhiễm nước mắt không do dự chảy xuống mặt, trên gương mặt ngủ say mang theo thần sắc thống khổ, trong lỗ mũi cắm ống thở oxi, trên tay đang truyền nước biển. Có thể là bởi vì ốm đau tra tấn, làn da thoát nhìn rất tái nhợt, cả môi cũng đều mất sắc.

Một vị nữ tử trẻ tuổi canh giữ ở bên giường, thấy hai người đi vào vội vàng đứng dậy.

“Lão công, người như thế nào nhanh như vậy đã trở lại?” Nàng kia tướng mạo thực thanh tú, mang theo diện mạo của nữ tử Giang Nam, cùng Lăng Hạo thật ra rất xứng đôi.

“Trữ tiên sinh, nàng là thê tử ta tiểu Tuyết..... Lão bà, vị này chính là Trữ tiên sinh.”

Trữ Nhiễm gật đầu ý tứ một chút, nhẹ nhàng ngồi vào bên giường, một chút lại một chút vuốt nước mắt. Vợ chồng Lăng Hạo rất là kỳ quái về mặt của hắn, càng kỳ quái một hàng nước mắt ướt át kia.

“Ta có thể một mình ở cùng nàng trong chốc lát không?”

“..... Được rồi.” Lăng Hạo cũng không hiểu được chính mình vì sao lại đối với hắn sinh ra tin nhiệm, chỉ là một loại trực giác.

Vợ chồng hai người đi ra phòng bệnh, cũng cẩn thận đóng cửa lại.

Trữ Nhiễm chậm rãi kéo tay mẫu thân, gắt gao cầm, dịu ngoan ghé vào bên giường, tâm lý lại một tiếng kêu cái xưng hô thiêng liêng vĩ đại kia: mẫu thân.

Vốn tưởng rằng chính mình ở trên thế giới đã không còn thân nhân, lại không biết còn có mẫu thân lúc nào cũng khắc khắc nhớ thương chính mình, mỗi ngày mỗi đêm ở trước bài vị chính mình rơi lệ.

Trữ Nhiễm cảm thấy chính mình thật sự thực ích kỷ, thâm nghĩ phát tiết oán hận trong lòng, kỳ thật thực hiện những chuyện này chỉ là đem thống khổ của chính mình đẩy lên trên người khác. Khi trả thù phụ thân đồng thời cũng đem mẫu thân đưa vào bên trong vô tận thống khổ. Vì sao chính mình cũng không từng suy xét qua những chuyện này, làm cho nàng ở bên trong hối hận cùng tự trách khổ sở nhiều năm như vậy.

Mở mắt ra Triệu Bình thấy Trữ Nhiễm liền có chút kích động: “Trữ, Trữ tiên sinh.”

Trữ Nhiễm vội vàng đem mẫu thân đang muốn đứng dậy ấn trở về: “Cứ nằm là được rồi.”

“Trữ tiên sinh, cầu người, cầu người nói cho ta biết tiểu Nhiễm ở đâu, ta, ta muốn thấy hắn.”

Trữ Nhiễm gắt gao cắn môi dưới, sau một lúc lâu sau dùng thanh âm rất nhẹ nói: “Lăng Nhiễm mới trước đây thực không ngoan, mỗi lần đại dâm đều đổ qua cho ca ca. Lăng Nhiễm mới trước đây thực thích khóc, mỗi lần chịu ủy khuất liền ôm lấy chân ma ma.”

Trữ Nhiễm ghé vào trên mu bàn tay mẫu thân, không dám nhìn hai mắt của nàng: “Lăng Nhiễm mới trước đây thích nhất là nghe ma ma kể chuyện xưa cho hắn..... Lăng Nhiễm mới trước đây thích nhất là ôm cánh tay ma ma ngủ..... Lăng Nhiễm mới trước đây chữ đầu tiên viết chính là chữ Triệu..... Lăng Nhiễm mới trước đây sợ nhất là bị chích thuốc..... Lăng Nhiễm mới trước đây thích nhất là lấy bút kẻ mi của ma ma vẽ loạn..... Lăng Nhiễm mới trước đây thích nhất là ma ma ngoáy lỗ tai cho hắn..... Lăng Nhiễm trước giờ vẫn thích nhất là ăn anh đào.....”

Triệu Bình nắm chặt tay hắn một chút, Trữ Nhiễm ngẩng đầu nhìn thấy mẫu thân trên mặt đã che kín nước mắt, Trữ Nhiễm run run nói: “Ma ma nói: Lăng Nhiễm thời điểm một tuổi sinh bệnh nặng, bác sĩ nói hắn không cứu được, ba ba không tin, buổi tối đêm ba mươi ôm hắn chạy đây đường tìm bác sỹ, cuối cùng quỳ xuống cầu xin người ta. Lăng Nhiễm hỏi ma ma: Sau đó thế nào? Ma ma nói: Nếu ba ba người không đem người cứu trở về, người hiện tại sao có thể sống vui vẻ như vậy. Lăng Nhiễm nói: Ba ba thật tốt. Ma ma nói: Chỉ có ba ba tốt, ma ma thì không phải không? Lăng Nhiễm nói: Ba ba cùng ma ma... đều tốt!”

Triệu Bình cố gắng nâng tay lên run run lau đi nước mắt trên mặt Trữ Nhiễm.

Trữ Nhiễm gắt gao ôm cánh tay mẫu thân, ủy khuất nói: “Lăng Nhiễm không nghĩ sẽ mất đi ma ma, cho nên ma ma không cần bỏ lại Lăng Nhiễm được không?”.....

Trữ Nhiễm ở Thiên Cổ ngây người một tháng, thẳng đến khi mẫu thân thuận lợi xuất viện, ngày đó trước khi đi, mẫu thân đưa hấn đến dưới lầu, lôi kéo tay hấn nói: “Tiểu Nhiễm, có thời gian nhất định phải về nhà xem!”

Ngoài cửa sổ phi cơ, thành thị càng ngày càng nhỏ, trời xanh thăm thẳm một mảnh đám mây cũng không có, dương quang chiếu lên trên người rất là ấm áp, tựa hồ ấm đến tận tâm, Trữ Nhiễm gọi lên khoe miệng vui mừng nở nụ cười. Có phải hay không hấn là tìm một cơ hội, đem hết thảy toàn bộ oán hận đều hóa giải, dù sao đó cũng là phụ thân của chính mình!

Phi cơ vừa trở lại Vân thị một chút, Trữ Nhiễm thế nhưng thấy Bình Hải cùng Lưu Giai, hai người thần sắc rất là lo lắng. Vừa thấy Trữ Nhiễm đi ra không nói hai lời, liền đem hấn mang lên xe.

“Làm sao vậy?”

“Hoa Tuấn đã xảy ra chuyện.”

Trữ Nhiễm sững sờ ở kia, nửa ngày mới phản ứng lại: “Hấn, hấn làm sao vậy?”

“Mấy ngày hôm trước thời điểm chụp diễn, không cẩn thận từ lầu hai té xuống.”

“Vì cái gì không còn sớm nói cho ta biết?”

Lưu Giai trấn an hấn: “Người đừng vội, hiện tại đã không có nguy hiểm tính mạng, chỉ là.....”

“Chỉ là cái gì, người nói mau!”

Bình Hải thở dài một hơi: “Chân Hoa Tuấn tạm thời không có khôi phục tri giác, khả năng, khả năng..... Tiểu Nhiễm, hấn hiện tại cảm xúc thực không ổn định, người tốt nhất nên khuyên nhủ hấn.”

Trữ Nhiễm dùng sức bắt một chút tóc, nuốt nuốt một chút: “Tài xế, phiền toái người lái nhanh lên.”

“Nga, hảo.” Lái xe nhanh chóng tăng tốc độ đem xe chạy đến bệnh viện.

Xe chưa dừng ổn định, Trữ Nhiễm đã lao xuống xe, một đường chạy vào bệnh viện. Hai người kia ở phía sau đuổi theo sát nửa ngày mới theo kịp hấn, vừa mở cửa phòng bệnh ra, Trữ Nhiễm liền thấy Hoa Tuấn nhắm chặt ánh mắt nằm ở trên giường, chân trái đã bị quấn thành một tượng thạch cao.

“Tuấn, ta đã trở về.” Trữ Nhiễm đi đến bên giường lôi kéo tay hấn, nhẹ nhàng gọi.

Hoa Tuấn mở mắt ra, nhìn thấy Trữ Nhiễm rất là kích động, nhưng một lát sau lại thay đổi một bộ biểu tình phiền chán, rút tay về nghiêng đầu xoay qua một bên.

“Người đi đi, ta không muốn nhìn thấy người.”

Trữ Nhiễm cứng đờ giữ chặt tay hấn truy vấn: “Tuấn, người làm sao vậy?”

Hoa Tuấn thô lỗ bỏ hấn ra: “Ta đã sớm không thích người, chẳng lẽ người nhìn không thấy sao?”

“Người, người nói cái gì?”

“Đều là bởi vì người, ta mới có thể rơi vào loại tình trạng này hôm nay, người đi đi, đừng đến làm phiền ta!”

Trữ Nhiễm cái mũi đau xót, nước mắt đảo quanh ở đôi mắt, ủy khuất đứng ở một bên, Hoa Tuấn thấy hấn vẫn là không chịu đi, chống đỡ thân thể đứng dậy, rống lớn: “Người ủy khuất cái gì, mỗi lần đều là như vậy, ta đã sớm chịu đủ người, cắt đi, ta không muốn nhìn thấy người!”

Trữ Nhiễm cắn cắn môi: “Tuấn, ta biết người bị thương tâm tình không tốt, nếu muốn mắng người liền mắng chửi đi.”

Hoa Tuấn âm thầm cắn chặt răng: “Yêu người nhiều năm như vậy, nhưng tâm của người vẫn đều chứa Thiệu Khải Long, tưởng ta không biết sao..... ta đã sớm chịu đủ, chia tay đi, ta đã không còn yêu người.”

“Người như thế nào có thể nói ra những câu này? Bốn năm, nếu không yêu người, ta như thế nào ở cùng một chỗ với người!”

“Ta bất quá chỉ là vật thay thế mà thôi, người của người ở bên ta, nhưng tâm của người căn bản là không ở bên ta!”

Trữ Nhiễm bị chọc tức sắc mặt đỏ bừng, hai tay gắt gao nắm thành quyền, Hoa Tuấn phần nộ chỉ vào hắn: “Mau cút đi, ta không muốn nhìn thấy người!”

Trữ Nhiễm hung hăng cắn chặt răng, nổi giận đùng đùng ra khỏi phòng, đứng ở hành lang cả người run run không ngừng. Bình Hải đứng ở cửa bất đắc dĩ lắc đầu, đi tới vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Hắn bị thương khăng định tâm tình không tốt, người đừng nghĩ hắn nói thật.”

“Ta biết!”

“Hắn khẳng định là sợ chính mình sẽ tàn phế, sợ chính mình trở thành gánh nặng của người, cho nên mới nghĩ đem người đuổi đi.”

“Ta biết!”

“Biết vậy người còn sinh khí?”

Trữ Nhiễm thở hổn hển mấy ngụm khí lớn: “Nếu Lưu Giai nói với người những lời này, chẳng lẽ người không tức giận sao?”

Bình Hải đau đầu nghĩ: “Cũng đúng, đổi thành ta phỏng chừng cũng sẽ sinh khí..... Ai, Hoa Tuấn cũng là nhất thời hồ đồ, hắn cũng không giấu lại người diễn xuất tốt như vậy, như thế nào lại dễ bị lừa như thế.”

Trữ Nhiễm nhìn Bình Hải, tức giận trên mặt từng chút biến mất, cuối cùng bất đắc dĩ cười cười: “Người đây là đang khen ta sao?”

“Cuối cùng cũng nở nụ cười, tốt lắm, đi vào bồi hắn đi.”

“Àn.”

“Tiểu Nhiễm, trước kia đều là hắn dỗ người, hôm nay người hắn là hảo hảo dỗ hắn đi.”

Trữ Nhiễm gật gật đầu, ổn định một chút tâm tình xoay người trở về phòng bệnh, Hoa Tuấn thấy hắn trở lại, lập tức trừng lớn hai mắt: “Người như thế nào còn không đi?”

“Ta vừa xuống phi cơ liền chạy tới đây, ngồi đây nghỉ ngơi một lát không được sao?”

Trữ Nhiễm tùy tiện ngồi ở bên giường, không để ý tới ánh mắt vô lý của Hoa Tuấn, chuyên tâm gọt quả táo. Đợi gọt xong liền đưa tới trước mặt Hoa Tuấn: “Ăn không?”

Hoa Tuấn phiêu hần liếc mắt một cái: “Trữ Nhiễm, đừng cho là ta vừa rồi đều nói xạo, ta đều nói sự thật.” Hoa Tuấn từ dưới gối đầu lấy ra một tờ chi phiếu đặt trên tủ đầu giường.

“Đây là tình nhân cũ của người bố thí, bốn mươi triệu nhân dân tệ, người còn có thể nói người hiện tại cùng hắn không có quan hệ sao?”

Trữ Nhiễm sững sờ không thể tin cầm lấy chi phiếu kia: “Cái này?”

Hoa Tuấn tựa vào đầu giường, ôm cánh tay, biểu tình kia tựa như bất gian tình giống nhau: “Ta cũng vừa mới biết được, bộ phim điện ảnh kia dĩ nhiên là hắn đầu tư, ta té bị thương chân là vì sai lầm của chính ta, vốn cùng tổ kịch một chút cũng không có quan hệ, không nghĩ tới hắn thế nhưng lại phái người đưa tới một mớ tiền làm như bồi thường, nếu không bởi vì người, hắn phải làm như vậy sao?”

Trữ Nhiễm không lời nào để nói, Hoa Tuấn hừ lạnh một tiếng: “Trữ Nhiễm, xem ra tâm hắn vẫn còn nhớ thương người, mấy năm nay ta cũng đã nhìn ra, người cũng vẫn chưa quên hắn, một khi đã như vậy, xin mời người rời đi ta, không cần đem ta làm thế thân.”

Quả táo trong miệng không còn chút mùi vị, không nuốt nổi xuống, Trữ Nhiễm phun vào thùng rác bên cạnh, đứng lên, cầm lấy tấm chi phiếu kia nhét vào túi.

“Ta ra ngoài bàn bạc chút việc, rất nhanh sẽ trở lại!”

Vài năm chưa từng tiến vào tòa đại cao ốc này, thậm chí mỗi lần đều phải đi vòng quanh. Hôm nay Trữ Nhiễm không thể không tự mình đi một chuyến, cho dù hẳn thật sự không nghĩ muốn nhìn thấy gương mặt kia! Tiến vào đại sảnh, Trữ Nhiễm lập tức hướng thang máy đi đến, một vị nữ tiếp tân bên cạnh vội vàng hô: “Tiên sinh, xin hỏi người tìm ai?”

“Chủ tịch các người!”

“Xin hỏi người có hẹn trước sao?”

Trữ Nhiễm ngừng chân xoay người: “Không có!”

“Thực xin lỗi, chủ tịch chúng ta bận nhiều việc, không có hẹn trước không thể gặp.”

Một nữ tử theo cửa hông đi ra, vừa thấy Trữ Nhiễm vội vàng nghênh lại đây: “Trữ thiếu gia, đã lâu không thấy, chủ tịch ở phòng họp trên tầng cao nhất.”

Trữ Nhiễm gật gật đầu, trực tiếp vào thang máy.

“Lưu tỷ, hẳn không có hẹn trước.”

Vị Lưu tỷ này nhìn thang máy đã đóng lại mới hạ giọng nói: “Người vừa tới nên không biết, hẳn là khách nhân đặc biệt của chủ tịch, mặc kệ khi nào đến đều có thể trực tiếp đi lên, cho dù là đang họp ban giám đốc cũng không ngoại lệ.”

Tiếp tân kia mặt lộ vẻ kinh ngạc: “Ta nhớ rõ cho dù tiểu thiếu gia đến đây cũng phải thông báo trước, hẳn như thế nào lại đặc biệt như vậy?”

Lưu tỷ thần bí nở nụ cười: “Đây là bí mật, về sau nhớ kỹ điểm này, chỉ cần là hẳn đến đây, trăm ngàn lần đừng ngăn cản, bằng không bị chủ tịch biết được khẳng định trực tiếp đuổi việc người.”

Thiệu Khải Long đang ở phòng họp cùng khách đàm sinh ý, bí thư đi vào hướng hẳn thì thầm vài câu, Thiệu Khải Long lập tức đứng lên, vội vàng bận rộn ra khỏi phòng họp, đem toàn bộ khách hàng để lại một bên.

Đứng ở cửa văn phòng, Thiệu Khải Long khẩn trương tay phát run, lặng yên không một tiếng động đẩy ra cánh cửa kia, thấy được thân ảnh ngày đêm tưởng niệm, Thiệu Khải Long kích động nửa ngày không thể động một bước. Trữ Nhiễm xoay lưng đứng ở bên cửa sổ, một thân đồng phục giản dị tôn lên dáng người thực thon dài, hai mươi lăm tuổi, Trữ Nhiễm đang ở thời kỳ hấp dẫn nhất của một người đàn ông, mà chính mình lại chậm rãi già đi, Thiệu Khải Long cứ như vậy mà nhìn một lúc lâu.

“Chủ tịch?”

“Nga.” Thiệu Khải Long tiếp nhận cà phê trong tay bí thư, tự mình mang vào, Trữ Nhiễm nghe thấy thanh âm cũng quay đầu, Thiệu Khải Long trước mặt thật sự đã già đi, ba mươi bốn tuổi thoát nhìn lại giống như bốn mươi tuổi, thực hiển nhiên vài năm này cũng biết hẳn sống không tốt như thế nào.

Thiệu Khải Long đem cà phê đặt ở trên bàn trà, hơi lung túng đứng ở một bên: “Mời ngồi.”

Trữ Nhiễm từ trong túi lấy ra một tờ chi phiếu đi qua đặt ở trên bàn làm việc: “Thiệu tiên sinh, cái này mời người thu hồi đi.”

“Tiểu Nhiễm, hẳn xảy ra chuyện ngoài ý muốn ta thực thật có lỗi, cái này chỉ là bồi thường mà thôi.”

“Tuấn nói, đó là do chính hẳn không cẩn thận mà thôi, cùng tổ kịch không có quan hệ, cho nên không cần phải bồi thường, huống chi hẳn đã đăng ký bảo hiểm, tiền thuốc men sẽ có người phụ trách.”

Thiệu Khải Long cầm lấy tấm chi phiếu kia đưa qua: “Tiểu Nhiễm, kỳ thật tiền này vốn chính là của người.”

“Thiệu tiên sinh, năm triệu đô la kia chính là từ nơi của người lừa ra thôi, ta lúc ấy trả lại cho người xem như vật hoàn cổ chủ!”

“Tiểu Nhiễm, nhận lấy đi, xem như ta đưa bồi thường cho người có thể chứ?”

Trữ Nhiễm nâng lên mắt, lạnh lùng nói: “Thiệu tiên sinh, không cần dùng tiền tài đến cân nhắc tình cảm của ta, cái kia với ta mà nói quả thực là một loại vũ nhục.”

“Ta biết, ta biết người theo ta cùng một chỗ không phải vì tiền, chỉ là..... thực xin lỗi, tiểu Nhiễm.”

Trữ Nhiễm nghiêng thân ra hướng cửa: “Đã quấy rầy, Thiệu tiên sinh, ta muốn cáo từ!”

“Tiểu Nhiễm!” Thiệu Khải Long đi đến phía sau hắt, muốn giữ chặt tay hắt, cuối cùng vẫn là chậm rãi thu trở về: “Tiểu Nhiễm, có thể mời người ngồi lại vài phút không?”

Trữ Nhiễm giữ chặt tay nắm cửa, vẫn là ngừng động tác, đứng ở đó: “..... Tuấn, còn đang chờ ta!”

“Chỉ vài phút có thể chứ? Ta, ta chỉ là nghĩ muốn cùng người nói mấy câu mà thôi, thật sự chỉ vài phút, được không?” Thiệu Khải Long gần như khẩn cầu nói.

Trữ Nhiễm do dự một lát, cảm thấy không đành lòng, chậm rãi xoay người tựa vào trên cửa cúi đầu: “Người muốn nói cái gì?”

Thiệu Khải Long cười khỏ, đứng cách hắt một thước, gắt gao theo dõi hắt, rất muốn đem hắt kéo vào trong lòng, nhưng là, không dám!

“Tiểu Nhiễm, vài năm này người có khỏe không?”

“Tốt lắm!”

“Hắt đối với người được không?”

“Tốt lắm!”

“Thân thể người có khỏe không?”

“Tốt lắm!”

Thiệu Khải Long gật gật đầu, trong mắt dần dần phiếm lệ quang: “Vậy là tốt rồi.”

“Nói xong chưa, ta phải đi.”

Trữ Nhiễm xoay người vừa muốn mở cửa, Thiệu Khải Long lại một phen đặt tay lên cửa, khoảng cách chừng ba mươi cm, hơi thở đặc trưng trên người Trữ Nhiễm làm cho Thiệu Khải Long gần như say mê, bao lâu, đã bao lâu không có người được loại hương vị này, bao lâu, đã bao lâu không có ở gần hắt tới như vậy. Mỗi khi chịu không được tưởng niệm, luôn vụng trộm chạy tới địa phương công tác hắt, từ rất xa chăm chú nhìn hắt một chút, bốn năm, suốt bốn năm, tình yêu kia chưa từng có chút giảm bớt!

“Tiểu Nhiễm, người còn hận ta sao?”

“Đã sớm không hận.”

Thiệu Khải Long thanh âm có chút khàn khàn: “Tiểu Nhiễm, thực xin lỗi, thật sự rất xin lỗi, nếu thời gian có thể quay ngược, ta đây sẽ không làm bất luận chuyện gì thương tổn đến người.”

Trữ Nhiễm ánh mắt dừng ở trên cửa gỗ, những thớ gỗ dần dần có chút mơ hồ: “Chuyện quá khứ, không cần nhắc lại.”

“Tiểu Nhiễm, chúng ta có thể trở thành bằng hữu không?”

“Người cảm thấy có khả năng sao?”

“Ta sẽ không ảnh hưởng tới tình cảm của người cùng hắt, ta, ta chỉ là nghĩ ngẫu nhiên có thể liên hệ với người một chút, bằng hữu, chỉ là bằng hữu bình thường, có thể không?”

Trữ Nhiễm hơi hơi nghiêng mặt đi, né tránh hơi thở quen thuộc ở cổ: “Có người nói, người yêu sau khi chia tay không có khả năng làm bằng hữu..... ta cảm thấy..... Những lời này rất đúng.”

“Tiểu Nhiễm

kỳ thật ta vẫn đều.....”

Trữ Nhiễm đánh gãy lời nói của hắn: “Thực xin lỗi, Thiệu tiên sinh, ta muốn trở về.” Trữ Nhiễm đẩy cánh cửa kia, rất nặng rất nặng, dần dần biến thành rất nhẹ, Thiệu Khải Long buông lỏng tay ra, ánh mắt mê luyến gắt gao theo dõi hắn, thầm nghĩ có thể nhìn được bao nhiêu liền tranh thủ nhìn thêm bấy nhiêu.

Trữ Nhiễm đi ra cửa, bước chân dừng lại, nhưng không có quay đầu, chỉ để lại thản nhiên vài chữ: “Người..... bảo trọng!”

Trở lại bệnh viện Trữ Nhiễm ở toilet ngáy người sau một lúc lâu, sau đó mang theo tươi cười trở về phòng bệnh: “Tuấn, thực xin lỗi, ta về trễ, ăn cơm chưa?”

Hoa Tuấn nghiêng mặt đi, một câu cũng không nói, Trữ Nhiễm không có sinh khí, ngồi ở một bên kéo tay hắn qua: “Tiền này ta đã trả lại cho hắn.”

“Trữ Nhiễm, người đi đi.”

Trữ Nhiễm nở nụ cười: “Tuấn, mặc kệ người nói cái gì ta cũng sẽ không rời đi.”

“Ta đã không còn yêu người, làm gì còn muốn quấn quýt lấy ta?”

“Vậy người coi như là ta mặt dày đi.”

Trữ Nhiễm đối với lạnh lùng của Hoa Tuấn làm như không thấy, mỗi ngày đều mang theo mỉm cười ngọt ngào bồi ở bên cạnh hắn, Hoa Tuấn đối hắn nói qua rất nhiều lời quá phận, thậm chí hất đổ chén thuốc, nhưng vẫn như trước không thể làm cho Trữ Nhiễm rời đi hắn nửa bước.

Tháng sáu, Hoa Tuấn thương thế dần dần khôi phục, chỉ là trên đùi vẫn như cũ không có cảm giác, thời tiết càng ngày càng nóng, Trữ Nhiễm dùng xe lăn phụ giúp Hoa Tuấn đến trong viện tắm bộ, dương quang ấm áp nhưng trên mặt Hoa Tuấn lại như trước một mảnh lạnh như băng.

Tìm một mảnh cây cối âm u, Trữ Nhiễm ngừng chân, ngồi ở trên cỏ: “Tuấn, người có nóng không?”

“Người thực phiền!”

Trữ Nhiễm bất đắc dĩ nở nụ cười, nghiêng thân dựa vào trên đùi Hoa Tuấn: “Tuấn, người còn nhớ rõ không? Mùa đông năm trước, tổ kịch ở trong núi chụp diễn, ban đêm ta sinh bệnh, người công ta đi cả đêm trong sơn đạo, đem ta đưa đến bệnh viện trong thị trấn.”

Đắm chìm trong hạnh phúc nhớ lại, Trữ Nhiễm trên mặt lộ ra vui mừng cười: “Ngày đó buổi tối ta đối với người nói: Tuấn, buông tay đi, đường núi này rất khó đi. Lúc ấy người nói với ta: không, ta sẽ không buông tha!..... Hôm nay ta cũng muốn nói với người tương tự, Tuấn, ta sẽ không buông tha! Mặc kệ tương lai phát sinh chuyện gì, ta cũng sẽ không buông tay!”

“Ta, ta đã không còn yêu người!”

Tuy rằng biết rõ hắn nói là lời nói dối, nhưng là nghe xong tâm vẫn hội đau: “..... Tuấn, ta yêu người! Thực yêu Thực yêu!”

Trữ Nhiễm rất ít khi đối hắn nói yêu, lần này thế nhưng nói một hơi ba chữ yêu, Hoa Tuấn trái tim đập nhanh vài nhịp, nếu không phải cái chân này, nếu không phải ngồi ở trên xe lăn, Hoa Tuấn chắc chắn ôm hắn hung hăng hôn lên.

“Người đã đem tâm của ta cướp đi, hiện tại lại muốn bỏ ta, nào có dễ dàng như vậy, Tuấn, đời này của ta đã định là cùng người.”

Trữ Nhiễm ngẩng đầu hàm chứa tươi cười ngưỡng mộ hắn: “Nếu người dám thay lòng đổi dạ, ta cho dù biến thành quỷ cũng tuyệt không buông tha người!”

“Tiểu Nhiễm.....”

Trữ Nhiễm giữ chặt tay hắn, dán tại trên mặt chính mình: “Tuấn, mặc kệ về sau người biến thành cái dạng gì, ta cũng không rời đi người, bởi vì chỉ có cùng người ở một chỗ, ta mới có thể vui vẻ, mới có thể hạnh phúc!”

Trữ Nhiễm xưa nay cũng không thích biện hộ trong lời nói, hôm nay nói ra hết những lời buồn nôn, Hoa Tuấn thừa nhận năng lực đã đến cực hạn, cũng không khống chế được tâm tình kích động, khẽ hôn cái miệng nhỏ nhắn khả ái, xúc cảm ngọt ngào mềm mại nháy mắt kích thích toàn thân.

“Tiểu Nhiễm, nhĩ hảo ngọc.”

“Có chút ngứa không tốt sao?” Trữ Nhiễm cười hắc hắc đứng lên: “Đến, chúng ta rèn luyện một chút, ta giúp đỡ người.”

Bóng ma trong tâm Hoa Tuấn đã tan thành mây khói, vịn vào bả vai của Trữ Nhiễm, cố hết sức đứng lên, sức nặng toàn thân đều phải dựa vào thân thể Trữ Nhiễm, mỗi một bước đi đều phải dùng hết khí lực. Rất nhanh Trữ Nhiễm liền mồ hôi đầm đìa. Hoa Tuấn rất là đau lòng, dùng ống tay áo lau gương mặt hắn.

“Thực xin lỗi, mệt muốn chết phải không?”

“Không có việc gì, ta không để ý.”

Ngay tại lúc nói chuyện không tập trung, Hoa Tuấn có chút không đứng vững, trực tiếp ngã xuống, đem Trữ Nhiễm chắc chắn đặt ở dưới thân. Tư thế thập phần ái muội làm cho hai người đều ngại ngùng cả người, nơi nào đó ở phía dưới chạm vào cùng một chỗ, đã lâu không có chạm qua, Hoa Tuấn rất nhanh phát sinh cảm giác, hô hấp tăng thêm, trong mắt chậm rãi lộ ra dục hỏa.

“Tiểu Nhiễm, ta, ta muốn người.”

Trữ Nhiễm mặt đỏ lên, trái phải nhìn nhìn: “Đang đùa cái gì, giờ là ban ngày.....”

Hoa Tuấn kéo qua tay hắn đặt lên thân dưới chính mình: “Không có biện pháp, là hắn không thành thật.”

Nơi đó quả thực cứng rắn như thép, Trữ Nhiễm khuôn mặt nhỏ nhắn càng đỏ, bắt quá tay không có thu về, chậm rãi ma sát vài cái, làm cho Hoa Tuấn lộ ra biểu tình say mê.

“Thật thoải mái ~”

Trữ Nhiễm ngừng lại động tác: “Không được, trong chốc lát sẽ có người tới, vẫn là trở về đi.....”

“Bây giờ nhện xuống sẽ chết người!” Hoa Tuấn mặt lộ vẻ ủy khuất.

“Nào có khoa trương như vậy?”

Đang lúc hai người thì thầm to nhỏ, Lưu Giai không biết thời thế lại cố tình chạy tới quấy rối: “Tiểu Nhiễm, các người làm sao vậy?”

Hai người giống như bị điện giật, luống cuống tay chân đứng lên, sau đó xấu hổ đứng ở kia, Trữ Nhiễm đỏ mặt phỉ phỉ cổ trên người: “Không, không có việc gì, không cần thận nên ngã.”

Lưu Giai kinh ngạc nói rộng miệng, ngón tay chỉ vào Hoa Tuấn: “Người, người, chân của người khỏi rồi sao?”

Hoa Tuấn lúc này mới chú ý tới, chính mình thế nhưng liền như vậy đứng lên, bị hắn vừa nói mới cảm giác được chân đã có cảm giác đau nhức, kêu đau một tiếng lại ngã xuống xe. Trữ Nhiễm hưng phấn tiến lên: “Mau, nhanh chóng trở về tìm bác sĩ nhìn xem.”

Hoa Tuấn chân cứ ly kỳ như vậy mà khôi phục tri giác, về sau hắn luôn cảm thán: Trữ Nhiễm uy lực thật sự là quá lớn, bị hắn sờ soạng vài cái, chân thế nhưng liền tốt rồi, sớm biết rằng như vậy sớm một chút để cho hắn sờ, lại hại bản thân phải cấm dục lâu như thế.

Bộ phim điện ảnh mới được khởi chiếu, bởi vì bên trong có một nhân vật do Hoa Tuấn đóng, Trữ Nhiễm cố ý đi mua vé xem phim.

Chuyện xưa của một đôi đồng tính luyện ái, thực lãng mạn, thực đẹp đẽ, đáng tiếc là kết thúc bi kịch, mấy ngàn người ở rạp chiếu phim tiếng khóc một mảnh.

Một màn cuối cùng, người yêu đi tha hương, tình nhân của hắn đứng trên đá ngầm ở bờ biển, ánh mắt ưu thương cùng ánh hoàng hôn, im lặng thốt lên một câu cuối cùng.

Màn hình phía dưới xuất hiện vài chữ bắt mắt [ta sẽ chờ người, cả đời không đổi!] nghe nói kết cục như vậy là do vị thương nhân tập đoàn Thiên Long đầu tư bộ phim này đã yêu cầu.

Hoa Tuấn thở dài, khi nhìn về phía Trữ Nhiễm phát hiện hắn còn nhìn chăm chăm vào màn hình, biểu tình có chút phức tạp, Hoa Tuấn không hiểu cảm thấy hoảng hốt, siết tay hắn một chút: “Tiểu Nhiễm, ta sẽ yêu người, cả đời không đổi!”

Trữ Nhiễm cúi hạ ánh mắt, khẽ cười, chậm rãi dựa vào bờ vai của hắn: “Tuấn, ta cũng yêu người..... cả đời không đổi!”[Toàn văn hoàn]

Tác giả có lời muốn nói: Kỳ thật nhân sinh chính là như vậy, khi hắn ở bên cạnh người, người không biết quý trọng, một lần lại một lần thương tổn, thẳng đến khi tâm hắn hoàn toàn bị thương thấu, thẳng đến khi hắn không còn đem tình yêu đặt tại trên người người, thẳng đến khi hắn vĩnh viễn ly khai người. Người mới có thể phát hiện, chính mình đã bỏ lỡ một đoạn tình cảm tối chân thành tha thiết, bỏ lỡ một người người yêu nhất, cũng từng yêu người nhất.

Khi người muốn vãn hồi người của hắn, tâm của hắn, mới phát hiện đã khó càng thêm khó, miệng vết thương đã sâu, quá sâu, nơi đó căn bản là không thể quên đi đau đớn, không thể khỏi hẳn vết sẹo. Thời gian như mây khói, hết thấy đều không thể thay đổi lịch sử. Tình yêu này nọ, đã không có chính là không có, tựa như thời gian quá khứ giống nhau, duy nhất còn lại cũng chỉ là hồi ức!

Nhân tâm so với thế giới thật sự còn muốn phức tạp hơn, hắn sẽ vì yêu mà hy sinh toàn bộ chính mình, cũng sẽ chân thành sám hối cùng chậm rãi chờ đợi. Nếu người hiện tại có được một trái tim chân thành, thỉnh quý trọng, thỉnh che chở, thỉnh yêu thương.

Cảm tạ mọi người mấy tháng tới nay đã duy trì cùng ưu ái, cảm tạ mọi người ở trong trăm công ngàn việc, đã cùng tiểu Nhiễm cùng nhau trải nghiệm sự thật nhân sinh!The End

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lang-nhiem-trong-sinh>